

Bảo Bảo, Thân Chủy Nhi

Contents

Bảo Bảo, Thân Chủy Nhi	4
1. Chương 1: Phượng Quân Phong Vô Uyên	4
2. Chương 2: Thiên Hàng Kỳ Vật	6
3. Chương 3: Cục Cưng Kỳ Quái	8
4. Chương 4: Hôn Nhẹ	9
5. Chương 5: Uy Nãi Phong Ba [thượng]	11
6. Chương 6: Uy Nãi Phong Ba [Hạ]	13
7. Chương 7: Đại Lục Thiên Vực	14
8. Chương 8: Sức Mạnh Của Phượng Hoàng	16
9. Chương 9: Phượng Hoàng Thần Tòa	17
10. Chương 10: Phượng Hoàng Con	19
11. Chương 11: Thần Quan	20
12. Chương 12: Dược Sư	22
13. Chương 13: Gian Tình Trong Dược Cư	25
14. Chương 14: Đoan Mộc Ngưng	28
15. Chương 15: Chập Chững	30
16. Chương 16: Xảo Dẫn Âm Vệ	32
17. Chương 17: Phi Thuyền Hư Hồng	34
18. Chương 18: Khách Không Mời Mà Đến	37
19. Chương 19: Ăn Vị	41
20. Chương 20: Thay Đổi	43
21. Chương 21: Thùng Dựng Cự Của Ngưng Nhi	44
22. Chương 22: Xe Của Cục Cưng	46
23. Chương 23: Tinh Thạch Chi Nguyên	48
24. Chương 24: Công Cuộc Đại Cải Tạo Xe	50
25. Chương 25: Đêm Trước Ngày Xuất Phát	53
26. Chương 26: Xuất Phát	55
27. Chương 27: Thôn Trang Hoang Vắng	57
28. Chương 28: Thú Tập	59
29. Chương 29: Lang Vương Tìm Con	62
30. Chương 30: Trả Lại Trứng Lang	64
31. Chương 31: Định Nghĩa Quốc Gia	66
32. Chương 32: Rừng Tinh Linh	67
33. Chương 33: Tới Tinh Linh Tộc	70
34. Chương 34: Ma Quỷ Đẳng	73
35. Chương 35: Kế Hoạch	74
36. Chương 36: Ma Đẳng Xuất Hiện Dị Tượng	76
37. Chương 37: Phượng Hồn	78
38. Chương 38: Phượng Hoàng Thành Đới	81
39. Chương 39: Giải Trừ Lũ Lụt	84
40. Chương 40: Thất Kinh Tâm	85
41. Chương 41: Phong Lân	88

42. Chương 42: Minh Hương Lâu	90
43. Chương 43: Phượng Quân Và Dược Sư	94
44. Chương 44: Âm Sát	95
45. Chương 45: Hòa Hảo	97
46. Chương 46: Sư Huynh Đệ	99
47. Chương 47: Cải Trang	102
48. Chương 48: Hạt Dẻ	105
49. Chương 49: Gặp Phải Ác Bá	106
50. Chương 50: Đến Nhà Ông Lão	108
51. Chương 51: Rang Hạt Dẻ	109
52. Chương 52: Bữa Cơm	112
53. Chương 53: Bị Bắt Đi Rồi	115
54. Chương 54: Thân Hâm Mê Trận	117
55. Chương 55: Mộc Thương Lãng	118
56. Chương 56: Tuyết Và Hắc Phong Sơn	120
57. Chương 57: Người Của “tuyết” Thật Kỳ Quái!	123
58. Chương 58: Thám Hiểm	126
59. Chương 59: Loạn Thành Một Đoàn	128
60. Chương 60: Thiên Ki Các (thượng)	129
61. Chương 61: Thiên Ki Các (hạ)	131
62. Chương 62: Tân Chủ Của Tuyết	132
63. Chương 63: Tập Kích	135
64. Chương 63: Tập Kích	137
65. Chương 64: Năng Lực Của Vô Uyên	140
66. Chương 65: Hồ Đế	141
67. Chương 66: Triệu Hoán Thuật	143
68. Chương 67: Hoả Linh (thần Lửa)	145
69. Chương 68: Đến Hồ Tộc	147
70. Chương 69: Tiến Vào Hồ Cung	148
71. Chương 70: Giải Độc (thượng)	150
72. Chương 71: Giải Độc (hạ)	152
73. Chương 72: Ổ Dị Thế Gặp Lại Bạn Cũ	154
74. Chương 73: Trí Não (thượng)	158
75. Chương 74: Trí Não [hạ]	161
76. Chương 75: Lẻn Vào Thư Các	163
77. Chương 76: Bị Thương	166
78. Chương 76: Bị Thương	169
79. Chương 77: Trị Thương	173
80. Chương 78: Tâm Tư Của Phong Vô Uyên	176
81. Chương 79: Tự Minh Âm Sát	179
82. Chương 80: Nhóc Con Không An Phận	181
83. Chương 81: Chọc Gheo Thủ Vệ	184
84. Chương 82: Chụp Ảnh	187
85. Chương 83: Có Khách Từ Phương Đông Tới	190
86. Chương 84: Có Khách Từ Phương Đông Đến (hạ)	193
87. Chương 85: Thư Mời	196
88. Chương 86: Sứ Giả Truyền Tin Bị Chỉnh Ác	199
89. Chương 87: Chuẩn Bị Xuất Phát	202
90. Chương 88: Bắt Cá Trong Hồ	204
91. Chương 89: Nói Hết	207
92. Chương 90: Thực Thực Giả Giả	210
93. Chương 91: Trao Đổi Thân Phận	213
94. Chương 92: Lôi Chủ Lôi Khiêm Chi	216
95. Chương 93: Đấu Thú Trường	219

96. Chương 94: Đấu Thú	222
97. Chương 95: Nhóc Con Gặp Rắc Rối	225
98. Chương 96: Địa Tinh	228
99. Chương 97: Tin Tức Liên Minh	231
100. Chương 98: Vô Cực	234
101. Chương 99: Ca Ca Cảnh Cáo	237
102. Chương 100: Bị Đánh Bất Tỉnh	240
103. Chương 101: Truy Nã	242
104. Chương 102: Tuần Ứng	246
105. Chương 103: Cải Trang Lần Hai	249
106. Chương 104: Đuổi Theo	251
107. Chương 105: Gặp Gỡ Phiền Toái	254
108. Chương 106: Con Gà Con Cửa Tiểu Ngưng	258
109. Chương 107: Chiến Bại	261
110. Chương 108: Địa Tinh Tộc Trong Địa Lao	264
111. Chương 109: Phượng Hoàng Con Thực Tà Ác	267
112. Chương 110: Kế Hoạch Trốn Ngục Vĩ Đại	269
113. Chương 111: Không Khống Chế Được	272
114. Chương 112: Chịu Đủ Kinh Hách	275
115. Chương 113: Đáp Ứng	279
116. Chương 114: Lên Đường Đến Hồ Tộc	282
117. Chương 115: Hồ Vương	284
118. Chương 116: Bị Người Theo Dõi	287
119. Chương 117: Âm Sát	290
120. Chương 118: Thú Đan	293
121. Chương 119: Tiên Pháp Khải Linh	296
122. Chương 120: Bước Vào Hồ Vương Điện	299
123. Chương 121: Thảo Tộc	301
124. Chương 122: Sở Nhan Tịch	304
125. Chương 123: Xảy Ra Chuyện	307
126. Chương 124: Yêu Tinh Tộc	310
127. Chương 125: Đàn Thú	312
128. Chương 126: Bạo Sư Lạp Tát	315
129. Chương 127: Cố Ý Đi	318
130. Chương 128: Lẻn Vào	321
131. Chương 129: Cứu Người Trong Thạch Thất	324
132. Chương 130: Gặp Lại Lôi Khiêm Chi	327
133. Chương 131: Ma	329
134. Chương 132: Cuốn Đi	332
135. Chương 133: Thiên Phượng	335
136. Chương 134: Bởi Vì Có Người	338
137. Chương 135: Dùng Cơm	341
138. Chương 136: Chợ Đêm [thượng]	344
139. Chương 137: Chợ Đêm (hạ)	347
140. Chương 138: Lựa Chọn	350
141. Chương 139: Ba Ba, Phụ Hoàng Và Con Trai	353
142. Chương 140: Mộ Gia	355
143. Chương 141	358
144. Chương 142: Khu Vui Chơi	362
145. Chương 143: Rời Đi	365
146. Chương 144: Trở Về	368
147. Chương 145: Cầu Hôn	371
148. Chương 146: Chuyện Thân Mật	374
149. Chương 147: Mẫu Thân	377

150. Chương 148: Đáp Ứng Xuất Chiến	380
151. Chương 149: Người Phát Ngôn Của Thần	382
152. Chương 150: Dịch Bệnh Khả Nghi	387
153. Chương 151: Dịch Bệnh Khả Nghi [hạ]	389
154. Chương 152: Chuyển Phát Nhanh Của Phượng Quân	392
155. Chương 153: Ma Tộc	395
156. Chương 154: Sự Thật Về Việc Trúng Độc	398
157. Chương 155: Thần Tộc Sống Lại	401
158. Chương 156: Kết Thúc	404

Bảo Bảo, Thân Chủ Nhi

Giới thiệu

Em ngỡ ngàng lạc đến dị thế, còn bị biến thành trẻ con, lúc đầu có chút buồn bực, may mắn lọt vào v

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-bao-than-chuy-nhi>

1. Chương 1: Phượng Quân Phong Vô Uyên

Đêm lạnh như nước.

Ở phía nam đại lục Thiên Vực – nơi Phượng tộc cư ngụ – hiện đang là mùa đông lạnh rét đến thấu xương.

“Các người nghe tin gì chưa, thiên kim tiểu thư Văn gia hôm nay đến Phượng lâu tỏ ý muốn hiến thân cho Phượng Quân nha!”

Đại lục Thiên Vực không phân chia quốc gia, chỉ phân chia theo dòng tộc, mỗi tộc dĩ nhiên phải có tộc trưởng, trưởng lão và tộc dân, Phượng tộc Phượng lâu xem như là một hoàng cung của một đế quốc bình thường, vì vậy suy ra người ở trong Phượng lâu, chính là tộc trưởng.

“A, chính là đệ nhị mỹ nhân của Phượng tộc sao?” Một thanh âm trong trẻo của thiếu nữ vang lên, dĩ nhiên đây là những tì nữ làm việc trong Phượng lâu rảnh rỗi nói chuyện phiếm rồi.

“Sau đó thì sao sau đó thì sao?”

“Sau đó thì thế nào nữa, đương nhiên là bị Phượng Quân đại nhân trực tiếp đuổi ra ngoài rồi!” Một tỳ nữ khác vui sướng nhìn thấy người gặp họa nói.

“Ân!” Một vài tì nữ khác lần lượt gật gật đầu.

Phượng Quân trẻ tuổi tài hoa của các nàng, là một người hiểu biết rất rộng, nhưng hắn không bao giờ muốn đụng chạm vào người khác, nguyên nhân là gì thì không một ai biết.

Vì vậy, từ lúc Phượng Quân 10 tuổi đăng vị cho tới nay, đã tám năm rồi, hắn vẫn chưa lập hậu cung.

Thân là tộc chủ Phượng tộc – một trong tứ đại dòng tộc ở đại lục Thiên Vực, có không ít quý tộc đem thiên kim của mình tiến nhập Phượng lâu, mong muốn được Phượng Quân để mắt tới.

Đáng tiếc..... Kết cục đều giống nhau – bị đuổi.

Ngay tại cái lúc nhóm tỳ nữ tán gẫu cực kỳ hứng thú, một bóng dáng thon dài như hỏa diễm đột ngột xuất hiện ngay ở tiền phương viện, sợ tới mức mấy người đều dạy tán loạn.

Chậm rãi đi qua đó chính là Phượng Quân mà đám tỳ nữ nhắc tới, người cầm quyền tối cao của Phượng tộc – Phong Vô Uyên.

Một mái tóc dài đỏ như hỏa bàn được cố định bởi cây trâm làm bằng tinh thạch đen, trường sam mặc trên người cũng là một sắc đỏ yêu mị, tô điểm cho khuôn mặt tuấn mỹ vô cùng nam tính, rất phù hợp, làm cho người ta có cảm giác giống như một đoàn hỏa diễm.

Chỉ là bất quá, nếu nhìn tròng đôi băng lãnh hắc mầu (đôi mắt đen lạnh như băng) không một tia cảm xúc của Phong Vô Uyên, cho dù thân mình có là hỏa diễm đi nữa cũng bị khí lạnh này dập tắt, khiến cho tâm người ta phát lạnh.

Phượng tộc Phượng Quân Phong Vô Uyên, chính là nam tử có thể dung hợp cả lửa và băng.

“Quân chủ, đêm đã khuya!”

Một bóng dáng thâm lam tuổi cũng xấp xỉ với Phong Vô Uyên đột ngột xuất hiện ngay đằng sau, cách hắn ba bước.

“Àn.” Thản nhiên lên tiếng, Phong Vô Uyên không hề xoay người lại, trở về phòng ngủ, chỉ thấy hắn chậm rãi ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm đầy sao óng ánh: “Tối nay, hình như có điểm bất khả tư nghị.”

Ngày thường, vào canh giờ này, hắn đã ngủ, cũng không biết vì sao, tối nay tâm lại không yên, trực giác mách bảo có chuyện gì đó sắp sửa xảy ra.

“Đúng vậy, đầu đông, dĩ nhiên là sao đầy trời xa vạn dặm...” Lam y nam tử hiện tại mới chú ý tới bầu trời đầy sao ngay trên đỉnh đầu mình.

Đúng là có điểm kỳ quái.

Bất quá, bầu trời đầy sao cùng với việc nghỉ ngơi của chủ tử, hình như không có quan hệ gì a?

“Cảm thấy có cái gì đó...” Bạc thần (đôi môi mỏng) xinh đẹp kia khẽ mấp máy nói, Phong Vô Uyên đột ngột đưa tay hướng lên trời.

“Quân chủ?”

Chủ tử lạnh lùng tối nay sao lại khác thường như vậy, trên mặt lam y nam tử lộ ra vẻ kinh dị.

Từ nhỏ đã theo bên người Phong Vô Uyên, y đương nhiên biết Phong Vô Uyên vì sao không muốn gần người khác, đụng chạm vào người khác, nhưng y chưa bao giờ nhìn thấy bộ dáng ngày hôm nay của hắn.... rất thất thường.

Hưu –

Ngay tại cái lúc lam y nam tử – Điện Vũ lâm vào trạng thái kinh dị, bầu trời đầy sao kia thoáng nhá lên một ánh lửa, càng dọa người hơn chính là, ánh lửa kia lại dùng tốc độ cực nhanh rơi xuống ngay cái chỗ y và Phong Vô Uyên đang đứng.

“Phượng Quân, nguy hiểm!!”

Oanh –

Vật thể không rõ kia rớt xuống, nổ bùng một cái, đất cát tung bay, bùn đất bay ngập trời, nháy mắt đã che hết toàn bộ bầu trời đêm đầy sao.

Điện Vũ bị luồng khí mãnh liệt đẩy lùi mấy bước, mặt và miệng dính đầy cát bụi, nhanh chóng ngưng tụ lại năng lực gió của mình, thổi bay hết bụi đất trên người.

“Phượng Quân!!”

Hồng y tung bay, nam nhân dáng người thon dài kia toàn thân lại thần nhiên phát ra hồng quang chói mắt, không có một chút đáng vẻ chật vật, giống như đã đoán trước được sẽ có cái gì đó từ trên trời giáng xuống sẽ khiến mình bị thương, không hề dịch chuyển khỏi vị trí đứng, đưa đôi mắt lạnh băng nhìn quái vật đang bốc khói trắng trước mặt.

“Đây là cái gì?”

Nhìn vật thể hình tròn kỳ quái vẫn còn bốc khói trắng mịt mù thỉnh thoảng còn nhá lên vài tia lửa, Phong Vô Uyên thần nhiên mở miệng.

Lặng lặng nhìn quái vật kỳ cục ở trước mặt Phong Vô Uyên, Phượng Quân học thức uyên bác còn không biết cái vật đó là gì thì tâm phúc cận vệ như Điện Vũ thì làm sao biết được đây.

2. Chương 2: Thiên Hàng Kỳ Vật

“Này rốt cuộc là cái gì?”

“Chưa từng gặp qua vật này a!”

“Đúng vậy!”

“Thật sự là từ trên trời rơi xuống sao?”

Vật thể kỳ quái to lớn từ trên trời rơi xuống đã làm cho toàn thể mọi người trong Phượng lâu chạy tới nhìn, ngay cả Phượng Quân tác phong lạnh lùng khó chịu cũng không hề hạ lệnh cho thị vệ xua đuổi tỳ nữ và người hầu đang hiếu kỳ.

“Bẩm Phượng Quân, ta chưa từng gặp qua loại vật thể kỳ lạ này bao giờ, thật sự là không có cách nào truy lùng nguồn gốc được!” Nam tử có mái tóc nâu đen, dung mạo có thể cho là xuất sắc, mặc một thân trường bào màu lam cung kính nói.

Đứng ở phía sau hắn là cũng là một đám người mặc trường bào nhưng màu sắc bất đồng, nam có nữ có, đều nhất tề lắc đầu.

“Ngay cả trưởng lão học thức uyên bác từng đi khắp lục địa Thiên Vực này cũng không biết vật kỳ quái này là gì, thực là làm cho người ta kinh ngạc a!” Đưa tay gõ gõ vào cái vật trước mặt lúc này vẫn còn nóng đến phỏng tay, hiện tại lại trở thành vật thể lạnh lẽo kỳ quái, Điện Lam cười khê.

Chuyện lạ thì mỗi ngày đều có, nhưng hôm nay đúng là đặc biệt kỳ quái.

“Điện Vũ đại nhân, thật có lỗi!” Trưởng lão khom người nói.

“Cũng không thể trách người!”

Đứng ở một bên, Phong Vô Uyên từ đầu đến giờ không hề mở miệng lại đột ngột thần nhiên mở miệng, mái tóc đỏ như lửa tung bay cùng với gió đêm, hắn chậm rãi tiến lên trước.

“Phượng Quân.....”

Mọi người nhìn thấy hắn tiến lên liền lập tức thối lui xuống, bởi vì tất cả mọi người ở Phượng lâu đều biết chủ tử của bọn họ không thích đứng gần người khác.

Đến gần vật thể kỳ quái từ trên trời giáng xuống kia, Phong Vô Uyên chậm rãi đưa tay chạm lên vật thể lạnh như băng.

“Phượng Quân!!”

Nhìn thấy hành động của Phong Vô Uyên, Điện Vũ thân là tâm phục cận vệ của Phong Vô Uyên, đương nhiên là biết hẳn muốn làm gì.

Phượng Quân đang tính dùng loại sức mạnh này.

Hắc mâu từ trước tới nay luôn biểu lộ vẻ đậm mạc chậm rãi nhắm mắt lại, khí lưu tứ phía nháy mắt giống như bị thứ gì đó áp chế mà trở nên tĩnh lặng lại, mọi người nhất thời cảm thấy thanh âm bốn phía hoàn toàn biến mất, nhịp tim đập và tiếng hô hấp lại trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết.

Đây là gì?

Cảm giác quỷ dị nhất thời làm ọi người lâm vào cảnh bất an, đưa mắt nhìn nhau chờ mong, ngay cả các vị trưởng lão và sứ giả có năng lực xuất sắc trong Phượng lâu cũng lâm vào tình trạng tương tự.

“Phượng Quân.” Điện Vũ nhẹ nhàng chậm chạp gọi.

“Có cái gì đó ở bên trong, nhưng không thể nhìn thấy.” Hắc mâu lạnh như băng tinh tế đánh giá vật thể trước mắt, thanh của Phong Vô Uyên vẫn lạnh lùng như trước, hơn nữa còn không có lấy một chút cảm xúc.

Chỉ là đôi mày kiếm của hắn nhẹ nhàng nhăn lại, người khác không phát hiện ra sự khác thường của hắn, nhưng Điện Vũ lại phát hiện.

Y đây là lần đầu tiên nhìn thấy Phượng Quân lạnh lùng, lộ ra biểu tình nghi hoặc như vậy.

Cái này, rốt cuộc là cái gì?

Nón tay thon dài nhẹ nhàng sờ lên vật thể lạnh lẽo kia, tựa hồ như là đang tìm tìm một cái gì đó.

Đột nhiên, đầu ngón tay cảm nhận được có một chỗ lõm xuống, Phong Vô Uyên nhẹ nhàng lướt qua một vòng, đầu ngón tay bắt đầu khám phá.

Phi thuyền thời gian xác nhận nút khẩn cấp, hệ thống số liệu bắt đầu vận hành –

Một tiếng nói kỳ lạ đột ngột vang lên, Phong Vô Uyên lập tức thu tay lui từng bước

Hí –

Lại thêm một trận khói dày đặc phun ra, cái vật thể tự xưng là “phi thuyền thời gian” gì đó bắt đầu lóe ra quang mang nhàn nhạt.

“Này..... Đây là chuyện gì xảy ra?”

“Cái này có thể nói?”

“Quái vật, quái vật!!”

Đám người xung quanh đều xôn xao lên, ngay cả trưởng lão cũng bắt đầu lui từng bước, một ít thị vệ cầm vũ khí tiến lên trước, e sợ lát nữa sẽ phát sinh ra trạng huống đột phát.

Mọi người đều bối rối, duy chỉ có Phong Vô Uyên đang ở gần ánh sáng của tàu bay nhất, còn có Điện Vũ nhất cử nhất động đều theo sát Phong Vô Uyên không có lấy một tia kinh hoảng.

Đối mặt với cái vật thể kì quái phát ra ánh sáng cùng khói hơn nữa còn biết nói chuyện, Phong Vô Uyên trước sau không hề lùi bước, chứng tỏ nó cũng không có vẻ nguy hiểm, đây là lời giải thích của tâm phúc Phượng Quân – Điện Vũ.

Sau khi ánh sáng xung quanh tàu bay tiêu tán, ngay tại bên sườn vật thể hình tròn đột nhiên nổi lên một khối hình tròn, giống như là một cánh cửa.

“Này.....” Điện Lam nhìn Phong Vô Uyên.

Biểu tình vẫn không thay đổi, Phong Vô Uyên chậm rãi bước tới gần cửa.

Ngư Ngư: Cục cưng muốn có đất diễn !

3. Chương 3: Cục Cưng Kỳ Quái

“Oa..... Ô oa oa.....”

Bên trong đột nhiên truyền ra một tiếng khóc nức nở đứt quãng của trẻ sơ sinh.

“Đứa nhỏ?”

Chủ tớ hai người vừa nhìn thấy liền bước vào trong phi thuyền.

Bên trong, toàn bộ thiết bị vẫn còn hoạt động như cũ, mà ở trên cái ghế dựa hình thù kỳ quái được đảm thiết bị này bao quanh là một đồng quần áo được may bằng chất liệu vải rất lạ.

Nhưng khiến cho Phong Vô Uyên và Điện Lam chú ý chính là vật thể đang ngo ngoe bên trong đồng quần áo kia, tiếng khóc của trẻ sơ sinh, chính là từ chỗ này truyền ra.

Không cần nghĩ nhiều, bàn tay thon dài của Phong Vô Uyên duỗi ra, Điện Vũ ở một bên thấy vậy, vội vàng kêu lên: “Phượng Quân!!”

“Đừng cản ta!”

Thanh âm thần nhiên vang lên, không hề có tí cảm xúc nào, đầu ngón tay đẩy đồng quần áo ra một chút lộ ra làn da nõn nà phần nộn mịn màng như nước.

“Trời ạ!” Điện Vũ trợn mắt kinh hô một tiếng.

“Ô ô.....”

Bên trong bộ quần áo đã bị Phong Vô Uyên kéo xuống, chính là một đứa trẻ con bộ dạng cực kỳ xinh đẹp ô hô khóc lớn, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ yếu đuối, cho dù là loại người băng lãnh vô tình đến mức nào, chỉ cần nhìn thấy bộ dạng yếu đuối lại điềm đạm đáng yêu của đứa nhỏ đang khóc kia, tâm có lạnh như băng cũng liền lập tức trở nên mềm mại.

Cái tay bé nhỏ kia nhẹ nhàng vung vẩy trên không không biết là cố ý hay vô tình túm lấy tóc của Phong Vô Uyên bởi vì cúi người mà phần tóc rối tung ở phía sau rơi xuống trước ngực.

Động tác nhẹ nhàng lôi kéo kia làm cho thân hình thon dài của Phong Vô Uyên khẽ cứng đờ người.

“Phượng Quân!” Nhìn thấy đứa trẻ túm lấy tóc hất, Điện Vũ khinh hô một tiếng.

“Không có cảm giác.” Thân hình thon dài dần thả lỏng, Phong Vô Uyên thần nhiên nói ra bốn chữ, con người vốn không thích gần gũi với kẻ khác, cư nhiên lại đưa tay bế đứa nhỏ đang túm dải tóc đỏ như lửa của mình lên: “Đứa nhỏ này thật đặc biệt.”

Vừa chạm đến làn da mềm mại đặc biệt của trẻ con, bạc thần đẹp dễ thoát gợi lên một nụ cười hư không.

Đã bao lâu rồi.... Hình như đã rất lâu rất lâu, hắt chưa từng muốn đụng chạm đến người khác.....

Không có cảm giác, bốn chữ này người khác không hiểu, nhưng Điện Lam lại hiểu.

Ngay từ lúc sinh ra, Phong Vô Uyên đã có được một loại dị năng rất đặc biệt, sở dĩ gọi là dị năng, bởi vì năng lực đặc biệt mà Phong Vô Uyên đang sở hữu không giống như bất cứ ma pháp hoặc năng lực đấu khí của người ở đại lục Thiên Vực. Đó là một năng lực, một khi chạm đến người khác, có thể phát hiện ra những bí mật những suy nghĩ mà người đó đang che giấu.

Dục vọng nội tâm, chuyện riêng tư thầm kín, cừu hận dai dẳng hết thảy đều bị nhìn thấy hết, cảm xúc mãnh liệt như vậy, vốn là chuyện khó có thể làm cho người ta chấp nhận được.

Vì vậy, từ nhỏ đến lớn, Phong Vô Uyên chưa bao giờ để cho người ta chạm vào mình, lại càng không để cho người khác tiếp cận, dần dần tâm của hắt trở nên lạnh như băng.....

Tuy rằng sau khi trưởng thành, Phong Vô Uyên đã có thể tự nhiên điều khiển được dị năng, nhưng thói quen không muốn cùng người khác tiếp xúc đã ăn sâu vào trong máu rồi.

Mà nay, đứa nhỏ kỳ quái đột nhiên từ trên trời rơi xuống lại làm cho dị năng của Phong Vô Uyên mất tác dụng.

“Ô ô.....”

Đứa nhỏ đang khóc hình như cảm thấy trên người Phong Vô Uyên truyền đến một cảm giác rất an ổn, cho nên dần dần khóc nhỏ lại, rất nhanh sau đó liền ngáy ngủ ngay trong lòng hắn.

“Phượng Quân, này.....”

Nhìn đứa trẻ con ở bên trong vật kỳ quái kia được chủ tử không bao giờ muốn thân cận người khác ôm lấy, các vị trưởng lão đều cảm thấy khó tin.

“Chuyện này gác lại đi, về phần đứa nhỏ này.....” Cúi đầu nhìn đứa nhỏ đang ngọt ngào ngủ nhưng vẫn còn túm lấy tóc của mình: “Không có vẻ nguy hiểm gì, một khi đã như vậy, liền tạm thời ở lại Phượng điện đi!”

Phượng lâu là hoàng cung của Phượng tộc, mà Phượng điện chính là tẩm cung của Phong Vô Uyên.

“Vâng!” Chúng trưởng lão lĩnh mệnh.

“Điện Lam, sáng mai tìm một nhũ mẫu đến đây, đứa nhỏ giao cho nhũ mẫu kia nuôi nấng!”

“Tuân mệnh!”

“Giải tán đi!”

“Vâng!”

Các số liệu trên phi thuyền tính toán quá nhanh, ngay từ lúc hào quang lóe lên, Đoan Mộc Ngưng liền biết phi thuyền gặp phải sự cố, nhưng y còn chưa kịp khắc phục lỗi, đã bị một dòng áp suất mạnh mẽ đè xuống.

Nháy mắt, y cảm thấy thân thể bị một sức mạnh mãnh liệt nào đó cấu xé, như đang muốn mổ phanh người y ra.

Sau cùng, ý thức rời xa y, lâm vào một mảnh tăm tối.

Trong tẩm cung hoa lệ, ti sa (rèm che) mềm mại đỏ như hỏa diễm đang đưa theo ngọn gió gian trá luôn lách qua cửa sổ khép hờ thổi vào trong.

Hiện tại, ở trên cái giường cực rộng cực thoải mái đang có một... Không phải, cẩn thận nhìn lại thì phải là hai người mới đúng, một dáng người thon dài, một thân hình trẻ con gầy gầy, nếu không chú ý kỹ, đứa nhỏ đang được nam nhân ôm ở trong ngực thật đúng là không dễ dàng phát hiện ra a.

Nam nhân kia có một đầu tóc đỏ như hỏa diễm, gương mặt tuấn mỹ suýt soát khí, mà đứa nhỏ kia lại là một đầu tóc đen nhánh mềm mại, làn da trắng nõn mịn màng, ngũ quan tinh xảo xinh đẹp, đủ để có thể thấy được sau này lớn lên sẽ trở thành một cái mỹ nhân bại hoại.

Nhưng vào lúc này, đứa bé bị nam nhân kia ôm vào trong ngực nhẹ nhàng quấy quấy vài cái, mắt đột ngột mở lớn, đôi con ngươi đen trong suốt như bầu trời đêm lóe ra tinh quang.

Đây là làm sao a?

4. Chương 4: Hôn Nhẹ

Đây là làm sao a?

Đây là cái nghi vấn đầu tiên xuất hiện trong óc Đoan Mộc Ngưng ngay từ lúc tỉnh lại.

Y nhớ rõ lúc phi thuyền tiến vào đường hầm thời gian, hướng tới Nhân Thọ Đường đã xuất hiện sự cố, sau đó..... Sau đó không biết vì sao y lại té xỉu.

Kia..... Hiện tại là cái tình huống gì đây?

Ngay tại thời điểm tiểu não còn chưa có phản ứng kịp, cái bụng nhỏ của Đoan Mộc Ngưng đột nhiên phát ra một tiếng “cô lô” nho nhỏ.

Đói.... Đói bụng rồi....

Đôi mày tinh tế khẽ nhăn, cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng nộn nộn đỏ đỏ lên, Đoan Mộc Ngưng chậm rãi quay qua, vừa lúc nhìn thấy dung nhan tuấn mỹ ở ngay trước mặt, nhất thời mở to hai mắt.

Ai nha, uy, ai vậy?

Ngay cái lúc Đoan Mộc Ngưng đang chăm chú xem xét nam nhân tuấn mỹ kia, bụng nhỏ lại phát thêm một trận âm thanh “cô lô” nữa.

Đói.....

Đỏ đỏ đôi môi mọng đỏ, ánh mắt đúng lúc dừng lại ngay trên đôi môi xinh đẹp của nam nhân đang ngủ say.

Chớp chớp đôi mắt đẹp, Đoan Mộc Ngưng biết mình đang ở một nơi xa lạ, bất quá, dựa vào cảm giác, y biết chỗ này không có vẻ gì gọi là nguy hiểm, hơn nữa nam nhân đang ngủ say trước mắt này cũng không phải là người xấu.

Hiện tại, y lại đột nhiên nhớ tới lúc trước dùng con bọ rùa số một lên vào phòng xem phụ hoàng và ba ba hôn nhau.

Y từng hỏi phụ hoàng hôn môi có cảm giác như thế nào, khi đó phụ hoàng nói rằng cảm giác giống như ăn đường, rất ngọt... Bây giờ đói bụng, không biết cần nam nhân này một cái, có thể đỡ đói một chút hay không a?

Cùng người kia hôn môi, có ngọt giống như phụ hoàng nói không?

Hay là.....giống như hương kem táo sữa mà y thích ăn nhất?

Nghĩ nghĩ, hai mắt sáng lờ lờ, cái lưỡi nộn nộn liếm liếm đôi môi đỏ mọng, tiểu oa nhi hiện tại rất giống tiểu sắc lang.

Tâm động không bằng hành động, đây chính là tính cách của Đoan Mộc Ngưng, vào lúc còn chưa kịp phản ứng thì thân thể đã hành động rồi.

Chỉ thấy cái khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp kia áp sát vào khuôn mặt tuấn mỹ đang say ngủ, đôi môi đỏ mọng nộn nộn hôn lên bạc thắn khẽ nhếch lên.

Mun!!

Xúc cảm mềm mại, nhưng lại chỉ cảm nhận được lãnh ý, không giống như mùi vị kem táo....

Phong Vô Uyên rất ít khi ngủ say, cho dù là ngủ bên trong tấm điện của mình đi nữa, nhưng hôm nay không biết vì sao, hần cứ nhiên ngủ đặc biệt trầm.

Nhưng mà, ngay lúc hần ngủ say, môi lại cảm nhận được có cái gì đó chạm vào, ẩm ẩm, thơm thơm, là loại cảm giác kỳ dị hần chưa bao giờ trải nghiệm qua.

Cái loại cảm giác khác thường này tuy không có làm cho Phong Vô Uyên cảm thấy bị uy hiếp, nhưng đối với loại người trường kỳ phòng bị người khác mà nói, hần ngay lập tức tỉnh giấc.

Đôi con ngươi đỏ như lửa vừa mở lên, liền nhìn thấy gương mặt trắng nõn xinh đẹp, chẳng qua hiện tại người gần sát ngay mặt hần kia lại đang trợn to đôi mắt sáng lượng xinh đẹp trừng trừng cùng với hần.

Mà môi của hần thì đang bị đứa bé nho nhỏ kia “xâm chiếm”. [Ngư Ngư: Oa ha ha..... Nụ hôn đầu tiên a!!]

Hắc mâu xinh đẹp đột ngột bị đôi mắt đỏ như lửa của đôi phương nhìn trúng, tâm hơi hơi động, khuôn mặt nhỏ nhắn của Đoan Mộc Ngưng nháy mắt liền biến thành màu đỏ đậm, tim gia tốc đập. Hiện tại y không biết đây là do bị đối phương phát hiện mình “cường hôn” hay là vì lý do khác nữa.

Này.....

“Vật nhỏ, dói bụng?” Khởi động thân hình nhìn đứa nhỏ nộn nộn ở dưới thân, Phong Vô Uyên không hề giận hỏi.

Đôi môi vẫn còn chưa tan hết cảm xúc mềm mại, lại thêm cặp mắt to xinh đẹp vô tội nhìn hắn, không biết vì sao tâm tình tĩnh lặng bao nhiêu năm của hắn lại nổi lên một tia ác cảm.

Đụng chạm cũng không thấy phản cảm.... Có phải là do đứa nhỏ đó chính là trẻ con?

Ngón tay thon dài chậm rãi xoa xoa bàn tay nhỏ nhỏ kia.

“Nha..... Nha..... Ngô.....”[Người là ai? Người sao lại ở đây..... A? Ta như thế nào lại không nói chuyện được?]

Ngay tại cái lúc Đoan Mộc Ngưng phát tiếng nghi vấn thì chính là lúc phát hiện ra mình không thể nói chuyện, hơi hơi sửng sốt, sau đó lại nhìn theo ánh mắt của Phong Vô Uyên.

Dừng ngay trước cái tay nhỏ bé béo béo đỏ đỏ, thế giới liền lâm vào tĩnh lặng.

“Oa a a—” Tiếng khóc thê lương từ cái miệng trẻ con nhỏ nhắn phun ra liên hoàn, kinh thiên động địa quỷ khóc thần sầu.

5. Chương 5: Uy Nãi Phong Ba [thượng]

“Ô oa oa.....”

Tiếng khóc trẻ con thê lương đến thấu trời xanh từ trong Phượng điện truyền ra ngoài, nháy mắt đã dọa đám chim chóc sáng sớm bắt sâu trên cây bay loạn xạ, đương nhiên cũng dọa luôn đám tỷ nữ thị vệ trong Phượng lâu.

Chẳng qua, căn cứ vào chuyện Phượng Quân của bọn họ không thích cùng người khác tiếp xúc, cho nên không có người nào dám đi vào xem xét.

Nhưng mà đứa nhỏ ngày hôm qua theo hắn khóc lớn tiếng như vậy..... Phượng Quân của bọn họ sẽ không đối với tiểu oa nhi kia thì bạo (tổ ra hung dữ tàn ác) đi?

Ngay lúc một đám người đang ngờ vực nhìn nhau, một bóng dáng thâm lam xuất hiện, sau đó trực tiếp đi vào trong tấm điện.

“Điện Vũ tham kiến Phượng Quân.”

Đôi con ngươi màu lam nhạt tò mò ngược lên nhìn, đằng sau tầng tầng lụa mỏng xuyên thấu là một nam nhân đang ngồi trên giường ôm đứa nhỏ khóc lớn giống như là đang trấn an, tâm nguyên bản còn đang dằn ứ trong lòng rốt cục cũng hạ xuống.

Hộc, làm y còn tưởng rằng Phượng Quân....

“Đứa nhỏ này chắc là dói bụng, đêm qua phân phó người tìm nhũ mẫu, tìm được chưa?” Tuy trong lòng ôm đứa trẻ mới sinh không ngừng khóc lớn, nhưng thanh âm của Phong Vô Uyên vẫn lạnh lùng như trước.

“Đã tìm được.”

“Vậy mau chóng gọi đến đi.”

“Vâng, thuộc hạ lập tức đi!”

Đoan Mộc Ngưng đang oa oa khóc lớn nghe hai người nói chuyện, tiếng khóc liền hạ thấp xuống một chút.

Tìm nhũ mẫu làm cái gì?

Y là bởi vì bị biến thành tiểu oa nhi nên mới khóc a!!!!

Nghĩ nghĩ, Đoan Mộc Ngưng lại một lần oa oa khóc tiếp, cái tay nhỏ bé vung lên, nhìn qua thật là chọc ọi người cảm thấy thương mà.

Lúc Điện Vũ đem nhũ mẫu đến cũng là lúc Đoan Mộc Ngưng đã muốn khóc đến không còn khí lực, hơn nữa còn thật sự rất đói bụng, liền ghé nằm lên giường giả làm xác chết.

Ô ô.... Y là thiếu niên mười lăm tuổi nha, như thế nào lại biến thành đứa nhỏ mới một tháng tuổi còn chưa dứt sữa chứ, không cần a.....

Phụ hoàng, ba ba cứu mạng a.....

Ngưng Nhi không biết là đang ở chỗ nào a, còn bị biến thành thằng nhóc còn chưa cai sữa nữa, ô ô.....

“Đứa nhỏ này giao cho người chiếu cố, mang đi đi!” Thanh âm thần nhiên không có nửa điểm cảm xúc.

Màn trong tấm điện toàn bộ đã được vén lên hết, trong điện một mảnh sáng ngời, Phong Vô Uyên đứng trước cửa sổ, ánh mặt trời vào mùa đông cực hiếm từ ngoài cửa chiếu vào thân người đỏ rực, nhưng lại làm cho người ta cảm giác vẫn có một tia lạnh như băng.

“Vâng, nô tỳ lĩnh mệnh!”

Nữ quan cung kính hướng Phong Vô Uyên hơi hơi xoay người, bước đến gần đứa bé tròn tròn nằm trên giường, sau đó ôm lấy Đoan Mộc Ngưng, đi ra ngoài.

Nam nhân đứng ở trước cửa sổ đắm chìm trong ánh mặt trời cảm nhận được nữ quan đã đem Đoan Mộc Ngưng ra ngoài.

Không biết vì sao trong lòng lại nổi lên một tia luyến tiếc, trong đầu không biết vì sao lại nhớ đến cái cảm giác buổi sáng môi mình và môi đứa nhỏ cùng nhau dán cùng một chỗ.

Mềm, thơm thơm, lại có vị ngọt kỳ lạ.....

“Phượng Quân, có cần truyền tảo thiện (bữa sáng)? Các trưởng lão đối với chuyện đứa trẻ mới sinh từ trên trời rơi xuống vẫn đều.....” rất để ý.

“Ân.” Thu hồi tâm thần, Phong Vô Uyên bóng dáng chưa hề động đậy, chỉ lạnh lùng lên tiếng.

Tuy rằng địa vị Phượng Quân đứng đầu Phượng tộc, nhưng lại không giống với các quý tộc khác ăn uống đều cực kỳ xa xỉ, đồ ăn dùng rất thanh đạm.

Nhóm tỳ nữ đem tảo thiện đặt lên bàn, sau đó lui ra, Phong Vô Uyên lăm lăm đứa bắt đầu dùng thiện.

“Oa a a –”

Vừa mới cầm dũa, một trận khóc thê lương thật to ở một phòng không xa truyền đến, làm cho Phong Vô Uyên suýt nữa đã đánh rớt luôn đôi dũa.

“Sao lại thế này?” Buông dũa trong tay xuống, Phong Vô Uyên khẽ nhăn đôi mày kiếm, đứng lên: “Không phải bảo nữ quan đó chiếu cố sao? Vì sao lại khóc lớn tiếng như vậy?”

Vừa nghe thấy tiếng khóc, không biết vì sao Phong Vô Uyên cảm thấy tâm luôn lạnh băng của mình lại bắt đầu nổi lên phong ba.

“Ách..... Thuộc hạ không biết.” Đối với việc Phong Vô Uyên lạnh lùng nay lại tức giận, Điện Vũ thực kinh ngạc.

Phượng Quân tức giận, đơn giản vì là vì cái đứa nhỏ kia khóc thôi a.

“Đi.” Lạnh lùng lên tiếng, một trận hồng ảnh chói mắt lóe lên, Phong Vô Uyên nhanh ly khai khỏi Phượng điện, hướng về phía thanh âm hô khóc kia.

Điện Vũ tuy rằng còn đang rất kinh ngạc thái độ khác thường của Phượng Quân, nhưng cũng rất mau đã theo sát.

Trong phòng bài trí lịch sự tao nhã, nữ quan khuôn mặt nhìn rất được, dáng người đột ao (chỗ cần lôm thì lôm, chỗ cần lồi thì lồi, vậy hiểu rồi a~) bộ ngực hiện tại lộ ra ngoài không khí, quần áo phân tán, tiếng khóc thê lương của đứa trẻ nhỏ ở trong lòng nàng phát ra, tay nhỏ chân nhỏ béo đơ đơ vung loạn xạ.

“Phát sinh chuyện gì!”

Phong Vô Uyên đưa mắt thâm trầm nhìn mang theo một tia tức giận sâu thẳm, bóng dáng hỏa hồng xuất hiện ngay trước cửa, liền nhìn thấy một màn buồn cười trước mắt, hai hàng lông mày không tự giác nhăn lại thật sâu.

Thấy người tới, sắc mặt nữ quan nhất thời một trận xanh lại hồng, bất chấp quần áo đang hỗn độn của mình, ngực còn để trần mà quỳ lạy trên mặt đất.

“Phượng..... Phượng Quân đại nhân..... Nô tỳ.....”

“Ô ô.....”

Bé ở trong lòng nữ quan nghe thấy câu hỏi đậm mặc lại mang theo phần nộ của Phong Vô Uyên, tiếng khóc dần dần tiêu hạ (nín khóc), nhưng động tác gãy dựa lại lớn hơn trước, giống như ở trên người của nữ quan kia có thể bị lây vi rút độc hại nào đó.

Ngư Ngư: Đứa nhỏ đáng thương, đói bụng còn bị ép buộc như vậy....

6. Chương 6: Uy Nãi Phong Ba [Hạ]

“A.....”

Theo một trận thở nhẹ của nữ quan, rốt cuộc không ôm nổi đứa bé, chỉ thấy bóng dáng nho nhỏ kia từ trong lòng nàng ngã xuống.

Giống như ngọn lửa đỏ lừng không lao tới, nữ quan cảm thấy hoa mắt, đứa nhỏ còn tưởng sẽ bị rơi xuống đất đã bị áo choàng của Phong Vô Uyên cuốn vào trong lòng.

“Ô ô.....”

Đoan Mộc Ngưng hồn chưa về lại xác, mắt còn đang ngập nước, cảm giác mình lại được một khí tức quen thuộc ảm áp bao quanh, ô hô đưa cánh tay béo đơ đơ lôi kéo vạt áo của Phong Vô Uyên.

Ở cái chỗ kỳ quái này cái gì y cũng không biết, duy nhất làm cho y cảm giác quen thuộc cũng chỉ có nam nhân lạnh như băng này thôi.

Người kia giống như hỏa diễm lại mang theo hơi thở lãnh liệt, ngay từ lúc ý thức của y còn mơ hồ đã cảm thấy rất an tâm rồi.

“Không phải bảo ngươi hảo hảo chiếu cố y sao? Đây là xảy ra chuyện gì?” Lời nói lạnh lùng ảm nhẫn tức giận.

Phong Vô Uyên tính cách lạnh lùng rất ít khi bị dao động, nhưng không đại biểu hẳn sẽ không sinh khí.

“Thỉnh.... Thỉnh Phượng Quân thứ tội, nô tỳ vốn là muốn cho tiểu công tử bú sữa..... Nhưng.... Nhưng tiểu công tử.... dám không nghe theo.....” Nói xong, nữ quan sợ hãi khóc lên.

Nghe nữ quan kể, Đoan Mộc Ngưng nhất thời nhăn lại khuôn mặt nhỏ nhắn, sau đó ở trong lòng Phong Vô Uyên ô hô, tỏ vẻ kháng nghị.

Nhưng kia là ngực của nữ nhân a, tuy rằng hiện tại bị biến thành đứa bé, nhưng y cũng không phải là tiểu sắc lang.....

Hơn nữa, lúc trước phụ hoàng từng nói, y từ nhỏ đều là uống nước ép đào tiên của Vương mẫu nương nương mà lớn a!!!

Phong Vô Uyên nghe thấy tiếng ô hô của đứa nhỏ trong lòng đang gắt gao nắm lấy quần áo mình, khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún lại thành một đoàn, lại nhìn người quần áo phân tán đang quỳ trên mặt đất, toàn thân phát run, mày kiếm khẽ nhăn lại.

“Phượng Quân.....” Điện Vũ ở một bên nhẹ nhàng gọi một tiếng “Đứa nhỏ này hình như không thích uống sữa tươi...”

“Thôi.” Thản nhiên phun ra hai chữ, Phong Vô Uyên ôm tiểu tử trong lòng xoay người rời đi.

Bị Phong Vô Uyên ôm trở về Phượng điện, mới vừa vào cửa, một mùi thức ăn thanh đạm bay tới, Đao Mộc Ngưng nguyên bản đã bị đói bụng, cái bụng liền phát ra thanh âm cô lỗ lỗ.

“Nha nha....” Hai mắt lóe sáng, vật nhỏ ở trong lòng Phong Vô Uyên ngẩng đầu lên, ánh mắt dừng ngay ở bàn đồ ăn trước mặt, vung tay be bé.

Ta muốn ăn cái kia!!

Phong Vô Uyên nhìn đứa nhỏ trong lòng vung tay, hai mắt lóe sáng nhìn bàn đồ thiện, nhẹ nhàng nhăn nhó đôi mày, sau đó hẩn hình như đã hiểu được vật nhỏ đang muốn cái gì.

Ôm Đao Mộc Ngưng ngồi vào bàn, cầm lấy thìa múc một ít nước cháo.

Nhìn thấy một thìa cháo đưa tới, Đao Mộc Ngưng đã sớm đói rã ruột rớt cục không thể nhịn hơn nữa, thân hình nhỏ nhỏ nhún lên, cái miệng nộn nộn mở ra ngậm lấy thìa cháo.

Nước cháo thơm ngào ngạt từ từ đi vào bụng, mùi vị thơm ngon vẫn còn quanh quẩn trong cái miệng nhỏ nhắn, hai cái má của nhóc nháy mắt toát ra hai đóa hỏa đỏ sẫm đáng yêu, rất là đáng yêu.

Nhìn đứa nhỏ trong lòng vẻ mặt thỏa mãn, ánh mắt của Phong Vô Uyên liền nhu hòa lại, ngay cả chính hắn còn không có phát giác ra, giờ phút này khóe miệng hắn tự nhiên gợi lên ý cười thản nhiên như ẩn như hiện.

Phong Vô Uyên không có phát giác, nhưng Điện Vũ vừa mới đem chuyện tình của nữ quan kia xử lý tốt trở về thì lại nhìn thấy khóe môi hắn ẩn ẩn hiện hiện nét đậm cười.

Phượng Quân cười.... là vì đứa nhỏ trong lòng hắn?

Phượng Quân có thấu tâm thuật, không thể ở gần với người khác, cho dù hắn có bộ dáng băng sương lạnh lùng, bất quá chỉ là một đứa nhỏ mới mười tám tuổi.

Có đứa nhỏ này làm bạn với Phượng Quân, có lẽ cũng không là chuyện xấu gì.

Không biết vì sao, y có cảm giác, đứa nhóc kỳ quái từ trên trời rơi xuống sẽ làm cho Phượng Quân của bọn họ khai mở nội tâm.

7. Chương 7: Đại Lục Thiên Vực

Từ khi chuyện bú sữa đi qua, cuộc sống của Đao Mộc Ngưng liền thật sự dễ chịu.

Y rốt cục biết được phi thuyền xuất hiện vấn đề làm chệch khỏi quỹ đạo bay, khiến y rơi xuống một thế giới khác, duy nhất có một thứ y không thể hiểu nổi chính là tại sao mình lại biết thành đứa nhỏ mới tròn tháng.

Đã sống ở đây được mười ngày, y vẫn cùng người nam nhân tên Phong Vô Uyên kia ở chung, trải qua thời gian quan sát, y biết nam nhân kia có địa vị rất cao.

Vì thế, mỗi khi Phong Vô Uyên ra ngoài xử lý công việc, y nhàm chán ở lại trong tấm điện của hắc nghị, mà làm cho y không thể tưởng tượng được chính là cái người nam nhân lạnh như băng kia đúng là người có học thức uyên bác đầy mình, trong tấm điện cư nhiên còn có một thư phòng nhỏ.

Vì muốn biết đây là nơi nào, Doan Mộc Ngưng quyết định tiến vào thư phòng của Phong Vô Uyên tìm được một quyển trục thật to, mở ra quyển trục, toàn bộ đều miêu tả về thế giới này.

Doan Mộc Ngưng thân là thần thú phượng hoàng con đương nhiên biết luôn luôn có nhiều thế giới tồn tại song song với nhau, cho nên khi y biết mình bị lạc đến dị thế này cũng không có nhiều kinh hách lắm.

Chẳng qua, chỗ này không giống như cái nơi thần thú phụ hoàng y ở, căn cứ vào thư quyển của Phong Vô Uyên ghi lại, đại lục này tên là: Đại lục Thiên Vực.

Tại Thiên Vực có đủ loại chủng tộc, tỷ như: nhân loại, tinh linh, ma tộc, thần tộc, người lùn, thú nhân, yêu tinh, long tộc vâng vâng.

Nhân loại, là bộ tộc cường đại và nhiều nhất ở đại lục Thiên Vực.

Tinh linh, sống sâu trong cực nam Thụ Hải Thánh Lâm, bốn mùa như xuân, khí hậu rất tốt cho nên sản xuất ra rất nhiều hoa quả tươi cùng thảo dược trân quý.

Hai tộc thần ma còn lại là hai đại chủng tộc thần bí nhất ở đại lục, bởi vì nhân số của hai tộc nhất rất ít, chỉ thích ở Thiên Không Quang Minh Đỉnh và Hắc Ám Địa Vực Chi Uyên.

Người lùn sinh hoạt tại thổ bồn hoang vu phía tây đại lục Thiên Vực, thân hình thấp bé, thích đào mỏ, cất chứa khoáng thạch cực phẩm, còn có thể nghiên cứu chế tạo binh khí.

Thú nhân, sinh hoạt tại vùng hoang vu nơi cực bắc, thân hình cường tráng, tính cách trung hậu, lại có năng lực chiến đấu cường hãn.

Long tộc, dĩ nhiên là ở bên trong Long đảo thần bí rồi.

Đương nhiên, thực thể sinh hoạt tại Thiên Vực đại lục này còn có đủ loại thần thú, ma thú, trân thú, thậm chí là yêu thú nữa!!

Cho nên đây là một cái thế giới thuộc loại dị năng vũ kỹ (vũ = sức mạnh, chiến tranh; kỹ = chuyên môn) a.

Ở đại lục này, chẳng những Tinh Linh tộc, Thần Ma tộc có ma pháp cường đại, ngay cả Nhân Loại cũng có thể sử dụng được ma pháp vũ kỹ.

Mà Nhân Loại trên đại lục này, ma pháp tu vi càng cao, tuổi càng kéo dài. Người có vũ kỹ tu vi cao siêu ngoài việc có thể kéo dài tuổi thọ, còn có thể trường sinh bất lão.

Chẳng qua, đại lục này có một hiện tượng khá lạ, không phân chia quốc gia, toàn bộ đại lục đều lấy từng bước từng bước của chủng tộc nhân loại mà sở thành.

Đại lục có rất nhiều chủng tộc lớn nhỏ, trong đó có bốn đại tộc, phân biệt là: Phượng tộc, Hồ tộc, Hổ tộc, Hoa tộc.

Bốn đại tộc này chiếm rất nhiều ưu thế, phân biệt sinh hoạt ở các phía đông tây nam bắc trên đại lục, chẳng qua ở ngoài nhìn qua rất bình thản, sau lưng lại tràn ngập gợn sóng.

Tóm lại mà nói, y chính là đã đến một nơi rất là kỳ quái.

Hy vọng phụ hoàng nhanh chóng phát hiện ra, sau đó mau tới cứu y đi a!

Doan Mộc Ngưng nằm ngửa ở trên giường, đôi mắt to xinh đẹp ra ngoài phòng, bầu trời đã bắt đầu hôn ám, đêm cũng dần dần buông xuống.

Hì hì, hắc sắp về tới rồi.....

8. Chương 8: Sức Mạnh Của Phượng Hoàng

Con người trong veo như nước óng ánh quang huy chống lại đôi mắt đỏ như hỏa diễm lại giống như mặt hồ lặng sóng.

“Vật nhỏ, ta đi xem công văn, trưa sẽ trở về uy người ăn, được không?”

Phượng tộc vĩ đại chưa bao giờ biết hỏi qua ý người khác, nhưng đối tượng khiến hắn lần đầu tiên “phá bỏ” luật lệ bất thành văn này lại chỉ là một đứa nhỏ mặt búng ra sữa, thực làm cho hắn có điểm bất đắc dĩ.

“Oa a.” [Không được.] Đoan Mộc Ngưng lập tức lắc lắc đầu, cánh tay nho nhỏ lôi kéo mái tóc đỏ suôn mượt, bệt bệt miệng.

Y là đứa hiếu động, đã ở thế giới này gần cả tháng rồi, nhưng chưa từng được đi ra ngoài, y rất muốn nhìn xem thế giới này rốt cuộc là thế nào a.

Nhìn nhìn, tiểu vũ trụ Đoan Mộc Ngưng bắt đầu tiến hành ngọn lửa “kiên trì” nổi danh.

Phong Vô Uyên vốn không thích gần người, nhưng kể từ sau khi Đoan Mộc Ngưng xuất hiện, trừ bỏ thời gian ở ngoài xử lý sự vụ trong tộc, thời gian còn lại đều ở cùng với y, cho nên chỉ cần tiểu tử kia bày ra bộ mặt méo máo, hắn liền không muốn rời khỏi y.

Đối với Đoan Mộc Ngưng, Phong Vô Uyên cực kỳ tò mò, rõ ràng chỉ là một đứa nhỏ hai tháng tuổi còn chưa dứt sữa, nhưng trí tuệ hình như lại bất đồng với tuổi tác.

Có lần hắn vừa xử lý xong công việc quay trở lại tắm điện, cư nhiên phát hiện tiểu tử kia nằm ở dưới đất, còn đem thư quyển của hắn đặt ngay trước mặt nhìn nhìn.

Đứa nhỏ chưa dứt sữa có thể đọc hiểu, hắn thật tò mò.

Vật nhỏ từ trên trời rớt xuống này có cái bí mật gì, hắn thực phi thường chờ mong y trưởng thành.....

Mất một thời gian chống lại ngọn lửa “kiên trì” của Đoan Mộc Ngưng, Phong Vô Uyên rốt cuộc chịu thua, duỗi tay ôm lấy thân mình mềm mềm của Đoan Mộc Ngưng vào lòng.

“Lát nữa không được nháo về trước đó.” Lấy áo choàng bọc lấy tiểu tử kia.

Thiên Vực đại lục đã bước vào trời đông giá rét, ở ngoài không giống như bên trong phòng có hồng tinh thạch sưởi ấm, trên Đoan Mộc Ngưng chỉ mặc một cái áo bông mềm nho nhỏ, nếu không bọc y kỹ lưỡng, bị cảm mạo sẽ rất phiền toái.

“Nha dát.....” [Ta làm gì nháo!]

Cả người bị áo choàng của Phong Vô Uyên bao bọc kỹ lưỡng, chỉ hé lộ một khuôn mặt nhỏ bé đáng yêu, y nhanh chóng chớp chớp đôi mắt xinh đẹp đầy vẻ tò mò.

Bước ra đình viện Phượng điện, Đoan Mộc Ngưng rốt cuộc đã thấy được các phòng ốc khác, một ngọn tháp ào ạt gạch, thân tháp khắc hoa văn mây khói.

A..... Chờ chờ, hoa văn mây khói?

Kiến trúc này thật giống với một cái địa phương từng nhìn thấy qua, ngay lập tức cái miệng của đứa nhỏ liền biến thành hình chữ “O” thật to.

Thật muốn thật muốn nhìn toàn cảnh nơi này a, nhớ lại trước kia còn nhỏ rất nhỏ, y thường thường cười ở trên lưng phụ hoàng ngao du đến phía chân trời, nhìn xuống chúng sinh ở phía dưới.

Sau đó lớn lên, y có thể tự mình chế tạo xe phi hành loại nhỏ, canô phi hành bay tới bay lui khắp nơi, chụp lại những kiến trúc phong cảnh xinh đẹp ở phía dưới.

“Vậy nhỏ suy nghĩ cái gì?” Cúi đầu nhìn đứa nhỏ trong lòng cong cong đôi mắt cực đáng yêu, Phong Vô Uyên nhin không được hỏi.

“Nha nha.” [Không nói cho người biết!] Dùng ngôn ngữ trẻ con nói với hắn xong, Đoan Mộc Ngưng đáng yêu nháy mắt mấy cái.

Ngón tay thon dài nhẹ điểm điểm lên cái mũi nhỏ nhỏ của Đoan Mộc Ngưng, khóe miệng Phong Vô Uyên khẽ câu lên.

Đám tỳ nữ vô tình đi ngang qua nhìn thấy Phượng Quân bọn họ câu khóe miệng, đều sững sờ đứng đực tại chỗ.

Bọn họ mới vừa thấy cái gì đấy?

Bọn họ cứ nhiên thấy Phượng Quân cười a.....

Phong Vô Uyên vừa mới ôm Đoan Mộc Ngưng tiến vào Phượng Lâu Viêm, y đã lập tức cảm nhận được một cổ cảm giác quen thuộc bắt đầu lan ra toàn thân.

Đó là..... Sức mạnh của Phượng Hoàng.

Mạnh mẽ quay người lại, ngẩng đầu nhìn, Đoan Mộc Ngưng kinh ngạc mở to mắt.

9. Chương 9: Phượng Hoàng Thần Tòa

(ghế ngồi có hình dáng Phượng hoàng)

Cảm giác đũa nhỏ trong lòng có điểm khác thường, Phong Vô Uyên cúi đầu nhìn, Đoan Mộc Ngưng mở to đôi mắt xinh đẹp nhìn thẳng vào cái ghế được khắc Phượng Hoàng giương cánh bay cao ngạo du thiên hạ ngay giữa điện.

“Vật nhỏ, làm sao vậy?”

“Nha nha....” Cánh tay nhỏ nhỏ rút ra khỏi bọc áo choàng, vung vung tay hướng tới Phượng Hoàng thần tòa, Đoan Mộc Ngưng rõ ràng tỏ ý muốn đi qua đó.

Hiểu được ý tứ của Đoan Mộc Ngưng, Phong Vô Uyên ôm y chậm rãi hướng đến Phượng Hoàng thần tòa – vị thần viên cổ từng bảo vệ Phượng tộc của bọn hắn.

Từng bước từng bước đến gần, Đoan Mộc Ngưng càng ngày càng cảm giác được sức mạnh của thần thú từ trong thần tòa kia truyền đến.

Nguyên khí trời đất, cường đại lại ảm áp.....

Phụ hoàng từng nói qua bộ tộc Phượng Hoàng sớm đã bị tuyệt chủng từ mấy vạn năm trước, ở thế giới kia, hiện tại chỉ có duy nhất một mình phụ hoàng là Phượng Hoàng thuần chủng.

Đoan Mộc Ngưng cũng có huyết thống Phượng Hoàng, chẳng qua thân thể y có một nửa là huyết thống nhân loại, cho nên sức mạnh nguyên bản của Phượng Hoàng bị phong ấn, thẳng đến khi tích lũy được bao nhiêu tháng ngày tu luyện, sức mạnh bị phong ấn kia mới có thể chậm rãi thức tỉnh.

Nếu nói phụ hoàng ở thế giới kia là Phượng Hoàng duy nhất, vậy thế giới ở đây thì sao?

Bên trong cái ghế trước mặt y chính là sức mạnh của Phượng Hoàng sao?

Là một nhánh khác của bộ tộc Phượng Hoàng?

Hay là, vào cái năm Phượng Hoàng bị diệt đó, vẫn còn sót lại một nhánh Phượng tộc may mắn chạy trốn được đến nơi này?

Rất nhiều rất nhiều nghi vấn bên trong đầu không ngừng nổi lên, Đoan Mộc Ngưng cũng là người của bộ tộc Phượng Hoàng, nhưng tuổi của y vẫn còn quá nhỏ cho nên không thể hiểu hết thần thú viên cổ giống như phụ hoàng được, vì thế nhất thời nửa khắc y cũng không thể tìm ra được đáp án.

Ngay lúc cánh tay nhỏ nhỏ chạm vào cái ghế ngồi trong suốt có hình dạng kỳ lạ kia cũng là lúc tinh thạch trên thần tòa phát ra ánh sáng hỏa diễm.

Đó là.....

Phong Vô Uyên, thân là người đứng đầu Phượng tộc đương nhiên có năng lực khác thường, Phượng Hoàng thần tòa khác thường, hẳn tất chú ý tới.

Sức mạnh này, hẳn cảm giác được, trong bức tượng thần kia có một cỗ lực hỏa diễm cường đại!

Mạnh đến khó tin, Phong Vô Uyên nhanh chóng ôm Đoan Mộc Ngưng thối lui về phía sau.

Hừ hừ hừ –

Nháy mắt, mấy đạo ánh sáng hỏa diễm từ chính giữa tượng thần bắn, tuy tốc độ phát ra cực nhanh, nhưng Phong Vô Uyên vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng.

Đó là hỏa diễm vũ mao..... Phượng Hoàng chi vũ?

Tuy rằng, không hiểu tại sao tiểu tử kia vừa mới đụng vào Phượng Hoàng thần tòa liền xuất hiện dị trạng, nhưng về mặt tâm lý mà nói, đối mặt với tình huống như vậy, hẳn có cảm giác luyến tiếc để cho người trong lòng bị thương.

Linh hoạt tránh thoát công kích của hỏa diễm vũ mao từ tượng thần bắn ra, Phong Vô Uyên ôm Đoan Mộc Ngưng tiến về phía cánh cửa.

Oanh –

Đột nhiên, một ngọn hỏa diễm lăng không bay tới, nháy mắt cánh cửa đã bị ngọn lửa mãnh liệt bùng bùng nuốt trọn.

“Chết tiệt.....” Thấp giọng chữ một tiếng, Phong Vô Uyên lại một lần nữa tránh được công kích của tượng thần.

Phong Vô Uyên ôm Đoan Mộc Ngưng càng tránh né thì hỏa diễm vũ mao bắn ra càng nhiều, tốc độ càng nhanh hơn trước.

“Oa a a.....”

Đột nhiên, Đoan Mộc Ngưng khóc thét lên, nước mắt trong suốt một giọt lại một giọt chảy xuống gương mặt trắng nõn, khiến Phong Vô Uyên cả kinh.

Từ lúc tiểu tử này xuất hiện, rất ít khi khóc, luôn có một bộ dáng nhu thuận thích nháy mắt với hắn, cười ha hả, hiện tại lại khóc? Là bị công kích của tượng thần làm cho sợ hãi sao?

Sẽ không..... Theo như hắn quan sát, vật nhỏ trong lòng tuy rằng chỉ là một đứa nhỏ, nhưng tuyệt đối không phải là đứa nhỏ nhất gan.....

Thời điểm Đoan Mộc Ngưng khóc lên, Phong Vô Uyên tránh thoát được một hỏa vũ bắn tới, nhưng hỏa vũ lại không biến mất như những hỏa vũ trước, ngược lại, giống như bị người thao túng, nháy mắt chuyển quỹ đạo bắn tới ngay sau lưng hắn.

Nháy mắt, tia máu đỏ tươi tanh tươi toàn bộ bắn lên gương mặt Đoan Mộc Ngưng, đôi mắt vẫn còn đầy nước tròn to.

Hắn..... Hắn bị thương..... Là vì phải bảo vệ y?

“Ô ô.....”

Không cần..... Không cần..... Y không cần Phong Vô Uyên vì bảo hộ y mà bị thương.

Vừa mới yên tĩnh, lại khóc đến thảm thiết, một cỗ lực lượng cường đại không biết xuất phát từ nơi nào khiến cho đám lửa trong điện càng thêm cháy đỏ.

Nhưng vào lúc này, Phong Vô Uyên khiếp sợ phát hiện máu tươi bắn lên gương mặt trắng nõn của đứa nhỏ lại bắt đầu hiện lên một đồ dạng xinh đẹp, rất nhanh đã lan đến ngực tâm của Đoan Mộc Ngưng. (ngạch tâm: khoảng giữa hai chân mày)

Ngạch tâm trơn bóng đột ngột xuất hiện tinh thể hỏa diễm.

Đây là.....

10. Chương 10: Phượng Hoàng Con

Thân thể đau quá đau quá, cái loại đau này giống như là thân thể bị xé toạc ra vậy, thật đau quá đi mất.....

Thân thể đau làm cho Đoan Mộc Ngưng chịu không nổi mà oa oa khóc rống lên.

Y không biết tại sao thân thể lại đau như vậy, hiện tại bị biến thành trẻ con cho nên cái gì không làm được, chỉ có thể khóc lóc biểu đạt thân thể đau đớn cùng tâm tình hoảng loạn.

Ngay tại cái lúc y lớn tiếng khóc lên, Phong Vô Uyên đang dùng thân thể mình bảo hộ y khẽ hừ một tiếng, tuy thân thể thực tại không thoải mái, nhưng Đoan Mộc Ngưng vẫn cố gắng nâng lên gương mặt đầy lệ nhìn hắn.

Nhưng mà, khi gương mặt nhỏ nhắn kia nhìn tới, lại thêm một tia huyết hồng tiên diễm bắn lên gương mặt trắng nõn.

Hòa vào nước mắt trong suốt của y chậm rãi chảy xuống.....

Là máu của hắn..... Vì bảo hộ y..... Hắn cư nhiên bị thương.....

Không cần, không cần, y không cần hắn bị thương.....

Đột nhiên, đầu óc Đoan Mộc Ngưng trở nên trống rỗng, ngay cả đôi con ngươi xinh đẹp như bầu trời đêm cũng dần dần mất đi tiêu cự.

Đồ đằng xinh đẹp giống như Phượng hoàng giương cánh bắt đầu hiện lên da mặt trắng nõn, phát ra quang mang màu vàng lóng lánh, ngực tâm của Đoan Mộc Ngưng xuất hiện một viên giống như tinh hạch hỏa diễm kỳ dị, sau đó thân thể cư nhiên phát ra một cỗ hồng quang chói mắt.

“Vật nhỏ, ngươi làm sao vậy?” Phong Vô Uyên ôm đứa nhỏ tản ra hồng quan chiếu xuống mặt đất, đồng thời linh hoạt né tránh công kích Hỏa vũ do Phượng Hoàng thần thú bắn ra.

Hiện tại, đứa nhỏ trong lòng có diễm không thích hợp.....

Gặp bất cứ sự tình gì cũng chưa từng kinh hoảng, nhưng bởi vì đứa nhỏ trong lòng này lại trở nên bối rối.

Phượng Hoàng thần tọa kia tựa hồ cảm giác được trong lòng Phong Vô Uyên dấy lên cảm xúc kinh hoảng, động tác cũng dần chậm hơn, lập tức phát ra ánh lửa chói mắt, cùng Hỏa diễm mao vũ phối hợp lại, hóa thành quả cầu lửa thật lớn nhất tề hướng về hai người.

“Không cần.....”

Thanh âm thanh thúy từ trong ngực vang lên, Phong Vô Uyên hơi hơi sửng sốt, cúi đầu nhìn xuống đứa nhỏ đang tản ra hào quang ở trong lòng.

Chỉ thấy hồng quang phát từ người đứa nhỏ nguyên bản bị khóa trong áo choàng cư nhiên hóa thành lông vũ phiêu tán bay đi.

Hỏa diễm mao vũ ấy giống như có ý thức riêng, toàn bộ đều bay về phía quả cầu lửa lớn bên kia.

“Không cần..... Không cần thương tổn hắn.....”

Chất giọng thanh thúy đột ngột hết lên, hồng vũ thổi qua, một bóng dáng tiêm dài tinh tế xinh đẹp xuất hiện, người nọ dang rộng hai tay, che chắn cho hắn.

“Không — ” Đây là thanh âm của Phong Vô Uyên.

.....

Đau, đau quá, thân thể đau quá, nhưng sao y lại cảm thấy toàn thân rất ấm áp, giống như có thứ gì đó ấm nóng chảy vào trong người.

“Phượng hoàng chi tử mang huyết thống hoàng gia đến từ dị thế, bốn tọa chờ ngài đã lâu.”

Đoan Mộc Ngưng toàn thân đau đớn đột nhiên nghe thấy một thanh âm nhu hòa vang lên, thanh âm kia hùng hậu nhưng lại không nguy hiểm, không phải là ở bên ngoài truyền vào tai y, mà là từ trong đầu y vang lên.

“Người là ai?”

Đoan Mộc Ngưng biết đối phương sẽ không thương tổn mình, liền thả lỏng người, nhưng y lại hoàn toàn không thể cảm giác được hình thái của đối phương.

“Bốn tọa và ngài vốn là đồng tộc, ở cái thế giới này đã muốn vạn năm rồi.”

“Người cũng là người của bộ tộc Phượng Hoàng? Chính là người năm đó thoát khỏi nạn diệt tuyệt?” Đoan Mộc Ngưng nghe được đối phương nói, nhất thời hiểu được ý tứ của hắn.

“Đúng vậy, vạn năm trước, bốn tọa may mắn sống sót lạc vào thế giới này, hiển nhiên trở thành Phượng Hoàng duy nhất ở đây, vạn niên tuế nguyệt cô tịch cô độc, bốn tọa lẻ loi một mình lưu lạc ở nơi đây, sau đó gặp được ‘hắn’, tiện đà trải qua vạn năm, thành lập Phượng chi bộ tộc, bất quá một vạn năm lâu như vậy, mầm tai họa lúc xưa cũng đã sắp sửa sống lại rồi...”

“Cái gì? Cái gì mầm tai họa?” Nghe giọng nói nhẹ nhàng nói xong, Đoan Mộc Ngưng hỏi.

“Ngô hoàng chi tử, thỉnh ngài giúp con cháu tộc ta vượt qua kiếp nạn lần này.....” Thanh âm dần dần nhỏ đi, cuối cùng biến mất.

“Chờ đã.... Người chờ đã, người có ý gì?” Cảm giác được cỗ lực lượng quen thuộc kia biến mất, Đoan Mộc Ngưng hét to lên.

“Vật nhỏ..... Vật nhỏ, tỉnh tỉnh.”

Thanh âm hùng hậu kia biến mất, bên tai lại nghe được tiếng kêu lạnh lùng lại quen thuộc gọi mình.

Là ai?

Đột nhiên đầu óc Đoan Mộc Ngưng hiện lên một khuôn mặt tuấn mỹ, người nọ tóc đỏ mắt đỏ, giống như một đoàn hỏa diễm, nhưng lại cảm cho người ta có cảm giác như một cỗ hàn băng.

Phong Vô Uyên.

Hàng lông mi khẽ nhắm nhẹ nhàng run rẩy, mở mắt ra, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt chính là khuôn mặt tuấn mỹ mang theo nét lo lắng.

“Vô..... Uyên.....”

Nhẹ kêu một tiếng, không phải là tiếng ô hô của trẻ con nữa, đó là một thanh âm thanh thúy dễ nghe, sau đó, Đoan Mộc Ngưng lại nhắm mắt lại.

11. Chương 11: Thần Quan

Phượng Điện, bầu không khí khẩn trương nổi lên bốn phía.

Trị liệu sư nhẹ nhàng đặt cánh tay béo bô bô của đứa nhỏ trở vào lại trong chăn, sau đó cung kính đến đằng sau nam tử đứng trước cửa sổ.

“Xin Phượng Quân yên tâm, tiểu công tử không có gì đáng ngại, theo tiểu nhân chẩn đoán, tiểu công tử có lẽ thân thể vì quá mức mệt mỏi nên mới bị hôn mê.”

“Lui ra đi!” Tâm can tràn đầy lo lắng, nghe được đứa không có chuyện gì, Phong Vô Uyên cũng dần dần buông lỏng người.

“Vâng, tiểu nhân cáo lui.” Trị liệu sư cung kính gập đầu, sau đó rời khỏi Phượng điện.

Sau khi trị liệu sư rời đi, Phong Vô Uyên mới dời gót khỏi bệ cửa sổ mà hướng tới giường.

Phong Vô Uyên đứng ở mép giường đưa tay nhẹ nhàng chạm vào gương mặt đang ngủ say kia.

Hắn cho dù như thế nào cũng sẽ không thể quên được sự tình phát sinh ở Thánh điện.

Còn tưởng rằng đứa nhỏ này chính là trẻ sơ sinh đặc biệt từ trên trời rơi xuống, lại không tưởng tượng nổi y cứ nhiên có được năng lực cường đại như vậy, có thể sử dụng thần thú phượng hoàng thần hỏa.

Hơn nữa.....

“Vô..... Uyên.....”

Dung mạo xinh đẹp lại có thêm một đôi hắc mâu xinh đẹp như bầu trời đêm, thanh âm mềm nhẹ, hắn vẫn còn nhớ như in xúc cảm người kia dựa vào ngực hắn.

Nhưng khiến hắn kinh dị nhất, chính là cái người trong lòng cứ nhiên hóa thành hỏa vũ mao, sau đó lại quay trở về hình thái của trẻ sơ sinh.

Lần đầu tiên có thể đem một con người ôm chặt, trái tim từ lâu đã lãnh băng nay thấy cặp hắc mâu xinh đẹp kia liền muốn khắc sâu vào đáy lòng.

Hắn thật sự muốn nghe người nọ một lần nữa gọi tên của hắn.

“Phượng Quân, Điện Vũ có việc bẩm báo.”

Thân ảnh lam sắc như ngọn gió lướt qua, Điện Vũ đứng trong Phượng điện, cung kính quỳ một chân xuống.

“Chuyện gì?”

“Thần quan nói Thần điện Phượng Hoàng thần hỏa xuất hiện dị tượng, thỉnh Phượng Quân lập tức đến Thần điện!”

“Lửa Phượng Hoàng xuất hiện dị tượng?” Động tác vuốt ve mặt Đoan Mộc Ngưng khẽ ngừng một chút, con ngươi đỏ như lửa chợt lóe lên một mặt quang lượng, sau đó lại tiếp tục dán lên người đứa nhỏ ngủ say.

Chuyện vật nhỏ ở Thánh điện làm ảnh hưởng đến lửa Phượng Hoàng, hắn vẫn chưa có nói cho người nào biết.

Không biết vì sao, hắn không muốn cho người khác biết năng lực đặc biệt của vật nhỏ.

“Ta hiện tại đến xem, Điện Vũ ngươi ở lại chiếu cố vật nhỏ!” Đứng dậy đi ra ngoài, Phong Vô Uyên hoàn toàn không thèm đếm xỉa tới bộ dáng ngây ngốc của tâm phúc mình.

Thân ảnh hỏa diễm kia vừa biến mất, hộ vệ vẫn còn đứng ở trước giường ngây ngốc nhìn đứa nhỏ đang vù vù ngủ say, thiếu chút nữa là té xỉu.

“Nhưng ta là hộ vệ mà, sao lại bảo ta chiếu cố tiểu oa nhi a..... Thật là kỳ quái, Phong Vô Uyên sao lại không kêu nữ quan tới chiếu cố?”

Không biết có phải do y quá mức miễn cảm hay không, từ khi tiểu oa nhi kỳ quái này xuất hiện, Phượng Quân của bọn họ đã thay đổi rất nhiều.

Tuy rằng sự thay đổi này cũng không phải không tốt, tối thiểu cũng không còn lạnh như khối băng nữa.....

Hộ vệ bị “vứt bỏ” bắt đầu nghĩ đông ngấm tây, tự hỏi một ít sự tình “bình thường”.

Thần điện của Phượng tộc nằm ở phía tây Phượng lâu, dựa vào Huyền Nhai mà dựng nên, bởi vì trong điện thờ phụng bảo vật Phượng tộc – Phượng Hoàng thần hỏa – cho nên trở thành cấm địa, trừ bỏ lịch đại thần quan (thần quan có vị trí cao hoặc già dặn trong tộc) và tể tự chủ ngoại Phượng tộc, cho dù là trưởng lão cũng không được phép bước vào Thần điện.

Phượng tộc lấy hỏa vi tôn, từ cửa lớn Thần điện, con đường thông đến chủ điện đều được thắp lên hàng hà ánh lửa, chiếu sáng toàn bộ thông đạo hôn ám.

Thân ảnh hỏa diễm bước vào Thần điện, liền nhìn thấy hỏa đàn ở giữa chủ điện toát lên ngọn lửa cháy mãnh liệt.

Lửa kia giống như là có sinh mệnh, khi thì gương cánh như phượng diểu tung bay, khi thì hóa thành đóa hoa lửa kiêu diễm lưu chuyển xoay xoay, rơi xuống rất nhiều hỏa diễm mao vũ.

“Đây là chuyện gì xảy ra?”

Thân là tộc trưởng Phượng tộc, Phong Vô Uyên đương nhiên biết Phượng tộc chỉ thắp lên một đám Phượng hoàng thần hỏa nho nhỏ bên trong hỏa đàn, nay biến hóa đến mức này, hiển nhiên là có sự tình sắp sửa phát sinh.

Giống như vật nhỏ lúc nảy vậy.....

“Thuộc hạ bái kiến Phượng Quân, lửa Phượng Hoàng đã biến thành như vậy ngay từ sáng sớm hôm nay rồi!” Thân mặc trường bào màu trắng, thần quan trang nghiêm toát lên vẻ thần thánh đối Phong Vô Uyên loan hạ thất lưng: “Phượng Quân, thần hỏa xuất hiện dị tượng như vậy, có phải có liên quan đến chuyện ở Thánh điện hôm nay hay không?”

“Không hổ là thần quan, bản quân muốn giấu giếm chuyện tình, nhưng người đều biết cả rồi.” Đối với chuyện tình mình muốn giấu bị lộ, Phong Vô Uyên lại không có chút tức giận.

Thân là thần quan Phượng tộc, thân mình dĩ nhiên có một năng lực thần kỳ, loại năng lực này không phải thuộc loại ma pháp phòng ngự, không phải là ma pháp hắc ám cũng không phải là loại vũ kỹ chuyên dùng để chiến đấu, đó là một loại năng lực cảm ứng, loại năng lực này có thể khiến thần quan đều biết tất cả mọi chuyện phát sinh.

“Đứa trẻ mới từ trên trời giáng xuống kia, hôm nay khiến cho thần tọa ở Thánh điện xuất hiện dị tượng như vậy, hình như đúng là có chuyện liên quan đến Phượng hoàng chi thần.”

Sự việc ở Thánh điện kia phát sinh kinh khủng đến giống thực lại giống như mơ, lúc hẩn tỉnh táo lại thì đứa nhỏ trong ngực đã sớm hôn mê bất tỉnh.

Chẳng qua trong lúc mơ hồ, cảm giác ôm lấy thân hình tinh tế mềm mại kia hoàn toàn không phải là mơ, cái loại cảm giác tiếp xúc này đã khắc thật sâu vào trong lòng hẩn.

“Việc có liên quan thì nhất định có liên quan, đại khái là thời tiết muốn thay đổi đi.” Hồng mâu khê neho lại nhìn hỏa diễm trước mặt.

Đầu tiên là thiên hàng dị vật, sau đó là đứa trẻ sơ sinh kỳ quái, hiện tại lại là thần tọa và thần hỏa phát sinh dị tượng, rốt cuộc là có liên quan gì với nhau?

Thân phận chân thật của đứa nhỏ kia thật ra là gì?

“Phượng Quân, cho phép thuộc hạ tìm hiểu cổ thư, xem xét tổ tiên có để lại manh mối gì hay không.”

“Ân, người tra đi, bất quả, bản quân không hy vọng sẽ có người nào khác biết việc này, bao gồm cả các trưởng lão!” Trước khi mọi việc sáng tỏ, hẩn không muốn đứa nhỏ kia bị người khác quấy rầy.

“Thuộc hạ hiểu được.”

12. Chương 12: Dực Sư

Cô lỗ lỗ –

Một trận thanh âm đói khát vang lên, đứa nhỏ đang say ngủ khẽ động dậy thân mình, sau đó mông lung mở mắt ra.

“Nha nha.....” [Vô Uyên?] Đứa nhỏ vừa mới tỉnh lại, bất chấp đói khát, việc đầu tiên chính là muốn nhìn thấy hẳn.

Y vẫn còn nhớ rõ, Phong Vô Uyên vì bảo hộ y mà bị thương a.

Điện Vũ ở một bên chăm sóc cho Đoan Mộc Ngưng nghe thấy động tĩnh, liền tiến lại gần giường xem xét.

“Người đã tỉnh?”

Phong Vô Uyên tuy rằng không thích gần gũi với người khác, nhưng y thân là cận vệ tâm phúc, Điện Vũ cũng rất ít khi rời khỏi hẳn, cho nên chuyện Phong Vô Uyên cùng Đoan Mộc Ngưng ở chung lúc đó, y đều thấy nhất thanh nhị sở.

Đương nhiên, thông minh như y vẫn không tài nào hiểu nổi tại sao Phượng Quân của bọn họ lại chăm sóc đứa nhỏ kỳ quái này y như con ruột của mình a.

Nhưng mà theo như cách xử lý sự vụ trong tộc thường ngày của Phong Vô Uyên, hẳn đúng là một người rất thông minh.

“Nha nha!!” [Phong Vô Uyên đâu?] Đoan Mộc Ngưng phát hiện người này không phải là Phong Vô Uyên liền nhẹ nhàng đô khởi cái miệng nhỏ nhắn lên, phát tiếng hỏi.

Sao lại không phải là Phong Vô Uyên? Chẳng lẽ hẳn bị thương rất nặng?

Nhớ tới vết thương đổ máu của Phong Vô Uyên, trong lòng y đột nhiên dấy lên một trận lo lắng.

Y không muốn Phong Vô Uyên bị thương.

“Người nói cái gì, ta nghe không có hiểu, đã ngủ hết một ngày rồi, ta sai người nấu chút cháo nóng cho người ăn a!” Đưa tay vỗ vỗ cái bụng nhỏ của Đoan Mộc Ngưng, Điện Vũ khẽ cười với y: “Ta trước đi sai bảo tỷ nữ chuẩn bị, người ngoan ngoãn nha!”

“Dát dát!!” [Ta không muốn ăn cháo, người trước hết nói cho ta biết Phong Vô Uyên ở đâu cái đã, bị thương thế nào rồi a?] Cánh tay nhỏ bé vung lên, tỏ vẻ kháng nghị nghiêm trọng.

“Ng ngoan ngoan, đừng giận, ca ca liền cho người ăn no!” Không giống như Phong Vô Uyên, Điện Vũ không tài nào hiểu nổi ý tứ của Đoan Mộc Ngưng.

“Oa oa.....” [Không ăn, ta muốn Phong Vô Uyên!!] Cái tay nhỏ vung lên một cái, thành công túm lấy mái tóc mềm mại màu xanh kia giật mạnh xuống.

Ngư ngốc ngư ngốc, ta không có muốn ăn!!!!

“A — đau đau đau, không cần.....” Bị Đoan Mộc Ngưng túm tóc, Điện Vũ đau đến nước mắt cũng muốn trào ra luôn.

Đang lúc hai người huyên náo âm ỉ, một bóng dáng thon dài lục sắc xuất hiện ngay tại cửa Phượng điện, trên người còn mang một mùi hương thảo dược thơm ngát.

“Khụ khụ.” Cũng không biết người này là cố ý hay là ngại ngùng, chỉ đứng ở tại cửa, ho nhẹ hai tiếng.

Nam nhân đang cùng Đoan Mộc Ngưng dây dưa một chỗ thoáng chốc cứng đờ người, cho dù hiện tại Đoan Mộc Ngưng có dùng hết sức lực túm vật hết tóc y, y cũng không có một chút cảm giác.

Ai a?

Đỉnh đầu Đoan Mộc Ngưng toát ra một dấu chấm hỏi to thật là to, kéo kéo mái tóc xanh mềm mại của Điện Vũ, gương mặt nhỏ nhắn tựa lên vai y nhìn thẳng vào nam nhân đang đứng ở cửa.

Y biết Điện Vũ là thị vệ tâm phúc của Phong Vô Uyên, hai người tuy rằng có quan hệ là chủ tử – thuộc hạ, nhưng trải qua một thời gian quan sát, y ngược lại cảm thấy hai người này giống bằng hữu hơn.

Tối thiểu mỗi lúc Phong Vô Uyên nhìn thấy Điện Vũ đều mặc y theo sát, hơn nữa cũng không tỏ vẻ lạnh như băng với y.

Còn nữa, y cũng cảm thấy Điện Vũ có năng lực rất cường đại, tuy rằng y không biết đó là năng lực gì, nhưng nhất định là thứ không hề đơn giản. Hiện tại Điện Vũ lại bị người kia dọa thành cái dạng như vậy, Đao Mộc Ngưng y thực sự phi thường hiếu kỳ a. [Ngư Ngư: Kế thừa tính cách thích quan tâm mọi chuyện của Thiên Phượng, quả nhiên là cha nào con đó.]

Ghé vào cái vai cứng đờ của Điện Vũ, Đao Mộc Ngưng cuối cùng cũng thấy rõ nam nhân đang đứng ở cửa.

Ban đầu còn tưởng đối phương có cái gương mặt dễ ghét, nhưng hóa ra lại là một nam tử ngoại hình thư sinh hào hoa phong nhã, chẳng qua bộ dạng của hắn.....

Nam nhân đứng ở cửa có một mái tóc màu xám nhạt, song mi phi dương, cặp mắt dài nhỏ mang theo mị ý hoặc nhân, mũi thẳng tắp, khóe miệng còn mang ý cười, chẳng qua sắc mặt của hắn có điểm tái nhợt, hình như là bị bệnh, quần áo một thân lục sắc, vẫn nhược lại tản mát hơi thở quỷ dị.

Nam nhân nhìn như một kẻ văn nhược này, tuyệt đối là một nhân vật nguy hiểm!

Trực giác của Đao Mộc Ngưng tự nói cho chính mình biết, sau này chớ có tới gần hắn. [Ngư Ngư: Đây là trực giác của thần thú!]

“Ách..... Lục Lâm Phi, người..... người..... người về rồi a!” Nam nhân lúc này rõ ràng còn rất lợi hại, giọng nói lại phát run, đủ để thấy y thực sự sợ hãi: “Bản cận vệ còn tưởng người đã bị sài lang ở trên núi tha mất rồi chứ!”

Rõ ràng là sợ đối phương muốn chết, nhưng mỗi một câu Điện Vũ nói ra lại không ngừng châm chọc.

“Người cho rằng sài lang kia có thể tha ta đi sao?” Chớp nhoáng một cái, nam nhân tái nhợt đứng ở cửa cư nhiên đã đứng ngay bên cạnh Điện Vũ, ánh mắt lộ ra vẻ khinh miệt.

Thật nhanh!

Đao Mộc Ngưng ở trong lòng Điện Vũ hô nhỏ một tiếng, tốc độ như vậy, người thường không có khả năng đó nga.....

“Người.....” Điện Vũ giật mình lui ra đằng sau, như vẫn là chậm một bước.

“Đứa nhỏ này chính là đóa hoa mẫu đơn trắng từ trên trời rơi xuống, là bảo bối của Vô Uyên sao?” Đôi mắt khẽ nhấp nháy, Lục Lâm Phi vươn tay xoa xoa gương mặt trắng nõn của Đao Mộc Ngưng.

“Tránh qua một bên đi, người đồ ảm sắc thuốc không nên đụng tiểu bảo bảo a!!” Điện Vũ ôm Đao Mộc Ngưng lui nhanh về sau, tránh cái tay của Lục Lâm Phi.

Đao Mộc Ngưng nháy mắt mấy cái, nhìn lục y nam nhân đang cách mình mấy thước, não chứa đầy dấu hỏi to đùng.

Đây là tình huống gì a??

“Tiểu bảo bảo, ca ca nói với người a, nam nhân này là người ở Phượng lâu..... Không, là Phượng tộc.... Cũng không, hắn là người khủng bố đáng sợ nhất trên đại lục Thiên Vực a, làm hắn tức giận, hắn sẽ khiến cho người toàn thân ngứa ngáy thậm chí là.....” Gương mặt tuần tú áp sát vào, bộ dạng tỏ vẻ nghiêm trọng nói: “Thậm chí là chết không minh bạch, hóa thành một bãi máu loãng, thủ đoạn của nam nhân này thật sự là khủng bố đến làm cho người ta giận sôi!”

Đao Mộc Ngưng nhìn Điện Vũ gần trong gang tấc vẫn còn mang vẻ trầm trọng, nháy mắt mặt đầy hắc tuyến.

Này..... Hình như người chính là cái người thường xuyên bị người kia hại đi, phải không?

Chẳng qua năng lực của nam nhân này.....

Cô lỗ lỗ.....

Đao Mộc Ngưng còn muốn nghĩ thêm chút, cái bụng lại đột nhiên phát ra một trận cô lỗ thanh thúy.

Đói bụng, bụng kháng nghị.

“Thật là đáng thương, đã đói bụng như vậy rồi a.” Mùi hương thảo dược phiêu tán trên không trung, Đoan Mộc Ngưng cảm thấy hoa mắt, sau đó thân hình nhỏ nhỏ của mình đã rơi vào cái ôm của người khác, “Đi, ca ca mang người ăn thứ ngon hơn a.”

Nói xong, liền bỏ qua Đoan Mộc Ngưng há to miệng mà đi ra khỏi Phượng điện.

“A — được sư, người đồ hồn đản, đem tiểu bảo bảo trả lại cho ta!!!” Cận vệ đại nhân nháy mắt phát điên.

“Muốn liền đi theo ta a, ha ha.” Đắc ý cười khê, đây tuyệt đối là phúc hắc y sư a.

“A —” Cận vệ đại nhân phát bạo.

Đoan Mộc Ngưng vẫn như trước chớp chớp cặp mắt trong veo như nước của mình.

Y hiện tại là một đứa nhỏ, cái người tên Lục Lâm Phi này, hẳn là sẽ không có hại mình đi?

Ồ ô..... Vô Uyên người ở đâu a, y bị thúc thúc quý quái này mang đi rồi nè....

Trong lòng không ngừng rơi lệ rơi lệ nha.

Ngư Ngư: Yên tâm, Vô Uyên của người sẽ đến cứu của người, rất nhanh!

13. Chương 13: Gian Tình Trong Dược Cư

Trong Phượng lâu có một tiểu đình viện thanh u, quanh năm đều tràn ngập mùi hương thảo dược thơm ngát, chẳng qua nơi này lại được người trong Phượng lâu liệt vào địa phương tối khủng bố nhất.

Vì sao một chỗ đẹp như vậy lại bị liệt vào hàng khủng bố đáng sợ nhất a?

Chẳng lẽ bên trong có quái vật khủng bố sao?

Không, bên trong không có quái vật khủng bố, ở trong tiểu đình viện này là một vị công tử hào hoa phong nhã, dung mạo vẫn nhược lại mị hoặc, nhưng vị công tử văn nhược này so với quái vật khủng bố còn khủng bố gấp mấy trăm lần.

Thử hỏi một công tử văn nhược thích nghiên cứu đủ loại dược vật cổ quái, hơn nữa còn thích tùy ý đi làm thí nghiệm trên người khác, có thể không khủng bố sao?

Trong Phượng lâu, từ từ nữ thị vệ đến sử giả trưởng lão, thậm chí là Phượng Quân đều bị hắn chuốc thuốc thí nghiệm, hơn nữa nếu người nào để hắn thành công đem ra làm vật thí nghiệm chắc chắn đều phải nằm ở trên giường hơn mười ngày, vô cùng mê mẩn, muốn sống cũng không được, này không phải khủng bố sao?

Mà toàn bộ Phượng lâu, người duy nhất có thể thoải mái thoát khỏi màn thí nghiệm thuốc của vị y sư khủng bố này chỉ có thể là Phượng Quân đại nhân của bọn họ. Đây cũng chính là vết nhơ duy nhất trong cuộc đời của y sư hắn, đem hết tất cả các khả năng ra bắt Phượng Quân làm đồ thí nghiệm nhưng đều thất bại.

Hôm nay, tiểu đình viện đã mấy tháng không hề có một tia nhân khí lại có tiếng người từ trong truyền ra, làm cho đám thị nữ thị vệ đi ngang đều giương chân phóng nhanh qua.

“Đến, tiểu bảo bảo há mồm, a.....”

Vị y sư bị người so sánh khủng bố còn hơn cả quái vật hiện tại đang vui vẻ cười, đưa một muống đầy vật thể màu xanh lục trong suốt lên miệng tiểu bảo bảo.

Đoan Mộc Ngưng bị Lục Lâm Phi ôm vào trong ngực ngửi được mùi vị ngọt ngào của vật thể trong suốt màu xanh lục kia, liền mở cái miệng nộn nộn nuốt vào.

Mềm mềm, là thạch táo xanh đông lạnh sao?

“A –” Điện Vũ ở bên cạnh sợ hãi kêu lên, sắc mặt càng lúc càng xanh.

Trải qua nhiều lần cướp đoạt Đoan Mộc Ngưng nhưng không thành, mắt lại thấy tiểu oa nhi trắng nõn chịu phải “độc thủ”, “dùng thủ đoạn độc ác đối phó với đứa nhỏ” [?], Điện Vũ tràn đầy thất kinh.

“Câm miệng, ồn chết được!” Nói xong, lại uy tiểu oa nhi trong lòng thêm một ngụm nữa.

“Người..... Người rót cuộc cho tiểu bảo bảo ăn cái quái gì đó!!” Phát điên rồi.

Ngẩng đầu nhìn cái người đang đứng trước cửa lo lắng, đôi mắt xanh lục sẫm của Lục Lâm Phi đột nhiên lóe ra tinh lực sáng rực, vẫy vẫy tay, ý bảo y qua đây.

“Làm.... Làm gì?”

“Muốn biết thì tới đây!” Khóe miệng gợi lên tia cười yếu ớt.

Nhìn nụ cười kia, Điện Vũ căn cứ môi đỏ mọng, chần chừ một chút sau lại từng bước từng bước nhỏ tiến qua.

Lúc trước y từng đi chiến trường giết địch cũng chưa từng trải qua cảm giác sợ hãi, nhưng khi đối mặt với nam nhân này, lòng y lại phát lạnh.

Nhưng.... nhưng vì để tiểu bảo bảo không phải chịu khổ bị hấn “dùng thủ đoạn độc ác” nữa, y chỉ còn cách không có trâu thì bắt chó đi cày thôi.

Đoan Mộc Ngưng một miếng lại một miếng ăn “thạch táo xanh”, đôi hắc mâu trong veo như nước nhìn qua hai người.

Tổng kết lại, hai người này thật kỳ quái!!

“Người... Người rót cuộc cho tiểu bảo bảo ăn cái gì?” Rốt cục cũng lết đến bên cạnh Lục Lâm Phi, Điện Vũ khẩn trương hỏi, khí thế nghiêm nghị bình thường của cận vệ đại nhân hiện tại mặt đối mặt với y sư văn nhược nháy mắt giảm xuống hết một nửa.

Trấn định trấn định, không phải sợ.

“Muốn biết sao?” Chọn mi, Lục Lâm Phi chậm rãi đưa tay cầm lấy chén trên bàn uống một ngụm: “Vây....”

“Cái gì?” Càng lúc càng khẩn trương.

“Người hôn ta một cái, ta liền nói cho người.” Khóe miệng hơi hơi nở nụ cười nhạt.

Đoan Mộc Ngưng ngồi ở trong lòng Lục Lâm Phi, cái miệng vẫn còn ngón đầy “thạch táo xanh” thiếu chút nữa là bị sặc, gương mặt nõn nộn của tiểu tử kia nháy mắt đỏ lên, không biết là vì bị sặc hay là bị lời nói tràn ngập bạo tình của Lục Lâm Phi làm cho phát sặc nữa.

Cái gì!!!

“Người này biến thái, a –” Cận vệ Điện Vũ nháy mắt liền tức giận đến mặt đỏ tới mang tai, đến mức không để ý thấy Lục Lâm Phi rất nhanh đã đưa tay ra.

Ngón tay thon dài túm lấy thắt lưng của người nào đó mà kéo mạnh, Điện Vũ đại nhân liền như vậy bị kéo đi qua.

Mun!!

Đoan Mộc Ngưng trợn mắt há hốc mồm nhìn hai nam nhân đang thiếp hợp cùng một chỗ.

Này..... Đây..... Đây là cái gì tình huống a.

Thế giới trở nên yên tĩnh.....

“A – Đồ biến thái chết tiệt!!!” Ngay lập tức, bạn cận vệ bạo phát.

Lúc Phong Vô Uyên từ Thần điện trở về Phượng điện, không thấy bóng dáng của Điện Vũ lẫn Đoan Mộc Ngưng, mày kiếm không khỏi nhíu lại.

Nhưng đột nhiên, chớp mũi lại phát hiện thấy được hương như ẩn như hiện phiêu tán xung quanh, hần hơi sững sốt, lập tức xoay người ra khỏi Phòng điện, nhìn bóng dáng của hắn, cước bộ hình như đã tăng lên không ít.

Đủ để có thể thấy, Phương Quân bình thường tính cách lạnh lùng khi biết tiểu tử kia đang ở trong tay y sư còn muốn khùng bỏ hơn cả quái vật cũng khó tránh khỏi cảm giác bất an.

Lúc Đoan Mộc Ngưng trợn mắt há hốc mồm ăn xong chén “thạch táo xanh” kia, Lục Lâm Phi đang ôm y lại gợi lên một ý cười.

“Vật nhỏ, có người đến đón người!”

A?

Đoan Mộc Ngưng lấy lại tinh thần, đôi mắt trong veo như nước chớp chớp, nhất thời hiểu được ý tứ trong lời nói của hắn, ánh mắt liền dừng ngay ở cửa.

Hồng y tung bay, nam nhân tuấn mỹ xuất hiện ngay trước cửa, vẻ mặt lạnh lùng nhìn thấy đứa nhỏ của mình đang ngồi trong lòng Lục Lâm Phi đưa đôi mắt ngập nước nhìn liền thả lỏng không ít.

“Y sư tham kiến Phương Quân đại nhân!” Người ôm Đoan Mộc Ngưng hoàn toàn không hề động lấy một cái, miệng nói nhưng không hề có một tia cung kính nào: “Thật là hiếm thấy, cư nhiên lại có thể làm cho Phương Quân lạnh như băng khẩn trương như vậy, xem ra tiểu oa nhi rất trọng yếu đối với người.”

Ngón tay thon dài vuốt ve sợi tóc mềm mại của Đoan Mộc Ngưng.

“Giống nhau giống nhau.” Thản nhiên bỏ lại bốn chữ, giơ bàn tay thon dài lên, áo choàng sắc đỏ rất nhanh phi tới đứa nhỏ trong lòng Lục Lâm Phi cuốn lấy.

Bổ lẳng (bổ: vãi, lẳng: sóng nước) nháy mắt tung bay, đứa bé nho nhỏ đã trở lại trong ngực hắn.

“Nha a....” Trở lại cái ôm ấp ấm áp quen thuộc, Đoan Mộc Ngưng thở nhẹ một tiếng, bóng dáng nho nhỏ vì ở trong lòng Lục Lâm Phi mà căng thẳng cuối cùng cũng an tâm trầm tĩnh lại.

Cái tay nhỏ béo đơ đơ không nắm lấy vai Phong Vô Uyên như bình thường, ngược lại nhẹ nhàng chạm vào vai hắn như muốn dò xét cái gì đó, cực đáng yêu.

Đoan Mộc Ngưng còn nhớ trước khi mình bị hôn mê, bả vai của Phong Vô Uyên bị thương.

“Ta không sao!” Hiểu được ý tứ trong lòng bé, Phong Vô Uyên thản nhiên mở miệng: “Chỉ là ảo giác, không có bị thương.”

Trong lòng ấm áp, đây là cảm giác được người quan tâm, chính là được đứa nhỏ nhu nhược trong lòng này quan tâm.

“Dát a....” [Không việc gì là tốt rồi.] Cái tay nhỏ đang nhẹ nhàng chạm vào bả vai rồi cực cũng được tự do ôm lấy bả vai rộng lớn tràn ngập cảm giác an toàn.

Cái ôm này, đã ở thời điểm nguy hiểm, mà bảo hộ cho y.

Giống như cái ôm ấp của phụ hoàng và ba ba sao?

Tựa hồ có điểm không giống.....

“Thật sự là hiếm thấy, người cư nhiên cũng có một mặt như vậy a, đứa nhỏ này đúng là không bình thường!” Chậm rì rì uống trà, khoe miệng Lục Lâm Phi nhợt nhạt cười, tràn ngập hứng thú.

Lạnh lùng trừng mắt nhìn nam nhân uống trà một cái, Phong Vô Uyên thản nhiên mở miệng: “Y không phải là món đồ chơi của người!”

Nói xong liền trực tiếp xoay người rời đi.

“A, Phương Quân chờ chờ!!” Cận vệ đáng thương này giờ vẫn ở trong phòng nhưng chưa hề được người khác chú ý tới, rất nhanh hướng cửa phòng lao ra.

“Chờ cái gì, ta hai tháng không về, người liền như vậy không thèm cùng ta ở một chỗ sao!”

Còn chưa bước ra khỏi cửa, đã bị nam nhân trong phòng ôm lấy thắt lưng kéo vào cái ôm ấp đầy hương thảo được.

“Người..... Người buông!!” Cố gắng giãy dụa.

Nhìn y sư vẫn nhược ốm yếu như vậy nhưng khí lực lại không nhỏ chút nào, mặc cho Điện Vũ giãy dụa cỡ nào cũng đều không thoát ra được.

“Người thực không ngoan!” Khóe miệng hơi hơi câu lên.

“A –”

Đoan Mộc Ngưng được Phong Vô Uyên ôm vào trong ngực rồi đi nghe tiếng kêu to của Điện Vũ từ trong phòng truyền đến, cái miệng nhỏ nhắn biến thành chữ “o”.

Người ở phòng này thật kỳ quái, hơn nữa hình như còn rất thích Điện Vũ a.

Ngư Ngư: Phúc hắc a, ta yêu nhất –

14. Chương 14: Đoan Mộc Ngưng

Đứa bé oa trong vòng ôm ấm áp, một đôi mắt to trong veo như nước chớp chớp mắt nhìn biểu tình chăm chú của nam nhân đang duyệt văn kiện tộc vụ.

Bước vào thế giới này đã được bốn tháng, trong bốn tháng này, vẫn đều là Phong Vô Uyên tự mình chiếu cố y, rõ ràng tính cách lạnh như băng, lại cẩn thận từng chút một chiều cố cho y.

Nhìn khuôn mặt tuần tú băng lãnh của Phong Vô Uyên, y lại nhớ đến ba ba – Đoan Mộc Thanh Tôn, ba ba y cũng thường hay biểu lộ ra gương mặt đẹp trai nhưng lại băng lãnh giống như vậy, rất ít khi tươi cười, chẳng qua khi đối mặt với phụ hoàng của y – Thiên Phượng, mới có thể lộ ra ý cười ấm áp, hơn nữa còn đem phụ hoàng y sủng đến tận trời.

Nếu đối với một vật nào đó có hứng thú, vật đó sẽ phóng đại gấp một trăm lần trong mắt hắn, nhưng đối với vật không có hứng thú, vậy thì trực tiếp không thèm nhìn.

Đủ để có thể thấy tính cách của ba ba y thật sự là làm cho người ta không vui, chỉ có phụ hoàng mới có thể chịu được thôi.

Nhưng Đoan Mộc Thanh Tôn không khiến người ta cảm thấy lạnh như băng, cái lạnh của Phong Vô Uyên lại không giống như người kia, tính cách lạnh như băng của hắn giống như là từ lúc sinh ra đã có, vô luận là đối với vật hay người, biểu hiện cùng cảm xúc cũng chỉ có một loại.

Người dễ dàng có thể hiểu được tính cách của hắn, nhưng người vĩnh viễn không thể bước vào lòng của hắn, người như vậy tâm thường có mức phòng vệ rất cao, nói cách khác, có lẽ hắn đã chịu qua sự thương tổn nào đó, chẳng qua..... Dựa vào cảm giác, Phong Vô Uyên hình như chưa từng chịu qua thương tổn a.....

Ngay tại lúc vật nhỏ đang nghĩ loạn thất bát tao, nam nhân đang chuyên chú làm việc đột nhiên cảm nhận được tầm mắt lóe sáng chiếu thẳng vào mình.

Vừa cúi đầu liền nhìn thấy đôi mắt trong veo như nước, con người xinh đẹp óng ánh như bầu trời đêm.

Đôi hồng mâu tĩnh lặng như mặt hồ hé ra một tia nhu hòa, Phong Vô Uyên buông bút lông xuống, ôm lấy Đoan Mộc Ngưng.

“Làm sao vậy?”

Tiểu tử này thật không có một chút tự giác, luôn luôn đưa ánh mắt vô tội nhìn người khác, nếu sau này lớn lên vẫn không tự giác như vậy, thì thật là nguy hiểm.

“Nha nha....” Vương cái tay nhỏ bé sờ sờ khuôn mặt tuần tú của Phong Vô Uyên, Đoan Mộc Ngưng thở nhẹ một cái.

Không biết vì cái gì, rất muốn nhìn hấy khuôn mặt tươi cười của hắn.

“Nhàm chán? Muốn ngủ sao?” Đưa tay nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Đoan Mộc Ngưng, Phong Vô Uyên nhẹ giọng hỏi.

Từ khi Đoan Mộc Ngưng xuất hiện, bốn tháng nay, cả hai đều như hình với bóng cùng ăn cùng ngủ, từ nội tâm lạnh băng cô tịch trước kia dần dần trở nên mềm mại ôn hòa hơn.

Đoan Mộc Ngưng lắc lắc đầu, tỏ vẻ y chưa có buồn ngủ, cũng không thấy nhàm chán.

Phong Vô Uyên nhìn cái lắc đầu trái phải đáng yêu của đứa nhỏ, khóe miệng khắc sâu ý cười, đưa tay sờ sờ mái tóc đen đã dài ra không ít của Đoan Mộc Ngưng, đột nhiên trong lòng toát ra nghi vấn.

“Vật nhỏ, người có tên đúng không?”

Tuy rằng trước giờ vẫn kêu là vật nhỏ vật nhỏ, nhưng Phong Vô Uyên rất muốn biết đứa nhỏ trong lòng rốt cuộc có tên hay không.

Nghe thấy câu hỏi của Phong Vô Uyên, Đoan Mộc Ngưng không suy nghĩ liền gật gật đầu.

“Nga, vậy vật nhỏ tên gì nà?” Phong Vô Uyên rất hiếm khi cùng người khác trò chuyện, hắn trước kia là quý tử còn hơn vàng nha.

“Nha nha nha....” [Đoan Mộc Ngưng!] Gương mặt xinh đẹp tinh xảo của tiểu tử sáng bừng dương quang.

“.....” Nhìn nhìn gương mặt sáng rọi bắn ra bốn phía, Phong Vô Uyên mím môi, một lát sau mở miệng nói “Nghe không hiểu.”

“.....” khuôn mặt nhỏ nhắn của Đoan Mộc Ngưng rất nhanh liền biến thành “ ”.

Phải a, y còn chưa biết nói mà [Ngự Ngự: Xem đi, đứa nhỏ thật đáng thương; Đoan Mộc Ngưng: Còn không phải do người làm hại!!]

Đôi mắt đen láy vòng vo chuyển, bộ dáng thật đáng yêu, dựa theo tầm mắt lưu chuyển, cuối cùng dừng lại nghiên mực đầy ở trên bàn.

“Nha nha....” Huơ huơ cánh tay nhỏ, ý bảo Phong Vô Uyên đem nghiên mực lại đây.

Nhìn động tác của Đoan Mộc Ngưng, Phong Vô Uyên liền hiểu, đem nghiên mực giao cho y, đồng thời, còn rút ra một bó (vải) quyển trống.

Đại lục Thiên Vực không có giấy, cũng không dùng thẻ tre như Tần triều, người ở nơi này dùng vật phẩm tên là bó quyển để viết chữ.

Phương pháp chế tạo chính là dùng một ít da động vật, ở mặt trên dán lên một mảnh vải màu trắng, sau đó lại tái đem đi xử lý, cuối cùng đem bó quyển cuộn vào một thanh trụ gỗ, tạo thành một quyển trục.

Đương nhiên bó quyển là vật phẩm dành cho quý tộc có tiền sử dụng, dân thường chỉ dùng bó khối.

Vốn là con của ba ba thiên tài mười hạng toàn năng cùng phụ hoàng thần thú Phượng hoàng thông minh, Đoan Mộc Ngưng cũng là một tay viết chữ rất đẹp, chẳng qua hiện tại bị biến thành đứa nhỏ, tay không thể vận nhiều khí lực, chữ viết ở trên bó quyển méo méo khúc khúc giống như một đám sâu đen, bất quá may mắn vẫn còn có thể nhìn thấy là chữ gì.

Nhìn cái tên méo mó khúc khúc của mình, khóe miệng Đoan Mộc Ngưng run rẩy vài cái.

Suốt mười lăm năm lại cộng thêm bốn tháng ở đây, y chưa từng nhìn thấy tên của mình bị viết xấu cùng cực đến vậy a, hơn nữa là do tự tay mình viết ra!!!!

“Đoan Mộc Ngưng.” Phong Vô Uyên nhìn ba chữ méo mó trên bó quyển, đôi hồng mâu toát lên ý cười: “Nguyên lai vật nhỏ tên là Ngưng Nhi.”

“Nha nha.....” [Đương nhiên, dễ nghe đúng không!] cái miệng nho nhỏ đỏ đỏ lên, Đoan Mộc Ngưng đắc ý.

Đây chính là thành quả do y hôn nhẹ phụ hoàng mà lấy được a!!

“Tên rất dễ nghe, nhưng mà chữ này....” Rất hiếm chuyện Phượng Quân đại nhân lạnh như băng lại lên tiếng trêu chọc người a.

“Nha nha....” Bị Phong Vô Uyên trêu chọc, Đoan Mộc Ngưng vung cái tay be bé tỏ vẻ kháng nghị.

“Ngưng Nhi Ngưng Nhi, người về sau chính là Tiểu Ngưng Nhi của ta....” Nhìn đứa nhỏ đáng yêu vung tay, Phong Vô Uyên nhẹ giọng thì thầm.

Hơi thở ấm áp gần ngay gang tấc, thanh âm vốn lạnh lùng lại làm cho người ta tâm động không thôi, thân mình nho nhỏ Đoan Mộc Ngưng nháy mắt cứng đờ, tim đập gia tốc, gương mặt trắng nõn xuất hiện mặt đỏ thắm.

Hắn trở nên kỳ quái quá a....

Lúc Đoan Mộc Ngưng lâm vào trầm tư, gương mặt tuần tú của Phong Vô Uyên đã tiến đến gần, chỉ thấy bạc thân xinh đẹp kia áp sát vào, sau đó, ngay tại bên má nộn nộn của y hôn một cái.

“Về sau đều như vậy, cùng ta, được chứ?”

Cùng nhau sống chung đã bốn tháng, hắn đã sớm có thói quen ở cùng với Đoan Mộc Ngưng, vô luận đứa nhỏ trong lòng là gì, hắn cũng không muốn buông ra.

Câu hỏi nhẹ nhàng kia giống như mang theo một loại ma lực nào đó khiến cho Đoan Mộc Ngưng ngây ngốc gật gật đầu, nhưng mà, khi y phản ứng được thì đã quá muộn rồi.

A..... Đây là dụ hoặc, này căn bản chính là dụ hoặc!!!!

Quả nhiên, nam nhân trước mặt tuyệt đối không phải là loại người lương thiện gì hết a!!!

Ta chỉ mới gần người có một chút liền bị sập bẫy rồi....

Ngư Ngư: Đứa nhỏ đáng thương, bị lừa gạt nhanh quá đi!

15. Chương 15: Chập Chững

Nắng sớm ngoài cửa sổ bắn vào trong, thổi tan toàn bộ khí lạnh mùa đông trong phòng, biểu thị mùa xuân đã sắp đến.

Vào thời điểm sắp sang xuân ở đại lục Thiên Vực, chính là giai đoạn tuyết rơi nhiều nhất, cho nên đặc biệt lạnh, nhưng trong Phượng điện có đặt hồng tinh thạch có tác dụng sưởi ấm, cho nên cũng không cảm thấy rét lạnh.

Nhuễn sa màu đỏ tầng tầng che chắn hai bóng dáng ôm nhau ngủ trên cái giường lớn rộng thùng thình, một thân hình thon dài, tóc đỏ, dung mạo tuấn mỹ, một bóng dáng nhỏ nhỏ ngắn ngắn, vừa nhìn thấy liền biết là một đứa trẻ con, tóc đen mềm mại, ngũ quan tinh xảo xinh đẹp, hai người cứ thế ôm nhau mà ngủ, cảm giác tương xứng không nói nên lời.

Đại khái là cảm giác được ánh sáng từ ngoài cửa sổ bắn vào, Phong Vô Uyên chậm rãi mở ra đôi mắt rực lửa, cặp hồng mâu kia rõ ràng giống như hỏa diễm cháy bỏng, nhưng khi người khác nhìn vào lại chỉ cảm thấy lạnh như băng, đến khi hồng mâu kia nhìn xuống đứa bé đang ngáy ngủ trong lòng, lại nhất thời trở nên ấm áp.

Đưa tay ôm chầm đứa nhỏ ngủ say trong lòng, để cho y nằm lên gối đầu, rút cánh tay bị Đoan Mộc Ngưng dùng làm cái gối ra, Phong Vô Uyên lại cúi người hôn lên cái má nộn nộn kia.

Nào biết chỉ có một cái hôn như vậy lại khiến cho vật nhỏ đang khò khè ngủ say giật giật người mấy cái, mở ra đôi mắt vẫn còn mông lung buồn ngủ.

“Đánh thức người?” Nhẹ vuốt vuốt mái tóc mềm kia.

Vật nhỏ chộp chộp đôi mắt đen lầy vẫn còn mông lung, nhẹ nhàng lắc đầu, đưa tay túm lấy mái tóc đỏ của Phong Vô Uyên, tiếp theo lại dụng lực nâng khuôn mặt nhỏ nhấc lên.

Mun!!

Cái môi hồng nộn nộn áp sát lên đôi môi xinh đẹp của Phong Vô Uyên hôn một cái, sau đó lại vươn cái lưỡi hồng nhạt liếm liếm, cuối cùng nhắm mắt tiếp tục ngủ.

“.....” Đôi môi của nam nhân tóc đỏ bị “xâm phạm” nghiêm trọng, lại nhìn tiểu tai họa vùi đầu ngủ tiếp, tự hỏi có nên lời y dậy đánh tiểu pp một chút hay không.

Tiểu tử này càng lúc càng gan a, trước kia chỉ cần hôn má là đã đỏ mặt, hiện tại lại thường xuyên “cường hôn” hửn.

Hắn mười tám năm nay đều không gần người, nay lại bị tiểu tử kia chiếm dụng hết.

Cuối cùng, Phong Vô Uyên vẫn là luyến tiếc đừng tiểu tai họa dậy đánh pp, rửa mặt chải đầu xong rồi rời khỏi tấm điện, bắt đầu làm việc.

.....

Hai người ở chung, càng ngày càng thân mật, nhờ sự cẩn thận chiều cố của Phong Vô Uyên, Đoan Mộc Ngưng dần dần có thể tự mình ngồi dậy, khiến y vui vẻ một hồi lâu.

Chỉ cần nhấc thêm tí nữa, là có thể tự đi được, sau đó chạy khắp nơi, sau đó liền như vậy, như vậy rồi!!!

Oa ha ha ha!!!

Tiểu tử kia trong lòng nghĩ như vậy, đương nhiên Phượng Quân thân phận tôn quý nhất trong Phượng tộc bị “giáng cấp” làm vú em cho Đoan Mộc Ngưng làm sao biết tiểu bảo bối của hửn nghĩ gì a.

Mỗi lần Phong Vô Uyên trở về tấm điện đều nhìn thấy tiểu bảo bối của hửn động thân mình ngồi dậy, sau đó lại “phác” một tiếng ngã ngửa trên giường.

Xử lý xong sự vụ trong tộc, Phong Vô Uyên trở lại Phượng điện, đập vào mắt hửn chính là cảnh đứa nhỏ đang tự chống thân mình đứng trên tấm thảm lông, cẩn thận đưa chân bước.

Pượng điện nguyên bản không có mao thảm trải trên mặt đất, nhưng từ khi Đoan Mộc Ngưng bắt đầu có thể tự mình ngồi dậy, Phong Vô Uyên sợ y bị ngã đau, cho nên liền sai người đặt tấm thảm lông mềm mịn ở trên đất.

Hửn biết tiểu tử này không phải là một đứa nhỏ ngoan ngoãn ngồi im, lại phi thường thích ép buộc chính mình.

Nhìn Đoan Mộc Ngưng chậm rãi chống cái tay nhỏ bé di động thân mình trên thảm, trong mắt Phong Vô Uyên hiện lên một tia thần nhiên ấm áp.

Không biết vì sao, khi nhìn đứa nhỏ học đi, trong lòng hửn nổi lên một cảm giác kì dị, không phải là cảm giác chán ghét, là một cảm giác ấm áp hửn chưa bao giờ trải nghiệm qua.

Chậm rãi đến trước mặt Đoan Mộc Ngưng, Phong Vô Uyên ngồi xuống thảm lông, sau đó đưa tay lên.

Đoan Mộc Ngưng đang buồn bực vì cái thân hình trẻ con mềm nhũn của mình, ngẩng đầu lên nhìn thấy Phong Vô Uyên ở trước mặt, cái miệng hồng nhỏ nhốn nhốn liền lộ ra ý cười, nhanh bò tới trước, đợi đến gần cái ôm của hửn, liền “phác” một cái ngã sấp xuống.

Lúc tiểu tử kia ngã xuống, Phong Vô Uyên đã vững vàng tiếp được, ôm lấy y, Phong Vô Uyên mỉm cười nhìn tiểu tử đang nhắm mắt thành một đoàn.

“Học từ từ sẽ đi vững, thân thể của người yếu, không chịu nổi sự ép buộc của người.” Đưa tay sờ sờ lên mái tóc mềm mại của y, lời nói mang theo vẻ sủng nịch.

“Nha nha.....” [Thân thể của ta rất khỏe mạnh, còn nữa, ta đã mười lăm tuổi rồi!!] Đoan Mộc Ngưng vung tay kháng nghị, sau đó lại dùng ngôn ngữ trẻ con mà Phong Vô Uyên không hiểu tiếp tục kháng nghị.

“So với việc học đi, ta càng muốn nghe Tiểu Ngưng Nhi nói hơn.” Phong Vô Uyên nghiêm túc nói, khoe miệng câu lên “Hơn nữa, ta rất thích ôm Tiểu Ngưng Nhi, mềm mềm lại thoải mái.”

“Nha nha.....” [Ta cũng biết nói a, còn có, ta không phải là cái gối ôm, cái gì mà mềm mềm thoải mái ở đây!!] Đoan Mộc Ngưng phát điên.

“Ha ha!!” Hai tiếng cười thừa thốt vang lên.

“Nha nha.....” [Nguyên lai người còn biết cười a!!] Bất mãn tức giận mắng, đáng tiếc đối phương lại nghe không hiểu [Ngư Ngư: Đứa nhỏ đáng thương; Đoan Mộc Ngưng: Đều do người hại!!]

“Được rồi, ngoan ngoan, đã đói bụng rồi phải không?” Hắn biết nếu còn đùa nữa, tiểu tử kia sẽ giận thật, Phượng Quân đại nhân thông minh cơ trí nhanh nói sang chuyện khác.

Cô lỗ lỗ –

Cái bụng nhỏ thật nể tình chủ nhân cấp ra cái đáp án cho Phong Vô Uyên, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Đoan Mộc Ngưng xoát cái đỏ gay.

Đôi mắt đen trong veo gắt gao trừng trừng nhìn nam nhân tuần mỹ, gió lốc nổi lên.

“Đói bụng, vậy bảo Điện Vũ truyền lệnh a.” Tuy rằng bình thường đều là người khác nhìn sắc mặt hắn, nhưng theo công phu sát ngôn quan sắc, Phong Vô Uyên cũng biết, nếu lại giấu cột vật nhỏ thêm chút nữa, tuyệt đối sẽ không có trái ngon để ăn.

Chẳng qua.... Vật nhỏ thật sự rất đáng yêu, nhìn bộ dạng như vậy, khuôn mặt tuần tú lạnh như băng của hắn cũng sắp bị phá vỡ luôn rồi.

Thấy Phong Vô Uyên không giấu cột nữa, Đoan Mộc Ngưng mới dần yên tâm.

Hừ hừ, cũng may mà người thức thời, bằng không xem ta xử lý người như thế nào.

Cái miệng nhỏ nhắn giật giật, Đoan Mộc Ngưng không hề biết rằng mình có thêm hai cái răng sữa nho nhỏ.

16. Chương 16: Xảo Dẫn Âm Vệ

Bên trong Thánh điện Phượng lâu, một gã trưởng lão đem quyển tín hàm giao cho Điện Vũ, để y trình lên cho Phong Vô Uyên xem.

Cần lấy thư tín Điện Vũ trình lên, Phong Vô Uyên mở ra, càng nhìn nội dung bên trong, sắc mặt càng trở nên khó coi.

“Người khẳng định việc này là thật ?”

“Bẩm Phượng Quân, thám tử đã xác định, bốn ngày trước Thần điện Hổ tộc truyền tin ra, hơn nữa tộc trưởng Hổ tộc đã phái người đến điều tra Phượng tộc!”

“Chết tiệt, truyền lệnh bảo hộ vệ trong tộc tăng mạnh tuần tra, cho nhóm thám tử tiếp tục tra xét tình hình.”

Quyển trục bị gắt gao nắm trong tay phát ra một trận hồng quang lóng lánh, lửa nóng bùng phát dữ dội, đem toàn bộ quyển trục thiêu thành tro bụi, không còn chút gì sót lại.

Đây là năng lực của Phong Vô Uyên, người đứng đầu Phượng tộc — kế thừa Phượng Hoàng chi hỏa, siêu việt tương đương với Ma pháp Thần Hỏa Lực.

Phượng Tử giáng sinh, đảo điên Thiên Vực.

Chỉ là một câu tám chữ bình thường, lại khiến hần muốn giữ kín bí mật, khiến hần muốn bảo hộ người, không thể để cho người nọ lâm vào nguy hiểm.

Hồ tộc thần tế, tuyệt đối không thể lưu!

“Vâng!”

.....

Mùa xuân đã đến, băng tuyết trên đại lục Thiên Vực bắt đầu tan ra, thời tiết dạo gần đây thật phi thường tốt, mà trong lòng Đoan Mộc Ngưng, thái dương sáng lạn đã sớm cao qua khỏi đầu, nhiệt lực bắn ra bốn phía.

Kể từ khi bước vào thế giới này, y luôn buồn bực trong lòng, đợi đợi, rốt cục cũng có thể đi, tuy vẫn còn chưa thể hành tẩu, nhưng loại người hiểu động như y cũng đã có thể thỏa mãn được chút chút.

Phong Vô Uyên vẫn như bình thường, sáng sớm đã phải đi xử lý tộc vụ cùng với các trưởng lão, gần đây không biết làm sao, tổng cảm thấy không khí trong tộc có chút thay đổi.

Mọi người trở nên cẩn thận hơn, tuy Phong Vô Uyên không nói gì, nhưng y biết nhất định đã xảy ra chuyện.

Tuy y rất muốn vì hần mà chia sẻ, đáng tiếc chính mình hiện tại chỉ là một tiểu oa nhi mới vừa biết đi.

Nhưng mà, Phong Vô Uyên không phải rất không thích có nhiều người bước vào Phượng điện sao?

Vì sao mỗi lần đi ra ngoài xử lý sự vụ đều phải hộ vệ đến canh giữ trong viện tử?

Hơn nữa, mỗi khi y xuất môn, cả bọn lại ra vẻ thực khẩn trương, làm cho y có cảm giác bị giám thị mãnh liệt.

Chẳng lẽ bọn họ trở nên khẩn trương hề hề như vậy, là vì y?

Nghĩ không ra, lại không hiểu, lắc đầu, đi qua đi lại trong Phượng điện hết mười lần, rốt cuộc cảm thấy nhàm chán, dùng cái chân nho nhỏ bước tới cửa.

Sau đó lén lút ngấm ngấm mấy cái góc ngoài phòng, quả nhiên lại giống ngày hôm trước, đều có người canh.

Một, hai, ba, bốn, năm.....

Thật là, cư nhiên có tới tám người, bốn người canh chỗ sáng, giả đồ làm vườn, một làm cỏ một tưới nước một sửa bồn hoa một quét rác, bốn người còn lại thì nấp ở nơi bí mật gần đó mà quan sát bốn phía.

Trần thủ như vậy, thật đúng là cả muỗi cũng không lọt, rốt cuộc là bọn họ phòng cái gì vậy chứ?

Thật đáng buồn, phi thuyền của y, không biết có bị Phong Vô Uyên vứt đi hay không nữa, đó toàn là bảo bối của y hay không nha

Bất quá..... Phong Vô Uyên hần là không ngốc như vậy, tuy rằng ở đây không có phi thuyền, nhưng hần hần sẽ cho đem đi nghiên cứu một chút chứ?

Ai, hần có vứt hay không, tìm thì biết thôi, hy vọng là cái phi thuyền kia vẫn còn ở trong sân, nếu là ở cái chỗ khác, y không chắc có cơ hội gặp lại nó.

Nếu phải đi ra ngoài, bước đầu tiên phải làm chính là dẫn dụ vài người rời đi, bằng không, sẽ cảm thấy thật không thoải mái a!

Tâm động không bằng hành động, Đoan Mộc Ngưng bắt đầu ở trong Phượng điện cướp đoạt một đồng hồ, cuối cùng tìm thấy mấy thứ ở trong tấm điện có thể coi là hữu dụng.

Dây cao su dài nhỏ có lực đàn hồi tốt, kim khâu, dây đồng cùng mấy khối gỗ không đồng dạng.

Tuy tài liệu có hạn, nhưng dựa vào một thân năng lực chế tạo máy móc thiên kinh địa khiếp được di truyền từ ba ba thiên tài, tạo ra một cây ná hần là không thành vấn đề.

Mộc Ngưng dùng ngón tay nhỏ bé đem dây đồng quấn một vòng rồi lại một vòng tạo thành cục tròn tròn, sau đó lại dùng dây đồng khác cột lại các khối gỗ cho chắc, sau đó gắn dây cao su vào, thế là tạo ra được

một cây ná cực tốt, sau lại lấy một kim khâu gắn lên đó thêm một cục dây đồng tròn tròn, lắp đạn, chuẩn bị bắn.

Đông!!

Một trận thanh âm trầm thấp vang lên, cây kim đặt ở phía trước dây cao su bị kéo dần tới tới đa, đến khi buông tay ra, kim đã bị bắn găm sâu vào tường.

Lực sát thương đúng là chết người a!!!

Có thứ này, như vậy y đã có thể di dời sự chú ý của người khác rồi!

Ngồi sát ngay cửa, Đoan Mộc Ngưng nhìn cái góc tối ở ngoài đình viện, nơi có một gã ám vệ đang ngồi.

Chính là hắn.

Lắp đạn “kim” vào, lập tức đưa cây ná lên nhắm ngay vào chỗ tối đó, dây đồng khẽ lay động, tạo thành một đạo ngân quang rất nhỏ, rất nhanh liền biến mất.

“Ai nha!” Người ở trong góc tóc thử hắt một trận, nháy mắt té lăn trên mặt đất.

“Ai, người tới người nào!!”

Quả là bảy người khác cũng bị kinh động theo, thừa dịp bọn họ bị vây trong đồng hỗn loạn, Đoan Mộc Ngưng nhanh nhẹn bò ra ngoài, thành công trốn ra đằng sau một cái bồn hoa.

Đoan Mộc Ngưng ngưng thần tịnh khí không dám động, bởi vì y còn phải chờ đợi thời cơ kế tiếp.

“Không có việc gì, đại khái là có cái gì đó bay ngang qua!”

Tiếng nói vừa dứt, Đoan Mộc Ngưng liền nhếch miệng lên cười lộ ra hai cái răng sữa nhỏ nhắn.

Thành công !!

Cây kim kia bắn ra không có đánh trúng ám vệ, chỉ là lướt qua sườn mặt của hắn thôi, không làm hắn bị thương, nhưng có thể tạo nên một trận xôn xao nho nhỏ.

Bởi vì những người này là do Phong Vô Uyên sai tới bảo vệ cho y, cho nên y cũng không muốn bọn họ bị thương.

Sau khi bình tĩnh trở lại, Đoan Mộc Ngưng mới nhẹ nhàng bò ra, bắt đầu tìm kiếm chiếc phi thuyền đáng thương của y không biết đã bị vứt ở xó nào rồi.

Ngư Ngư: Ai ai, Tiểu Ngưng Nhi đáng thương, hiện tại cái gì cũng đều làm không được.....

17. Chương 17: Phi Thuyền Hư Hổng

Sau khi thành công thoát khỏi giám thị của các ám vệ và minh vệ, Đoan Mộc Ngưng cảm thấy rất thỏa mãn.

Xem ra, cho dù thân thể y có bị ngâm nước, nhưng năng lực năm đó vẫn không hề giảm chút nào nha, oa ha ha ha ha..... [Ngư Ngư: Thật sự quá tự kỷ, hài tử học không tốt rồi.]

Lúc trước đều là do Phong Vô Uyên ôm y đi lòng vòng trong Phượng lâu, nhưng với tính cách hiếu động lại thích mạo hiểm của y mà nói, thực sự là không thích thú cho lắm.

Cho nên hiện tại y có thể tự mình nơi nơi đi lại, trong lòng rất vui vẻ.

Bởi vì nơi này là Phượng điện, Phong Vô Uyên không thích nhiều người ồn ỹ, cũng không thích ở gần người khác, cho nên không có nhiều hạ nhân, mỗi ngày tỳ nữ quét tước dọn dẹp phòng xong liền trực tiếp rời đi.

Tóm lại một câu, trừ bỏ y cùng Phong Vô Uyên ở Phượng điện, bình thường căn bản là không có ai, cho dù là hộ vệ cũng không có lấy một móng.

Sáng sớm tỳ nữ lại đây quét dọn xong liền rời đi, bây giờ là giữa trưa, dĩ nhiên là không còn ai nữa.

Đoan Mộc Ngưng bò bò, bắt đầu công cuộc dò từng phòng từng phòng kiểm phi thuyền đáng thương của y.

Đi tìm một gian lại một gian, đứa nhỏ bắt đầu mệt mỏi bắt đầu dể ngồi phịch xuống đất, đôi con ngươi đen trong trẻo nhìn gian phòng cuối cùng trong Phượng điện.

Nếu gian phòng này mà không có..... kia y chỉ còn có thể chờ đến khi biết nói để hỏi Phong Vô Uyên thôi, nếu là như vậy, y sẽ có một khoảng thời gian nhàm chán thật nhàm chán a.

Bởi vì bò lê trên mặt đất mà hai bàn tay nhỏ bé bẩn đen khủng khiếp.

Y đã mấy tháng không có được gần gũi với đám bạn máy móc rồi, nhớ trước kia y không có việc gì làm liền ngâm mình ở trong phòng thí nghiệm làm ra một vài súng vật máy móc, ngẫm lại liền cảm thấy vui vẻ.

Đứa nhỏ vương đầu lưỡi hồng nộn nộn liếm liếm đôi môi đỏ mọng, đáng điệu có đến mười phần giống tiểu quỷ sắc lang.

Vì “tương lai tốt đẹp” của mình, tiểu vũ trụ oa nhi (đứa nhỏ đến từ vũ trụ) nguyên bản ử rữ bắt đầu đốt lại ngọn lửa nhiệt tình.

Tiếp tục tìm, nhất định có thể tìm được, nếu Phong Vô Uyên đem phi thuyền của y bỏ đi, vậy y sẽ lại tha nó trở về.

Đi đi đi.....

Rất nhanh đã đến được phòng trống cuối cùng trong Phượng điện, Đoan Mộc Ngưng bò đến sát cửa, neho mắt nhìn vào bên trong.

Nháy mắt, một vật tròn vo đen ngòm hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của y.

Tuy cái kia bề ngoài đã bề nát tung tóe giống như đồng sắt vụn, nhưng y tuyệt đối không thể nhận sai được, đó chính là phi thuyền của y nha.

Oa ha ha ha ha, rốt cuộc cũng để cho y tìm được rồi!!

Cái tay nho nhỏ đẩy một cái, cánh cửa cứ nhiên lại bị đẩy ra dễ dàng.

A? Kỳ quái, phòng trống bình thường không phải đều khóa cửa lại sao?

Mấy phòng trước y đẩy như thể nào cũng không đẩy nổi mà....

Mặt nhăn mày nhíu, Đoan Mộc Ngưng nghĩ nghĩ, chung quy cái phòng chứa phi thuyền rách nát này quá là dụ hoặc đi, không cần nghĩ đã bò vào trong rồi.

Vì căn phòng này nằm trong một góc sân ánh mặt trời chiếu không đến, hơn nữa cửa sổ lại bị đóng chặt cho nên có điểm tối tăm, may mắn mỗi ngày đều có người tới quét tước, cho nên cũng không có cái cảnh tro bụi bay đầy trời.

Nhưng mà bốn phía âm u vẫn có điểm làm cho người ta nổi gai ốc.

Bất quá, Đoan Mộc Ngưng có lá gan rất lớn, thân là hậu duệ của phượng hoàng, y đã gặp qua không ít “A Phiêu” (ma), cho nên cũng không có cảm giác căn phòng u ám lắm.

Đi a đi a đi a!!

Vật nhỏ mau mau bò đến phi thuyền y tưởng niệm bấy lâu, đưa tay nhỏ bé sờ sờ thân phi thuyền.

Mặt ngoài có một vết rạch sâu thật sâu, ngoài ra có có vài vết trầy to nhỏ khác, trình độ bị hư tổn thật đúng là không nhỏ.

May mắn lúc trước lên đem sơn thủy tinh đặc thù có khả năng chống đạn của ba ba sơn bên ngoài vỏ phi thuyền, bằng không, chỉ cần xuyên qua đường hầm kia cũng đủ sinh ra lực ma sát thiêu cháy toàn bộ phi thuyền rồi.

Không biết thiết bị bên trong còn dùng được không nữa, y nhớ lúc y rời nhà có đem theo thùng công cụ mà.

Nhớ tới thùng dụng cụ, Đoan Mộc Ngưng liền nghĩ đến Đoan Mộc Thanh Tôn và Thiên Phượng, ánh mắt hồng hồng, bắt đầu ướm sững.

Chắc là phụ hoàng và ba ba đã phát hiện ra việc y mất tích rồi đi?

Một giọt nước trong suốt rơi xuống gương mặt trắng nõn kia, sau đó tích tụ một tiếng rơi xuống, nháy mắt đã thấm sâu xuống đất, Đoan Mộc Ngưng nâng tay nhỏ bé lên chà lau nước mắt còn vương trên mặt.

Không cần nhớ không cần nhớ, nhất định có biện pháp..... Ba ba rất thông minh, phụ hoàng lại là phượng hoàng, y là con của ba ba và phụ hoàng, không thể yếu đuối như vậy.

Tự an ủi chính mình, Đoan Mộc Ngưng lại đứng dậy đi đến gần phi thuyền, đẩy cánh cửa chỉ khép hờ ra.

Đoan Mộc Ngưng đi vào, ở bên trong tàu kỳ thật cũng không có lớn, miễn cưỡng có thể chứa được hai người, không gian bên trong cũng được thiết kế thành hình tròn, ghế nệm xoay nằm ngay chính giữa trung tâm.

Ở trên ghế vẫn còn quần áo y mặc lúc trước, cái áo trắng kết hợp với áo khoác da nâu, quần short ngắn và một đôi giày bốt.

Đoan Mộc Ngưng đưa tay gạt hết đám quần áo ra, nắm lấy ghế xoay, lắc lắc thân đứng lên. Bởi vì y chưa thể tự mình đứng thẳng, hiện tại phải dùng ghế xoay hỗ trợ, có thể nói là thập phần miễn cưỡng, nhưng y cũng không phải là một người dễ dàng từ bỏ, cho dù hiện tại chỉ là một đứa nhỏ mới năm tháng tuổi.

Cái tay nhỏ nhỏ gắt gao nắm lấy lưng ghế tựa, sau đó khởi động thân mình.

Cố lên, cố gắng lên!!

Gương mặt nhỏ nhỏ càng lúc càng đỏ, đám sữa vừa mới bú cũng tiêu hao hết [Tiểu Ngưng Nhi: Bồn thiếu gia không có bú sữa], rốt cục thì cũng có thể đến tới độ cao thích hợp, nhưng hiện tại vấn đề lớn nhất y gặp phải chính là cái ghế

Hộc.....

Muốn lấy được công cụ, chuyện thứ nhất cần làm chính là đem cái ghế này hủy đi. Không biết là cái ghế chết tiệt gì nữa, toàn khiến cho đứa nhỏ mệt chết đi a.... [Ghế xoay bị thương: Tiểu thiếu gia, người lúc trước rất vừa lòng mà!]

Đưa tay áo bần hề hề lên lau mồ hôi mặt, Đoan Mộc Ngưng ngồi lên ghế xoay, cái tay nhỏ bé thuần thực ấn chốt mở thiết bị phi thuyền.

Theo như màn hình hiển thị, y chỉ biết phi thuyền cũng không hoàn toàn hư hỏng, đại khái là lúc phi thuyền từ đường hầm rơi xuống đại lục Thiên Vực bị va chạm nghiêm trọng, cho nên có một số chỗ xuất hiện trục trặc mà thôi.

Về phần chỗ nào bị trục trặc, nhất thời y cũng không biết rõ, dù sao y hiện tại chỉ là đứa nhỏ chưa dứt sữa a.

Đưa tay nhỏ bé ấn cái nút màu đỏ trên bề mặt thiết bị, chỉ thấy ở trên đó xuất hiện một cái vết rách, rất nhanh bị tách ra hai bên, xuất hiện một cái bàn phím.

Đoan Mộc Ngưng đưa bàn tay nhỏ đặt lên một tấm phim nhựa màu đen, ngay lập tức xuất hiện một đạo ánh sáng quét ngang tay y.

Hệ thống xác định vân tay.

Lúc này, thiết bị phát ra một tiếng, màn hình trống trơn lóe lên vài cái, bắt đầu xuất hiện hình ảnh phượng hoàng giương cánh bay.

Hệ thống máy tính thông minh bắt đầu khởi động, xin mời nhập....

Nhìn hệ thống liên tiếp khởi động, hai mắt Đoan Mộc Ngưng lóe lóe sáng, xem ra hệ thống máy tính thông minh không có tổn hại gì, chỉ cần khởi động được hệ thống máy tính này, là có thể biết tình trạng tổn hại của phi thuyền.

Tư tư tư –

Ngay tại lúc trong lòng Đoan Mộc Ngưng bắt đầu phóng pháo xoay vòng vòng, một thanh âm rất nhỏ vang lên, trong một khắc đứa nhỏ còn đang vui vẻ sắc mặt nhất thời tái mét.

Bằng kinh nghiệm nhiều năm phán đoán của y, thứ thanh âm này tuyệt đối không phải là chuyện tốt, đó là.....

Ba ba!!

Hình ảnh chớp động kia, không phải là do khởi động thành công, mà là..... đoản mạch!!

Nhìn cái màn hình đen thui, Đoan Mộc Ngưng biết lần này tiêu rồi, nếu y không lấy được công cụ, tuyệt đối không có khả năng sửa chữa nổi.

Lúc y tạo hệ thống máy tính thông minh trong phi thuyền là cố ý dùng nguồn điện dự phòng cung ứng, tách riêng biệt với nguồn máy tính trong phi thuyền, sau đó lại cố ý cài thêm thiết bị bảo hộ, nói cách khác, cho dù phi thuyền hỏng, chỉ cần hệ thống máy tính thông minh này không có chuyện, sửa chữa chỉ là chuyện nhỏ. Hiện tại hệ thống máy tính thông minh lại xuất hiện vấn đề, kia có thể nghĩ là, mức độ hư hao thật đúng là không nhỏ tí nào a.

Trong lòng than nhẹ, Đoan Mộc Ngưng ghé người vào lưng ghế, lại bắt đầu nhiệm vụ gian nan khác.

Tục ngữ nói thật đúng: Lên núi dễ xuống núi khó.

Nhưng Đoan Mộc Ngưng lại nghĩ a: Leo lên ghế đã khó khăn, leo xuống còn khó hơn.

Tay bé bé cố sức nắm chặt lấy ghế, từ từ thả hai cái chân nhỏ nhỏ xuống trước, điều a điều a.

Không đụng tới mặt đất.

Đoan Mộc Ngưng nhất thời xuất ra một trận hắc tuyến, nuốt nuốt nước miếng, đứa nhỏ gan lớn cùng mình buông luôn hai tay.

Nháy mắt..... Hai cái chân ngắn cùn rút xuống đất, nhưng lại không có đủ khí lực chống đỡ, tiếp theo cái mông nho nhỏ nở hoa trên đất a, sau đó tiểu tử kia tất nhiên là cô lỗ lỗ lăn lăn vài vòng, đợi đến khi đập vào cái vật cứng cứng mới ngừng lại.

Động tác dĩ nhiên là không có điểm nào được gọi là lịch sự a, chống vó thì sao lịch sự nổi.

Bị lăn đến phát ngất, tiểu tử lắc lắc đầu mấy cái, vừa đem đôi con người đen bóng nhìn lên liền kinh ngạc trợn to.

My God.....

18. Chương 18: Khách Không Mời Mà Đến

Hồng y hỏa diễm tung bay theo từng bước tiêu sái của Phong Vô Uyên, mái tóc đỏ rối tung nhẹ bay bay ở đằng sau lưng hắn.

“Tham kiến Phượng Quân!”

Nhìn thấy Phong Vô Uyên bước vào đại viện Phượng điện, bốn gã minh vệ thủ hộ giả làm hoa tượng (người làm vườn) cung kính hướng hắn vãn an, bốn gã ám vệ còn lại vẫn không hiện thân.

“Có chuyện gì phát sinh?”

Lướt qua mấy người bước vào trong, Phong Vô Uyên thản nhiên hỏi một câu.

“Bẩm Phượng Quân, mọi việc rất tốt, không có gì khác thường.”

“Kia liền.....”

Ngay lúc Phong Vô Uyên bước vào cửa, lời nói sắp phun ra liền khựng lại, trước cửa có mấy khối gỗ, dùng dây đồng buộc thành hình dạng kỳ quái, mà sát ngay bên cạnh còn có một hộp gấm dùng để kim khâu, mở hộp ra liền nhìn thấy, đã thiếu mất mấy cây.

Trừ bỏ mấy cái này, chuyện càng làm cho Phong Vô Uyên để ý chính là thiên hạ (chỉ một người) nho nhỏ của hắn mỗi ngày đều ở trên thảm hiện tại vô tung vô ảnh.

Mây kiếm nhận lại, hồng mâu bình tĩnh không có lấy một tia cảm xúc hiện tại lại đẩy lên một tia hỏa diễm.

“Các người xác định không có bất cứ người nào xuất nhập?” Thanh âm trở nên lạnh lùng, đây là điềm báo mỗi khi Phong Vô Uyên tức giận.

.....

Đoan Mộc Ngưng từ trên ghế lặn xuống đất không biết đâm trúng cái gì mà dừng lại, nào biết ngay khi y vừa mở to hai con mắt còn choáng váng đã phải trực tiếp nhìn thẳng vào một đôi con ngươi màu lam sâu thẳm.

Đôi mắt xanh lam sâu thẳm như đại dương, có ma lực hấp dẫn linh hồn của người khác, nếu như hiện tại ánh mắt đó không hiện lên vẻ tà ác, kia tuyệt đối là thập phần hoàn mỹ.

Nhìn đôi mắt màu lam kia, Đoan Mộc Ngưng nháy mắt đã quên bồng luôn chuyện mình bị đâm đến đầu óc choáng váng, trong đầu chợt vang lên tiếng cảnh báo.

Người này rất nguy hiểm.

Thân hình nho nhỏ đứng lên, đôi hắc mâu mở to nhìn đối phương, thối lui ra sau.

“Tiểu tử kia, ta nhìn thấy ngươi rồi!” Nam tử mắt xanh nhìn thấy Đoan Mộc Ngưng lui về đằng sau, khoe miệng gợi lên ý cười nhợt nhạt lưỡi biếng.

Đôi chân dài khởi động, hướng đến gần Đoan Mộc Ngưng.

Nhìn nam nhân đi đến chỗ mình, Đoan Mộc Ngưng lập tức phản ứng chạy đến chỗ phi thuyền, với tốc độ này thì cần phải xin vào sách kỷ lục nha.

Phi thuyền tuy rằng đã bị hỏng, nhưng vỏ bên ngoài vẫn còn rất chắc chắn, chỉ cần đem cửa đóng lại, cho dù có bị đại pháo oanh tạc cũng không vấn đề gì.

Thân mình nho nhỏ rất nhanh bò vào trong khoang thuyền, đóng cửa lại.

Còn có một chút!!!

Mắt thấy chỉ còn chút nữa là cửa đóng lại, ai biết tự dưng phía dưới đột nhiên xuất hiện một chiếc giày màu đen chặn lại ngay giữa.

Oh, no!!

Nhìn chiếc giày chắn ở cửa, lại nhìn thấy cửa sắp đóng lại mở ra tang hoác, Đoan Mộc Ngưng không kém chút nào thét lên một tiếng chói tai.

Đáng tiếc, lại chỉ là một đứa nhỏ, hơn nữa phi thuyền cách âm lại quá hiệu quả, khiến cho tiếng oa oa bị chặn lại không ít.

“Vật nhỏ, ngươi thực thông minh.” Nam tử mắt xanh mở cửa ra, nhìn đứa nhỏ mắt to đen láy như nai con đáng yêu lui lui về cái ghế nhìn mình: “Chẳng lẽ ngươi chính là Phượng hoàng con có thể đảo điên đại lục Thiên Vực như thần quan Hồ tộc nói?”

Thân là một mật thám, hắn biết để tồn tại phải che dấu chính mình, mà nhiệm vụ hắn lần này chính là lên vào Phượng tộc điều tra “Phượng hoàng con” thần quan Hồ tộc đã nói.

Mấy ngày trước, hắc đã thần không biết quỷ không hay tiềm nhập vào Phượng lâu, nơi này không hổ là trung tâm của Phượng tộc đứng đầu tứ đại tộc, thủ bị nhất lưu, hộ vệ nhất lưu, lại âm thầm bố trí không ít ám vệ.

May mắn hắc không phải là ngọn đèn thiếu dầu, nghĩ “Phượng hoàng con” kia chỉ là một đứa nhỏ, vì thế hắc thực thông minh phát hiện ra bên người Phượng Quân có một đứa nhỏ.

Phượng Quân không thích gần người khác lại ở cùng đứa nhỏ như hình với bóng, phương diện này thật đại hữu văn chương (ý chỉ thật bí ẩn).

Vì thế hắc liền tìm cách tránh thoát minh vệ cùng ám vệ trong đình viện, ẩn thân ngay tại căn phòng xa nhất chủ điện, chờ đợi thời cơ, không ngờ tiểu oa nhi này cư nhiên lại xông vào.

Thật là làm cho hắc kinh ngạc một màn, trong phòng có vật thể kỳ quái, lại còn có đứa nhỏ hành động dị thường, do đó, hắc biết đứa nhỏ này chính là người hắc cần phải điều tra.

Nghe đối phương nói ra mấy lời kỳ quái, Đoan Mộc Ngưng ngồi ở dưới cái ghế khẽ nhủ mi.

Y đúng là Phượng hoàng con, nhưng cái gì đảo điên Thiên Vực chứ?

“Nếu đúng là người, vậy thì vật nhỏ người liền theo ta đi đi!” Nói xong, nam nhân mắt xanh đưa tay hướng đến Đoan Mộc Ngưng.

Nhìn thấy cái tay kia, đôi hắc mâu của Đoan Mộc Ngưng lộ ra một tia bối rối, đưa tay nho nhỏ ra đằng sau sờ soạng.

Đột nhiên, cái tay đụng trúng một vật thể tròn tròn như trái trứng, trong mắt hiện lên một chút vẻ kinh ngạc, nhớ lại một vài thứ mình đã chế tạo ra, Đoan Mộc Ngưng nháy mắt liền biết mình đụng đến cái gì rồi.

“Nha nha...” [Ta không cần đi theo người, người xấu!] Nói xong cũng không cần biết người ta có hiểu được tiếng trẻ con hay không, Đoan Mộc Ngưng cầm lấy thứ kia chói qua người nam nhân.

Chỉ thấy một viên “trứng chim” vút một cái bay tới chỗ nam nhân, nam nhân mắt xanh kia nhìn thấy “trứng chim” bay về phía mình hơi sửng sốt.

Dĩ nhiên việc Đoan Mộc Ngưng tự đứng ở đâu lấy ra một cái trứng chim chơi mình làm cho hắc cảm thấy ngoài ý muốn.

Nhưng mà, nam nhân cơ trí khôn khéo luôn xem thường đứa nhỏ Đoan Mộc Ngưng lại là một sai lầm cực lớn a.

Lúc “trứng chim” kia bay đến gần người nháy mắt bùng lên một trận sáng đỏ.

Không tốt.....

Oanh –

Ngay lúc người kia phát hiện trong đó có trá, “trứng chim” đã theo trận hào quang đó mà nổ mạnh, nhất thời cả tòa phòng đã bị tạc bay hết nửa, đất cát mù trời, tiếng nổ kinh thiên động địa.

Phong Vô Uyên không thấy Đoan Mộc Ngưng ở trong Phượng điện đang chuẩn bị phái người đi tìm thì đã bị một trận nổ đánh gãy.

“Phượng Quân!!” Điện Vũ đứng ở một bên lập tức nhìn Phong Vô Uyên.

“Lập tức đi xem!!” Mây kiếm vừa nhiều, hồng y của Phong Vô Uyên liền tung bay lên, đi nhanh về phía tiếng nổ kia.

Điện Vũ thân là cận vệ của Phong Vô Uyên cùng với bốn gã minh vệ kia rất nhanh cũng đuổi kịp.

Cái chỗ phát nổ kia chính là để vật thể kỳ quái, chẳng lẽ vật nhỏ đã chạy tới đó?

Nghĩ, không tự giác cước bộ di chuyển nhanh hơn, rất nhanh đã vọt tới hiện trường.

Hiện tại chỗ hẻo lánh nhất trong Phượng điện đã trở thành một mảnh hỗn loạn. Khói thuốc súng nổi lên bốn phía, tro bụi đầy trời, mơ hồ nhìn thấy căn phòng kia đã sập hết một nửa.

“Điện Vũ.”

“Vâng!” Đáp lại một tiếng, Điện Vũ tóc dài tung bay ở đằng sau bắt đầu ngưng tụ ma lực, thao túng gió, thổi tan khói bụi.

Khói bụi bị đẩy lùi, rốt cục nhìn thấy rõ cảnh tượng làm cho người ta kinh ngạc, người đang đứng cạnh ngay phi thuyền lại không hề có chút thương tổn.

Mà việc khiến sắc mặt Phong Vô Uyên thoáng chốc trở nên lạnh lùng chính là đứa nhỏ đáng yêu hắn tìm lại đang trong tay người nọ.

“Buông y ra, bằng không bản quân cho ngươi chết không toàn thây!!” Lời nói lạnh lùng phun ra, mái tóc đỏ rực lửa của Phong Vô Uyên tung bay dù không hề có gió, ngách tâm rất nhanh đã hiện lên hỏa diễm đỏ đằng.

“Nha nha....” [Vô Uyên!] Nhìn thấy Phong Vô Uyên xuất hiện, Đao Mộc Ngưng bị nam nhân kia ôm vào trong ngực nhón nhót nhất thời toét miệng cười.

Hắn đến đây a.

“Chắc chắn, Phượng Quân đại nhân nói như vậy, tại hạ lại càng không thể buông ra cái bảo mệnh phù trong lòng.” Nam nhân mắt xanh ôm lấy Đao Mộc Ngưng không ngừng giãy dụa trong lòng, nhếch miệng cười, rất nhanh xuất hiện một dòng nước thâm lam mạnh mẽ hóa thành một cái vòi rồng đem hắn bay lên không: “Phượng Quân Phượng tộc có ma pháp đặc tính hỏa diễm, không biết đều để tại hạ làm đối thủ, ai sẽ thắng đây?”

Ánh mắt Phong Vô Uyên đặt tại trên người Đao Mộc Ngưng không hề di chuyển lấy một phân, con ngươi hỏa diễm nháy mắt lóe lên, mấy cột lửa ở phía sau hắn rất nhanh thoát ra, thẳng tắp tấn công đến nam tử mắt xanh.

Nhìn hỏa trụ sắp công kích mình, nam tử mắt xanh sửng sốt, phi thân né tránh công kích của Phong Vô Uyên.

Nam nhân này cư nhiên hoàn toàn không cần đến thứ trong tay hắn, cũng không nói một tiếng liền công kích, chẳng lẽ không sợ tổn thương đến đứa nhỏ sao?

Hay là hắn tự tin sẽ không thương tổn đến đứa nhỏ?

Hừ –

Ngay lúc nam tử mắt xanh né tránh công kích của Phong Vô Uyên, hồng ảnh lóe lên, nháy mắt, Phong Vô Uyên đã đứng gần ngay bên cạnh, mang theo một quyền hỏa diễm đánh qua.

Thật nhanh.

Rất nhanh phản ứng lại, dương tay triệu hồi ra một vách tường nước ngăn cản, hỏa quyền nháy mắt đã đánh tan cả vách tường nước đó, nam tử mắt xanh ôm Đao Mộc Ngưng lại nhảy lên một nóc nhà khác.

“thật không hổ là Phượng tộc Phượng Quân đại nhân, đại nhân đã muốn đứa nhỏ như vậy, vậy lần sau nhớ trông chừng cho kỹ, không phải ai cũng tốt giống như ta!!” Ôm Đao Mộc Ngưng, nam tử khẽ cười: “Vật nhỏ, nhớ kỹ tên của ta, ta tên là Mộc Thương Lăng!”

Nói xong, liền hôn lên má Đao Mộc Ngưng một cái.

“Nha nha!!”

Trên mặt truyền đến xúc cảm ấm áp làm cho Đao Mộc Ngưng đình chỉ hoạt động, thân mình nho nhỏ theo độ cong hoàn mỹ quăng ra ngoài.

“Tiểu công tử!!” Điện Vũ kinh hãi.

Thân ảnh hỏa diễm Phong Vô Uyên đã muốn động, hồng quang lóe lên, chuẩn xác tiếp được Đao Mộc Ngưng bị Mộc Thương Lăng ném.

“Ha ha..... Lần sau tái kiến đi!!”

Sang sáng cười to, cột nước xanh xoay nhanh rồi biến mất, Mộc Thương Lăng cũng biến mất vô tung.
Nam nhân này cường đến bất khả tư nghị.
Ngư Ngư: Ha ha, lại một đứa nhỏ đáng yêu.

19. Chương 19: Ăn Vạ

Trong Phượng điện, Phong Vô Uyên ôm thân mình nho nhỏ mềm mềm của Đoan Mộc Ngưng, sắc mặt âm trầm, hồng mâu không có lấy một tia cảm xúc, làm cho người ta không thể biết hiện tại hắn đang suy nghĩ cái gì.

“Thỉnh Phượng Quân thứ tội.”

Bốn gã minh vệ cùng ám vệ quỳ gối, sắc mặt ngưng trọng.

Thân là hộ vệ có năng lực tối cao tại Phượng lâu, lại bị Mộc Thương Lăng vô thanh vô tức tiến nhập vào Phượng điện, hơn nữa tám người cư nhiên lại không phát hiện được Đoan Mộc Ngưng đã đi ra khỏi Phượng điện, tội càng thêm tội.

Trong Phượng tộc, thậm chí là các quan chức cấp thấp tại Phượng lâu có lẽ sẽ không biết thân phận của Đoan Mộc Ngưng, nhưng đối với hộ vệ cấp cao và sử giả trưởng lão đều biết rõ tiểu tử này được Phượng Quân của bọn họ đau sủng đến mức nào, hơn nữa đứa nhỏ còn có loại lực lượng không giống như thường nhân khiến Phượng Quân có thể tới gần.

Hơn nữa trong cuộc trò chuyện với thần quan, mọi người lại càng rõ ràng thân phận của Đoan Mộc Ngưng hơn.

Phượng hoàng con, chưa từng có trường hợp lời tiên đoán vừa mới dứt liền xuất hiện kết quả như thế, không hề nhìn ra, đứa nhỏ này chính là Phượng Tử mà thần quan Hổ tộc nhắc tới.

Tuy rằng mọi người đều biết, nhưng Phượng Quân của bọn họ lại không có ý công khai thân phận của đứa nhỏ, vì vậy bọn họ cũng làm bộ như cái gì cũng không biết.

Hiện tại, lại để cho bọn họ gặp phải một chuyện như vậy.

“Chủ tử, Mộc Thương Lăng là thám tử ‘Tuyệt’ cuối cùng, có thể vô thanh vô thức xâm nhập vào trong tộc, này cũng không thể trách các ám vệ!” Điện Vũ ở bên cạnh mở miệng cầu tình.

Tuyệt, không phải là một bộ tộc, đó là một tổ chức mật thám ở đại lục Thiên Vực khiến người ta vừa yêu lại vừa hận, chỉ cần là người có tiền, có đủ khả năng chi trả, ‘Tuyệt’ sẽ đi tra xét tất chuyện tình người muốn, xác suất thất bại cực nhỏ.

Mà Mộc Thương Lăng là mật thám đứng đầu ‘Tuyệt’, đến vô ảnh đi vô tung, tính cách lại hay thay đổi làm cho người ta đối hắn mơ mơ hồ hồ, cho dù là hộ vệ cấp cao nhất cũng không hẳn là đối thủ của hắn.

Tứ minh tứ ám hộ vệ của Phượng tộc năng lực hiển nhiên là thấp hơn Mộc Thương Lăng, bị Mộc Thương Lăng đột phá thủ cũng là điều không thể tránh được.

“Tội không đáng chết, tự đi lĩnh phạt đi.” Không nói thêm gì nữa, nam nhân ôm Đoan Mộc Ngưng thân nhiên mở miệng, chậm rãi nâng tay áo lau má mềm mềm nộn nộn của Đoan Mộc Ngưng.

“Tạ Phượng chủ.”

Tám người lập tức lĩnh mệnh, bóng dáng dần dần biến mất với tốc độ cực nhanh.

Đoan Mộc Ngưng nhìn bóng dáng dần dần biến mất của tám người kia, trong mắt hiện lên ý cười.

Phượng Quân cũng không có trách phạt, chỉ cho bọn họ tự giác đến Hình phạt các, như vậy sẽ khiến cho bọn họ vì chuyện này mà tự giác đề cao năng lực của mình hơn.

Ánh mắt xoay chuyển, vừa lúc dừng lại cảnh Phong Vô Uyên dùng tay áo lau mặt Đao Mộc Ngưng, Điện Vũ hiện tại mới nhớ ra trước khi Mộc Thương Lăng đi đã hôn vật nhỏ một cái.

Khó trách Phượng Quân bình tĩnh như vậy, hóa ra vì Đao Mộc Ngưng bị người ta hôn, cho nên ăn vị (aka ghen)

“Phượng Quân, ta sai người chuẩn bị nước ấm, tiểu công tử chạy loạn khắp nơi hiện tại chắc đã rất bẩn rồi.” Miệng hỏi nhưng nghe như thế nào cũng làm cho người ta cảm thấy thập phần khẳng định.

“Biết rõ còn cố hỏi.” Hung hăng trừng cận vệ đang mỉm cười, Phong Vô Uyên ôm Đao Mộc Ngưng hướng ra sau điện.

Nội đường Phượng điện có một dục trì thật to, bên trong còn thả một vài hồng tinh thạch, cho nên chỉ cần cho nước mát vào là có thể tắm.

Sau khi để Điện Vũ phái người chuẩn bị nước ấm, sa mỏng xung quanh dục trì được hạ xuống, nam nhân thân hình thon dài cũng bắt đầu cởi trường bào hỏa diễm trên người xuống.

Quần áo trên người Phong Vô Uyên dần dần được cởi bỏ, thân hình mỹ cảm tràn ngập lực lượng dần dần hiện ra trước mắt, khiến cho Đao Mộc Ngưng ngồi ở một bên xem chút chảy nước miếng.

Dáng người thật làm cho người ta ghen tị mà, không biết lúc y mười tám tuổi có thể giống hần hay không? [Hiện tại mới mười lăm tuổi, vẫn còn là đứa nhỏ đáng yêu.]

Màu da của Phong Vô Uyên vốn trắng nõn, không có vẻ âm nhu, ngược lại có rất nhiều anh khí mà nam tử nên có, hiện tại trút bỏ hết quần áo, cơ bắp luân cốc hoàn mỹ dung hợp với thân hình thon dài, loại hình cường tráng này nếu bị hồng sam che phủ đúng là nhìn không ra.

“Vật nhỏ, mắt sắp rớt ra rồi!” Hoàn toàn không để ý chính mình hoàn toàn trần trụi trước mặt Đao Mộc Ngưng, Phong Vô Uyên bước vào dục trì, ôm lấy Đao Mộc Ngưng.

Nghe thấy lời trêu chọc hiểm hoi của Phong Vô Uyên, gương mặt Đao Mộc Ngưng bắt đầu ửng đỏ.

Đưa tay cởi áo bông trên người đứa nhỏ, Phong Vô Uyên đem thân hình ôn nhu nhúng lại trắng nõn nà ôm vào lòng, cẩn thận tắm rửa cho y.

Để mặc cho nam nhân tắm rửa ithub, Đao Mộc Ngưng thoải mái nheo mắt lại, cặp môi đỏ mọng gọi lên độ cong xinh đẹp.

Y thích ở cùng một chỗ với Phong Vô Uyên, luôn làm cho y cảm thấy ấm áp, tuy y không biết đây là cảm giác gì, nhưng y biết chỉ có Phong Vô Uyên mới có thể cho hần cảm giác đó.

Đột nhiên, hai má nộn nộn truyền đến cảm giác chà xát nhẹ nhàng, Đao Mộc Ngưng hơi sững sốt, phát hiện nam nhân đang dùng nước rửa mặt ithub.

Đây là.....

Ngay lúc Đao Mộc Ngưng cảm thấy mơ mơ hồ hồ, đột nhiên nhớ tới màn cái người tên Thương Lăng hôn lên mặt y một cái.

Chẳng lẽ Phong Vô Uyên nhìn thấy y bị người ta hôn, cho nên vừa rồi mới có điểm kỳ quái?

Má cảm nhận được cái vuốt ve ôn nhu, con ngươi đen láy ngập nước của Đao Mộc Ngưng nhìn thẳng vào đôi hồng mâu của Phong Vô Uyên, liền thấy được một tia sáng khó hiểu.

Loại tia sáng này lúc trước y đã từng thấy qua, đó là lúc ba ba y nhìn phụ hoàng, trong mắt cũng sẽ lóe ra tia sáng như vậy.

Tay nhỏ bé vươn ra đặt lên vai Phong Vô Uyên, Đao Mộc Ngưng cảm thấy tim mình đập gia tốc, đối phương chỉ đơn giản trao cho y một ánh mắt nhìn không hiểu.

“Vô..... Uyên.....” Kim lòng không đậu mở miệng.

Chỉ là tiếng trẻ con, giọng nói nhu nhu hài hòa không được rõ ràng, nhưng thanh âm kia lại khiến cho nam nhân tâm động vô cùng.

“Ngưng Nhi người.....” Tiểu tử kia cứ nhiên có thể nói chuyện .

Hơn nữa, câu đầu tiên, lại là tên của mình.

Ngư Ngư: Ngghen thật lâu a, để Tiểu Ngưng Nhi không thể nói chuyện thật là có lỗi, phun lệ, rốt cuộc có thể nói rồi, ngọt ngào bắt đầu thăng cấp nha!!

20. Chương 20: Thay Đổi

Cẩn thận mặc lại áo cho bé, cột lại dây lưng.

Ánh mắt Phong Vô Uyên dao động, sau đó lại đối mặt với đôi mắt đen láy nhìn mình không chớp mắt, trong veo tinh lượng, thiên chân vô tà.

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng xoa xoa gương mặt thủy nộn của Đoan Mộc Ngưng.

“Ngưng Nhi, gọi lại một lần.... Gọi tên ta một lần nữa, được không?” Hắn muốn nghe tiểu tử kia dùng thanh âm nhu nhu gọi tên hắn một lần nữa.

Từ khi trở thành tộc chủ Phượng tộc, không hề có người nào dám gọi thẳng tên của hắn, luôn luôn gọi hắn là Phượng Quân, cho dù loại xưng hô này là bởi vì kính trọng y, nhưng cũng khiến hắn cảm thấy cô độc tịch mịch.

Vật nhỏ xuất hiện luôn gây cho hắn nhiều điều ngoài ý muốn, bởi vì trên người mang dị năng đặc biệt, hắn không thể gần người khác, nhưng đối với vật nhỏ này lại khác, không khiến hắn cảm thấy phản cảm.

Mỗi khi vật nhỏ xoay chuyển đôi con ngươi đen láy, nhìn bóng dáng nho nhỏ của y, trong lòng liền trào dâng cảm giác ấm áp, tịch mịch lạnh băng được cái ấm áp này thay thế, hắn rất thích cảm giác mỗi khi ở cùng một chỗ với tiểu tử kia.

Ngay lúc nghe thấy cái miệng nhỏ nhắn của vật nhỏ gọi tên của mình, tâm lại tràn đầy kinh hỉ.

Nhìn đôi mắt ôn nhu của nam nhân, Đoan Mộc Ngưng nhẹ nhàng hạ mi, cái tay nhỏ bé mềm mềm túm lấy lọn tóc đỏ của Phong Vô Uyên.

“Vô..... Uyên..... Vô Uyên.....” Nhẹ nhàng nhu nhu, thực dễ nghe.

Thanh thanh gọi tên, lại nhẹ nhàng đưa mặt tới gần mặt Phong Vô Uyên, nhẹ nhàng cọ xát.

“Tiểu Ngưng Nhi của ta.” Nghiêng mặt, ôn nhu nhẹ nhàng hôn xuống cái vai nho nhỏ kia.

Ngoài cửa Phượng điện, Điện Vũ nhìn nam tử ôm đứa trẻ mới sinh, khóe miệng gọi lên ý cười vui mừng.

Phượng Quân của bọn họ đã thay đổi, chính là vì đứa nhỏ đặc biệt kia.

Dương quang ngoài phòng bắn vào, phân tán trên người hai người đang ôm nhau, đẹp như bức họa.

Dạo gần đây, từ đám tỳ nữ bùng trà quét tước ở Phượng lâu cho đến sứ giả trưởng lão đều cảm thấy Phượng Quân lạnh như băng của bọn họ có chút cải biến.

Tuy Phượng Quân bình thường cũng không vui cười với đám cận thần, nhưng hơi thở băng lãnh đã tiêu đậm đi không ít, Phượng Quân của bọn họ đã có thêm không ít nhân khí.

Chẳng qua, chỉ là vài cuộc chuyện trò tán gẫu của mọi người, không có dư tình lực nhân rồi để ý tới chuyện vật vãnh này.

Từ sau khi Đoan Mộc Ngưng bắt đầu nói chuyện, cũng đã có thể tự mình đứng thẳng, mấy ngày gần đây lại có thể vịn tường đi từng bước, chẳng qua bước đi còn có chút xiêu xiêu vẹo vẹo làm cho Phong Vô Uyên cảm thấy đau lòng.

Kết quả là, Phượng Quân đại nhân vĩ đại tự mình làm cây gậy giúp y tập đi.

Nhìn Đoan Mộc Ngưng chậm rãi bước, Phong Vô Uyên chưa bao giờ cảm thấy thỏa mãn như vậy, ánh mắt dần dần hiện lên vẻ sùng nịch, chỉ vì thiên hạ đáng yêu xinh đẹp ở trước mắt.

Được Phong Vô Uyên nắm lấy tay, chân từng bước từng bước đạp đi trên mao thảm mềm mại, gương mặt Đoan Mộc Ngưng sáng bừng lên, gương mặt nhìn nam nhân ngồi trên mao thảm nắm tay mình, mặt càng rạng rỡ.

“Vô Uyên.....” Nhu nhu gọi khẽ, tiểu tử kia vui vẻ nhảy bổ tới, nhào vào vòng ôm ấp ấm áp của nam nhân.

“Vật nhỏ đã đi lâu rồi, có mệt không?” Lấy khăn tay lau mồ hôi trên mặt Đoan Mộc Ngưng, Phong Vô Uyên nhẹ giọng hỏi.

“Không phiền lụy.” Đoan Mộc Ngưng lắc đầu, rốt cục cũng đã có thể cảm thấy rõ ràng, bất quá thanh âm nhu nhu của trẻ con vẫn không sửa được, việc này khiến y rất sầu não.

Y vẫn thích nghe thanh âm thanh thúy như ánh mặt trời của mình hơn, vì vậy nhất định phải mau mau lớn lên a.

“Đã đi lâu như vậy, chân còn không mệt hay sao, vật nhỏ đừng miễn cưỡng, nếu mệt ta có thể ôm ngươi.” Một tay ôm chầm thiên hạ trong lòng, Phong Vô Uyên nhẹ nhàng hôn lên mặt y một chút.

“Hi hi, Vô Uyên thật tốt.” Tay nhỏ bé ôm lấy bờ vai rộng lớn, Đoan Mộc Ngưng cười rục rịch như một đóa hoa: “Vô Uyên có điểm khác với trước kia nha.”

“Khác như thế nào?” Biết rõ còn cố hỏi, đối với sự thay đổi của mình, Phong Vô Uyên đương nhiên rõ ràng nhất.

“Lúc ta vừa tới đây, Vô Uyên không thích nói chuyện, lạnh như băng, còn nhúu mày.” Tay mềm mềm sờ lên hàng lông mày của Phong Vô Uyên, Đoan Mộc Ngưng lại nói: “Hiện tại lại không lạnh lùng như vậy nữa, Ngưng Nhi thích Vô Uyên như vậy a.”

“Ta cũng thích Ngưng Nhi, cho nên mới thay đổi.” Hôn nhẹ lên mũi Đoan Mộc Ngưng, ánh mắt Phong Vô Uyên tràn ngập sùng nịch: “Ngưng Nhi ở thế giới kia bao nhiêu tuổi?”

Hắc mâu chớp chớp, trên mặt lộ vẻ đắc ý: “Mười lăm tuổi!!”

“Khó trách Ngưng Nhi thông minh như vậy.” Nhìn bé nhếch lên cái đuôi, bộ dáng đắc ý dào dạt, khóe miệng Phong Vô Uyên gợi lên một tia đậm cười.

“Đương nhiên rồi.” Đoan Mộc Ngưng áp sát mặt, cái môi hồng nộn nộn hôn một cái lên mặt Phong Vô Uyên: “Quả nhiên phụ hoàng nói đúng a, hôn môi đúng là rất ngọt, giống thạch trái cây.”

Lúc trước sao lại có điểm không giống vậy nha.

“Thạch trái cây?”

“Àn, thạch trái cây là một loại thức ăn ở mùi vị trái cây, mềm mềm mịn mịn, giống miệng Vô Uyên a, rất ngọt!” Lại kiễng chân, hôn lên bạc thán của nam nhân thêm một cái nữa.

“Đứa nhỏ ngốc.” Thì thầm một tiếng, Phong Vô Uyên vươn tay vịn cái cằm nhỏ nhỏ của Đoan Mộc Ngưng, cúi người hôn lên môi y.

Chỉ là hôn phớt qua một chút, không có xâm nhập vào, nhưng cả hai đều cảm thấy ngọt ngào đến tận tâm can.

Ngư Ngư: Càng ngày càng sweet.

21. Chương 21: Thùng Dụng Cụ Của Ngưng Nhi

Tiểu tử kia từ khi có thể đi lại được, liền không có nửa khắc an bình.

Đoan Mộc Ngưng vốn không phải là một đứa nhỏ yên lặng, lúc trước không thể đi cho nên mới phải nằm ở trên giường cả ngày, buồn chán đến phát điên lên được.

Hiện tại mới sáng sớm vật nhỏ đã chạy đến phòng cách vách Phượng điện tìm phi thuyền bảo bối của y.

Từ sau khi cái gian phòng kia bị y dùng “trứng lựu đạn” [cái thứ giống trứng chim ấy] thổi tung mái nhà, Phong Vô Uyên đã sai người đem phi thuyền đặt ở phòng cách vách tấm điện, tránh tiểu tử kia thường thường chạy tới chạy lui, tăng thêm nguy hiểm.

“Tiểu..... Tiểu công tử để thuộc hạ đến giúp ngươi đi!!” Một trong bốn minh vệ nhìn tiểu hài tử mặc một thân áo bông màu xanh lỏi một cái hòm thật to từ cái vật thể hình tròn kỳ quái, vẻ mặt sốt ruột.

Lúc trước bởi vì bọn họ bảo hộ bất lực, Phượng Quân đã muốn tức giận, tám người bọn họ vì vậy mà bị phạt đánh năm mươi trượng hình, tuy rằng hình phạt không nặng lắm, nhưng cũng đủ để chứng minh đứa nhỏ này có bao nhiêu trọng yếu đối với Phượng Quân.

“Ngô....” Khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo của đứa nhỏ giờ phút này ửng hồng lên, cánh tay nhỏ nhỏ kéo lê một cái hòm dài, nhìn không có vẻ là nặng nề lắm, kỳ thực lại cực kỳ có phân lượng: “Không.....Không cần....”

Tha..... Tha.....

Kéo mạnh, thực không dễ dàng gì a, mới lỏi đi được vài milimét, cái thùng lại bắt đầu trở chứng im lìm.

“Nhưng mà.... Nhưng nếu tiểu công tử bị thương, bị Phượng Quân phát hiện, thuộc hạ sẽ bị phạt a.” Minh vệ mặc y phục màu tím tên Tử Y, là minh vệ hiền lành và ít tuổi nhất trong bốn gã minh vệ nói.

Cũng không phải là nói mấy người kia có diện mạo xấu xí gì, ngược lại rất đẹp trai a, chẳng qua là có điểm bất cầu ngôn tiểu thôi.

“Bị phạt?” Đôi mày tinh tế nhẹ nhàng nhăn lại, Đoan Mộc Ngưng cảm thấy khó hiểu, rốt cục vì kéo hộp công cụ bảo bối của mình quá mức mệt mỏi, liền ngồi bệt luôn xuống đất, không để tâm đến quần áo trên người sẽ bị dính bẩn: “Vì sao lại bị phạt? Tử Y vì sao lại nói như vậy a?”

“Đó là đương nhiên a, Phượng Quân quý tiểu công tử như bảo bối, nếu để tiểu công tử bị thương, thuộc hạ không phải sẽ bị trách phạt sao?” Minh vệ ngây thơ chất phác đưa qua một ly sữa, sau đó lại ngồi xuống ngay tại chỗ.

Cầm chén sữa nóng hằm hạp uống, hai gò má Đoan Mộc Ngưng xuất hiện hai đóa hồng hồng, con người đen nhánh luân chuyển một vòng.

“Tử Y, ngươi cảm thấy Vô Uyên rất dọa người sao? Sao các người lại sợ hắn như vậy?” Tiểu tử kia ra vẻ thần bí hề hề.

“Này.....” Nhìn bộ dáng tinh quái của tiểu tử kia, gương mặt thanh tú của Tử Y đột ngột trở nên cổ quái, một lát sau, Tử Y mới nghẹn thanh nhỏ nhỏ nói: “Àn.”

“Tử Y đã từng gặp qua lúc Vô Uyên sinh khí sao?” Ánh mắt xoay tròn tiếp tục lóe ra tia sáng, bộ dáng mười phần hiển nhiên là đang có hứng thú sâu sắc với bộ dáng sinh khí của Phong Vô Uyên.

“Ách.....” Hối như vậy, khiến sắc mặt Tử Y nhất thời đen hết một nửa.

Thân là hộ vệ, vốn không thể lén đem chuyện tình của chủ tử ra mà bàn luận, nhưng tiểu công tử là người chủ tử yêu thương nhất, như vậy.....

Ngay tại cái lúc Tử Y đang nghiền ngẫm có nên “thảo luận” một chút chuyện của chủ tử nhà mình cho Đoan Mộc Ngưng biết hay không, liền nghe một loạt tiếng bước chân nhỏ lại vững vàng đến gần.

“Các người đang làm cái gì?” Câu hỏi lạnh nhạt vang lên, hồng y tung bay, nam tử như ngọn lửa cháy rực lại lạnh lùng xuất hiện ngay tại cửa.

Phong Vô Uyên nhìn hai người đang dính sát cùng một chỗ, mày kiếm nhẹ nhàng nhăn lại.

“Vô Uyên!!”

Tiểu tử không thèm để ý đến đối phương đang nhú mày, thân nho nhỏ phóng một cái, ôm luôn chân của Phong Vô Uyên, đưa cái mặt nhỏ nhắn nộn nộn thịt cọt cọt vài cái, bộ dáng giống như con mèo con đáng yêu làm nũng.

“Tử Y tham kiến Phượng Quân.” Tử Y thấy người tới, khuôn mặt thanh tú lập tức đỏ ửng lên, xấu hổ.

Phượng Quân năng lực cực cao, không biết việc Đoan Mộc Ngưng mới vừa yêu cầu khi nãy đã nghe được bao nhiêu phần rồi.

“Đứng lên đi.” Thản nhiên lên tiếng, Phong Vô Uyên ôm lấy đứa nhỏ còn đáng dĩnh ở chân hần, xoay người rời đi.

“Vô Uyên, lấy thùng.” Một tay ôm vai Phong Vô Uyên, Đoan Mộc Ngưng huy huy cái tay be bé chỉ vào thùng dụng cụ.

“Ách..... Tiểu nhân.....”

“Không cần, bản quân làm được rồi.” Tử Y vừa muốn cầm lấy thùng dụng cụ thì Phong Vô Uyên ôm Đoan Mộc Ngưng thản nhiên mở miệng nói.

“Vâng.” Tử Y vội lùi ra.

Y biết Phong Vô Uyên không thích gần gũi với người khác.

Một tay ôm Đoan Mộc Ngưng, Phong Vô Uyên cúi người cầm lấy thùng, vừa mới nhắc lên, mày kiếm liền khẽ nhú lại, sau đó nhìn qua tiểu tử trong lòng.

Cái đồ quỷ này trọng lượng cũng không nhẹ đâu à nha.

Ôm Đoan Mộc Ngưng, cầm thùng trở lại chủ điện.

“Tiểu tử, đây là cái gì? Trọng lượng không nhẹ nha.” Nếu không có đủ khí lực, thật đúng là không thể nhắc nổi a.

“Gia sản của Ngưng Nhi!!” Đỏ đỏ miệng hôn lên mặt Phong Vô Uyên một cái, giống như con cá chạch lách ra khỏi cái ôm của hần, nhảy lên giường, tìm chỗ ngồi với thùng dụng cụ yêu dấu của y.

Nhìn hai mắt tiểu tử lờ lờ sáng, Phong Vô Uyên ngồi bên cạnh y, nhìn cái tay nhỏ bé của Đoan Mộc Ngưng ắn ắn vài phím ở trên mặt hòm.

Khách lạ!!

Một tiếng thanh thúy vang lên, cái hòm mở ra, Phong Vô Uyên kinh ngạc nhìn đồng đồ kỳ quái ở bên trong.

“Đây là cái gì?” Đưa tay cầm lấy một món đồ kỳ quái, hình thù kỳ quái, lại nặng nặng.

“Đó là cờ lê, đây là cái tua-vít, đều là công cụ mà Ngưng Nhi thích nhất!!” Khuôn mặt nhỏ nổi lên một mặt đỏ ửng, rất đáng yêu.

22. Chương 22: Xe Của Cục Cứng

Dương quang sáng chói nhưng lại nhu hòa khiến cho người ta không hề cảm thấy nóng, rất thích hợp cho việc tản bộ ở đình viện.

Tay thon dài ôn nhu nắm lấy bàn tay bé nhỏ nộn nộn mềm mềm, nam nhân một thân hồng y thả chậm cước bộ phối hợp với đứa nhỏ diện mạo cực kỳ xinh đẹp mặc tiểu sam màu cam.

“Hộc....” Đã đi hết một đoạn đường thật là dài rồi, tiểu tử kia nhẹ thở ra một hơi, sau đó liền cảm giác nam nhân kéo y lại.

“Mệt mỏi?”

Thân hình thon dài ngồi xổm xuống, một tay ôm lấy thân mình mềm mại của bé, Phong Vô Uyên xuất ra một chiếc khăn tay lau mồ hôi trên trán cho y.

“Đi thật chậm, lại không đi lâu được a.” Cái miệng nhỏ nhắn đỏ đỏ lên, Đoan Mộc Ngưng nhăn mặt.

“Người còn nhỏ.” Vuốt vuốt mái tóc đã dài đến ngang vai bé.

“Đã mười lăm, sắp mười sáu rồi!!” Tiểu tử kia phát điên, vung cái tay nho nhỏ lên.

“Đó là trước kia, hiện tại mới có tám tháng.”

Nhìn tiểu tử kia tức giận, trong mắt Phong Vô Uyên lại tràn ngập sung nịch.

“Ngưng Nhi không muốn thuận theo!!” Tiểu tử bạo phát –

Y rõ ràng sắp lên mười sáu tuổi, hiện đã mười lăm, ở đây đã hơn tám tháng rồi, cư nhiên lại bắt y biến thành trẻ con, thật là muốn y tức chết mà.

.....

Từ sau khi tiểu tử kia phát ra chút bức tức, Phong Vô Uyên phát hiện gần đây tiểu tử này rất thích ở trong phòng đặt phi thuyền của y, không biết là đang làm chuyện gì.

Ngay cả Tử Y được phái tới bảo hộ bên người Đoan Mộc Ngưng cũng không biết y đang làm cái gì sát.

Tử Y sau khi chứng kiến toàn bộ liên miên tả lại quá trình, Đoan Mộc Ngưng hình như gỡ một ít đồ trên cái phi thuyền đó ra, sau đó lại lắp ráp ráp thành cái gì đó, rất kỳ quái.

“Oa ha ha ha.....”

Tình trạng vẫn cứ tiếp diễn như vậy kéo dài đến giờ Ngọ của năm ngày sau, Phong Vô Uyên vừa vận xử lý toàn bộ sự vụ trong tộc liền trở lại Phượng điện, nào biết mới đến ngoài cửa đình viện, lại nghe thấy bên trong truyền ra tiếng cười tiếu cực càn rỡ non nớt của hài đồng (đứa nhỏ).

Không cần nghĩ cũng biết tiếng cười này xuất phát từ miệng của người nào rồi.

“Tiểu..... Tiểu công tử dừng lại, nguy hiểm a!!” Sau khi tiếng cười càn rỡ kia vang lên, thanh âm lo lắng của Tử Y cũng vang lên theo.

Nghe thấy giọng điệu lo lắng của Tử Y, mày kiếm Phong Vô Uyên nhíu lại, nhanh bước vào cửa đình viện.

Cảnh tượng trong sân Phượng điện, hiện tại, khiến cho Phong Vô Uyên phải lộ ra biểu tình kinh ngạc hiếm có.

“Ha ha ha.... Tử Y không cần đi không cần đi!!” Đoan Mộc Ngưng vui vẻ cười, ánh mắt mị thành một đường.

Vật nhỏ xinh đẹp lại đáng yêu đang ngồi trên một lên một thứ rất giống cái xe, chở vật nhỏ đuổi theo Tử Y chạy loạn vòng vòng quanh đình viện.

Mà ngay cả ba người mình vệ khác trong đình viện có kiến thức rộng rãi, lần đầu tiên nhìn thấy xe chở Đoan Mộc Ngưng tự động di chuyển, cũng khó tránh khỏi cảnh lâm vào kinh ngạc, toàn bộ đều dừng người mà nhìn.

Ngay lúc Đoan Mộc Ngưng khởi động xe rượt Tử Y, cái xe nguyên bản dùng tốc độ bão táp mà lao tới lại đột ngột dừng lại.

Bởi vì di chuyển với tốc độ quá nhanh, đột nhiên dừng lại, tiểu tử ngồi trên xe kia dĩ nhiên bởi vì do phản lực quá mạnh mà thân người bay luôn ra ngoài.

“A.....”

“A — tiểu công tử!!!”

Tiếng hét chói tai vừa mới cất lên, bóng dáng hỏa diễm đã lẳng không bay tới, vừa kịp lúc ôm được đứa nhỏ bị ném ra giữa không trung vào ngực.

“Ngưng Nhi, người đang làm gì?” Mày kiếm nhẵn lại thật sâu, thấy được một màn như vậy, Phong Vô Uyên dĩ nhiên là tức giận

Nếu hắn không phải đứng lúc trở lại Phượng điện, tiểu tử kia sợ là không bị thương cũng bị làm cho kinh hoảng.

“Ách.....” Đao Mộc Ngưng vẫn còn chưa lấy lại được tinh thần, nhưng nếu so độ lớn của lá gan với người khác thì y vẫn hơn một bậc, rất nhanh liền khôi phục.

Nhìn nam nhân ôm lấy mình vẫn còn nhẵn mày, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra nụ cười tươi như hoa.

“Vô Uyên, Vô Uyên người về rồi a.” Đưa miệng gắp gạo hôn lấy bạc thần của người kia.

“Tiểu tử kia, người còn không mau nói, phát sinh chuyện gì?” Tức giận chợt giảm xuống, ôm Đao Mộc Ngưng đi đến cái xe quái lạ, mày kiếm lại gắp gạo giao nhau.

Hắn đúng là chưa từng gặp qua cái vật thể kỳ lạ như vậy, giống như cái thứ mà Đao Mộc Ngưng gọi là “phi thuyền”, đều kỳ quái.

“Sản phẩm thử nghiệm a!” Đao Mộc Ngưng nhìn cái xe lại khẽ nhăn mày: “Nếu không phải do tay không có đủ sức, ta chỉ cần 8 ngày là có thể làm ra sản phẩm chính thức rồi.”

Nói đến đây, Đao Mộc Ngưng ra hiệu bảo Phong Vô Uyên thả y xuống.

“Sản phẩm thử nghiệm? Thứ nguy hiểm như vậy là do người làm?” Tuy nói như vậy, nhưng Phong Vô Uyên vẫn đặt đứa nhỏ trong lòng xuống.

“Xe này có gì nguy hiểm a, chỉ là chưa có hoàn thành, cho nên mới như vậy thôi.” Cái tay nhỏ bé vuốt vuốt cái xe.

Cái xe này bề ngoài thật kỳ lạ, nhìn sơ rất giống cái xe ô tô điều khiển từ xa của bọn họ thời hiện đại, nhưng lại không có ghế đệm, cũng không có kính thủy tinh. Chỗ ngồi cùng vô lăng không giống như mấy chiếc xe M-Benz hiện đại, ngược lại giống như dùng côn số, bên cạnh còn có một màn hình biểu hiện trạng thái xe. (chém cực lực nha~)

“Đường dẫn không có vấn đề gì hết a, sao lại đột nhiên dừng lại vậy?”

Đôi mày nhỏ nhỏ nhíu lại, ngón tay chợt chợt màn hình vài cái, hiện lên vài cái trị số xe.

“No-”

Thét lên một tiếng kinh thiên động địa, tiểu tử chỉ còn thiếu chút là nước mắt tuôn rào rào.

Phong Vô Uyên ngồi xổm ở bên cạnh đầu đầy hắc tuyến nhìn vật nhỏ một khắc trước vẫn còn đắc ý dạo dạt hiện tại lại khóc không ra nước mắt, hiển nhiên, không lâu sau thì giả làm xác chết.

Làm sao có khả năng, sao có khả năng đó a..... Y đã mất năm ngày mới vất vả làm ra được cái xe kia a..... Cự nhiên.... Cự nhiên lại thiếu điện....

Không có điện, xe liền bất động....

23. Chương 23: Tinh Thạch Chi Nguyên

Trên cái giường lớn trong Phượng điện có một cái bọc người nhỏ nhỏ, mông chổng lên trời, tứ chi hình chữ đại, nhìn thế nào cũng giống như con rùa con, đáng yêu cực.

Chẳng qua đứa nhỏ đang ghé nằm trên giường kia vì bị dả kích nghiêm trọng cho nên biến thành xác chết.

Phong Vô Uyên ngồi ở mép giường lật gối quỳ trực xem công văn, thỉnh thoảng nhìn qua cái bọc nhỏ nhỏ ở trên giường, ánh mắt tràn ngập sùng nịch.

“Được rồi, Ngưng Nhi đừng nháo nữa, ta bảo Điện Vũ đem chút cháo nóng, tối ăn một chút đi.” Đưa tay lay lay thân mình mềm mềm kia của tiểu tử.

“Oa a a..... Chán ghét chán ghét, đại lục Thiên Vực của Vô Uyên các người rốt cuộc là cái địa phương quỷ gì a, ta muốn có ổ điện, ta muốn sạc điện cho xe của ta a!!!” Cái tay nhỏ bé vung lên, tiểu tử giả chết rốt cục bạo phát thêm lần nữa.

Ồ ô.... Nghĩ đến việc y vất vả năm ngày trời, cố gắng dùng cái tay nhỏ của mình vặn chặt đám ốc vít kia, làm một cái xe tiện lợi để khỏi phải tự thân vận động đi đi lại lại, không nghĩ tới trường hợp không có điện này a.

Trời muốn diệt y mà.....

“Ngoan ngoan.” Trước trấn an đứa nhỏ đang phát điên kia, Phong Vô Uyên lần đầu tiên có loại cảm giác “mồ hôi tuôn như mưa”

Ổ điện là cái gì, sạc điện là gì, hắn chưa từng nghe nói tới, tiểu tử kia toàn biết những điều hắn không biết thôi a.

.....

Ghé vào vai Phong Vô Uyên, đứa nhỏ cắn cắn đôi môi hồng hồng nộn nộn, đôi mắt trong veo long lanh nước, làm cho người khác phải trù mến, Phong Vô Uyên ôm y đi qua một hành lang gấp khúc thật dài, đám tỷ nữ đi ngang qua nhìn thấy Phượng Quân ôm đứa nhỏ hai mắt đắm lệ ở trong lòng, tình mẹ tràn ra bốn phía nhất thời té xỉu hết một mảnh.

“Ngoan ngoan, cái xe của người không hoạt động được, vậy ta ôm người cũng được a.” Vỗ vỗ nhẹ lên lưng đứa nhỏ an ủi, Phong Vô Uyên nhẹ giọng nói: “Hơn nữa, ta ôm người không phải là càng thoải mái hơn là ngồi trong cái xe kia sao?”

Mỗi khi đối mặt với Đoan Mộc Ngưng, Phong Vô Uyên mới có thể xuất ra biểu tình chưa bao giờ lộ ra ở trước mặt người khác.

“Thoải mái thì rất thoải mái a, nhưng là.....” Ở trong lòng Phong Vô Uyên nâng thân mình thẳng dậy, tiểu tử đồ đồ cái miệng.

“Nhưng là cái gì?” Mày kiếm khê như thế.

“Nhưng là ta sợ Vô Uyên người mới a.” Cái miệng hồng nộn tiến sát vào, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi xinh đẹp kia.

“Không phiền, Ngưng Nhi tuyệt không có nặng.” Nghe đứa nhỏ nói xong, trong lòng Phong Vô Uyên cảm thấy ấm áp, học theo Đoan Mộc Ngưng hôn nhẹ lên miệng y.

“Hi hi. Vô Uyên, Ngưng Nhi thích nhất người a.” Khẽ cười một tiếng, đứa nhỏ vươn tay ôm chặt lấy Phong Vô Uyên, thanh âm nhu nhu đúng là chọc cho người người yêu thích.

“Ta cũng thích Ngưng Nhi, cho dù có phải ôm cả đời ta cũng nguyện ý.”

.....

Tuy rất thích được Phong Vô Uyên ôm, nhưng đối mặt với cái xe của chính mình tạo ra lại không thể hoạt động do không có điện, đứa nhỏ vẫn là không cam lòng.

Phong Vô Uyên ngày ngày vẫn phải đi ra ngoài xử lý tộc vụ, không có Phong Vô Uyên ở bên cạnh, đứa nhỏ nhàm chán bắt đầu “ngược đãi” cái xe của y.

Bàn tay nhỏ nhỏ kia cầm cây tua-vít bắt đầu tiến tới bên cạnh xe, trái chọt chọt phải chọt chọt, tua-vít không ngừng xoay a xoay, linh kiện toàn bộ đều bị Đoan Mộc Ngưng dễ dàng gỡ xuống hết.

Hôm nay Điện Vũ không như thường lệ theo sát Phong Vô Uyên đi xử lý tộc vụ, lại ở trong Phượng điện cùng Đoan Mộc Ngưng ngồi chồm hổm ở trên mặt đất nhìn chăm chăm hành động của đứa nhỏ.

“Tuy xem không hiểu gì sất, nhưng tiểu công tử thật đúng là lợi hại.”

“Ai.....” Nghe Điện Vũ khích lệ, Đoan Mộc Ngưng dừng lại toàn bộ động tác, nhìn cái xe bị mình biến thành trăm mảnh: “Lợi hại thì sao a, xe phải sạc điện mới có thể hoạt động, hiện tại không có điện năng, cái xe này chỉ là đồng sắt vụn mà thôi.”

Sao không gắn cái pedal vào xe, làm thành cái xe đạp luôn đi?

Nhưng nếu làm vậy thì cũng là phải tự thân dùng hai chân để vận động thôi.....

Cái miệng nhỏ bĩu ra, thực rầu.

“Điện năng?” Nghe tiểu tử kia nói, Điện Vũ nhú mày: “Điện năng là cái gì Điện Vũ không có hiểu, nhưng nếu tiểu công tử nói điện, Điện Vũ hẳn là hiểu được.”

“Người biết!!!” Đứa nhỏ đang ủ rũ nháy mắt hai mắt liền lờ lờ phát sáng.

“Điện có hai nguồn hình thành nên, đầu tiên Thiên thượng bạo lôi lực, là tinh thạch lôi điện hệ ma thú, chẳng qua khí hậu nơi Phượng tộc ở rất tốt, rất ít khi có bạo lôi, mà tinh thạch lôi hệ ma thú trừ lôi lực pháp sư hoặc thuật sĩ, rất ít người sử dụng.” Điện Vũ kiên nhẫn giải thích.

“Lôi lực ma tinh thạch.....” Đôi mắt to xoay chuyển vài vòng, khóe miệng Đoan Mộc Ngưng gợi lên một tia cười nhợt nhạt: “Điện Vũ, Phượng tộc có Lôi tinh thạch sao?”

“Đương nhiên là có, tiểu công tử nếu muốn, thuộc hạ liền mang tới!!”

Nói xong liền hóa thành một trận gió biến đi, không cần đợi lâu, nháy mắt đã trở về, không hổ là Phong thuật sĩ lợi hại nhất Phượng lâu a.

“Tiểu công tử, chính là này !!”

Trước mắt là một cục đá nhọn phát ra lam quang kỳ dị, Đoan Mộc Ngưng cầm lấy, tuy không hiểu được nhiều tiên pháp như phụ hoàng thần thú Thiên Phượng, nhưng trong người y có một nửa thần thú huyết thống cho nên vẫn có thể cảm nhận được năng lực đặc biệt đang chuyển động bên trong đó.

“Mượn cái này thử chút a!!” Khóe miệng câu lên, vật nhỏ lại nghĩ ra một thứ nữa rồi.

24. Chương 24: Công Cuộc Đại Cải Tạo Xe

Bên trong Thánh điện của Phượng tộc chính là nơi để Phong Vô Uyên cùng các vị trưởng lão nghị sự, giống như mọi người, Phong Vô Uyên cũng sử giả trưởng lão nghe các tin tức thu được của ngoại bộ, cùng với các báo cáo lớn nhỏ trong tộc.

“Đầu xuân, Tinh linh tộc đột ngột bị một trận hồng thủy ập đến, đem toàn bộ Tinh Linh Thụ Hải nhấn chìm sao?” Mở ra một quyển trục do sứ giả mang tới, quyển trục phủ đầy văn tự của Tinh Linh tộc, phía trên còn ấn con dấu công văn của trưởng lão Tinh Linh tộc, mày kiếm của Phong Vô Uyên nhăn lại.

Bộ tộc Tinh Linh trong ở rất sâu trong Tinh Linh Thụ Hải, rất ít khi xuất hiện tại nhân giới, trừ phi phải đem trái cây mới vừa thu hoạch ra nhân giới buôn bán một chút, đổi lấy một ít tài vật bên ngoài, bộ tộc này rất hiếm khi giao thiệp với Địa vực nhân loại.

Bộ tộc Tinh Linh được trời cao ban cho dung mạo xinh đẹp, giọng hát động lòng người, ma pháp cường đại, loại dị tộc như vậy nếu hành tẩu ở Địa vực nhân loại, sẽ dễ dàng bị nhân loại có tâm tính xấu xa bắt trở thành tù binh.

“Thật là phi lý, Thủy tinh linh trong Tinh Linh tộc có Thủy ma lực phi thường cường đại, sao lại có thể để ột trận hồng thủy tràn ra chứ?” Một gã trưởng lão lắc đầu nói.

“Phải a, Tinh Linh Thụ Hải là thổ nhượng phi nhiều nhất ở đại lục Thiên Vực, sao lại có thể.....” Một vị trưởng lão khác cũng đồng tình lên tiếng.

Liếc mắt qua quyển trục một cái, Phong Vô Uyên cũng không thèm để ý đến nghị luận của các vị trưởng lão, lấy một quyển da cuốn ở giá sách ra, là bản đồ đại lục Thiên Vực.

Đôi hồng mâu hỏa diễm tinh tế quan sát bản đồ thượng du.

“Bộ tộc Tinh Linh đã rất nhiều lần giao dịch buôn bán trái cây cho Phượng tộc chúng ta, cho dù tính cách Tinh Linh tộc có phần cao ngạo, nhưng chung quy cũng có quan hệ tốt với Phượng tộc, hiện tại Tinh Linh tộc có điều thỉnh cầu, nếu không giúp, e sẽ khó tránh khỏi cảnh bị các tộc khác dèm pha.” Phong Vô Uyên thản nhiên nói: “Sai người chuẩn bị, bốn ngày sau xuất phát đến Tinh Linh tộc.”

Từ lúc thần quan Hổ tộc phát ra lời tiên đoán về sự xuất hiện của Phượng hoàng con, đã có người lên vào Phượng tộc, khiến cho Đoan Mộc Ngưng xem chút nữa bị bắt đi, sau đó thần quan Hổ tộc lại kia bị ám sát không rõ nguyên nhân, lời đồn Phượng hoàng con cũng biến mất theo.

Nay bộ tộc Tinh Linh lại bị trận hồng thủy tàn phá, có cảm giác giống như có một thứ gì đó đang ở phía sau thao túng toàn bộ.

Giống như, muốn phá hủy toàn bộ thái bình của đại lục Thiên Vực.

Mục đích rốt cuộc là cái gì?

Phong Vô Uyên không thể giải thích, đành án binh bất động.

.....

“Hi hi, lời tinh thạch thật tốt a, xe rốt cuộc cũng khởi động được rồi!!” Dem xe cải tạo qua một lần, Đoan Mộc Ngưng dựa theo nguyên lý hao tổn xăng của xe ô tô trong thực tế, đem lời tinh thạch đặt vào, xe được nạp điện đầy đủ liền khởi động ngon ơ: “Điện Vũ ngươi thật thông minh!”

“Là tiểu công tử thông minh mới đúng, dạng xe kỳ quái như vậy cư nhiên có thể chế tạo ra.” Điện Vũ nhìn đứa nhỏ đầy sức quyến rũ bên người, thản nhiên cười khẽ.

“Ta cũng là lần đầu tiên làm thôi, lúc ở bên kia, ta từng xem qua ba ba ta.... Cũng chính là cha ta cải tạo lại xe thể thao, cho nên mới bắt chước đem động cơ phi thuyền dỡ ra làm thành thứ này thay cho việc đi bộ a.” Đoan Mộc Ngưng cười thực sáng lạn.

Đối với cái phương diện cải tạo và chế tạo máy móc, y chính là được thừa kế thiên phú của Đoan Mộc Thanh Tôn a, thậm chí còn vượt bậc hơn, giống như lần trước y chế tạo ra robot bộ rùa dòm trộm kia đó, ba ba y chưa từng chế tạo ra được a.

Ngay lúc cả hai người đang vui vẻ tán gẫu, hồng y liền pháp phối xuất hiện, Phong Vô Uyên đã trở lại.

“Vô Uyên!!!” Nhìn người đi vào sân, hai mắt Đoan Mộc Ngưng nhất thời lờ lờ sáng: “Ngươi xem người xem, xe của ta động được rồi nga!!”

Vừa nói, tiểu tử đắc ý dào dạt vừa lái xe đến trước mặt hắn.

“Ngưng Nhi của ta thật thông minh, được rồi, tới giờ ăn tối rồi, chơi cả ngày cũng đói bụng rồi đi.” Nhìn khuôn mặt tươi cười của đứa nhỏ, Phong Vô Uyên cảm thấy cơn mửa mỗi một nhất thời tan biến, cúi người vuốt vuốt mái tóc mềm mại của vật, dẫn y đến chủ điện.

“Ân!!” Lái xe đi đằng sau Phong Vô Uyên, vật nhỏ dĩ nhiên cảm thấy cực kỳ thỏa mãn.

Ha ha.....

Nhìn một lớn một nhỏ một trước một sau đi, Điện Vũ cung kính khom người, gió bắt đầu nổi lên, bóng dáng thon dài của y dần dần biến mất, vì hai người mà chuẩn bị món ăn.

Hồng y phát qua bậc thềm, Phong Vô Uyên đi lên, lại đột ngột cảm giác hơi thở của vật nhỏ ở phía sau xa dần, mày kiếm không khỏi cau lại, quay đầu nhìn một màn không đầy hứa hẹn trước mắt bật cười.

Đoan Mộc Ngưng một khắc trước còn vui vẻ, hiện tại thật giống con gà trống chọi nho nhỏ quắc mắt nhìn tròng tròng bậc tam cấp.

Tầm điện Phượng lâu lấy bậc tam cấp làm ranh giới tách với sân trước, cũng không có cao lắm.

Tuy đối với cái xe kỳ quái của Đoàn Mộc Ngưng thật là khó hiểu, nhưng Phong Vô Uyên vẫn biết xe kia hình như chỉ có thể đi ở địa hình bằng phẳng, hiện tại đứng phải bậc tam cấp, hiển nhiên không thể đi vào.

“Ngưng Nhi, xe của người hình như chưa có được hoàn hảo lắm a.” Xoay người bước trở lại, nhìn vật nhỏ ngồi trong xe không ngừng đồ miệng, bộ dáng đáng yêu vô cùng.

“Người sao lại để người ta làm bậc tam cấp ở đây làm cái gì a, thật không có tiện chút nào hết!!” Vật nhỏ kháng nghị.

“Phải, là do ta không đúng, ta không nên để cho người ta xây bậc tam cấp, có muốn ta bảo họ sửa lại thành sườn dốc cho xe Ngưng Nhi chạy không?” Phượng Quân đại nhân vĩ đại giải thích, trong mắt đầy ngập ý vị sủng nịch.

Nhìn toàn đại lục Thiên Vực, người có thể làm cho Phượng Quân tự nói mình không đúng, cũng chỉ có thể là vật nhỏ thủy thủy nộn nộn ngồi trong xe kia, nhìn bề ngoài còn chưa đến một tuổi, kỳ thực đã muốn qua mười lăm.

“Không được.” Lắc đầu, vươn tay về phía nam nhân. “Ôm ôm.”

Thực ngoài ý muốn nha, vật nhỏ cư nhiên không để tâm vào chuyện vụn vặt còn đòi chính mình ôm.

Cúi người đem vật nhỏ ôm vào trong lòng.

“Vô Uyên, ngày mai giúp ta sai người chuẩn bị mấy thanh dài a!!” Cũng chỉ có Đoàn Mộc Ngưng lớn mật dám ra lệnh như vậy a.

Nhìn hắc mâu lóe sáng của tiểu tử, lại kế hoạch khác nữa rồi, muốn tiếp tục tân trang lại xe sao.

“Được, ta đi chuẩn bị cho người.”

“Hi hi, Vô Uyên thật tốt.” Đưa miệng ‘mun’ một cái ngay tại môi hấn.

Đây là phương pháp hữu dụng nhất a.

Nhìn thiên hạ trong lòng bộ dáng vui vẻ, Phong Vô Uyên thực sự rất tò mò tiểu tử của hấn lại muốn lộng phá cái xe của y thành cái dạng gì tiếp.

Giờ ngộ ngày hôm sau, Phong Vô Uyên cùng các vị trưởng lão trong tộc đang thương nghị về chuyến hành trình đi Tinh Linh tộc, một tiếng cười thanh thúy từ ngoài chủ điện truyền đến.

Là thanh âm thanh thúy của đứa nhỏ, các sứ giả trưởng lão ở đây không cần nghĩ cũng biết, là thanh âm của đứa nhỏ xinh đẹp mà Phượng Quân của bọn họ sủng đến tận trời.

“Vô Uyên, người nghỉ chưa? Ta đã bảo Điện Vũ chuẩn bị điểm tâm ngọt ở Phượng điện rồi nga!!”

Tiếng nói vừa cất lên, các vị trưởng lão đều kinh ngạc nhìn đứa nhỏ được Phượng Quân sủng đến tận trời chẳng những không coi bọn họ ra cái đinh gì, còn dám gọi thẳng tên của chủ tử, lại còn đang ngồi trong một thứ gì đó rất kỳ quái, chậm rãi đi động tới, mà ngay ở ngạch cửa, phía dưới vật thể kỳ quái đó đột nhiên vươn ra một cái “móng vuốt” thiết, nhẹ nhàng nhắc cả toàn bộ thân lên, bước vào trong.

Phong Vô Uyên nhìn thấy Đoàn Mộc Ngưng lái xe đến trước mặt mình, cười sáng lạn, khoe miệng cũng gọi lên tia cười như có như không.

“Được rồi, chuyện tình còn lại các người xử lý cho tốt, ngày kia xuất phát!”

“Vâng....”

Chúng trưởng lão tuy bị vật thể Đoàn Mộc Ngưng sáng tạo làm cho chấn động, nhưng cho dù như thế nào thì đều là người đã trải qua sóng to gió lớn, nghe được mệnh lệnh của Phong Vô Uyên, mọi người rất nhanh đã hoàn hồn lại.

“Vậy liền giải tán đi!” Phong Vô Uyên phát tay.

“Thuộc hạ cáo lui.”

Chúng trưởng lão lĩnh mệnh rời đi, trước khi đi còn quay đầu nhìn vật thể kỳ quái của Đoan Mộc Ngưng lần cuối.

“Vô Uyên, ngày kia đi đâu?” Chờ các trưởng lão rời đi hết, Đoan Mộc Ngưng mới nhu nhu thanh âm hỏi.

Y không có nghe lầm nha.

“Mùa xuân này ở Tinh Linh tộc bị lũ lụt, tộc trưởng Tinh Linh tộc truyền thư đến, nhờ Phương tộc trợ giúp.” Ở trước mặt Đoan Mộc Ngưng, Phong Vô Uyên không hề giấu diếm, nói thẳng toàn bộ.

“Tinh Linh....” Tiểu tử kia nháy mắt mấy cái, có chút dăm chiêu “Vô Uyên ngươi có thể không đi Tinh Linh tộc không?”

Đôi mắt tiểu tử long lanh long lanh nhìn hắn, cực chờ mong, nhưng không hề mở miệng tự nói mình muốn đi, lại đi hỏi Phong Vô Uyên.

“Đi, Ngưng Nhi cũng sẽ cùng đi.” Khóe miệng mỉm cười.

“Thật tốt!!” Tiểu tử kia liền hoan hô “Vô Uyên là tốt nhất!!”

Đi Tinh Linh tộc sao, y chưa bao giờ gặp qua Tinh Linh tộc mà, có phải là giống Tinh Linh trong chuyện cổ tích không!?

“Nhóc có thể đi, nhưng ta phải ôm đi, Tinh Linh tộc ở Tinh Linh Thụ Hải, khắp nơi đều là cây cối, hơn nữa hiện tại còn có lũ lụt!!”

Tốc độ đi của cái xe kia hắn đã thấy qua, nhưng với hoàn cảnh hiện tại nơi đó, đối với sự hiểu biết của vật nhỏ này, tiểu tử kia nhất định sẽ nghĩ....

“A—không thể mang xe đi theo sao, no—” Đây là tiếng thét chói tai của đứa nhỏ a.

Xem ra cái xe lại phải cải tạo tiếp rồi a!!

25. Chương 25: Đêm Trước Ngày Xuất Phát

Kiểm kiểm chân, tay vịn thành bàn, Đoan Mộc Ngưng mở to đôi mắt long lanh như nước nhìn bàn tay thon dài không ngừng phê duyệt công văn.

Đột nhiên, tay ngưng lại, gương mặt tuần tú của Phong Vô Uyên chuyển qua nhìn đứa bé bên cạnh.

“Vật nhỏ, ngươi đã đứng ở đây lâu rồi đó, chân không mỏi sao?” Buông bút lông xuống, trong mắt Phong Vô Uyên hiện lộ một tia nhìn sủng nịch.

Tiểu gia hỏa này luôn đáng yêu như vậy a.

“Không..... không mệt.” Cái miệng hồng nộn bĩu ra, mắt chớp chớp.

Khuôn mặt tuần tú sắp tới gần, Phong Vô Uyên dựa vào tay vịn của ghế nhìn Đoan Mộc Ngưng: “Thật sự không mệt?”

Tiểu tử này khẩu thị tâm phi a.

“Không mệt.....” Miệng khẽ mấp máy, chân run run.

“Ngươi đứng lâu như vậy, cho dù không mệt ta cũng cảm thấy đau lòng.” Ngón tay thon dài điểm điểm lên trán đứa nhỏ.

“Nhưng mà.... Nhưng mà ta muốn nhìn bộ dáng Vô Uyên viết chữ bằng bút lông.” Một tay gắt gao nắm lấy bàn, tay còn lại vươn ra, vuốt ve gương mặt đẹp trai của Phong Vô Uyên: “Lúc Vô Uyên tập trung.... Hảo xem a.”

Biểu tình của Phong Vô Uyên thực ra chỉ có một, bình thường đối với người khác đều khốc khốc, chỉ khi nào đối mặt với y mới có một chút tính người.

Y không hiểu đây là cảm giác gì, lúc nhìn thấy Phong Vô Uyên chuyên chú phê duyệt công văn, Đoan Mộc Ngưng cảm thấy có điểm chưa xót.

Y không thích Phong Vô Uyên luôn mang bộ dáng lạnh lùng, y muốn nhìn hắn cười, muốn nhìn thấy đủ loại bộ dáng của hắn.

Bàn tay nhỏ nhỏ nhẹ nhàng mơn trớn lên đôi mày kiếm xinh đẹp, sau đó lại vuốt ve lên cặp hỏa diễm hồng màu.

“Vật nhỏ...” Chủ nhân của đôi mắt đột ngột lên tiếng, bàn tay thon dài nắm lấy cái tay nhỏ bé đang sờ mặt mình, hôn một cái.

“Cái gì?” Đón lấy ánh mắt hỏa diễm, tim Đoan Mộc Ngưng liền đập mạnh, khuôn mặt nhất thời trở nên nóng hầm hập, đôi mắt đen láy khẽ sụp xuống.

“Không có gì.” Tay duỗi ra, đem tiểu tử đứng cạnh bàn ôm vào lòng.

Tiểu tử này không hề có lấy một chút tự giác, chỉ cần một ánh mắt một động tác nhỏ nhỏ cũng liền để cho người khác cảm thấy mê muội vì y, đủ để thấy sau này vật nhỏ lớn lên, sẽ gặp rất nhiều chuyện phiền toái.

“Vô Uyên.” Khuôn ngực quen thuộc, khí tức ấm áp quen thuộc, hương vị quen thuộc làm cho Đoan Mộc Ngưng cảm thấy thư thái.

“Ân?”

“Công văn của người phê duyệt xong hết chưa?” Nhìn đến mặt bàn bên trái, hiện tại đồng công văn bên đó đã chuyển thành một đồng bên phải, Đoan Mộc Ngưng hỏi nhỏ.

Khi này đám trưởng lão đã đem một đồng lớn lại đây a.

“Xong rồi.”

“Như vậy ngày mai chúng ta có thể xuất phát đi Tinh Linh tộc sao?” Con người đen láy xinh đẹp lóe lóe sáng.

“Đương nhiên rồi, bằng không người nghĩ sao ta phải đem toàn bộ sự vụ trong tộc xử lý hết a...” Ôm lấy bé trong lòng, khuôn mặt tuất tú áp sát vào, sau đó nhẹ nhàng hôn lên cái trán trơn bóng của đứa nhỏ.

“Vô Uyên, đến nơi này lâu như vậy, ta còn chưa có đi ra ngoài nha!!” Tiểu tử hiện tại khó tránh khỏi có điểm hưng phấn.

“Đúng vậy, đây chính là lần đầu tiên Ngưng Nhi ra ngoài nha.”

Mong muốn của tiểu tử kia, Phong Vô Uyên đương nhiên biết.

“Vô Uyên, Tinh Linh tộc có phải hay không có lỗ tai rất dài?” Nằm ở trong lòng Phong Vô Uyên, đứa nhỏ vừa hỏi ra cái vấn đề “trẻ con” vừa kéo lấy lỗ tai của mình.

Giống như nếu cứ kéo như vậy, có thể làm cho lỗ tai dài ra thêm chút.

[Ngư Ngư: Phượng hoàng, người sinh con cái kiểu gì vậy? Thiên Phượng vô tội: Con có phải do ta dạy đâu.....]

Nhìn bộ dáng đáng yêu của đứa nhỏ, Phượng Quân đại nhân lạnh lùng của Phượng tộc rốt cục cũng phải phì cười.

“Nhóc con, người kéo lỗ tai đến muốn rụng luôn rồi kìa, không thể kéo dài lỗ tai như Tinh Linh đâu a.” Cầm lấy cái tay của Đoan Mộc Ngưng đang ra sức chà đạp lỗ tai của chính mình, Phong Vô Uyên hôn lên tay một cái: “Muốn biết Tinh Linh bộ dáng như thế nào thì tự nhìn đi!!”

Tiểu tử này luôn khiến hắn vui vẻ, thật sự là một bảo bối a.

“Đó là đương nhiên rồi, đến lúc đó ta nhất định sẽ đem bộ dáng của Tinh Linh họa lại một lần!!” Vui vẻ nói, Đoan Mộc Ngưng lại nói: “Nói cho người biết nga, Ngưng Nhi chẳng những chế tạo máy móc lợi hại, vẽ cũng rất giỏi đó!!”

“Tốt, Vô Uyên mỗi mắt mong chờ!!”

Tìm hiểu sở trường của Đoan Mộc Ngưng, hình như cũng là hứng thú lớn nhất của Phong Vô Uyên.

Tuy rằng sở trường của vật nhỏ luôn làm cho hắn rất đau đầu!!

Thật chờ mong chuyến du hành đến Tinh Linh tộc a!!

26. Chương 26: Xuất Phát

Ánh mặt trời chiếu thẳng vào Phượng lâu đường như ấm áp hơn mọi ngày.

Nhưng hiện tại Phượng điện lại quá mức yên lặng, nguyên nhân là do đâu?

Nguyên lai là Phượng Quân của bọn họ chuẩn bị xuất hành đến Tinh Linh tộc, hơn nữa, lần đi này còn không mang theo sứ giả, đương nhiên các trưởng lão cũng đồng loạt ở lại, chỉ dẫn theo một gã cận vệ một tên được sư và một đứa bé mới vừa học đi.

“Này.....Phượng Quân, đường đến Tinh Linh tộc rất xa, nếu trên đường có gặp trở ngại gì, thì thuật pháp cường đại của trưởng lão bọn ta khi ứng chiến sẽ tốt hơn a!” Cổ trưởng lão lớn tuổi nhất trong tộc lo lắng ra mặt.

Ông đã ở bên cạnh nhìn Phong Vô Uyên từ khi hắn còn rất nhỏ, tuy rằng nói Phượng Quân của bọn họ có năng lực sâu thâm đến không thể lường, khiến cho hắn không thể gần người, nhưng việc mang theo ít nhân số như vậy mà đi ra ngoài thì.....

“Không sao, hiện tại Tinh Linh tộc đang bị lũ lụt, bản quân chỉ là đi thăm dò một chút tình hình, nếu thực sự cần, sẽ truyền thư trở về tộc.” Tuy biểu tình của Phong Vô Uyên vẫn là lạnh như băng, nhưng đối với vị trưởng lão này rõ ràng trong lời nói có mang theo thái độ tôn kính, thực hiện nhiên vị trưởng lão này là thuộc loại người hắn thích.

“Nhưng mà....”

“Cổ trưởng lão, lúc bản quân không ở trong tộc, mọi sự vụ liền kính nhờ ông!” Gật gật đầu với ông, Phong Vô Uyên liền ôm đứa bé ở đang ra sức túm lấy cái thùng ở đầu giường lên.

Đoan Mộc Ngưng hình như là đang kéo kéo cái gì đó, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng hết cả lên, tiêu hao hết bao nhiêu sữa rồi nhưng vẫn không kéo nổi.

“Ai..... Phượng Quân nếu đã cố ý an bài như thế, vậy thuộc hạ không nhiều lời nữa, hy vọng Phượng Quân bình an trở về.” Cổ trưởng lão hơi lo lắng hạ thất lưng.

Cổ trưởng lão đã theo hiệp trợ cho Phượng tộc từ khi gia gia của Phong Vô Uyên đảm nhiệm chức vụ Phượng Quân, dĩ nhiên hiện tại ở trong tộc ông là người đức cao vọng trọng, danh vọng cực cao, cho nên thái độ Phong Vô Uyên đối với ông là tôn lão chí tâm (tâm luôn tôn kính người bề trên).

“Ân!” Một tay ôm Đoan Mộc Ngưng, một tay huy huy Cổ trưởng lão, ý bảo ông lui ra.

Đội Cổ trưởng lão rời khỏi, Phong Vô Uyên mới mở miệng hỏi vật nhỏ còn đang kéo kéo vật kia.

“Ngưng Nhi, ngươi thực muốn đem theo cái này đến Tinh Linh tộc sao?” Mày kiếm khẽ nhướn lên, nhìn cái thứ gọi là “thùng dụng cụ” mà vật nhỏ đang cố kéo.

“Đó là..... Là..... Đương nhiên.....” Nhặng kinh!

“Người mang theo ta không phản đối, nhưng thứ này trọng lượng không hề nhỏ, linh thú tuy có thể chở nặng, nhưng ta sợ người mà mang thứ này theo, linh thú còn chưa đi đến được Tinh Linh tộc thì sẽ bị kiệt sức chết giữa đường đó.”

Động vật dùng để thay phương tiện đi lại ở đại lục Thiên Vực rất nhiều, bình thường nhất chính là dùng lừa, trâu, ngựa, còn cao cấp thì dùng linh thú, phi hành thú (thú biết bay), ma thú, thậm chí là thánh thú.

“Nhất định phải mang theo, nếu đi xa mà không có thứ này ta không an lòng, hơn nữa, đem thùng dụng cụ theo còn có thể làm ra được một ít linh kiện rất hữu dụng a, ta nghe Điện Vũ nói ở Tinh Linh tộc có một loại tinh thạch đặc biệt, đem theo thùng dụng cụ thì có thể bỏ vào đây đem về a!!” Vật nhỏ nhất định phải mang theo thùng dụng cụ!!!

“Nhóc con, nhưng thể tích cái thùng này quá lớn, quá nặng không thể mang theo.” Phong Vô Uyên biết một khi tiểu tử này kiên quyết thì sẽ rất khó đổi ý.

“Có phải nếu thùng dụng cụ nhỏ một chút thì có thể mang đi không?” Hai mắt lờ lờ phát sáng.

“Ân!” Phương Quân đại nhân gật gật đầu.

“Ha ha, vậy thì được rồi, nhìn nha!” Mặt Đoan Mộc Ngưng sáng rực lên, tay ấn một tổ hợp số mật mã trên thùng dụng cụ.

Sưu –

Tiếng lạ vang lên, Phong Vô Uyên kinh ngạc nhìn cái thùng dụng cụ kia tự động gấp gấp xếp xếp lại với nhau, càng gấp càng nhỏ, cuối cùng liền biến thành một cái hình lập thể nho nhỏ chỉ bằng ngón tay cái của Đoan Mộc Ngưng.

“Người này.....” Chứng kiến được một màn độc đáo, Phong Vô Uyên liền rơi vào trạng thái kinh ngạc hiếm có.

Hắn luôn biết đứa nhỏ này rất đặc biệt, nhưng một cái thùng lớn như vậy lại có thể thu nhỏ chỉ bằng ngón tay cái, cũng quá mức thần kỳ đi??

“Đây là một cái hộp nén, lúc trước ta xem phim hoạt hình, thấy một chiếc ô tô lại có thể nén thành một viên nhộng, ta liền đột phát ý tưởng đem vật to nén thành vật nhỏ, ở bên trong thùng dụng cụ này, ta đã gắn thêm một hệ thống thông minh, chỉ cần nhập vào trình tự nén như mong muốn là có thể, bất quá không phải lần nào cũng thành công, bởi vì có đôi khi nén xong, lại không thể giải nén được, thậm chí vĩnh viễn không thể trở lại hình dạng ban đầu.... Tệ hơn nữa là đôi khi lại đột nhiên trở về hình dạng ban đầu.” Đây là lý do cho dù Đoan Mộc Ngưng biết có thể nén cái thùng lại nhưng vẫn sống chết kéo cái thùng dụng cụ bị kẹt càng đi.

Nghe Đoan Mộc Ngưng nói xong, đầu Phong Vô Uyên vẫn tràn đầy dấu chấm hỏi, thứ duy nhất mà Phương Quân đại nhân đây có thể hiểu chính là phương pháp này có tính mạo hiểm cực cao.

Nhìn hộp khối trên tay vật nhỏ, Phong Vô Uyên có điểm do dự muốn tiếp tục khuyên bảo vật nhỏ đem thùng dụng cụ kỳ quái này bỏ lại.

Ai ngờ còn chưa có kịp mở miệng, ngoài cửa liền truyền đến một loạt tiếng động chạy nhanh như điên, rất nhanh trong phòng liền nhìn thấy bóng dáng màu xanh cuốn vào như gió.

“Phương Quân, vì cái gì muốn dẫn hắn theo, hắn tay trái gà còn không chặt.... Nếu vạn nhất ở trên đường xảy ra chuyện, cũng chỉ gây vướng tay vướng chân thôi!!” Điện Vũ thường ngày cử chỉ nhã nhặn nhưng mỗi khi phải đối mặt với được sự xấu xa kia thì tính tình liền bạo phát.

“Ta trước kia một mình đến rừng sâu của Ma thú phía tây đại lục cũng có thể an toàn trở ra a, Phương Quân mang ta theo sao lại vướng tay vướng chân được?” Mùi vị thảo dược ở trên người nam nhân thần nhiên phiêu phiêu trong không khí, sắc mặt tái nhợt, giống như thân người có bệnh, nhìn qua có vài phần ốm yếu: “ Hơn nữa, rừng rậm ở Tinh Linh tộc có rất nhiều thảo dược tốt nha!!”

Nỗi hứng thú của các dược sư dĩ nhiên là thu thập các loại kỳ hoa dị thảo.

“Nhưng là.....”

“Được rồi Điện Vũ, lũ lụt ở Tinh Linh tộc lần này có điểm kỳ quái, mang theo được sư, nhất định sẽ có chỗ dừng, hơn nữa người hình như cũng không có vẻ phản đối cùng đi với hấn lăm a!!” Đối với chuyện của cận vệ cùng được sư này, Phong Vô Uyên đều biết rõ tường tận.

“Làm sao có thể!” Gương mặt chợt lộ ra một mặt ửng hồng.

“Nhưng mà hôm qua lúc ta đến được cư trộm thạch trái cây, ta nhìn thấy người và hấn ở trong phòng hôn môi nha, còn.....” Đứa nhỏ ngồi trong lòng Phong Vô Uyên càng nói càng bé lại.

“Còn cái gì?” Phong Vô Uyên nhú mày.

Hình như vật nhỏ đã thấy thứ gì đó không nên nhìn a.....

Liếc qua gương mặt bốc khói của Điện Vũ, Đoan Mộc Ngưng nhỏ giọng nói: “Còn thấy được sư ôm Điện Vũ đem vào phòng...”

“A-” Đây là tiếng thét chói tai của ngài cận vệ.

.....

Linh thú toàn thân hỏa diễm, bề ngoài giống ngựa, trên đầu lại có sừng, lông bên tai đỏ rực, bốn vó còn giống như được bao bọc bởi hỏa diễm nghe thấy tiếng huýt sáo của Phong Vô Uyên liền nhanh chân chạy tới.

“Oa a.....” Đoan Mộc Ngưng nhìn linh thú, cái miệng nhỏ nhắn nhẹ phát ra một tiếng, ánh mắt lóe sáng: “Vô Uyên đây là linh thú sao?”

“Ừ, đây là Hỏa Vân.” Đặt vật nhỏ ngồi lên lưng linh thú, Phong Vô Uyên cũng xoay người leo lên.

Linh thú mà Điện Vũ cười toàn thân trắng toát, lông bên tai màu xanh, trên đầu có gạc linh thú, mà đặc biệt nhất chính là linh thú của được sư, giống con ong nhưng lại có cánh bướm thật lớn.

Bốn người tọa kỵ linh thú, đại môn của Phượng lâu chậm rãi mở ra, cảnh sắc bên ngoài dần dần hiển lộ trước mắt.

“Đi thôi!”

“Vâng!”

“Cung tiễn Phượng Quân!!”

Trưởng lão cùng sứ giả đến tiễn nhất loạt quỳ xuống

27. Chương 27: Thôn Trang Hoang Vắng

Phượng lâu được xây dựng trên đỉnh núi tên là Phượng Thần Sơn, vững chãi đứng giữa không trung, xuyên qua các đám mây, khiến cho người ta có cảm giác như tiên cảnh lại rất tôn quý, ở ngay dưới núi chính là thôn trang và thành chiến của Phượng tộc.

Đoàn người Phong Vô Uyên và Đoan Mộc Ngưng đi dọc theo sơn đạo đến Tinh Linh tộc, chậm rãi tiến, thực giống như đi chơi xuân.

Phượng Thần Sơn không hổ là nơi được chọn để xây Phượng lâu, hoa thơm cỏ lạ, chim hót véo von, cây cối hai bên đường không ngừng rơi rụng những cánh hoa sắc đỏ như lửa tung bay theo gió.

“Thật đẹp.” Đoan Mộc Ngưng cùng Phong Vô Uyên cười trên lưng Hỏa Vân vươn tay tiếp lấy cánh hoa đỏ bay là đà trước mặt.

Không biết có phải bởi vì là hậu duệ phượng hoàng thuộc hệ hỏa hay không, Đoan Mộc Ngưng đối với những thứ có màu đỏ đều dành ra một sự yêu thích đặc biệt.

“Đây là tộc hoa của Phượng tộc, được xưng là cây Phượng Hoàng, mùa xuân đến mùa hạ hoa nở rộ, thu sang hoa sẽ kết thành quả.” Nói đến đây, Phong Vô Uyên liền từ giữa không trung lôi ra một quả có màu đỏ tươi đặt vào tay Đoan Mộc Ngưng, nói: “Khi mùa đông tới, cây Phượng Hoàng sẽ ngủ đông, lâm vào tình trạng khô héo.”

“Đây chính là Phượng Hoàng quả sao?” Đoan Mộc Ngưng nhìn trái cây thơm thơm trong tay, suy nghĩ có nên cắn thử một miếng hay không.

“Ân, Phượng Hoàng quả có rất nhiều cách dùng, quả tươi có thể ăn ngay, cũng có thể phơi khô làm thuốc.” Người nam nhân tính cách lạnh lùng này chỉ khi đối mặt với Đoan Mộc Ngưng mới có thể trở nên ôn nhu.

“A.....” Nghe Phong Vô Uyên nói, tiểu tử khinh hô một tiếng, nhìn thứ quả trên tay: “Vây quả này mới vừa hái sao?”

“Vì cái tên dược sư kia thích rất thu thập dược thảo, hơn nữa có một số dược thảo sinh trưởng ở những nơi xa xôi, nhưng khi chế thuốc thì lại cần thảo dược tươi vừa mới hái xuống, cho nên hắn dùng bí pháp đem toàn bộ thảo dược vừa mới hái cất đi.” Điện Vũ giải thích.

“Ân, như Điện Vũ nói, để giữ hoa quả tươi lâu người trong tộc thường dùng dược sư bí pháp!” Phong Vô Uyên hôn lên mặt Đoan Mộc Ngưng một cái chóc.

Nghe Phong Vô Uyên nói xong, mắt Đoan Mộc Ngưng lóe lóe sáng, há miệng cạp Phượng Hoàng quả.

Thân thể chỉ mới vừa tròn một tuổi, răng còn chưa mọc đủ, Đoan Mộc Ngưng cắn một miếng Phượng Hoàng quả liền để lại trên đó hai dấu răng sữa nho nhỏ đáng yêu.

Vị quả vừa ngọt lại vừa chua làm cho y lộ ra cái mỉm cười ngọt ngào, vươn cái lưỡi hồng hồng liếm mép.

“Thích không?”

“Thích, ngọt ngọt chua chua, ăn ngon.” Gật gật đầu, đứa nhỏ ngẩng mặt lên, đưa Phượng Hoàng quả đến trước miệng Phong Vô Uyên: “Vô Uyên cũng ăn.”

“Ừ.” Há miệng cắn ngay chỗ dấu răng in trên quả một cái: “Vật nhỏ cũng ăn đi.”

“Ừ!”

Cả một túi đựng Phượng Hoàng quả được hai người ngọt ngọt ngào ngào người một miếng ta một miếng ăn sạch toàn bộ.

Bốn người vừa đi vừa du ngoạn, dùng hết nửa ngày trời mới xuống tới chân núi.

Dưới chân núi Phượng Hoàng Sơn có một thôn trang rất thanh bình.

Nhưng mà, ngay khi bốn người đến ngay trước cửa thôn liền lâm vào một trận kinh ngạc.

“Này.... Đây là có chuyện gì?”

Thôn trang vốn phồn vinh náo nhiệt hiện tại là là một mảnh tịch liêu hoang vắng, gió lạnh không ngừng thổi qua từng trận, khiến khóm trúc bên đường phát ra tiếng kêu náo nê.

“Đó là....” Lục Lâm Phi ngồi ở trên lưng Điệp Phong nhìn về một hướng, khe khẽ sốt, xoay người nhảy xuống.

“Sao vậy?” Điện Vũ cũng nhìn theo phương hướng Lục Lâm Phi vừa nhìn, khe nhíu nhíu mày.

“Có mùi máu.” Lục Lâm Phi mở cửa, bên trong liền lộ ra một vết máu đỏ sậm cực to.

Máu đã muốn khô rồi, không khó đoán ra vết máu này đã ở đây được một thời gian, mùi rất nhạt, nếu không phải Lục Lâm Phi là y sư đối với mùi máu đặc biệt mẫn cảm, tuyệt đối sẽ không phát hiện ra.

“Thế nào?” Ôm Đoan Mộc Ngưng xuống ngựa, Phong Vô Uyên mở miệng hỏi.

“Phượng Quân, đây không phải là máu người, là máu của dã thú.” Lục Lâm Phi khe nhíu mày: “Một tháng trước ta trở về Phượng tộc, thôn trang này vẫn còn rất phồn vinh.”

“Trong vòng một tháng đã xảy ra chuyện gì lại có thể đem cả thôn biến thành cái dạng này?” Trên mặt Điện Vũ cũng lộ vẻ khó hiểu, nhưng trực giác của một cận vệ nói cho y biết, thôn này hình như đang ẩn nấp một tia nguy hiểm vô hình nào đó.

Cái loại cảm giác này tuy mỏng manh, nhưng y vẫn có thể cảm nhận được, bản năng cảnh giác cũng dần đề cao lên.

“Dưới núi phát sinh chuyện như vậy, hạ nhân cũng không biết sao?” Mây kiếm Phong Vô Uyên khẽ nhíu.

Cái thôn này quả là thập phần quỷ dị.

Dưới chân núi Phượng Thần Sơn phát sinh chuyện như vậy, Phượng tộc sống ở trên núi cư nhiên lại không hề biết, thật sự là thập phần quá phận.

Sự vụ ngày thường đều do các thôn trưởng của các thôn trấn lớn nhỏ ở Phượng tộc dùng bồ câu đưa tin báo cáo tình hình, cho nên có rất ít người tự mình leo sơn đạo đến Phượng lâu.

“Phượng Quân, trước mắt nên tìm thôn dân đang ở đâu đã, hỏi bọn họ vì sao lại xảy ra chuyện lớn như vậy nhưng thôn dân lại không lên núi truyền báo.” Điện Vũ lên tiếng.

Quy củ của Phượng tộc không giống như các tộc khác, phân biệt quý tộc và dân thường, ngược lại, từ khi Phong Vô Uyên đăng vị cho tới nay liền lập ra quy định, phạm là dân thường có việc trình báo, có thể trực tiếp lên Phượng Thần Sơn báo cáo.

Hiện tại thôn dân không lên núi báo cáo, thôn trang lại hoang vắng đến mức này, tình hình này thực làm cho người ta cảm thấy kinh ngạc.

Rống –

Đột nhiên, xung quanh vang lên tiếng gầm của dã thú, đám chim trong khu rừng bao quanh thôn bay tán loạn, ẩn chứa một cỗ bất an.

“Vô Uyên.....”

Cảm nhận được sự bất an của đàn chim, Đoan Mộc Ngưng thân là hậu duệ của phượng hoàng thần điều chí tôn cũng lộ ra vẻ bất an.

“Làm sao vậy?”

“Đàn chim đang bất an, hình như có cái gì đó rất khủng khiếp đang tiến tới gần....” Cánh tay nho nhỏ vươn ra chỉ về phía rừng rậm: “Ở nơi đó....”

28. Chương 28: Thú Tập

Bên trong khu rừng vây quanh thôn không ngừng vang lên từng trận rít gào của dã thú, đàn chim nhất thời tung cánh bay đầy trời.

Thân mình nho nhỏ của Đoan Mộc Ngưng được Phong Vô Uyên ôm vào trong ngực cũng khẽ phát run.

“Vô Uyên, thật đáng sợ.....”

“Vật nhỏ làm sao vậy?” Cảm nhận thân người trong lòng đang phát run, Phong Vô Uyên đưa tay nhẹ vỗ về lưng y.

Phong Vô Uyên biết lá gan của tiểu tử này cực lớn, tuyệt đối không có khả năng vì trận xôn xao nho nhỏ này mà khiến toàn thân phát run.

“Chim đang sợ hãi, ở trong rừng kia có thứ gì đó rất đáng sợ....” Thân mình nho nhỏ không áp chế được cơn run rẩy làm cho Đoan Mộc Ngưng thực buồn bực.

Bị nhốt trong thân thể trẻ con, cái cơ thể nhu nhược này căn bản không có khả năng chống lại cơn sợ hãi mỗi khi đàn chim đập cánh bay.

Cho nên y thật sự thật sự thật sự không thích cái cơ thể này.

“Chủ nhân, có cái gì đó đang đến gần, hơn nữa tốc độ rất nhanh.”

Ở phía xa, bên trong rừng, vang lên một loạt tiếng động khiến Điện Vũ càng thêm đề phòng, bàn tay thon dài đưa ra, ánh sáng xanh không ngừng lưu chuyển xung quanh hai tay.

“Đến rồi.” Thanh âm lạnh lùng vang lên, đôi hồng mâu hỏa diễm lóe lên một tia sáng.

Ôm Đao Mộc Ngưng, Phong Vô Uyên điểm nhẹ mũi chân xuống đất nhảy lên lên không trung, phát tay tung ra một đạo hỏa diễm hồng quang.

Đoàn lửa lóe lên một cái bay đến cái bóng từ trong rừng phóng ra, nháy mắt đã bị hỏa diễm chém thành hai nửa.

Cái bóng bị chém làm hai rơi xuống mặt đất, lộ ra gương mặt dã thú dữ tợn, ngoại hình như lang (sói), lông đen, trên đầu còn có sừng xoắn ốc màu đen.

“Vô Uyên, đây là con gì?” Thanh âm non nớt vang lên, không hề có một chút e sợ, nhưng thân thể vẫn khẽ run run, đủ để thấy sự uy hiếp của vật này lớn đến mức nào.

Được Phong Vô Uyên bảo hộ ở trong ngực, trên người không hề dính một chút thú huyết tanh hôi, Đao Mộc Ngưng nhìn cơ thể con thú từ từ bị lửa của Phong Vô Uyên thiêu thành tro.

“Ma lang!!” Nhanh nhẹn bay xuống, nhìn về cái chỗ con thú bị thiêu đến không còn nhận ra nữa, Phong Vô Uyên phun ra hai chữ.

“Phượng Quân, vì sao đàn ma lang sống ở Rừng Hắc Ám phía bắc xa xôi lại xuất hiện tại khu rừng phía nam Phượng tộc?” Ngưng tụ phong lực ngăn cản đàn ma lang tấn công, Điện Vũ nhíu mày.

Ma lang là ma thú cực thông minh, bọn nó thích cuộc sống quần cư, săn mồi theo đàn, tính cách cao ngạo, trừ bỏ đồng loại của mình, gặp bất cứ loại sinh vật nào cũng đều tấn công, hoặc khinh thường ngó lơ, tốc độ nhanh, lực công kích cực cao, trong cơ thể của ma lang cấp cao còn có phong tinh thạch có giá trị cực cao, bởi vì có không ít người tham tài giết ma lang lấy phong tinh thạch, bất quá nhưng người này đều có công phu cực cao.

Ngao hô –

Một trận sói tru đột ngột vang lên, phía trong rừng liền xuất hiện hàng hà ánh sáng đỏ mang theo cái nhìn thị huyết cùng hung ác.

Không biết từ khi nào bầu trời đã phủ đầy mây đen, nhưng vẫn còn đủ để thấy có cả một đàn ma lang đang nấp trong rừng, ngoài các con lang vừa mới trưởng thành hoặc lang đã trưởng thành, còn có không ít ma lang cấp cao.

Tình thế này, thực hiếm có.

“Quả thực kỳ quái.” Nhìn đôi mắt màu đỏ như máu dần dần tới gần, vây xung quanh toàn bộ thôn trang, Phong Vô Uyên thần nhiên nói.

Vì sao ma lang lại phải tự mình xuyên qua tây bắc đại lục mà tới nơi này??

“Vô Uyên Vô Uyên.....” Oa ở trong lòng Phong Vô Uyên, Đao Mộc Ngưng đột ngột xoay xoay thân.

Cái thân thể nhu nhược này không biết từ khi nào đã quen với sự uy hiếp của ma lang, thân thể không còn phát run nữa, chứng tỏ hậu duệ phượng hoàng đúng là không giống người thường.

“Sao?” Tuy phải dùng một tay ôm đứa nhỏ, nhưng đối với Phong Vô Uyên mà nói, hành động này chẳng gây ra chút cản trở nào cho hắn.

“Đám ma lang hình như đang tìm kiếm cái gì đó.” Tuy không biết tại sao mình lại biết, nhưng Đao Mộc Ngưng rõ ràng cảm giác được đàn lang này đang tìm kiếm gì đó.

“Tìm kiếm?” Phong Vô Uyên nhíu mày.

“Ân!” Đôi con người đen ngập nước nhìn thẳng vào mắt Phong Vô Uyên, lóe ra quang huy yếu ớt: “Vô Uyên, cho ta xuống.”

Ngón tay vươn ra, chỉ thẳng vào con đường giữa thôn.

“Không được.” Mày kiếm nhẩn lại càng sâu, Phong Vô Uyên không chút suy nghĩ liền trực tiếp cự tuyệt.

“Tiểu công tử, đàn ma lang này không dễ chọc, người nếu bị thương, Phượng Quân sẽ đau lòng.” Điện Vũ vừa đề phòng vừa mở miệng nói.

“Ta cũng cảm giác được đàn ma lang này hình như đang tìm kiếm thứ gì đó.” Cười trên lưng Diệp Phong, xoay vòng vòng giữa không trung, y sư Lục Lâm Phi là người duy nhất không biết thuật pháp cùng võ kỹ thần nhiên mở miệng: “Dựa theo đặc tính của ma lang, nếu như chúng muốn tấn công ta, liền sẽ trực tiếp phát động công kích, hiện tại bọn chúng lại lộ ra bộ dáng cẩn trọng, hình như là đang tìm kiếm cái gì đó ở trên người chúng ta.”

Thân là một y sư cấp cao, ngoại trừ hiểu tâm tư của con người ra, có đôi khi nghiên cứu tâm lý của động vật cũng rất trọng yếu, bởi vì muốn trị thương cho người ta thì trước phải biết được cảm xúc của người đó mà.

“Thứ gì đó dĩ nhiên là không ở trên người chúng ta, chúng nó lúc này không công kích chúng ta, có thể thấy thứ bọn nó đang tìm rất trọng yếu.” Đoan Mộc Ngưng nhu nhu nói, đưa mắt quan sát hàng loạt đôi mắt đỏ đậm của ma lang ở trong rừng.

“Cho dù vậy thì cũng không thể cho người xuống.” Phong Vô Uyên lại từ chối.

Mấy người bọn họ hiện tại mặc dù đang đứng trên nóc nhà, nhưng ngoại trừ Hỏa Vân và Truy Phong [linh thú của Điện Vũ] có tính công kích rất mạnh, Lục Lâm Phi tuy rằng không biết thuật pháp võ kỹ nhưng bản lĩnh thi độc thì lại không người nào sánh bằng, cho dù hấn không thích động thủ thì vẫn là một con người nguy hiểm đáng gờm.

Mà người đại khái tối vô hại nhất chính là tiểu tử được hấn bảo hộ ở trong ngực.

Vật nhỏ tuy rằng nghịch ngợm, nhưng lại là phượng hoàng con, cùng y sớm chiều ở chung, hấn biết rõ vật nhỏ không biết thuật pháp, hơn nữa cái thân hình nhỏ nhỏ kia, đừng nói là võ kỹ, lực xoa bóp đâm lưng còn chưa có đủ dùng. [Đoan Mộc Ngưng: Uyên.... Ta kém đến vậy sao?]

“Không sao.” Đưa tay vuốt vuốt mặt Phong Vô Uyên, khóe miệng Đoan Mộc Ngưng lộ ra cái mỉm cười: “Lang là động vật rất mẫn cảm, tuy ta không biết lang ở thế giới này là thế nào, nhưng mỗi người các người đều biểu hiện sát khí rất mạnh, chỉ có ta là không có, cho nên để ta xuống, chúng nó cảm thấy ta vô hại, sẽ không làm ta bị thương.”

“Không.....”

“Vô Uyên, ta đáp ứng người, sẽ không để mình bị thương, nếu đám lang kia công kích ta, người sẽ bảo hộ ta mà.” Con người đen trong veo như nước lóe lên mang theo ý người: “Hay là người không tin tưởng người bảo hộ được ta?”

Phép khích tướng a, đây tuyệt đối là phép khích tướng mạnh nha.

“Nhóc con, nếu không phải đang ở thời điểm không thích hợp, ta thật muốn đem cái mông người ra đánh một trận.” Khuông mặt tuần tú áp sát vào, đôi hồng mâu phát ra quang huy làm cho đáy lòng người ta phát lạnh.

Da đầu tiểu tử khê run, cái miệng hồng nộn nộn gợi lên tia cười khê.

Nếu ở thời điểm thích hợp mà hấn nói, cái mông nhỏ của y chắc chắn sẽ bị giày xéo thê thảm a.

Hồng phát (tóc) tung bay, bóng dáng hỏa diễm tạo thành một độ công phi thân xuống đất, đáp xuống ngay giữa thôn, Phong Vô Uyên đem tiểu tử trong lòng thả xuống mặt đất.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của vật nhỏ thật sâu, thanh âm thần nhiên vang lên mang theo sủng nịch: “Nếu ngươi thật sự bị công kích, toàn bộ ma lang ở đây, ta giết sạch!!”

Uy hiếp đó, là uy hiếp đó nha!!!

Gương mặt non nớt kia lộ ra tia cười rạng rỡ, ngầm ý bảo y nhất định không xảy ra bất cứ chuyện gì cả.

Thân ảnh hỏa diễm lại phi thân trở về nóc nhà.

Đứa nhỏ vừa tròn một tuổi vẫn đứng ngay giữa thôn, rời khỏi ôm ấp của Phong Vô Uyên, thiếu đi hơi ấm che chở, Đoan Mộc Ngưng nhận thấy không khí xung quanh có chút lạnh, không ngại dưới đất đầy tro bụi, nhóc con trực tiếp ngồi xuống.

“Lại đây đi.” Vươn tay nhỏ nhỏ ra vậy vậy.

Thanh âm của Đoan Mộc Ngưng vừa vang lên, một đôi mắt đỏ chột lóe lóe vài cái, những con lang còn lại dường như có chút thối lui, để cho con kia đi tới.

Rất nhanh sau, mọi người liền thấy rõ hình dạng con vật vừa mới bước ra.

Màu lông so với ma lang bình thường hoàn toàn khác biệt, ma lang này toàn thân màu thâm lam sáng bóng, ngoại hình uy phong lẫm lẫm, trên trán có một nhúm lông trắng, còn có một cái sừng xoắn màu xanh trong suốt, chậm rãi tiến tới, không khó nhìn ra nó chính là thống lĩnh của đàn ma lang.

Ma lang vương từng bước từng bước tiêu sái tiến đến chỗ Đoan Mộc Ngưng, đôi mắt lang tinh tế đảo qua thân hình đứa nhỏ.

“Ngao.....”

“Trời ạ..... Ma lang vương.....” Điện Vũ đứng trên nóc nhà giật thót, khẩn trương nhìn về phía Đoan Mộc Ngưng.

“Người đang tìm cái gì hả? Nói cho ta biết được không?” Trên mặt mang theo ý cười thần nhiên, cái tay mảnh khảnh vươn ra.

29. Chương 29: Lang Vương Tìm Con

Nó không biết vì sao, khi đối mặt với đứa nhỏ này, mọi cảnh giác đều tan biến.

Ở trên đại lục này, có rất nhiều rất nhiều người, cho dù chỉ là một đứa con nít, cũng đều không tự giác mà tàn sát sinh linh, tay dính đầy máu.

Mà đứa nhỏ này cũng thực đặc biệt, đôi mắt đen láy, trên người lại có chính khí thuần khiết đến không thể thuần khiết hơn.

“Người không phải có chuyện gì sao?” Đứa nhỏ xinh đẹp mỉm cười: “Có thể nói cho ta biết không?”

Cái tay nho nhỏ vươn đến ngoại hình uy vũ của Lang Vương không chút sợ hãi

Ma lang vương nhìn cái tay kia, chậm rãi đến gần Đoan Mộc Ngưng.

Đoan Mộc Ngưng nhìn Lang Vương tiêu sái bước tới gần, đến khi cánh tay nhỏ nhỏ của y cuối cùng cũng chạm được đến người nó, khoe miệng Đoan Mộc Ngưng khẽ gợi lên một tia đậm cười.

“Tiểu công tử, nguy hiểm a!!” Điện Vũ đứng ở nóc nhà thấy thế, kinh hô một tiếng.

Tiểu công tử cư nhiên lại muốn chạm vào ma lang vương, ma lang vốn cao ngạo, hướng chỉ đây lại là ma lang vương!!

Ngay tại lúc mấy người đang lo lắng, bàn tay nhỏ kia đã chạm đến miệng của Lang Vương.

“Ngoan ngoan nha.” Khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra ý cười ngọt ngào, bàn tay mềm mại nhỏ xinh nhẹ nhàng vuốt ve mặt ma lang vương.

Lang là loại sinh vật rất cao ngạo, rất không thích để cho người khác chạm vào mình.

“Ngao ngao……” Ma lang vương cao ngạo bởi vì Đoan Mộc Ngưng vuốt ve mình mà kêu nhẹ lên một tiếng.

“Là như thế a.” Nghe thấy tiếng khinh hô, Đoan Mộc Ngưng mấp máy môi, đôi mi khẽ nhắm lại: “Thật sự đáng thương.”

“Ngưng Nhi, người hiểu được ngôn ngữ của ma lang?” Thân ảnh hỏa diễm lóe lên, Phong Vô Uyên đã xuất hiện ngay tại phía sau Đoan Mộc Ngưng.

Ma lang vương kia gầm gừ cái gì hần hoàn toàn không hiểu, nhưng tiểu tử kia lại cư nhiên có thể hiểu được.

Phong Vô Uyên bước tới gần, khí thế cường đại của hần làm cho phòng bị của ma lang vương lập tức được khôi phục, bày ra tư thế công kích nhìn Phong Vô Uyên.

“Không biết nữa, ta trước kia đều cùng chim chóc nói chuyện, đây là lần đầu tiên cùng động vật khác nói mà.” Khuôn mặt ửng hồng, Đoan Mộc Ngưng ngượng ngùng nói.

“Vậy nó nói cái gì?” Đôi mắt đỏ như lửa dừng ngay chỗ bàn tay nhỏ nhỏ kia chạm vào – miệng Lang Vương, khẽ híp lại, Phong Vô Uyên cúi người ôm lấy người đang ngồi xếp bàn dưới đất, xuất ra khăn tay nhẹ nhàng lau tay cho Đoan Mộc Ngưng.

Nhóc con này chạm vào Lang Vương, khiến hần cực mất hứng.

Cho dù đối phương chỉ là một con lang, thì hần cũng không thích vật nhỏ dùng tay của mình mà sờ sờ nó tí nào.

“Vô Uyên, đứa nhỏ của Lang Vương bị người ta bắt mất, bọn nó dựa vào cảm giác mà tìm đến đây a.” Đưa tay ôm lấy vai Phong Vô Uyên, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu để sát vào, đôi mắt to ngập nước nhìn hần: “Lang Vương rất thông minh, Vô Uyên chúng ta giúp nó tìm nha.”

Nhìn bộ dáng đáng thương hề hề của vật nhỏ, Phong Vô Uyên khẽ kéo khóe miệng: “Nhóc con, không phải ta không muốn giúp nó, nhưng chúng ta tìm như thế nào đây?”

Nhìn đôi môi hồng hồng kia, Phong Vô Uyên nhin không được hôn lên cái mũi nhỏ nhỏ kia.

“Lang Vương nói đứa nhỏ nhất định ở trong này, nhưng không biết tại sao bọn nó lại tìm hoài không thấy, hơn nữa bởi vì bọn nó gây tiếng động quá lớn, thôn dân đều đi ẩn nấp hết rồi.” Nụ hôn nhẹ kia khiến mặt Đoan Mộc Ngưng ửng hồng, thanh âm nhu nhu làm nũng: “Đi mà đi mà.”

“Àn, nếu là chuyện phát sinh trong Phượng tộc, kia cũng không thể mặc kệ được, hơn nữa nếu để đàn ma lang trường kỳ đóng quân ở đây, cũng sẽ làm bốn phía không thể sinh sống an bình.” Đưa tay ngoắc ngoắc Điện Vũ và Lục Lâm Phi đang cười Phong Điện trên nóc nhà xuống.

“Thỉnh Phượng Quân phân phó.”

“Thôn này sinh sống đã lâu, đàn ma lang không tìm thấy bóng dáng thôn dân, đại khái là vì bọn họ đều đã ẩn dưới hầm rồi, mau đi tìm đi.” Ôm Đoan Mộc Ngưng, Phong Vô Uyên nhẹ nhún người một cái, dễ dàng leo trở lên lưng của Hỏa Vân.

Nhìn Lục Lâm Phi và Điện Vũ bước vào nhà dân, đứa nhỏ bị Phong Vô Uyên ôm trong ngực ngẩng đầu lên.

“Vô Uyên.” Đưa tay nắm lấy dải tóc hồng rũ xuống bên má giật giật mấy cái: “Hầm là cái gì?”

Đối với người được đám thần tiên ở Nhân Thọ Đương sủng ái từ nhỏ đến lớn như Đoan Mộc Ngưng, đương nhiên không biết hầm mà các nhà nông chuyên chứa dụng cụ là cái gì rồi.

“Hầm ở đại lục này chính là nơi cất giữ lương thực hoặc vật phẩm, thậm chí là nơi để cho người tránh động đất.” Hần nhẹ nhàng giải thích.

“Đã hiểu.” Nhóc con mở to đôi mắt đen láy gật gật đầu.

Ngay tại lúc hai người đang nói chuyện, Điện Vũ đã từ một gian phòng chạy ra: “Phượng Quân, tìm được rồi, thôn dân quả nhiên là đang ẩn thân ở trong tầng hầm!!”

“Bảo bọn họ toàn bộ ra đây!!” Thần nhiên nói.

Ngay lập tức, đàn ma lang đang vây xung quanh tựa hồ cảm giác được cái gì đó, bắt đầu trở nên náo động.

Thôn dân từng nhóm từ từ bước ra khỏi gian phòng kia, rất nhanh liền quỳ gối trước mặt Phong Vô Uyên.

“Tiểu nhân tham kiến..... Tham kiến Phượng Quân đại nhân.....”

30. Chương 30: Trả Lại Trừng Lang

Tóc đỏ như lửa, hồng mâu hồng y, đây chính là đặc thù của Phượng Quân đứng đầu Phượng tộc.

Đám thôn dân được Điện Vũ và Lục Lâm Phi lừa từ tầng hầm ra vừa lúc nhìn thấy nam nhân cực hạn tuần mỹ đang ôm đứa nhỏ liền ngay lập tức quỳ xuống đất.

“Tiểu..... Tiểu dân, tham kiến Phượng Quân!!” Thôn dân không biết, nhưng trưởng thôn dĩ nhiên là nhận ra người này.

“Đây là có chuyện gì?” Nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Đoan Mộc Ngưng, Phong Vô Uyên thần nhiên mở miệng: “Vì sao lại có chuyện thôn dân đánh cắp đứa nhỏ của ma lang vương, khiến cho cả thôn náo động, lại không có người đến Phượng lâu báo cáo?”

“Ách..... Thỉnh..... Thỉnh Phượng Quân đại nhân thứ tội, này.... Tiểu dân cũng không biết là..... là tại sao....”

Hoàn toàn không dám nhìn thẳng vào mắt Phong Vô Uyên, trưởng thôn toàn thân phát run, ngay cả đám thôn dân cùng quỳ dưới đất cảm nhận được khí thế trên người Phong Vô Uyên phát ra cũng đều khẽ run lên.

“Vô Uyên, người làm người ta sợ, hì hì...” Thanh âm non nớt mang theo vô hạn ngây thơ chất phác, đứa bé được Phong Vô Uyên ôm trong lòng ha hả cười ra tiếng.

Vô Uyên thật là làm cho người ta nhớ tới ba ba của hắn mà, mỗi lần nói chuyện đều tỏ ra lạnh lùng đủ để dọa ột đám thúc thúc toàn thân phát run.

Thanh âm non nớt của Đoan Mộc Ngưng như mộc xuân phong*, một đám nguyên bản phát run quỳ dưới đất đều không tự giác mà hơi hơi ngẩng đầu lên.

Ngay lúc mọi người nhìn thấy đứa bé rúc trong vòng tay ôm ấp của nam nhân hỏa diễm kia, đều lâm vào kinh ngạc.

Đứa nhỏ thật đáng yêu.....

“Ta làm người ta sợ, vậy Ngưng Nhi tới hỏi đi.” Đôi mắt đỏ như lửa mang theo tia sủng nịch, sau đó dùng tay niết cái mặt mềm mềm kia.

“Được rồi mà được rồi mà!” Đưa cái tay nhỏ chặn lại, thanh âm nhu nhu vang lên, không giống như kiểu cách làm nung với Phong Vô Uyên: “Thúc thúc, các người sao lại bắt con của Lang Vương người ta a?”

“Này..... Tiểu công tử.... Tiểu dân đối chuyện này cũng không biết, thôn trang này ngày thường đều rất an bình, nhưng mấy ngày trước, đàn ma lang đột nhiên xuất hiện, bắt đầu tập kích thôn dân, nhóm tiểu dân ngay cả cơ hội lên Phượng Thần Sơn đều không có..... Chỉ có thể trốn tránh trong tầng hầm....” Thôn trưởng lộ vẻ bối rối.

“Nói đúng ra là các người cũng không biết đứa nhỏ của Lang Vương bị bắt?” Đoan Mộc Ngưng chớp chớp mắt.

“Không biết!!” Mọi người đều lắc đầu.

“Ngao ngao –”

Nghe nhóm thôn dân trả lời, đàn ma lang vây quanh thấp giọng tru lên, đủ chứng minh rằng tiểu lang chính là ở tại nơi này không sai.

Ma lang thấp giọng tru lên làm thôn dân cảm thấy sợ hãi, rất sợ đàn ma lang hung tàn đột ngột công kích.

Đưa cái tay nhỏ huy huy vài cái, đám ma lang đang xông xáo nhất thời im lặng trở lại, Đao Mộc Ngưng khẽ nhú nhú mày: “Cái kia.... Trước đó các người có phát hiện ra chuyện gì kỳ quái hay đặc biệt gì không?”

“Chuyện tình đặc biệt?” Hai hàng lông mày của thôn trưởng đột nhiên thất lại.

“A, thôn trưởng có, lần trước có đạo tặc vào thôn phải không?” Một thôn dân đột nhiên lên tiếng.

“Đúng vậy đúng vậy, đúng là sau khi đám đạo tặc kia đến, đàn ma lang mới bắt đầu tập kích thôn!!” Một thôn dân khác lớn tiếng phụ họa.

“Đúng vậy đúng vậy.....”

“Tập kích thôn? Chuyện gì đã xảy ra?” Điện Vũ đứng ở một bên lên tiếng hỏi.

“Vài ngày trước có một đám đạo tặc tập kích thôn, bất quá bọn họ hình như bị thương, không chống đỡ nổi sự chống cự của thôn dân, sau đó toàn bộ tự sát, chuyện này cũng không gây tổn thất gì cho thôn, cho nên không có báo cáo....”

“Nga, vậy đám đạo tặc kia có lưu lại cái gì hay không?” Phong Vô Uyên khẽ nhú mày.

Đạo tặc tập kích thôn?

“Hình như không có.” Thôn trưởng nhẹ nhàng lắc đầu.

“Cái kia....” Nhưng vào lúc này, một thanh âm nhỏ nhỏ đột nhiên vang lên.

“Làm sao vậy?” Nghe thấy tiếng nói, thôn trưởng quay ra đằng sau nhìn.

Đó là một thiếu niên có mái tóc màu rậm nắng, một thân bố y, thực hiển nhiên là một người hay thẹn thùng, hiện tại trên mặt ửng đỏ hết lên, mang theo một tia ngượng ngùng.

“Đạo tặc kia có lưu lại một bao bố, trong đó có một cái trứng, bởi vì tiểu nhân không biết đó là trứng gì, hơn nữa cái trứng đó rất kỳ quái, biết phát ra âm thanh, cho nên....”

“Vậy quả trứng kia ở đâu?” Phong Vô Uyên mở miệng hỏi.

Quả trứng kia hiển nhiên chính là trứng của ma lang vương, ma lang vương có năng lực công kích rất mạnh, đám đạo tặc kia dám đi trộm trứng ma lang vương, hiển nhiên là đã có âm mưu từ trước.

“Ở trong hầm của ta....”

Thôn dân kia vừa dứt lời, Phong Vô Uyên đã ra lệnh cho Điện Vũ vào hầm, rốt cục cũng tìm được trứng của Lang Vương.

Sau khi Đao Mộc Ngưng đem trứng ma lang trả lại a lang vương, ánh sáng đỏ trong rừng dần dần biến mất, bây giờ đã rời đi.

Bầy lang rời đi, không khí quỷ dị chung quanh cũng dần biến mất, bầu trời trong xanh trở lại, mặt trời cũng dần dần xuống núi, rặng mây đỏ ngập trời rất đẹp.

Thiên hạ nhỏ nhỏ đứng dưới tịch dương, hồng quan chói mắt kia thật giống như ở trên người mà phát ra, xinh đẹp phi phàm.

*như mộc xuân phong: cụm này (có thể coi) là thành ngữ, nghĩa đen là “như ngồi trong gió xuân”, nghĩa bóng là chỉ sự được khai trí sau khi được tiếp xúc với những người có trí tuệ và phẩm đức cao thượng, cũng giống như được ngọn gió xuân thổi qua.

31. Chương 31: Định Nghĩa Quốc Gia

Rời khỏi thôn trang, đám người Phong Vô Uyên lại tiếp tục thẳng tiến hướng nam, đi suốt ba ngày trời, rốt cục cũng tới được ranh giới Phượng tộc.

“Oa...” Ghé lên vai Phong Vô Uyên, đứa nhỏ lộ vẻ mặt ngạc nhiên nhìn rừng rậm xa tít tắp.

“Vật nhỏ oa cái gì?” Đưa một tay ôm lấy tiểu tử hiếu động kia sợ y ngã xuống.

Hỏa Vân là linh thú, rất biết phán đoán tình hình giao thông, cho nên không cần đeo cương, hơn nữa dù sao cũng đi có một đường thẳng, không cần để ý tới điều đó, phiền toái chính là cái người cười lên nó, Đao Mộc Ngưng thực giống như con sâu nhỏ không ngừng hoạt động, thực là cho Phong Vô Uyên vô cùng lo lắng.

“Người nói đây chính là ranh giới Phượng tộc, vậy là nói rừng rậm ở bên này cũng là của Phượng tộc a!!” Nháy mắt mấy cái, đưa tay chỉ chỗ rừng rậm xa tít tắp.

“Ân, đúng vậy, có gì không ổn sao?” Phong Vô Uyên gật gật đầu.

Đối với cái đầu luôn suy nghĩ những thứ không tưởng của nhóc con này, hắn không thể nắm lấy dù chỉ một ít.

“Đất rộng như vậy sao có thể chỉ là một cái tộc, nói là một quốc gia cũng không có quá đáng nha!!” Cái tay vẫn chỉa vào khu rừng rậm rạp, Đao Mộc Ngưng sợ hãi kêu lên.

“Quốc gia.....” Phong Vô Uyên chần chừ.

Dĩ nhiên ở đại lục Thiên Vực này không có định nghĩa “quốc gia”, cho nên tộc trưởng đại nhân bác học đa tài cảm thấy bối rối.

“Thì cũng giống như tộc thôi, được hình thành từ rất nhiều tiểu thành trấn thôn trang nhỏ, chỉ cần càng kết nối với các tộc khác liền có thể có rất nhiều người bất đồng ở cùng một chỗ rồi!!” Khuôn mặt Đao Mộc Ngưng sáng bừng lên.

“Ách.... Cái kia tiểu công tử.... Mỗi chủng tộc đều có ranh giới, nếu như người nói, vậy không phải bất kỳ tộc nào cũng đều có thể lướt qua ranh giới của nhau mà qua lại tự nhiên sao?” Điện Vũ nói: “Chúng tộc ở đây tuy rằng nhìn qua thực bình thản, nhưng bên trong vẫn tồn tại rất nhiều gợn sóng không hề đơn giản như vậy.”

“Nhưng ta cảm thấy có một số việc nếu tất cả chủng tộc đều là hảo hữu của nhau thì có vẻ tốt hơn, giống như lần này Tinh Linh tộc có chuyện phiền toái liền cầu xin chúng ta tới hỗ trợ vậy, các người tưởng tượng một chút a, vì sao Tinh Linh tộc lại cầu viện chúng ta!!” Đao Mộc Ngưng nhăn mặt, cái miệng nhỏ nhỏ đỏ đỏ lên, bộ dáng rất là đáng yêu.

“Bởi vì Phượng tộc có một quy củ chính là không thể gây hại cho dị tộc a, cho dù là người trong giới quý tộc cũng không thể tùy ý nhốt tinh linh làm cấm duệ.” Lục Lâm Phi cắn lấy một miếng trái cây, sâu kín mở miệng.

“Chúng tộc khác không có quy củ như vậy!” Đôi mày khẽ nhíu.

“Đúng vậy!” Điện Vũ gật gật đầu.

Nhìn bộ dáng đương nhiên của ba người, hàng lông mày đang nhíu lại của vật nhỏ giãn ra, vui vẻ nói: “Chính là như vậy a, đây gọi là quan hệ hỗ trợ giữa chủng tộc với nhau a, quốc gia cũng giống như vậy, đem rất nhiều rất nhiều người bất đồng nhau tụ tập cùng một chỗ, không phải tốt lắm sao??”

Phong Vô Uyên nhìn đứa bé cười vui, trong mắt hiện lên nồng đậm sủng nịch.

“Ngưng Nhi quả nhiên không giống người thường.” Khuôn mặt tuần tú áp sát vào mặt Đao Mộc Ngưng hôn một cái.

Sự tưởng tượng Tiểu Ngưng Nhi của hắn thật đặc biệt.

Quốc gia a..... Hình như rất thú vị.

Hiện tại Phong Vô Uyên hoàn toàn không biết, lời nói đùa của ngày hôm nay cứ nhiên lại trở thành sự thật, chẳng qua để Phượng tộc mở rộng về phía nam này, còn phải qua rất nhiều khảo nghiệm.

Bốn người, ba linh thú nhắm thẳng hướng Rừng Tinh Linh mà tiến tới.

32. Chương 32: Rừng Tinh Linh

Qua mấy ngày đi đường, đám người Phong Vô Uyên rốt cục cũng tới được khu rừng nơi tinh linh cư trú.

Từ trên núi nhìn xuống, có thể thấy rất rõ ràng khu rừng đã bị trận hồng thủy này tàn phá ghê gớm đến cỡ nào, rất nhiều rất nhiều cây cối bị ngã rạp, ngay cả cây đại thụ to lớn sừng sững cũng bị bứng gốc.

“Oa, xem ra tình hình này không phải là phiền toái bình thường a.” Ôm Đao Mộc Ngưng nhảy xuống lưng Hỏa Vân, Phong Vô Uyên thần nhiên mở miệng.

Nhìn Rừng Tinh Linh đã trở thành đại dương mênh mông sắp sửa không nhìn thấy bờ thấy bến, Phong Vô Uyên khẽ nhíu nhíu mày.

“Vô Uyên, Vô Uyên.” Cái tay nhỏ giật giật nhúm tóc đỏ.

“Sao?” Cúi đầu nhìn vật nhỏ trong lòng.

“Nguyên một khu rừng lớn như vậy, như thế nào lại không có dê điều nước?” Nhìn xuống “đại dương mênh mông”, Đao Mộc Ngưng khẽ nhăn mặt nhăn mày.

“Dê điều nước?” Nghe Đao Mộc Ngưng lại nói ra một từ ngữ chẳng hiểu gì, Phong Vô Uyên chọn chọn mi.

“....” Nhìn biểu tình hiện tại của Phượng Quân đại nhân, Đao Mộc Ngưng đủ biết bọn họ ở đây không biết dê điều nước là cái chi chi rồi: “Chúng ta..... Chúng ta vẫn là đến Tinh Linh tộc trước đi, đến nơi ta sẽ nói cho người biết đó là cái gì....”

Nhóc con hiện tại đầu đã đầy mồ hôi rồi.

“Được.”

Sờ sờ đầu nhóc con, Phong Vô Uyên dẫn linh thú, Điện Vũ và Lục Lâm Phi theo sơn đạo xuống núi, ngay tại lúc mấy người sắp sửa xuống tới chân núi thì có một trận âm thanh náo loạn truyền đến tai.

“Không cần..... Cứu..... Cứu mạng.....”

“Ha ha, không ai có thể cứu người đâu !!”

“Không.....”

Nghe tiếng thét thê lương kia đủ biết là có chuyện, lần theo tiếng vọng, cứ nhiên thấy một nam nhân đang dề lên một bóng dáng nhỏ nhắn ở trong bụi cỏ ven đường.

“Điện Vũ!”

Phong Vô Uyên gọi một tiếng, bóng dáng Điện Vũ lóe lên một cái, nháy mắt đã xuất hiện ngay tại nam nhân đang nằm dề phía trên.

Chỉ thấy Điện Vũ toàn thân lưu chuyển quang mang màu xanh tung ra một cú, nháy mắt đã đem nam nhân kia đá văng ra ngoài.

“Người không sao chứ?” Điện Vũ nhẹ xoay người một cái, đứng ở bên cạnh thiếu niên.

Lúc này, Điện Vũ mới phát hiện ra người bị nam nhân đè dưới thân là một thiếu niên, cư nhiên lại là một thiếu niên Tinh Linh tộc, mắt lam, da dễ nổi nà, dung mạo tinh xảo, tóc lam như mắt, bộ dáng này, tư sắc này, khó trách những kẻ ham mê sắc đẹp đều quyết nghĩ ra trăm phương ngàn kế bắt giữ Tinh Linh tộc làm cầm duệ.

“Ta..... Ta không sao.....” Thiếu niên tất nhiên là đã bị hoảng sợ không ít, đối diện với Điện Vũ vừa mới cứu mình, trên mặt lại lộ thêm một tia lúng túng: “Cảm ơn....”

Nam nhân trắng kiện bị Điện Vũ đá bay kia thừa lúc mấy người phân thần, lập tức đứng dậy, chuẩn bị đào tẩu.

Chỉ thấy Lục Lâm Phi này giờ vẫn ở đằng sau Phong Vô Uyên, không biết từ khi nào trên tay đã cầm thêm một khối đá vụn, búng một cái, cục đá thần tốc phi thẳng vào chân nam nhân, khiến hắn từ trên sườn núi lăn xuống.

“Người ở bộ tộc nào?: Phong Vô Uyên ôm Đoàn Mộc Ngưng trong tay, ném ánh mắt lên người nam nhân trên mặt đất lạnh lùng mở miệng.

Nơi này là phía nam, bình thường đại đa số đi qua đây đều là người của Phượng tộc cùng Tinh Linh tộc sống trong Rừng Tinh Linh, nhưng hiện tại hắn lại đặt ra câu hỏi này thực hiện nhiên chính là tin tưởng bộ tộc của mình sẽ không có làm ra loại chuyện mất mặt này.

“Hừ...” Kẻ này đối đãi với tinh linh như thế dĩ nhiên là đã bị người khác sai khiến, hừ lạnh một tiếng, khoe miệng gọi lên một tia cười lạnh: “Ta sẽ không nói cho người biết, Phượng tộc Phượng Quân!!”

Nghe người kia khiêu khích, đôi mắt đỏ như lửa của Phong Vô Uyên chợt lóe ra tia sáng lạnh buốt, ngón tay thon dài chậm rãi vươn ra.

“Phượng Quân!!”

Điện Vũ và Lục Lâm Phi kinh hô ra tiếng, bọn hắn đương nhiên biết năng lực đặc biệt của Phong Vô Uyên.

Phong Vô Uyên không thích đụng chạm người khác, từ nhỏ đến lớn, lúc tiền nhân tộc trưởng và phu nhân còn tại thế, cho dù những cú đụng chạm với bọn họ không làm cho hắn sinh ra cảm giác chán ghét, nhưng hắn vẫn không muốn cùng bọn họ tiếp xúc, thường xuyên một mình một người, thực cô độc.

Khi Đoàn Mộc Ngưng xuất hiện, Phong Vô Uyên lại chủ động đi tiếp cận y, ôm y, đau y, sưng y, việc này đã khiến ọi người trong Phượng lâu lâm vào kinh ngạc.

Mà hiện tại, Phượng Quân của bọn họ cư nhiên lại bởi vì một lời nói khiêu khích mà muốn chạm vào đối phương, độc lấy suy nghĩ của đối phương....

Rõ ràng đó là một bàn tay xinh đẹp cực hạn, nhưng khi nhìn thấy tay Phong Vô Uyên hướng tới gần, nam nhân kia lại cư nhiên có cảm giác hoảng hốt dị thường.

Hắn từ nhỏ đã được huấn luyện làm tử sĩ, chỉ biết chấp hành nhiệm vụ chủ nhân ủy thác cho hắn, cho dù là chết hắn cũng chưa từng e ngại.

Nhưng cái tay đang vươn tới trước mắt này lại làm cho hắn cảm thấy nguy hiểm, chỉ có cái chết mới có thể tránh thoát được.

Một khi bị Phong Vô Uyên chạm đến, so với chết càng khủng bố hơn.

“Phốc –”

“Vô Uyên!!”

Ngay lúc nam nhân kia cắn lưỡi hộc máu tươi tự sát, Đoàn Mộc Ngưng kinh hô một tiếng, sau liền nhìn thấy người đó thẳng tắp té trên mặt đất, khí tuyệt bỏ mình.

Nhìn nam nhân chết không nhắm mắt kia, Phong Vô Uyên ôm Đoàn Mộc Ngưng, thu hồi tay, mày kiếm khẽ nhăn.

“Không thích chạm vào người khác thì không cần miễn cưỡng, ta biết hấn làm cho người sinh khí.” Tay mềm mềm nhỏ nhắn nắm lấy tay Phong Vô Uyên, sau đó ôm vào trong lòng, Đoan Mộc Ngưng nhẹ nhàng nói.

Phong Vô Uyên có năng lực gì, cùng hấn ở chung lâu như vậy, y đương nhiên biết rõ.

Ở cái thế giới này mà nói, năng lực của Phong Vô Uyên có thể gọi là thấu tâm thuật, thông qua việc đụng chạm người khác mà đọc lấy suy nghĩ của họ.

Chẳng qua năng lực của Phong Vô Uyên cùng thấu tâm thuật ở thế giới của y có chút bất đồng, bởi vì hấn hình như không những đọc được suy nghĩ của người khác, ngay cả dự vọng cùng tất cả cảm xúc trái khoáy của đối phương đều có thể tiếp cận được.

Loại năng lực bề ngoài nhìn rất tiện lợi, nhưng tựa hồ cũng mang đến cho hấn rất nhiều rất nhiều thống khổ.

Không dễ dàng cùng người gần người, hấn không muốn chạm vào người khác chạm vào những cảm xúc trái khoáy kia, người khác nếu biết được hấn có năng lực này cũng đồng dạng nhượng bộ lui binh, vậy, Phong Vô Uyên rốt cuộc đã trưởng thành như thế nào, bên người hấn chưa từng có lấy một người.....

Vừa nghĩ tới, ngực Đoan Mộc Ngưng cảm nhận được một tia đau đớn.

Cảm giác đau lòng, y lần đầu tiên nếm thử, thật không dễ chịu chút nào.

“Ta không sao....” Biết vật nhỏ trong lòng đang suy nghĩ, cũng biết hiện đang vật nhỏ vì mình mà đau lòng, Phong Vô Uyên cảm thấy trong lòng hơi hơi ấm áp, đối y ngoắc ngoắc khóe miệng.

Độ cong đôi môi mặc dù nhạt, nhưng mọi người trong Phượng lâu đều biết, Phượng Quân trước đây luôn vô cảm hiện tại ở trước mặt đứa nhỏ này cuối cùng cũng dần biến thành người sống rồi.

“Về sau không có sự cho phép của ta, không cho chạm vào người khác, bằng không ta liền cắn người!” Há cái miệng còn chưa mọc đủ răng sữa cắn vào lưng bàn tay của hấn.

“Ừ!”

Một lớn một nhỏ cùng nhau trêu đùa, Phong Vô Uyên ôm Đoan Mộc Ngưng bước ngang qua xác nam nhân, hướng về phía Điện Vũ và thiếu niên tinh linh.

Nếu Ngưng Nhi của hấn không thích hấn chạm vào người khác, như vậy hấn sẽ không chạm.

Lục Lâm Phi hiện tại đang ngồi xổm trước mặt cái xác, bắt đầu kiểm tra thi thể, muốn xem thử xem trên người nam nhân kia có manh mối gì để chứng minh nguồn gốc của hấn hay không.

“Xin hỏi.... Xin hỏi ngài chính là Phượng tộc Phượng Quân đại nhân sao?” Thiếu niên tinh linh được Điện Vũ nâng dậy nhẹ nhàng mở miệng hỏi.

Nhìn thẳng vào đôi mắt màu lam không có lấy một tia ngạo khí của Tinh Linh tộc kia, Phong Vô Uyên thần nhiên gật gật đầu, không đáp.

“Thật tốt quá, tộc trưởng nói các người sắp đến, bảo ta ở đây chờ, dẫn cái người vào Rừng Tinh Linh....” Nhìn ánh mắt vui sướng kia, đủ để thấy Tinh Linh tộc đã bị chuyện tình phát sinh vừa rồi làm cho hoảng sợ không nhẹ.

“Làm phiền.” Phong Vô Uyên thần nhiên mở miệng.

“Mời theo ta!”

Tinh linh trong lòng còn sợ hãi nhìn Lục Lâm Phi đã nghiên cứu cái xác xong xuôi trở về đội ngũ, lại khề liềc nhìn nam nhân phải phơi thây nơi hoang dã kia một cái, liền dẫn mấy người Phong Vô Uyên xuống núi.

Đến nơi, tinh linh lôi một cái diệp thuyền như cái lá cây từ trong đám bèo ra.

“Này..... Này chắc không bị chìm đâu hả?” Điện Vũ nhìn nhìn diệp thuyền dài dài kia, hỏi nhỏ nhỏ.

Có một mảnh như vậy, thật sự có thể để cho bọn họ đứng lên được sao, y thấy thế nào cũng chỉ là cái lá cây thôi a....

“Đây là lá cây của tinh linh thụ nơi tinh linh cư trú, phụ trọng lực rất mạnh, thỉnh đại nhân yên tâm.” Cầm lấy một cây gậy trúc dài nhỏ, tinh linh nhẹ nhàng nhảy xuống đầu thuyền: “Sau khi Rừng Tinh Linh phát sinh thủy tai, chúng ta đều sử dụng cái này để di chuyển, hơn nữa càng đi sâu vào bên trong, mực nước càng sâu.”

“Thật có lỗi.” Nhìn bộ dáng ưu thương của tinh linh, Điện Vũ mở miệng giải thích, bước lên diệp thuyền.

Nhìn diệp thuyền tùy thời đều có thể chìm này không thể tưởng tượng được sau khi mấy người bọn họ hoàn toàn ổn định trên thuyền, lại không hề có bất cứ dấu hiệu cho thấy chiếc thuyền sắp chìm nào, cực thần kì.

33. Chương 33: Tới Tinh Linh Tộc

Gậy trúc nhẹ nhàng khua qua khua lại trong nước, con thuyền lướt nhanh về phía trước, dễ dàng tránh né những cây rừng bị dòng nước dồn ngã, chứng tỏ người chèo thuyền có kỹ thuật cực siêu.

Trên thuyền, người chèo dĩ nhiên là tinh linh, lỗ tai tròn tròn, gương mặt tinh xảo, da dễ nổi nà, mắt xanh tóc xanh, thân hình tinh tế.

Đứng ngồi ở trên thuyền còn có bốn người khác, ba nam tử trẻ tuổi và một đứa nhỏ vừa tròn một tuổi.

Đứa nhỏ có gương mặt xinh đẹp tinh xảo được nam tử tóc đỏ mắt đỏ quần áo cũng đỏ nốt ôm lộ ra đôi mắt đen long lanh nước nhìn bốn phía lúc tỏ mò lúc lại kinh ngạc, bộ dáng thật đáng yêu.

“Lúc ở trên núi nhìn xuống, đã cảm thấy trình độ bị hủy hoại ở nơi này thực dọa người, không ngờ càng đi vào trong, lại càng dọa người hơn.” Đoan Mộc Ngưng nhìn cái cây bị dồn ngã, đôi mày đẹp nhẹ nhàng cau lại.

“Rừng Tinh Linh mấy ngàn năm qua chưa bao giờ phát sinh quá chuyện như vậy, nếu nói đây là thiên tai, thật đúng là không ai có thể tin được!” Điện Vũ ngồi xếp bằng trên thuyền, nhìn xuống dòng nước đục đục vì cây cối bị ngâm lâu trong nước, mặt nhăn mày nhíu.

Tính cách tinh linh rất cao ngạo, nếu tình huống hiện tại không đặc thù đến như vậy, cho dù có như thế nào đi nữa cũng không có khả năng phát ra tín hiệu cầu cứu Phượng tộc a.

“Trong Tinh Linh tộc, có không ít tinh linh biết sử dụng thủy chi triệu hồi ma pháp, nhưng trận hồng thủy này ngay từ khi mới bắt đầu đã như mãnh thú hung hãn phá hủy khu rừng, các thủy tinh linh đều không hề cảm nhận được sự dao động của ma pháp.” Tinh linh chèo thuyền Y Đặc Lạc thản nhiên mở miệng: “May mắn tất cả tinh linh đều ở tại trung tâm Rừng Tinh Linh, bằng không với thủy tai lần đó, sợ là chết vô số.”

“Có thể nhìn ra.” Đoan Mộc Ngưng gật gật đầu.

May mà Rừng Tinh Linh cây cối nhiều, hơn nữa còn rất sum xuê, bằng không sợ là sẽ thành đại dương mênh mông mất rồi.

“Chúng ta đến trại tinh linh, ta mang bọn người đi gặp tộc trưởng trước đã.” Thuyền nhỏ từ từ lướt qua một loạt thân cây đại thụ xếp thành hình tam giác, tiến vào trung tâm tinh linh.

Thụ ốc mà các tinh linh sống chính là ở trên thân cây tinh linh thụ, bọn họ làm một cái thang lầu trên thân cây tinh linh, sau đó xây từng tầng từng tầng thụ ốc, thập phần đặc biệt.

Mà để có thể xây được thụ ốc, tinh linh thụ đó nhất định phải sống hơn năm trăm năm, bởi vậy có thể thấy tinh linh thụ là loại cây kỳ diệu tới cỡ nào.

Thuyền nhỏ tấp vào thang lầu của một gốc tinh linh thụ, Y Đặc Lạc leo lên thang lầu trước, ra hiệu đám người Phong Vô Uyên đi theo y.

Đi đằng sau Y Đặc Lạc, Đoan Mộc Ngưng được Phong Vô Uyên ôm đưa đôi mắt trong veo như nước nhìn bốn phía.

Y phát hiện ra có không ít tinh linh trốn ở trong phòng nhìn lên bọn họ, lại còn xì xầm to nhỏ nói chuyện với nhau.

Thực hiển nhiên, bởi vì các tinh linh sống trong Rừng Tinh Linh rất hiếm khi được gặp gỡ các tộc khác, cho nên đối với mấy người Phong Vô Uyên đều rất là tò mò.

Tò mò lan tràn khiến cho các tinh linh đã quên mất việc bọn họ phải tỏ ra cao ngạo, một cổ thiên chân kia thật là làm cho người ta rất là thích nha.

“Tộc trưởng, Y Đặc Lạc đã dẫn sứ giả Phượng tộc đến.” Bước đến trước một gian thụ ốc, y cung kính thông báo với người ngồi bên trong.

“Mời vào.” Trong phòng truyền ra một thanh âm già nua hiền lành.

Đẩy cửa ra, liền nhìn thấy một ông lão tóc đã bạc trắng mặc bạch y ngồi trước cửa sổ, bọn họ bước vào trong phòng, ông lão xoay người, vừa lúc nhìn thấy Phong Vô Uyên đôi mắt màu lục nhạt liền lộ ra một tia kinh ngạc.

“Ngài là..... các hạ Phượng Quân!!” Tinh Linh tộc trưởng dĩ nhiên chưa bao giờ nghĩ tới, Phượng Quân Phượng tộc lại tự mình đích thân đến Tinh Linh tộc.

“Tộc trưởng gia gia nhiều năm không gặp.” Phong Vô Uyên ôm Đoan Mộc Ngưng khẽ gật đầu vãn an.

Phong Vô Uyên là người có rất ít biểu cảm, vô luận là đối mặt với người nào, hắn luôn trưng ra bộ dáng lạnh như băng [với Ngưng Nhi là ngoại lệ].

Thân là tộc trưởng, hắn không bao giờ phải cúi đầu trước kẻ khác, hiện tại lại vãn an Tinh Linh tộc tộc trưởng, chứng tỏ hắn đối với tộc trưởng này có vài phần kính trọng.

“Ta thật sự không thể ngờ tới người cư nhiên lại đích thân đến đây, mười năm không thấy, người đã trưởng thành rồi.” Tinh Linh tộc trưởng lộ vẻ vui mừng. “Mau ngồi đi, đường xá xa xôi, các người đều mệt mỏi rồi!”

Để mọi người ngồi xuống sau, Y Đặc Lạc thực hợp thời bưng lên trà thơm ọi người.

“Tộc trưởng gia gia, có thể kể một chút tình huống lúc đó không?” Bưng ly trà lên, Phong Vô Uyên thổi thổi cho nguội bớt, nhưng không uống, ngược lại đem ly trà đến trước miệng đưa nhỏ trong lòng.

Đoan Mộc Ngưng giương mắt nhìn Phong Vô Uyên ngọt ngào cười, há miệng nhỏ uống trà, khuôn mặt xinh đẹp lộ ra một tia cười thần nhiên.

Trà Tinh Linh tộc và trà ở chỗ y quả nhiên là hoàn toàn khác nhau, mùi thơm ngát lại mang theo một chút vị ngọt, khiến cho tâm tình thư sướng.

Nhìn bộ dáng cẩn thận chăm sóc Đoan Mộc Ngưng của Phong Vô Uyên, ý cười trên mặt Tinh Linh tộc trưởng càng thêm sâu.

Đứa nhỏ tịch mịch này cuối cùng đã tìm được bạn rồi.

“Đêm khuya khi băng tuyết tan, đột nhiên ở phía xa vang lên một trận náo động mãnh liệt, giống như có thiên quân vạn mã cùng tiến đến khiến cho cả Tinh Linh tộc tỉnh giấc. Ngay lúc đó cả Rừng Tinh Linh cũng đã bị xoáy nước bao phủ, hơn một nửa cây cối trong rừng bị nước đốn gãy, nước lại còn không chịu rút xuống khiến cây cối vốn bị trọng thương nay lại phải ngâm mình trong nước....” Nói xong, Tinh Linh tộc trưởng khẽ thở dài một hơi: “Nếu cứ tiếp tục như vậy, Tinh Linh tộc sẽ bị diệt sạch, bộ tộc Tinh Linh của chúng ta được sinh ra từ Cây Sinh Mệnh, nếu Cây Sinh Mệnh cứ trường kỳ ngâm trong nước như vậy Sẽ sớm tàn úa thôi....”

“Lão gia gia, xung quanh Rừng Tinh Linh này, có con sông nào hay không?” Đoan Mộc Ngưng vừa uống trà vừa nhu nhu thanh âm hỏi, nháy mắt ưu thương trong phòng đã tan biến đi vài phần.

“Tiểu công tử như thế nào lại biết a, gần Rừng Tinh Linh xác thực là có một con sông?” Tộc trưởng nhìn đứa nhỏ rõ ràng chỉ mới có một tuổi cư nhiên có thể ăn nói lưu loát, mặc dù vẫn là thanh linh vô tà (tâm hồn trong sáng không lẫn tạp niệm) nhưng trí tuệ lại không giống như là của hài đồng.

“Lão gia gia, ngày mai có thể để cho Y Đặc Lạc đưa chúng ta đến con sông phụ cận thị sát một phen được không?” Không trả lời câu hỏi của Tinh Linh tộc trưởng, Đoan Mộc Ngưng dùng thanh âm nhu nhu của mình hỏi.

“Đương nhiên có thể.”

Cùng Tinh Linh tộc trưởng hàn huyên một hồi, Phong Vô Uyên ôm bé liên tục ngáp vào gian thụ ốc mà Y Đặc Lạc đã chuẩn bị cho bọn họ.

“Ngưng Nhi mệt sao? Buồn ngủ rồi?” Phong Vô Uyên kéo tấm chăn mỏng đắp qua người đứa nhỏ rồi tự mình ngồi ở mép giường.

“Muốn ngủ.” Nhìn nam nhân mắt đầy vẻ sủng nịch, Đoan Mộc Ngưng ngọt ngào cười, vươn tay nắm lấy dải tóc đỏ: “Vô Uyên cũng nằm....”

Xê dịch thân nho nhỏ mềm mềm một chút để cho Phong Vô Uyên nằm lên, đôi mắt đen trong veo như nước chờ mong nhìn.

“Đứa ngốc.”

Nhìn ánh mắt chờ mong của Đoan Mộc Ngưng, tâm Phong Vô Uyên nổi lên một tia ấm áp, đáp ứng thỉnh cầu của vật nhỏ mà nằm bên cạnh y.

Thân hình thon dài ấm áp vừa nằm xuống, Đoan Mộc Ngưng liền đem cái thân nhỏ dán vào, hai tay thuận thế mở ra, ôm cái lưng rộng lớn của Phong Vô Uyên, khuôn mặt trắng nõn cọ cọ lên ngực hắn.

Khó trách phụ hoàng y thích ôm ba ba như vậy a, thực sự rất thoải mái....

Cánh tay thon dài hữu lực ôm chầm lấy đứa bé trong lòng, Phong Vô Uyên nhẹ nhàng hôn lên tóc y.

“Ngưng Nhi vì sao lại muốn Y Đặc Lạc đưa đến chỗ kia xem?”

Nhóc con này tuy luôn lười biếng, nhưng mỗi một chuyện làm ra đều có mục đích, không hề làm ra bất cứ chuyện tình dư thừa nào.

Tính cách như vậy hoàn toàn không hề giống thiên tính của vật nhỏ, giống như là từ nhỏ đã dưỡng thành, chính là người kia rất cuộc là ai?

“Tinh Linh tộc chưa từng có nước lớn, lại đột nhiên xuất hiện trận thủy tai, nhất định là có địa phương xuất hiện loại chuyện này, mà phụ cận lại có con sông, kia lại càng khả nghi.” Khuôn mặt nhỏ nhăn ngược lên, đôi mắt đen nhìn thẳng vào cặp mắt đỏ như hỏa diễm lại mang theo một tia lạnh nhạt, nghịch ngợm chớp chớp vài cái.

“Ngưng Nhi hoài nghi có người ở con sông kia động tay động chân?” Phong Vô Uyên là người thông minh, một chốc đã thông suốt.

“Ân, ta là đang có suy nghĩ như vậy a.” Gật gật đầu, đối với việc Phong Vô Uyên hiểu được ý tứ trong lòng, Đoan Mộc Ngưng cảm thấy thực vui vẻ.

“Ân, nếu Ngưng Nhi cảm thấy cần phải đi xem xét, vậy ngày mai chúng ta đi nhìn xem, hiện tại đã mệt rồi, ngủ đi.” Khuôn mặt tuần tú áp sát vào, bạc thần nhẹ nhàng hôn lên đôi môi hồng nộn kia một cái.

“Ừ, Vô Uyên cũng ngủ nha.” Môi cùng môi nhẹ nhàng tiếp xúc khiến mặt Đoan Mộc Ngưng hơi hơi đỏ lên, bắt chước Phong Vô Uyên, hôn một cái.

Chỉ là chạm nhẹ nhưng cũng đã khiến tim y bùng cái nhảy dựng lên, có điểm giống lúc phụ hoàng và ba ba hôn môi, tựa hồ lại không giống.

Về phần làm sao không giống, y cũng không biết nữa.....

34. Chương 34: Ma Quỷ Đẳng

Cơm trưa vừa qua, Phong Vô Uyên liền ôm Đoàn Mộc Ngưng cùng Y Đặc Lạc đi ra ngoài, Điện Vũ ở trong phòng thấy thế, liền buông đồ vật trên tay xuống chuẩn bị đi theo, lại bị Phong Vô Uyên ngăn cản.

“Điện Vũ người không cần đi cùng.”

“A? Vì cái gì?” Thân là cận vệ của Phong Vô Uyên, ngoài những tình huống đặc biệt có ám vệ ẩn thân bảo hộ ở vòng ngoài, Điện Vũ và Phong Vô Uyên lúc nào cũng như hình với bóng.

Hỏa pháp của Phong Vô Uyên tuy rằng không người nào có thể bì kịp, nhưng khi xuất môn, cẩn thận một chút vẫn hơn.

“Bởi vì trận thủy tai này mà có rất nhiều tinh linh thân thể không khỏe, chỉ có một được sư ở lại sẽ không làm hết việc.” Lời nói thản nhiên, khiến cho Điện Vũ không thể nào phản bác.

Tinh Linh tộc hiện tại đúng là có rất nhiều tinh linh bị bệnh, cho dù Lục Lâm Phi y thuật có cao siêu đến đâu, một mình chữa trị cho cả đồng người cũng là chuyện không tưởng.

.....

Giống như lúc tiến vào Tinh Linh Tộc, Y Đặc Lạc dùng diệp thuyền chở Phong Vô Uyên và Đoàn Mộc Ngưng tiến lên thượng nguồn, trải qua hơn mười ngày bị thủy tai đột kích, đã có không ít cây cối vì bị ngâm trong nước quá lâu mà phát ra mùi thối rữa.

“Một khu rừng tốt tươi lại bị biến thành như vậy, thật sự là đáng tiếc.” Tay nhỏ bé ôm lấy Phong Vô Uyên, cảm Đoàn Mộc Ngưng đặt lên đôi vai rộng lớn, nhẹ nhàng nói.

Thân là phượng hoàng con, là đứa con được sinh ra giữa loài người và thần thú, đối với rừng rậm luôn có phản ứng bản năng muốn bảo hộ, hơn nữa Đoàn Mộc Ngưng cảm giác được, khu rừng này đã mất không ít sinh mệnh trong trận thủy tai không biết tại sao lại xuất hiện.

“Ngưng Nhi thấy bị thương sao?” Nhẹ nhàng vỗ về lưng Đoàn Mộc Ngưng, Phong Vô Uyên mở miệng: “Vì động vật sống trong khu rừng này đã chết?”

Hắn không cảm nhận được tâm tư thiên hạ trong lòng, nhưng qua lời nói của bé, hắn có thể cảm nhận được áp lực bị thương trong đó.

“Ân, mọi người đều rất đáng thương.” Nhẹ nhàng nhắm mắt lại, Đoàn Mộc Ngưng nhỏ giọng nói.

Những động vật không kịp tránh thủy tai trước khi chết đều không cam lòng, sợ hãi còn có tuyệt vọng.....

“Không có việc gì đâu.” Nhẹ giọng an ủi, Phong Vô Uyên trấn an đứa nhỏ.

Hắn không muốn đứa nhỏ của hắn lo lắng quá nhiều.....

.....

Lúc đưa Phong Vô Uyên và Đoàn Mộc Ngưng đến mé sông, cứ nhiên phát hiện chỗ con đê đang có một loại thực vật kỳ quái đang sinh trưởng.

Loại thực vật như dây leo này sinh trưởng dài khắp cả con đê, màu nâu, có gai nhọn.

“Đây là loại thực vật gì vậy?” Dây leo sinh trưởng suốt cả con sông.

“Đây đó là....” Đưa tay ra hiệu cho Y Đặc Lạc đem thuyền tới gần, may kiếm Phong Vô Uyên càng lúc càng gần lại.

“Vô Uyên biết?”

Nhìn Phong Vô Uyên nhăn mày, Đoàn Mộc Ngưng liền biết thứ này tuyệt đối không đơn giản, hơn nữa còn phi thường phiền toái.

“Thứ này là ma quỷ đẳng, theo truyền thuyết, loại thực vật này chỉ sinh trưởng ở những vực sâu hắc ám quanh năm không có lấy một tia sáng, chúng có một đặc tính chính là có sức sinh sản rất mạnh, chỉ cần

đem bọn chúng từ trong bóng tối ra ngoài ánh sáng, sẽ sinh trưởng cực kỳ nhanh.” Một tay ôm Đoan Mộc Ngưng, Phong Vô Uyên vươn một tay ra, bàn tay thon dài mở ra, không khí bên trong lưu chuyển từ từ thành một cỗ nóng cháy, một ngọn lửa rất nhanh đã ngưng tụ trong lòng bàn tay hắn.

Đưa bàn tay giữ ngọn lửa đến gần ma quỷ đằng, dây leo nguyên bản vẫn yên tĩnh như vật chết cứ nhiên lại cử động, như một con rắn bình thường luôn lách tránh đi sí diễm (sí: cháy mạnh; diễm: ngọn lửa) trong tay Phong Vô Uyên.

“Trời ạ, đây là.....” Y Đặc Lạc kinh ngạc mở to hai mắt.

Thân là tinh linh, từ nhỏ đã ở trong Rừng Tinh Linh, đối với các loại thực vật đều rất tinh tường, như hiện tại nhìn thực vật kia tránh tránh né né ngọn lửa trong tay Phong Vô Uyên, thật đúng là đã bị kinh hách không nhỏ.

“Vật này lại biết tránh a!!!” Đoan Mộc Ngưng thực rõ ràng là lần đầu tiên gặp loại thực vật kỳ quái như vậy, đôi mắt đen nhanh mở to đầy vẻ kinh ngạc.

“Đây là lý do bọn chúng được gọi là ma quỷ đằng, không một ai biết bọn chúng là vật sống, may mắn dây leo này còn trong giai đoạn trưởng thành, nếu để qua thời gian này một chút, chờ cho nó thật sự trưởng thành, sẽ nở ra hoa có thể mê hoặc lòng người, mùi hương có thể khiến cho người ta rơi vào ảo mộng, lại cũng có thể làm cho hắn rơi vào cảm giác tuyệt vọng bất lực.” Phong Vô Uyên tiếp tục giải thích nguy hại của ma quỷ đằng.

“Phượng Quân..... Đại nhân, như vậy hiện tại phải làm gì bây giờ?” Y Đặc Lạc bối rối: “Lúc chúng ta bị thủy tai đã từng tới đây, nhưng không hề phát hiện ra thứ này.”

“Ma quỷ đằng còn có một đặc tính, phạm là địa phương nó sinh trưởng, nhiệt độ không khí xung quanh sẽ dần dần giảm xuống!”

Lời này vừa nói ra, Y Đặc Lạc kinh dị mở to hai mắt,

Xác thực, từ sau khi Tinh Linh tộc bị thủy tai, nhiệt độ trong Rừng Tinh Linh bắt đầu giảm xuống.

“Chúng ta quay về trước, ma quỷ đằng này số lượng quá nhiều, phải thương lượng đối sách cho tốt mới được.”

“Vâng.”

“Chờ đã!” Ngay tại lúc Y Đặc Lạc chuẩn bị chèo thuyền, Đoan Mộc Ngưng đột ngột lên tiếng: “Y Đặc Lạc, có thể đi qua nhìn chút không? Có điểm kỳ quái.”

Tay nhỏ nhỏ chỉ về một hướng.

35. Chương 35: Kế Hoạch

Sau khi đến đề thượng điều tra qua, Đoan Mộc Ngưng vừa trở về liền bảo Phong Vô Uyên gọi Tinh Linh tộc trưởng đem đến một khối vải trắng cùng một khối than củi đen thùi lù.

Phong Vô Uyên không biết bảo bối của hắn đang vẽ vẽ cái gì, nhưng cũng không có ngăn cản y, ngược lại để mặc y ở trong phòng, tự mình đi tìm Tinh Linh tộc trưởng thương thảo phương án giải quyết ma quỷ đằng sinh trưởng trên đề.

Ma quỷ đằng là loại thực vật đặc thù, trừ phi nhổ tận gốc sau đó thiêu hủy nó, bằng không thì vô phương.

Phong Vô Uyên đi ra ngoài, cái tay nhỏ bé đang cầm than củi đen thùi lù của Đoan Mộc Ngưng bắt đầu vẽ ra cái trục bánh xe trên miếng vải trắng, chỉ cần có thứ này, Tinh Linh tộc về sau sẽ không xuất hiện thủy tai nữa.

Một mảnh rừng rậm xinh đẹp như vậy, y không hề muốn nó bị thủy tai hủy hoại chút nào, động vật trước khi chết lưu lại tàn niệm làm cho y rất xúc động.

.....

Đến trưa, Phong Vô Uyên quay trở lại thụ ốc, vừa vào phòng liền thấy ngay đứa nhỏ bần hê hê đang ngồi trên bàn, bộ dáng bần bần đáng yêu của vật nhỏ làm cho hắn không nhận được mà phì cười, hồng mâu toát lên tia sủng nịch nồng đậm.

“Nhóc con, chỉ mới qua có hai canh giờ, ngươi như thế nào lại biến thành bộ dáng này?” Đi đến ngồi xuống, Phong Vô Uyên đưa tay lau đi vết bẩn trên mặt Đao Mộc Ngưng.

“Vô Uyên.....” Nâng mặt nhìn nam nhân vẫn còn lộ ra ý cười, khuôn mặt nhỏ nhắn của Đao Mộc Ngưng hơi hơi đỏ lên.

Bỏ than củi trong tay xuống, cũng không để ý cái thân đang bần hê hê của mình có thể làm dơ Phong Vô Uyên, liền như vậy mà nhào vào cái ôm ấm áp kia.

Than củi và bút chì rất khác nhau, hơn nữa vải dệt ở đây rất thưa, dùng than củi vẽ lên, phần than sẽ bị bóc ra, dính đầy lên cả thân.

Bất quá..... Ai bảo y không biết dùng bút lông, nếu giống như Phong Vô Uyên có thể dùng bút lông vẽ, sẽ không cần bị bẩn đến vậy.

“Ngưng Nhi đang vẽ cái gì?” Cúi người hôn lên cái miệng hồng hồng, ánh mắt Phong Vô Uyên dừng ở trên mặt vải.

Trên mảnh vải trắng có vẽ một vật rất kỳ quái, tròn tròn rất giống một cái bánh xe, vật như vậy hắn chưa bao giờ gặp qua, vậy mà Đao Mộc Ngưng lại có thể vẽ ra, khiến cho hắn cực kỳ cảm thấy mới lạ.

“Vẽ guồng nước!!”

“Guồng nước?” Xe nước?

Thứ trong bức tranh Phong Vô Uyên nhìn là thứ lần đầu tiên thấy, ngay cả cái tên kia hắn cũng là lần đầu tiên nghe.

“Guồng nước, bình thường đều được lắp đặt tại các địa phương có dòng nước chảy xiết, lợi dùng dòng nước từ thượng du chảy xuống mà khởi động guồng nước.”

Guồng nước hắn chính là cái bánh xe để điều thủy.

Ổng trục trên guồng xe đóng vai trò làm cánh quạt trực tiếp bị xung lượng của nước tác động, khi đã nhận được một lực nhất định bánh xe sẽ quay, lực cản và ma sát đều bị bỏ qua.

Bị chuyển góc độ, ban đầu ổng trục sẽ chứa đầy nước, nhưng khi ổng trục đến độ cao nhất định, sẽ đổ nước ra ngoài.

Như thế đền đáp lại, tuần hoàn đề thủy. (Ta là đang tự mình phang bậy =.=)

Dùng trục làm bánh xe hiệu suất rất thấp, nhưng không cần cung cấp động lực.” Đao Mộc Ngưng dùng ngón út chỉ vào guồng nước vẽ trên vải, giải thích cho Phong Vô Uyên: “Ta đã xem qua con đê trên sông, làm quá thấp, thực rõ ràng thủy tai lần này là do có người cố ý gây nên, sau khi diệt được đám dây leo kia, liền có thể nhìn thấy rõ, muốn để cho nước không gây hại nữa, nhất định phải đem đê sửa sang lại cho tốt, tốt nhất là đắp đê cao hơn nữa, phía nam tuy không nóng lắm, nhưng vạn vật đều cần nước, sau khi xây đê cao lên, muốn nước tiến vào trong đều phải dựa vào guồng nước.”

“Thì ra là thế.” Phong Vô Uyên gật gật đầu, khoe miệng mỉm cười: “Bảo bối hiểu biết rất nhiều.

Nói xong, liền hôn lên trán Đao Mộc Ngưng một cái, chọc cho gương mặt nho nhỏ kia vù vù đỏ bừng lên, tim đập thùng thùng.

“Cái kia.... Về chuyện dây leo đó, tộc trưởng gia gia nói sao?” Tâm vẫn còn đang kinh hoàng, Đao Mộc Ngưng không được tự nhiên tự mình phân tâm lực chú ý.

Mỗi ngày tim đều đập với cái tốc độ này, không biết có bị bệnh tim không nữa.

“Ân, tộc trưởng gia gia đã tụ hợp hỏa tinh linh trong tộc lại, buổi trưa ngày mai, khi mặt trời lên cao nhất liền xuất phát.” Phong Vô Uyên sững nịch nhìn đứa nhỏ trong lòng, ôm y vào trong.

Bên trong có một bồn tắm tinh xảo được làm từ thân cây, trong bồn lại khảm hỏa tinh thạch, chỉ cần đổ nước vào là có thể tắm rửa, vật nhỏ hiện tại trên người đều bẩn, nhất định phải tắm rửa.

Đem nước đổ vào bồn, một lát sau, Phong Vô Uyên đưa tay thử nhiệt độ nước trong bồn, sau đó mới giúp Đoan Mộc Ngưng cởi áo.

Hai người sống với nhau đã lâu, vô luận là tắm rửa, ngủ, ăn cơm đều là cùng một chỗ, cho nên đối với việc Phong Vô Uyên tắm rửa ỉn, Đoan Mộc Ngưng đã sớm không còn có cái cảm giác ngượng ngùng như trước.

Dù sao cái gì nên nhìn hay không nên nhìn, còn có nên sờ hay không nên sờ, Phong Vô Uyên đều đã sử dụng hết, thẹn thùng làm cái đinh gì.

“Vô Uyên.”

“Ân?”

“Chúng ta trở về cũng làm cái bồn vậy nha.” Đối với cái bồn tinh xảo này, ngay từ lúc nhìn thấy y đã thích chết đi được.

“Người thích, vậy thì làm một cái.” Chỉ cần là thứ vật nhỏ muốn, cho dù là sao trên trời hán cũng sẽ hái xuống.

Phong Vô Uyên sững ái Đoan Mộc Ngưng đã đến mức muốn gì liền đáp ứng cái đó rồi.

36. Chương 36: Ma Đăng Xuất Hiện Dị Tượng

Bởi vì sự xuất hiện của ma quỷ đăng, nên cho dù đang là buổi trưa, bầu trời phía trên Rừng Tinh Linh cũng xuất hiện rất nhiều mây đen che khuất phần lớn ánh sáng.

Nếu Phong Vô Uyên không đến, khu rừng rậm đáng thương này sẽ bị ma quỷ đăng chiếm cứ, Tinh Linh tộc về sau cũng sẽ bị tiêu diệt.

“Vô Uyên, ta cũng phải đi.....”

Đứa nhỏ mặc thủy lam sam không ngừng đeo dính trên lưng nam nhân tóc đỏ áo đỏ, mái tóc đen nhánh mềm mại dài đến ngang vai cũng không được buộc gọn lại, tùy ý rối tung xòa trên vai, nếu nhìn kỹ hơn nữa, còn có thể nhìn thấy mái tóc đen của đứa nhỏ kia còn phát ra hồng quang.

Hiện tại, đứa nhỏ giống như lợn thục (gấu koala) dùng cả hai tay hai chân cố sống cố chết bám dính lấy nam nhân, cái cằm nhỏ đặt lên đôi vai dày rộng, muốn có bao nhiêu kỳ quái liền có bấy nhiêu.

“Rất nguy hiểm, Ngưng Nhi ngoan ngoãn ở thụ ốc chờ ta trở lại.” Nam nhân lạnh như băng, không lộ ra biểu tình, nhưng khi nhìn vào đôi mắt đỏ như lửa của hán, có thể thấy được trong đó chứa đầy tia nhìn sững nịch dành cho thiên hạ trên lưng.

“Ngưng Nhi không sợ.” Môi hồng vênh lên.

“Ta biết lá gan của Ngưng Nhi lớn, không sợ gì hết, nhưng ta không muốn Ngưng Nhi có nửa điểm nguy hiểm.” Khuôn mặt tuấn mỹ nghiêng qua, Phong Vô Uyên lên tiếng khuyên bảo.

Lời nói của Phong Vô Uyên khiến cho vật nhỏ rất xúc động, chớp chớp, áp chế nước mắt sắp sửa trào ra, meo meo.

“Nhưng Ngưng Nhi cũng không muốn Vô Uyên gặp nguy hiểm.” Lời nói thật tình.

Y cảm giác thứ gọi là ma quỷ đằng này không phải là cái loại thực vật vô hại, Phong Vô Uyên không mang theo y, vậy chúng tổ độ nguy hiểm không hề thấp.

“Sẽ không, Vô Uyên đáp ứng Ngưng Nhi, sẽ an toàn trở về không chút hư hao, được không?”

Hắn không bao giờ hứa với ai bất cứ thứ gì, không bao giờ tỏ ra ôn nhu với kẻ khác, đứa nhỏ này là người duy nhất có thể là cho hắn khuynh tấn chân tâm, là người khiến hắn sủng ái, hứa hẹn còn có ôn nhu.

Nhìn thẳng vào đôi hồng mâu mang đầy vẻ sủng nịch của Phong Vô Uyên, một lát sau, Đoan Mộc Ngưng buông lỏng tay chân, thân mình nho nhỏ từ từ trượt khỏi cái lưng vừa dày vừa rộng kia.

“Vô Uyên không thể bị thương nga, không được lừa Ngưng Nhi.” Vươn tay ra, đáng thương hề hề nhìn hắn.

“Sẽ không, Vô Uyên đáp ứng Ngưng Nhi, tuyệt đối sẽ không bị thương.” Tay thon dài nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại, Phong Vô Uyên cúi người, bạc thân xinh đẹp hôn lên môi Đoan Mộc Ngưng, một ấn ký hứa hẹn dành cho y.

“Ta chờ người trở về.” Gương mặt ửng hồng, Đoan Mộc Ngưng cuộn cuộn lấy chân.

“Chờ ta.”

Lưu lại hai chữ, Phong Vô Uyên liền rời khỏi thụ ốc, thò mặt ra ngoài chắn, Đoan Mộc Ngưng nhìn bóng dáng hỏa diễm kia rời đi, mân mê đôi môi.

Chờ người.

“Phượng Quân, thỉnh cầu người nhất định phải trở về an toàn, phiền người.” Tinh Linh tộc tộc trưởng nhìn nam nhân một thân hồng y, gương mặt hiền lành lộ vẻ lo lắng.

“Tộc trưởng gia gia đừng lo lắng, ngài nên tin tưởng bản quân, cũng nên tin tưởng những chiến sĩ hỏa tinh linh trong tộc của ngài.” Đã không còn Đoan Mộc Ngưng ở bên, Phong Vô Uyên thu hồi lại vẻ mặt ôn nhu hiếm có, khôi phục lại biểu tình lạnh nhạt thường ngày, chẳng qua khi đối mặt với Tinh Linh tộc tộc trưởng, trong lời nói đậm mật của hắn vẫn có lưu lại một tia tôn trọng.

“Lão thân biết.” Tinh Linh tộc trưởng đối hắn nhẹ nhàng cười.

Nhân vật đứng đầu Phượng tộc này là nhân vật lợi hại không thể xem thường, hỏa nguyên lực tiềm tàng kia lại không người nào có thể bì kịp.

“Phượng Quân.” Điện Vũ ở một bên thì thầm.

“Không cần lo lắng, Ngưng Nhi liền nhờ người, tiểu gia hỏa kia không có người canh chừng sẽ giở trò xằng bậy.” Liếc mắt nhìn Điện Vũ một cái, Phong Vô Uyên đương nhiên biết cận vệ của hắn đang lo lắng cái gì.

Đáng tiếc lần nhiệm vụ diệt trừ ma quỷ đằng này, trừ bỏ hắn biết ma pháp hệ hỏa cùng hỏa tinh linh ra, những người khác đều không thể đảm nhiệm được.

“Vâng, thuộc hạ nhất định sẽ xem trọng tiểu công tử, chờ Phượng Quân khải hoàn trở về.” Điện Vũ quỳ xuống.

Thuật pháp hệ phong của y căn bản không giúp được gì cho Phong Vô Uyên, cũng chỉ có thể tin tưởng vào hắn, mà Phong Vô Uyên chưa bao giờ làm cho y thất vọng.

Dẫn theo tám hỏa tinh linh cao cấp trong Tinh Linh tộc, dùng diệp thuyền nhắm thẳng hướng sông mà đi.

Đám người Phong Vô Uyên càng lúc càng tới gần, ma quỷ đằng ngày hôm qua không có lấy nửa điểm làm người ta cảm thấy bị uy hiếp đã bắt đầu tản mát ra ma khí.

“Quả nhiên là ma quỷ đằng, xem ra là đã cảm nhận được chúng ta đến, cho nên bắt đầu tăng tốc trưởng thành!” Một hỏa tinh linh lên tiếng.

“Không, có điểm không thích hợp!” Phong Vô Uyên khẽ nhíu mày.

Diệp thuyền lướt ra khỏi cánh rừng, một người tám tinh linh nháy mắt đều ngăn cả người.

Bọn họ nhìn thấy gì?

Bọn họ cứ nhiên thấy ma quỷ đang hấp thụ tinh khí Rừng Tinh Linh, trên trời xuất hiện một cái lỗ xoáy đen kéo thẳng xuống chỗ ma quỷ đang.

37. Chương 37: Phượng Hồn

Phía trên bầu trời Rừng Tinh Linh xuất hiện một đoàn mây đen quỷ dị, không ngừng xoay chuyển, giống như cơn lốc xoáy đang hấp thụ thứ gì đó.

Chi –

Một tiếng thét chói tai thê lương kêu dựng lên, giống như là thanh âm khóc thét do rừng rậm phát ra.

“A—”

“Tiểu công tử!!” Điện Vũ ở một bên châm trà bị tiếng thét chói tai của Đoan Mộc Ngưng làm y sợ tới mức quăng đồ chạy qua, lo lắng hỏi: “Làm sao vậy? Phát sinh chuyện gì?”

“Vô Uyên..... Vô Uyên.....” Gương mặt trắng trẻo xinh đẹp toát đầy mồ hôi lạnh, giống như đang phải chịu đựng đau đớn thống khổ gì đó, miệng không ngừng lẩm bẩm tên của nam nhân.

.....

Ma quỷ đang tạo lỗ xoáy kinh phong không ngừng hấp thụ tinh khí Rừng Tinh Linh, tiếng kêu rên của toàn bộ sinh mệnh thụ trong khu rừng khiến người người lâm vào một trận đau đầu ù tai.

“Chết tiệt.....”

Các hỏa tinh linh đi theo Phong Vô Uyên đương nhiên cũng bị ảnh hưởng đến, đều phải chịu đựng cơn ù tai cùng đau đầu kịch liệt.

Nhưng bởi vì bọn họ thuộc Tinh Linh tộc đầy ngạo khí cho nên tuyệt đối không thể tự cho phép mình ngã xuống trước mặt người khác.

“Các ngươi nếu cảm thấy khó chịu, liền lưu lại đi.” Người đứng vững ở trên diệp thuyền luôn toát ra vẻ cao ngạo tại thượng của quân hoàng thân nhiên liên tiếng.

“Không..... Chúng ta chịu được.” Một hỏa tinh linh chậm rãi lên tiếng, bộ dáng nhìn qua có vẻ là một tinh linh thành thực.

“Vậy đi thôi, sự tồn vong của Rừng Tinh Linh hiện tại đang nằm trong tay của chúng ta.” Bàn tay thon dài chậm rãi vươn ra, ánh sáng hỏa diễm chói mắt bắt đầu ngưng tụ ở trên tay Phong Vô Uyên.

Hình thái hỏa diễm trong tay dần thay đổi, cứ nhiên biến thành một trường cung lửa xinh đẹp.

Trường cung lóng lánh hỏa diễm giống như phượng hoàng giương cánh bay cao về phía chân trời.

Hỏa tinh linh ở đây đều biết hỏa chi linh lực của Phượng Quân Phượng tộc cực kỳ lợi hại, nhưng không ai có thể nghĩ đến việc hắn cứ nhiên có thể biến đổi hình thái hỏa diễm.

“Không cần ngăn người, đến đây!” Tay cầm trường cung kéo căng dây, dùng sức ngưng tụ hỏa chi linh lực tạo thành hỏa tiễn (hỏa: lửa; tiễn: cung tên).

Hỏa tiễn cấp tốc bắn ra, nháy mắt đã bắn trúng ngay xúc tua ma quỷ đang vươn ra.

Ma quỷ đang sau khi hấp thụ linh lực Rừng Tinh Linh, không những bắt đầu bành trướng, mà còn biến thành một sinh vật sống, chủ động tìm mục tiêu công kích.

“Vâng!”

Vài tên hỏa tinh linh đáp lại, thời điểm xúc tua ma quỷ đang đảo tới, một gã hỏa tinh linh giơ ma trượng trên tay lên, bầu trời nhá lửa đem đoàn hỏa diễm do ma pháp triệu hồi phóng xuống đất, bắn nát ma quỷ.

“Phượng Quân, đằng kia.”

Một hỏa tinh linh chợt chỉ vào gốc ma quỷ đằng, Phong Vô Uyên ngẩng đầu nhìn, bên trong đám dây leo lũng nhùng có một khối trướng màu tím sẫm lóe ra hồng quang.

Đó là bản thể của ma quỷ đằng.

“Hộ!” (Hộ: phòng hộ)

Lạnh lùng để lại một chữ, Phong Vô Uyên điểm nhẹ mũi chân lên diệp thuyền, cả người liền bay lên không, nháy mắt hướng đến nơi có bản thể của ma quỷ đằng.

Với tính cách cao ngạo của Tinh Linh tộc, bọn họ không dễ dàng nghe theo lệnh của người khác, đặc biệt là loài người, nhưng khi Phong Vô Uyên phun ra một chữ vô cùng đơn giản, tám gã tinh linh đều răm rắp nghe lệnh.

Bốn gã tinh linh phân biệt hai bên trái phải chống đỡ ma quỷ đằng từ hai bên công kích tới, đám tinh linh còn lại thì bảo vệ cho Phong Vô Uyên.

Lúc tám gã tinh linh ở dưới chống đỡ công kích của ma quỷ đằng, Phong Vô Uyên đã đến gần ngay trước mặt ma quỷ đằng, tay kéo cung, bắn hỏa tiễn.

Hưu –

Hỏa tiễn mang theo nhiệt quang nóng cháy xuyên qua ma quỷ đằng, một phát bắn trúng ngay bản thể bên trong.

A –

Bản thể ma quỷ đằng phát ra một tiếng kêu thê lương, giống như tiếng rít gào đau đớn của một con dã thú.

Tiếng gầm gừ chói tai dần dần tiêu tán, ma quỷ đằng cũng bắt đầu dần dần héo úa đi, biến thành tro tàn.

“Thành công.”

Nhìn ma quỷ đằng héo rũ, đám tinh linh lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

Ma quỷ đằng bị tiêu diệt, như vậy nguy hiểm của Tinh Linh tộc cũng được giải trừ.

Ngay tại cái lúc vài tên hỏa tinh linh vì trạng huống trước mắt và cao hứng phân thần, một đoạn dây leo tím sẫm đột ngột phá đề lao tới đám người.

“Nguy hiểm!”

Đầu lĩnh hỏa tinh linh là người đầu tiên phát hiện dị trạng, những tinh linh khác hoàn toàn không phản ứng kịp.

Mắt thấy đám gai vừa thô vừa dài trên xúc tua ma quỷ đằng công kích tới, nếu bị đánh trúng, hỏa tinh linh cho dù không chết cũng bị tàn phế.

Hơn nữa sinh mệnh tinh linh vốn chỉ có một, nếu như chết, vậy sẽ không còn có kiếp sau nữa.

Nhưng vào lúc này, một trận hồng quang chói mắt lóe ra, nháy mắt, tám hỏa tinh linh kia đã bị một cỗ khí mạnh mẽ bắn văng ra.

“Phượng Quân!!”

Lúc đám hỏa tinh linh bị cỗ khí lưu bắn rớt xuống nước, con dê đã bị ma quỷ đằng càng lúc càng thô to chiếm cứ, mà bóng dáng thon dài tóc đỏ áo đỏ kia vì cứu bọn họ, không kịp tránh thoát, đã bị ma quỷ đằng tráng kiện bao phủ.

.....

Tiếng thét chói tai trong khu rừng dần dần tiêu tán, Doan Mộc Ngưng cuộn mình ở trên giường sắc mặt tái nhợt cũng từ từ dịu lại.

Điện Vũ không biết Đoan Mộc Ngưng vì sao lại bị như thế, nhưng nhìn thấy y dần dần ổn định lại, không còn thống khổ nữa, Điện Vũ cũng dần dần thả lỏng người.

Nếu tiểu công tử mà xảy ra chuyện, sau khi trở về, Phượng Quân sẽ bạo phát à xem.

Đoan Mộc Ngưng nằm nghiêng ở trên giường, mắt khẽ nhắm, nhìn đôi môi ngẫu nhiên mấp máy của y, xem ra y không có ngủ, chỉ là nhắm mắt dưỡng thần.

Đột nhiên, thiên hạ nguyên bản nằm ở trên giường đột nhiên mở to mắt.

“Tiểu công tử!” Điện Vũ ngồi ở bên giường vẫn lo lắng cho Đoan Mộc Ngưng liền chú ý tới.

Tưởng phát sinh chuyện gì, Điện Vũ kêu lên một tiếng.

“Vô Uyên.....” Bình tĩnh nhìn ra ngoài phòng, Đoan Mộc Ngưng tựa như không hề nghe thấy tiếng Điện Vũ gọi.

Khẽ gọi một tiếng, Đoan Mộc Ngưng bò xuống giường, đi ra ngoài cửa.

“Tiểu công tử, người làm sao vậy?” Phát hiện Đoan Mộc Ngưng có điểm không thích hợp, Điện Vũ đưa tay muốn bắt y lại.

Ngay tại lúc tay Điện Vũ vừa chạm đến vai Đoan Mộc Ngưng, một cỗ hỏa diễm đẹp đẽ chói mắt từ người Đoan Mộc Ngưng phát ra, một cỗ khí lưu mãnh liệt nhất thời cũng phóng ra theo.

“A –”

Còn chưa phản ứng kịp này đây là chuyện gì xảy ra, Điện Vũ đã bị cỗ khí lưu mạnh mẽ kia đánh văng ra, cái ót đập mạnh vào tường làm y mất ý thức té xỉu ngay trên mặt đất.

Lục Lâm Phi nghe được tiếng kêu sợ hãi của Điện Vũ mà vội chạy đến thụ ốc, cũng chính là lúc nhìn thấy Đoan Mộc Ngưng té xỉu ngay tại cửa cùng Điện Vũ đồng dạng ngất ở trong phòng.

Ôm lấy Đoan Mộc Ngưng trực tiếp hướng tới cái giường phóng xuống, liền chạy vội đến bên người Điện Vũ.

.....

Hỏa tinh linh lẳng lẳng nhìn người bị ma đằng bao phủ toàn thân, căn bản là hoàn toàn không phản ứng kịp.

Bị công kích như thế.... Phượng Quân vì cứu bọn họ mà đã dữ nhiều lành ít rồi.

“Còn sững sờ đứng đó làm cái gì, mau cứu Phượng Quân ra, chúng ta không thể để hấn táng thân như thế!!” Thủ lĩnh hỏa tinh linh quát to một tiếng, chiêu hồn đồng bọn nhập xác.

“Vâng....”

Hưu –

Ngay lúc tám hỏa tinh linh chuẩn bị tiến hành nghi thức cứu viện, một đạo hồng quang nóng cháy đột ngột bắn ra, bọn họ nhìn lại, cứ nhiên thấy ma quỷ đằng thô to đã cháy thành tro, hòa tan vào trong nước.

In lại trong mắt đám tinh linh chính là một đôi cánh chim bằng lửa, giống như phượng hoàng dục hỏa trùng sinh, nam tử tóc đỏ nguyên bản bị ma đằng nuốt chửng cứ nhiên lại không chút tổn hao gì, bao quanh bóng dáng thon dài xuất hiện hồng quang có nhiệm vụ như là bình chướng bảo hộ hấn, không để hấn chịu bất kỳ một tia thương tổn.

Cánh chim được tạo thành từ lửa đằng sau lưng nhẹ nhàng lay động, vài cái hỏa vũ rơi xuống, nam nhân ngẩng mặt lên, tóc khê hất ra đằng sau, hé ra một khuôn mặt cực hạn tuần mỹ, mà hiện tại, hai bên má của Phong Vô Uyên cứ nhiên xuất hiện ngạo thiên phi tường phượng hoàng đồ đằng.

Phượng hoàng đồ đằng xuất hiện trên gương mặt tuần tú kia, vừa tạo vẻ mị hoặc lại thần thánh.

“Loại ma vật như thế, cứ nhiên lại làm cho bản quân phải vận dụng năng lực phượng hoàng.....”

Thần nhiên lên tiếng, bàn tay thon dài vươn ra, đám hỏa tinh linh ở bên còn chưa nhìn ra được chiêu thức, đã thấy ma quỷ đằng dài đằng dặc kéo dài dưới đê đã bị ngọn lửa mãnh liệt thiêu đốt thành tro.

Ma quỷ đằng bị thiêu hủy, đê hồng, đại thủy lại dũng mãnh tiến vào.....

38. Chương 38: Phượng Hoàng Thành Đôi

“Vô Uyên Vô Uyên.....”

Thanh âm non nớt vang lên, nhẹ nhàng lại dễ nghe, Đao Mộc Ngưng chớp chớp hàng lông mi dài, sau đó chậm rãi mở mắt ra.

Hình ảnh đập vào mắt y không phải là hình ảnh trong thụ ốc trước khi y ngất, mà là đang ở trong một rừng mây đỏ xinh đẹp huyền ảo.

“Người là ai... Đây là làm sao?” Xoay người ngồi dậy, nhìn con chim trước mặt, Đao Mộc Ngưng hỏi nhỏ.

Có lẽ cảm nhận được đối phương sẽ không làm hại mình, cũng có lẽ là do đối phương không làm cho y có cảm giác nguy hiểm, vì thế cho nên lá gan cũng lớn hơn một chút.

Mao sắc huyền lệ (màu lông sắc sỡ diễm lệ), con chim có sắc lông đỏ như lửa kia đương nhiên không thể trả lời, nghiêng đầu nhìn Đao Mộc Ngưng.

“Chim này, người là phượng hoàng đúng không?” Gương mặt xinh đẹp sáng lên, Đao Mộc Ngưng cười thực sáng lạn: “Phụ hoàng của ta cũng là phượng hoàng nha, bất quá lông của phụ hoàng thiên về màu cam, cũng xinh đẹp lắm, phụ hoàng có nói qua Ngưng Nhi sau này cũng sẽ trở thành phượng hoàng...”

Tay nho nhỏ vươn tới, chăm chú nhìn phượng hoàng, phát giác ra con phượng hoàng này không có cự tuyệt, liền nhẹ nhàng sờ sờ lên.

“Đỏ đỏ, phượng hoàng, người giống Vô Uyên nga, hắc rất thích mặt đỏ đỏ, tóc cũng đỏ.... Đỏ đỏ.... Mắt... Mắt...” Đôi mắt đen láy nhìn thẳng vào đôi mắt phượng đỏ như lửa kia, tâm Đao Mộc Ngưng chột rung lên một cái, cái miệng không tự giác phun ra: “Vô Uyên....”

Thanh âm mềm mại làm cho người ta cảm thấy thương tiếc, thiên hạ nho nhỏ kia làm cho người ta không tự chủ được mà muốn sủng nịch y, yêu thương y.

Nghe được tiếng gọi khê kia, phượng hoàng cúi đầu xuống cọ cọ lên hai cái má nộn nộn của Đao Mộc Ngưng.

Tuy phượng hoàng không hề nói ra một chữ nào, nhưng cái cọ xát ôn nhu kia đã khiến cho Đao Mộc Ngưng vui vẻ mà lộ ra cái mỉm cười ngọt ngào.

“Vô Uyên.... Vô Uyên, nguyên lai Vô Uyên giống Ngưng Nhi nha, đều là phượng hoàng.” Vui vẻ cười, Đao Mộc Ngưng vươn tay ôm lấy cổ phượng hoàng.

Ngay lúc Đao Mộc Ngưng vui vẻ ôm cổ phượng hoàng, phượng hoàng đột nhiên cúi đầu, cái mỏ dài dài ngậm lấy quần áo nhắc y lên.

“A?”

Còn chưa có kịp phản ứng, Đao Mộc Ngưng đã bị nhắc ngồi lên trên lưng phượng hoàng.

“Làm gì vậy?” Đưa cái tay nhỏ bé ôm lấy phượng hoàng, Đao Mộc Ngưng chớp chớp mắt.

Phượng hoàng lửa không đáp lại y, nhẹ nhàng tung cánh bay lên.

“Oa....” Ôm lấy phượng hoàng đang bay lượn trên không, gương mặt xinh đẹp của Đao Mộc Ngưng hiện lên nụ cười sáng rực: “Vô Uyên thật là lợi hại.”

Một trận bạch quang không biết từ đâu chợt lóe lên sáng chói, nháy mắt, hình ảnh đã biến mất.

Không còn mộng huyền, không có phượng hoàng....

Lông mi dài nhẹ nhàng chớp vài cái, Đoan Mộc Ngưng chậm rãi thanh tỉnh, mũi của y vẫn còn cảm nhận được hơi thở trong trẻo như lạnh lùng đặc hữu của Phong Vô Uyên.

Nằm mơ?

Đôi mắt đen láy hơi hơi mở ra, ngay lập tức đã cùng với một đôi mắt đỏ như lửa đầy vẻ sùng nịch đối nhau.

“Vô Uyên...” Hơi hơi sững sốt, ánh mắt dao động một lát, rồi dừng ở tuần nhan đang gần trong gang tấc, lại nhìn đến đồ đằng phượng hoàng bay cao trên gương mặt Phong Vô Uyên, hơi kinh hãi: “Mặt của người làm sao vậy, đã phát sinh chuyện gì?”

Bé xoay người ngồi dậy, đưa tay xoa xoa ần ần lên đồ đằng chiếm hết cả nửa mặt, thanh âm nhu nhu mang theo vẻ lo lắng.

“Ta không sao.” Thấy bộ dáng lo lắng của vật nhỏ, Phong Vô Uyên thản nhiên cười, đưa tay kéo lấy thân hình nho nhỏ kia tới gần, hôn lên đôi môi mộng nước: “Vừa mới không phải thực vui vẻ sao?”

“A?” Câu hỏi nhặt kia khiến Đoan Mộc Ngưng sững sốt, “Mộng... Vô Uyên biết giấc mơ đó sao?”

Nói cách khác phượng hoàng lửa kia chính là Vô Uyên, y còn tưởng rằng mình đang là nằm mơ.

“Vật nhỏ, sử dụng linh thức chế tạo ra không gian, người nói ta làm sao lại không biết.” Đôi môi vẫn còn dán dính lên đôi môi đỏ mộng mềm ngọt kia.

“Linh thức... Kia... Vậy Vô Uyên cũng là phượng hoàng?”

“Là phượng không phải hoàng.” Ngón tay thon dài nhấc lên, cuộn lấy một nhúm tóc mềm của Đoan Mộc Ngưng: “Ngưng Nhi, ta không thể chờ người trưởng thành được nữa rồi.”

“A?” Lời nói đầy vẻ thâm trầm kia khiến Đoan Mộc Ngưng cảm thấy khó hiểu: “Vô Uyên, ta không hiểu người đang nói gì nha.”

“Ngưng Nhi không cần biết, người chỉ cần biết, người là của ta là được, vì giúp cho Tinh Linh tộc lần này, ta bắt buộc dĩ phải sử dụng sức mạnh đã bị phong ấn từ lâu.” Ôm đứa nhỏ vào lòng, Phong Vô Uyên nhẹ nhàng nói tiếp: “Đơn giản chỉ là vì đã hứa với Ngưng Nhi, bởi vì Ngưng Nhi không muốn ta bị thương.... Cho nên Ngưng Nhi phải chịu trách nhiệm.”

“Chịu trách nhiệm? Trách nhiệm gì?” Cảm thấy Phong Vô Uyên có chút khác so với ngày thường, Đoan Mộc Ngưng nhăn mặt thành một đoàn.

“Ngưng Nhi có nói qua, phụ hoàng của người cũng là phượng hoàng, vậy phụ hoàng của Ngưng Nhi cũng có thể đã từng nói qua, phượng hoàng là thần thú rất chung tình, nếu không thương thì thôi, một khi đã yêu thì có chết cũng không màng.” Nhẹ nhàng vỗ về cái má nộn nộn.

“Àn.” Về chuyện phượng hoàng này, phụ hoàng y cũng đã có nói qua cho y biết.

“Ta nhận định chính là Ngưng Nhi.” Hôn bé một hơi, Phong Vô Uyên xoay người rời giường.

Ai..... Phong ấn đã bao nhiêu năm rồi, tựa hồ đã hơn một vạn năm đi, nguyên còn tưởng rằng phải đợi đến thời điểm kia mới có thể giải trừ phong ấn, không ngờ.....

Ngơ ngác nằm ở trên giường, Đoan Mộc Ngưng cố nhai đi nhai lại câu cuối cùng Phong Vô Uyên nói với y: Ta nhận định chính là Ngưng Nhi.

Này..... Này rốt cuộc là cái gì tình huống?

.....

“Phượng Quân, mặt ngài....”

Ngày hôm qua bị phượng lực trên người Đoan Mộc Ngưng đánh ngất, Điện Vũ đương nhiên là không hề biết Phượng Quân của y trở về lúc nào.

Chỉ biết là bởi vì có Phượng Quân của bọn họ, nguy cơ lớn nhất của Rừng Tinh Linh có thể nói là đã hoàn toàn được giải trừ, chỉ còn lại một phiền toái khác chính là con dê mà ma quỷ đẳng sinh trưởng trên đó, sau khi ma quỷ đẳng bị diệt, dê hồng mắt, hiện tại Rừng Tinh Linh lại tiếp tục bị nước tràn vào.

Sáng sớm hôm nay, Điện Vũ vì Phong Vô Uyên và Đoan Mộc Ngưng chuẩn bị đồ ăn sáng, nào biết mới vừa vào cửa, Phượng Quân mới qua một đêm không gặp trên mặt đã có hơn một cái phượng hoàng đồ đằng, tình huống này thực làm cho hấn chấn động.

“Không có gì, sẽ biến mất.” Bưng ly trà uống một hơi nhuận cổ, Phong Vô Uyên không thèm để ý.

“Vâng, kia.... Phượng Quân thỉnh dùng bữa, Tinh Linh tộc tộc trưởng truyền lời, phương án giải quyết nước ngập Rừng Tinh Linh, đợi Phượng Quân nghỉ ngơi xong rồi mới thương nghị.” Điện Vũ nói.

“Được, không có việc gì liền lui ra đi.” Phất tay, Phong Vô Uyên xoay người bước vào bên trong trường màn.

Chuyện tình lần này tựa hồ có hơi kích thích, nhóc con kia cư nhiên kia vẫn còn thất thần lâu đến như vậy.

Kéo màn lên, Phong Vô Uyên ngồi xuống mép giường, nhìn đứa nhỏ vẫn còn ngơ ngác ngồi ở trên giường bày ra bộ dáng ngốc ngốc thất thần, khóe miệng gợi lên một tia cười nhợt nhạt.

“Vật nhỏ, hồi thần a, ăn sáng thôi.”

“Vô Uyên!!!” Đồng âm non nớt đột nhiên đề cao lên, khiến Phong Vô Uyên bị dọa hoảng.

Ngay cả Điện Vũ vừa mới bước ra ngoài thiếu chút nữa đã sợ tới té úp sấp.

Tiểu công tử làm sao vậy?

“Nhóc con, không cần khoa trương như vậy chứ.” Khóe miệng lộ ý cười sâu sắc, đưa tay sờ sờ mái tóc mềm mại của Đoan Mộc Ngưng.

“Lời nói kia người là nói thật?” Nhảy dựng lên một cái, thiên hạ nhỏ nhỏ liền giống như lợi thụ hùng dân đánh lên lưng Phong Vô Uyên.

“Đương nhiên, ta đã nói dối người bao giờ chưa?” Mặt nhăn mày nháu, sự hoài nghi của vật nhỏ khiến hấn không hài lòng.

Thực phải trối lại đánh vào mông vài cái mới được.

“Như vậy như vậy.... Cái kia cái kia....” Đồng âm non nớt lần đầu tiên xuất hiện vẻ bối rối, không nói nổi một câu cho ra hồn, hiển nhiên là bị kinh hách không nhỏ.

“Ta nói rồi đó.”

Đưa tay vói vào trong áo mình, Phong Vô Uyên lấy ra một đôi nhẫn đeo ở trên cổ, tháo dây ra, đặt một chiếc vào tay Đoan Mộc Ngưng.

“Cái này về sau chính là của Ngưng Nhi.”

“Đây là cái gì?” Chiếc nhẫn trong tay không giống ngọc cũng không giống như thủy tinh, Đoan Mộc Ngưng chưa từng gặp qua loại vật chất này.

Nhẫn? Vô Uyên cư nhiên tặng nhẫn cho y....

“Chiếc nhẫn này tên là Phượng hoàng song phi, trong cả thiên hạ này chỉ có một đôi, nếu ta có một chiếc, vậy chiếc còn lại chỉ có thể là của Ngưng Nhi.” Khuôn mặt tuần tú áp sát vào: “Ta sẽ chờ cho tới lúc Ngưng Nhi đeo vào chiếc nhẫn.”

Hơi thở ấm áp phả lên mặt, Đoan Mộc Ngưng nhìn thẳng vào đôi mắt đỏ như lửa cực kỳ chăm chú nhìn y, tim đập loạn xạ.

39. Chương 39: Giải Trừ Lũ Lụt

Từ sau khi ma quỷ đảng bị hủy, đê sụp đổ, toàn bộ tinh linh trong Rừng Tinh Linh được Đoan Mộc Ngưng chỉ huy tập hợp đào một thông đạo thật to xung quanh khu rừng, từng ngày trôi qua đều có thể thấy nước không ngừng rút xuống.

“Kênh sẽ sớm được đào thông, Ngưng tiểu công tử, phương pháp của người thật có thể giải quyết lũ lụt sao?” Uống một hộp trà, Tinh Linh tộc trưởng chậm rãi hỏi.

“Ân, cho dù không xảy ra chuyện lần này, dựa theo tình trạng của đê mà nói, sớm hay muộn cũng sẽ bị vỡ, chuyện lần này chỉ là chất xúc tác đẩy nhanh tiến độ mà thôi.” Đoan Mộc Ngưng bắt chước Tinh Linh tộc trưởng uống ngay một hộp trà.

Thơm quá, lúc trở về nhất định phải bắt Vô Uyên mang theo một ít.

“Ha ha, Ngưng tiểu công tử đúng là một đứa nhỏ thật đặc biệt.” Tinh Linh tộc trưởng ha ha cười: “Khó trách Phượng Quân lại yêu thương người như thế.”

“Ha ha, tộc trưởng gia gia cũng rất khác a, ta chưa từng nghe thấy Vô Uyên nói chuyện với người khác mà dùng kính ngữ nha.” Đồng dạng giọng điệu, Đoan Mộc Ngưng nghịch ngợm nói.

“Ha ha ha.....”

Nhóc con đáng yêu kia trêu chọc lão nhân vui vẻ cười ha ha ra tiếng.

Phong Vô Uyên từ ngoài bước vào liền nghe thấy tiếng cười vui vẻ của Tinh Linh tộc trưởng.

“Làm sao vậy?” Thản nhiên cất tiếng hỏi, chỉ những lúc có Đoan Mộc Ngưng ở bên mới có thể xuất hiện tình huống như vậy.

“Phượng Quân, đứa nhỏ này thực sự rất đáng yêu!” Tinh Linh tộc trưởng hiền lành này, hiếm khi nào có thể thoải mái cười to được như vậy, đứa nhỏ này khiến ông rất vừa lòng.

“Đương nhiên, bởi vì y là bảo bối vô giá a.” Ôm lấy Đoan Mộc Ngưng, khoe miệng Phong Vô Uyên gọi lên một độ cong tuyệt đẹp.

Với tính cách đậm mạc, hẳn rất ít khi cười, nhưng từ sau khi ở cùng Đoan Mộc Ngưng, hẳn dần dần biết triển lộ tươi cười, tuy chỉ là ngoắc ngoắc khóe miệng, nhưng cũng đã có tiến bộ [đây là lời nói của Đoan Mộc Ngưng].

“Vô Uyên, tình hình thế nào?” Vui vẻ ôm lấy bả vai Phong Vô Uyên, Đoan Mộc Ngưng hỏi.

Thực hiện cùng lúc với việc dẫn nước ra khỏi rừng, Đoan Mộc Ngưng đem bản vẽ guồng nước cho các tộc tinh linh, để bọn họ dựa vào đó mà làm guồng nước bằng gỗ.

“Các tộc tinh linh đã chuẩn bị tốt, muốn cho tiểu sư phó người đi xem thử, cho nên ta mới lại đây.” Phong Vô Uyên điểm điểm các mũi Đoan Mộc Ngưng, quay về phía Tinh Linh tộc trưởng: “Tinh linh gia gia cũng tới xem đi.”

“Được.”

Sau đó hai người một tinh linh đi xuống cây.

Thời điểm Tinh Linh tộc trưởng xuống lầu, cư nhiên phát hiện phía dưới tụ tập một đám tinh linh.

“Phát sinh sự tình gì? Sao lại dồn cục trong này thế?”

“Tộc trưởng, người xem người xem!!” Nghe được tiếng của lão tộc trưởng, các tinh linh nhanh chóng tản ra.

Lúc các tinh linh tản ra, Tinh Linh tộc trưởng kinh ngạc nhìn mực nước dần dần hạ xuống.

“Trời ạ..... Đây là.....”

Nước cư nhiên đang rút.

“Xem ra kênh đào thoát nước đã phát huy tác dụng.” Đứa nhỏ được Phong Vô Uyên ôm trong ngực nhìn mực nước mà khóe miệng lộ ra một tia cười.

.....

Lấy giá gỗ cố định lại, lại dùng bùn đất lúc trước đào kênh đắp lên, làm cho con đê vững chắc hơn, phía trên đê còn có một guồng nước kỳ lạ có một không hai chưa từng xuất hiện tại đại lục Thiên Vực nhẹ nhàng chuyển động.

Đoan Mộc Ngưng được Phong Vô Uyên ôm lên đê, liền thấy có không ít tinh linh đang thảo luận các tác dụng thần kỳ của guồng nước.

Bình thường guồng nước đều được đặt tại kênh đào, nhưng Đoan Mộc Ngưng lại cố ý sai người đem guồng nước đặt ở trung tâm hệ thống thoát nước, có thể giảm được lực chảy mạnh mẽ của dòng sông, càng có thể giảm bớt được áp lực nước hướng vào đê, nhất cử lưỡng tiện.

“Tiểu công tử thật sự là quá lợi hại, thứ kỳ quái như vậy lại có thể tưởng tượng ra.” Điện Vũ chưa từng nhìn thấy guồng nước, hiện tại nhìn thấy chỗ đặc biệt của guồng nước mà ngạc nhiên.

“Đúng vậy đúng vậy, Ngưng tiểu công tử thật sự quá lợi hại, Rừng Tinh Linh bị nước từ thượng nguồn đổ vào gây lũ lụt, nay lại củng cố đê cùng đào kênh dẫn thông nước, nước cư nhiên lại hướng trở về đê mà quay lại sông.” Y Đặc Lạc vui vẻ nói.

Hắn không ngờ lại có thể chứng kiến được cảnh tượng kỳ dị như vậy.

Đoan Mộc Ngưng trên mặt lộ ra ý cười, kéo kéo tóc Phong Vô Uyên: “Vô Uyên cho ta xuống, ta đi nhìn xem.”

“Cẩn thận một chút.” Đem đứa nhỏ trong lòng đặt xuống đất, Phong Vô Uyên ngẩng đầu ra hiệu cho Điện Vũ theo sau.

Nhìn bóng dáng nho nhỏ của Đoan Mộc Ngưng đi xa, Phong Vô Uyên trở nên ôn nhu.

“Phượng hoàng chi tử, đảo điên Thiên Vực.” Tinh Linh tộc trưởng đứng ở bên cạnh Phong Vô Uyên đột nhiên mở miệng ngâm, nhìn bóng dáng nho nhỏ của Đoan Mộc Ngưng, ánh mắt ông trở nên sâu thẳm: “Có lẽ người đảo điên dị thể, chính là đứa nhỏ có năng lực đặc biệt này đi.”

“Cái gì?” Phong Vô Uyên hơi hơi sửng sốt.

“Người không phải đã từng nói qua, thần quan hồ tộc từng tiên đoán sẽ có một đứa bé có thể làm đảo điên Thiên Vực sao?” Ngẩng đầu nhìn Phong Vô Uyên, Tinh Linh tộc trưởng chậm rãi nói: “Lời tiên đoán tương tự như vậy, Tinh Linh tộc cũng có.”

Một vạn năm trước, Tinh Linh tộc sống trong cảnh bị nhân tộc áp bức tàn bạo, đột nhiên có một ngày, một khối thiên thạch từ trên trời giáng xuống, vừa lúc dừng ở Rừng Tinh Linh, trên đá có ghi: Phượng thần giáng sinh, bình định Thiên Vực.

Mà vị Phượng thần kia sau này đã trở thành biểu tượng của Phượng tộc.

Mà nam nhân mắt đỏ tóc đỏ một thân hồng y đang ở trước mắt này cùng với Phượng thần kia có liên hệ rất lớn.

40. Chương 40: Thất Kinh Tâm

Đê được tu bổ xong, nước đã rút xuống, Rừng Tinh Linh cũng đã khôi phục lại sức sống như xưa, mấy người Phong Vô Uyên liền thu thập hành trang trở về Phượng tộc.

Phẩy tay bảo các tinh linh dừng tiến nữa, mọi người cười linh thú thả chậm cước bộ dạo quanh rừng, thưởng thức thanh âm thanh thúy dễ nghe của đám chim chóc quanh quẩn, khiến người ta có cảm giác rất thư thái.

“Giá giá.....”Đồng âm non nốt vang lên, trong suốt động lòng người.

Thiên hạ nho nhỏ ngồi trên lưng linh thú đỏ như lửa, tay nắm lấy bờm Hỏa Vân, hai chân ngắn củn không ngừng thúc vào người nó.

Phong Vô Uyên không cười linh thú, ngược lại đi ở bên cạnh, nhìn đứa nhỏ đang hồ nháo trên lưng linh thú, trong mắt hiện đầy vẻ sùng nịch.

Linh thú bị đứa nhỏ cười ở trên lưng hiện tại hữu khẩu nan ngôn (có miệng nhưng không thể nói nên lời), chỉ có thể gồng cứng thân thể, phóng hoãn cước bộ, sợ rằng chỉ cần không cẩn thận một chút đứa nhỏ ngồi trên lưng sẽ ngã xuống, đến lúc đó chủ nhân sẽ đem xương của nó mà nghiền thành tro nha.

“Vô Uyên Vô Uyên, người lên đi.” Rốt cục đã chơi đủ, vật nhỏ vẫy tay bảo nam nhân cười cùng mình.

Y tổng cảm thấy con linh thú này khi được Phong Vô Uyên cười sẽ đi nhanh hơn, nhưng đến lúc y cười thì lại chậm như rùa.

“Nhóc con không chơi nữa sao?”

Phong Vô Uyên xoay người một cái liền đã tọa ngay trên lưng Hỏa Vân, thân thủ đem đứa bé đang dính trên lưng ngựa ôm vào lòng.

“Không chơi nữa, Vô Uyên, chúng ta phải về nhà sao?” Sau khi bước vào thế giới này, Phượng lâu hiện tại chính là nhà của Đoan Mộc Ngưng.

“Tạm thời không quay về, chúng ta trước đến Phong Duyên Thành ngao du, vật nhỏ từ sau khi đi vào thế giới này, trừ bỏ Phượng tộc, đều chưa từng đi.” Phong Vô Uyên nhẹ nhàng nói.

Hắn không thích xuất hiện ở chốn đông người, nhưng nhóc con này là một cục cưng cực hiếu động, hơn nữa bây giờ là đầu hạ, ngày hội kia ở Phong Duyên Thành tựa hồ cũng là ngày hôm nay.

“Được a!!” Đối với đại lục Thiên Vực, Đoan Mộc Ngưng rất ngạc nhiên, ánh mắt cô lơ lơ vòng vo chuyển, lại hỏi: “Vô Uyên, Phong Duyên Thành kia có phải thuộc Phượng tộc không?”

“Không, Phong Duyên Thành không thuộc Phượng tộc, cho dù thành này cũng ở phía nam.” Phong Vô Uyên lắc đầu.

Định nghĩa tộc, thành, trấn, thôn ở đại lục Thiên Vực rất rộng, thành cho dù ở gần tộc cũng chưa chắc là thuộc sự quản轄 của tộc đó.

“Cảm thấy các người ở đây rất phiền toái.” Đoan Mộc Ngưng nhăn mặt nhăn mày.

“Hoàn hảo.” Ôm nhóc con, hôn lên cái miệng nộn nộn kia một cái.

Ngọt ngào, rất cảm động.

Bước vào Phong Duyên Thành, Phong Vô Uyên dẫn mấy người Điện Vũ đến trọ trong một khách điếm.

Ngồi ở trên giường, Đoan Mộc Ngưng khiến sợ trợn to đôi mắt xinh đẹp nhìn cái cảnh trước mặt.

Nam nhân tóc đỏ đang dụng ma pháp đem chất lông gì đó vẽ loạn lên tóc, tóc đỏ dần dần trở nên đen nhánh.

Sau khi nhuộm đen tóc xong, Phong Vô Uyên không thèm quan tâm cái trợn mắt của đứa nhỏ, bắt đầu cởi bỏ một thân hồng y, từng kiện từng kiện quần áo rơi xuống đất, lộ ra dáng người thon dài lại rắn chắc, giống như từng tác từng tác da đều được điêu khắc mà thành, mỗi một phân đều hoàn mỹ đến không thể hoàn mỹ hơn.

Đoan Mộc Ngưng dục mắt nhìn trần trối, đến khi phát hiện Phong Vô Uyên cởi đồ, mặt không khỏi nóng đỏ lên, lấy tay che mắt.

Thật là, thấy thế nào cũng là người hiện thể bọn hắn bảo thủ hơn người ở đại lục này nha, Vô Uyên như thế nào lại có thể coi y không ra gì mà cởi đồ ngay trước mặt y vậy.

Phong Vô Uyên vừa thay đồ xong, liền thấy vật nhỏ lấy tay che mắt, từ kẽ hở của mấy ngón tay mà tiếp tục nhìn đến gần người, đến khi bị hấn phát hiện ra, lập tức khép tay lại.

“Ngưng Nhi nếu muốn nhìn liền nhìn, ta cho phép.” Nhóc con này thật sự là càng ngày càng đáng yêu.

“Ta..... Ta mới không có..... Nhìn lên.....” Không đánh đã khai.

“Không có sao?” Khuynh thân đem thiên hạ trong lòng phóng trở lại lên giường, thân hình thon dài áp xuống, kéo cái tay đang che mắt xuống.

Đôi mắt đen xinh đẹp mang theo một tia bối rối, gương mặt trắng trẻo hơi hơi ửng hồng, Đoan Mộc Ngưng hiện tại làm cho người ta không thể kháng cự được vẻ dụ hoặc này.

“Vật nhỏ, ngươi đúng là tiểu yêu tinh.” Cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên cái trán trơn bóng, từ từ trượt xuống dưới.

“Ngưng Nhi không phải là yêu tinh..... Ngưng Nhi là phượng.....”

Còn chưa có nói xong, cái miệng nhỏ nhắn đang kháng nghị đã bị bạc thần kia hôn lên.

Không giống như những cái hôn môi trước kia, nụ hôn này của Phong Vô Uyên mang theo cảm xúc bá đạo cùng xâm lược, Đoan Mộc Ngưng chưa bao giờ trải qua chuyện như vậy liền đờ người.

“Vô..... Ngô.....”

Cái miệng nhỏ nhắn khẽ hé ra, chuẩn bị la lên, cái lưỡi kia nháy mắt đã khai mở hàm răng nho nhỏ mà tham nhập vào bên trong cái miệng ôn nhu.

Thật ngọt, muốn..... Muốn càng nhiều càng nhiều.....

Một giọt lệ trong suốt từ khóe mắt Đoan Mộc Ngưng tuôn ra, ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu xuống, óng ánh long lanh.

Phong Vô Uyên ý loạn tình mê vừa mở mắt ra liền nhìn thấy đứa nhỏ bị mình đặt dưới thân mặt mũi đỏ bừng, nước mắt từng giọt từng giọt chảy xuống, động tác nhất thời dừng lại.

Trời ạ, hấn đang làm cái gì.

Trong lòng kêu khẽ một tiếng, Phong Vô Uyên buông thiên hạ dưới thân ra.

Đoan Mộc Ngưng sợ hãi, cảm giác được người phía trên thả lỏng, liền theo bản năng lui ra, thân mình nho nhỏ nhu nhược mảnh khảnh khẽ run rẩy.

“Ngưng Nhi.....”

Nhìn thiên hạ be bé mà hấn luôn dùng tâm che chở sung ái run rẩy, tâm Phong Vô Uyên đau buốt như bị xé nát ra.

“Thực xin lỗi.....” Nhẹ giọng thấp nam.

Đây là lời xin lỗi đầu tiên của hấn, Đoan Mộc Ngưng là người đầu tiên cũng là người duy nhất được nghe.

Vươn tay ra, sắp chạm đến thân mình nho nhỏ vẫn còn run rẩy kia, lại dừng lại.

“Hôm nay Phong Duyên Thành có Tết hoa đăng, ta bảo Điện Vũ dẫn ngươi đi.” Thu hồi tay lại, Phong Vô Uyên xoay người rời đi.

Thân mình nhỏ nhỏ cuộn nằm trên giường, không phải có phải vì thiếu cái ôm ấp ấm áp kia không, cơn run rẩy càng lúc càng rõ ràng.

.....

“Tiểu công tử, ngươi thích cái gì liền nói cho Điện Vũ biết, Điện Vũ mua cho ngươi.” Bàn tay thon dài nắm lấy cái tay mềm nho nhỏ của Đoan Mộc Ngưng, Điện Vũ cúi đầu nói với đứa nhỏ.

Đoan Mộc Ngưng trừ bỏ việc thích dính ở trong lòng Phong Vô Uyên, bình thường rất ít khi cho người khác ôm, dù là Điện Vũ cận vệ của Phong Vô Uyên, cũng không thường ôm y.

Thiên hạ nho nhỏ tùy ý để Điện Vũ nắm tay mình dắt đi, đối với lời nói của Điện Vũ, cư nhiên lại không có lấy một tia phản ứng, biểu tình lẳng lẳng ngốc ngốc hoàn toàn không giống như ngày hường.

“Tiểu công tử....” Điện Vũ nhú mày, dừng chân khẽ gọi.

“Ách?” Đứa nhỏ này giờ đang ngẩn người cuối cùng cũng nghe được tiếng Điện Vũ gọi, hơi giật mình, bưng tỉnh, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên: Điện Vũ có chuyện gì sao?”

“Ai.... Tiểu công tử người đứng là không có nghe lấy Điện Vũ ta nói một chữ nào hết.” Khẽ thở dài một hơi, nhìn đứa nhỏ xinh đẹp tinh xảo không tươi cười giống như ngày thường, Điện Vũ ngồi xổm xuống: “Tiểu công tử và chủ tử có phải đã phát sinh chuyện gì hay không?”

Phượng Quân rõ ràng là muốn mang tiểu công tử đến Phong Duyên Thành du ngoạn, nhưng lúc ở khách điểm, Phượng Quân lại đột nhiên chạy đến phòng y, bảo y bồi Đao Mộc Ngưng dạo phố, còn mình thì lại không đi.

Tác phong này của Phong Vô Uyên, đối với Đao Mộc Ngưng, rất không thích hợp.

Đôi mắt đen láy nhìn thẳng vào đôi mắt màu lam nhạt của Điện Vũ, qua một lát, Đao Mộc Ngưng cúi mặt xuống.

“Không..... Không có việc gì.....” Thanh âm rất nhỏ, mặt càng cúi xuống thấp hơn.

Y và Phong Vô Uyên rốt cục là phát sinh sự tình gì, ngay cả chính y cũng không hiểu.

Nhớ tới việc xảy ra ở khách điểm, cái hôn của Phong Vô Uyên, y liền bối rối không biết phải làm sao, nhưng bên trong cảm giác bối rối ấy, tựa hồ còn có thứ cảm giác gì đó mà y vẫn chưa hiểu ra....

Phụ hoàng chưa có dạy hẳn mấy chuyện liên quan như vậy nha....

Nghĩ nghĩ, gương mặt non nớt kia lại càng thêm thâm trầm, một vài đóa hỏa diễm quỷ dị xuất hiện sau lưng.

Những thứ trôi trôi nổi nổi quỷ dị bay xung quanh đứa nhỏ khiến người đi ngang qua đều phải né tránh, bọn họ hoàn toàn không hiểu tiểu hài tử tóc đen hơn nữa còn thực đặc biệt này rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

Người nào đi ngang qua đều phải ngoái đầu lại nhìn.

“Tiểu..... Tiểu công tử, chúng ta đi thôi.....” Điện Vũ bạo hăn a, lôi kéo đứa bé vẫn còn có đám ma trôi bay xung quanh đi một mạch.

Tiểu công tử nhà bọn họ quả thực đi đến đâu cũng bị người ta chú ý.....

Ngay lúc Điện Vũ lôi kéo Đao Mộc Ngưng rời đi, không cẩn thận, đụng phải một người đang đi ngược hướng bọn hắn.

Một cái phản lực cực lớn đem Điện Vũ ném thẳng xuống đất, y còn chưa phản ứng kịp, cái người đụng vào y đã lên tiếng.

“Thật sự là đặc biệt, đứa nhỏ tóc đen mắt đen!”

41. Chương 41: Phong Lâm

Tay dắt theo một đứa bé không có tinh thần, Điện Vũ hoàn toàn không hề chú ý tới phía trước có người đi đến, ngay lập tức đã bị người ta đánh ngã xuống đất.

“A..... Người, người không sao chứ?” Người đánh ngã Điện Vũ hô nhỏ một tiếng, vội vàng nâng Điện Vũ dậy, sau đó mới liên tục nói xin lỗi: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, ta không phải cố ý”

“Không sao.” Điện Vũ nhẹ nhàng cười, không hề tức giận.

“Cái kia phiền toái một chút....” Người đánh ngã Điện Vũ đột nhiên kích động, kéo Điện Vũ đứng chắn trước mặt.

Đoan Mộc Ngưng lúc bị Điện Vũ nắm tay dẫn đi vẫn đang trong trạng thái ngơ ngác ngác, nhưng bị nháo đến như vậy, thật ra đã thanh tỉnh được đôi chút.

Đối với hành động kỳ quái của cái người xa lạ này, hai người liếc nhau một cái, hoàn toàn nghĩ không ra nổi một cái lý do biện hộ.

Đây là chơi cái trò gì a?

Ngay lúc trong đầu cả hai cùng bốc ra một câu hỏi y chang nhau, người đang núp ở phía sau bọn họ khẽ thở hắt ra một hơi.

“Hộc.... Rốt cục cũng thoát.” Lúc này, người kia mới từ phía sau bọn họ đi ra, cười khổ: “Thực xin lỗi, ta đường đột quá.”

“Nhà người có phải là đánh bạc thua tiền, bị người ta đòi nợ hay không vậy?” Đoan Mộc Ngưng hiện tại mới chú ý tới dung mạo của người này.

Trước mắt là một thiếu niên khoảng hai mươi tuổi, mái tóc thâm lam mềm mại dùng vải sa tanh xanh nhạt buộc chặt, khuôn mặt trái xoan, ngũ quan xinh đẹp tuyệt trần, đôi mắt trong suốt chứa đầy sao dẫn nhân chú mục, môi hồng răng trắng, nhìn ngang nhìn dọc đều là gương mặt của mỹ nhân.

“Ách.... Không phải, oa, đứa nhỏ tóc đen mắt đen, người thật xinh đẹp.” Lúc này kinh hoảng khiến thiếu niên không chú ý tới Đoan Mộc Ngưng nho nhỏ ở bên cạnh, hiện tại thanh âm hài đồng non nớt của y đã hấp dẫn được lực chú ý của hắn rồi.

Thiếu niên hai mắt sáng ngời, thân mình mảnh khảnh ngồi xổm xuống đối mặt với Đoan Mộc Ngưng, hai mắt chớp chớp.

Hắn là lần đầu tiên nhìn thấy có người tóc đen mà mắt cũng màu đen luôn nha.

“.....”

Hành động của thiếu niên này quái đến mức làm cho Điện Vũ và Đoan Mộc Ngưng hai người không nói được lời nào.

Người này kỳ lạ quá.

“Các người khỏe, ta tên là Phong Lâm, bởi vì trốn nhà đi chơi, bị gia phó phát hiện, nên.... Nên mới làm ra cái hành động đường đột như vậy.” Phong Lâm cười khẽ xin lỗi.

“Người khỏe.” Đoan Mộc Ngưng gật gật đầu.

Người này xác thực rất kỳ quái, bất quá khí tức trên người kia rất bình thản, xem ra hắn không phải là người xấu.

“Phong công tử người khỏe, ta là Tiểu Vũ, đây là tiểu công tử của nhà ta.” Điện Vũ nhìn thiếu niên không hề cảnh giác mà bảo đầy đủ tính danh của bản thân, khẽ giật mình, nhưng rất nhanh liền bình tĩnh mỉm cười chào hỏi lại.

Họ Phong ở Phong Duyên Thành chỉ có một gia tộc có, nhưng lại là gia tộc cao nhất ở đây, là họ của thành chủ Phong Duyên Thành, thành chủ Phong Duyên Thành tên gọi Phong Kỳ, như vậy người này xem ra, chính là đệ đệ của thành chủ.

Bởi vì thân phận của đối phương, Điện Vũ không thể khai báo đầy đủ tên họ, bởi vì mọi người ở trên đại lục này đều biết, “Điện Vũ” là cận vệ của Phụng Quân Phụng tộc, cho dù bên ngoài người có vô tâm đến cỡ nào, ít nhiều cũng biết tiếng y.

Hơn nữa tiểu công tử hiện tại đang ở bên cạnh, nếu gây ra nguy hiểm khiến y bị thương, Phụng Quân nhất định sẽ ra tay công đạo ột trận.

“Ta là Đoan Mộc Ngưng.” Người thả lỏng tâm tình không chút gian dối hiển nhiên còn có thêm Đoan Mộc Ngưng.

Bất quá, sự tồn tại của Đoan Mộc Ngưng được người ở Phượng tộc tuyệt đối giữ kín, cho nên mọi người căn bản đều không biết y, chẳng qua lúc trước có nghe đến chuyện tình của hồ tộc thần quan, nên chỉ biết rằng bên người Phượng Quân có một đứa nhỏ.

“Các người là lần đầu tiên tới Phong Duyên Thành sao, cuối ngày hôm nay Phong Duyên Thành sẽ bắt đầu tổ chức Tết hoa đăng, rất náo nhiệt nha, ta cũng là lần đầu tiên đến chơi, có muốn đi cùng không?” Tuy rằng không được phép ra ngoài nhiều, nhưng Phong Lâm vẫn nhìn ra hai người Điện Vũ và Đoan Mộc Ngưng không phải là người sống ở Phong Duyên Thành.

“Này.....”

“Không sao, cùng nhau đi.”

Điện Vũ vừa định lên tiếng, Đoan Mộc Ngưng ở một bên đã mở miệng chấp thuận.

“Nhưng mà tiểu công tử....” Ngồi sát vào Đoan Mộc Ngưng, Điện Vũ nhẹ giọng gọi.

Phong Lâm nhìn qua nhìn lại cũng là người vừa trốn nhà đi chơi, đang bị người đuổi bắt, nếu cùng hắn đi chung, dọc đường đi không biết sẽ phải gặp thêm bao nhiêu cái phiền toái nữa.

“Không sao, đi nhiều người thì càng vui chứ sao?” Khóe miệng Đoan Mộc Ngưng gợi lên một tia cười nhạt.

Y cần một thứ gì đó phân tán lực chú ý của y tới Phong Vô Uyên, rõ ràng là nói cùng nhau đi chơi, nhưng lại ném y cho Điện Vũ.

Nghĩ nghĩ, trong lòng vật nhỏ liền đau nhói lên.

Đồ Vô Uyên ngốc. Đồ ngốc Vô Uyên.

“Được rồi, tiểu công tử hiện tại muốn đi đâu?” Đoan Mộc Ngưng muốn cùng Phong Lâm đi chung, Điện Vũ cũng hết cách cãi.

Chỉ cần công tử thích, không cần buồn bực không phản chấn giống khi nãy là tốt rồi.

“Ta đói bụng!”

“Vậy đi tìm cái gì ăn đi, Phong Lâm công tử là chủ, chắc chắn biết chỗ bán đồ ăn ngon!” Điện Vũ nắm tay Đoan Mộc Ngưng đối Phong Lâm nói.

“Ta biết ta biết, ca ca ta đã từng đi tới Minh Hương Lâu (Minh: trà đó nhá. Ta không viết sai chính tả đâu), nghe nói ở đó rất được!” Phong Lâm vui vẻ nói.

“Vậy chúng ta đi!!”

Ba người bắt đầu hướng “Minh Hương Lâu” mà đi.

Nhưng khi vừa mới đến cửa Minh Hương Lâu, Điện Vũ choáng váng, Đoan Mộc Ngưng sững sốt, Phong Lâm ngây người.

Đây là Minh Hương Lâu trong truyền thuyết sao?

42. Chương 42: Minh Hương Lâu

Minh Hương Lâu là tiểu quan viên lớn nhất nổi danh nhất tại Phong Duyên Thành, vì để thỏa mãn sở thích của các vị khách nhân, trong lâu có đủ loại hình mẫu, quyến rũ có, yêu mị có, thành thuần thậm chí là tiểu quan cực kỳ non nớt cũng có.

Trong Minh Hương Lâu, vô luận người là ai, tuổi tác cao cỡ nào, cho dù có là khát cái, chỉ cần người có tiền, đều có thể tiến vào, nếu không kết cục sẽ thực thê thảm thê thảm lắm a.

Tiểu quan viện đối với người bình thường ở đại lục Thiên Vực mà nói, là nơi cực kỳ phổ biến, chẳng qua nếu đối với người bị người khác bảo hộ quá độ hoặc là loại người chưa biết nhiều về đại lục Thiên Vực mà nói, tiểu quan viện ở trong mắt bọn họ, chẳng qua chỉ là một tửu lâu bán đồ ăn cực xa hoa mà thôi.

Mà ngay trong ngày Tết hoa đăng của Phong Duyên Thành, lại vừa lúc có ba người đối với tiểu quan viện hoàn toàn không biết lấy tí gì, trong đó còn có một người nhìn qua tuổi cực nhỏ.

Đoan Mộc Ngưng tuy là đến từ thế giới hiện đại, trong nhà còn có một lão đại từng là thiếu niên bất lương xã hội đen, hiện tại là ba ba tổng giám đốc, còn phụ hoàng đã sống hơn một ngàn năm, nhưng chung quy vẫn là một con phượng hoàng đơn thuần, còn có a một đám thần tiên thúc thúc bưư hân (dùng mãnh to lớn) dị thường, thần tiên di di, sau này gặp được Phong Vô Uyên, được Phong Vô Uyên trước sủng sau sủng, bảo hộ một cách tuyệt đối, hơn nữa Đoan Mộc Ngưng đối với mấy mớ yêu thích đến trầm mê, không rảnh đi tìm hiểu những thứ mà y không có hứng thú, cho nên đừng nói là tiểu quan viện, cho dù có là kỹ viện y cũng chả biết nó là cái gì.

Điện Vũ, từ nhỏ đã sống trong Phượng tộc, thân lại là cận vệ bên người Phượng Quân, y yêu thích thuật pháp đến trầm mê, vì bảo hộ an toàn cho Phong Vô Uyên y thường thường rất thích nghiên cứu thuật pháp, hơn nữa bởi vì Phong Vô Uyên không thích gặp gỡ người khác, xác suất đi lại bên ngoài Phượng lâu là cực nhỏ, hơn nữa cái tên y sư kia lại “bảo hộ” y quá độ, cho nên tiểu cận vệ đây cũng là đứa nhỏ rất đơn thuần, đừng nói là kỹ viện hay tiểu quan viện gì gì đó, ngay cả tình – dục là gì cũng không biết.

Từ sau khi Phong Kỳ ca ca trở thành thành chủ, Phong Lâm không hề bước ra khỏi gia môn nửa bước này, tình trạng cũng không kém là bao, cũng là một đứa nhỏ đơn thuần hoàn toàn không biết gì về thế giới bên ngoài.

Hai lớn một nhỏ ba người quần áo gọn gàng tới gần Minh Hương Lâu, nhìn thấy đám người náo nhiệt ở bên trong, liền nhìn nhau một cái.

“Minh Hương Lâu này kinh doanh tốt thực a.” Điện Vũ nói.

Đâu chỉ là kinh doanh tốt không thôi, khách đến nhiều như mây, liên miên không dứt.

“Dịch vụ tốt thì kinh doanh sẽ tốt thôi.” Đoan Mộc Ngưng gật gật đầu, khẳng định nói.

Giống như quán cơm của [Trù Thần] thúc thúc y vậy, sinh ý (lợi nhuận kinh doanh) rất tốt tốt lắm a, bởi vì cơm của thúc thúc nấu ăn rất ngon.

“Ân ân!” Phong Lâm gật gật đầu: “Vậy chúng ta đi thôi.”

Sau đó ba người liền hướng đến Minh Hương Lâu bước vào.

“A..... Hoan nghênh khách quan..... Ách, quang lâm.....” Diễm Nương mù mù đang đứng ở ngạch cửa đón khách nhìn thấy Điện Vũ và Phong Lâm tiến vào Minh Hương Lâu, lập tức hé ra bộ mặt tươi cười rạng rỡ đón tiếp, nhưng khi thấy Điện Vũ nắm tay Đoan Mộc Ngưng, liền ngậm ngẫn cả người, nhưng rất nhanh sau đó lại tươi cười trở lại.

Diễm Nương này chính là chủ nhân của Minh Hương Lâu, tuổi xấp xỉ bốn mươi, trên mặt đã rất vài nếp nhăn, nhưng thông qua dung mạo hiện tại của nàng cũng đủ để nhìn ra lúc trẻ tuyệt đối là một tuyệt sắc giai nhân.

“Lão bản nương (bà chủ), cho chúng ta một nhả tòa thượng đẳng đi!” Phong Lâm mặt nhăn mày nhú nhìn một thân Diễm Nương đầy mùi son phấn.

Hắn không thích mùi này, bởi vì mỗi lần ca ca sau khi ôm nữ tử về phủ, trên người đều có mùi như vậy.

Hắn..... Không thích.....

“Được được.” Nghe thấy Phong Lâm mở miệng đòi một nhả tòa thượng đẳng, quần áo trên người lại bất phàm, Diễm Nương liền biết ba người trưởng mắt này tuyệt đối là người giàu có: “Thỉnh ba vị công tử theo Diễm Nương lên lầu.”

Chỉ cần có tiền, mặc kệ khách nhân có mang theo đứa nhỏ vào hay không.

Bất quá, hai lớn một nhỏ này bộ dáng cũng hấp dẫn người ta lắm a, một mi thanh mục tú, một thanh tú lãng nhân (lãng: lạnh), còn có đứa nhỏ ngũ quan tinh xảo xinh đẹp, lớn lên nhất định sẽ là tuyệt sắc khuyển thành, chỉ cần ba người này đủ đủ chìm hàng các tiểu quan trong lâu rồi, cho dù là có là hoa khôi cũng không ngóc đầu lên nổi.

Diễm Nương dẫn ba người đến nhà tòa trên tầng hai, trong lòng không ngừng đáng tiếc kêu rên.

Lúc Diễm Nương dẫn ba người vào nhà tòa, Đoan Mộc Ngưng vừa vặn xoay mặt nhìn xuống, cư nhiên thấy được một màn làm cho y kinh ngạc mở to mắt.

Người kia cư nhiên.....

“Ba vị công tử xin mời ngồi, xin hỏi các vị cần gì, mặt hàng của ta đều rất tuyệt hảo, đều là hàng thượng đẳng nga, xin hỏi các công tử cần dạng như thế nào?” Diễm Nương về mặt ái muội nói.

“Mặt hàng? Mặt hàng gì?” Trên đầu Phong Lâm toát ra cái dấu chấm hỏi cực to, sau đó quay về phía Điện Vũ: “Tiểu Vũ ngươi cảm thấy sao?”

Điện Vũ nhìn Phong Lâm nhẹ nhàng lắc đầu.

Nhìn bộ dáng tỏ vẻ không hiểu của hai người, Diễm Nương vẫn còn đeo nụ cười tươi rói mà cứng đờ ra.

Ba người này tới quấy rối Minh Hương Lâu của nàng sao?

Trước khi khoe miệng Diễm Nương run rẩy trở nên nghiêm trọng hơn, Điện Vũ kéo kéo Đoan Mộc Ngưng ngồi ở bên cạnh.

“Tiểu công tử?”

Kỳ quái, tiểu công tử như thế nào lại ngăn người ?

Bị cái cảnh hồi nãy làm cho chấn động còn chưa phục hồi tinh thần lại kịp, đứa nhỏ giờ phút này nghe được Điện Vũ gọi nhỏ, mới chậm rãi lấy lại tinh thần.

“A? Làm sao vậy?”

“Cái này phải để Tiểu Vũ hỏi tiểu công tử mới đúng.” Điện Vũ áp sát Đoan Mộc Ngưng: “Tiểu công tử vì chủ tử không cùng đi, cho nên không vui sao?”

“Không..... Không phải.” Nghe vậy, Đoan Mộc Ngưng nhẹ nhàng lắc đầu: “Điện Vũ gọi ta có chuyện gì?”

“Lão bản nương đại khái là hỏi chúng ta muốn cái gì, Phong Lâm không có chủ ý, ta cũng không biết tiểu công tử thích ăn cái gì, cho nên....” Điện Vũ đem về mặt chờ mong nhìn Đoan Mộc Ngưng, thực rõ ràng là muốn Đoan Mộc Ngưng quyết định.

“Ăn cái gì a.....” Tiểu tử kia chọn chọn mi.

Nghe một lớn một nhỏ nhỏ giọng nói chuyện với nhau, Diễm Nương mém té xỉu.

Ba người này kỳ quái nha.....

“Lão bản nương, ngươi không có thái bài hoặc thái đơn sao?” Đoan Mộc Ngưng tươi cười hỏi lão bản nương đang bị rút gân mặt.

Cơm bài, thái đơn: đơn giản chính là cái menu của chúng ta nha.

Nghe một lớn một nhỏ ở nhỏ giọng nói chuyện với nhau diễm nương còn kém không có té xỉu đi qua.

Này ba người tựa hồ có điểm kỳ quái.....

Ở thế giới của y, mỗi quán ăn đều có thái bài hoặc thái đơn, mặt trên còn viết rất nhiều món ăn nha.

“Thái bài? Cái gì gọi là thái bài? Thái đơn? Là cái gì?” Lão bản nương cười đến muốn rút gân bị hỏi đến đầu đầy dấu hỏi.

“Nguyên lai là không có thái bài a....” Đao Mộc Ngưng nhíu chặt mày.

Cái này phiền toái rồi nha.

“Thế nào? Tiểu công tử, người thích ăn cái gì? Lúc xuất môn, chủ tử có cho ta không ít tiền, hử nói tiểu công tử muốn cái gì liền mua cái đó....” Điện Vũ nhỏ giọng nói nói.

“Hử cho người tiền a.....” Nghe Điện Vũ nói, trong lòng Đao Mộc Ngưng lại ê ẩm, có loại cảm giác nói không nên lời, con người đen láy vòng vo chuyển, khóe miệng gợi lên một tia cười nhợt nhạt: “Nếu hử cho người tiền, như vậy....”

Khuôn mặt nho nhảnh xinh đẹp tinh xảo ngược lên, một đôi con ngươi óng ánh như sao sáng trong đêm tối nhìn Diêm Nương: “Lão bản nương, người không có thái bài, vậy lấy thứ gì mắc nhất đem lên đây, chỉ cần hương vị ngon, có thể ăn no bụng, liền đem hết lên a!!”

Hử, còn dám ném y cho Điện Vũ, y xài sạch túi Vô Uyên luôn.

Hử, tức chết hử. [Ngư Ngư: Vật nhỏ yên tâm, phu quân người tiền nhiều lắm nha.]

“Ách..... Vâng!” Nghe Đao Mộc Ngưng nói, lão bản nương tuy bất mãn không biết ba người này đối Minh Hương Lâu muốn làm cái gì, nhưng nghe Đao Mộc Ngưng nói như vậy, nàng đã vui đến mức muốn nhảy chân sáo rồi.

Quản bọn họ làm cái gì, chỉ cần kiếm được tiền là tốt rồi.

“Lão bản nương hình như vui vẻ lắm a.” Phong Lân nhìn dáng đi phiêu phiêu của lão bản nương, chớp chớp mắt.

“Đúng là vậy mà.” Điện Vũ gật gật đầu.

“Tiểu Vũ, Phong Ca ca.....” Đột nhiên, Đao Mộc Ngưng đối hai người vẫy tay.

“Làm sao vậy? Tiểu công tử?”

“Tiểu Ngưng có chuyện gì?”

Nhìn biểu tình thần bí hê hê của Đao Mộc Ngưng, hai người liền sáp tới.

“Lúc ta vừa mới tiến vào nơi này, quay đầu thì thấy dưới lầu có một người ôm tiểu nhị ca ca châm trà hôn môi a, có cởi quần áo của hử nữa.” Nói xong, khuôn mặt nhỏ nhảnh đỏ bừng lên.

“Không phải đâu nha!!” Điện Vũ sợ hãi kêu lên.

“Tiểu Ngưng nhìn lầm rồi, làm gì có người dám ở trước công chúng làm chuyện như vậy.” Phong Lân kinh hô.

Nhìn biểu tình kinh ngạc của hai người, con người đen láy chuyển động, Đao Mộc Ngưng lại nhỏ giọng hỏi: “Tiểu Vũ và Phong ca ca, các người có cùng người ta hôn môi nhau chưa, giống vậy nè, mun.....”

Vừa nói, Đao Mộc Ngưng còn bắt chước tiếng hôn chụt chụt.

Bị Đao Mộc Ngưng hỏi như vậy, hai “đại nhân” vừa bước sang tuổi mười tám đã đỏ bừng mặt.

Lúc lão bản nương dẫn người đem đồ ăn tới, liền nhìn thấy đứa nhỏ trong nhà tòa cười rất vui vẻ, mà vẻ mặt của hai đại nhân kia đều đỏ ửng hết lên.

Này.... Lại là chơi cái gì vậy?

43. Chương 43: Phượng Quân Và Dược Sư

Mái tóc được nhuộm đen bằng thuốc nhuộm đặc biệt bay phất phơ theo cơn gió ngoài cửa sổ, cởi ra bộ quần áo đỏ thường ngày, trên người mặc một kiện trường bào màu trắng nho nhã.

Phong Vô Uyên ngồi trên cửa sổ, đôi mắt đỏ như lửa nhìn xuống ngã tư đường lúc nhúc người, từ lúc Điện Vũ và Đoan Mộc Ngưng ra khỏi khách điếm, hắn đã như vậy, hiển nhiên là đã bước vào trạng thái ngăn người.

Đi theo bên người Phong Vô Uyên nhiều năm như vậy, Lục Lâm Phi vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy trạng thái này của Phong Vô Uyên.

Kỳ thật Lục Lâm Phi không phải là người của Phượng tộc, sở dĩ lựa chọn ở lại Phượng tộc, trở thành y sư của Phượng lâu, nguyên nhân cũng chỉ vì tiểu cận vệ đi theo bên người Phong Vô Uyên mà thôi.

Phong Vô Uyên tuy rằng rất lạnh nhạt, nhưng cũng là một người cực kỳ khôn khéo, tối thiểu cũng khiến y sư như hắn không bao giờ có thể nhìn thấu được tâm tư của Phong Vô Uyên, năng lực của hắn sâu không lường được, nếu như hắn có dã tâm bá chủ thiên hạ, như vậy Phượng tộc tuyệt đối sẽ có một cảnh tượng hoàn toàn khác, nhưng Phong Vô Uyên lại lựa chọn để cho Phượng tộc tiến vào tình trạng bình bình an an, cho dù hồ tộc, hồ tộc càng ngày càng cường đại, hắn đều chỉ mắt nhắm mắt mở mà nhìn.

Mà nay, nam nhân làm cho người ta không thể nhìn thấu kia lại chỉ vì một đứa nhỏ đến từ dị thể cư nhiên buông lỏng cảnh giác, lòng tràn đầy nhớ mong, sơ hở chông chênh.

“Phượng Quân, nếu lo lắng, sao không đi tìm đứa nhỏ, hơn nữa người sáng sớm chẳng phải đã chuẩn bị cùng y du ngoạn Tết hoa đăng Phong Duyên Thành sao?” Bước vào phòng, Lục Lâm Phi nhẹ nhàng mở miệng: “Ta nghĩ nhóc Ngưng kia muốn người bồi y đi du ngoạn a.”

Tuy gọi Phong Vô Uyên là “Phượng Quân” nhưng giọng điệu rõ ràng không có tràn ngập cung kính như Điện Vũ.

Người đang trầm tư chậm rãi ngẩng đầu nhìn Lục Lâm Phi một cái, lại quay về cái cửa sổ: “Người biết không, ta thiếu chút nữa đã làm tổn thương y.....”

Mỗi khi hắn nhớ tới bộ dáng Đoan Mộc Ngưng run rẩy co rúm ở trên giường, hắn thiếu chút nữa đã tự giết mình ngay lập tức.

Rõ ràng trong lòng rất quý trọng y, rõ ràng đã nói chờ y.....

Nhưng mà hắn lại.....

Nghe Phong Vô Uyên nói, mi Lục Lâm Phi nhẹ nhàng nhíu, nheo lâu thật lâu, hắn mới đột nhiên phun ra một câu: “Phượng Quân, cái kia người.... Có phải là đang bắt mẫn hay không?”

Hắn đương nhiên biết tuổi thật của Đoan Mộc Ngưng không giống như bộ dạng bên ngoài của y, nhưng đối mặt với đứa nhỏ như vậy, hắn thật sự nghĩ không ra nam nhân khôn khéo này lại.....

Lời này vừa nói ra, liền đổi lấy cái trừng của Phong Vô Uyên.

“Được rồi được rồi, là tiểu nhân nói sai nói sai a.” Lục Lâm Phi làm ra bộ dáng xin khoan dung.

“Y sư, nếu Điện Vũ sợ người, người sẽ làm gì?” Ánh mắt dần dịu xuống, lại trở về trạng thái lạnh nhạt vô ba thường ngày, Phong Vô Uyên thản nhiên mở miệng.

Bị Phong Vô Uyên hỏi như vậy, Lục Lâm Phi chớp mắt mấy cái: “Cái kia.... Vũ Nhi khi nào thì không sợ ta?”

Mỗi lần thấy hắn đều lần mất tiêu.

“Đó là bởi vì người thường hay khi dễ y.” Mặt nhẵn mày nhíu, cận vệ của mình thường xuyên bị khi dễ như vậy dĩ nhiên là cảm thấy bất mãn.

Điện Vũ lần đầu tiên ra ngoài Phượng lâu công tác, trên đường về chợt được Lục Lâm Phi đang bị trọng thương, lúc Điện Vũ mang Lục Lâm Phi về Phượng lâu, rất nhiều trưởng lão bởi vì không rõ lai lịch hắn nên không đồng ý lưu giữ lại.

Các trưởng lão phản đối, Điện Vũ khi đó chỉ mới mười hai tuổi, còn chưa trở thành cận vệ của hắn đã chạy tới cầu hắn thu lưu Lục Lâm Phi, sau khi hắn gật đầu đáp ứng, Điện Vũ liền ngày ngày đêm đêm không ngừng chiếu cố Lục Lâm Phi, thẳng đến khi thương trên người hắn khỏi hẳn.

Bởi vì hắn đáp ứng để cho Lục Lâm Phi lưu lại, Điện Vũ cũng đáp ứng sẽ suốt đời xem hắn là chủ nhân của mình, sau lại khắc khổ tu tập thuật pháp, rốt cục đến năm mười ba tuổi, trải qua cuộc khảo nghiệm tầng tầng lớp lớp trong tộc, trở thành cận vệ của hắn.

Qua một năm, Lục Lâm Phi thương thế hoàn toàn khỏi hẳn cũng dứt khoát ở lại Phượng lâu, trở thành được sư, bởi vì hắn dụng được như thần, y thuật cao siêu, người trong tộc dần dần tiếp nhận hắn, ngược lại, Điện Vũ lại càng ngày càng kính nhi viễn chi* với hắn.

*Bề ngoài tỏ ra kính trọng nhưng thực chất hoàn toàn không muốn tiếp cận.

Đối với tình huống như vậy, Phong Vô Uyên tuy không nói gì, nhưng cũng biết được sư này có hảo cảm với cận vệ của hắn.

“Có thể y cũng không sợ ta đến như vậy.” Lục Lâm Phi nhẹ nhàng mở miệng: “Nếu lúc trước không gặp được y, mạng của ta, sẽ chẳng có ai quý trọng cả.... Hiện tại hết thảy mọi thứ, đều là do y cho ta.”

“Ta làm sao lại không biết.” Nhớ tới người trong lòng, trong mắt Phong Vô Uyên liền hiện lên một tia ôn nhu.

Hắn trước kia rất cô độc, mà hiện tại.... Chỉ có thiên hạ xinh đẹp kia, mỗi khi nghe thanh âm non nớt kia hô to tên “Vô Uyên” hắn, tâm liền trở nên ôn nhu.

“Phượng Quân đại nhân, hiểu rõ rồi chứ, có phải nên tìm bọn họ trở về hay không?”

“Đúng vậy, nên đi.”

Lúc hai người chuẩn bị rời khỏi khách điểm, đi tìm hai người khiến cho bọn họ tràn đầy nhớ mong kia, một tiếng nổ mạnh ở chỗ nào đó trong thành đột nhiên vang vọng.

Oanh –

44. Chương 44: Âm Sát

Oanh—

Tiếng nổ mạnh đến kinh thiên động địa, Minh Hương Lâu ban mai, hiện trường nháy mắt trở nên hỗn loạn, kẻ kinh hoảng chạy trốn, người hoảng sợ thét chói tai.

Bên trong làn khói đặc đột ngột xuất ra một cái bóng đen, nhanh nhẹn phi tới một cái nóc nhà khác mà đứng.

“Khụ khụ—” Phong Lâm được Điện Vũ đặt ở một bên, ho mãi liệt.

“Phi phi....” Bởi vì bị nổ mạnh, miệng đầy cát bụi khiến Đoan Mộc Ngưng không ngừng phun phèo phèo, nhìn Phong Lâm đang quỳ trên mặt đất: “Người chẳng qua là trốn nhà đi dạo chơi trong thành thôi, ca ca người cũng quá ngoan độc đi, cứ nhiên lại sai người tới giết!!”

Lúc này bọn họ ở Minh Hương Lâu dùng cơm, đột nhiên có người xâm nhập vào nhà tòa, vừa nhìn thấy Phong Lâm, cả mười người kia đều tỏ thái độ cực kỳ cung kính.

Điện Vũ và Đoan Mộc Ngưng đều biết Phong Lâm chính là đệ đệ của thành chủ Phong Duyên Thành, cho nên cũng có gì ngạc nhiên khi đệ đệ thành chủ trốn nhà đi chơi bị người tìm thấy.

Nhưng không thể tượng tượng nổi đám người kia mặt ngoài cung kính, lúc đến gần Phong Lâm lại rút đoản đao giấu trong người mà bổ về phía hắn.

Phong Lâm bộ dáng thanh tú, khí chất ôn hòa, hơn nữa thân hình tinh tế, vừa nhìn liền biết người này không hề biết võ kỹ lẫn thuật pháp.

May mắn Điện Vũ vẫn còn tỉnh táo, tóm lấy Phong Lâm còn chưa kịp phản ứng kéo qua một bên, tránh được một kích trí mạng.

Đối phương thực hiện nhiên đã có âm mưu muốn ám sát, một lần đánh lén bất thành, lập tức tấn công lần hai, hơn nữa mười người này không phải là những kẻ đầu đường xó chợ, Điện Vũ toàn lực chống cự cũng vẫn bị vây vào thế hạ phong.

Nhìn tình huống thập phần nguy hiểm trước mắt, Đoan Mộc Ngưng không biết từ nơi nào lấy ra một cái viên tròn tròn đen thui ném thẳng về phía sát thủ.

“Đi!”

Non nốt kêu lên một tiếng, Điện Vũ không biết Đoan Mộc Ngưng ném cái gì, nhưng trực giác mách bảo y cái kia tuyệt đối không có bình thường, hai tay duỗi ra, một tay cấp Phong Lâm, tay còn lại ôm lấy Đoan Mộc Ngưng phi thân ra cửa sổ.

Nháy mắt, tiếng nổ mạnh vang lên, nhả tòa bọn y mới vừa ở nháy mắt đã nổ tanh bành.

“Ta..... Ta không biết....” Nhìn chỗ Minh Hương Lâu bị tro bụi che đầy trời, Phong Lâm nhẹ nhàng lắc đầu.

Nhưng người kia là cấp dưới của đại ca, nếu không phải do đại ca hạ lệnh.....

Đoan Mộc Ngưng nhìn Phong Lâm ủ rũ vì chịu đả kích lớn, đôi mày nhẹ nhăn lại, đôi mắt đen láy chột lóc: “Điện Vũ thả ta xuống, bọn họ tới rồi!”

Quả nhiên đơn thuần dùng khói hỏa làm bom chỉ được cái tốt mã dễ cùi, không giống như mấy quả bom cường đại chân chính tí nào....

Quả bom kia của Đoan Mộc Ngưng chính là sử dụng thuốc nổ của đại lục Thiên Vực chế tạo thành bom, chỉ tiếc hiệu quả chỉ đạt được một nửa so với bom chân chính ở thế giới kia.

“Phong Lâm, hiện tại không phải là lúc để thương tâm, mấu chốt trước mắt chính là phải nghĩ biện pháp để rời khỏi đây.” Điện Vũ đem Đoan Mộc Ngưng giao cho hắn: “Ta vô luận như thế nào, đều đã dùng hết mọi năng lực bảo vệ người rồi, tạm giúp ta chiếu cố tiểu công tử một chút.”

“Được.” Phong Lâm gật gật đầu.

Đúng vậy, đây không phải là lúc để thương tâm, nếu sơ suất, chẳng những chính mình sẽ táng mệnh (chết), Tiểu Vũ và Tiểu Ngưng cũng sẽ bị liên lụy.

Ôm lấy Đoan Mộc Ngưng, Phong Lâm lui về phía sau Điện Vũ, trong mắt hiện lên một chút ưu thương.

Ca ca.... Người thật sự chán ghét ta như thế sao? Thậm chí không tiếc phái người ám sát ta?

Điện Vũ ngưng tụ gió, chuẩn bị đón nhận đám sát thủ sắp đến, một người mà phải ứng phó với cả đám sát thủ năng lực không hề thấp, tuy có hơi chật vật, nhưng hoàn toàn có thể ngó lơ cái uy của đối phương phát ra, đủ để thấy năng lực của Điện Vũ kỳ thực không hề thấp chút nào.

Đấu với cả nhóm sát thủ, Điện Vũ gặp chiêu cản chiêu, vừa cản vừa phản kích lại đối phương, nhưng sau đó lại phát hiện ra có điều không ổn.

Xong rồi, thiếu một người!!

Đột nhiên tỉnh ngộ, đôi mắt Điện Vũ liền co rút lại.

“Ha ha, biết được đã quá muộn rồi!!” Một trận cười càn rỡ vang lên, bên trong làn khói dày đặc, một sát thủ trong tay cầm trường đao phi tới, thẳng tắp bổ về phía Đoan Mộc Ngưng và Phong Lâm.

Mặt giáp mặt với sát thủ, Phong Lâm cả kinh lui về phía sau, nhưng không hề chú ý tới bọn họ đã bị sát thủ bức đến mé hiên, lui thêm một bước nữa liền đập vào không khí, sau đó, rơi xuống.

“A –”

“Phong Lâm, tiểu công tử!!” Điện Vũ quay lại, không kịp túm lấy hai người.

Hưu –

Một bóng đen lao nhanh qua, thiếu niên cùng đứa nhỏ đang rơi xuống cũng biến mất vô tung.

“Oanh!” Một đoàn lửa đỏ đột nhiên bùng lên, khiến Điện Vũ không kịp phản ứng, đến khi hồi tỉnh lại thì đã thấy sát thủ tập kích bọn y đã bị vây trong biển lửa.

Mái tóc đen như mực không giống ngày thường, nhưng bị ánh lửa chiếu rọi lại lóng lánh phát ra hồng mang, một thân áo trắng phiêu phiêu toát lên hàn băng, đôi mắt đỏ như lửa mang theo sát ý.

“Chủ.... Chủ tử...” Điện Vũ nhìn người trước mặt, kinh hô một tiếng.

Phượng Quân cứ nhiên đến đây.....

Rớt khỏi nóc nhà, lại bị người giữa không túm lấy, Đoan Mộc Ngưng hiện tại đầu vầng mắt hoa, lúc ngã xuống, Phong Lâm không có buông y ra, ngược lại còn ôm gắt gao hơn, hiện tại cũng giống như vậy.

Tuy trong lòng rất cảm động, nhưng mà.... Tội nghiệp cái eo thon nhỏ yếu đuối của y lắm nha, sắp bị chặt đứt tới nơi rồi, nhưng mà lại ư thanh không thể nói ra.

Sợi tóc thâm lam như nước trước mắt phiêu tán tới, Đoan Mộc Ngưng đang than thở trong lòng đột nhiên ngẩng đầu, đập vào đôi mắt đen xinh đẹp của y, cứ nhiên lại là khuôn mặt cương nghị đầy vẻ nam tính.

So với khí chất vương gia nho nhã đậm mạc của Phong Vô Uyên hoàn toàn không hề giống, khí thế của người này lạnh lùng (vốn lạnh lùng) lại bá đạo, khiến người ta cảm thấy nguy hiểm, hơn nữa trực giác của phượng hoàng con nói cho y biết, trên người của y phát ra sát khí rất mãnh liệt.

Y không thích người này.....

Không muốn nhìn nam nhân này nữa, Đoan Mộc Ngưng đưa mắt nhìn qua hướng khác, nhìn lên nóc nhà liền thấy nam nhân áo trắng tóc đen, hơi sững sốt.

“Vô Uyên....” Thanh âm non nớt không tự chủ được mà phun ra.

45. Chương 45: Hòa Hảo

Lúc Đoan Mộc Ngưng còn ở hiện thể là bảo bối được chúng thần tiên phủng ở trong tay che chở, khi bước vào đại lục Thiên Vực, lại được Phong Vô Uyên yêu thương, chưa từng chịu lấy một tia thương tổn ủy khuất.

Phượng hoàng nhỏ của chúng ta vạn lần đều không hề nghĩ tới sẽ có ngày bị một người xem mình như rác rưởi mà ghét bỏ hết cả một ngày.

Lúc Phong Lâm ôm y từ nóc nhà ngã xuống được người cứu, chỉ là trong nháy mắt, Đoan Mộc Ngưng ngẩng mặt lên nhìn, liền nhìn thấy một khuôn mặt khí phách đầy nam tính.

Người cứu y và Phong Lâm, y không biết, bắt quá theo khí tức trên người đối phương phát ra mà nói, người này tuyệt đối là nhân vật nguy hiểm.

“Ca..... Ca ca.....” Được nam nhân ôm vào trong ngực, Phong Lâm bị kinh hách đến sắp ngất từ từ phục hồi tinh thần lại, ngẩng đầu lên liền đối mặt với một đôi mắt màu lam sâu thẳm.

“Không việc gì đi?” Thanh âm lạnh lùng vang lên, khiến người ra không lạnh mà run, rõ ràng là một câu hỏi quan tâm, nhưng lại không có lấy một tia ôn nhu.

“Không.....” Trợn to đôi mắt xinh đẹp, thực hiển nhiên Phong Lâm không hề nghĩ người cứu hắn lại là ca ca muốn giết hắn.

Như vậy.... Đám sát thủ kia không phải là ca ca phái tới?

“Cái bọc thịt nhỏ này là ai?” Tuy không thích khí tức lãnh liệt trên người đối phương, nhưng nghe nam nhân nói mình như vậy, Đoan Mộc Ngưng vẫn là cảm thấy bất mãn.

“Ngưng Nhi.” Vừa lúc, giọng nói Phong Vô Uyên từ nóc nhà đối diện truyền đến.

“Vô Uyên..... A –”

“Ca ca, đừng!!”

Nghe được tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng mang theo lo lắng của Phong Vô Uyên, hai mắt Đoan Mộc Ngưng sáng ngời, vừa xoay mặt lại nhìn, Phong Vô Uyên ôm hắn đột nhiên khinh hô.

Đoan Mộc Ngưng còn chưa kịp phản ứng, đã bị người ta xách cổ nhấc lên, sau đó, hét lên một tiếng sợ hãi, cả người đã bị ném lên không tạo thành đường cong cong, bay về phía Phong Vô Uyên.

“Ngưng Nhi.” Phong Vô Uyên hoàn toàn không nghĩ qua đối phương lại đối đãi với Đoan Mộc Ngưng như thế, ánh mắt co rút, áo trắng nháy mắt tung bay, một đạo hỏa diễm lóe ra, bóng dáng liền biến mất.

Lúc Phong Vô Uyên xuất hiện trước mặt nam nhân ôm Phong Lâm, trong lòng đang gắt gao ôm lấy Đoan Mộc Ngưng với vừa bị Phong Kỳ xem là rác rưởi mà ném đi.

“Vô Uyên Vô Uyên.....” Thanh âm non nớt nhẹ nhàng gọi, cái tay nho nhỏ của Đoan Mộc Ngưng gắt gao nắm lấy vạt áo của Phong Vô Uyên, mặt rúc vào lòng hắn.

“Không có việc gì.” Nhìn người trong lòng lộ ra bộ dáng sợ hãi, Phong Vô Uyên phóng đôi mắt đỏ đậm nhìn thẳng vào đôi lam mâu sâu thẳm của nam nhân kia, sát ý trong mắt bùng lên mãnh liệt, nhưng lời nói an ủi Đoan Mộc Ngưng lại ôn nhu đến làm cho người ta không tưởng tượng nổi.

Nào biết ngay lúc hai người đang hết sức căng thẳng, thân mình đứa nhỏ vốn còn chôn mặt trong ngực Phong Vô Uyên đột nhiên run rẩy.

“Ha ha ha.... Chơi vui a....” Tiếng cười nhu nhu, Đoan Mộc Ngưng nâng mặt lên, cả khuôn mặt đều là ý cười óng ánh, hoàn toàn không có lấy một tia kinh hãi: “Vô Uyên, đợi lát nữa chơi thêm lần nữa đi, thật thích.”

Đầu đầy ngập sát ý bị tiếng cười thanh thủy của tiểu tử trong lòng nháy mắt xua tan hết, Phong Vô Uyên nghe lời nói không sợ chết của Đoan Mộc Ngưng, mày kiếm liền nhăn.

“Không chuẩn.”

“Vô Uyên, ta muốn người....” Thiên hạ nguyên bản còn đang cười tươi đột nhiên trầm xuống, đôi mắt trong veo dâng lên một màn nước, miệng mếu máo: “Đừng..... Đừng không cần Ngưng Nhi.”

Y ở thế giới này cái gì cũng đều không có, chỉ quen duy nhất có một mình Phong Vô Uyên, nếu Phong Vô Uyên chán ghét y....

Như vậy y nên làm cái gì bây giờ....

“Thực xin lỗi.” Khuôn mặt tuần tú áp sát vào, Phong Vô Uyên nhẹ nhàng nói: “Ta vĩnh viễn sẽ không không cần người.”

Nhóc con bất an như vậy, hoàn toàn là vì hắn.

Đôi mắt trong veo chớp chớp, chống lại đôi hồng mâu sừng sững, Đoan Mộc Ngưng dâng cái miệng nhỏ nhắn của mình, hôn lên bực thân kia.

“Vô Uyên lần lần cùng ta hôn môi.... Có thể nhẹ một chút không..... Ngưng Nhi sợ đau.....” Khi này ở khách điểm, y thực sự đã bị Phong Vô Uyên dọa.

“Thực xin lỗi, về sau sẽ không bao giờ thế nữa.” Hôn nhẹ lên đôi môi mềm ngọt ngào kia, Phong Vô Uyên hứa hẹn.

Cảm giác đau lòng kia, một lần là đủ rồi.

“Thật sự là không thể tưởng tượng được nghe đồn Phượng Quân luôn giữ mình trong sạch lại thích một cái bọc thịt nhỏ như vậy a!!”

Thanh âm trêu chọc vang lên, nháy mắt đã xua hết ngọt ngào của Phong Vô Uyên và Đoan Mộc Ngưng.

Ôm Đoan Mộc Ngưng giương mắt nhìn lại, Phong Vô Uyên khôi phục lại biểu tình lạnh nhạt thường ngày, bạc thần nhẹ nhàng phun ra lời nói đủ hù chết người: “Bản quân cũng không ngờ đến Phong thành ngữ nghe đồn thanh danh vang vọng cư nhiên lại yêu thân đệ đệ (em ruột) của chính mình.”

Một màn có qua có lại này, nháy mắt làm cho không khí trở nên khẩn trương.

46. Chương 46: Sư Huynh Đệ

“Thật sự là không thể tưởng tượng được đường đường là Phượng Quân Phượng tộc cự tuyệt vô số người ái mộ, cư nhiên lại đi thích cái bọc thịt nhỏ.” Lời nói trêu chọc vang lên từ miệng thành chủ Phong Duyên Thành.

“Bản quân cũng không nghĩ tới thành chủ Phong Duyên Thành sủng cơ vô số, tuần nam mỹ nữ trong thành đều không từ một ai, cư nhiên lại đi yêu thân đệ đệ huyết thống chí thân (em trai ruột cùng chung một dòng máu) của mình.” Thanh âm lạnh lùng lại thản nhiên trêu chọc vang lên, Phong Vô Uyên rất hiếm khi đôi co với người khiêu khích mình.

Đoan Mộc Ngưng được Phong Vô Uyên ôm vào trong ngực chớp chớp đôi mắt xinh đẹp long lanh, tò mò nhìn Phong Kỳ mặt mày lạnh lùng lại nhìn qua Vô Uyên nhà y diện vô biểu tình, đầu óc liên tiếp toát ra mấy cái dấu chấm hỏi.

Hai người này kỳ quái nga.....

“Cái kia..... Cái kia.....” Đưa tay kéo lấy dải tóc phát phơ trên má Phong Vô Uyên, Đoan Mộc Ngưng hỏi: “Vô Uyên, các người biết nhau sao?”

“Không biết!” Cúi đầu hôn lên cái má mềm mềm của Đoan Mộc Ngưng một cái, nhẹ nhàng nói: “Chúng ta đi thôi, Ngưng Nhi muốn trở lại khách điểm hay đi chơi tiếp?”

Thu lại hỏa viêm đã thiêu cháy hết sát thủ, Phong Vô Uyên xoay người chuẩn bị rời đi.

Vẫn là nhanh mang Ngưng Nhi rời khỏi đây trước, nếu không lại có tai họa bất ngờ ập đến nữa.

“Phong Vô Uyên, sư huynh đã nhiều năm không gặp người rồi, người lại dùng thái độ này mà đối đãi ta sao?” Đối với sự lạnh nhạt của Phong Vô Uyên, nam nhân cao ngạo hiển nhiên là cảm thấy bất mãn, thái độ dương liễn toát ra cái ngả tư đường hoa hoa lệ lệ.

Thối tiểu quỷ này, cho dù đã trưởng thành thì tính tình một chút đều không có thay đổi, đều chọc cho người ta ghét.

“Ai là sư đệ người.” Người nguyên bản chuẩn bị rời đi, xoay người lại mạnh mẽ phản bác.

Đoan Mộc Ngưng mở to mắt nhìn cái người luôn lạnh lùng lại lộ ra cái biểu tình bất mãn hiếm có.

Hai người này có quan hệ bất thường nha.....

“Vô Uyên.... Người và ca ca của Phong Lâm là sư huynh đệ hả?” Nhóc con luôn luôn tò mò này, hiện tại lại “vạch áo cho người xem lưng”.

Đoan Mộc Ngưng vừa hỏi, khoe miệng Phong Kỳ gọi lên một chút ý cười: “Đương nhiên.”

“Ngưng Nhi đừng nghe hẩn, về sau có thấy người này thì phải tránh đi thật xa thật xa nha!!” Võ vố lưng Đoan Mộc Ngưng, bắt y nhớ kỹ lời này, Phong Vô Uyên gọi Điện Vũ một tiếng: “Điện Vũ đi trở về.”

“Vâng!” Điện Vũ cùng sát thủ đối chiến với nhau đã bị lưỡi dao gây thương tích, phải nhanh chóng trở về tìm Lục Lâm Phi chữa thương mới được.

Điện Vũ lên tiếng xong, liền khom người với Phong Kỳ, thực hiển nhiên, Phong Kỳ chẳng những biết Phong Vô Uyên, còn biết luôn cả Điện Vũ.

.....

Cởi bỏ áo khoác màu xanh nhạt, lộ ra thân người tinh tế trắng nõn, mà làm cho người ta kinh ngạc chính là trên làn da trắng nõn kia hiện tại lại xuất hiện một đạo vết thương rợn người.

Nhìn vết máu kia, Lục Lâm Phi bất giác nhăn lại hai hàng lông mày, ngón tay tiêm gầy lạnh như băng nhẹ nhàng vuốt lên đó, chỉ thấy thiên hạ mảnh khảnh kia hơi hơi run rẩy.

“Đau sao?”

“Người thử chém một đao lên người xem.” Điện Vũ xoay mặt trừng mắt với Lục Lâm Phi.

Hướng chỉ vết thương trên người y là do thuật pháp gây ra, sát thủ này đã đem thuật pháp ẩn hạ vào lưỡi đao, nếu y không có phong chi linh hộ thể, cho dù chỉ bị bổ trúng một chút, cũng sẽ bị bổ thành hai nửa.

“Ta không thích thân thể người lưu lại vết thương.” Khẽ nỉ non, Lục Lâm Phi áp mặt tới gần, đôi môi lạnh lạnh nhẹ nhàng hôn lên vết thương đỏ tươi.

Từ vết thương truyền đến xúc cảm lạnh lạnh lại mềm mại khiến thân mình Điện Vũ cứng đờ, gương mặt tuấn tú nháy mắt đỏ bừng.

“Người.... Người đang làm gì đó, không bơi được cho ta thì thôi.... A....” Nói xong liền đứng dậy rời đi, lại bị tay Lục Lâm Phi tóm lấy cái eo mềm dẻo kéo vào lòng.

Nháy mắt, Điện Vũ cảm thấy một lực kéo mình lại, ngay sau đó, y cư nhiên đã ngồi ở trên đùi Lục Lâm Phi, bị hẩn ôm vào ngực rồi.

“Tiểu Vũ Nhi chạy nhanh như vậy, là sợ ta ăn người sao?” Khoe miệng mỉm cười, hôn lên gương mặt đỏ bừng của Điện Vũ một cái chốc.

“Người..... Người.....” Đưa tay ôm lấy cái má vừa mới bị hôn, Điện Vũ mở to mắt.

“Ngoan ngoan đừng nhúc nhích, ta giúp người bơi được.” Đưa tay lấy lọ thuốc tinh xảo, Lục Lâm Phi lấy một ít thuốc mỡ trắng như tuyết, bắt đầu bôi thuốc cho người trong lòng.

“Ngô....” Thuốc mỡ vừa dính vào vết thương liền cảm nhận được một trận đau đớn, Điện Vũ cương cứng thân thể, nắm chặt lấy quần áo Lục Lâm Phi.

“Ta biết là rất đau, nhưng cố nhịn một chút.” Nhìn thiên hạ trong lòng cố nén đau, mắt Lục Lâm Phi hiện lên một tia đau lòng, nhưng động tác bôi thuốc không hề dừng lại.

Thuốc mỡ trắng vừa bôi lên vết thương, liền có thể nhìn thấy miệng vết thương từ từ bắt đầu khép lại.

“Điện Vũ không sao chứ?” Đứng ở ngoài phòng, nghe thấy tiếng rên đau, Đoan Mộc Ngưng lo lắng hỏi.

“Tuy được sư thích khi dễ Điện Vũ, nhưng không sao đâu, hẩn luyện tiếc.” Phong Vô Uyên nhẹ nhàng nói.

“Luyện tiếc?” Đoan Mộc Ngưng khó hiểu.

Vì cái gì thích khi dễ y, lại luyện tiếc?

Nhìn tiểu tử vẻ mặt đầy nghi vấn, trong mắt Phong Vô Uyên hiện lên nồng đậm sủng nịch.

Đoan Mộc Ngưng tuy hiểu được như thế nào là thích thế nào là không thích, nhưng đối với tình yêu thì vẫn rất ngây thơ, thực hiện nhiên mỗi quan hệ ái muội của Điện Vũ và Lục Lâm Phi là không sao hiểu nổi.

“Ngưng Nhi lớn lên sẽ tự hiểu.” Hôn lên trán nhóc con một cái, ôm y trở về phòng: “Hôm nay mệt rồi, ta gọi tiểu nhị chuẩn bị nước ấm tắm rửa.”

“Tắm rửa..... Là tắm trong cái mộc dũng thật to kia sao?” Nhóc con lập tức đã bị thứ mới mẻ di dời lực chú ý, hai mắt chớp chớp: “Ta sớm đã muốn thử cảm giác tắm trong cái mộc dũng trong khách điếm cổ đại rồi a!!!”

“....” Nhóc con trong lòng vui vẻ đến độ quơ tay loạn xạ làm cho Phong Vô Uyên không thể nói được gì.

Bất quá nhóc con vui vẻ làm cho tâm hần bất giác cũng vui theo.

Nước ấm ào ào chảy qua kẽ tay nhỏ bé, Đoan Mộc Ngưng chớp chớp mắt, cái miệng nộn nộn phát ra tiếng cười khê.

“Vô Uyên.” Vươn tay bắt lấy vai Phong Vô Uyên, cơ thể non mềm ẩm ẩm dán sát lên ngực ấm áp kia.

“Ấn?” Bàn tay thon dài cầm lấy bố khăn cẩn thận chà sát thân thể của thiên hạ trong lòng, động tác thập phần ôn nhu, lo sợ sẽ làm cho bé bị thương.

“Vô Uyên có phải rất không thích ca ca của Phong Lâm hay không?” Đôi mắt long lanh nước mở to thật to, Đoan Mộc Ngưng nhớ lại phản ứng của Phong Vô Uyên khi gặp Phong Kỳ.

Động tác chà sát hơi dừng một chút, rất nhanh lại tiếp tục, nhưng nam nhân nguyên bản còn cười nhạt hiện tại mặt nhăn mày nhíu, tựa hồ đối với Phong Kỳ có ấn tượng cực kém.

“Ca ca của Phong Lâm nhất định là đã làm chuyện gì đó quá phạm với Vô Uyên rồi, hừ....” Nhìn Phong Vô Uyên nhíu chặt mi, nhóc khẳng định Vô Uyên bị người ta khi dễ, hừ nhẹ một tiếng, tay gắt gao ôm Vô Uyên: “Lần sau thấy y, Ngưng Nhi liền tặng y một quả hỏa dược đạn (bom), banh xác y!!”

Bộ dáng gà mẹ bảo hộ gà con của nhóc con này thực là thập phần đáng yêu.

“Ha ha....” Bộ dáng đáng yêu của Đoan Mộc Ngưng đã chọc cho Phong Vô Uyên cười trở lại, khiến hần cảm nhận được một trận ấm áp: “Ngưng Nhi thật tốt.” Nhẹ nhàng hôn lên mặt nộn nộn kia: “Bất quá không có nghiêm trọng như Ngưng Nhi nói đâu, người không cần cho nổ tung cái gì hết, ta không muốn Ngưng Nhi bị thương.”

Những thứ Đoan Mộc Ngưng làm ra đều rất kỳ lạ, hần chưa bao giờ nhìn thấy, vô luận là cái xe kì lạ kia, hay là cái thùng có thể thu nhỏ, hoặc là cái viên tròn tròn nhóc con dùng thuốc nổ nắm lại mà thành.

Hần biết uy lực càng lớn, lực phá hoại càng mạnh sẽ càng dễ làm cho người ta bị thương, mà Phong Vô Uyên không hy vọng nhất chính là nhìn thấy Đoan Mộc Ngưng bị thương.

“Nhưng ta muốn bảo hộ Vô Uyên!” Đoan Mộc Ngưng còn thực sự nói.

Dám khi dễ Vô Uyên của y, y sẽ khiến cho gà chó cũng không được yên.

“Ha ha..... Kỳ thật cũng không nghiêm trọng như vậy.” Phong Vô Uyên nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng trấn an Đoan Mộc Ngưng, sau đó ôm y bước ra khỏi mộc dũng, lấy khăn lau khô nước trên người Đoan Mộc Ngưng.

“Ai?” Lời của Phong Vô Uyên khiến Đoan Mộc Ngưng cảm thấy khó hiểu: “Ngưng Nhi không hiểu.”

Vô Uyên không phải rất chán ghét nam nhân kia sao?

“Ta lúc ba tuổi đã bị phụ thân tống khứ Phượng tộc đến Tuyền sơn ngàn năm cách xa hơn ngàn dặm bái sư, ở đó ta gặp được Phong Kỳ, khi đó Phong Kỳ lớn hơn ta ba tuổi, từ nhỏ ta đã không thích gần người, y biết rõ ta không thích, lại luôn tiếp cận ta, sau đó đùa giỡn ta.....” Nhớ tới chuyện tình lúc đó, Phong Vô Uyên liền cực kỳ khó chịu.

“Khó trách.... Nguyên lai y lại hư như vậy.” Đoan Mộc Ngưng gật gật đầu, sau đó mặt nhăn thành một đoàn: “Không được, lần sau tuyệt đối không cho y tới gần Vô Uyên, nếu không Ngưng Nhi liền đánh y thành chó luôn!!”

Tay nhỏ bé nắm lại thật chặt, vẻ mặt hung ác.

47. Chương 47: Cải Trang

Bầu trời bên ngoài dần dần biến lượng, ánh sáng nhu hòa từ ngoài cửa sổ chiếu vào phòng, phân tán ở trên giường.

Ở trên giường có hai bóng dáng một lớn một nhỏ ôm nhau ngủ, nam tử thân hình thon dài mái tóc đỏ chói như lửa, còn đứa nhỏ bị hắt ửng trong ngực lại có một mái tóc đen nhánh, gương mặt xinh đẹp lóa mắt cực hạn dẫn nhân.

Khách phòng khách điểm, cho dù là phòng thượng hạng đi nữa, giường ngủ cũng không thể nào mềm mại êm ái thơm ngào ngạt như trong phòng của Phượng Quân Phượng tộc được, bất quá có “gối ôm hình người” Phong Vô Uyên âm áp này ở kế bên, Đoan Mộc Ngưng vẫn có thể ngủ rất thoải mái, rất an ổn.

Hàng lông mi đen nhánh nhẹ nhàng run run vài cái, đứa bé nằm trong lòng Phong Vô Uyên đã muốn tỉnh dậy.

Thật hiếm nha, y hôm nay cứ nhiên lại dậy sớm hơn cả Vô Uyên.

Cái miệng nộn nộn đỏ mọng gợi lên một tia cười nhẹ, Đoan Mộc Ngưng học theo Phong Vô Uyên ôm lấy cái lưng rộng lớn kia, ngẩng mặt nhìn nam nhân đang ngủ say.

Gương mặt của Phong Vô Uyên rất nam tính, không giống như gương mặt xinh đẹp tinh xảo của y trước khi đến đại lục Thiên Vực, bước vào thế giới này lại biến thành trẻ con, đã hơn một năm, không biết phụ hoàng và ba ba thế nào rồi?

Phụ hoàng và ba ba không tìm thấy y, nhất định đã sốt ruột lắm rồi, còn có thần tiên thúc thúc và thần tiên di di nữa.

Nghĩ nghĩ, đôi lông mày nho nhỏ liền khẽ nhíu lại, hoàn toàn không phát ra nam nhân lúc này còn nhắm mắt ngủ say đã mở đôi mắt đỏ như lửa ra nhìn y.

Phong Vô Uyên vừa mới tỉnh ngủ mở mắt liền nhìn thấy tiểu bảo bối của hắn mở to mắt nhìn mình, nhưng lại không phát hiện ra mình đã tỉnh, đôi mày tinh tế kia khẽ nhăn lại, thực hiển nhiên là đang nghĩ đến chuyện gì rồi.

Có thể làm cho nhóc con này buồn như thế, rốt cuộc là chuyện gì?

Khuôn mặt tuần tú áp sát, Phong Vô Uyên hôn lên trán Đoan Mộc Ngưng một cái: “Nhóc con đang suy nghĩ gì hả?”

Câu hỏi thần nhiên lại mang theo lo lắng kia làm cho Đoan Mộc Ngưng phục hồi lại tinh thần, cười một cái với người trước mặt.

“Đang nghĩ về phụ hoàng, nghĩ tới ba ba, nghĩ tới thúc thúc và di di...” Đoan Mộc Ngưng thành thực trả lời chỉ tiết, không giấu diếm.

“Có nghĩ đến ta không?” Phong Vô Uyên nấn nấn cái thắt lưng nho nhỏ hỏi.

Bên hông truyền đến cảm giác nhột nhột khiến Đoan Mộc Ngưng ha ha cười rộ lên, đôi mắt long lanh nhìn nam nhân tuần mỹ trước mắt: “Vô Uyên đang bên cạnh, cho nên không cần nghĩ.” Khuôn mặt nhỏ nhắn áp sát vào, cọ cọ làm nũng.

Ôn nhu nhìn đứa nhỏ đang cọ cọ mình, Phong Vô Uyên khẽ hạ mắt, bạc thần gợi lên tia cười thần nhiên.

“Nhưng mà ta rõ ràng biết Ngưng Nhi đang ở bên cạnh, ta vẫn sẽ nghĩ đến Ngưng Nhi, từng giây từng khắc...” Bàn tay thon dài xoa lên gương mặt non mềm kia.

Lời nói giống như tỏ tình kia khiến cho Đoan Mộc Ngưng sửng sốt, khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên đỏ bừng lên.

“Vô Uyên, Ngưng Nhi thích nhất người!” Cái miệng nhỏ nhắn chu ra, thưởng cho nam nhân một cái hôn thật to.

“Nhưng ta càng muốn Ngưng Nhi yêu ta....” Thân hình thon dài xoay một cái, đem nhóc con áp lên giường, ngón tay nhẹ nhàng vỗ về cái má nộn nộn.

“Yêu, có phải là so với thích thì càng thích hay không?” Tiểu Ngưng Nhi là đứa nhỏ chỉ cần không hiểu liền hỏi thẳng.

“Àn.” Phong Vô Uyên gật gật đầu: “So với thích càng thích, trong lòng chỉ có một người duy nhất đó chính là yêu.”

Đối mặt với đôi hồng mâu hiển lộ đầy vẻ sủng nịch, Đoan Mộc Ngưng cảm giác tim đập đột ngột gia tốc, đưa cái tay nhỏ bé đặt lên vai Phong Vô Uyên: “Như vậy ta liền yêu Vô Uyên..... Rất yêu.....”

“Ta cũng yêu Ngưng Nhi.” Khuôn mặt tuần tú áp sát, trong mắt nhiễm đầy vẻ sủng nịch cùng ý cười ôn nhu: “Ngưng Nhi, nếu như một ngày nào đó người sẽ rời khỏi ta, người không cần đi được không?”

Hắn không hề quên, thiên hạ dưới thân chính là từ trên trời rơi xuống, từ thế giới khác mà đến.

“Nếu là như vậy, ta sẽ đem Vô Uyên đi cùng, bởi vì Vô Uyên là của Ngưng Nhi!” Nhóc con bá đạo nói.

Nghe Đoan Mộc Ngưng nói, ý cười Phong Vô Uyên càng sâu thêm: “Như vậy từ nay về sau, Ngưng Nhi ở đâu, Vô Uyên sẽ ở đó.”

“Được, ta ngoan ngoãn nhau a, không được đổi ý.” Ánh mắt nhóc con lóe lóe sáng, vương ngón út ra.

“Đứa nhỏ ngốc, hứa hẹn chỉ dùng chỗ này thôi!” Nhìn vật nhỏ giờ ngón tay lên, Phong Vô Uyên cười nhẹ ra tiếng.

Đưa tay nắm lấy ngón tay kia, khuôn mặt áp tới, hôn lên đôi môi đỏ mọng.

Nhẹ nhàng ngậm lấy môi Đoan Mộc Ngưng, cái lưỡi ẩm áp khai mở hàm răng nhỏ nhỏ mà tiến vào, triền miên dây dưa cùng một chỗ.

“Ngô....” Đoan Mộc Ngưng khê rên một tiếng, một sợi chỉ bạc chảy xuống khóe miệng, càng làm y tăng thêm vẻ mị hoặc.

Ngay tại cái lúc hai người dây dưa cùng một chỗ đến khó phân biệt nổi, một trận đập cửa ầm ầm vang lên, lại thêm tiếng nói của cái kẻ khiến Phong Vô Uyên chán ghét luồn lách vào phòng, quấy rối cảnh xuân.

“Sư đệ, sư huynh tới thăm người nha!!”

Buông người dưới thân ra, Phong Vô Uyên ngẩng đầu, đôi mắt bốc lửa hừng hực.

“Hỗn đản chết tiệt.” Thấp giọng trầm trầm một tiếng, thái dương nháy mắt toát ra một cái ngả tư đường: “Ngu ngốc, lăn đi cho bản quân!!”

Thủ lĩnh Phương tộc luôn bày cái vẻ mặt lạnh lùng thật rất hiếm khi nào lại rống giận như thế.

Đoan Mộc Ngưng nằm ở dưới thân Phong Vô Uyên nguyên bản bị hôn đến trì trệ đầu óc lại bị Phong Vô Uyên rống một tiếng liền khôi phục tinh thần, hoảng sợ giương mắt thật to nhìn Phong Vô Uyên.

Oa a, Vô Uyên cũng biết tức giận nha..... [nhóc con hình như rất vui vẻ.]

Bị Phong Vô Uyên rống, người ngoài cửa cũng bị dọa một trận, nhưng không có nghe thấy tiếng bước chân, rõ ràng là chưa có rời đi.

“Ngưng Nhi.” Thừa dịp người ngoài cửa còn chưa về, Phong Vô Uyên đột nhiên kề sát vào tai Đoan Mộc Ngưng, khê hỏi: “Ổn chứ?”

“Hi hi, ổn.” Đoan Mộc Ngưng cười khê, đưa tay ôm lấy vai Phong Vô Uyên.

Thân hình thon dài xoay một cái, Phong Vô Uyên ôm lấy cả người đứa nhỏ phi ra khỏi cửa sổ khép hờ, tốc độ cực nhanh.

Ngoài cửa, Phong Lâm được Phong Kỳ ôm trong ngực nhìn thấy ca ca bày ra vẻ mặt ngốc lảng hiếm có, trong mặt hiện lên một tia khó hiểu.

Tối hôm qua xảy ra chuyện ám sát, tầng quan hệ ái muội khó hiểu giữa hai huynh đệ bọn họ bị đánh vỡ, sau khi bồi dưỡng tình cảm, qua một đêm đã trở nên như hình với bóng.

Nhưng việc khiến cho Phong Lâm kinh ngạc chính là ca ca bá đạo lạnh như băng cùng thủ lĩnh đứng đầu Phượng tộc hỏa diễm chói mắt lại lạnh như băng cư nhiên là sư huynh đệ.

Càng làm cho hắn không thể tưởng tượng nổi chính là việc ca ca của hắn sáng sớm đã lôi hắn dậy, sau đó giống như đứa nhỏ chạy tới đây phá người ta ngủ.

“Ca.....” Phong Lâm hiềm khi được nhìn thấy ca ca của mình kinh ngạc như vậy, không khỏi kêu nhẹ một tiếng.

Nghe được thanh âm của đệ đệ, hồn liền quay về, Phong Kỳ đột nhiên kêu lên: “Chết tiệt, để hắn chạy thoát rồi!!”

Bàng – một tiếng, cánh cửa đóng chặt bị đá banh ra, nhưng bên trong không hề có một bóng người.

Phong Vô Uyên và Đoan Mộc Ngưng sau khi đào tẩu khỏi khách điểm liền đến một cửa hàng bán quần áo, cho lão bản vài cái kim tệ, hai người tha hồ lựa chọn quần áo.

“Ngưng Nhi dạo gần đây cao lên không ít, cũng nên mua chút quần áo mới.” Sờ sờ mái tóc mềm mại của Đoan Mộc Ngưng, Phong Vô Uyên đến nơi để quần áo con nít chọn vài cái.

“Thật sao? Ngưng Nhi thật sự cao lên sao?” Nhóc con nhìn thấy Phong Vô Uyên vì mình mà lựa đồ thật ra không có cảm giác gì, nhưng đối với vấn đề mình cao lên thực hứng thú.

Hai mắt chớp chớp, nếu trên đầu có thêm tai thỏ, nhất định là làm mù mắt không ít người a.

“Phải nha, cao lên rồi.” Phong Vô Uyên nhìn nhóc con, khẳng định nói.

“Hay quá, ta cao lên rồi!!” Cười tươi rói, bé vui vẻ vỗ tay: “Ta muốn cao như Vô Uyên!!”

May mắn là trong cửa hàng không có khách nhân nhân, bằng không một lớn một nhỏ dung mạo xuất sắc tuyệt đối này sẽ cực kỳ dẫn nhãn chú mục a.

Trước kia ở hiện thế, y thực sự rất muốn đáng về bề ngoài mình giống như phụ hoàng, ăn thật nhiều cơm uống thật nhiều sữa, nhưng vẫn là lùn hơn mấy đứa nhỏ kém tuổi hơn, mỗi khi nhìn thấy mình thấp hơn cả một cái đầu so với bạn học cùng tuổi, y đều hậm mộ ghen tị hận.

Bởi vì điều này, trước kia ở trong lớp, y còn có một ngoại hiệu kêu là “Tiểu Linh Lung”, hơn nữa ngoại hiệu này là do nữ sinh đặt cho y, ý chỉ y xinh xắn lạnh lợi.

Nhớ tới trước kia, Đoan Mộc Ngưng thiếu chút nữa đã ủy khuất mà cắn khăn tay rồi.

Nhìn Đoan Mộc Ngưng lộ ra biểu tình vui vẻ vô hạn, Phong Vô Uyên thật không nỡ đi đả kích đứa nhỏ, lấy một bộ quần áo xúc cảm tương đối thoải mái liền ôm Đoan Mộc Ngưng đi vào trong phòng thay quần áo mà điểm đặc biệt chuẩn bị.

Một loạt tiếng quần áo ma sát vang lên, dĩ nhiên là đang thay quần áo, thanh Đoan Mộc Ngưng non nớt từ bên trong phòng bay ra.

“Vô Uyên, hình như ngươi lấy nhầm đồ rồi, cái này hình như là đồ con gái.” Vừa rồi nghĩ chuyện khác nên không có chú ý, hiện tại nhìn bộ quần áo màu hồng nhạt trên người mới giật mình cảm thấy không đúng.

“Không lấy sai, mặc cái này liền tốt rồi, sẽ bớt phiền toái.” Phong Vô Uyên khẳng định.

Cửa hàng bán quần áo này tuy là cửa hàng nổi tiếng số một ở Phong Duyên Thành, nhưng quần áo dành cho nam oa (đứa nhỏ giới tính nam) không được mềm mại thoải mái như đồ của nữ oa, hắn cũng không muốn nhóc con mặc thứ đồ thô ráp này, hơn nữa nếu không thay đổi hình tượng, lát nữa sẽ có phiền toái....

“Ai?” Nhóc con khó hiểu.

Lúc Phong Vô Uyên ôm đứa nhỏ một thân quần áo màu hồng nhạt đi ra khỏi phòng thay quần áo, lão bản nhất thời kinh ngạc mở to hai mắt.

Đứa nhỏ thật xinh đẹp!!!!

48. Chương 48: Hạt Dẻ

Trên người mặc một bộ đồ màu hồng nhạt, mái tóc đen thuộc loại nổi bật ở đại lục Thiên Vực này cũng đã được nhuộm thành màu lam nhạt, gương mặt nộn nộn mềm mại, ngũ quan tinh xảo xinh đẹp, Đao Mộc Ngưng được không ít người chú ý tới.

Đứa nhỏ xinh đẹp như vậy khiến ai cũng muốn nhìn không được mà chạy tới sờ sờ mó mó, bắt quá, cái người nam nhân đang ôm đứa nhỏ kia lại làm cho bọn họ không dám tới gần.

Phong Vô Uyên hiện tại mặc một thân trường bào đen như mực, mái tóc đỏ đẹp mắt lại bị nhuộm thành một màu thâm lam, bộ dạng cực kỳ tuấn mỹ, khiến các nữ tử tim đập thành thịch, nhưng khí tức băng lãnh cùng thờ ơ bắn ra bốn phía của hắn lại làm cho người ta phải lùi bước.

“Vô Uyên Vô Uyên.....” Đao Mộc Ngưng khẽ sát vào tai Phong Vô Uyên khẽ gọi.

“Sao vậy?” Cái người nguyên bản đang nằm trong vùng áp suất thấp nháy mắt cười ôn hòa.

“Bọn họ có biết ta là con trai không a? Mọi người đang nhìn kia....” Nhìn đám người đi ngang qua đều không ngừng ngoái đầu nhìn về phía mình, Đao Mộc Ngưng khẽ rụt rụt thân mình: “Hay là do bộ dạng này khiến mọi người cảm thấy tò mò?”

Y còn nhìn thấy có một đám người đang cúi đầu nói nhỏ nha.

“Không có đâu, Ngưng Nhi mặc đồ đáng yêu lắm, bọn họ nhìn người là vì Ngưng Nhi thoát nhìn rất xinh đẹp.” Phong Vô Uyên nâng tay sờ sờ tóc vật nhỏ.

Nhóc con bộ dáng tinh xảo, hiện tại lại mặc nữ trang (quần áo nữ) rất xinh đẹp, đương nhiên Phong Vô Uyên sẽ không nói ra miệng, bởi vì nếu hắn nói ra, nhóc con này nhất định giống như một con mèo nhỏ tức giận đến xù hết lông.

“Là con trai thì không thể nói xinh đẹp nha!!” Đao Mộc Ngưng chu miệng khác nghị: “Phải nói là đẹp trai!!”

“Phải phải, là Vô Uyên nói sai!” Phong Vô Uyên dừng cảm nhận sai, nhìn gương mặt tinh xảo xinh đẹp của đứa nhỏ, hắn như thế nào cũng cảm thấy cái từ “đẹp trai” kia không phù hợp chút nào, hắn thông minh lập tức nói lảng sang chuyện khác: “Vật nhỏ muốn mua cái gì chơi hay ăn gì không?”

Lúc này vì trốn Phong Kỳ, hai người bọn họ từ cửa sổ nhảy ra liền thẳng tiến đến cửa hàng quần áo, hoàn toàn chưa dùng qua bữa sáng.

“Ngưng Nhi muốn ăn cháo thịt bò nóng hổi hổi!!” Vô luận trước kia ở hiện thế, Đao Mộc Ngưng đều luôn thích ăn những thứ đặc đặc dính dính như vậy.

Thí dụ như là bột yến mạch, cháo lúa mạch, cháo thịt.... Ở thế giới này, người ta thường thích ăn thịt cùng chút ngũ cốc khô, cho dù ở trong Phượng lâu, thức ăn bình thường đều thích làm thành điểm tâm.

“Ngưng Nhi thích ăn cháo nóng sao?” Phong Vô Uyên chọn chọn mi.

“Thích, rất thích.” Gật gật đầu, khẳng định.

“Vậy sau khi trở lại Phượng lâu, ta bảo đầu bếp làm chút cháo, sau này Ngưng Nhi thích ăn cái gì liền bảo ta biết.” Phong Vô Uyên hôn nhẹ lên mặt Đao Mộc Ngưng, sủng nịch nói.

“Ân.... Ai nha, đau....” Ngay lúc Đoan Mộc Ngưng vui vẻ gật đầu, cái ót đột nhiên bị cái gì đó đập trúng, đưa tay che lại.

“Sao vậy?” Phong Vô Uyên cả kinh, lập tức xem cái ót bị đập trúng của Đoan Mộc Ngưng.

Trong lúc Đoan Mộc Ngưng đang xoa xoa cái ót, một viên gì đó màu rậm nắng rơi xuống đất xoay xoay vài cái.

Cái thứ đập đầu Đoan Mộc Ngưng rất giống cái bánh bao, vỏ màu rậm nắng khá cứng.

“Hạt dẻ!!” Đoan Mộc Ngưng xoa xoa cái chỗ còn ửng ửng đau, mặt nhăn mày nhú: “Vô Uyên cái kia....” Ngón tay nho nhỏ chỉ chỉ, ý bảo Phong Vô Uyên đem cái hạt dẻ lại đây.

“Đây là cái gì?” Xoa xoa đầu cho Đoan Mộc Ngưng, thấy y không có việc gì, Phong Vô Uyên mới buông lỏng tâm tình, khom người nhặt cái thứ chưa bao giờ gặp qua.

“Đây là hạt dẻ!” Thanh âm non nớt nói: “Vô Uyên chưa từng gặp qua sao?”

“Không có.... Chính là nơi này như thế nào lại có thứ này?” Mày kiểm nhãn lại, khom người nhặt lên cái “hung khí”.

May mắn cái này không phải là đá, nếu là cái vừa mới đập đầu Đoan Mộc Ngưng là đá, làm cho y bị thương. Hắn sẽ không tiếc hết thấy mà hủy toàn bộ nơi này.

“A —”

Một trận thanh âm kinh hoảng truyền đến, ngay sau đó là tiếng vật thể va chạm liên tiếp.

49. Chương 49: Gặp Phải Ác Bá

Đoan Mộc Ngưng cho dù thế nào cũng chưa từng nghĩ đến “hung khí” cư nhiên chỉ là một hạt dẻ nho nhỏ.

Đưa tay lấy hạt dẻ trên tay Phong Vô Uyên, lại nhìn đôi mắt tò mò của hắn, Đoan Mộc Ngưng chỉ biết, người thế giới này hình như không biết hạt dẻ là cái gì.

“A—Làm ơn, các người....” Đột nhiên một tiếng cầu xin thất kinh ở không xa truyền đến.

“A? Sao lại thế này?” Đoan Mộc Ngưng được Phong Vô Uyên ôm trong ngực nhìn qua nơi phát ra âm thanh, rất nhanh liền hiểu rõ mọi chuyện.

Tại ngã tư đường cách đó không xa, một người nam tử trẻ tuổi mặc cẩm y, dáng vẻ khí chất đều là một bộ lưu manh dẫn theo vài người mặc đồ gia phó cầm gậy gỗ gây phiền toái ột ông lão.

“Phi, đồ lão già xấu xí, ở Phong Duyên Thành này ai mà chẳng biết Giản thiếu gia ta quản hạch cái ngã tư đường này, bảo người đưa bảo hộ phí cho bản thiếu gia, người cư nhiên dám chỉ chi oai oai (có thể hình dùng bằng từ kêu oai oái đi~)!!” Giản thiếu gia kia ác liệt nói, thuận thế đá luôn cái sọt chứa thứ gì đó của ông lão.

Cái sọt bị đá ngã, hạt dẻ như cái bánh bao màu rậm nắng nháy mắt lăn đầy đất.

“Đại nhân, lão thân xin ngài giơ cao đánh khẽ đừng làm khó tiểu nhân, tiểu nhân trong nhà còn có lão hữu bị nhiễm phong hàn, bắt dắc dĩ lão thân mới đi bán trái cây.....” Lão nhân gia nhìn đám hạt dẻ rơi đầy đất lập tức quỳ xuống.

“Trái cây? Người nói cái thứ cứng ngắc này là trái cây sao? Lão già người có phải mất mồm rồi không, thứ này cũng có thể ăn sao?” Nói xong liền bốc lấy nắm hạt dẻ ném lên người ông lão.

Toàn bộ cảnh tượng Đoan Mộc Ngưng đều thu hết vào trong tầm mắt, đôi mày tinh tế khẽ nhăn lại.

“Lão gia gia thật đáng thương, người nọ thực quá phận, cứ nhiên lại đi khi dễ ông lão, hạt dẻ nhiều như vậy mới có thể đầy được cái sọt đó, ông lão đi hái cũng thực vất vả quá.” Y nhớ rõ loại hạt dẻ này kết quả ở cái cây rất cao.

Ngay tại cái lúc Đoan Mộc Ngưng vì tình huống bi thảm của ông lão mà cảm thấy ưu thương, Giản thiếu gia hừ hống kia hiện lại lại cứ nhiên sai tùy phó (người theo hầu) đánh ông lão.

“Người tới, đánh lão cho bổn thiếu gia, đánh chết liền đem cho chó ăn!!”

Người lĩnh mệnh lập tức tiến lên, vô nhân tính giơ cây gậy gỗ trong tay lên đánh xuống người ông lão.

“A..... Không cần!!!” Nhìn thấy ông lão sắp bị đánh, Đoan Mộc Ngưng kinh hô lên.

Ba –

“A –”

Nào biết, gậy gỗ vừa mới tiếp xúc lên người ông lão, đột nhiên bốc cháy, hóa thành tro bụi phân tán trên mặt đất.

Mà tay của hai tùy phó cầm gậy kia cũng bị hỏa diễm kỳ dị thiêu cho đen thui, nháy mắt tiếng kêu rên bốn phía nổi lên.

Nhìn thân hình ông lão run rẩy, nhưng không có bị thương, còn có hai tùy phó tay bị thiêu rụi đang lăn lộn trên mặt đất, sợ tới mức kéo lê thân mình đến gần Giản thiếu gia, Đoan Mộc Ngưng sửng sốt, đột nhiên quay sang nhìn Phong Vô Uyên.

Ánh vào đôi mắt đen láy xinh đẹp kia chính là nam tử cho dù mái tóc đỏ đã bị nhuộm thành màu sắc phổ biến nhưng vẫn rất đẹp mắt, hiện tại mái tóc tung bay phần phật lại không hề có một chút gió, hiển nhiên là mới vừa sử dụng thuật pháp.

“Vô Uyên.....” Đoan Mộc Ngưng nhẹ nhàng kêu, Phong Vô Uyên tuy rằng đối với người ngoài rất đậm mạc, cũng không thích ở gần người, nhưng không phải là loại người vô tình, tâm hẩn kỳ thực nóng hơn, thiện lương hơn so với người khác.

“Chúng ta qua bên đó.” Hôn nhẹ mũi của nhóc con một cái, Phong Vô Uyên nhẹ nhàng nói: “Dám lấy thứ này ném Ngưng Nhi, ta sẽ khiến cho hẩn hối hận vì đã sống ở thế giới này.”

“Ấn,dạy cho hẩn biết cái gì là kính già yêu trẻ!!!” Đoan Mộc Ngưng cười đến sáng lạn.

Người của mình mang đến hai tay đều bị đốt trụi, mà lão già bị đánh kia cứ nhiên lại không có lấy một chút thương tổn, Giản thiếu gia hiển nhiên là bị sợ không nhẹ.

“Người đồ lão yêu quái, rồi cuộc làm đã làm gì với gia phó của ta, ta giết người, cái đồ yêu quái!!!” Nói xong liền chuẩn bị một trận quyền đấm cước đá với ông lão.

“Đã thương gia phó của người không phải ông lão này, mà là bản quân!” Lời nói phảng phất hàn băng chậm rãi vang lên, hồng mâu chiếu thẳng vào người nam tử.

Đôi mắt đỏ như lửa này, tuy khiếp sợ nhưng không chỉ là kinh sợ, bởi vì đôi hồng mâu này không giống như màu mắt đỏ như máu hung tàn của ma tộc, đôi mắt này giống như hỏa diễm ngưng tụ mà thành, mang theo chính khí nóng cháy.

Đôi con ngươi đỏ đậm chột lóe lên, giống như là đang xác thực lại lời nói, đem vô số hạt dẻ phân tán trên mặt đất nâng lên không.

“A –”

Toàn bộ hạt dẻ nhắm thẳng Giản thiếu gia không ngừng ném mình lao tới, từng tiếng kêu rên thê lương nháy mắt vang lên.

“Lão gia gia, người không sao chứ, có bị thương không?” Trong lúc Phong Vô Uyên giáo huấn Giản thiếu gia, Đoan Mộc Ngưng đã đến bên người ông lão.

Ông lão nằm trên mặt đất đột nhiên nghe được thanh âm non nớt, ngẩng đầu lên nhìn, nhất thời kinh ngạc mở to đôi mắt đục ngầu.

Đứa nhỏ thật xinh đẹp.

“Không..... Không có việc gì..... Đa tạ tiểu thiếu gia quan tâm.....”

50. Chương 50: Đến Nhà Ông Lão

“Lão gia gia, người không sao chứ?”

Thanh âm non nớt vang lên, ánh vào đôi mắt thất kinh của ông lão là khuôn mặt con nít nhỏ nhắn tinh xảo xinh đẹp.

Lão nhân sững sốt, rất nhanh liền hồi thần: “Không có việc gì..... Không có việc gì, cảm ơn tiểu thư quan tâm.”

Bị lão nhân gọi là “tiểu thư”, mặt Đoan Mộc Ngưng nhất thời đỏ lên, nghẹn thật lâu mới phun ra được một câu: “Ta là con trai....”

Ông lão cả kinh, hướng Đoan Mộc Ngưng dập đầu: “Tiểu công tử thực xin lỗi, là già này mắt mù....”

“A.....A..... Không cần dập đầu với ta, này sẽ làm ta giảm thọ nha!!” Bị ông lão làm cái hành động như vậy, Đoan Mộc Ngưng hoảng sợ, hoàn toàn không quan tâm trên ông lão một thân quần áo cũ nát đưa tay nâng người dậy.

Cho dù là ở thế giới bên kia, việc kỳ thị giai cấp vẫn cứ xảy ra hàng ngày, nhân dân cùng khổ luôn phải chịu đủ mọi loại ức hiếp của các quý tộc.

Sau khi cưỡng chế Giảm thiểu gia biến đi, Phong Vô Uyên quay đầu liền thấy Đoan Mộc Ngưng đang nâng ông lão dậy, trong mắt đột nhiên hiện lên một tia ấm áp.

Hắn tuy không thích cùng người khác tiếp xúc, nhưng đối với việc khi dễ dân chúng, tự xưng là quý tộc thì lại khinh thường.

Chậm rãi bước qua, Phong Vô Uyên nhặt cái sọt rơi trên mặt đất.

Ông lão nhìn Phong Vô Uyên một thân hoa phục, hiện tại cư nhiên hạ mình giúp ông nhặt lại sọt, không khỏi bị một trận cảm động.

“Đa tạ..... Đa tạ hai vị công tử.....”

“Lão gia gia này chỉ là nhắc tay chi lao (tương tự câu thấy bắt bình ra tay cứu giúp), hơn nữa đám hạt dẻ này ông cũng đã mất không ít công phu mới hái được chúng, nếu bị đạp hư, thật sự quá uổng phí.” Đoan Mộc Ngưng ngọt ngào cười với ông lão, ngồi xổm xuống nhặt từng viên hạt dẻ.

“Hạt dẻ..... Cái trái này gọi là hạt dẻ sao?” Ông lão nghe Đoan Mộc Ngưng nói xong, trên mặt hiện lộ một tia kinh ngạc.

Dĩ nhiên ông chưa bao giờ nghĩ tới cái trái mình hái từ trên cây xuống cư nhiên lại có tên, lại còn có người biết.

“Ai, nguyên lai lão gia gia cũng không biết sao!!!?” Đoan Mộc Ngưng kinh ngạc.

Xem ra người của thế giới này đúng là không biết sự tồn tại của cây dẻ, ngay cả người bán cư nhiên còn không biết....

“Già này không biết..... lão hữu mấy ngày trước bị bệnh, ta lên núi đốn củi, sau đó phát hiện cái trái kỳ lạ này chỉ cần bóc vỏ ra là có thể ăn, hơn nữa hương vị cũng ngon, nghĩ muốn đem thứ này ra bán, kiếm chút bạc cho lão hữu mua thuốc xem đại phu.... Nhưng mà....” Ông lão cung kính trả lời Đoan Mộc Ngưng.

“Mọi người ở đại lục này không biết thứ này dùng để làm gì, hơn nữa vỏ ngoài lại rất cứng, nhất định nhiều người sẽ nghĩ thứ này không thể ăn.” Đôi mắt xinh đẹp của Đao Mộc Ngưng vòng vo chuyển, khóe miệng gợi lên tia cười khế, nâng mặt nhìn Phong Vô Uyên: “Vô Uyên, chúng ta đến nhà của lão gia gia được không?”

“Ngưng Nhi muốn đi đâu thì liền đi chỗ đó.” Khom người ôm lấy Đao Mộc Ngưng, Phong Vô Uyên cứ nhiên dùng một tay nhấc cái sọt chất đầy hạt dẻ nhìn không hề nhẹ lên.

“Này..... Công tử.....” Nhìn Phong Vô Uyên cầm lấy cái sọt hạt dẻ, trên mặt ông lão lộ vẻ kinh ngạc.

“Không chào đón?” Phong Vô Uyên diện vô biểu tình, làm cho người ta không biết hắn đang suy nghĩ cái gì.

“Đương nhiên không..... Mời.... Mời công tử đi hướng này!!” Đối với hành động của Phong Vô Uyên và Đao Mộc Ngưng, ông lão thụ sủng nhược kinh.

Ra khỏi Phong Duyên Thành, đi vòng qua bên cạnh, sau đó quẹo vào cái đường núi nhỏ, dưới sự dẫn dắt của ông lão, Phong Vô Uyên và Đao Mộc Ngưng rất nhanh liền nhìn thấy một căn nhà gỗ nhỏ nhỏ cũ nát.

Căn nhà gỗ nhỏ cũ nát kia vừa nhìn thấy liền biết đã rất lâu rồi không có tu sửa, nơi này căn bản không thể che mưa che gió, cũng đủ để chứng minh cuộc sống của ông lão gian khổ đến cỡ nào.

Chẳng qua Đao Mộc Ngưng và Phong Vô Uyên không có ghét bỏ căn nhà rách nát của ông lão, cùng theo ông bước vào trong nhà.

“Hai vị công tử thật sự có lỗi, già này trong nhà bần hàn, không thể tiếp đãi các người.....” Ông lão áy náy ra mặt.

“Không có việc gì, không phải có sọt hạt dẻ này sao, lão gia gia người không ngại cho ta ăn cái này đi?” Đao Mộc Ngưng hai mắt lờ lờ sáng.

“Ăn.... Không, không ngại, tiểu công tử muốn ăn bao nhiêu liền ăn....”

“Như vậy ta không khách khí đâu!!” Nụ cười tươi trên mặt càng lớn hơn. “Vô Uyên, ta sẽ cho người nếm thử hạt dẻ này có bao nhiêu mỹ vị a!!”

51. Chương 51: Rang Hạt Dẻ

Phong Vô Uyên và Đao Mộc Ngưng ở phố xá sầm uất nhìn thấy ông lão bị quý tộc khi dễ, lại gặp được “hạt dẻ” chưa từng gặp qua.

Vì thế, dưới sự giục dục của Đao Mộc Ngưng – đứa nhỏ luôn quan tâm người khác cùng tham ăn vô độ, Phong Vô Uyên liền mang y đến chỗ ông lão sống.

Địa thế của Phong Duyên thành chính là kề sông tựa núi (y san bàng thủy), mà căn nhà của ông lão lại ở tại sườn núi ngay ngoài Phong Duyên Thành.

Đi vào căn nhà cũ nát ông lão ở, Phong Vô Uyên và Đao Mộc Ngưng dúi đầu nhau nhìn quanh liền thấy cách đó không xa còn có không ít căn nhà nhỏ nhỏ, rõ ràng đây chính là nơi ở cho người nghèo khó.

“Lão hữu..... Khụ khụ.....”

Nhưng vào lúc này, một thanh âm suy yếu từ căn nhà cũ nát truyền ra, Phong Vô Uyên và Đao Mộc Ngưng đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy một vị lão bà bà dựa vào tường, chậm rãi đi ra.

“Người như thế nào lại đi ra?” Ông lão thấy lão bà bà xuất hiện, không quản việc tiếp đón hai người Đao Mộc Ngưng nữa, liền tiến đến đỡ lấy lão bà bà: “Vẫn còn bị bệnh, nếu bị gió lạnh thổi trúng thì làm sao bây giờ?”

“Ta nghe thấy có tiếng người nói chuyện, nghĩ có chuyện, liền đi ra nhìn xem....” Lão bà bà nhẹ nhàng cười với lão gia gia, sau đó ánh mắt dừng lại trên người Đoan Mộc Ngưng và Phong Vô Uyên: “Hai vị này là.....”

Lão bà bà ngẩng đầu lên nhìn, Đoan Mộc Ngưng hiện tại mới phát hiện lão bà bà này nhìn qua cũng không già như vậy, đại khái là dinh dưỡng không đủ hơn nữa lại còn bị bệnh, cho nên sắc mặt mới tái nhợt như vậy.

Chẳng qua nhìn mấy nếp nhăn trên mặt của nàng có thể đoán được, lão bà bà lúc còn trẻ tư sắc tuyệt đối không phải bình thường.

“Lão bà bà hảo, ta là Ngưng Nhi, theo lão gia gia đến đây ăn hạt dẻ!” Đoan Mộc Ngưng vui vẻ đáp.

Phong Vô Uyên ôm Đoan Mộc Ngưng hướng nàng gật đầu chào hỏi, ánh mắt dừng lại ở trên người lão bà bà trở nên sâu thẳm, tựa hồ đang cất giấu gì đó.

“Hai vị công tử hảo, thật có lỗi, khổ dân bọn ta thật sự không có gì có thể chiêu đãi hai vị.” Lão bà bà khách khí nói: “Tiểu công tử nói ‘hạt dẻ’ rốt cuộc là cái gì?”

“Chính là cái này!” Vui vẻ mở tay ra, trong lòng bàn tay là một cái hạt dẻ, đây là viên đã bị văng trúng đầu Đoan Mộc Ngưng.

Hoàn toàn không để ý đến ngôi nhà cũ nát của ông lão, Đoan Mộc Ngưng bưng trà nóng uống một hơi, trên mặt lộ ra ý cười ngọt ngào.

“Bà bà pha trà uống ngon thật!” Đoan Mộc Ngưng thỏa mãn khẽ thở dài một hơi.

“Tiểu công tử thích là tốt rồi, đây là rễ cây hái từ trên núi phơi khô, sau đó dùng pha trà, hương vị thanh thuần nồng đậm.” Lão bà bà rõ ràng rất yêu thích Đoan Mộc Ngưng.

“Hóa ra rễ cây cũng có thể pha trà, thật là có ý tứ.”

Ngay lúc Đoan Mộc Ngưng cùng lão bà bà vui vẻ trò chuyện, lão gia gia và Phong Vô Uyên đang ôm một bó củi to đã trở lại.

[Ngư Ngư: Phượng Quân đại nhân đáng thương, cư nhiên bị Tiểu Ngưng Nhi biến thành công nhân sai sử, phun lệ.]

“Ngưng Nhi, thứ ngươi cần đều chuẩn bị tốt rồi, bắt quá..... Ngươi cần những thứ này để làm gì?”

Phong Vô Uyên chọn chọn mi, đảo qua những thứ Đoan Mộc Ngưng bảo hắn cùng ông lão chuẩn bị, nê chuyên (gạch được làm từ bùn đất), một ít cát, lại thêm một cái nồi cùng một ít củi....

Tuy Phong Vô Uyên ở Phượng tộc bình thường đều có hạ nhân quản lý hàng hóa, cũng chưa bao giờ bước vào bếp, nhưng nê chuyên cùng với cát này hình như không có dính dáng gì tới việc nấu ăn thì phải.

“Hi hi, đương nhiên là cần dùng.” Cười khê, Đoan Mộc Ngưng từ trên ghế nhảy xuống, sau đó đi đến bên người Phong Vô Uyên.

“Vô Uyên, kê hai hàng gạch song song nhau, tạo thành cái bếp lò đi.” Đoan Mộc Ngưng rất tự nhiên sai bảo Phong Vô Uyên, không hề để ý đến người bên cạnh thân phận tôn quý lại có năng lực to lớn đến cỡ nào.

Vì sủng ái Đoan Mộc Ngưng, Phong Vô Uyên chưa bao giờ cự tuyệt yêu cầu của y, đừng nói tới hiện tại hắn phải dùng gạch làm bếp lò, bảo hắn đem trắng hái xuống cũng không thành vấn đề.

“Công tử, này.... Vẫn để cho già này làm đi.... Nếu làm cho quần áo người dơ....” Ông lão nhìn Phong Vô Uyên không thêm quan tâm đến thân phận tôn quý của mình, cũng không quần áo trên người bị dơ, bắt đầu cầm lấy mấy cục gạch đùa nghịch.

“Không sao.”

Nếu không phải ở Phượng lâu không được tự do như thế này, hắn cũng muốn tự đích thân mình làm một số việc.

Rất nhanh, Phong Vô Uyên dưới sự chỉ thị của Đoan Mộc Ngưng đã làm xong một cái bếp lò nê chuyên đã chiến.

“Gia gia, đem cát bỏ vào trong nồi a, sau đó đem hạt dẻ bỏ vào trong luôn.” Đuan Mộc Ngưng còn nhỏ khí lực không đủ, cho dù khí lực đủ, có Phong Vô Uyên ở bên cũng sẽ không để cho y động thủ làm, hiện tại vật nhỏ chỉ có thể dùng miệng chỉ huy.

Ông lão tuy rằng không biết Đuan Mộc Ngưng đang nói cái gì, nhưng nhìn Đuan Mộc Ngưng thông minh trí tuệ khác với bộ dáng đứa nhỏ bình thường, chỉ biết y cũng không bình thường tí nào, vì thế liền nghe theo lời y.

Cho cát và hạt dẻ vào nồi, ông lão đem nồi đặt lên trên mặt bếp lò.

“Tiểu công tử, hiện tại có phải đốt củi lên không?”

“Ân!!” Đuan Mộc Ngưng gật gật đầu, nhìn ông lão ở bên bếp lò châm lửa đốt, kéo kéo góc áo Phong Vô Uyên: “Vô Uyên, người châm lửa lớn chút đi...”

Nhóc con vừa nói xong, trên đầu Phong Vô Uyên nhất thời toát ra vào đạo hắc tuyến, nhưng vẫn nghe theo lời sai bảo mà đốt lửa lên.

Hồng quang từ ngón tay thon dài vừa lóe ra, củi đã bén lửa, cứ như vậy, Phượng Quân Phượng tộc sở hữu hỏa chi linh đã bị Đuan Mộc Ngưng dùng để đốt lửa rang hạt dẻ.

Bếp lò được đốt lên, nồi chứa cát cũng bắt đầu nóng lên, tản mát ra từng trận nhiệt lực.

“Không hổ là Vô Uyên của ta, đốt cái gì cũng đều nhanh hơn người ta.” Nhóc con hiện tại đang dính ở trên lưng Phong Vô Uyên, cái cằm nhỏ đặt lên vai Phong Vô Uyên, nghiêng đầu hôn nhẹ lên hai cái má tuấn mỹ.

“Vật nhỏ người chiếm được tiện nghi còn khoe mẽ.” Phong Vô Uyên mỉm cười.

“Hi hi.... Nhưng Vô Uyên đâu có không vui.” Cọ cọ cái lưng rộng lớn, làm nũng.

“Chỉ cần là Ngưng Nhi, ta sẽ không tức giận.” Phong Vô Uyên sủng nịch nói. “Bất quá người xác định hạt xê kia nấu cùng với cát, thật sự có thể ăn sao?”

Hắn từ nhỏ đã kế thừa hỏa chi linh đặc hữu của Phượng tộc, cũng từ lúc còn nhỏ đã bắt đầu nhận cái loại giáo dục ở trong tộc, đến khoảng năm tuổi, hắn đã phải sớm học cách như thế nào để trở thành tộc trưởng Phượng tộc rồi.

Cho nên hắn không có tuổi thơ, mà sau khi Đuan Mộc Ngưng đến bên cạnh hắn, hết thảy mọi thứ đều thay đổi.

Nhóc con luôn biết được rất nhiều rất nhiều chuyện, hơn nữa còn làm ra những hành động đáng yêu làm cho hắn phì cười, còn ngọt ngào làm nũng với hắn....

Nhìn nhóc con như vậy, chỗ ký ức tuổi thơ trống trải kia của hắn đã được y chậm rãi tu bổ.

“Đương nhiên là có thể ăn, hơn nữa hương vị còn rất ngon rất ngon nha!” Cái miệng nhỏ cắn lên vai Phong Vô Uyên một cái, Đuan Mộc Ngưng ngọt ngào cười, hai mắt chớp chớp nhìn nồi hạt dẻ: “Vô Uyên, đừng có nhìn hạt dẻ nhỏ bé như vậy mà khinh thường, kỳ thực giá trị dinh dưỡng rất là cao.”

“Giá trị dinh dưỡng?” Lại phát hiện ra từ mới rồi.

“Chính là cơ thể người cần có rất nhiều vật chất, tựa như uống canh thịt rất tốt cho cơ thể vậy.” Đuan Mộc Ngưng giải thích cho Phong Vô Uyên hiểu.

“Ân, đã hiểu, Ngưng Nhi tiếp tục nói hạt dẻ đi!” Phong Vô Uyên mỉm cười, cực kỳ thích cái bộ dáng phát sầu đáng yêu của Đuan Mộc Ngưng khi phải giải thích cho mình.

“Hạt dẻ có công hiệu: Dưỡng vị kiện tỳ (vị: dạ dày, tỳ: lá lách), bổ thận cường cân (cân: gân), hoạt huyết (lưu thông máu) chỉ huyết (cầm máu). Chủ trị buồn nôn không thực, tả kiết lỵ, nôn ra máu, tiêu ra máu, thương tổn gân gây xương, nổi nhọt độc gây đau đớn, nhưng lại thích hợp cho người già thận yếu, càng thích hợp cho các lão trung niên đau thắt lưng, đi đứng vô lực, tiểu tiện ít nhưng nhiều lần, thích hợp cho người già viêm khí quản, ho suyễn, lạnh bụng tiêu chảy.” Đuan Mộc Ngưng giải thích cho Phong Vô Uyên biết thêm: “Hơn nữa hạt dẻ này có thể dùng để làm rất nhiều món ăn, nấu chung với canh thịt, trực tiếp

luộc chín, còn có thể rang với cát hoặc than củi cháy đỏ, thứ chúng ta chuẩn bị làm chính là rang hạt dẻ đó!!”

Nghe Đao Mộc Ngưng giải thích, ông lão đang dùng thìa khuấy đảo cát và hạt dẻ trong nồi mở miệng nói: “Tiểu công tử hiểu biết thật nhiều.”

“Đa tạ gia gia khích lệ!!”

Ba ba ba –

Ngay lúc mấy người đang nói chuyện với nhau, trong nồi chợt vang lên vài tiếng tách tách nho nhỏ, rất nhanh sau liền tỏa ra mùi hương ngọt ngào.

“Chuẩn bị có thể ăn rồi!!”

Hai mắt Đao Mộc Ngưng sáng rỡ, nhìn đám hạt dẻ trong nồi từ từ nứt ra vài cái khe nho nhỏ.

52. Chương 52: Bữa Cơm

“Cái này cho ta thật sao?”

Đao Mộc Ngưng hai mắt lờ lờ sáng nhìn cái sọt đan bằng cành trúc chứa đầy hạt dẻ thơm ngào ngạt.

“Tiểu công tử người đã chỉ cho chúng ta biết cách rang hạt dẻ, sau này chúng ta sẽ không sợ bị đói, không có tiền xem bệnh nữa, đây chỉ là chút tâm ý nho nhỏ, mong tiểu công tử nhận lấy.” Lão bà bà khẽ cười với Đao Mộc Ngưng.

“Đa tạ lão gia gia, đa tạ bà bà!!” Nhóc con vui vẻ nhào tới, ôm lấy hạt dẻ thơm ngào ngạt, mặt cười đến rạng rỡ.

Vẫy tay bảo hai người không cần tiễn, Phong Vô Uyên ôm Đao Mộc Ngưng đi dọc theo sơn đạo trở về thành, bởi vì mấy ngày hôm nay là Tết hoa đăng Phong Duyên Thành, vì thế sau khi màn đêm buông xuống, cũng là lúc trở nên cực kỳ náo nhiệt, cửa thành mở rộng để cho người du lịch tự do ra vào.

“Vô Uyên há miệng ra.” Bóc sạch sẽ một viên hạt dẻ, Đao Mộc Ngưng liền nói với người đang ôm mình.

Nghe lời há miệng, để cho Đao Mộc Ngưng uy hạt dẻ vào miệng mình, khóe miệng Phong Vô Uyên gợi lên một tia cười nhạt.

“Nhóc con một mình ăn là được rồi.” Sủng nịch hôn nhẹ lên mặt Đao Mộc Ngưng, Phong Vô Uyên cười nhạt nói.

Hắn xốt vạt nhỏ của hắn phải dùng tay bóc vỏ hạt dẻ.

“Nhưng ta muốn dứt Vô Uyên ăn....” Đôi mắt đen láy xinh đẹp tràn ngập chờ mong.

“Ngưng Nhi của ta thật tốt.” Vạt nhỏ này lúc nào cũng đáng yêu như vậy, làm cho hắn nhịn không được mà yêu thương, mà sủng ái.

“Chỉ đối tốt với Vô Uyên thôi, bởi vì ta yêu nhất là Vô Uyên!!” Đao Mộc Ngưng ngọt ngào mỉm cười dựa vào trong lòng Phong Vô Uyên làm nũng.

Tết hoa đăng trong Phong Duyên Thành quả nhiên phi thường náo nhiệt, ở trước cửa mỗi nhà mỗi phòng đều treo một cái đèn lồng nhỏ, thủ công thực tinh xảo, lại có rất nhiều màu sắc, đỏ vàng xanh (lục) tím đều có đủ.

Bất quá, Đao Mộc Ngưng cảm thấy rất tò mò: ở mỗi cửa phòng treo đèn lồng đỏ, sẽ có một vài nam tử tới tháo đèn lồng xuống rồi bước vào trong.

Mà ngược lại, ở mỗi cửa treo đèn lồng màu xanh lại có nữ tử cũng tháo đèn lồng xuống trước rồi mới vào.

Phòng treo đèn lồng tím không hề có người bước vào, mà tại căn phòng treo đèn lồng màu vàng thì cả nam lẫn nữ đều đi vào trong.

Thật sự là tò mò lắm nha.

“Vô Uyên, sao mọi người phải tháo đèn lồng rồi mới bước vào phòng? Thật tò mò nha.” Nhóc con lại tiếp tục phát huy đức hạnh “không hiểu phải hỏi”.

“Tết hoa đăng kỳ thực chính là loại tụ hội thân cận, nhà có treo đèn lồng đỏ đại biểu cho trong nhà có nữ tử chưa được gả, đèn lồng lục sắc đại biểu cho nam tử chưa thành thân muốn tìm bạn lữ, đèn lồng màu vàng chính là....” Mây kiếm nhẹ cau lại, Phong Vô Uyên đột ngột ngắt ngang.

“Đèn lồng màu vàng là cái gì?” Đôi mắt đen láy chiếu ra tia sáng thanh thuần.

“Đèn lồng màu vàng đại biểu ý tứ người ở trong phòng muốn kết giao bằng hữu.” Thanh âm lãnh liệt mang theo khí chất bá đạo vang lên: “Đèn lồng màu tím hoặc không treo đèn lồng ý tứ chính là không muốn người ta quấy rầy tới.”

Đoan Mộc Ngưng ngẩng đầu nhìn lên, liền nhìn thấy Phong gia huynh đệ không biết khi nào đã xuất hiện.

“Ai.....”

“Nguyên ngày nay không hề nhìn thấy hai người các ngươi, đã đi chỗ nào rồi, ta đã phái người tìm khắp cả thành cũng không thấy.” Phong Kỳ chọn chọn mi nhìn Phong Vô Uyên: “Sư đệ, màu tóc này hình như cũng hợp với người lắm, còn có Tiểu Ngưng Nhi giả làm con gái cũng xinh đẹp lắm a!!”

Lời nói rõ ràng tràn ngập hương vị trêu chọc.

“Ca ca, người đừng chọc hai người bọn họ mà.” Phong Lâm ở bên cạnh nhéo nhéo thất lưỡng y. “Phượng Quân, ca ca buổi sáng tìm người là vì muốn mời người đến Phong Chi Các ôn chuyện.”

Trong trí nhớ của Phong Lâm, ca ca của hắn rất bá đạo, lạnh lùng hơn nữa rất ít khi trêu người khác.

“Có người mời khách, vậy đi thôi.” Phong Vô Uyên diện vô biểu tình, ôm Đoan Mộc Ngưng đến đại tửu lâu đèn đuốc sáng trưng huy hoàng trước mặt: “Ngưng Nhi đói bụng không? Muốn ăn cái gì cứ kêu tận tình vào.”

Phong Vô Uyên rõ ràng là đang hung hăng trả đũa Phong Kỳ.

“Sư đệ, người là cái loại không phải tiền của người thì không cần phải suy nghĩ a!!” Bất đắc dĩ lắc đầu, thành chủ đại nhân cười nhạt, hiển nhiên là không có đem loại chuyện này để ở trong lòng.

Phong Chi Các là tửu lâu xa hoa nhất huy hoàng nhất và giá cả mắc nhất trong Phong Duyên Thành, ở đây có đủ loại thức ăn mỹ vị, quý hiếm đến khiến người không nói nên lời, vì vậy mà khách nhân ở đây bình thường đều là con cháu quý tộc.

Cũng không biết có phải bởi vì hôm nay là Tết hoa đăng hay không, trong lâu đặc biệt náo nhiệt, nhìn kỹ thì mới phát hiện ra giữa đại sảnh có một đám vũ giả (là vũ công đẩy mọi người) đang nhảy múa.

Cho dù trong lâu phi thường náo nhiệt, người đến người đi, nhưng mắt lão bản vẫn rất sắc sảo, liếc mắt một cái liền nhìn thấy đại thành chủ Phong Duyên Thành bước vào, lập tức cười ha ha nghênh đón.

“Hoan nghênh, hoan nghênh thành chủ đại nhân.” Lão bản Phong Chi Các tiến lên tiếp đón: “Mời thành chủ đi hướng này, vẫn như cũ đến nhà tòa đệ nhất đi.”

“Ân.” Trước mặt người khác, Phong Kỳ thu hồi vẻ mặt bướng bỉnh lại, khôi phục khí tức lạnh lùng thường ngày.

Phong Vô Uyên ôm Đoan Mộc Ngưng đi theo lão bản lên lầu hai, Đoan Mộc Ngưng bởi vì tò mò mà ánh mắt không ngừng dao động, vừa lúc dừng lại mấy vũ giả mặc y sa mỏng đang nhảy múa dưới đại sảnh.

Trong lúc vũ giả dáng người xinh đẹp vận vẹo, hai tay giơ lên, y sa tung bay, Đoan Mộc Ngưng vừa lúc nhìn thấy bộ vòng đang đeo trên cổ tay vũ giả kia.

“A!!”

Đoan Mộc Ngưng khinh hô một tiếng, khiến Phong Vô Uyên nghiêng mặt nhìn y: “Ngưng Nhi làm sao vậy?”

Đôi mắt tròn to thật to, Đoan Mộc Ngưng nhìn vũ gia che mặt kia, y sa lại tung bay một lần nữa, che lại bộ trang sức bằng bạc trên tay.

“Không..... Không có việc gì.....”

Chắc là nhìn lầm rồi, vũ giả kia sao lại có thể đeo vũ khí lạnh bạo vũ lê hoa châm có lực sát thương cực lớn ở trên tay như vậy.

Phụ thân của Đoan Mộc Ngưng – Đoan Mộc Thanh Tôn là một thiên tài cực kỳ mẫn cảm đối với các loại khí giới, đối với chế tạo hoặc cải tạo các loại vũ khí lạnh thì không ai có thể sánh kịp.

Trừ bỏ chế tạo cùng cải tạo vũ khí, Đoan Mộc Thanh Tôn đồng thời cũng là người thiết kế bẫy, đặc biệt là các cơ quan mật.

Đoan Mộc Ngưng cũng bị lây nhiễm phụ thân mình, đối với các loại máy móc vũ khí đều có thiên phú và hứng thú cực lớn.

Mà vừa rồi ở góc phòng kia, y lại thấy trên tay của vũ gia đem một loại vũ khí lạnh.

Có lẽ là do quá mức cẩn thận rồi, vũ giả vốn đeo rất nhiều trang sức, hình dáng bề ngoài chỉ giống nhau với cái kia thôi.

Thản nhiên cười, Đoan Mộc Ngưng liền bỏ sự tình này qua một bên.

Đoan Mộc Ngưng lại không ngờ rằng chính vì y nhất thời xem nhẹ chuyện tình này đã khiến y hối hận không thôi.

Lão bản dẫn bốn người đến một nhà tòa.

“Mời thành chủ và các vị công tử tận tình gọi món, chỉ cần có thể nói ra được tên của món ăn, lâu của ta đều có thể làm ra được.” Lão bản vui vẻ chà sát hai tay, lộ ra nụ cười thỏa mãn, trong lòng không ngừng đánh chuông kêu leng keng.

“Ngưng Nhi muốn ăn mì hải sản nóng hầm hập.” Nhóc con dĩ nhiên không biết trong lòng lão bản đang tính toán những gì, khê gọi món.

“Hải sản..... Mì hải sản.....” Lão bản thần sắc cứng đờ.

“Àn, mì nấu với tôm, cua và cá tươi..... Ngưng Nhi muốn ăn, lão bản không có bán sao?” Mở to đôi mắt trong veo vô tội, Đoan Mộc Ngưng hỏi.

“Này..... Này đương nhiên là có!!!” Lão bản sắc mặt trắng bệch.

Nhìn tiểu công tử này trên người mặc quần áo thượng hạng, như thế nào lại muốn ăn mấy thứ bình dân đó a?

“Mì hải sản a, rất thú vị, Tiểu Ngưng Nhi còn muốn muốn cái gì, cứ việc mở miệng.” Nhìn bộ dáng kinh ngạc của của lão bản Phong Chi Các, Phong Kỳ cảm thấy thật vui.

Ông già này luôn thích xài tiền dùm cho người khác.

“Thật sự có thể sao?” Đoan Mộc Ngưng chớp chớp mắt.

“Đương nhiên là có thể, Phong Kỳ ca ca mang đủ bạc nha!!” Ngụ ý chính là cứ tận tình mà gọi món đi.

“Vậy Ngưng Nhi còn muốn ăn cháo thịt hầm.” Nhóc con chưa bao giờ ăn cơm ở tửu lâu cho nên thực phi thường vui vẻ: “Còn có món cá hấp thơm thơm..... Còn có, Ngưng Nhi muốn ăn bánh bao mềm mềm, nhớ phải có nhiều mùi sữa thơm thơm nha!!!!”

Một loạt tên đồ ăn được thanh âm non nớt kia gọi ra, sắc mặt lão bản càng lúc càng tái xanh, chỉ còn kém tí nữa là hộc máu té xỉu trên đất.

Tiểu công tử này sao lại cứ muốn gọi những món ăn bình dân không đáng tiền như vậy chứ???

Vốn còn tưởng rằng gặp được thành chủ đại nhân có thể kiếm được một món lời to, không ngờ lại còn muốn mệt hơn.

Phong Chi Các của bọn họ chủ yếu làm các bàn tiệc xa hoa, hiện tại phải làm một bàn thức ăn bình dân còn có bánh bao.... Nếu làm không tốt, cho dù là....

Lão bản khóc không ra nước mắt, nhưng cái đứa “đầu sỏ” kia lại cười thực vui vẻ.

“Ngưng Nhi rất biết ăn!!” Khóe miệng Phong Vô Uyên gợi lên một tia cười nhạt.

Lão bản kia nhất định khóc đến muốn chết luôn rồi.

53. Chương 53: Bị Bắt Đi Rồi

Lão bản dưới tình huống cực kỳ bi thương khóc không ra nước mắt, cuối cùng cũng đã dọn lên được một bàn đồ ăn theo yêu cầu của Đao Mộc Ngưng, nhìn mặt bàn bày một đồng đồ ăn xinh đẹp tinh xảo mỹ vị thơm ngào ngạt, khuôn mặt tươi cười của Đao Mộc Ngưng càng thêm sáng lạn.

“Không hổ là tửu lâu huy hoàng nhất lớn nhất ở Phong Duyên Thành, thức ăn bình dân cũng có thể làm tinh xảo như vậy!” Nhìn gương mặt lão bản không ngừng đổi màu, khóe miệng Phong Kỳ khẽ gợi lên chút ý cười.

Chỉ bằng lời nói trên chộc này cũng đủ để thấy quan hệ của hai người không tầm thường tí nào, tựa hồ đã quen biết được một thời gian rồi.

Cái loại chuyện này đối với tâm tư đơn thuần như Đao Mộc Ngưng và Phong Lâm mà nói, đương nhiên là không hề phát hiện ra, bất quá đối với tâm tư kín đáo tỉ mỉ như Phong Vô Uyên mà nói, dĩ nhiên là phát hiện ra từ sớm.

Bất quá, nếu Phong Kỳ không muốn nói, thì hắn cũng không nhiều lời làm gì.

“Ngưng Nhi muốn ăn cái gì?”

“Ngưng Nhi muốn ăn mì nóng, ăn tôm!!” Đôi con mắt đen láy lóe lóe sáng nhìn chăm chăm vào tô mì hải sản, không phải, chính xác mà nói thì là đang nhìn vào hải sản nằm trong đó.

“Được.” Phong Vô Uyên làm sao không biết tâm tư của nhóc con, gấp mì vào trong chén cho y.

Tôm đầy chén.

Nhóc con tham ăn, nhìn thấy con tôm đỏ rực liền nhịn không nổi, vươn tay bốc lấy một con, cái miệng nộn nộn khẽ thổi cho nguội bớt. Đợi đến khi cảm thấy tôm đã nguội rồi, không thềm lột vỏ gì sất, mở miệng trực tiếp cắn lấy con tôm.

Khuôn mặt nhất thời nhăn thành một đoàn.

“Vô Uyên, cái vỏ cứng quá a, lột cho Ngưng Nhi đi!” Hai mắt lóe sáng tràn ngập chờ mong.

“Vật nhỏ thật nóng vội.” Phong Vô Uyên cười khê đầy sủng nịch, tiếp nhận lấy con tôm đã bị cắn vài cái của Đao Mộc Ngưng, bắt đầu lột vỏ.

Thân là tộc chủ Phượng tộc, hắn chưa bao giờ hù dọa người ta, nhưng hiện tại động tác lột vỏ tôm lại dị thường nhanh chóng.

Thuần thực, rất nhanh đã lột ra được một con tôm thật xinh đẹp, đưa đến trước miệng Đao Mộc Ngưng.

“Có thể ăn rồi.”

“Cám ơn Vô Uyên!” Ngọt ngào cười, Đao Mộc Ngưng há mồm cắn lấy con tôm đã bóc vỏ: “Vô Uyên cũng ăn.”

“Ừ.” Không để ý đến con tôm đã bị Đoan Mộc Ngưng cắn mất một nửa, Phong Vô Uyên đem phần còn lại bỏ vào trong miệng mình.

Một lớn một nhỏ không coi ai ra gì thân thân mật mật tiêu diệt hết một con tôm, tình cảnh này thật khiến cho người đứng xem đều phải trợn mắt há mồm.

Này có thật là Phượng Quân Phượng tộc nổi tiếng lạnh lùng không đây?

Phong Kỳ không thể tin vào mắt mình được nữa, tuy biết sự đố kỵ với đứa nhỏ này có tình cảm khác lạ, nhưng không thể tưởng tượng nổi bọn họ lại cư nhiên..... Thật sự rất không thể khiến người khác ngờ tới.

Người ta kinh ngạc nhìn, Phong Vô Uyên và Đoan Mộc Ngưng cũng không thêm quan tâm, vẫn cứ như trước người một miếng ta một miếng đem cả chén hải sản đầy tiêu diệt sạch sẽ.

Ngay tại lúc tâm tình mọi người thả lỏng hết mực, tiếng xé gió do lợi khí gây ra vang lên, hai đạo ngân quang từ ngoài cửa sổ phi thẳng vào trong nhà, Phong Vô Uyên đang ôm Đoan Mộc Ngưng híp mắt, chiếc đĩa cầm trong tay nháy mắt đã bay vụt ra ngoài.

Xoảng—

Đi liền với tiếng vang thanh thúy kia chính là hai đạo ngân quang bắn qua cửa sổ chạm trở hoa văn trong phòng.

Một chiếc đĩa phóng về phía ngân quang, đem hai cây kim bạc cắm thẳng vào tường, lóe ra ánh sáng lạnh như băng.

“Ca....” Phong Lâm nhìn thấy, kinh hô lên một tiếng.

“Đừng lo.” Phong Kỳ đưa tay ôm lấy đệ đệ đang bối rối bên cạnh, sau đó phóng đến bên cạnh Phong Vô Uyên.

Ba ba –

Cửa sổ bị đánh nát, vài tên mặc quần áo võ giả tiến vào, những người này chính là vũ giả vừa nãy nhảy múa ở đại sảnh.

Những người này hiển nhiên đã có mưu tính từ trước, cổ tay đeo vòng bạc hướng về phía đám người Phong Vô Uyên, phẩy mạnh.

“Vô Uyên, hai người Phong ca, mau tránh đi, đó là ám khí!!!” Đoan Mộc Ngưng vừa nhìn thấy cổ tay vũ giả phẩy một cái liền vội la lên.

Hưu hưu –

Ánh sáng bàng bạc bắn ra, Phong Vô Uyên ôm Đoan Mộc Ngưng, Phong Kỳ ôm lấy Phong Lâm xoay người né tránh ngân quang tạt ảnh (bóng sáng màu bạc) trí mạng kia.

Nhưng mà, để bình bình an an tránh được toàn bộ ám khí, dĩ nhiên sẽ không thể nào chú ý được những việc khác nữa.

Phong Vô Uyên vừa mới ổn định đáp xuống đất, lại có một cái bóng đen ngay dưới chân hắn xoáy lên, nhanh như chớp đã đem cả người hắn trói lại.

Trói thân thuật?

Ngay lúc hắn chuẩn bị dụng lực phá bỏ thuật pháp, trong lòng đột nhiên hẫng một cái, thiên hạ trong ngực nháy mắt đã bay ra ngoài.

“A..... Vô Uyên.....”

“Ngưng Nhi.....”

“Tiểu Ngưng Nhi!”

Phong Vô Uyên và Phong Kỳ đưa tay muốn giữ chặt đứa bé lại, đám vũ giả kia ngay lập tức bắn ra thêm một đợt ngân châm.

Cũng bởi vì trở ngại này, Đoan Mộc Ngưng đã rơi vào tay đám vũ giả đứng bên cửa sổ.

Đám vũ giả ôm lấy Đoan Mộc Ngưng trực tiếp phá cửa sổ đào thoát, những vũ giả khác đồng loạt giơ tay đeo vòng bạc lên.

Đinh linh linh –

Xung quanh không ngừng vang lên tiếng chuông ngân quỷ dị.....

“Vô Uyên — ô ô.....”

Ngư Ngư: Tiểu Ngưng Nhi đáng thương, bị bắt đi rồi!!

54. Chương 54: Thân Hãm Mê Trận

Lúc kẻ bắt Đoan Mộc Ngưng phá cửa sổ đào tẩu, Phong Vô Uyên nhanh chân xông tới, nhưng nhóm vũ giả kia còn nhanh hơn, lắc vòng tay một cái, đem hơn mười cái kim bạc nhỏ thật nhỏ bắn về phía Phong Vô Uyên.

“Sư đệ, cẩn thận!”

Hưu hưu –

Phong Vô Uyên bình thường luôn xử sự bình tĩnh tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện xúc động như vậy, ngân châm vừa bắn ra, căn bản vô pháp tránh né.

Phong Vô Uyên chỉ có thể ngưng tụ hỏa chi linh ngăn cản công kích trí mạng, có hỏa chi linh chống đỡ nhưng cũng không thể khiến ngân châm không lướt qua thân thể mình.

Giọt máu đỏ tươi diễm lệ tuôn tung tóe, hai má, bả vai, cánh tay cùng thắt lưng của Phong Vô Uyên đều xuất hiện thương tích.

“Phong công tử.....” Nhìn thấy Phong Vô Uyên bị thương, Phong Lâm khinh hô một tiếng, định bụng tiến đến giúp đỡ hần.

“Lân, đừng tới gần.” Nhanh tay lẹ mắt kéo lấy đệ đệ thiện lương mềm lòng về cạnh mình.

“Nhưng là.....”

“Các người đáng chết.” Tựa như tử thần được triệu hồi từ địa ngục sâu thẳm, trên người Phong Vô Uyên bắt đầu tỏa ra một cỗ khí nóng cháy, toàn bộ mảnh treo trường rũ trong nhà tòa đột ngột bắt lửa cháy thành tro tàn.

“Người cho rằng chỉ một mình người là có thể can cao thủ chúng ta sao!”

Năm tên vũ giả chịu trách nhiệm ngăn cản trầm miệng một lời đồng thanh lên tiếng, giờ đây nhìn lại, cư nhiên lại phát hiện ra năm người này bộ dáng bề ngoài rất giống nhau.

Năm người giống nhau như đúc này, dường như tâm linh tương thông với nhau, hai tay đồng loạt giở thẳng lên trời, một trận tiếng chuông thanh thúy vang lên, vòng trên tay đã được thay thế bằng chiếc lắc chuông màu bạc.

Đinh linh linh –

Đám vũ giả huy động hai tay, chuông kia cũng bắt đầu phát ra một loạt tiếng vang theo quy luật cực dễ nghe.

Cỗ khí nóng cháy nháy mắt đã bị áp chế, cảnh tượng bốn phía bắt đầu xoay tròn vụn vụn, nháy mắt, trước mắt Phong Vô Uyên chỉ còn một màn trắng xóa.

Nhìn khung cảnh trắng trợn trước mặt, đôi hồng mâu của Phong Vô Uyên khẽ nheo lại, mọi sự cảnh giác nhạy mắt đề cao lên không ít.

Tiếng chuông vẫn không ngừng vang lên, lúc ẩn lúc hiện, khung cảnh trước mắt tuy nhìn ra thực an toàn vô hại, nhưng Phong Vô Uyên cảm giác được đằng sau màu trắng thuần khiết này chính là nguy hiểm.

“Hi hi....” Đột nhiên, tiếng chuông dần dần tiêu tán, thay thế bằng tiếng cười thanh thúy quanh quẩn bên tai.

Nghe tiếng không thấy người, Phong Vô Uyên đứng yên tại chỗ, biểu tình không đổi, không hề bối rối, đôi hồng mâu vẫn lạnh nhạt như trước.

“Vô Uyên.....”

Tiếng gọi khe khẽ thanh thúy vang lên, đối Phong Vô Uyên mà nói, thanh âm này không hề xa lạ.

Bộ trưởng bào màu trắng phát phơ theo nhịp bước của đôi chân bạch ngọc, trên mặt đất vẽ ra một dải sáng bạc dài.

Phong Vô Uyên xoay người nhìn, liền nhìn thấy người vừa quen thuộc lại xa lạ đứng ở đằng kia, một thân bạch sắc miên y trường bào (áo lót bông vạt dài màu trắng), đôi mắt xinh đẹp trong sáng ngập nước nhìn mình.

Người đứng trước mặt Phong Vô Uyên không phải là ai khác, chính là Đoan Mộc Ngưng, nhưng lại là bộ dáng lúc y mười lăm tuổi.

Nhìn người mơ tưởng đã lâu từ từ hướng về phía mình, Phong Vô Uyên khẽ mím môi.

“Vô Uyên, người yêu ta sao?” Thân thể tinh tế mềm mại dán lên người, gương mặt “Đoan Mộc Ngưng mười lăm tuổi” xinh đẹp tinh xảo áp sát vào.

.....

“Phong công tử.....”

Tiếng chuông vang lên kịch liệt giống như ma lực truyền vào trong tai, Phong Vô Uyên ôm đầu, chịu đựng cơn đau đầu cực đau đớn, nhìn nam tử tuấn mỹ bị giam trong ánh sáng màu trắng do đám vũ giả vây thành một đoàn tạo ra.

Đau quá..... Cái đầu sắp nổ rồi.....

“Lân Nhi, tĩnh tâm, đọc tâm niệm.” Phong Kỳ ôm lấy đệ đệ, khu động linh lực thân thể, bảo hộ thiên hạ trong lòng: “Một mê trận nhỏ nhỏ này không thể ngăn cản được sự đệ cực giỏi của ta!!”

Khóe miệng gợi lên một tia cười lạnh, Phong Kỳ đối với người bị nhốt trong mê huyền tràn ngập tin tưởng.

“Ha ha ha.... Tiến vào dục vọng ảo cảnh của chúng ta chế tạo, hấn đừng mong chạy thoát....”

Một vũ giả cười to ra tiếng, thực hiện nhiên hiện tại pháp trận này lợi hại đến cỡ nào.

“Hấn sẽ thoát a....”

Nếu để hấn thoát, vậy ngươi nhất định sẽ thực thê thăm thê thăm lắm nha.

55. Chương 55: Mộc Thương Lăng

Lúc Phong Vô Uyên bị vũ giả ngăn trở, Đoan Mộc Ngưng đã bị tên kia túm đến con đường nhỏ trong khu rừng tăm tối bên ngoài Phong Duyên Thành ẩn nấp.

“Ô ô..... Buông ra..... Buông.....”

Bị vũ giả vác lên vai, cái bụng bị bả vai của đối phương chọc đến đau nhức, Đoan Mộc Ngưng ô hô khóc, nước mắt tuôn ra như mưa, một giọt một giọt rất nhanh rơi xuống, tay chân nhỏ bé không ngừng vùng vẫy, giãy dụa, nhưng lại bởi khí lực không đủ mà xụi lơ.

Đoan Mộc Ngưng nhớ lại lúc mình bị mang đi, Phong Vô Uyên bị người công kích, không biết có bị thương hay không, trong lòng tràn đầy lo lắng, càng khóc lớn tiếng hơn.

Rất nhanh đã đi rất xa khỏi Phong Duyên Thành, vũ giả nghe đứa trẻ vác trên vai khóc tới khóc lui thực sự rất không nhịn nổi.

“Câm miệng! Ổn chết người!!!”

“Chê ta ồn, vậy thả ta xuống đi, ô ô.....” Đoan Mộc Ngưng khóc đến cái mũi hồng hồng, vừa khóc vừa đáp vũ giả.

“Hừ, thả người, nhưng ta phụng mệnh chủ tử đem ngươi về, sao lại dễ dàng thả người!!!” Vũ giả cười lạnh một tiếng, tốc độ di chuyển vẫn không hề giảm, điểm nhẹ lên ngọn cây, bay vọt lên: “Vì để bắt được người, ta đã phải hy sinh biết bao nhiêu thủ hạ của ta!!!”

Thực rõ ràng, người hy sinh trong lời vũ giả nói chính là đám vũ giả lưu lại ngăn cản Phong Vô Uyên.

“Ô ô.... Ta không biết các người, vì cái gì muốn bắt ta..... Ô ô.....” Đoan Mộc Ngưng nghe vũ giả kia hừ lạnh một tiếng, cảm thấy mình vô tội quá a.

“Bởi vì ngươi là Phượng hoàng con có thể làm đảo điên đại lục Thiên Vực!!!”

Lời nói vừa phun ra, tốc độ vũ giả trở nên nhanh hơn.

“Ô ô..... Ta đúng là do phượng hoàng sinh ra, nhưng ta không có làm đảo điên đại lục này a..... Buông ra a—Vô Uyên.....”

.....

“Vô Uyên.” Con người dung mạo tinh xảo xinh đẹp tuyệt sắc nhẹ nhàng tới gần, đôi môi đỏ mọng nhẹ nhàng phun ra lời mỉa mai.

“Đoan Mộc Ngưng” càng tới gần, đôi hồng mâu thâm thúy của Phong Vô Uyên dần dần toát lên một tia mờ mịt, sau đó không còn tiêu cự.

“Ngưng Nhi....” Nhẹ nhàng gọi một tiếng, hình ảnh thiên hạ tuyệt sắc dần dần hiện lên đôi mắt ngơ ngẩn.

“Ta đây.... Vô Uyên.....” Đoan Mộc Ngưng nở ra một nụ cười mỉa mai, thân thể tinh tế mềm mại dán lên người Phong Vô Uyên: “Vô Uyên người yêu ta sao?”

“Yêu....” Bạc thần khê khằng định.

“Ta cũng vậy.... Ta cũng yêu người....” “Đoan Mộc Ngưng” khê cười đắc ý, gương mặt xinh đẹp chậm rãi để sát vào Phong Vô Uyên: “Nếu chúng ta yêu nhau như thế, vậy ngươi và ta cùng nhau hợp thành một đi....”

Nói xong, đôi môi đỏ mọng hé mở chuẩn bị hôn lên bạc thần của Phong Vô Uyên.

“Yêu, nhưng không phải là người!” Lời nói lạnh lùng phun ra, mang theo hàn ý, làm cho người ta không rét mà run.

“Người..... Ngộ.....”

Một khắc trước người còn đắc ý, một khắc sau đã bị bàn tay to lớn bóp cổ.

“Hừ, cái loại người lòng đầy độc ác như ngươi, làm sao có thể so sánh với Ngưng Nhi của bản quân.” Bóp lấy cổ người nọ, Phong Vô Uyên lộ vẻ chán ghét: “Muốn mê hoặc bản quân, vậy xuống địa ngục xám hối đi!!!”

Nói xong, Phong Vô Uyên bóp cổ “Đoan Mộc Ngưng” càng lúc càng mạnh hơn, không gian bốn phía cũng bắt đầu vặn vẹo.

Vũ giả bên ngoài chế tạo ra ảo cảnh chế ngự Phong Vô Uyên sắp không thể chịu nổi, chuông trên tay đã bắt đầu vỡ tan, khoe miệng chảy ra dòng máu đỏ tươi.

Huyền thuật bị phá giải

“Ô ô..... A –”

Trong rừng, tiếng khóc khàn khàn đột nhiên cất cao lên, sau đó lại trầm xuống.

“Thối tiểu quỷ, đừng khóc nữa, có tin ta đánh ngươi hay không.” Bị tiếng khóc vờn quanh tai cả ngày trời, vũ giả rốt cuộc cũng chịu hết nổi.

“Ô ô.... Ta muốn trở về với Vô Uyên....” Bị vũ giả ném xuống đất, đứa nhỏ mặt xám mày tro tự đứng dậy, tiếp tục rầm rứt khóc.

“Chết tiệt, đừng khóc!!” Rốt cuộc nhịn không được nữa, vũ giả giơ tay lên chuẩn bị cho Đoàn Mộc Ngưng mấy bạt tai.

Nhìn cái bàn tay kia sắp hướng đến mình, Đoàn Mộc Ngưng nhắm tịt mắt lại, đã khóc cả đoạn đường dài, lại còn bị quăng một cái, Đoàn Mộc Ngưng hiện tại đã muốn ngất tới nơi rồi.

Ai biết, y nhắm mắt chờ hồi lâu, lại không hề cảm giác được cái bạt tai đau đớn sắp sửa rớt xuống kia.

Qua thật lâu thật lâu sâu, có một tiếng cười nhẹ vang lên: “Vật nhỏ, sao còn không mở mắt ra?”

A?

Đột nhiên nghe thấy tiếng nói lạ, Đoàn Mộc Ngưng trợn mắt nhìn, chiếu thẳng vào đôi mắt đen láy xinh đẹp kia chính là khuôn mặt nam tử tuần tú, đôi mắt xanh lam cực lóa mắt.

“Ngươi..... Ngươi.....” Người này hình như đã gặp ở đâu đó rồi thì phải.

“Vật nhỏ, không phải lúc trước ta đã nói qua sao? Ta tên là Mộc Thương Lăng, người nhớ cho kỹ nha!!” Nam tử tên Mộc Thương Lăng lộ ra tia bi thương, sau đó xem vũ giả bị đánh ngất kia thành bịch rác bự đá qua một bên: “Ta nghe nói ngươi bị bắt cóc, cho nên tới nga....”

Ngư Ngư: Ha ha a..... Đứa nhỏ này đã lâu không có xuất hiện rồi!!

56. Chương 56: Tuyệt Và Hắc Phong Sơn

Mộc Thương Lăng ngồi xổm nhìn đứa nhỏ hai mắt ngập nước, mũi hồng hồng, hai má trắng nõn vẫn còn chưa khô hết nước mắt, khóe miệng khê kéo thành nụ cười.

“Chủ tử Phượng tộc thật là sơ ý, sao có thể để cho người ta mang người đi.....” Đưa tay định ôm lấy Đoàn Mộc Ngưng.

Ai mà biết đứa bé ngồi dưới đất co người lại, né tay hấn ra, không cho hấn ôm.

“Vật nhỏ vẫn rất có cá tính a!!!” Đối với việc Đoàn Mộc Ngưng cố ý tránh né, Mộc Thương Lăng không hề có ý tức giận, khóe miệng vẫn cười khê như trước, đưa tay đem bé ôm thẳng vào lòng: “Ta sẽ không nuốt ngươi, vật nhỏ vẫn sợ ta sao?”

Nâng mặt nhìn Mộc Thương Lăng xấu xa cười, Đoàn Mộc Ngưng chu miệng nhăn mặt.

Không giống như lúc bình thường khi được Phong Vô Uyên ôm sẽ đưa tay ôm lấy đôi vai rộng lớn kia, hiện tại bị Mộc Thương Lăng ôm, Đoàn Mộc Ngưng ngược lại lui thành một đoàn, mặt gối lên ngực hấn.

“Mới không sợ ngươi á, ta muốn về với Phong Vô Uyên....” Thanh âm rầu rĩ mang theo tiếng khàn khàn, hiển nhiên là đã khóc đến dây thanh quản bị thương tổn rồi.

“Vật nhỏ, đừng nhớ tới Phượng Quân gì đó của ngươi nữa, bộ dạng ta cũng không có kém a, hơn nữa tâm còn rất phóng khoáng, dám vũ giả dùng huyền thuật còn chưa luyện tới nơi tới chốn, sẽ không gây thương tổn cho nam nhân kia.” Mộc Thương Lăng vỗ nhẹ lưng đứa bé đang co thành khối.

Mặc dù đã qua một lần giao thủ, nhưng hắn lại không nắm rõ được năng lực của Phong Vô Uyên rốt cuộc là sâu đến mức nào.

Dựa vào kinh nghiệm phân tích, năng lực của nam nhân kia hắn chỉ có thể có một đáp án duy nhất hơn nữa còn là đáp án tuyệt đối, chính là –sâu không lường được, giống như tên của hắn vậy.

“Ta muốn nhìn thấy thương tích của Vô Uyên.....” Thanh âm rầu rĩ nhẹ nhàng vang lên, mang theo tiếng nước nở.

“Ta sẽ phái người đi tìm hắn, hôm nay đã gần cả một ngày rồi, vật nhỏ ngươi vừa đối lại vừa mệt, theo ta trở về nghỉ ngơi một đêm được không?” Thanh âm non nớt mềm mại mang theo tiếng khóc nức của đứa nhỏ trong lòng khiến tâm Mộc Thương Lăng tê rần.

“Ta lo cho Vô Uyên.....” Thanh âm rầu rĩ vang lên, còn có cả tiếng nấc nghẹn.

Cảm giác vật áo trước ngực ẩm ẩm nóng nóng, Mộc Thương Lăng biết nhóc con trong lòng đang khóc.

“Ta cam đoan với ngươi, Phụng Quân của ngươi tuyệt đối không có việc gì, hơn nữa nơi này cách Phong Duyên Thành khá xa, mặt trời cũng đã muốn xuống núi rồi, ta sợ nếu mang ngươi trở về, trên đường lại gặp đám người như vậy nữa, sẽ nguy hiểm.”

Nghe Mộc Thương Lăng nói, Đoan Mộc Ngưng im lặng một chút, sau đó mới khẽ gật đầu.

Vũ giả kia đã khiêng y đi hết một ngày một đêm, tốc độ lại quá nhanh, hiển nhiên đã rời khỏi Phong Duyên Thành rất xa rồi.

“Bé ngoan.” Mộc Thương Lăng rốt cục cũng được vật nhỏ chấp thuận, khoe miệng không khỏi gợi lên tia cười yếu ớt.

Đột nhiên, vật nhỏ trong lòng rục rịch, ngẩng đầu đưa mắt nhìn về phía vũ giả bị Mộc Thương Lăng xem thành thứ rác rưởi nằm bẹp ở một bên không nhúc nhích.

Nhìn đôi mắt đen ngập nước của Đoan Mộc Ngưng, Mộc Thương Lăng cười nhạt: “Chỉ là ngất đi thôi, còn chưa có chết!!”

Nghe Mộc Thương Lăng nói như vậy, khoe miệng Đoan Mộc Ngưng gợi lên tia cười nhạt.

“Vật nhỏ, là hắn đem ngươi bắt tới đây, ngươi cư nhiên còn quan tâm tới hắn??” Mộc Thương Lăng cảm thấy lo lắng cho cái sự thiện lương của Đoan Mộc Ngưng.

Đứa nhỏ này so với bất luận kẻ khác đều thiện lương hơn rất nhiều, không biết như vậy rốt cuộc là tốt, hay xấu.....

“Hắn cũng là con người a!!” Đoan Mộc Ngưng mặt nhăn mày nhíu: “Sinh mệnh rất quý giá.”

“Ha ha.... Nhưng là hắn bắt ngươi đi, ngươi không hận sao? Hắn còn muốn đánh ngươi nữa.” Nhìn đôi mắt trong suốt của Đoan Mộc Ngưng, Mộc Thương Lăng nhẹ nhàng nói: “Hắn là một người xấu.”

Vật nhỏ này hoàn toàn không thể phân biệt được người nào xấu người nào tốt a.

“Nhưng người xấu cũng có người nhà.” Đoan Mộc Ngưng chu miệng: “Nếu hắn chết, người nhà sẽ thương tâm.”

“Thật không.....” Mộc Thương Lăng lạnh nhạt đáp: “Hiện tại không giết hắn là được!!”

Ôm Đoan Mộc Ngưng xoay người rời đi.

“Thương Lăng và Vô Uyên giống nhau, đều là người tốt.” Đoan Mộc Ngưng ngọt ngào cười, đứa bé đơn thuần hoàn toàn không có nghe ra trong lời nói kia có vấn đề.

“Ta là người tốt sao?”

“Ân!!”

“Vậy ta ở trước mặt vật nhỏ, chính là tốt lắm đi.”

Tiếng trò chuyện giữa giọng trầm ồm của nam nhân và thanh âm non nớt có điểm khàn khàn dần dần xa khuất, một bóng đen lóe ra, nhảy ra khỏi cây, đứng ở ngay bên cạnh vũ giả nằm trên mặt đất.

Ngân quan trong tay bóng đen kia phóng ra, vũ giả vô lực chống cự bị một đao chặt đứt cổ họng, chết ngay tức khắc.

Phốc –

Vài búng máu đỏ tươi đẹp mắt phun ra từ miệng đám vũ giả, chuông đeo trên cổ tay của bọn họ cũng bị phá hủy hoàn toàn, thân hình mảnh khảnh bay lên không sau lại rớt xuống mặt đất.

Ở chính giữa đám vũ giả nằm rạp trên mặt đất là một nam tử tuấn mỹ có đôi mắt đỏ rực, mái tóc nhuộm màu thâm lam hiện tại đã khôi phục lại màu đỏ như hỏa diễm, bay phất phơ giữa trời không gió, biểu tình lạnh lùng lại mang theo vẻ tức giận thản nhiên.

“Sư đệ, không sao chứ?” Phong Kỳ đến gần Phong Vô Uyên, nhưng vẫn không đụng tới hắn.

Hai người tuy rằng không phải cùng nhau lớn lên, nhưng đã có 5 năm cùng nhau học, Phong Vô Uyên có bàn tay dị năng có thể đọc tư tưởng của người khác, y đương nhiên cũng biết.

“Không.... Bọn họ....” Người xưa nay đậm mặc hiem khi phải thở dốc như vậy, đủ để thấy ảo cảnh do đám vũ giả này sáng tạo ra hẳn phải dùng hết bao nhiêu lực lượng mới có thể phá hủy được.

Phong Lâm hiểu được ý tứ của Phong Vô Uyên, hít sâu một hơi cho lá gan to hơn một chút rồi đưa tay bắt động mạch cổ của một tên vũ giả.

Cùng lúc, Phong Kỳ cứng đờ người, xoay người thăm dò một vũ giả khác, sau khi bắt mạch toàn bộ vũ giả, cuối cùng phun ra một câu: “Bọn họ toàn bộ đã cắn lưỡi tự sát.”

“Chết hết....” Đôi mắt đỏ của Phong Vô Uyên khẽ nhắm lại.

“Thủ pháp như vậy, hiển nhiên là đã sớm có dự mưu bắt Tiểu Ngưng.” Nhìn khuôn mặt tuấn tú của Phong Vô Uyên trầm xuống, Phong Kỳ kịp thời mở miệng: “Sư đệ, đừng nóng vội, ta lập tức phái người điều tra.”

Sư đệ của y lạnh lùng, rất ít khi lộ ra biểu tình như vậy, người khiến hắn làm thế, đơn giản chỉ là đứa nhỏ đặc biệt đột ngột xuất hiện bên người Phong Vô Uyên, nếu đứa nhỏ kia thật sự xảy ra chuyện, y dám khẳng định, lúc đó nhất định sẽ rất thảm thiết.

Bởi vì năng lực ẩn giấu bên trong của sư đệ hẳn ngay cả thần ma cũng đều lâm vào tình trạng sợ hãi....

Ngay lúc Phong Kỳ xoay người chuẩn bị rời đi, trong phòng đột ngột lóe ra một cái bóng, người tới tốc độ cực nhanh, rõ ràng đã là được huấn luyện đặc biệt.

“Thập Ảnh ‘Tuyệt’ tham kiến Phượng Quân, tham kiến Phong thành chủ!!” Cái người đột ngột xuất hiện mặc một thân hắc y, mang khăn che mặt, khiến cho người ta không thấy rõ dung mạo của hắn, bất quá dựa theo lời nói lạnh lùng thanh thúy của hắn, người này tuyệt đối là một thiếu niên, hơn nữa tuổi cũng không kém Phong Vô Uyên là bao.

“Người của ‘Tuyệt’ đến bản thành làm gì?” Phong Kỳ nhìn thành viên của cái tổ chức xuất quỷ nhập thần làm cho người toàn bộ đại lục Thiên Vực vừa yêu lại vừa hận này, hiển nhiên là không có chút hảo cảm.

Quả nhiên là người giỏi cho dù đứng ở góc tường cũng bị ghét, huống chi “Tuyệt” vẫn là tổ chức tình báo nắm giữ độc quyền, đương nhiên cũng làm cho người ta hận đến không nói nên lời.

“Chủ tử phái Thập Ảnh đến thông tri Phượng Quân đại nhân, Ngưng tiểu công tử hiện tại đang ở tổng bộ ‘Tuyệt’, nếu muốn đón Ngưng công tử, thỉnh đại nhân ngày mai đến Hắc Phong Sơn, bẩm báo xong, Thập Ảnh bái biệt!” Đối Phong Vô Uyên gật đầu, Thập Ảnh rất nhanh liền lóe lên một cái mắt tiêu, công phu đến vô ảnh đi vô tung quả nhiên là khiêu nhãn góc tường (ám chỉ người giỏi lúc nào cũng bị soi mói), chạy trốn chết a.

“Hắc Phong Sơn....” Cúi đầu lăm lăm, đôi hồng mâu Phong Vô Uyên lộ ra chút ánh sáng khác thường.

“Tiểu Ngưng Nhi cư nhiên bị ‘Tuyệt’ mang đi, sư đệ....” Phong Kỳ nhìn về phía Phong Vô Uyên, bởi vì y như thế nào cũng không thể nghĩ đến việc này “Tuyệt” sẽ ra tay can thiệp.

“Bắt Ngưng Nhi không phải là ‘Tuyệt’, nhưng đối với chuyện này ‘Tuyệt’ lại ra tay cứu, mang Ngưng Nhi đi, lại phải người đến thông tri, thực hiển nhiên hấn.....” hai mắt Phong Vô Uyên nhúu lại.

“Ai?”

“Mộc Thương Lăng!”

Toàn bộ thành viên tổ chức “Tuyệt”, cũng chỉ có duy nhất một một mặt thám có liên quan đến Đoan Mộc Ngưng thật lâu trước kia.

Bắt quá nếu là hấn, Ngưng Nhi hấn là an toàn.....

.....

Mộc Thương Lăng mang Đoan Mộc Ngưng trực tiếp về tổng bộ “Tuyệt” ở Hắc Phong Sơn.

Hắc Phong Sơn quanh năm bị bao phủ bởi một màn khói đen, hơn nữa bên trong núi, lại là dung nham đang sôi trào.

Tổng bộ “Tuyệt” cư nhiên lại được thiết trí ở đây, không khó nhìn ra nhóm người này thật không đơn giản a!!

“Ngô.... Nơi này đen thùi lùi, Ngưng Nhi không thích.” Mặt nhăn mày nhăn cả cái mũi nhỏ cũng nhăn.

“Ha ha, đen thùi lùi mới không bị người ta phát hiện nha.” Mộc Thương Lăng yêu cực cái biểu tình nhăn mặt nhăn mày của đứa nhỏ trong lòng.

Đứa nhỏ này thật sự rất đặc biệt, khó trách ngay cả Phong Vô Uyên lạnh lùng như thế cũng sủng y như bảo bối, tựa hồ ở cùng với đứa nhỏ này, tâm sẽ trở nên ấm áp.

“Ở trong này hình như rất nguy hiểm.” Nhìn địa hình địa thế bốn phía xung quanh, Đoan Mộc Ngưng trực tiếp nói.

“Ha ha.... Có đôi khi nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất a!!”

Dám cá ai cũng không đoán ra được tổng bộ “Tuyệt” được thành lập ở bên trong núi lửa nha.

57. Chương 57: Người Của “tuyệt” Thật Kỳ Quái!

Ban đêm nguyệt hắc phong cao.

Bên trong điện phủ u ám, một bóng người thon dài đứng cạnh bên quan tài đá, nằm trong đó là một người có vóc dáng mảnh khảnh, thần sắc thống khổ, người nọ vươn tay muốn vuốt ve mặt thiếu niên, nhưng khi gần chạm tới thì đột ngột dừng lại.

“Không.... Không được, người nọ nói qua không thể đụng vào....” Bàn tay vươn ra khẽ run rẩy, sau đó cố nhẫn thu tay trở về.

Trong điện phủ chỉ có một đám lửa u lam, lập lòe ở giữa không trung, ánh sáng màu xanh quỳnh dị bao phủ khắp điện phủ, làm cho người ta cảm thấy không rét mà run.

Đột nhiên, một bóng đen lóe lên, sau đó từ phía sau xuất hiện một người.

“Chủ tử..... Nhiệm vụ ngài giao thác cho nhóm huyền tử (nhóm người sử dụng huyền thuật tạo ảo giác) đã thất bại.... Bốn gã huyền tử ngăn cản Phong Vô Uyên đã cắn lưỡi tự tử, huyền tử thứ năm bắt phượng hoàng con trên đường vô tung, đến giờ tỷ chúng ta tìm được hấn, cũng đã bị mất mạng, một đao cắt yết hầu, còn phượng hoàng con lại không biết ở..... A—”

Người nọ còn chưa có báo cáo xong, đã bị người đứng cạnh quan tài đá phất một cái đánh bay ra ngoài.

“Phế vật, tất cả đều là phế vật.... Bảo các người đi bắt một đứa nhỏ, chỉ có chút chuyện tình này cũng làm không xong, bản tộc chủ lúc trước nuôi cái đám phế vật như các người để làm cái gì!!!!” Người nọ đột nhiên quay qua, đôi mắt dài nhỏ như mắt hồ ly, hé ra khuôn mặt mỉa mai hoặc khuyhnh quốc khuyhnh thành, nhưng hiện tại lại tái nhợt hơn nữa còn dữ tợn, làm cho người ta cảm thấy bất an.

“Tộc chủ..... Thỉnh tộc chủ thứ tội.....” Người tiến đến thông truyền dụng lực đập mạnh đầu.

“Lăn.... Biến hết đi, nếu gây ra chuyện phiền phức, bản tộc chủ liền chém đầu của người.” Nam tử nổi giận, thân thể tản mát ra cỗ khí quý dị màu trắng.

“Vâng.....” Người thông truyền bị nam tử này dọa chết khiếp liền vội vàng lui ra ngoài.

Người nọ sau khi rời đi, hàn khí quanh thân nam tử liền biến mất.

“Ta nên làm cái gì bây giờ.... Người nói cho ta biết đi....”

Thiếu niên sắc mặt tái xanh nằm trong quan tài đá không đáp lại, hai hàng lông mày vẫn không ngừng nhúu.

Ngọn lửa u lam dần dần tắt ngúm, bóng tối chiếm cứ hết thảy, không có lấy một tia sáng le lói trước mắt....

Phong Duyên Thành

“Phượng Quân, vạn vạn lần không thể!!” Điện Vũ quỳ gối trước mặt Phong Vô Uyên, vẻ mặt khẩn cầu: “‘Tuyệt’ và Phượng tộc từ trước đến nay không hề có lấy nửa điểm liên hệ, tiểu công tử gặp chuyện không may, bọn họ liền ra tay cứu viện, lại phái người thông báo cho Phượng Quân, nếu có mai phục, Phượng Quân tất sẽ gặp nguy hiểm..... Thuộc hạ thỉnh cầu Phượng Quân mang theo Điện Vũ cùng đi....”

“Bản quân không phải đã nói rồi sao? Người và được sự về Phượng tộc trước, chuyện tình của Ngưng Nhi, bản quân sẽ tự mình giải quyết.” Phong Vô Uyên thản nhiên mở miệng, đối với việc Điện Vũ chấp nhất, hần đương nhiên hiểu.

“Nhưng mà.... Nhưng mà Điện Vũ là cận vệ của Phượng Quân..... Nếu Phượng Quân gặp nạn, Điện Vũ làm sao có thể cho các trưởng lão một lời công đạo đây.... Năng lực của Điện Vũ tuy rằng không bì kịp với Phượng Quân, nhưng cũng có thể bảo hộ Phượng Quân.... Thỉnh cầu Phượng Quân không bỏ lại Điện Vũ....” Nói xong, cận vệ trung thành đỏ mắt, từng giọt từng giọt lệ trong suốt lướt ngang qua gương mặt trắng nõn tuấn tú kia

Nhìn Điện Vũ, Phong Vô Uyên nhắm mắt lại, chậm rãi tiến tới gần Điện Vũ, đưa tay vuốt tóc Điện Vũ.

Trừ bỏ Đoan Mộc Ngưng ra, đây là lần đầu tiên Phong Vô Uyên chủ động chạm vào người khác.

“Ta biết người đang lo lắng chuyện gì....” Lời nói chậm rãi từ bạc thần xinh đẹp tuôn ra: “Ngưng Nhi đối với ta mà nói, so với sinh mệnh càng trọng yếu hơn....”

Hắn biết Điện Vũ đang tự trách, tự trách mình sao lại bị thương khiến y không thể đi theo bọn họ ra ngoài, cuối cùng khiến hắn lâm vào hiểm cảnh, suýt nữa bị thương, lại khiến Đoan Mộc Ngưng bị bắt đi.

“Nhưng mà....” Điện Vũ quỳ trên mặt đất vẫn cứ rơi lệ, lẳng lẳng nhìn biểu tình nhu hòa hiếm có của Phong Vô Uyên.

“Ta đáp ứng người, sẽ không để mình lâm vào hiểm cảnh, sẽ không để cho chính mình bị thương, chúng ta ra ngoài đã lâu, tất nhiên phải quay trở về tộc thông báo cho các trưởng lão một tiếng..... Điện Vũ người không phải thường nói người chính là cận vệ tâm phúc của ta sao? Hiện tại trao cho người một mệnh lệnh đặc biệt, trong thời gian này ta sẽ không trở về Phượng tộc, những sự vụ trong tộc đều giao cho người xử lý!!” Không xưng “bản quân” giống như bình thường, Phong Vô Uyên vừa nói vừa lấy chiếc nhẫn từ trong người ra trực tiếp đưa cho Điện Vũ.

Nhìn chiếc nhẫn trong tay Phong Vô Uyên, Điện Vũ, Lục Lâm Phi, còn có Phong Kỳ không khỏi hít mạnh một hơi.

“Phượng Quân!!!” Điện Vũ kinh hô ra tiếng.

Cái giới chỉ (nhấn đeo ngón tay cái) này là thứ luôn kề cận bên mình Phong Vô Uyên, y làm sao có thể không biết, đây chính là vật sở hữu của tộc chủ đời thứ nhất Phượng tộc, truyền thừa cho các đời sau, người nắm giữ chiếc nhẫn, quyền lợi tương đương như tộc chủ.

Tóm lại mà nói, giới chỉ này chẳng khác nào là ngọc tỷ của hoàng đế!

“Thứ này ta tạm thời giao cho người bảo quản, đợi đến lúc ta trở về tộc thì đem nó trả lại...”

“Này..... Này.....”

“Đừng có chi chi chít chít nữa, nếu hần không cho thì người đừng có theo, thương trên người người còn chưa có lành đâu!!” Y sư đứng ở một bên xem, sắc mặt trầm xuống, đi qua đem cận vệ đang quỳ trên mặt đất vác lên vai.

Quả nhiên không thể nhìn tướng mạo con người a. Bề ngoài y sư nhìn như chỉ cần gió lướt qua liền bay theo gió, cư nhiên lại có khí lực cực lớn, đủ để thấy, sức mạnh ghen tuông thực là lớn quá đi.....

“A—Lục Lâm Phi ngu ngốc, người buông!!!!” Điện Vũ bị Lục Lâm Phi khiêng trên vai hô to, gương mặt tuần tú nhiễm một mảnh đỏ bừng.

“Ta sẽ không quản người đi nơi nào, chỉ cần tìm được vật nhỏ rồi thì lập tức trở về Phượng tộc cho ta, lấy mười ngày làm hạn định, nếu không ta sẽ trực tiếp cho người đến Hắc Phong Sơn, đem kẻ nghiện làm khiêu nhân góc tường nhất nướng trui luôn!!!” Đối với cái người đang giãy dụa trên vai kia một chút cũng không hề gây ảnh hưởng, khẩu khí Lục Lâm Phi cực kỳ khó chịu nói.

“Vâng, y sư đại nhân của bản quân!!” Phong Vô Uyên ngoắc ngoắc khóe miệng.

Y sư đại nhân này ghen chắc rồi.

Chủ tử Phượng tộc nhìn lạnh lùng như thế, kỳ thật bên trong cũng là một phúc hắc chủ tử nha!!

.....

Đoan Mộc Ngưng tới tổng bộ “Tuyệt” nghỉ ngơi một đêm, tinh thần cũng khôi phục không ít, hôm trước đã khóc một ngày một đêm, ngày hôm sau nhóc con tỉnh lại liền không muốn nói chuyện, đôi con người loạn chuyển khắp nơi, bộ dạng rất đáng yêu, dẫn đến việc nhóm tiểu thư mỹ nữ trong tổng bộ “Tuyệt” dâng trào lòng mẹ bao la.

“Người tên là Ngưng Nhi sao?” Mỹ nữ “Tuyệt” Đường chủ chớp chớp đôi mắt phượng nhỏ dài, trang điểm yêu mị, một thân váy mỏng bó sát người, đủ để cho nam nhân phải dừng cương trước vực thẳm.

Đoan Mộc Ngưng ngồi ở trên ghế đệm nhìn tỷ tỷ xinh đẹp đột nhiên áp sát mình gật gật đầu.

“Tỷ tỷ mặt đẹp...” Thanh âm có điểm khàn khàn, từ lúc đến đây tới giờ, đây là lần đầu tiên Đoan Mộc Ngưng nói chuyện.

“Oa, Tiểu Ngưng Nhi cũng rất đáng yêu nha!!” Mỹ nữ Đường chủ nháy mắt đã bị bộ dáng đáng yêu của Đoan Mộc Ngưng làm cho hưng phấn bừng bừng, ôm lấy cái má mềm mềm của nhóc con hôn cái chóc: “Để tỷ tỷ ôm Tiểu Ngưng Nhi người đi dùng bữa, cái nam tử Thương Lăng thô lỗ kia hoàn toàn không biết thương hoa tiếc ngọc là cái gì, làm sao có thể chiếu cố được một đứa nhỏ nộn nộn như người a, nếu lỡ té bị thương thì làm sao đây, sẽ làm người ta đau lòng nha.”

“Yêu, Tiêu Hàm đại tỷ, tiểu đệ quả là không biết người đối với tiểu hài tử lại yêu thương như vậy a.” Một cái bóng lóe lên, nam tử vừa mới bị nữ nhân kia nói đến không đáng một đồng đã xuất hiện ngay trong phòng, tay còn bưng một mâm thức ăn mỹ vị phong phú.

“Hừ, bốn tiểu thư còn tưởng người đi đâu, để Tiểu Ngưng Nhi một mình ở đây, nếu bị té ngã thì làm sao đây.” Nhìn cái người vừa mới xuất hiện, Tiểu Hàm khinh miệt hừ lạnh.

“Ngưng Nhi té ngã bị thương, bốn thiếu gia ta không có thấy, ngược lại chỉ thấy có một nữ nhân hồ mị (nữ nhân đẹp giống hồ ly) nói xấu sau lưng người ta!!” Đem đồ trên tay đặt lên bàn, Mộc Thương Lăng đưa tay ôm lấy bé con trong tay nữ nhân: “Vật nhỏ, không nên tùy tiện nói chuyện với người lạ, không phải ai cũng tốt giống như Thương Lăng ca ca nha!!”

Nói xong, liền ôm đứa nhỏ đến bàn ăn.

“Mộc Thương Lãng, người nói ai không phải là người tốt!!” Mỹ nữ bùng nổ.

“Vật nhỏ, thích ăn mấy thứ này không?” Không thèm để ý tới mỹ nữ đang tức giận, Mộc Thương Lãng ôn nhu hỏi người trong lòng.

“Ân, cảm ơn Thương Lãng.” Gật gật đầu, Đoan Mộc Ngưng nhẹ nhàng nói.

“Thật ngây thơ, ta sẽ thương tâm đó.” Đặt Đoan Mộc Ngưng ngồi lên ghế, nhìn vẻ mặt bình thản của y, trên mặt Mộc Thương Lãng hiện lên vẻ thương tâm.

Chớp chớp mắt, Đoan Mộc Ngưng cầm lấy muỗng ăn cơm mềm mềm: “Thương Lãng là người tốt.....”

“Phốc –”

Vừa mới khàn khàn nhu nhu tuôn ra một câu như vậy, tiếng cười ngoài cửa liền truyền tới.

“Ha ha ha.....”

“Trời ạ, nhóc con kia lại còn nói Lãng là người tốt nữa!!”

“Thật sự rất là đơn thuần nha!!”

Đoan Mộc Ngưng hiện tại mới phát hiện ra ngoài cửa cư nhiên có hàng đồng người chen chúc nhau mà đứng.

Bọn họ từ đâu mà chui ra vậy??

Thiệt sự kỳ quái quá đi..... Vô Uyên mau tới đi.....

58. Chương 58: Thám Hiểm

Linh thú toàn thân đỏ rực như lửa, bốn cái chân mạnh mẽ sải dài phi nhanh trên đường khiến cát bụi tung mù mịt, nam nhân cười phía trên cũng là một thân hồng y chói mắt, trên đầu hắt đội một cái mũ che thật to, vì vậy không thể thấy rõ bộ dáng của người nọ.

Nhưng phía dưới vành nón là một đôi môi rất đẹp, có thể thấy được nam nhân trên lưng ngựa kia cũng xinh đẹp không kém.

Cưỡi Hỏa Vân chạy như điên suốt cả một ngày, nhưng cũng chỉ mới qua một nửa lộ trình, Phong Vô Uyên cho linh thú đang chạy như điên dừng lại, tháo mũ xuống nhìn mặt trời dần dần lặn xuống phía trời tây.

Phê phê – linh thú của Phong Vô Uyên vì chạy suốt ngày đêm dĩ nhiên đã rất mệt mỏi, vẫy vẫy đầu phun khí, chà chà chân.

“Hỏa Vân, vất vả cho ngươi, hôm nay ở đây ăn ngủ một đêm đi.” Nói xong, Phong Vô Uyên liền xoay người xuống ngựa, sau đó dắt linh thú quẹo vào cánh rừng bên cạnh.

.....

Ở tổng bộ “Tuyệt” mặc dù có đủ loại người thiên kỳ bách quái (thiên: một ngàn, kỳ: lạ, bách: một trăm, quái: quái lạ), mọi người cũng rất ý tứ và rất thân mật, nhưng đều ý thức được công việc của mình.

Tựa như Mộc Thương Lãng, sáng sớm hôm nay đến thăm y một hồi lại hình như nhận được nhiệm vụ gì đó, liền vội vàng rời đi.

Ở trong phòng ngồi buồn cả một ngày không phải là biện pháp hay, cho nên Đoan Mộc Ngưng quyết định rời phòng, đi dạo.

Có lẽ bởi vì y là một đứa nhỏ hai tuổi đang bắt mẫm, mọi người ở đại viện đã nhìn thấy y lúc được đem về đây, cho nên không có phản ứng gì nhiều, một vài thị nữ lớn mật đi ngang qua y đưa tay nựng má y vài cái rồi cho mấy cây kẹo ngọt.

Nhưng mà Đoan Mộc Ngưng không thích chính mình bị biến thành đứa nhỏ như vậy, chu chu miệng kháng nghị, lại thành ra chọc mọi người cười.

Nhưng cũng rất nhanh sau, mọi người tản đi chỉ còn lại mình y.

Cái miệng nhỏ nhắn vẫn còn ngậm kẹo đường của thị nữ tỷ tỷ cho, Đoan Mộc Ngưng tiếp tục men theo bờ tường bước đi, đi tới đi lui, y cứ nhiên tới sân của một tòa đình viện.

Trong sân này không hề có lấy một bóng người, im ắng, đủ để thấy, sân này bình thường sẽ không có nhiều người đến, hoặc, nơi đây là một cấm địa.

Đôi mắt đen xinh đẹp vòng vo chuyển, lòng hiếu kỳ càng ngày càng lớn, nhóc con trong người mang đầy dũng khí đưa cái chân nhỏ ra bước vào sân trong đình viện.

Từng bước chậm rãi tiến vào, Đoan Mộc Ngưng chợt phát hiện phía trước chân mình có một sợi tơ mảnh màu trắng, được ánh mặt trời chiết xạ phát ra tia óng ánh, nếu người vào không chú ý, sẽ rất dễ chạm vào nó.

Chẳng qua lúc còn ở hiện thế, Đoan Mộc Ngưng từ nhỏ đã đi theo phụ thân Đoan Một Thanh Tôn nghiên cứu cơ quan máy móc này nọ, cho nên đối với những thứ này y càng tỏ ra thận trọng hơn người bình thường.

Đây là..... Tơ..... Nhưng lại là một loại tơ cực kỳ hiếm thấy.

Chớp chớp đôi con ngươi đen láy, lần theo sợi tơ, chỉ thấy sợi tơ này quấn quanh một cây đại thụ, sau đó kéo dài đến căn phòng lớn trước mặt.

Tuy rằng không biết bên trong rốt cục là cái gì, nhưng đối với cái người đã có căn cơ kiến thức về cơ quan mật như Đoan Mộc Ngưng cũng lý giải được tám chín phần.

“Này coi như tương đương với tia tử ngoại đề phòng kẻ trộm a, người thế giới này thật đúng là nảo tàn mà.....” Chu chu cái miệng nhỏ, Đoan Mộc Ngưng nâng áo, túm ống quần, bước qua.

Hoàn toàn đem sợi tơ tên gọi thiên tà ti (tà: con tà) từng làm cho không ít bọn đạo chích lâm vào cảnh thất thủ ngớ lơ.

Bước vào trong sân, Đoan Mộc Ngưng nhìn căn phòng đang đóng cửa, chớp chớp mắt mấy cái, trực tiếp quay đi.

Bằng trực giác siêu chuẩn của y, cái cửa đóng kín mít kia chính là bẫy, bước vào nhất định sẽ không còn được thấy mặt trời nữa.

“Khó trách mọi người lại dễ dàng bị bắt như vậy, khó trách “Tuyệt” lại có thể đào ra được nhiều bí mật như vậy.” Lầu bầu, nhóc con đi tới núi giả bên cạnh.

Núi giả này được làm rất tinh xảo, hơn nữa khe đá rõ ràng đã được đặc biệt xử lý, cư nhiên còn có nước chảy dọc từ trên đỉnh núi xuống, tiếng nước leng keng leng keng rơi xuống nghe thật êm tai, xung quanh núi giả trồng rất nhiều hoa, hoa cúc đỏ vàng, linh lan tím, mà nổi bật nhất chính là hoa mẫu đơn đỏ tươi, là sắc đỏ duy nhất trong đám hoa, khiến cho người ta có muốn bỏ qua cũng không được.

Khóe miệng cau lên một cái, đưa cái tay nho nhỏ kéo kéo chậu mẫu đơn bên cạnh.

Ầm — Theo sau trận âm thanh rền vang đó, núi giả cư nhiên chậm rãi trượt ra.

Đằng sau núi có một cánh cửa.

Khóe miệng nhóc con nhếch lên một góc, đem chân tiến gần đến cánh cửa đằng sau núi, chuẩn bị bước vào hành trình thám hiểm “Tuyệt”.

59. Chương 59: Loạn Thành Một Đoàn

Cưỡi Hỏa Vân chạy như điên hết ba ngày, buổi trưa ngày thứ ba, Phong Vô Uyên cuối cùng cũng đã tới được phạm vi của Hắc Phong Sơn, nhìn làn sương đen quỷ dị vờn quanh núi, Phong Vô Uyên mấp máy môi, vỗ vỗ mõng linh thú.

Phê –

Hai vó Hỏa Vân chà chà đất, sau đó bắt đầu đi theo đường núi vòng quanh Hắc Phong Sơn.

Hỏa Vân là linh thú thông minh, từ nhỏ đã được Phong Vô Uyên đặc biệt nuôi dưỡng, cho nên thông minh hơn so với những con thú dùng để cưỡi thường.

Nhưng Hỏa Vân vô luận có thông minh đến cỡ nào đi nữa, con đường đi lên núi càng ngày càng hẹp thì nó cũng chỉ có nước phải dừng lại.

“Hỏa Vân dừng đi, đến đây được rồi.” Xoay người rời khỏi lưng Hỏa Vân, Phong Vô Uyên đưa tay sờ sờ cái bờm đỏ: “Người đi chơi đi!!”

Phê phê — cọ cọ tay Phong Vô Uyên, Hỏa Vân xoay người theo sơn đạo chạy đi.

Đội Hỏa Vân rời khỏi, Phong Vô Uyên ngửa đầu nhìn đỉnh núi phía trên, đôi hồng mâu che dấu dưới vành nón hơi nhú lại, loáng một cái, bóng dáng hồng sắc đã biến mất vô tung.

Lúc Phong Vô Uyên bay vọt theo vách núi tiến đến đỉnh, tổng bộ Tuyệt hiện tại đã muốn loạn thành một đoàn, trên mặt tràn đầy vẻ lo lắng.

“Các người rốt cục là làm việc như thế nào hả, Tiểu Ngưng Nhi chỉ là một đứa nhỏ, các người sao lại không biết y đang ở chỗ nào!!” Mộc Thương Lăng vừa xử lý xong việc liền nhận được báo cáo của người hầu, nói không tìm thấy bóng dáng của Đoàn Mộc Ngưng.

“Mộc đại nhân, nô tỳ biết sai rồi!!”

“Mộc đại nhân, tiểu nhân xác nhận có nhìn thấy tiểu công tử ở trong phòng mà!!”

Nô tỳ hầu cận phát run quỳ trên mặt đất, chỉ sợ đệ nhất mật thám “Tuyệt” tính cách hỉ nộ vô thường này sẽ một chưởng chụp chết bọn họ.

“Ở trong phòng ở trong phòng, vậy Tiểu Ngưng Nhi đâu!!” Mộc Thương Lăng nghe vậy, lửa giận còn cháy lớn hơn nữa: “Cho các người ăn no lắm vào, người không thấy còn không mau đi tìm, có phải muốn bổn thiếu gia bắt toàn bộ đầu của các người hay không!!”

“Vâng!!”

Một đám người dập đầu, nhanh chóng đi ra ngoài tìm người, trong lòng âm thầm cầu nguyện đứa bé kia không có việc gì.

“Lăng, ta nghe hạ nhân nói Tiểu Ngưng Nhi ở tại nhà chúng ta biến mất, này rốt cuộc là như thế nào?” Một bóng dáng xinh đẹp như gió cuốn vào phòng Mộc Thương Lăng.

Đường chủ yếu mị còn chưa có dừng, lại có một đám người từ bên ngoài nhảy vào, cũng lo lắng cùng hỏi một vấn đề duy nhất.

Lúc mọi người bô bô thảo luận, một người đột nhiên phun ra một câu:

“Lăng chết toi, người không phải nói có người muốn bắt Tiểu Ngưng Nhi sao? Có thể nào có người xâm nhập?”

“Cái gì, có người lên vào Tuyệt!?”

“Có kẻ biến thái đến mức không cần người dẫn có thể xông qua nhiều cạm bẫy xâm nhập Tuyệt của chúng ta sao!?” Một người khác hô to.

Hắc Phong Sơn của bọn họ nhìn bề ngoài kỳ thực là dạng gió êm biển lặng, nhưng đường xá trong Hắc Phong Sơn này được cài đặt đủ loại cạm bẫy, đó là lý do tại sao bọn họ lục lọi bí mật của người ta nhiều như vậy mà vẫn có thể đứng vững không ngã.

Có thể nhận thấy được người sáng lập “Tuyệt” là một người cường đại đến cỡ nào.

“Không thể nào có chuyện này!!” Mộc Thương Lăng trực tiếp phủ quyết.

Cạm bẫy ở trên đường có bao nhiêu cường đại, hắn đã từng tự mình trải nghiệm, trừ phi lợi hại hơn hắn mấy trăm lần, bằng không muốn qua được tất cả cạm bẫy này căn bản là không có khả năng.

Hơn nữa mật thám “Tuyệt” đều biết nói mật đạo....

Ngay lúc đám người còn đang bô bô nghị luận, một hộ vệ mặc hắc y đã tiến nhập vào trong phòng.

“Báo cáo, Phượng tộc Phượng Quân cầu kiến, nói muốn tìm đại nhân đón tiểu công tử về!!”

“Cái gì, Phong Vô Uyên!!” Nam nhân kia tốc độ cư nhiên lại nhanh như vậy!? Mộc Thương Lăng chấn động.

“Tộc chủ Phượng tộc? Ở dưới chân núi cầu kiến sao?” Đường chủ xinh đẹp chọn mi.

“Không, đã tới bên ngoài đại môn Tuyệt rồi....” Hộ vệ càng nói càng nhỏ.

“Cái gì, ở ngoài đại môn? Là ai dẫn lên!?”

“..... Không có người dẫn..... Tự hắn lên.....” Nói xong, hộ vệ trực tiếp im lặng, trên mặt còn mang theo một tia khiếp sợ.

Chỉ nháy mắt một cái nam nhân kia đã xuyên qua được cơ quan, thật là vô hạn khiếp sợ.

Bởi vì hắn hoàn toàn không nghĩ tới cư nhiên lại có một người không chút tổn hại có thể xông qua hơn mười cơ quan cạm bẫy.

“Đi, chúng ta đi gặp Phượng tộc Phượng Quân đại nhân, những người khác đi tìm Ngưng tiểu công tử cho ta, mau đi!!”

“Vâng...”

60. Chương 60: Thiên Ki Các (thượng)

Đoan Mộc Ngưng hoàn toàn không biết rằng ngay cái lúc tiến vào bên trong căn phòng làm y tò mò kia, bên ngoài đã loạn thành một mớ bòng bong, người người sợ hãi.

Mà trong đám người đó, còn có một người y đã hai ngày không gặp, mỗi mắt chờ mong....

Đứa nhỏ từng bước từng bước men theo cầu thang mà đi, đi một hồi, đai áo tuột, giày bên trái rớt, chiếc bên phải cũng bị lộn ra khỏi chân.

.....

Khi Phong Vô Uyên bước vào Tổng bộ Tuyệt, cư nhiên lại không gặp được đứa nhỏ mình luôn tưởng niệm, mà lại nhận được tin tức khiến cho hắn tức giận đến suýt chút nữa mất đi toàn bộ lý tính hủy diệt toàn bộ Tuyệt.

Đoan Mộc Ngưng không thấy, mất tích !!!

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, thỉnh đệ nhất mật thám ‘Tuyệt’ cho bản quân một câu trả lời thuyết phục, nếu không đừng trách bản quân hủy toàn bộ nơi này!!” Đôi mắt đỏ đậm chứa đầy sự phẫn nộ, Phong Vô Uyên lạnh lùng nghiêm mặt, mái tóc đỏ rực không gió tung bay phát phơ, đủ để thấy hiện tại hắn tức giận không nhẹ.

Người của “Tuyệt” tuy rằng đều là người có lá gan lớn, nhưng hiện tại phải đối mặt với Phong Vô Uyên như vậy, cũng là bị dọa không nhẹ.

“Lãng chết toi, họa là do ngươi gây ra, tự mình giải quyết đi!!” Nói xong, mỹ nữ Đường chủ xinh đẹp rất không có nghĩa khí đem Mộc Thương Lãng một cước đá đi, sau đó bày ra nụ cười xinh đẹp: “Cái kia.... Phượng Quân đại nhân, ngài muốn biết gì thì cứ hỏi mặt thám đại nhân của chúng ta đi!!”

“Đúng a đúng a!”

“Lãng tiểu tử biết nhiều nhất đó!!”

Nhìn một đám trưởng bối chỉ bởi vì một người tên Phong Vô Uyên này mà bán đứng mình, trong lòng Mộc Thương Lãng không ngừng dùng một ngàn cách chửi rửa đám vô lương tâm này.

Bước đến trước mặt Phong Vô Uyên, Mộc Thương Lãng nhất thời cảm thấy một cỗ nóng cháy đập vào mặt, đủ để hiểu vì sao cả đám kia lại đẩy hắn đi ra ứng phó với thủ lĩnh Phượng tộc.

Hắn có thủy chi linh mạnh mẽ cường đại nhất ở đây dĩ nhiên phải là người đi thỏa hiệp với Phong Vô Uyên đang nổi cơn thịnh nộ rồi.

“Cái kia.... Phượng Quân, Ngưng Nhi đúng là ở trong ‘Tuyệt’ bị lạc đường, ngươi cũng biết vật nhỏ cực kỳ hiếu động, chắc là bị cái gì đó hấp dẫn đi!!” Mộc Thương Lãng hoàn toàn không biết mình đã chọc trúng chỗ: “Hơn nữa chúng ta đã phái người đi tìm, chỉ cần vật nhỏ còn ở trong ‘Tuyệt’ liền nhất định sẽ tìm được, hơn nữa mọi người ở đây đều rất thích Ngưng Nhi, có phải hay không a!!”

Nói xong, Mộc Thương Lãng quay ra cười với đám người đằng sau.

“Đúng a đúng a!!” Mọi người lập tức phụ họa, chỉ sợ nam nhân đang nổi cơn thịnh nộ kia thiêu rụi nhà của bọn họ luôn a, cái đó chơi không vui đâu.

Nay lúc trong lòng đại chủ nhân ‘Tuyệt’ cực kỳ lo lắng, một trận thanh âm chạy gấp rút đến gần.

“Báo—“ Một gã hộ vệ mặc giáp ti (áo giáp may bằng vải) lục sắc chạy tới: “Báo cáo Mộc đại nhân, đám người thuộc hạ đã tìm mọi nơi, cũng không thấy tung tích của Ngưng tiểu công tử...”

Nghe người nọ báo cáo xong, sắc mặt nam nhân áo đỏ tóc đỏ mắt cũng đỏ càng thêm khó coi, tất cả mọi người đều cảm thấy một cỗ nóng cháy rất nhanh lan tràn đến.

“Bất quá....” Hộ vệ cảm giác được cỗ nóng cháy kia càng lúc càng mãnh liệt, liền nuốt nuốt nước miếng trong miệng.

“Bất quá cái gì!!” Nhìn thấy Phong Vô Uyên sắp sửa hoàn toàn nổi bão, Mộc Thương Lãng liền dùng ánh mắt giết người xẹt qua.

Bị ánh mắt lão đại nhà mình làm cho hoảng sợ, hộ vệ run lấy bẫy: “Trừ bỏ ‘Thiên Ki Các’ ra là bọn thuộc hạ chưa có tìm qua.... Hơn nữa tại hạ có gặp hai tỷ nữ, các nàng nhìn thấy Ngưng công tử đi về hướng Thiên Ki Các, lúc đó các nàng còn cho công tử kẻo...”

“Ý của ngươi chính là Ngưng Nhi đi vào Thiên Ki Các!!” Lại thêm một tiếng bạo rống nữa.

“Thiên Ki Các là địa phương như thế nào?” Phong Vô Uyên ở một bên nghe được tin tức có khả năng là của Đoan Mộc Ngưng, nguyên bản tức giận còn đang không ngừng tăng cấp, chậm rãi bình ổn lại.

“Thiên Ki Các là địa phương tối đặc biệt của Tuyệt, đó là nơi người sáng lập ra Tuyệt — Thiên Ki lão nhân xây dựng nên, bên trong đây rấy cơ quan, cho tới bây giờ chỉ có tiến vào không có ra!!” Mộc Thương Lãng giải thích: “Nếu Ngưng Nhi thực sự vào trong... Như vậy —”

“Đi!” Mộc Thương Lãng còn chưa nói hết, Phong Vô Uyên đã phun ra một chữ.

“Lãng.....”

Nghe thấy Phong Vô Uyên nói, mọi người đều gọi Mộc Thương Lãng một tiếng, hiển nhiên bình thường tất cả đại sự vẫn là do Mộc Thương Lãng xử lý.

“Nếu vật nhỏ mắt tích ngay tại chỗ của ta, kia chỉ có một cách duy nhất chính là tiến vào Thiên Ki Các xem thử xem có Ngưng Nhi ở đó hay không....” Mộc Thương Lăng thần nhiên mở miệng.

Quả nhiên, mọi người không còn lên tiếng nữa.

Bởi vì bọn họ đều biết, Mộc Thương Lăng nói được làm được!!

61. Chương 61: Thiên Ki Các (hạ)

Mộc Thương Lăng mang Phong Vô Uyên đến trước cửa Thiên Ki Các, từ ngoài nhìn vào phòng lớn không có lấy một tiếng động không biết vì sao lại làm cho Phong Vô Uyên có cảm giác mao cốt từng nhiên (lông tóc dựng đứng, cực kỳ kinh hãi).

Dựa vào trực giác, Phong Vô Uyên biết căn phòng này thực không đơn giản.

Hơn nữa hẳn có cảm giác, nơi này tuyệt đối là địa phương trọng yếu nhất của “Tuyệt”.

“Đây là Thiên Ki Các, từ sau khi Các chủ qua đời, Tuyệt chưa bao giờ có người có thể an toàn tiến vào bên trong.”

“Chưa từng có người có thể tiến vào trong?” Phong Vô Uyên cau mày, trên mặt xuất hiện một tia kinh ngạc khó có được.

Ở đại thế đại lực này, Tuyệt là một tổ chức kỳ lạ, nửa chính nửa tà, làm việc sẽ không làm từng bước, cũng không có người nào biết thủ lĩnh của “Tuyệt” là ai, đối với ngoại giới mà nói, Tuyệt là tổ chức khiến người ta vừa yêu vừa hận.

Mọi người ở đại lực Thiên Vực đều biết “Tuyệt” ở tại đỉnh núi Hắc Phong Sơn, nhưng chưa hề có ai đủ sức đủ an toàn để tiến vào bên trong căn cứ Tuyệt.

Bởi vì làn sương đen bao quanh Hắc Phong Sơn chẳng những có thể khiến cho người ta tê liệt, mà ven đường còn bị “Tuyệt” thiết lập cơ quan cạm bẫy, có thể nói là tiến không được mà lùi cũng không xong.

Mà “Tuyệt” chỉ có thể nhận nhiệm vụ bằng cách thức duy nhất chính là dựa vào loại ngốc ưng (kênh kênh núi) đặc biệt sống ở Hắc Phong Sơn để truyền tin.

Chỉ cần ở dưới chân núi Hắc Phong Sơn, tìm ống trúc ở trên đồi ngốc ưng, sau đó nhét tín hàm ủy thác vào ống trúc, ngốc ưng đã trải qua huấn luyện sẽ lập tức bay đi truyền tin.

“Tuyệt” và Phượng tộc đặc biệt không bao giờ lực địch với nhau, hơn nữa khả năng hai bên lui tới cũng là cực nhỏ, cho nên, Mộc Thương Lăng cứu Đoan Mộc Ngưng được Phong Vô Uyên thương yêu nhất về, hẳn lại lẻ loi một mình xông qua hết thấy mọi cạm bẫy đến được tổng bộ, khiến mọi người trong “Tuyệt” vô cùng kinh ngạc.

“Các chủ?” Phong Vô Uyên rõ ràng là kinh ngạc khi nghe Mộc Thương Lăng nói.

“ ‘Tuyệt’ Các chủ ba năm trước đã đi về cõi tiên, trước khi lâm chung để lại di ngôn, vô luận là ai, chỉ cần có thể phá giải Thiên Ki Các, bình yên vô sự tiến vào, đến nơi đặt xác ông, sẽ trở thành Các chủ mà ‘Tuyệt’ tín nhiệm...” Mộc Thương Lăng nhìn Thiên Ki Các, khẽ mỉm môi thở dài: “Bởi vậy, từ sau khi Các chủ ra đi, trong ‘Tuyệt’, từ Đường chủ đến hạ nhân đều đã thử khiêu chiến Thiên Ki Các, nhưng chưa hề có người thuận lợi bước qua tầng thứ nhất... Sau, cũng không còn người nào tiến vào nữa.... Bởi vì cơ quan bên trong Thiên Ki Các thật sự quá lợi hại, ba tầng cơ quan cạm bẫy giống như từng bước tiến vào địa ngục....”

“Nói như vậy.... Đây là một tòa lâu cạm bẫy?” Phong Vô Uyên hơi sửng sốt.

“Đúng vậy.” Mộc Thương Lăng gật gù đầu: “Thiên Ki Các được xây dựng từ một tảng đá đặc biệt, chỉ cần bước vào trong, tất cả thuật pháp đều không dùng được, duy nhất chỉ có thể dựa vào năng lực của bản thân!!”

Đôi con người u lam nhìn Phong Vô Uyên, khóe miệng Mộc Thương Lăng gợi lên chút ý cười khiêu khích: “Phượng Quân đại nhân tôn quý, nếu người sợ thì không cần đi.”

Lạnh lùng liếc mắt người đang khiêu khích mình một cái, Phong Vô Uyên trực tiếp bước vào trong sân.

“Ách..... Chờ –”

Đặng — chuông..... Hừ hừ hừ –

Ngay lúc Mộc Thương Lăng chuẩn bị ngăn cản Phong Vô Uyên đi vào bước vào trong sân, Phong Vô Uyên đã sẩy chân vấp phải sợi tơ giăng ngang trước cửa, từ sợi tơ truyền ra một trận tiếng chuông liên tiếp vang lên, nháy mắt cửa Thiên Ki Các mở ra, lộ ra cơ quan, vô số mũi tên nhọn như súng máy ào ạt bắn tới.

“A—” Theo tiếng kêu sợ hãi của Mộc Thương Lăng, bóng dáng thon dài lùi nhanh về sau tránh né, đem toàn bộ mũi tên nhọn phi nhanh như bắn bằng súng máy đánh rơi xuống đất, thẳng đến khi Mộc Thương Lăng rời khỏi phạm vi công kích.

“Hừ.” Một tiếng cười lạnh ở trong sân vang lên, theo gió nhẹ thổi qua, hồng y tung bay, Phong Vô Uyên đứng ở phía trên núi giả, nhìn Mộc Thương Lăng chật vật không chịu nổi.

“Người.... Người như thế nào lại không bị công kích!!!” Nhìn nam nhân không chút tổn hao gì, Mộc Thương Lăng thiếu chút nữa phát điên.

Có hai mũi tên vừa rồi còn mới.... Khó có khả năng hấn cổ ý, hơn nữa toàn bộ đều...

Đưa mắt nhìn xuống, quả nhiên nhìn thấy dưới chân Phong Vô Uyên đều là mũi tên bị bắn hư.

Người kia thật sự không phải người mà....

“Mật thám đại nhân, có phải nên dẫn đường không??” Khẽ hừ lạnh một tiếng, Phong Vô Uyên nhẹ nhàng nhảy xuống đất.

Ngưng Nhi, ta đến đây, người trăm ngàn đừng có việc gì....

Mật thám bụng tràn đầy bất mãn buồn bực, đành phải đứng dậy đi kích hoạt cơ quan mở núi giả ra.

Nhưng sau khi cả hai vào được thông đạo, cảnh tượng trước mặt thật sự khiến cho cả hai lúc nào cũng gặp sóng to gió lớn lâm vào một trận giạt mình.....

62. Chương 62: Tân Chủ Của Tuyệt

Phong Vô Uyên và Mộc Thương Lăng từ đằng sau núi giả đi vào trong, nơi này đã nhiều năm không có ai quét tước, cho nên không khí bên trong bị vẩn đục, hơn nữa còn có không ít tro bụi.

Bất quá, may mắn vì tro bụi quá dày, cho nên hai người mới có thể phát hiện ra tung tích của đứa nhỏ.

Nhìn thấy thông đạo có một đám dấu giày nho nhỏ xinh xinh, hơn nữa đa số đều rất sát nhau, đủ để thấy được Đoàn Mộc Ngưng là từng bước từng bước men theo tường mà đi.

“Vật nhỏ này đúng là thích chạy khắp nơi!!” Mộc Thương Lăng nhìn một loạt dấu giày đáng yêu trên mặt đất, khóe miệng gợi lên một tia cười nhạt.

Phong Vô Uyên liếc hẩn một cái, không lên tiếng, ánh mắt vẫn chăm chú đuổi theo dấu giày, đến chỗ ngã rẽ, Phong Vô Uyên đột ngột dừng cước bộ.

Phía trước, ngoài dấu giày ra, Phong Vô Uyên còn nhìn thấy không ít dấu vết của thân thể từng ma sát qua, một đôi bàn tay nho nhỏ ịn trên mặt đất đầy tro bụi, có thể thấy được đứa bé lúc ấy đang quỳ rạp trên mặt đất.

“Làm sao vậy?”

“Nơi này có điểm khác thường.” Thân hình thon dài ngồi xổm xuống, Phong Vô Uyên đưa tay gõ gõ mặt đất.

Thanh âm thanh thúy ở trong thông đạo đặc biệt vang dội.

“Rỗng ruột, nhóc con biết ở đây có cạm bẫy!!” Mộc Thương Lăng tỏ vẻ kinh ngạc.

Hắn biết Đoan Mộc Ngưng thông minh hơn so với đứa nhỏ bình thường khác, nhưng hoàn toàn không thể tưởng tượng được Đoan Mộc Ngưng cư nhiên biết nơi này có bẫy.

Không đáp lại, Phong Vô Uyên đưa tay thon dài sờ soạng mặt đất, rất nhanh sau, hắn ẩn xuống, một miếng gạch lồm xồm, thông đạo phía trước cư nhiên sụp xuống, lộ ra đám chông sắt bén nhọn ở phía dưới.

Đám chông sắt kia chỉ cần nhìn qua cũng đã khiến cho không ít người lông tóc dựng đứng, bủn rủn tay chân rồi, không khó nhìn ra đây chính là bước đầu khảo hạch tân chủ.

Bất quá, đối với cái cạm bẫy này, hai người Phong Vô Uyên và Mộc Thương Lăng vốn đã quen với sóng to gió lớn thật ra không có lấy nửa điểm phản ứng.

Cạm bẫy bắt đầu chậm rãi khép lại.

Đôi mắt xanh của Mộc Thương Lăng lưu chuyển, dừng ngay chỗ đám dấu giày nhỏ in ở ngay mép tường.

“Kỳ quái, nếu không đập phải thì bẫy đâu có mở ra? Sao vật nhỏ vẫn chỉ đi sát mép tường?” Hắn đã từng tới nơi này, nhưng không hề đi sát mép tường.

Phong Vô Uyên nghe thế hơi sửng sốt, cúi người dán tai xuống đất.

Dưới sàn, cư nhiên lại phát ra âm thanh cực nhỏ.

“Đây là bẫy kép.” Nói xong liền thấy một đồng tiền cho nó lăn trên mặt đất.

Đồng tiền vừa mới tiến ra giữa thông đạo, cạm bẫy lúc này còn đóng chặt đột nhiên “Ầm” một tiếng lại mở bung ra.

“Trời ạ!!” Mộc Thương Lăng sợ hãi kêu lên.

“Ngưng Nhi hiển nhiên đã phát hiện ra đây là bẫy kép, cho nên mới ghé sát mặt đất nghe ngóng động tĩnh.” Nhìn cái bẫy kia đóng lại một lần nữa, khóe miệng Phong Vô Uyên khẽ cười lên.

Ngưng Nhi của hắn hình như rất quen thuộc với các cơ quan mật nha.....

Đi dọc theo bên cạnh cạm bẫy, Phong Vô Uyên và Mộc Thương Lăng thành công bước qua cạm bẫy thứ nhất, nhưng mà, khi đến cái bẫy tiếp theo lại khiến cả hai trợn mắt há hốc mồm.

Cái bẫy tiếp theo cũng không có gì, nhưng mà những thứ nhóc con để lại khiến cả hai nhất thời kinh ngạc mà thôi.

Đầu tiên là đai lưng áo nhỏ, được quấn quanh ngay cái chốt mở cơ quan mật, làm cho cái bẫy đình chỉ hoạt động.

Sau đó lại nhìn thấy một chiếc giày rơi lại trong thông đạo, trên tường còn cắm đầy tên, mà khi đến cái cơ quan mật thứ ba, hai người lại phát ra chiếc giày còn lại, trên mặt đất nhô ra hơn mười cái lưỡi dao dài sắc bén.

Đi cả một đường đầy cạm bẫy đều làm cho cả hai người lâm vào một trận kinh hãi, nhưng may mắn vẫn chưa hề nhìn thấy bất cứ vết máu nào, chứng tỏ đứa bé vẫn bình an vô sự.

.....

Hai người lòng tràn đầy lo lắng bước đến tầng thứ ba tầng cuối cùng của mật thất, vừa qua cửa, cảnh tượng phía liền đập vào mắt khiến cho hai người lâm vào một trận kinh hãi.

“Ngưng Nhi, không nên cử động!!”

Sau khi Đoàn Mộc Ngưng bước vào Thiên Ki Các, liền cảm thấy nơi này chơi cực kỳ vui, quyết định cứ vậy mà thẳng tiến, sau đó phá giải từng cơ quan một.

Qua đến cửa cuối cùng mà lông tóc vẫn không rụng miếng nào, đứa nhỏ vừa mới bước lên cái cầu gỗ bắc qua vực, liền nghe thấy tiếng kêu lo lắng quen thuộc vang lên ngay đằng sau, Đoàn Mộc Ngưng quay đầu nhìn lại, thân mình nho nhỏ lắc lắc vài cái liền ngã xuống.

“Vật nhỏ!!”

“Ngưng Nhi!!”

Nhìn thấy đứa bé ngã xuống, Phong Vô Uyên và Mộc Thương Lăng kinh hãi, cất bước chuẩn bị nhảy đến cái cầu gỗ nhỏ kia.

“Không nên cử động!!” Mắt thấy hai người kia sắp bước lên cầu, Đoàn Mộc Ngưng ngồi ở trên cầu cảm nhận được độ rung lắc liền hô to.

Nghe thấy Đoàn Mộc Ngưng la lên, động tác hai người cứng đờ, động cũng không dám động lấy nửa điểm, chỉ sợ cái cầu gỗ kia sẽ gãy mất.

“Chúng ta không động, Ngưng Nhi cẩn thận, đừng hoảng hốt....” Phong Vô Uyên thu hồi cước bộ, nhẹ nhàng nói với Đoàn Mộc Ngưng.

Đoàn Mộc Ngưng nhìn Phong Vô Uyên, khéo miệng gợi lên tia cười ngọt ngào, sau đó chống tay đứng dậy, đi qua cầu.

Tay nhỏ đặt lên một tảng đá trong bãi đá sát cầu, phát ra một trận chấn động nho nhỏ.

“Phát sinh chuyện gì!!” Mộc Thương Lăng khẩn trương nhìn bốn phía.

Ngay lúc Phong Vô Uyên và Mộc Thương Lăng khẩn trương, bãi đá đột nhiên kéo dài ra thành một cây cầu đá.

“Ha ha ha.... Xa cách mấy năm, không ai có thể phá giải Thiên Ki Các mà lão phu xây dựng lên, hôm nay cứ nhiên lại có thể dựng cầu.... Người phá giải sẽ là Tân chủ Thiên Ki Các.... Ha ha ha—” Thanh âm sang sảng của ông lão vang lên, bên trong trung tâm bãi đá cứ nhiên lại nhô lên một cái hòm gỗ.

Hòm gỗ hoàn toàn nhô lên khỏi mặt đất, sau đó bốn mặt hòm bắt đầu tách ra rơi xuống, liền nhìn thấy một ông lão tóc trắng xóa mặc áo xám ngồi xếp bằng bên trong, hai mắt khẽ nhắm, trên mặt còn hiển lộ nụ cười khẽ thần nhiên.

Đoàn Mộc Ngưng kinh ngạc nhìn ông lão: “Lão gia gia là ai?”

Mộc Thương Lăng bước qua cầu đá đến nhìn ông lão, trong đôi mắt xanh xuất hiện màn nước ứa át.

“Ông là.... Ông là Các chủ đời thứ nhất Thiên Ki Các....” Chậm rãi bước đến trước mặt ông lão, Mộc Thương Lăng quỳ sụp xuống đất, hướng người dập đầu: “Sư phụ.... Đồ nhi bất hiếu rất cực cũng đã tới....”

“Các chủ Thiên Ki Các gia gia, lão gia gia ông...”

“Lão Các chủ Thiên Ki Các đã chết nhiều năm rồi.” Phong Vô Uyên khom người, đem đứa nhỏ ngồi trên mặt đất ôm vào lòng.

“Vô Uyên.... Người đến rồi!!” Cảm nhận được các ôm ấp quen thuộc, Đoàn Mộc Ngưng lộ ra nụ cười tươi rói.

“Dĩ nhiên phải đến, nếu không đến, vật nhỏ sẽ làm tanh banh nhà của người ta!” Phong Vô Uyên dùng tay áo lau đi vết bẩn trên mặt đứa bé.

“Hi hi, không có nha, Ngưng Nhi rất ngoan!!” Cười hi hi, Đoàn Mộc Ngưng chu miệng hôn lên đôi môi xinh đẹp.

“Nhưng mà ta không có thấy vật nhỏ ngoan....” Đưa tay bóp cái mũi nhỏ, Phong Vô Uyên mang theo vẻ sùng nịnh vô tận nói.

Công phu gây phiền toái của nhóc con này không phải là hạng tầm thường đâu a.

Thời điểm hai người còn đang nói chuyện ngọt ngào mật mật đường đường, Mộc Thương Lăng đã quay trở lại.

“Lăng ca ca, để người lo lắng rồi....” Đao Mộc Ngưng ngọt ngào cười với hắn.

Mộc Thương Lăng đột ngột lại quỳ trước Đao Mộc Ngưng và Phong Vô Uyên.

“A....Người trước....”

Lúc Đao Mộc Ngưng còn đang kinh ngạc, nhóm Đường chủ “Tuyệt” ở bên ngoài chờ đến không thể chịu nổi nữa quyết định tiến nhập Thiên Ki Các, vừa vào đã nhìn thấy Mộc Thương Lăng đang quỳ trước mặt Đao Mộc Ngưng.

“Lăng chết toi, sao lại thế này!!?”

Mỹ nữ Đường chủ xinh đẹp thấy thế, bước nhanh tới, ánh mắt dừng ngay trên người ông lão ngồi xếp bằng, mắt cũng bắt đầu đỏ lên.

“Thiên Ki Các đã bị phá giải, di thể sư phụ chính là chứng cứ.... Dựa theo di ngôn của sư phụ, vật nhỏ người sau này chính là tân nhiệm chủ tử tiếp theo của Tuyệt, người thừa kế Thiên Ki Các!!” Mộc Thương Lăng ngẩng đầu nhìn Đao Mộc Ngưng, khóe miệng gợi lên tia cười khê.

“A..... Đây – chờ chờ.....”

“Thuộc hạ tham kiến Các chủ!!!”

Đao Mộc Ngưng còn chưa phản ứng lại kịp, những người còn lại cũng đã quỳ xuống.

Nhìn cả đồng người quỳ trước mặt, Đao Mộc Ngưng khê há há miệng, quay sang nhìn Phong Vô Uyên đang ôm mình.

“Vô Uyên.....”

“Chúc mừng người a, Các chủ mật thám nho nhỏ của ta.....” Mỉm cười, Phong Vô Uyên áp sát khuôn mặt tuần tú của mình, hôn lên má đứa nhỏ một cái: “Do người chạy loạn, cho nên đã gây họa rồi nha....”

“A— ta không có cố ý!!!”

63. Chương 63: Tập Kích

Tại một nơi trên Hắc Phong Sơn, hiện tại tất cả mọi người trong “Tuyệt” đều tụ tập cùng một chỗ, mà ở trước mặt bọn họ là một phần mộ mới vừa được lập.

Trên mộ có khắc “Thiên Ki Các lão nhân chi mộ”, thực hiện nhiên bên trong một chính là di thể của ông lão ở tầng thứ ba Thiên Ki Các.

“Sư phụ rốt cuộc cùng có thể thanh thản xuống mồ.” Mộc Thương Lăng đưa tay nhẹ vỗ bia mộ, khê nói.

“Đúng vậy, qua đã nhiều năm, tâm nguyện của chúng ta chỉ có như vậy.” Mỹ nhân Đường chủ bình thường yêu mị khó có được vẻ nghiêm trang như bây giờ, chậm rãi quay về phía Đao Mộc Ngưng được Phong Vô Uyên nắm tay: “Tiểu Các chủ, sau này Tuyệt liền giao cho người.”

Nghe Đường chủ mỹ nhân đột nhiên nói một câu như vậy, thân mình nho nhỏ của Đao Mộc Ngưng run lên, sau đó phát tay: “Không không không.... Ta chỉ là một đứa nhỏ chưa tới hai tuổi, làm sao có khả năng làm Các chủ của các người!!”

Lúc trước còn ở hiện thế, phụ hoàng và ba ba của y rất ít khi thúc giục y, khi đến đây còn có Phong Vô Uyên yêu thương, muốn làm gì thì làm cái đó.

Y chỉ thích làm một đứa nhỏ tự do tự tại, nếu làm Các chủ thì sau này một chút tự do nhỏ nhoi cũng sẽ không còn sao!!

Y không muốn làm đầu.

“Lão Các chủ lưu lại di ngôn, nếu có người có thể phá giải được các cơ quan mật trong Thiên Ki Các thì người đó là Các chủ, nhiều năm qua cũng chỉ có một mình người không chút thương tích gì tiến vào, cho nên vị trí Các chủ chỉ có người được nhận!!” Mộc Thương Lăng nhìn Đao Mộc Ngưng nhẹ nhàng mở miệng: “Hơn nữa làm ‘Tuyệt’ Các chủ cũng không phải không có lợi, sau này người muốn biết gì, muốn ra lệnh cho chúng ta làm gì đều dễ như trở bàn tay!!”

Cái miếng mồi này nghe ngon quá a.

“Đúng vậy đúng vậy, hoặc là nói tiểu Các chủ nếu thấy người nào không vừa mắt, chúng ta có thể giúp người....” Một nam nhân thân thể cường tráng làm động tác cắt cổ.

“Tuyệt” ngoại trừ chuyên moi móc thông tin riêng tư của người ta, còn có kiêm thêm dịch vụ “ám sát” hạng nhất.

Dĩ nhiên, người đứng đầu phụ trách ám sát chính là nam nhân làm cái động tác cắt cổ kia.

“A..... Vô Uyên –” Khinh hô một tiếng, Đao Mộc Ngưng ôm chân Phong Vô Uyên.

“Lão Tam gốc, sao lại dọa tiểu Các chủ của chúng ta!” Một nam nhân diện mạo nho nhã, cầm quạt đánh đầu nam nhân cường tráng một cái, sau đó đẩy hẳn ra, ngồi sát vào Đao Mộc Ngưng: “Tiểu Các chủ, vị trí này khẳng định đã thuộc về ngươi rồi, nếu ngươi thật sự không làm Các chủ của chúng ta, Phượng Quân đại nhân đây sẽ không thể ra khỏi Tuyệt được nga!!”

Nhìn nam tử trước mắt cười đến vô hai này, Đao Mộc Ngưng run lấy bầy.

Người này căn bản chính là tiểu diện lão hồ a..... (tiểu diện: mặt cười, ở đây ý nói, con hồ mà cười là có ngụ ý không được tốt cho lắm)

Cúi đầu nhìn Đao Mộc Ngưng chu chu cái miệng nhỏ, Phong Vô Uyên khom người ôm lấy y.

“Ngưng Nhi, nếu bọn họ đã nói như thế, vậy thì nhận đi.”

“Nhưng mà.....” Đao Mộc Ngưng chu miệng.

“Ngưng Nhi còn nhỏ, mọi chuyện trong Tuyệt đương nhiên sẽ không để Ngưng Nhi để tâm rồi.” Đưa tay vuốt má Đao Mộc Ngưng, ánh mắt của Phong Vô Uyên dừng trên người “Tuyệt”.

“Đương nhiên đương nhiên.”

“Đúng vậy đúng vậy!!”

“Ngưng Nhi không cần lo lắng, mọi chuyện đều có người lo.” Cúi đầu nhìn đứa nhỏ trong lòng, khóe miệng Phong Vô Uyên gợi lên chút ý cười nhạt, sau đó lại hôn lên má bé một cái, ôm Đao Mộc Ngưng rời đi.

Lưu lại một đám người trợn mắt há mồm.

Bọn họ sao lại có cảm giác bị cho vào tròng như vậy a?

“Nhóc con có nghi vấn?”

“Ân..... Vô Uyên vì cái gì muốn Ngưng Nhi là Các chủ Thiên Ki Các?” Đao Mộc Ngưng không hiểu.

Y cảm thấy Phong Vô Uyên không thích cùng người của “Tuyệt” có quan hệ, chính xác mà nói chính là không muốn có quan hệ với bất luận kẻ nào.

Nam nhân này rất cường đại, nhưng chỉ có thể cường đại khi nào hắn muốn bảo hộ thứ hắn đã nhận định.

Trừ bỏ sự tồn vong của Phượng tộc, Đao Mộc Ngưng đều thấy được hắn đối với những thứ khác đều thờ ơ, quyền lợi, tiền tài, thanh danh hắn cũng không hề để ý.

Mà hiện tại lại bảo y trở thành “Tuyệt” chủ..... Kia rõ ràng chính là muốn cùng “Tuyệt” nhắc lên quan hệ.

“Bởi vì Ngưng Nhi cần có thể lực cường đại trợ giúp, mà “Tuyệt” chính là thể lực hậu thuẫn tốt nhất.” Dừng lại cước bộ, Phong Vô Uyên nhẹ nhàng mở miệng.

“Hậu thuẫn?”

“Ân, chuyện Ngưng Nhi bị bắt cóc lần này, Mộc Thương Lăng nửa đường lại cứu được người, thực rõ ràng “Tuyệt” đối với chuyện này rõ như lòng bàn tay.” Phong Vô Uyên nhìn đứa nhỏ trong lòng nhẹ nhàng nói: “Ngưng Nhi ở thế giới này trừ bỏ Phượng tộc ra, không còn thể lực nào khác để có thể bảo hộ chính mình, mà “Tuyệt” lại có thể đảm nhận tốt chuyện này.”

“Ta không hiểu.....” Đoan Mộc Ngưng nhăn mặt.

“Không hiểu cũng không sao, chỉ cần Ngưng Nhi mỗi ngày vui vẻ là tốt rồi!!!” Hắc không cầu gì hơn, chỉ cần đứa nhỏ trong lòng là tốt rồi.

“Vô Uyên.....”

Khẽ gọi, Đoan Mộc Ngưng vươn tay ôm lấy đôi vai rộng lớn, khuôn mặt nhỏ hồng hồng, đôi môi nộn nộn dán lên bạc thận xinh đẹp kia.

.....

“Ha ha ha..... Chiêu tướng!!!” Cười đến vui vẻ, đứa nhỏ chiếu hạ ván cờ.

“Ai..... Tiểu Các chủ thật là lợi hại quá đi, cả một buổi sáng ta đều thua trong tay người a!!!” Đường chủ mỹ nữ nhăn mặt nhăn mày: “Quả nhiên chuyện này vẫn là để lão ngô chơi thì hơn. [chính là cái nam nhân nham hiểm kia a]”

Từ sau khi trở thành Các chủ Thiên Ki Các, tất cả mọi người trong “Tuyệt” đều yêu cầu y ở lại hai ngày, mấy ngày nay Đoan Mộc Ngưng đã đấu cờ với không ít người trong Tuyệt, chỉ là ngoại trừ Ngũ Đường chủ Duệ Minh ra, ai cũng không thể thắng nổi y.

“Hi hi.... Vô Uyên cũng lợi hại lắm nha!!!” Ngọt ngào cười, Đoan Mộc Ngưng vui vẻ nói.

Đoan Mộc Ngưng lấy cớ mình còn nhỏ, không thể tiếp quản sự vụ, cho nên Phong Vô Uyên phải thế thân.

Hiện tại Phong Vô Uyên đã bị thuộc hạ cấp cao kéo đi hỗ trợ xử lý sự vụ rồi.

“Đó là đương nhiên, người đó là Phượng Quân, văn võ toàn tài, rất nhiều năm trước, đại lục Thiên Vực có đại biến, hắc đã tự mình dẫn đầu đầu Phượng tộc đấu với năm tộc khác!!!” Đường chủ mỹ nữ sùng bái nói.

“Thật sao!!!” Đoan Mộc Ngưng hai mắt chói lóa.

“Tiểu Các chủ nếu người muốn sao, chờ ta một lát ta sai người đi lấy thư tịch cho người!!!”

“Được!!!”

Oanh long –

Ngay lúc hai người đang vui vẻ tán gẫu, một trận chấn động mãnh liệt vang lên, sau đó liền truyền đến tiếng nổ kịch liệt.

“Như thế nào..... Phát sinh chuyện gì !?”

“Có người đánh lén a –” Thanh âm truyền báo từ xa vang lên.

64. Chương 63: Tập Kích

Tại một nơi trên Hắc Phong Sơn, hiện tại tất cả mọi người trong “Tuyệt” đều tụ tập cùng một chỗ, mà ở trước mặt bọn họ là một phần mộ mới vừa được lập.

Trên mộ có khắc “Thiên Ki Các lão nhân chi mộ”, thực hiển nhiên bên trong một chính là di thể của ông lão ở tầng thứ ba Thiên Ki Các.

“Sư phụ rốt cuộc cũng có thể thanh thản xuống mồ.” Mộc Thương Lăng đưa tay nhẹ vỗ bia mộ, khẽ nói.

“Đúng vậy, qua đã nhiều năm, tâm nguyện của chúng ta chỉ có như vậy.” Mỹ nhân Đường chủ bình thường yêu mị khó có được vẻ nghiêm trang như bây giờ, chậm rãi quay về phía Đoan Mộc Ngưng được Phong Vô Uyên nắm tay: “Tiểu Các chủ, sau này Tuyệt liền giao cho người.”

Nghe Đường chủ mỹ nhân đột nhiên nói một câu như vậy, thân mình nho nhỏ của Đoan Mộc Ngưng run lên, sau đó phát tay: “Không không không..... Ta chỉ là một đứa nhỏ chưa tới hai tuổi, làm sao có khả năng làm Các chủ của các người!!”

Lúc trước còn ở hiện thế, phụ hoàng và ba ba của y rất ít khi thúc giục y, khi đến đây còn có Phong Vô Uyên yêu thương, muốn làm gì thì làm cái đó.

Y chỉ thích làm một đứa nhỏ tự do tự tại, nếu làm Các chủ thì sau này một chút tự do nhỏ nhoi cũng sẽ không còn sao!!

Y không muốn làm đầu.

“Lão Các chủ lưu lại di ngôn, nếu có người có thể phá giải được các cơ quan mật trong Thiên Ki Các thì người đó là Các chủ, nhiều năm qua cũng chỉ có một mình người không chút thương tích gì tiến vào, cho nên vị trí Các chủ chỉ có người được nhận!!” Mộc Thương Lăng nhìn Đoan Mộc Ngưng nhẹ nhàng mở miệng: “Hơn nữa làm ‘Tuyệt’ Các chủ cũng không phải không có lợi, sau này người muốn biết gì, muốn ra lệnh cho chúng ta làm gì đều dễ như trở bàn tay!!”

Cái miếng mồi này nghe ngon quá a.

“Đúng vậy đúng vậy, hoặc là nói tiểu Các chủ nếu thấy người nào không vừa mắt, chúng ta có thể giúp người.....” Một nam nhân thân thể cường tráng làm động tác cắt cổ.

“Tuyệt” ngoại trừ chuyên moi móc thông tin riêng tư của người ta, còn có kiêm thêm dịch vụ “ám sát” hạng nhất.

Dĩ nhiên, người đứng đầu phụ trách ám sát chính là nam nhân làm cái động tác cắt cổ kia.

“A..... Vô Uyên –” Khinh hô một tiếng, Đoan Mộc Ngưng ôm chân Phong Vô Uyên.

“Lão Tam gốc, sao lại dọa tiểu Các chủ của chúng ta!” Một nam nhân diện mạo nho nhã, cầm quạt đánh đầu nam nhân cường tráng một cái, sau đó đẩy hẳn ra, ngồi sát vào Đoan Mộc Ngưng: “Tiểu Các chủ, vị trí này khẳng định đã thuộc về người rồi, nếu người thật sự không làm Các chủ của chúng ta, Phương Quân đại nhân đây sẽ không thể ra khỏi Tuyệt được nga!!”

Nhìn nam tử trước mắt cười đến vô hai này, Đoan Mộc Ngưng run lấy bầy.

Người này căn bản chính là tiểu diện lão hồ a..... (tiểu diện: mặt cười, ở đây ý nói, con hồ mà cười là có ngụ ý không được tốt cho lắm)

Cúi đầu nhìn Đoan Mộc Ngưng chu chu cái miệng nhỏ, Phong Vô Uyên khom người ôm lấy y.

“Ngưng Nhi, nếu bọn họ đã nói như thế, vậy thì nhận đi.”

“Nhưng mà.....” Đoan Mộc Ngưng chu miệng.

“Ngưng Nhi còn nhỏ, mọi chuyện trong Tuyệt đương nhiên sẽ không để Ngưng Nhi để tâm rồi.” Đưa tay vuốt má Đoan Mộc Ngưng, ánh mắt của Phong Vô Uyên dừng trên người “Tuyệt”.

“Đương nhiên đương nhiên.”

“Đúng vậy đúng vậy!!”

“Ngưng Nhi không cần lo lắng, mọi chuyện đều có người lo.” Cúi đầu nhìn đứa nhỏ trong lòng, khoe miệng Phong Vô Uyên gợi lên chút ý cười nhạt, sau đó lại hôn lên má bé một cái, ôm Đoan Mộc Ngưng rời đi.

Lưu lại một đám người trợn mắt há mồm.

Bọn họ sao lại có cảm giác bị cho vào tròng như vậy a?

“Nhóc con có nghi vấn?”

“Ân..... Vô Uyên vì cái gì muốn Ngưng Nhi là Các chủ Thiên Ki Các?” Đoan Mộc Ngưng không hiểu.

Y cảm thấy Phong Vô Uyên không thích cùng người của “Tuyệt” có quan hệ, chính xác mà nói chính là không muốn có quan hệ với bất luận kẻ nào.

Nam nhân này rất cường đại, nhưng chỉ có thể cường đại khi nào hắn muốn bảo hộ thứ hắn đã nhận định.

Trừ bỏ sự tồn vong của Phượng tộc, Đoan Mộc Ngưng đều thấy được hắn đối với những thứ khác đều thờ ơ, quyền lợi, tiền tài, thanh danh hắn cũng không hề để ý.

Mà hiện tại lại bảo y trở thành “Tuyệt” chủ..... Kìa rõ ràng chính là muốn cùng “Tuyệt” nhắc lên quan hệ.

“Bởi vì Ngưng Nhi cần có thể lực cường đại trợ giúp, mà “Tuyệt” chính là thể lực hậu thuẫn tốt nhất.” Dừng lại cước bộ, Phong Vô Uyên nhẹ nhàng mở miệng.

“Hậu thuẫn?”

“Ân, chuyện Ngưng Nhi bị bắt cóc lần này, Mộc Thương Lăng nửa đường lại cứu được người, thực rõ ràng “Tuyệt” đối với chuyện này rõ như lòng bàn tay.” Phong Vô Uyên nhìn đứa nhỏ trong lòng nhẹ nhàng nói: “Ngưng Nhi ở thế giới này trừ bỏ Phượng tộc ra, không còn thể lực nào khác để có thể bảo hộ chính mình, mà “Tuyệt” lại có thể đảm nhận tốt chuyện này.”

“Ta không hiểu.....” Đoan Mộc Ngưng nhăn mặt.

“Không hiểu cũng không sao, chỉ cần Ngưng Nhi mỗi ngày vui vẻ là tốt rồi!!!” Hắn không cầu gì hơn, chỉ cần đứa nhỏ trong lòng là tốt rồi.

“Vô Uyên.....”

Khẽ gọi, Đoan Mộc Ngưng vươn tay ôm lấy đôi vai rộng lớn, khuôn mặt nhỏ hồng hồng, đôi môi nộn nộn dán lên bạc thẹn xinh đẹp kia.

.....

“Ha ha ha..... Chiêu tướng!!!” Cười đến vui vẻ, đứa nhỏ chiêu hạ ván cờ.

“Ai..... Tiểu Các chủ thật là lợi hại quá đi, cả một buổi sáng ta đều thua trong tay người a!!” Đường chủ mỹ nữ nhăn mặt nhăn mày: “Quả nhiên chuyện này vẫn là để lão ngô chơi thì hơn. [chính là cái nam nhân nham hiểm kia a]”

Từ sau khi trở thành Các chủ Thiên Ki Các, tất cả mọi người trong “Tuyệt” đều yêu cầu y ở lại hai ngày, mấy ngày nay Đoan Mộc Ngưng đã đấu cờ với không ít người trong Tuyệt, chỉ là ngoại trừ Ngũ Đường chủ Duệ Minh ra, ai cũng không thể thắng nổi y.

“Hi hi.... Vô Uyên cũng lợi hại lắm nha!!” Ngọt ngào cười, Đoan Mộc Ngưng vui vẻ nói.

Đoan Mộc Ngưng lấy cơ mình còn nhỏ, không thể tiếp quản sự vụ, cho nên Phong Vô Uyên phải thế thân.

Hiện tại Phong Vô Uyên đã bị thuộc hạ cấp cao kéo đi hỗ trợ xử lý sự vụ rồi.

“Đó là đương nhiên, người đó là Phượng Quân, văn võ toàn tài, rất nhiều năm trước, đại lục Thiên Vực có đại biến, hắn đã tự mình dẫn đầu đầu Phượng tộc đấu với năm tộc khác!!” Đường chủ mỹ nữ sùng bái nói.

“Thật sao!!” Đoan Mộc Ngưng hai mắt chói lóa.

“Tiểu Các chủ nếu người muốn sao, chờ ta một lát ta sai người đi lấy thư tịch cho người!!”

“Được!!”

Oanh long –

Ngay lúc hai người đang vui vẻ tán gẫu, một trận chấn động mãnh liệt vang lên, sau đó liền truyền đến tiếng nổ kịch liệt.

“Như thế nào..... Phát sinh chuyện gì !?”

“Có người đánh lên a –” Thanh âm truyền báo từ xa vang lên.

65. Chương 64: Năng Lực Của Vô Uyên

Con cửu vĩ hồ ly khổng lồ kia vùng móng vuốt lên một cái, liền đem toàn bộ bầy đặt tại sơn đạo lên Hắc Phong Sơn đập nát, từng bước từng bước tiến gần đến Tổng bộ Tuyệt trụ lạc trên đỉnh.

“Đây là..... Đây là hồ tộc!!”

Tổng bộ Tuyệt bị xâm nhập, Phong Vô Uyên liền lập tức bỏ toàn bộ sự vụ trở về bên cạnh Đao Mộc Ngưng.

“Toàn bộ tộc nhân Hồ tộc đều là hồ ly sao?” Đao Mộc Ngưng rụt rụt thân mình nhỏ tí nhìn con hồ ly chín đuôi trắng muốt so với phòng ốc ở đây còn muốn lớn hơn.

Không biết tại sao, y lại cảm giác trên người con hồ ly kia tản mát ra một cỗ tuyệt vọng mãnh liệt.....

“Không..... Con hồ ly kia hẳn là do nguyên chi linh ngưng tụ mà thành, không phải là hồ ly thật sự.” Mộc Thương Lăng ngồi xổm trên nóc nhà nhìn hồ ly dùng vuốt của mình đem không ít hộ vệ đánh bay ra ngoài, mày kiếm không khỏi nhăn lại.

“Ba đại tộc Thiên Vực vẫn có thể đứng vững, không người dám xâm phạm trong thời loạn thế là vì ba tộc này nắm giữ năng lực đặc biệt.” Mỹ nữ Đường chủ Tuyệt Trần khẽ nhún đôi mắt phượng dài nhỏ: “Phượng tộc chi hỏa, Hồ tộc chi huyền, Hồ tộc lực, lửa Phượng tộc có thể thiêu hủy hết thấy, Hồ tộc có thể khiến toàn bộ Thiên Vực rơi vào mê loạn, mà sức mạnh của Hồ tộc lại có khả năng tàn phá cả đại lục.”

“Có thể dùng huyền thuật tạo ra cửu vĩ bát hồ, vậy chỉ có thể là Hồ tộc tộc trưởng – Hồ đế Huyền Nguyệt Trùng!” Vừa nói, trên tay Mộc Thương Lăng đã xuất hiện lưỡi đao lóe lam quang: “Lần trước tiểu Các chủ bị bắt ở Phong Duyên Thành, là do Hồ tộc làm!!”

Từ lúc Đao Mộc Ngưng chấp thuận trở thành Thiên Ki Các chủ, mọi người trong Tuyệt đều đồng loạt sửa miệng gọi y là “Tiểu Các chủ.”

“Vì cái gì bắt ta? Ta có đâu có biết Hồ tộc.....” Đao Mộc Ngưng chu chu miệng, trên mặt lộ vẻ vô tội.

“Hồ tộc làm như thế, nhất định là vì lời tiên đoán của Hồ tộc thần quan kia, ‘Phượng Hoàng con, đảo điên Thiên Vực’, cho dù thần quan đã chết, nhưng lão hồ đã tâm bưng bưng kia vẫn là không chịu dừng tay!!” Tuyệt Trần vùng tay đem cây roi đỏ dẻo dai như rắn từ trong tay áo ra.

“A..... Thần quan kia là do các ngươi giết!!?” Đao Mộc Ngưng lộ vẻ kinh ngạc.

Lúc y vừa mới đến thế giới này, đối với loại chuyện tình gì cũng đều là một dạng tỉnh tỉnh mê mê, sau lại nghe Phong Vô Uyên giải thích cho y nghe về chuyện tình Phượng hoàng con, sau đó cũng biết thần quan kia đã bị giết chết, nhưng y không hề biết, thần quan kia là bị “Tuyệt” giết chết.

“Dám có ý đồ thương tổn Tiểu Các chủ của chúng ta, đều phải chết!!” Lam mâu xuất ra sát ý mạnh mẽ.

“Nhưng lần này không cần ‘Tuyệt’ các ngươi ra tay, kỹ xảo ám sát của ‘Tuyệt’ tuy rằng là độc nhất đại lục Thiên Vực, nhưng muốn thắng được con hồ ly kia, các ngươi còn non lắm.” Lời nói thần nhiên vang lên, không có lấy một tia cảm xúc, khiến người ta không thể biết được người mới vừa nói đang suy nghĩ cái gì.

“Người.....”

Oanh –

Ngay lúc Mộc Thương Lăng quay mạnh đầu về phía bên này, một luồng ánh sáng đỏ chói mắt đột ngột bay sượt qua hắn, đôi mắt u lam lập tức kinh ngạc trợn to.

Trên gương mặt nam nhân tóc đỏ không biết từ khi nào đã xuất hiện đồ đằng Phượng hoàng tung cánh, mà ngay đằng sau lưng của Phong Vô Uyên cũng ẩn hiện một đôi cánh lửa đỏ chói mắt.

“Ngưng Nhi ở đây đợi một lát.” Hoàn toàn không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của ‘Tuyệt’, Phong Vô Uyên hôn lên má Đoan Mộc Ngưng một cái, thả y xuống.

“Vô Uyên.....” Đây là lần thứ hai Đoan Mộc Ngưng thấy bộ dáng này của Phong Vô Uyên, trong đáy mắt không khỏi xuất hiện một tia lo lắng.

Không biết vì cái gì, y cảm thấy để Phong Vô Uyên biến thành cái dạng này đối với thân thể không tốt tí nào.

Bởi vì lần trước ở Tinh Linh tộc, sau khi Phong Vô Uyên biến thành cái dạng này đã ngủ rất lâu....

“Không sao.” Nhóc con lo lắng, Phong Vô Uyên đương nhiên biết, vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn tràn đầy lo lắng kia, khẽ miệng Phong Vô Uyên gợi lên tia cười khê.

Sau đó lóe lên một cái, Phong Vô Uyên đã biến mất vô tung, đến khi mọi người bình tĩnh, mới phát hiện hồng y nam nhân kia đã đứng ngay trước mặt cự hồ (cự: to lớn).

Ngay lúc cự hồ vung trào, Phong Vô Uyên vung tay một cái đem phiêu phù giữa không trung ngăn móng vuốt mạnh mẽ kia xuống.

“Lợi hại.....” Tuyệt Trần ôm lấy miệng, hoàn toàn không thể tin được.

“Phượng Quân Phượng tộc quả là năng lực sâu không lường được, chưa từng có người nào biết năng lực của hắn mạnh đến mức nào, ngay cả ‘Tuyệt’ của chúng ta cũng không thể tra ra năng lực của hắn.” Đoan Mộc Ngưng ôm vào trong ngực, nhìn người phía trước đang dùng tốc độ cực nhanh né tránh công kích của cự hồ, đồng thời xuất ra vài cái phản kích, Mộc Thương Lăng khẽ mở miệng.

“Năng lực của Vô Uyên có phải rất lợi hại hay không?” Đoan Mộc Ngưng mở to mắt.

“Đâu chỉ là lợi hại, phải là phi thường lợi hại mới đúng.” Tuyệt Trần chậm rãi nói.

66. Chương 65: Hồ Đế

Oanh –

Một đoàn lửa từ trên không đánh xuống, dãy núi phía xa nháy mắt đã bị phân thành hai, mà con cự hồ đang đứng cheo leo trên vách núi kia cũng bị một phát này đánh trúng.

Oành..... Một trận khói trắng dày đặc bốc lên, đợi đến khi toàn bộ khói được gió thổi tán đi, thì đã thấy một nam tử người đầy máu mặc bạch y cảm bào (cảm bào: áo bông) té nằm trên mặt đất.

“....” Nam tử một thân đầy máu hình như đang lảo bảo gì đó, như trước vẫn chưa từ bỏ ý định giãy dụa muốn đứng dậy.

Sí diễm trên tay Phong Vô Uyên dần dần tụ thành hình, hóa thành một cây diễm kiếm, vạt áo tung bay, chậm rãi đến gần.

“Phượng tộc và Hồ tộc người không cừu không oán, nay Hồ đế lại không tiếc đánh vỡ nguyên tắc phạm đến bản quân, đừng trách bản quân tâm ngoan thủ lạt (bụng dạ độc ác).” Trong mắt hiện lên chút sát ý, Phong Vô Uyên giơ diễm kiếm trong tay lên.

“Vô Uyên, dừng!!” Đoan Mộc Ngưng dùng thanh âm trẻ con kêu lên, đúng lúc ngăn cản Phong Vô Uyên đâm kiếm xuống.

Vài bóng dáng rất nhanh lóe lên, Mộc Thương Lăng ôm Đoàn Mộc Ngưng cùng Tuyết Trần Đường chủ đã tiến đến gần bên người Phong Vô Uyên.

Đoàn Mộc Ngưng vươn tay ôm lấy vai Phong Vô Uyên, sau đó cực giống khi con bám lên người hân, hai tay hai chân dán dính lên lưng Phong Vô Uyên.

“Sao lại cản ta giết hân? Giết hân, Ngưng Nhi sẽ không còn sợ bị người bắt đi nữa.” Thu lại sát ý, hồng mâu nguyên bản còn lạnh lùng như băng chống lại đôi mắt đen trong suốt của đứa nhỏ liền trở nên ôn nhu đầy sủng nịch.

Dám thương tổn bảo bối của hân, hân tuyệt đối sẽ không tha thứ.

“Bởi vì Ngưng Nhi cảm thấy hân không phải người xấu.” Nhìn nam tử một thân bạch y cầm bào nhiễm đầy máu tươi, Đoàn Mộc Ngưng mặt nhăn mày nhíu: “Hơn nữa Ngưng Nhi không thích tay Vô Uyên dính máu.”

Tuy y rất thích Phong Vô Uyên đỏ như hỏa diễm, nhưng y không thích hỏa diễm kia lại biết thành màu máu tươi khiến người ta ghê tởm.

“Nếu Ngưng Nhi không thích, vậy không giết, bắt quá..... Ngô—”

Mới vừa mở miệng nói, đứa bé trên vai đã kề sát miệng, trực tiếp dùng phương thức môi áp môi ngăn chặn lời nói hân sắp sửa nói.

Phượng Quân đại nhân luôn khôn khéo lại bởi vì bị hôn tập kích mà sững sốt ngây người.

Lúc Phong Vô Uyên còn đang sững sờ, Đoàn Mộc Ngưng đã bắt đầu “sai sử” “cấp dưới” của mình.

“Người mau tới nha mau tới, ‘Tuyết’ không phải là có y sư sao? Tới nhìn xem người này chết chưa!!”

“Vâng vâng vâng, tiểu nhân đến đây!!!” Y sư đột nhiên bị điểm danh liền vọt nhanh tới bên người Hồ đế xem xét.

Đôi mắt đen láy cười đến cong cong, đôi môi đỏ mọng nộn nộn gọi lên một độ cong hoàn hảo, vươn móng vuốt ra sờ sờ.

“Oa.... Mềm, lỗ tai mềm quá a.” Đôi mắt cười tạo thành hình trăng lưỡi liềm kia đột ngột mở to mắt ngạc nhiên, đáng yêu cực.

“Ngưng Nhi.....” Phong Vô Uyên nhíu mày, nhìn cái tay nhỏ nhỏ đang sờ lên “người” nam nhân khác, cực kỳ không hài lòng.

“Vô Uyên cũng sờ sờ đi, mềm mềm thoải mái lắm a!!” Hoàn toàn không hề đặt bất mãn của Phong Vô Uyên vào trong lòng, Đoàn Mộc Ngưng sờ sờ đến đã nghiền xong, còn không quên cùng “chia sẻ” với Phong Vô Uyên.

Theo truyền thuyết, Hồ tộc là huyết mạch truyền thừa của yêu hồ, đặc biệt là nội tộc Hồ tộc, huyết mạch rõ ràng nhất, thân là Hồ đế Huyền Nguyệt Trừng cũng có một đôi tai hồ ly màu trắng.

Nhìn đôi tay nhỏ bé kia chơi đến bất diệc nhạc hồ, Phong Vô Uyên tuy rằng lòng tràn đầy bất mãn, nhưng vẫn để vật nhỏ tiếp tục chơi đùa.

Lúc Huyền Nguyệt Trừng khôi phục lại ý thức, liền cảm giác lỗ tai truyền đến xúc cảm ve vuốt, cảm giác này làm cho hân cảm thấy quen thuộc lại xa lạ.

“Niệm nhi.....” Nhẹ nhàng nỉ non ra tiếng.

“Ai.....” Đoàn Mộc Ngưng đùa đến bất diệc nhạc hồ đột nhiên nghe thấy tiếng gọi khê, động tác vuốt tai hồ ly cứng đờ lại, đưa mắt nhìn xuống, liền chống lại một đôi mắt tím nửa mở nửa khép: “A, người tỉnh lại rồi!!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn nháy mắt lộ ra nụ cười tươi óng ánh, tựa hồ thực vui vẻ.

Tiếng gọi non nớt khiến Huyền Nguyệt Trừng sững sốt, thần trí tán loạn nháy mắt trở nên thanh minh.

“Người.....”

“Y sư nói người chỉ bị thương ngoài da, không sao, có chỗ nào không thoải mái hay không, ta gọi y sư tới đây nga!” Chớp chớp mắt, Đoan Mộc Ngưng nhìn Huyền Nguyệt Trùng còn đang dùng vẻ mặt kinh dị nhìn mình, thân mật nói.

Huyền Nguyệt Trùng đưa mắt nhìn sang nam tử nghiêm nghị áo đỏ tóc đỏ ngồi bên cạnh, dùng một tay ôm lấy Đoan Mộc Ngưng.

“Phượng Quân Phượng tộc.....” Huyền Nguyệt Trùng hơi sững sốt, nhất thời hiểu được đứa nhỏ đang ngồi trên giường là ai.

Đứa nhỏ này chính là mục tiêu của mình..... Phượng hoàng con, là đứa nhỏ được đồn đãi có thể làm đảo điên Thiên Vực.

“Vô Uyên, xem đại ca này hiện tại vui vẻ, sinh mãnh hữu lực, hẳn là không có việc gì rồi.” Đoan Mộc Ngưng bò trở lại trong ngực Phong Vô Uyên, cười thực sáng lạn.

“Chơi xong rồi thì đi thôi.” Ôm Đoan Mộc Ngưng đứng dậy rời đi, hoàn toàn không để ý đến vẻ mặt kinh ngạc của Huyền Nguyệt Trùng.

Nhìn Phong Vô Uyên ôm đứa nhỏ rời đi, Huyền Nguyệt Trùng sững sốt, nghi vấn trong lòng không tự chủ được mà phun ra: “Vì sao các người không giết ta?”

Phong Vô Uyên ôm Đoan Mộc Ngưng đột nhiên dừng bước, không phải vì nghi vấn của Huyền Nguyệt Trùng, mà là nhóc con ở trong lòng đang giật tóc của hắn.

“Vì cái gì lại muốn giết người?” Đoan Mộc Ngưng vô tội nhìn Huyền Nguyệt Trùng.

67. Chương 66: Triệu Hoán Thuật

“Các người vì sao không giết ta?” Huyền Nguyệt Trùng nhìn một lớn một nhỏ đang rời đi, chậm rãi mở miệng hỏi.

Phong Vô Uyên ở đại lục Thiên Vực thanh danh vang vọng, mặc dù không phải là loại bạo quân giết người như ngóe, nhưng cũng không phải là dạng lương thiện nhân từ.

Nay hắn muốn thương tổn đến đứa nhỏ Phượng Quân yêu quý nhất, Phong Vô Uyên lại không có ý giết hắn thực khiến cho Huyền Nguyệt Trùng cảm thấy kinh ngạc không thôi.

“Vì cái gì muốn giết người?” Dùng thanh âm non nớt khó hiểu hỏi lại, Đoan Mộc Ngưng lộ mặt ra, chớp chớp mắt.

Bị Đoan Mộc Ngưng hỏi, Huyền Nguyệt Trùng lập tức ngắc ngứ cả người.

Một lát sau, hắn mới hồi phục lại tinh thần, ánh mắt tinh tế nhìn Đoan Mộc Ngưng, sau đó hạ tầm mắt xuống.

“Người là Phượng hoàng con trong lời tiên đoán kia..... Thật đúng như lời người kia nói..... Đặc biệt.” Người ở địa vị càng cao càng cô độc, mà người như vậy luôn dễ dàng bị những thứ tinh thuần nhất hấp dẫn.

Thủ lĩnh Phượng tộc lạnh lùng không thích gần người lại yêu thương đứa nhỏ này như vậy, không phải bởi vì đứa nhỏ có năng lực làm đảo điên Thiên Vực như lời đồn, mà chính là bản chất của đứa nhỏ này.

Đôi mắt đứa nhỏ này trong suốt giống như y.... Tiên tử hạ phàm của hắn.....

Nhớ tới người nợ, trong mắt Huyền Nguyệt Trùng xuất hiện một tia chua xót.

“Hồ ly ca ca, người bắt ta có phải là vì có lý do khó nói hay không? Người nhìn qua nhìn lại cũng không giống loại người xấu chuyên lừa gạt con nít.....” Khẽ nhăn mày, Đoan Mộc Ngưng hỏi.

Bị tiếng nói non nớt kia đánh gãy suy nghĩ, Huyền Nguyệt Trùng giật mình bừng tỉnh liền phải chống lại đôi con người trong suốt, lập tức bị dọa.

Bọn họ trở lại đây khi nào vậy?

“Người.....”

“Ồ ily ca ca, nói cho ta biết đi, ta không tin người dám đắc tội với toàn bộ Phượng tộc, chạy tới đây bắt ta!!” Trong Phượng lâu của Phong Vô Uyên có rất ít nữ nhân, nhưng người nào người nấy đều xem y như là bảo bối phủng trong tay, nếu y thật sự gặp nguy hiểm, người của Phượng tộc nhất định sẽ san bằng Hồ tộc.

“Ha ha.... Người quả là là đứa nhỏ đặc biệt tốt bụng.” Khẽ cười ra tiếng, Huyền Nguyệt Trùng đưa tay sờ sờ đầu Đoan Mộc Ngưng: “Nếu ta thương tổn người, để đổi lấy sinh mệnh của y, nói vậy y cũng sẽ không được vui vẻ cho lắm....”

“Y?” Đoan Mộc Ngưng tò mò.

“Y là người trọng yếu nhất của ta, giống như người và Phượng Quân.” Rút tay lại, Huyền Nguyệt Trùng cười chua xót, trong mắt cũng lộ ra một tia ưu thương: “Không lâu trước, Hồ điện có thích khách xâm nhập, y trúng phải một loại kịch độc tên là Phong hồn đoạt phách, người giải được độc này chỉ có thể là Quỷ Dược Sư Thiên Vực, người này vừa lúc đang là khách quý của Hồ vương Hồ tộc, lúc ta đến Hồ tộc cầu người, dược sư kia lại nói muốn hấn giải độc trước hết phải bắt người.... Thực xin lỗi, ta không nên vì tư dục (tư riêng, bản thân; dục: dục vọng) bản thân mà thương tổn người.”

Nói xong, ngọn lửa trong đôi tử mâu kia dần dần tắt lịm, tâm đã chết tới mức nào mới có thể khiến cho người ta có đôi mắt trống rỗng đến dường ấy.

“Ồ ily ca ca....” Nhìn đôi tử mâu xinh đẹp dần mất đi sinh khí, Đoan Mộc Ngưng không khỏi cảm thấy ưu thương.

Khó trách y lại cảm thấy hơi thở tuyệt vọng trên người nam nhân này mạnh mẽ đến như vậy.

“Vô Uyên....” Chậm rãi quay lại, Đoan Mộc Ngưng nhìn Phong Vô Uyên, đưa tay lôi kéo vạt áo của hấn.

Chỉ là một cái biểu tình đơn thuần, Phong Vô Uyên liền biết trong lòng Đoan Mộc Ngưng đang nghĩ gì, đưa tay ôm y vào lòng, mày kiếm nhăn lại.

“Người biết ta tuyệt đối sẽ không cho phép.” Lời nói nhàn nhạt kiên trì cự tuyệt.

Nhóc con này cứ nhiên muốn dùng mình đổi lấy giải dược.

“Nhưng mà hấn...” Ba chữ thật đáng thương còn chưa có nói ra, đã bị Phong Vô Uyên hôn cản lại.

Không coi ai ra gì hôn đứa nhỏ trong lòng một hơi, Phong Vô Uyên mới buông y ra.

“Đây là trừng phạt người!” Phong Vô Uyên thần nhiên phun ra một câu, ánh mắt dừng lại trên người nam nhân đang ngồi trên giường: “Thời gian giải độc còn bao nhiêu ngày?”

Huyền Nguyệt Trùng đột nhiên bị hỏi hơi sững sốt, mắt mờ mịt, nhưng vẫn trả lời Phong Vô Uyên.

“Còn chưa đầy năm ngày.”

“Hình như không đủ thời gian.” Mày kiếm cau lại, ôm Đoan Mộc Ngưng đi ra ngoài, trước khi rời khỏi, Phong Vô Uyên dừng lại, sau đó bỏ lại một câu: “Ai nói Quỷ Y đang ở Hồ tộc chứ!!”

Sau đó, liền nhanh nhẹn rời đi.

Đoan Mộc Ngưng bị Phong Vô Uyên ôm đi, ngẩng mặt nhìn cái người đang tức giận kia.

“Vô Uyên.... Lời người vừa nói là có ý tứ gì?” Nghẹn nghẹn hỏi, đôi mắt sưng nước, nhìn qua thực đáng thương.

Hạ mắt nhìn Đoan Mộc Ngưng, Phong Vô Uyên vẫn thần nhiên mở miệng: “Đợi lát nữa liền biết.”

“Vô Uyên không cần tức giận mà.” Vươn hai tay ôm lấy, cọ cọ làm nũng.

“Không tức thì có thể, nhưng trừng phạt thì không thể thiếu.” Hừ, nhóc con chỉ lo cho người khác, không thêm quan tâm cảm thụ của hần một chút nào, thật đáng phạt!!!

“A — không cần, ta không dám nữa !!”

.....

“Vô Uyên, người làm cái gì vậy?” Dán dính trên lưng Phong Vô Uyên, Đoan Mộc Ngưng tò mò nhìn nắm hỏa hệ kết tinh trên tay hần.

“Đốt lát nữa người sẽ biết!” Bàn tay đang cầm hỏa hệ kết tinh chậm rãi ngưng tụ hồng quang chói mắt, không lâu sau đám kết tinh đã biến thành bột phấn.

“Thật lợi hại, cứ nhiên có thể đem hỏa hệ kết tinh đốt thành bột phấn....” Nhóm Đường chủ ngồi trong tiểu đình kinh ngạc khinh hô ra tiếng.

Kết tinh là một trong mười vật thể rắn chắc nhất ở đại lục này, hầu như không bị ngoại lực tác động đến, cho dù là dùng đại thiết chùy đập cũng đều bình yên vô sự, mà hiện tại Phong Vô Uyên chỉ cần dùng hỏa diễm của mình đốt một cái, cứ nhiên liền hóa thành tro, khó trách mọi người lại lộ ra vẻ kinh dị như vậy.

“Bất quá hần dùng bột phấn này làm cái gì?”

“Không biết.”

Trong lúc mọi người còn đang khó hiểu, Phong Vô Uyên đã làm bước tiếp theo.

Chỉ thấy hần khẽ lẩm bẩm chú ngữ, bột phấn từ kẽ hở giữa các ngón tay hần chảy xuống mặt đất, khiến cho người ta kinh ngạc chính là bột phấn này vừa chạm đất liền tự vẽ thành một cái đồ đằng.

Tất cả mọi người đều biết, đó chính là hỏa chi linh đồ đằng.

Hỏa chi linh hình thành tới đầu, hồng quang nóng cháy liền xuất hiện tới đó.

“Triệu hoán thuật...” Huyền Nguyệt Trùng từ trong phòng nhìn ra đình viện liền thấy một màn này, kinh ngạc mở to hai mắt.

“Hỏa chi linh A Tất Tư, ứng chiếu khế ước giả chi mệnh, tốc tốc hiện thân!” Bột phấn cuối cùng chậm rãi rơi xuống đất, đồ đằng hoàn thành, hỏa diễm ngay lập tức phóng ra từ giữa đồ đằng, tạo thành một cây cột lửa.

“Cáp a— người nào không biết tốt xấu đi ra....” Thân ảnh bên trong cây cột lửa dần dần hiện ra, lời nói kiêu ngạo cũng từ đó mà phun ra.

“Hừ, trừ bỏ bổn tọa, người cho rằng ai có khả năng triệu hồi được người?” Hừ lạnh một tiếng, Phong Vô Uyên vung tay xóa bỏ cột lửa, người bên trong hỏa diễm rốt cục cũng lộ diện.

Đoan Mộc Ngưng ghé trên vai Phong Vô Uyên mở to đôi mắt xinh đẹp nhìn người mới vừa bước ra khỏi cột lửa, cái miệng nhỏ nhắn nháy mắt mở thành chữ “o”.

68. Chương 67: Hoả Linh (thần Lửa)

Phong Vô Uyên vung tay lên, cột lửa trung tâm Hỏa linh đồ đằng tản đi, để lộ ra người bị hỏa diễm vây quanh bên trong.

Mái tóc bởi vì sức nóng của lửa mà nhẹ nhàng tung bay, dung mạo ma mị mê hoặc lòng người, khóe miệng không lúc nào không tạo thành nụ cười khẽ đáng đánh, trên người mặc một cái áo dài ngang hông cùng một cái quần dài bó cổ chân, toàn bộ đều một màu đỏ rực, bàn chân trắng trẻo mịn màng, nhưng ngón chân lại rõ ràng không giống như người, hơi nhọn.... Đây là cái “người” ở bên trong cột lửa chui ra a.

Đoan Mộc Ngưng ôm lấy vai Phong Vô Uyên nhìn “người” xuất hiện từ trong lửa, mắt mở thật to, tràn ngập tò mò.

“Yêu, hình như chúng ta lâu rồi chưa có gặp nhau nha.” “Người” kia khẽ nheo đôi mắt nhỏ lại, sau đó bay tới trước mặt Phong Vô Uyên. “Người lớn lên cũng vẫn đẹp như vậy.”

Vừa nhìn Phong Vô Uyên vừa liếm liếm môi, giống như y đang thưởng thức món ăn cực kỳ mỹ vị, móng tay bén nhọn vươn ra.

Mắt thấy cái tay kia sắp đụng đến cằm Phong Vô Uyên, cái tay nho nhỏ đột ngột vươn tới chụp lấy, ngăn cản “người” đó đụng vào Phong Vô Uyên.

Thiếu niên bước ra từ trong ngọn lửa không nghĩ tới mình lại bị cản trở, kinh ngạc đến ngốc lảng, đợi đến lúc y hoàn hồn, giương mắt nhìn lại, mới phát hiện ra đứa nhỏ đeo dính ở trên vai Phong Vô Uyên đang đề phòng nhìn mình.

“Không được đụng Vô Uyên....” Cái tay nho nhỏ càng bấu chặt vai của Phong Vô Uyên hơn, Đoan Mộc Ngưng hiện tại y như chim mẹ xù lông dựng cánh bảo vệ đàn chim con.

Tâm tư vốn đơn thuần cho nên y không biết cái cảm giác này chính là ghen, chỉ cảm thấy nếu có người nào đó đến gần Phong Vô Uyên, y luôn theo bản năng mà ra tay ngăn cản.

Trong lòng chỉ nghĩ đúng có một điều: Vô Uyên là của Ngưng Nhi.

Lực chú ý dồn tới sự tồn tại của Đoan Mộc Ngưng, thiếu niên hỏa diễm gọi lên tia cười khê đầy nghiền ngẫm, tuần nhan mịn hoặc áp sát vào Đoan Mộc Ngưng.

“Yêu, Phượng Quân, người nuôi sủng vật đáng yêu này từ lúc nào vậy..... Nhìn qua hình như cũng rất đẹp a.” Nói xong, ngón tay lập tức hướng đến Đoan Mộc Ngưng.

“Người.....”

Ngay lúc Phong Vô Uyên định lên tiếng ngăn cản thiếu niên, đã thấy Đoan Mộc Ngưng đang bám lưng hắn mở miệng cạp.

“A—” Một trận kêu rên sợ hãi vang khắp toàn bộ Hắc Phong Sơn, thực hiện nhiên cái cắn này không hề nhẹ nha.

.....

Cầm lấy khăn vải không ngừng chà xát cái miệng hồng hồng nộn nộn nhỏ nhắn của Đoan Mộc Ngưng, Phong Vô Uyên nhăn mặt cau mày.

“Nhóc con, không cần cái gì đến cũng đều há mồm mà cắn nghe không, rất bẩn.” Không thèm để ý đến tiếng rên rỉ của thiếu niên kia, Phong Vô Uyên dịu dàng nói.

“Ai bảo y chạm vào Vô Uyên...” Nhăn nhăn mặt, Đoan Mộc Ngưng chu miệng, làm ra bộ dáng “Ta rất ngoan, không phải lỗi của ta mà”.

“Ha ha.” Điều bộ dáng yêu của vật nhỏ rất cực cũng chọc cho Phong Vô Uyên cười.

“Phượng Quân, sủng vật của người như thế nào lại loạn cắn người a!!” Ngón tay bị Đoan Mộc Ngưng cắn in đầy dấu răng sữa nho nhỏ, đủ để thấy Đoan Mộc Ngưng cắn không hề nương tay tí nào.

“Ngưng Nhi không phải sủng vật.” Mày kiếm khê cau, lộ vẻ bất mãn. “Đừng nháo nữa, có việc cần người làm.”

“Sách..... Ta chỉ biết mỗi lần người gọi ta đều không phải là chuyện tốt lành gì.” Thiếu niên khê hừ một tiếng, trên mặt lộ ra biểu tình cực kỳ khó chịu.

“Cũng không phải là chuyện tình phiến toái gì, chỉ bảo người quay về Phượng lâu đem được sư đến đây thôi.” Hoàn toàn không thèm để ý đến đối phương có nguyện ý hay không, Phong Vô Uyên thản nhiên nói tiếp.

“Cái gì, người gọi bốn đại gia ta đi ra, cũng chỉ là vì đi tìm người thôi sao!!” Trên đầu thiếu niên nháy mắt đã bốc lửa bùng bùng.

“Người có thể không đi..... Thủ hộ linh Thư các Phượng lâu....”

“Bổn đại gia đi!!” Phong Vô Uyên còn chưa nói xong, hỏa diễm thiếu niên đột nhiên hét lớn, đánh gãy lời nói của hắn.

“Thời gian là một ly trà nhỏ.”

“Hừ, nếu không phải vì Linh Nhi, bổn đại gia còn lâu mới nhịn xuống cục tức này!!” Tức giận mắng một tiếng, hỏa diễm thiếu niên biến thành ngọn lửa nháy mắt chui trở lại vào trong Hỏa linh đồ đằng, lóe ra hồng quang biến mất vô tung.

Đoan Mộc Ngưng bị Phong Vô Uyên giữ chặt trong lòng thở phì phì nhìn hỏa diễm thiếu niên tiêu sái biến mất, ngẩng mặt nhìn hắn, cau mặt cau mày.

“Vô Uyên, y là ai vậy? Còn có Phượng lâu Thư các thủ hộ linh là cái gì?” Bởi vì tuổi y còn nhỏ, cho dù đã sống trong Phượng lâu được một đoạn thời gian rồi, nhưng vẫn còn vài địa phương chưa hề đi qua, Thư các là một trong những chỗ đó.

“Người vừa rồi là Hỏa linh A Tát Tư, Phượng lâu Thư các là nơi cất giấu văn kiện cơ mật, mà thư linh trong coi Thư các tên là Lan Linh, hôm nào đó mang người đi gặp.” Phong Vô Uyên sờ sờ tóc Đoan Mộc Ngưng.

“Cái tên Hỏa linh kia hình như rất lợi hại....”

“Àn, y là hỏa chi linh hóa thân thành.”

Phong Vô Uyên vừa nói xong, bốn phía đều phát ra tiếng hút khí.

Phong Vô Uyên cư nhiên có thể triệu hồi được hóa thân của hỏa chi linh..... Đây cũng quá khủng bố đi!!

Trong khi mọi người giật mình sửng sờ, Đoan Mộc Ngưng lại tỏ vẻ đương nhiên.

“Vô Uyên quả nhiên rất lợi hại rất lợi hại!!” Khuôn mặt nhỏ nhắn cười tươi.

69. Chương 68: Đến Hồ Tộc

Con người đen láy trong veo như nước mở to thật to, nhìn chăm chăm vào Hỏa linh đồ đằng đang tỏa hào quang.

“Hỏa linh thật sự có thể lôi được sư từ nơi này ra thật sao?” Quay sang nhìn Phong Vô Uyên.

“Àn, sẽ.” Mỉm cười, ánh mắt sủng nịch nhìn đứa nhỏ đáng yêu.

“Nhưng được sư đã trở về Phượng lâu rồi, cách rất xa rất xa nha.....” Quay trở về bên người Phong Vô Uyên, Đoan Mộc Ngưng vươn tay đòi ôm.

“Hỏa linh là một trong các nguyên tố của đại lực Thiên Vực, không có nơi nào là không đến được, cho nên y có thể tùy ý xuyên qua mọi không gian trên đại lực này.” Khom người ôm Đoan Mộc Ngưng lên, Phong Vô Uyên giải thích.

Mọi người trong ‘Tuyệt’ ở một bên nghe lén sắc mặt trở nên tái nhợt.

Dám đem nguyên tố hệ hỏa ra thao túng sai sử, toàn bộ đại lực Thiên Vực này cũng chỉ có Phượng tộc Phượng Quân đại nhân năng lực sâu không lường được này dám.

“Vô Uyên thật là lợi hại.....” Hôn nhẹ Phong Vô Uyên, Đoan Mộc Ngưng mỉm cười ngọt ngào: “Không biết đến khi nào.... Ta mới có thể lợi hại như Vô Uyên a.”

“Vật nhỏ a, sớm thôi, bởi vì vật nhỏ của ta là xuất sắc nhất.” Bạc thần khê hôn lên gương mặt mềm mềm non nớt, Phong Vô Uyên thì thầm nói bên tai Đoan Mộc Ngưng.

Hành động thân mật của hai người toàn bộ đều lọt vào đôi mắt u lam gần đó, trong mắt liền xuất hiện một tia ưu thương.

Chung quy..... Y sẽ không bao giờ thuộc về mình....

.....

“Nhân loại các ngươi thật là, bốn đại gia ra sức tìm người cho ngươi, ngươi cư nhiên lại ở đây nhân nhả diễn cảnh thân mật với tiểu bất điểm (nhỏ không thể nhỏ hơn) này!!” Đột nhiên, Hỏa linh đồ đằng xuất ra một người, Hỏa linh phần nộ nhìn hai người đang thì thầm to nhỏ cực kỳ khắng khít kia: “Thật sự là khó coi quá á, muốn làm gì thì cũng tìm người lớn lớn chút đi, nhỏ như vậy làm sao có khả năng — ai nha.....”

Lời nói oán giận chế nhạo còn chưa có nói xong, đầu Hỏa linh đã bị chọi sưng thành một cục bánh bao.

“Cái miệng thật là xấu, còn dám có ý kiến, lần sau sẽ không phải là viên hỏa tinh thạch đâu.” Đoan Mộc Ngưng vầu vầu miệng, hung tợn nhìn Hỏa linh.

“Cái đồ tiểu quỷ, ngươi biết bốn đại gia ta là ai không a, cư nhiên dám mạo phạm..... Ai nha——” Nói còn chưa nói xong, Hỏa linh đáng thương đã bị thôi thêm một cú.

“Lục Lâm Phi tham kiến Phượng Quân, tiểu công tử, vừa mới trở lại Phượng lâu, có chuyện gì gấp mà tìm tiểu nhân thế?” Lục Lâm Phi mỉm cười, lời nói rõ ràng là cực kỳ cung kính, nhưng Đoan Mộc Ngưng và Phong Vô Uyên lại cảm giác được khí tức bất mãn nồng đậm vờn quanh người.

“Để cho Hỏa linh tìm người đến đây, dĩ nhiên là có chuyện.” Phong Vô Uyên hiển nhiên không thèm để ý đến bất mãn của y, ôm Đoan Mộc Ngưng bước về phòng.

“Chuyện gì?” Hai hàng lông mày nhăn lại, y sư cũng bước vào theo.

“Còn không phải là bắt nguồn từ chuyện trước khi ngươi quay về Phượng tộc hay sao. Hồ tộc có người bị trúng bí độc, hiện tại tìm đến ngươi, dĩ nhiên là để giải độc.” Ánh mắt dừng lại ngay trên người Huyền Nguyệt Trùng, Phong Vô Uyên thản nhiên nói.

“Bí độc, là loại gì?” Lục Lâm Phi chọn mi.

Quỷ Dược Sư chế độc vô số, cũng có không ít độc dược cực mạnh, cho đến bây giờ vẫn chưa từng có người có thể chế được giải dược.

“Phong hồn đoạt phách.” Huyền Nguyệt Trùng chậm rãi mở miệng, tử mâu không ngừng nhìn chăm chăm Lục Lâm Phi, tựa hồ đang đánh giá thân phận của y.

“Phong hồn đoạt phách a.... Ân, không thể tưởng tượng được bây giờ còn có người có thể lưu giữ được loại độc này a.” Lục Lâm Phi cười nhạt: “Ai, nếu đây là tiền sấm hạ họa (tai họa bất ngờ, ta nghĩ là vậy, nàng nào giúp ta đi), vậy không có biện pháp, chỉ có thể nhanh giải quyết, người trúng độc đang ở đâu?”

“Ở hồ tộc.” Phong Vô Uyên thản nhiên mở miệng.

“A.... Vậy chúng ta phải đến Hồ tộc một chuyến!!” Lục Lâm Phi nhú mày.

Phong Vô Uyên bình thường cực kỳ tiết kiệm lời nói, giống như hiện tại, nếu không phải là người quen thuộc với tính cách của hắn, quả thật sẽ không biết hắn đây là đang muốn biểu đạt ý tứ gì.

“Cũng chỉ có cách này, ngươi nghỉ ngơi một lát đi, qua ly trà nhỏ chúng ta liền xuất phát.” Nói xong, liền ôm Đoan Mộc Ngưng nhanh nhẹn rời đi.

70. Chương 69: Tiến Vào Hồ Cung

Sau khi hoàn tất một ít công vụ vụn vặt, Đoan Mộc Ngưng còn có Phong Vô Uyên và Huyền Nguyệt Trùng cùng Lục Lâm Phi lập tức xuất phát.

Đi hết ba ngày, cuối cùng cũng tới được biên giới phía Đông của Hồ tộc, chỉ cần thêm đi thêm nửa ngày nữa, là tới được Hồ cung nơi Hồ đế ở.

Hồ tộc ở phía Đông, không giống như ở phía nam bốn mùa như xuân, phía Đông mưa cực nhiều, quanh năm mưa phùn liên miên, thực có một hương vị khác lạ.

Từ lúc bước vào thế giới này, đây là lần đầu tiên Đoan Mộc Ngưng nhìn thấy cơn mưa phùn kéo dài đến như vậy, dù bị Phong Vô Uyên dùng áo choàng chống mưa bọc lại nhưng y vẫn cố vươn cánh tay nho nhỏ ra ngoài nghịch mưa.

“Hi hi.....”

“Ngưng Nhi đủ rồi, đừng chơi nữa, sinh bệnh sẽ không tốt.” Nhìn thấy Huyền Nguyệt Trùng đang chứng minh thân phận tiến vào Hồ tộc, Phong Vô Uyên liền nhắc nhở đứa bé nghịch mưa đến ướt sũng hết cả tay.

“Nga.....” Thu hồi tay lại, lùi vào trong áo choàng, Đoan Mộc Ngưng xê dịch thân mình, ôm lấy thất lưng Phong Vô Uyên: “Vô Uyên, Ngưng Nhi muốn ngủ.”

“Ân, ngủ đi.” Ôm lấy Đoan Mộc Ngưng, nhẹ nhẹ vỗ lưng bảo bối.

“Chờng nào đến Hồ cung thì gọi Ngưng Nhi dậy nga, cấp a—” Đoan Mộc Ngưng đánh một cái ngáp, nói bằng giọng ngái ngủ cực đáng yêu.

Đã đi hết ba ngày, lại không được nghỉ ngơi đủ, Đoan Mộc Ngưng làm sao có thể chống đỡ nổi.

“Ừ.”

Đoan Mộc Ngưng ngủ, mọi người vẫn tiếp tục chạy đến khi phía đường chân trời ửng hồng mới đến được Hồ cung.

“Tham kiến hồ ly, cung nghênh Hồ đế về cung.”

Thủ vệ Hồ tộc nhìn thấy nam tử dẫn đầu có đôi mắt màu tím liền lấp bắp kinh hãi, nhưng rất nhanh bình tĩnh trở lại, quỳ xuống.

“Mở cửa.”

“Vâng!!” Thủ vệ hướng lên trên phát tay một cái, cửa gỗ đóng chặt liền chậm rãi mở ra.

Đoan Mộc Ngưng nằm trong lòng Phong Vô Uyên không biết có phải bị tiếng ồn đánh thức hay không, cọ vào người Phong Vô Uyên vài cái liền chui ra khỏi áo choàng, đưa tay dụi dụi đôi mắt vẫn còn đang mông lung buồn ngủ.

“Đến.....”

“Đến rồi, Đoan Mộc tiểu công tử, dọc đường đi ngủ có ngon không?” Nghe thấy Đoan Mộc Ngưng lờ lờ buồn ngủ cất tiếng nói, Huyền Nguyệt Trùng quay đầu nhìn lộ ra một nụ cười nhạt: “Đợi lát nữa ta sai người chuẩn bị vật dụng và phòng để các người nghỉ ngơi, đi hết ba ngày đường, chắc mọi người đã rất mệt, nếu để các người bắt đầu công việc ngay Huyền Nguyệt Trùng ta thực không phải...”

Tuy trong lòng vẫn rất lo lắng cho người kia, nhưng Huyền Nguyệt Trùng thân là Hồ đế, lễ nghi tiếp khách hẳn vẫn hiểu được.

Đoan Mộc Ngưng ngẩng đầu nhìn Phong Vô Uyên một cái, lắc lắc tay: “Không cần không cần, vẫn là đi xem người kia trước đi, đợi cho tình huống ổn định rồi nghỉ ngơi gì đó cũng không muộn, bằng không có như thế nào cũng không an tâm.”

Lời nói kia hoàn toàn không hề giống như lời của một đứa bé hai tuổi nói ra, nhưng cũng thật khiến cho Huyền Nguyệt Trùng cảm động.

“Cám ơn các người, vậy liền tới đó đi.”

Vì thế bốn người liền đến phòng người bệnh xem xét, trên đường đi, Huyền Nguyệt Trùng sẵn tiện sai người chuẩn bị phòng cùng vật dụng cho bọn họ.

“Y ở bên trong.” Từ trên lưng ngựa nhảy xuống, Huyền Nguyệt Trừng liền dẫn mọi người bước vào trong phòng.

Cánh cửa vừa mở ra, Lục Lâm Phi đã ngẩng đầu hít ngửi không khí lưu động trong phòng. “Quả thực đây đúng là ‘Phong hồn đoạt phách’ của ta.”

“Mời.”

Huyền Nguyệt Trừng dẫn mọi người đi vào, mọi người ngay lập tức nhìn thấy bên trong có một tảng đá, nằm trên đó là một thiếu niên toàn thân tím ngắt, niên kỉ (tuổi) không lớn, nhìn qua cũng chỉ mới có tám tuổi.

“Có từng chữa trị qua hay không?” Lục Lâm Phi đến gần giường đá nhìn mặt thiếu niên tím tái, hai hàng lông mày khẽ nhíu lại.

“Y sư Hồ tộc từng tới chữa trị cho y, nhưng hần lại đưa ra một yêu cầu, nói nếu có thể bắt được Đoan Mộc công tử, sẽ giải độc hoàn toàn cho Niệm Nhi, hần nói hần là Quỷ Y sư.” Huyền Nguyệt Trừng đại khái kể lại tình huống lúc trước: “Nếu không phải vì tình thế nguy cấp lúc đó, ta sẽ không bao giờ nghe lời của đối phương.”

“Đứa nhỏ này đối với người rất trọng yếu?” Lục Lâm Phi ngẩng đầu nhìn Huyền Nguyệt Trừng.

Nghe Lục Lâm Phi hỏi, tử mẫu Huyền Nguyệt Trừng hiện lên một chút ưu thương cùng đau lòng: “Phi thường trọng yếu.”

“Hồ tộc tính kế thật sâu nha.” Ngón tay thon dài chậm rãi vươn ra, chạm vào gáy thiếu niên: “Đoạt phách kim châm, xem ra thủ pháp của sư đệ ta quả là có tiến bộ không ít.” Đôi mắt khẽ nhắm lại: “Tế châm (loại kim cực nhỏ cực mảnh) này tuy rằng có thể tạm thời khắc chế độc tính của ‘Phong hồn đoạt phách’, nhưng là có kỳ hạn, kim châm mảnh như tóc, sau khi tiến vào thân thể sẽ dần dần dung nhập di chuyển vào máu, đâm thẳng vào tim..... Hồ tộc một lòng muốn Ngưng công tử của tộc chúng ta, lại lôi kéo Hồ tộc gây rối, một khi mưu kế thành công, Phượng tộc tất nhiên sẽ phát động chiến tranh với Hồ tộc, lại nói, nếu cái mạng nhỏ của tiểu công tử này không giữ được sẽ khiến cho Hồ đế ngài thương tâm.... Người nói sẽ như thế nào....”

“Trai cò tranh chấp, ngư ông đắc lợi!!” Đoan Mộc Ngưng đột nhiên phun ra một câu, khiến ba nam nhân chú ý tới, mặt nhất thời ửng đỏ lên: “Đây là sự thật mà....”

“Ha ha, tiểu công tử hình dung thật chuẩn xác, bất quá từ ngữ phải sửa chút nha, là Phượng Hồ tranh chấp, lão Hồ được lợi!!” Lục Lâm Phi cười yếu ớt: “Hồ đế, nhờ người sai người giúp ta chuẩn bị tốt vài thứ, ta trước phải đem kim châm rút ra khỏi người tiểu công tử này đã, giải độc có thể từ từ giải.”

Trong lúc Lục Lâm Phi nói cho Huyền Nguyệt Trừng biết cần phải chuẩn bị thứ gì, Đoan Mộc Ngưng đã vươn cái cổ ra nhìn người nằm trên giường đá.

“Ngưng Nhi làm sao vậy?” Phong Vô Uyên phát hiện nhóc con trong lòng có điểm khác thường.

“Vô Uyên, người kia hình như Ngưng Nhi đã từng gặp qua a....”

71. Chương 70: Giải Độc (thượng)

“Ta hình như đã gặp y ở đâu rồi.”

Nhìn cái người tím tái đang nằm trên giường đá, Đoan Mộc Ngưng khẽ nhíu mày.

Đứa nhỏ kia y cảm thấy có chút quen, nhưng y chắc chắn y chưa từng gặp người này ở đại lục Thiên Vực, bởi vì từ lúc y tới đây, y vẫn ở trong Phượng lâu cùng với Phong Vô Uyên, ngày thường cũng chỉ có tiếp xúc với người trong Phượng lâu.

Đoan Mộc Ngưng nói không đầu không đuôi có thể sẽ khiến cho người khác hiểu lầm, nhưng Phong Vô Uyên lại hiểu.

“Ngưng Nhi nói đã từng gặp đứa nhỏ này ở thế giới kia sao?”

“Hắn là có đi, nhưng không xác định được, phải đợi được sư giải độc xong, mới có thể biết chắc.”

“Ân, chúng ta ra ngoài trước, những thứ được sư cần cũng đã chuẩn bị xong rồi.” Thấy mọi người bưng nước ấm tỏa nhiệt khí bốc ra mùi được liệu đi vào, Phong Vô Uyên liền ôm Đoan Mộc Ngưng bước ra ngoài.

Ghé người lên vai Phong Vô Uyên, Đoan Mộc Ngưng nhìn người nằm trên giường, trong mắt hiện lên một tia dăm chiêu.

Chẳng lẽ bước vào đại lục Thiên Vực còn có người khác?

Có phải là đứa nhỏ trúng kịch độc này hay không?

Chờ mọi người đem đầy đủ đồ dùng tới, Lục Lâm Phi lấy từ trong bao vải của mình ra mấy bình được tề màu sắc trong suốt dị thường xinh đẹp.

Mở nút chai thủy tinh ra, Lục Lâm Phi đem mấy bình được tề kia theo thứ tự nhỏ vài giọt vào trong bồn nước ấm.

Được tề vừa hòa vào nước, y lại lấy được thảo bỏ vào trong một chậu nước ấm, chờ được trong thảo được hoàn toàn hòa tan vào trong nước tạo thành màu lục sắc, mới đem nước ấm đó đổ vào hỗn hợp bồn nước hòa được tề kia, hai dung dịch vừa trung hòa vào nhau, người trong phòng liền ngửi được một cỗ mùi vị cực kỳ kỳ lạ.

“Lúc rút châm không được có bất cứ sai sót nào, phòng ngừa trong quá trình rút châm y vì quá đau đớn mà gãy dựa, phải có người đè chặt tay chân của y.” Đưa tay vào túi tìm kiếm một hồi, Lục Lâm Phi lôi ra hai đôi bao tay trắng như tuyết: “Mang cái này vào sẽ không sợ bị nhiễm độc trên người đứa nhỏ.”

Chỉ bằng câu này cũng đủ để xác minh hai bao tay này tuyệt đối là hàng tốt.

Huyền Nguyệt Trừng đứng ở một bên không chút do dự cầm lấy bao tay mang vào, nam tử trung niên đứng bên cạnh hắn hiển nhiên là người Huyền Nguyệt Trừng tín nhiệm, cùng cầm lấy bao tay.

“Phải làm như thế nào?” Huyền Nguyệt Trừng nhìn Lục Lâm Phi.

“Chỉ cần đè y lại, không cho y động là được rồi, những chuyện còn lại giao cho ta.” Vừa nói, Lục Lâm Phi vừa đưa tay đặt lên mặt dung dịch nước và được tề.

Lòng bàn tay phát ra lục quang, nước ấm trong bồn giống như có sinh mệnh không ngừng hướng về phía lòng bàn tay y, hình thành một quả cầu nước.

Sau khi để Huyền Nguyệt Trừng và nam nhân trung niên kia chặn tay chân thiếu niên lại, tay còn lại không hấp thụ nước ấm của Lục Lâm Phi lại phát ra ánh sáng lục sắc.

“Bắt đầu.....”

.....

“Mời đại nhân và tiểu công tử dùng trà.”

Phòng khách đã được Huyền Nguyệt Trừng sai người chuẩn bị sẵn sàng, Phong Vô Uyên và Đoan Mộc Ngưng ngồi vào bàn ăn cùng đợi.

“Không biết khi nào được sư mới ra?” Ngồi trong lòng Phong Vô Uyên, Đoan Mộc Ngưng lắc lắc hai cái chân bé bé, cầm đặt lên trên bàn ăn đã được trải khăn.

“Hắn là phải mất một lúc, Ngưng Nhi đói bụng không?” Đưa tay sờ sờ cái bụng nhỏ, Phong Vô Uyên nhìn ra ngoài phòng, sắp hết ngày rồi.

“Không đói bụng, Ngưng Nhi không đói bụng...” Cái miệng nhỏ khê kêu.

Cô lỗ lỗ — giống như muốn làm trái ý Đoan Mộc Ngưng, cái bụng nhỏ của hân lập tức phát ra âm thanh cô lỗ, khiến gương mặt y nhất thời đỏ bừng một mảnh.

“Ha ha, nhóc con còn nói không đói bụng, vậy cái bụng nhỏ như thế nào lại kêu lên vậy?” Thản nhiên cười khê, Phong Vô Uyên đưa tay sờ sờ cái bụng nhỏ của Đoan Mộc Ngưng, đem bé con đang ghé mặt lên bàn ôm lấy.

Nữ quan đứng ở bên cạnh hầu hạ là một người thông minh lanh lợi, nghe thấy bụng Đoan Mộc Ngưng kháng nghị, liền hướng Phong Vô Uyên cung kính khom người rời đi.

Rất nhanh sau, nữ quan đã bưng tới một chén cháo đậu đỏ thơm lừng lại.

“Đây là cháo đậu đỏ đặc sản của Hồ tộc, mời tiểu công tử chậm dùng.” Dem cháo đậu đỏ bưng lên, nữ quan cung kính nói, sau đó đưa mắt dừng lại trên người Phong Vô Uyên: “Xin hỏi đại nhân có muốn dùng thiện (dùng cơm) chưa? Hồ đế đã phân phó trù phòng (nhà bếp) làm thức ăn chiêu đãi.”

“Không cần, chờ được sư và Hồ đế ra rồi dùng cũng được.” Đối mặt với người ngoài, Phong Vô Uyên liền trở lại tính cách lạnh nhạt.

“Vâng.” Nữ quan khom người hành lễ sau đó thối lui ra đến cửa phòng.

Đại khái là Huyền Nguyệt Trừng thông báo trước Phong Vô Uyên không thích gần người, cho nên nữ quan mới giữ khoảng cách xa đến như vậy.

Cầm lấy thìa múc một muống cháo đậu đỏ thổi thổi cho nguội bớt, Phong Vô Uyên mới đưa đến bên miệng Đoan Mộc Ngưng.

Mở miệng ngậm lấy muống cháo đậu đỏ, Đoan Mộc Ngưng mỉm cười ngọt ngào.

“Ngọt nha, Ngưng Nhi thích, Vô Uyên cũng ăn ăn.” Có đồ ăn ngon, Đoan Mộc Ngưng đều thích cùng nam nhân đang ôm mình chia sẻ.

“Không được, vật nhỏ ăn là tốt rồi.” Ôn nhu cười, lại múc một muống cháo thổi thổi dứt cho Đoan Mộc Ngưng.

Lúc Lục Lâm Phi và Huyền Nguyệt Trừng đi ra khỏi phòng, trăng đã muốn lên cao, thật hiếm khi lại có một buổi tối không có mưa phùn, bầu trời đêm trong suốt đầy sao nhấp nháy.

“Như thế nào rồi?” Ôm Đoan Mộc Ngưng đang ngủ gà ngủ gật trên đùi, Phong Vô Uyên nhìn hai người.

“Đoạt mệnh châm đã lấy ra, ta đem độc tạm thời ngưng tụ lại một chỗ, bảo vệ tâm mạch, ngày mai chỉ cần dùng được bức độc ra là xong.” Lục Lâm Phi cười nhạt, hoàn toàn không có cảm giác mệt mỏi.

“Cám ơn các người đã giúp ta.” Huyền Nguyệt Trừng mở miệng nói lời cảm tạ.

“Phượng tộc ta không thích chiến tranh, là có người có ý định châm ngòi ly gián, kia cũng không thể trách người.” Hạ mắt, nhìn đứa nhỏ trong lòng đang nặng nề ngủ, Phong Vô Uyên lộ ra một tia sủng nịch nồng đậm.

Hân cảm giác mình đang chậm rãi thay đổi, đơn giản chỉ là vì đứa bé trong lòng....

72. Chương 71: Giải Độc (hạ)

Trải qua một đêm nghỉ ngơi, thời điểm Đoan Mộc Ngưng tỉnh lại thật đúng là tinh thần no đủ, đuổi thân người được bọc trong chăn vài cái, lăn qua lộn lại không chịu đứng lên.

“Vật nhỏ, đã ngủ đến giờ ăn cơm trưa rồi, nhanh đứng lên đi.” Nhìn con sâu nhỏ trong bọc chăn, trong mắt Phong Vô Uyên hiện lên vẻ sủng nịch, đưa tay đem cả người và chăn ôm vào trong ngực.

“Vô Uyên, có phải sau khi giải độc xong, chúng ta sẽ trở về Phượng lâu không?” Cọ cọ, khuôn mặt nhỏ nhắn đang yêu từ trong chăn chui ra, con người đen láy trong veo sáng long lanh nhìn Phong Vô Uyên tràn đầy chờ mong.

“Đúng vậy, đợi được sự làm xong việc, chúng ta trở về.” Hôn nhẹ lên má mềm mềm mịn mịn một cái, Phong Vô Uyên dịu dàng nói: “Cho nên Ngưng Nhi phải ở đây ăn cho no, nghỉ ngơi cho tốt đi.”

“Vô Uyên..... Ta nhớ nhà, nhớ trưởng lão bá bá, nhớ Tử Y.....” Vươn tay ôm lấy Phong Vô Uyên, Đoan Mộc Ngưng đưa cảm gác lên đôi vai rộng lớn kia, hít thở hương vị thản nhiên trong trẻo nhưng lạnh lùng, khẽ nói.

Nguyên bản dự định sau khi giải quyết vấn đề lũ lụt của Tinh Linh tộc xong sẽ về lại tộc, sau lại xảy ra nhiều chuyện tình liên tiếp như vậy, tính lại cũng đã xa Phượng lâu hơn hai tháng.

Ôm bé trong lòng, nghe thanh âm non nớt nói, trong mắt Phong Vô Uyên hiện lên một tia cười khẽ.

Hắn hiểu nhà mà đứa nhỏ đang nói chính là chỉ Phượng lâu, không phải là nhà ở thế giới bên kia của y.

Nhóc con rớt cục đã khẳng định sẽ sống ở đại lục Thiên Vực rồi.

“Chờ mọi việc xong xuôi, chúng ta trở về.”

“Àn.....” Đoan Mộc Ngưng mỉm cười ngọt ngào: “Sau khi về nhà, ta lại muốn tiếp tục sửa cái xe của ta!!” Hai mắt tỏa sáng.

Lời này vừa nói ra, Phong Vô Uyên hần xém chút nữa đã đem đứa nhỏ trong lòng quật xuống đất, vừa mới được y làm cho cảm động không bao lâu nay đã không còn sót lại chút gì.

Nhóc con này, đầu óc vẫn là nghĩ đến cái xe kỳ quái kia..... Muốn về nhà, là vì cái xe chết tiệt kia.

Ăn cơm trưa xong, Lục Lâm Phi và Huyền Nguyệt Trừng chuẩn bị một cái đục dưng (bồn tắm thời xưa) thật to đặt ở trong sân, bên trong đổ đầy nước ấm, sau đó đem cả sọt được thảo to dùng cùng được tề đổ vào nước.

Được thảo và được tề mới vừa thả xuống, nước nóng kia cư nhiên liền biến thành một màu đen như mực, nhưng lại không ngừng toát ra bọt khí.

Đoan Mộc Ngưng hiếu kỳ được Phong Vô Uyên ôm đứng ở trong đình viện, kéo dài cổ nhìn vào bên trong đục dưng.

Khắp sân đều là mùi vị thuốc đậm đặc gay mũi, loại hương vị này khiến cho người ta không rét mà run.

Không cần nhìn cũng đủ biết không phải là thứ gì tốt lành rồi.

“Tiểu công tử không cần uốn cổ nhìn như thế, thân có dài ra cũng nhìn không tới đâu.” Lục Lâm Phi nhìn thấy Đoan Mộc Ngưng hiếu kỳ, giấu cột y vài câu, liền nhìn thấy Huyền Nguyệt Trừng đã đem người bị trúng độc ôm ra.

Lúc Huyền Nguyệt Trừng ôm thiếu niên ra, hiện tại nhìn lại, sắc mặt thiếu niên đã không còn thâm tím giống như đêm qua nữa, lại trở thành màu xanh đậm, hiển nhiên hôm qua Lục Lâm Phi đã xử lý xong một phần độc cho thiếu niên rồi.

Thiếu niên được đặt vào bên trong đục dưng, một trận bọt khí rất nhanh xuất hiện, đủ để thấy phương pháp giải độc của Lục Lâm Phi chính là “dĩ độc trị độc” (lấy độc trị độc), thật không hổ là Quỷ Dược Sư năm đó khiến mọi người trên đại lục Thiên Vực e ngại.

“Này phải ngâm trong bao lâu?” Nhìn người trong đục dưng, Huyền Nguyệt Trừng khẽ mở miệng hỏi.

“Ngâm đến khi nào nước trong đục dưng nay biến thành màu trắng mới thôi, trong lúc đó phải không ngừng làm nóng nước, để cho nước trong đục dưng duy trì độ ấm hiện tại.” Lục Lâm Phi cầm lấy bố khăn (khăn vải) lau khô nước trên tay, nhanh nhẹn tiến vào trong đình.

“Tại sao phải duy trì độ ấm?” Huyền Nguyệt Trừng đi ở một bên khẽ hỏi.

Hắn không phải là một người thích hỏi, nhưng hiện tại người đang giải độc chính là người cực kỳ trọng yếu của hắn, khó tránh khỏi cảm thấy sốt ruột.

“Phương pháp ‘dĩ độc trị độc’ này phải dùng độ ẩm của nước bức độc thoát ra khỏi người cùng với mồ hôi, khi mồ hôi có chứa độc tiếp xúc với nước được sẽ bị trung hòa.” Đao Mộc Ngưng được Phong Vô Uyên ôm mở miệng nói.

Nghe Đao Mộc Ngưng nói, Lục Lâm Phi hai mắt sáng ngời, cười ha hả đưa tay bóp lấy hai cái má mềm kia.

“Nhìn không ra vật nhỏ người hiểu được nhiều thứ như vậy.”

Bị niết mặt, Đao Mộc Ngưng chu miệng: “Đây là do bằng hữu của ba ba ta dạy ta, hắn là cao thủ dụng độc, hắn nói để bức độc ra khỏi cơ thể có rất nhiều cách, chỉ cần không phải kịch độc lập tức tử vong, bình thường lấy sức nóng bức ra mồ hôi, dùng máu thay máu đều là phương pháp có thể dùng.”

“Yêu, xem ra bằng hữu này của người hiểu được nhiều thứ lắm a, không biết có cơ hội gặp mặt cùng hắn so chiêu hay không.” Lục Lâm Phi hiện tại hai mắt lóe sáng, đủ để thấy người này đích thị là một “Độc si” chính tông.

“Không thể được, bởi vì hắn không ở đây, hơn nữa lúc ta chưa tới nơi này hình như có nghe ba ba nói, trong một lần làm nhiệm vụ hắn vì cứu đồng bạn đã mất tích.” Đao Mộc Ngưng nhăn mặt nhăn mày.

“Thật là đáng tiếc.” Lục Lâm Phi ra vẻ tiếc hận.

Phải đến khi mặt trời lặn xuống đằng tây, sau khi màn đêm buông xuống, độc mới được giải xong, cũng không biết có phải vì trời cao nhìn thấy Huyền Nguyệt Trùng cuồng dại, hoặc là kẻ trúng độc chưa tới số chết hay không, mà suốt cả ngày này cứ nhiên không có lấy dấu hiệu chứng tỏ trời sắp mưa.

Màu nước trong dục dần dần nhạt bớt, sắc mặt của thiếu niên cũng từ từ trở lại bình thường, khôi phục màu sắc trắng nõn nên có.

Bởi vì bị trúng độc, sắc mặt của thiếu niên cũng vẫn là tái nhợt như trước.

Lục Lâm Phi bắt mạch cổ tay cho thiếu niên, khỏe miệng gọi lên một tia cười nhạt hài lòng.

“Tốt lắm, độc trí mạng trong cơ thể này đã muốn bức ra gần hết, độc tố còn lại sau này sẽ tự động bức ra khỏi cơ thể, Hồ để người chuẩn bị nước ấm tắm rửa cho đứa nhỏ này đi, để y nghỉ ngơi thật tốt, khi tỉnh lại sẽ không còn việc gì nữa, ta cũng sẽ sắc một ít dược cho y, khi nào y tỉnh thì dùng.” Lục Lâm Phi người này luôn tùy tâm mà làm việc, chỉ cần tâm tình của y tốt, bảo đại gia y làm cái gì cũng được, mà hiện tại lại khuyên mãi thêm dịch vụ cho Huyền Nguyệt Trùng, hiển nhiên tâm tình là đang rất tốt a.

“Làm phiền Lục y sư.” Huyền Nguyệt Trùng hướng y gật đầu cảm tạ, cũng hướng Phong Vô Uyên và Đao Mộc Ngưng gật gật đầu, sau đó ôm lấy người trong dục đứng ra.

Nhìn người ôm trong lòng, một giọt lệ trong suốt lăn ra khỏi dung nhan tuấn mị, rơi lên gương mặt tới nhợt của thiếu niên.

“Niệm Nhi..... Thật tốt quá..... Người rốt cuộc không có việc gì....”

73. Chương 72: Ở Dị Thế Gặp Lại Bạn Cũ

Thật hiếm nha, Phong Vô Uyên và Đao Mộc Ngưng luôn như hình với bóng, hôm nay cứ nhiên lại không ở bên cạnh nhóc con.

Nguyên lai là cũng bởi vì phải thảo luận công việc với Hồ để Huyền Nguyệt Trùng.

Kết quả, trách nhiệm chăm sóc Đao Mộc Ngưng hoa hoa lệ lệ liền rơi thẳng xuống đầu dược sư đại nhân thân ái – Lục Lâm Phi.

Đứa nhỏ mở to mắt nhìn chăm chăm vào thiếu niên thanh tú vẫn còn bất tỉnh ở trên giường.

“Được sư, y sao còn chưa có tỉnh lại?” Nhấn mặt nhấn mày, Đoan Mộc Ngưng nhìn Lục Lâm Phi đang bắt mạch cho thiếu niên.

“Trúng phải kịch độc, lại bị độc châm đâm vào cơ thể chặn lại kịch độc, ngăn trở máu lưu thông, nếu để qua một hai ngày nữa, đứa nhỏ này cho dù có uống được tiên đan cũng khó sống, mạch tượng bây giờ đã dần dần ổn định lại, rất nhanh sẽ tỉnh lại thôi.”

Ngồi xếp bằng ở trên giường, Đoan Mộc Ngưng đưa tay nâng má, nhìn người nằm trên giường, không biết tại sao, càng nhìn người này lại càng cảm thấy quen mắt, nhưng lại không nhớ ra được y nhìn thấy ở đâu.

Với tính cách của nhóc con, nếu không phải là người cực quen, y bình thường đều quên tất tần tật.

Giống như lúc trước còn đi học, một lớp có sáu mươi học sinh, trừ bỏ vài người xung quanh cùng chơi đùa với y là còn hơi nhớ tên ra, người khác ngoài cảm giác hơi quen quen thì chẳng nhớ được gì.

Ngay cả ba ba khốc liệt của y còn phải lắc đầu thở dài ngao ngán.

Nghĩ tới nghĩ lui, lại nghĩ đến hai vị phụ thân của mình ở thế giới kia, trong lòng Đoan Mộc Ngưng không khỏi đau xót.

Không thấy y, ba ba và phụ hoàng nhất định là rất lo lắng.....

Phi thuyền đã bị hỏng, không thể trở về nhà được nữa....

Ai, may mắn ba ba và phụ hoàng vẫn còn trẻ, sinh thêm một tiểu đệ đệ nữa chắc là không khó lắm đâu ha....

[Thiên Phượng: Con, người đang nghĩ đến đâu a....]

Trong lúc Đoan Mộc Ngưng đang hồn lìa khỏi xác bay vẩn vơ, cái người đang nằm hôn mê trên giường khẽ lay động mi.

“Nguyệt Trùng...” Tiếng gọi khẽ mỏng manh phát ra khỏi cái miệng nhỏ xinh của thiếu niên.

Đoan Mộc Ngưng đang nằm mơ giữa ban ngày nghe thấy tiếng kêu liên giật mình sững sốt, phục hồi tinh thần, nhìn xuống, chỉ thấy thiếu niên kia đang từ từ mở mắt nhìn mình.

“Ai.... Người tỉnh lại rồi!” Hai mắt Đoan Mộc Ngưng lập tức sáng người, xoay mặt nhìn lại, phát hiện Lục Lâm Phi đã đi mất tiêu.

A, được sư biến đi lúc nào vậy?

“Người là.....Ai....” Thanh âm yếu ớt nhẹ nhàng, thiếu niên nhìn Đoan Mộc Ngưng, hỏi bằng giọng khàn khàn.

“Ta..... Ta là Đoan Mộc Ngưng!” Nở nụ cười tươi rói: “Được sư nói nếu người tỉnh lại liền cho người uống chút nước, tránh cho cơ thể người thiếu nước trầm trọng, đợi một lát, ta lấy trà cho người uống.” Nói xong, không chờ đối phương đáp lại, thân hình nho nhỏ đã leo xuống giường, đi tới bàn giữa phòng.

Động tác leo lên ghế linh hoạt đến mức hoàn toàn nhìn không ra đây chỉ là một đứa bé chưa đầy hai tuổi, Đoan Mộc Ngưng từ từ nhắc bình trà đổ trà vào chén, chén vừa đầy được một nửa liền ngưng lại.

Vật nhỏ hình như vừa nghĩ ra điều gì đó, lại duỗi tay cầm lấy thêm một cái chén rỗng, đem cả chén lẫn bình trà quay trở lại giường.

“Người....” Thiếu niên nhìn y cầm cả bình trà quay lại, trên mặt lộ ra tia kinh ngạc.

“Người hôn mê nhiều ngày như vậy, nhất định là rất khát, ta chạy nhiều sẽ bị mỏi chân, cho nên đem nguyên bình tới, người muốn uống bao nhiêu liền có bấy nhiêu!!” Nói xong liền rót đầy ly trà đặt ở một bên, sau đó đưa tay nâng thiếu niên dậy: “Đến, uống đi.”

“Cám ơn....” Nhìn Đoan Mộc Ngưng không chớp mắt, thiếu niên cầm lấy ly trà y đưa qua, uống một hơi.

Uống liền tục năm ly trà, thiếu niên rốt cục cũng cảm giác được cổ họng không còn khó chịu nữa.

“Uống nữa không?”

“Không uống nữa.” Thiếu niên mỉm cười, hình như đã xác định được gì đó.

“Được sư chắc là đã đi sắc thuốc rồi, Hồ ly ca ca và Phong Vô Uyên đang thương nghị công việc, lát nữa sẽ đến, người tỉnh rồi, Hồ ly ca ca nhất định sẽ rất vui.....A, người sao vậy, trên mặt ta có cái gì hả?” Đoàn Mộc Ngưng đang vui vẻ nói chuyện đột nhiên phát hiện thiếu niên vẫn còn nhìn mình chăm chăm, hơi sững sốt.

“Người một chút cũng không có thay đổi gì hết nha.... Đoàn Mộc đồng học.” Thiếu niên nhìn đứa nhỏ ngốc lảng trước mặt, mỉm cười.

Lời vừa nói ra, cái miệng nhỏ của Đoàn Mộc Ngưng đã trương thành hình chữ “o”.

“Người.... Người.... Người gọi ta là Đoàn Mộc..... Đoàn Mộc đồng học..... Người rốt cuộc là ai!!” Đưa cái tay nho nhỏ chỉ chỉ vào thiếu niên, thực hiển nhiên Đoàn Mộc Ngưng đã bị dọa sợ rồi.

Trước kia đã cảm thấy người này rất quen, mà hiện tại thiếu niên này còn lại gọi y như vậy, nguyên lai rơi tới dị thế không phải chỉ có mình y.

“Ta là Mộ Niệm Hựu, đồng học cùng lớp với người, người đã từng giúp ta....” Từng cùng trường cùng lớp với Đoàn Mộc Ngưng, Mộ Niệm Hựu đương nhiên biết cái chứng bệnh hay quên người của Đoàn Mộc Ngưng.

“Mộ Niệm Hựu..... Mộ Niệm Hựu.....” Cào cào tóc, Đoàn Mộc Ngưng thì thảo, một lát sau, đôi mắt đen láy đang ảo não bỗng sáng rực, đưa cái tay đang cào tóc thành kiểu tổ quạ chìa tới trước mặt Mộ Niệm Hựu: “Này.... Nghe người nói, lớp ta hình như cũng có người tên này a.....”

Về bề ngoài thôi.... Có ấn tượng, nhưng không sâu sắc lắm.

“Người từng giúp ta.....” Nhìn Đoàn Mộc Ngưng, Mộ Niệm Hựu khẽ cười.

“Có chuyện như vậy sao!?” Đoàn Mộc Ngưng kinh ngạc mở to hai mắt: “Ta sao lại không nhớ.”

“Chuyện xảy ra vào đầu tháng ba, lúc tan học ta bị người ta cản lại, là người giúp ta đánh người xấu.” Mộ Niệm Hựu còn hiện lên vẻ thật sự sùng bái: “Lúc đó ta cảm thấy người rất lợi hại..... Tuy rằng người không nhớ rõ chuyện này.”

“Cái kia đừng nói như vậy.....” Đoàn Mộc Ngưng ngượng ngùng đỏ mặt.

“Nhưng mà ta cảm thấy Đoàn Mộc đồng học thật sự rất lợi hại a.... Người chẳng những có thần kinh vận động tốt, thành tích học tập cũng thực vĩ đại.....” trong mắt Mộ Niệm Hựu nổi lên một tia hâm mộ: “Có lẽ người không để ý, trong ban có rất nhiều người phi thường thích người.”

“Khụ khụ..... Quả là ta không có chú ý tới....” Khuôn mặt càng lúc càng hồng, càng không được tự nhiên.

Thần kinh vận động tốt, là do di truyền từ ba ba cường hãn khốc liệt và phụ hoàng phượng hoàng của y, hơn nữa lúc nhỏ còn tập võ, thể chất đương nhiên tốt, về phần thành tích học tập của y..... Có lẽ huyết thống gia đình thực sự tốt a, thầy giáo nói y tiếp thu cái gì cũng đều đặc biệt nhanh, hơn nữa trong nhà còn có một quyển sách bách khoa toàn thư biết đi [Lam Việt].... Cho nên thành tích học tập của y như thế nào lại không tốt cho được.....

Tóm lại một câu, là di truyền a di truyền.....

“Cái kia..... Người đừng gọi ta là Đoàn Mộc đồng học nữa, nghe kỳ lắm, kêu ta là Ngưng Nhi đi, ta gọi người là Tiểu Niệm, dù sao đến đây chúng ta vẫn là bạn cũ!!” Đoàn Mộc Ngưng lộ ra nụ cười tươi rói.

“Được.” Ở tại thế giới này gặp được Đoàn Mộc Ngưng, Mộ Niệm Hựu dĩ nhiên rất vui.

“Đúng rồi, cái kia..... Tiểu Niệm, người làm sao đến được đây vậy?” Không muốn mình tiếp tục trở thành đề tài nói chuyện nữa, Đoàn Mộc Ngưng thông minh lảng sang chuyện khác.

Mộ Niệm Hựu đơn thuần đương nhiên không phát hiện ra tâm tư này của Đoàn Mộc cực cứng, gương mặt thanh tú lộ ra một tia buồn rầu.

“Ta cũng không rõ.... Ta chỉ nhớ ngày đó tâm tình không được tốt lắm, liền leo lên phi thuyền của ca ca.... Sau phi thuyền lại trục trặc.... Không biết là đụng phải cái gì....”

Nghe Mộ Niệm Hựu nói, Đoan Mộc Ngưng nháy mắt xanh mặt.

“Người.... Người nói.... Không biết là Cái gì đụng phải... liên liên....”

“Kia.....Kia..... Vậy lúc người tỉnh lại thân thể cũng biến nhỏ sao?” Sắc mặt đứa nhỏ càng thêm khó coi.

“Àn, bộ đáng bảy tuổi.” Ngụ ý y đã ở đây sống được hai năm rồi.

“No—Vì cái gì người sáu tuổi, ta lại là tiểu baby!!!” Đứa nhỏ phát điên rồi.

Khiến Phong Vô Uyên và Huyền Nguyệt Trừng vừa thương nghị xong trở về phòng, chợt nghe thấy tiếng Đoan Mộc Ngưng phát điên rống, tưởng có chuyện, hai người lập tức đẩy cửa vào.

“Niệm Nhi!”

“Ngưng Nhi!”

Hai người ngẩng đầu lên, ánh mắt mắt là thiếu niên trúng độc đã tỉnh lại, đang nằm trên giường, còn có một đứa bé đang phát điên nằm cùng.

Này.... Chuyện gì đang xảy ra?

Hai nam nhân nhất thời mê muội.

Mộ Niệm Hựu tỉnh, nhưng độc vẫn còn tồn trong người, cho nên thân thể thập phần suy yếu, hiện tại đang dựa vào trong lòng Huyền Nguyệt Trừng, được Huyền Nguyệt Trừng dứt từng miếng thuốc.

Mà Đoan Mộc Ngưng phát điên đang ngồi trong lòng Phong Vô Uyên, sắc mặt không hề khá lên được tí nào, lông mày vẫn nhíu chặt như trước.

“Cái kia.... Kỳ thật cái người đụng chính là phi thuyền của ta....”

“A....” Mộ Niệm Hựu nghe Đoan Mộc Ngưng nói, hơi hơi sững sốt, y dĩ nhiên không hề nghĩ tới chân tướng cư nhiên là như thế.

“Ngày đó ta dùng phi thuyền của thúc thúc chơi.... Đang đi lại xuất hiện trục trặc, thao tác không nhạy, ta cũng chỉ nhớ rõ hình như đâm phải cái gì đó.... Cho nên đối với chuyện này ta vẫn đều thực chú ý.... Thân thể bị thu nhỏ lại, chắc là vì chất phụ gia đặc thù trong phi thuyền ảnh hưởng....” Nắm chặt tay, Đoan Mộc Ngưng đối với chuyện mình gặp rắc rối này thập phần chú ý: “Thực xin lỗi.... Hại người tới thế giới này.... Đều là lỗi của ta.”

Nhìn đôi mắt xinh đẹp của Đoan Mộc Ngưng bắt đầu ngưng tụ sương mù, Mộ Niệm Hựu khẽ cắn môi: “Cái kia.... Ta chưa bao giờ trách ai.... Nếu đúng là như người nói, đi vào thế giới này, thực tế ta còn muốn cảm ơn người....”

“A?” Lời nói của Mộ Niệm Hựu khiến Đoan Mộc Ngưng sững sốt, ngẩng mặt bi thương nhìn người: “Nhưng mà.... Là ta hại người ly hương biệt tỉnh (xa quê).... Hơn nữa người nhà của người cũng rất tốt....”

“Bọn họ sẽ không lo lắng cho ta đâu....” Nhẹ nhàng lắc đầu: “Mộ gia là danh môn, các anh chị của ta vô luận là tướng mạo hay đầu óc so với ta đều tốt hơn, cho nên cha mẹ ta chưa bao giờ quan tâm tới ta.... Mặc kệ ta làm cái gì, cố gắng cỡ nào, bọn họ cho tới bây giờ đều không hề liếc mắt nhìn ta một cái.... Cho nên ta đã sớm chán ghét cái gia đình kia.... Đến đây gặp Nguyệt Trừng.... Hắn cho ta cảm giác ấm áp, hắn cho ta biết rằng ta vẫn còn có người cần đến.... Cho nên....” Nói xong, nước mắt từng giọt từng giọt chảy xuống: “Ta không hề hối hận....”

“Niệm Nhi, đừng nói nữa.... Thân thể của người còn rất yếu.” Thấy y rơi lệ, Huyền Nguyệt Trừng đau lòng ôm chặt y trấn an.

Nhìn Mộ Niệm Hựu không khống chế được cảm xúc, trong lòng Đoan Mộc Ngưng cũng không chịu nổi, ngẩng đầu nhìn Phong Vô Uyên.

Phong Vô Uyên ôm y này giờ không hề lên tiếng hiển nhiên hiểu được ý tứ của đứa nhỏ trong lòng, ôm lấy thân thể mềm mại của y, lặng lẽ rời đi.

“Vô Uyên....” Khuôn mặt nhỏ nhắn chôn vào vai Phong Vô Uyên, Đoan Mộc Ngưng rầu rĩ gọi.

“Àn, ta đây, vật nhỏ.” Vừa rồi nghe Đoan Mộc Ngưng và Mộ Niệm Hựu trò chuyện, Phong Vô Uyên cũng hiểu biết đại khái.

“Sự ràng buộc giữa người và người, có đôi khi rất kỳ diệu.” Nâng mặt lên, con người mang theo nước mắt chống lại đôi hồng mâu luôn mang theo tia sủng nịch nhìn mình kia: “Vô luận là sinh ở tại thế giới nào đi nữa, chỉ cần hai người có duyên, cái loại ràng buộc này sẽ không bao giờ bị đứt, sẽ dẫn người này đến thế giới khác tìm người kia...”

“Đúng vậy.... Thật kỳ diệu.” Nhẹ nhàng hôn lên gương mặt còn đầm nước mắt kia.

“Người ràng buộc của Tiểu Niệm chính là Hồ ly ca ca....” Nghĩ như vậy, trong lòng y có chút tốt lên.

Tựa hồ lần này gặp rắc rối cũng không phải là chuyện xấu.

“Àn, mà người ràng buộc duyên phận cùng Ngưng Nhi đó chính là ta.” Hôn lên đôi môi phẩn nộn đỏ mọng, Phong Vô Uyên khẽ nói: “Cám ơn người, đã đến bên người ta.”

Hai đôi môi lại tiếp hợp nhau, không cần ngôn ngữ, bọn họ đều hiểu trong lòng đối phương đang nghĩ cái gì.

Cuốn thứ nhất hoa lệ kết thúc.....

Cuốn thứ hai lập tức bắt đầu, sẽ là ba năm sau, câu chuyện cực cực năm tuổi.

74. Chương 73: Trí Nảo (thượng)

Đoan Mộc Ngưng bị bắt, Mộ Niệm Hựu bị hạ độc, không ngờ lại khiến quan hệ giữa Hồ tộc và Phượng tộc càng ngày càng thân, sau khi hai tộc hiệp lực cùng ‘Tuyệt’chen ép Hồ tộc, rốt cục cũng thanh bình trở lại, cứ như vậy mà sống tiếp, nhaoáng một cái, đã qua ba năm.

Phượng điện sáng sớm tắm trong ánh nắng rực rỡ, chim chóc đua nhau xướng lên thanh âm dễ nghe cực động lòng người, thông báo buổi sáng tươi đẹp đã tới.

Xèo xèo—

Đột nhiên, một trận thanh âm kỳ quái từ phòng bên cạnh Phượng điện truyền ra, vừa nghe liền khiến người ta lông tóc dựng đứng.

“Tiểu công tử....” Nghe thấy tạp âm rất nhỏ nhưng đủ sức làm cho người ta run hết cả da đầu, Tử Y bị Đoan Mộc Ngưng nhốt ở bên ngoài nhẹ nhàng đẩy cửa ra, khẽ gọi, sợ làm kinh động đến người bên trong.

Tử Y biết căn phòng này đang chứa dị vật tròn tròn năm năm trước rơi xuống đây cùng với Đoan Mộc Ngưng, toàn bộ người trong Phượng lâu đều không thể nào đoán ra hay nghiên cứu được đây là cái gì.

Chẳng qua bọn họ biết Đoan Mộc Ngưng xem cái thứ kỳ quái này như là bảo bối, sau khi dị vật được đặt vào trong phòng này Đoan Mộc Ngưng liền hạ lệnh không cho người tiến vào, còn ra lệnh đem một miếng vải thật to trùm lên nó.

Chiều theo lời Đoan Mộc Ngưng nói chính là dùng để.... chống bụi, như vậy sẽ không cần sai người quét tước dọn dẹp nữa, tiết kiệm được không ít nhân lực tài lực.

Đoan Mộc Ngưng cũng rất ít khi bước vào đây, vậy mà mới sáng sớm hôm nay, sau khi Phượng Quân Phong Vô Uyên rời khỏi Phượng điện đi xử lý công vụ, y đột nhiên lại chạy vào trong phòng không biết là đang nghịch cái gì, lại không ngừng phát ra từng trận thanh âm nho nhỏ kỳ quái, thực làm cho người ta lo lắng.

Xèo xèo –[điên cuồng đánh chữ ~ xèo xèo ~]

Thanh âm kỳ quái khiến người ta lông tóc dựng đứng từ trong phòng truyền đến, Tử Y ôm cửa nhìn lên nhất thời kinh ngạc mở to hai mắt.

Chỉ thấy bên trong phòng nguyên bản âm u đột nhiên lóe ra một trận điện quang chói mắt, nháy mắt xuất hiện cái bóng đen thù lù cao lớn, dữ tợn như yêu quái.

Trải qua nhiều năm huấn luyện, pháp thuật của Tử Y so với ba năm trước càng thêm lợi hại, khiến cho Phong Vô Uyên gật đầu chấp thuận để hắn làm hộ vệ cho Đoan Mộc Ngưng, đủ để thấy năng lực của hắn đã được hội đồng công nhận, chẳng qua năng lực của Tử Y chúng ta tuy rằng mạnh thì có mạnh, nhưng lại có một cái nhược điểm, chính là rất sợ ma a.

“A—” Hiện tại nhìn thấy một màn này, hắn không sợ đến hồn phi phách tán mới là lạ, tiếng thét hoa hoa lệ lệ cất lên, thân thể lao đảo, thẳng tắp té lăn trên mặt đất.

“Phát sinh chuyện gì?” Phong Vô Uyên vừa vặn trở lại Phương diện, chợt nghe thấy tiếng thét chói tai của Tử Y, không khỏi bước nhanh đến.

“Phương Quân..... Tiểu công tử..... Tiểu công tử..... Hắn —” Tử Y đưa tay chỉ vào cửa phòng đang khép hờ.

“Ngưng Nhi, Ngưng Nhi làm sao vậy?” Mây kiếm vừa nhú, Phong Vô Uyên liền trực tiếp đẩy cửa ra: “Ngưng Nhi—”

Oành —

Phong Vô Uyên vừa đẩy cửa ra, trong phòng nháy mắt vang lên tiếng nổ mạnh, khói đen trong phòng từ từ phiêu ra ngoài.

“A —” Tiếp đến chính là một tiếng thét thanh thúy chói tai vang lên.

.....

“Các người đang làm cái gì, ta bắt quá chỉ mới ra ngoài một lát, như thế nào lại khiến mình bấn hề hề như thế?” Phong Vô Uyên cầm khăn lau cho đứa nhỏ từ trên xuống dưới đen thui, bấn cực kỳ như vừa mới từ trong bếp lò chui ra.

“Không có gì a, sáng sớm tỉnh dậy, lại không thấy người, cho nên ta mới tìm chút gì đó giết thời gian thôi!” Tùy ý để Phong Vô Uyên lau vết bẩn trên mặt, Đoan Mộc Ngưng chu chu cái miệng nhỏ.

Đợi cho chiếc khăn trở nên đen thui không khác gì với hình tượng lúc nãy của đứa bé, làn da trắng nõn thủy nộn cùng bộ dáng tinh xảo của đứa bé mới hiện lộ ra.

Ba năm, Đoan Mộc Ngưng đã sớm trở thành tiểu nam hài xinh đẹp đáng yêu.

Mái tóc đen mềm mại đã dài đến ngang lưng, không có búi lên, gương mặt trắng nõn thủy nộn lại điểm thêm chút hồng hồng, hàng lông mi đen nhánh cong vuốt điểm xuyết cho đôi mắt đen lấy sáng ngời động lòng người, ở phía dưới cái mũi nhỏ xinh đó là đôi môi đỏ mọng xinh đẹp như hoa, đủ để thấy được tương lai nhất định sẽ là một đại mỹ nhân, mà một thân y phục bằng lụa màu cam kia lại càng tôn thêm nhan sắc của đứa bé, cùng Phong Vô Uyên một thân hồng y đứng chung một chỗ, cực kỳ xứng đôi.

“Người đã lâu rồi không có đến đây? Như thế nào lại đột nhiên muốn vào?” Đưa tay cởi áo ngoài cho Đoan Mộc Ngưng.

“Lúc trước tuổi còn quá nhỏ, tay không đủ lực, ngay cả việc cầm tua-vít thôi cũng đủ thấy mệt, đương nhiên là không tới nghịch phi thuyền rồi.” Đưa tay nho nhỏ chặn tay Phong Vô Uyên đang cởi áo của mình: “Trước đừng thay, bằng không nhất định lại dơ, lúc nãy bị người gọi, làm ta giật mình đem dây điện nối sai, cho nên mới bị nổ.....” Nói xong, đôi mắt đen xinh đẹp còn trừng Phong Vô Uyên một cái.

“Thật có lỗi, ta sợ người lại làm trò nguy hiểm.” Mỉm cười, Phong Vô Uyên ôm bé, đặt lên đùi của mình: “Ăn sáng trước đã, chỉ cần người không nghịch ngợm quấy rối, không khiến cho mình bị thương, việc gì cũng tùy người.”

Qua năm năm ở chung, Phong Vô Uyên đối với tính tình của thiên hạ trong lòng này đã nắm trong lòng bàn tay, năng lực hồ nháo của nhóc con thực không phải là hạng vừa.

“Được.” Cầm lấy đôi đũa Phong Vô Uyên đưa, Đoan Mộc Ngưng chọt một khối bánh đậu cấn một ngụm, hương vị ngọt ngào lan tỏa khắp vòm miệng, y cười khẽ lộ vẻ vừa lòng: “Đầu bếp bá bá càng lúc càng nấu ngon.”

Đại lục Thiên Vực không giống như người ở thế giới kia thường lấy ngũ cốc làm món chính, người ở đây bình thường sẽ dùng bắp, đậu và trái cây theo thứ tự làm đồ điểm tâm. Sống ở đây đã năm năm, nhưng Đoan Mộc Ngưng vẫn không có thói quen ăn điểm tâm như vậy, cho nên mỗi lần dùng bữa, Phong Vô Uyên đều sai người nấu một ít cháo.

“Người mỗi ngày đều chạy tới trù phòng, đầu bếp không tiến bộ làm sao được.” Phượng Quân Phong Vô Uyên tính tình đậm mạc sau khi ở cùng với Đoan Mộc Ngưng năm năm trời, rốt cuộc cũng học được cách chế nhạo người khác.

Từ sau khi Đoan Mộc Ngưng xuất hiện, mọi người ở Phượng lâu đều cảm giác được Phượng Quân của bọn họ đã thay đổi, không còn lạnh lùng giống như trước kia.

“Chờ ta sửa Trí Não xong, sẽ bắt Trí Não chỉ cho đầu bếp bá bá và Vô Uyên vài món ăn chưa từng nếm qua a!!” Nhóc con đắc ý dào dạt, cái miệng nhỏ chu lên, tràn đầy tự tin.

Nhìn bộ dáng đáng yêu của Đoan Mộc Ngưng, Phong Vô Uyên nở nụ cười, nhin không được hôn lên mặt bé một cái.

“Ta thực mong mở món ăn mới của Ngưng Nhi.... Bất quá, Trí Não là cái gì?” Đầu Phong Vô Uyên chọt hiện ra hình ảnh của một con nhím có răng béo dồ dồ, nhưng rất nhanh liền phủ quyết.

Tuy đã sống chung rất lâu, nhưng chuyện tình của vật nhỏ, hắn vẫn còn có rất nhiều điều không hiểu, giống như mấy thứ kỳ quái ở trong phòng kia, cho dù hắn phi thường quen thuộc với cái dị vật tròn tròn.

“Trí Não là tên gọi tắt của kỹ sĩ ‘Trí Năng Điện Não’, lúc trước bởi vì bị trục trặc không thể khống chế được, cho nên mới đựng vào phi thuyền của Tiểu Niệm, phi thuyền rơi xuống thì Trí Não cũng bị hư luôn.” Uống một ngụm cháo nấu với trứng chim, Đoan Mộc Ngưng giải thích: “Nguyên bản là vì không có đủ linh kiện, cho nên ta hủy đi làm thành cái xe, bất quá sau khi tha chiếc phi thuyền của Tiểu Niệm về, mới phát hiện bên trong có rất nhiều linh kiện vẫn còn dùng được, cho nên lại phá phi thuyền ra đem linh kiện ra tu sửa lại Trí Não....”

“Người gì gì đó ta đều không hiểu, bất quá đại khái chính là cái thứ được tha từ Hồ tộc về rất có ích với người.” Đối với mấy loại máy móc tiên tiến ở hiện thế, Phong Vô Uyên thân ở dị thế đương nhiên là không có khả năng hiểu được, bất quá Phượng Quân đại nhân chúng ta cho dù không hiểu, nhưng đầu óc cũng không có ngốc, dễ dàng lý giải lời nói của Đoan Mộc Ngưng.

“Ân, Vô Uyên thực thông minh.” Nâng mặt lên, hôn hai má Phong Vô Uyên mỗi bên một cái, thưởng a.

Ba năm trước đến Hồ tộc, gặp gỡ Mộ Niệm Hựu cũng rơi xuống đại lục Thiên Vực giống mình, thời điểm giải độc cho Mộ Niệm Hựu xong chuẩn bị trở về Phượng tộc, cư nhiên phát hiện ra phi thuyền của Mộ Niệm Hựu.

Đoan Mộc Ngưng cực kỳ yêu thích máy móc đương nhiên sẽ không bỏ qua nguyên liệu tốt này rồi, nhất quyết mượn một chiếc xe, đem một đồng nhìn như sắt vụn ấy tha về Phượng tộc.

Có một đồng “nguyên liệu” tốt như vậy, Đoan Mộc Ngưng tính toán kỹ lưỡng, rốt cuộc cũng tìm ra được cách có thể làm cho siêu cấp máy tính của mình sống lại, vì thế càng không buông tha cơ hội tốt như vậy.

Sau khi ăn xong, nhóc con bay nhanh như chim quay vào trong phòng tiếp tục mân mê chế tác....

Nhóc con mới vừa bước vào, Phượng Quân đại nhân đã hạ lệnh không được đóng cửa, vì thế Tử Y hộ vệ buổi sáng mới vừa bị kinh hách một trận cuối cùng cũng định thần lại được.

May mắn không phải quỷ thật.....

75. Chương 74: Trí Nã [hạ]

Nhìn Đoan Mộc Ngưng đi ra, Phong Vô Uyên lại tiếp tục bữa sáng, nào biết mới vừa ăn có hai miếng, vật nhỏ vừa mới tíu tíu rồi đi lại quay trở lại ôm cửa, mắt ngập nước.

“Vô Uyên....”

“Làm sao vậy?” Nhìn đôi mắt ngập nước của nhóc con, Phong Vô Uyên liền biết có chuyện không tốt rồi.

“Cái kia.... Cái kia....” Gương mặt đột nhiên đỏ ửng, ngượng ngùng, giấu nửa gương mặt đằng sau cửa, khe khẽ nói: “Cái kia.... Ta muốn gỡ bộ phun nhiên liệu ra.... Nhưng mà.... Nhưng mà khí lực không đủ, mấy cái đinh ốc kia vận không ra.... Vô Uyên giúp ta gỡ được không....”

Tuy đã năm tuổi, cầm cờ lê, tua-vít, kìm sắt gì đó đã không thành vấn đề, nhưng mà dùng đôi tay này mà vận đinh ốc thì coi bộ vẫn còn khó a.

Rơi vào đường cùng, Đoan Mộc Ngưng ngượng ngùng đành đi tìm Phong Vô Uyên.

Nhìn đứa nhỏ trốn sau cửa, Phong Vô Uyên yếu ớt cười: “Được, chờ ta ăn sáng xong sẽ giúp người.”

Nghe Phong Vô Uyên nói, đứa nhỏ núp sau cửa mới lộ ra nụ cười ngọt ngào: “Ngưng Nhi biết Vô Uyên tốt nhất mà.”

Nói xong, nhóc con từ đằng sau cửa đi ra, chui vào lòng Phong Vô Uyên, ôm lấy thắt lưng hắn làm nũng.

“Đứa ngốc.” Dem nhóc con làm nũng ôm vào lòng, Phong Vô Uyên tiếp tục dùng bữa.

Ăn xong bữa sáng, còn chưa kịp để nữ quan bưng nước rửa tay, nhóc con đã vội vàng kéo Phượng Quân đại nhân rời bàn.

“Đừng chạy nhanh như vậy, coi chừng té.” Để mặc nhóc con lôi kéo mình, thiếu chút nữa vấp phải cửa mà ngã, Phong Vô Uyên vội nhắc.

“Có Vô Uyên ở đây, không sợ ngã.” Hoàn toàn tín nhiệm, Đoan Mộc Ngưng đã lôi được Phong Vô Uyên đến phòng chứa phi thuyền.

Trong phòng, ngoài mảnh vải to dùng để che bụi cho phi thuyền bị nhồi một đồng như rác ở trong góc ra, trên mặt đất hiện tại bày la liệt những thứ Phong Vô Uyên chưa từng nhìn thấy.

Nhưng Phong Vô Uyên dám khẳng định, đây toàn bộ đều là thứ trong rương có thể thu nhỏ lại của Đoan Mộc Ngưng.

Ngồi xổm xuống cầm lấy một thứ nặng nặng màu bạc, Phong Vô Uyên mặt nhăn mày nhú, xem ra thứ này chẳng những kỳ quái, mà còn có vẻ nguy hiểm a.

“Đây là cái gì?” Thanh âm thản nhiên lại lộ ra một tia tò mò hiểm có.

“Đó là cờ lê.... Dùng để vận gỡ đinh ốc.” Đưa tay cầm lấy cái tua-vít vận con ốc nhỏ đang giữ chặt một sợi dây điện, sau khi dây điện được gỡ ra, chính là đám ốc lớn Đoan Mộc Ngưng vận không ra.

“Vô Uyên, giúp ta dùng cờ lê vận nó ra đi.” Đôi tay dính đầy dầu máy đen thùi lù, nhóc con thập phần bất đắc dĩ nhìn con ốc to kia.

Nghe thấy Đoan Mộc Ngưng gọi, Phong Vô Uyên cầm cái thứ kỳ quái trên tay gọi là “cờ lê” đi qua.

“Phải làm như thế nào?” Ngồi xổm bên cạnh nhóc con, Phong Vô Uyên nhìn thứ kỳ quái đáng trước mặt, không biết vì sao trong lòng lại có một tia khản trương.

Cảm giác như vậy thật là chưa từng có, giống như đứa nhỏ lần đầu tiên nhìn thấy đồ chơi mới lạ.

“Phía mặt trên cờ lê có một ống trục có thể chuyển động, chỉ cần dùng cổ tay xoay một cái liền có thể đem ốc vận ra. Vô Uyên nhìn xem đám ốc trên đó là lớn hay là nhỏ mà chọn kích cỡ cờ lê cho phù hợp, vận

xuống rồi vắn lên là ổn, đây là phi thuyền sản phẩm tân tiến thế hệ thứ hai, linh kiện còn rất mới, cho nên sẽ không bị gỉ sét đâu.” Đoan Mộc Ngưng vừa cẩn thận mở vật gì đó giống như cái hòm, vừa chỉ đạo Phong Vô Uyên.

Hắn đã từng nhìn qua Đoan Mộc Ngưng làm nũng, nghịch ngợm, đáng yêu, tò mò, vui vẻ, thương tâm.... Nhưng đây là lần đầu nhìn thấy bộ dạng chuyên chú của nhóc con.

Không biết tại sao, bộ dáng chuyên chú của Đoan Mộc Ngưng lại làm cho tim của hắn tim đập thành thịch không thôi.

Hít sâu một hơi, Phong Vô Uyên cố gắng khống chế tâm thần, bắt đầu công tác Đoan Mộc Ngưng chỉ đạo hắn làm.

Không biết là vì Phong Vô Uyên quá thông minh hay là vì hắn giống Đoan Mộc Ngưng đối với máy móc cực kỳ có thiên phú, Đoan Mộc Ngưng chỉ vừa mới nói qua, hắn liền biết cách sử dụng thứ công cụ trên tay, chỉ cần một lát đã đem toàn bộ đỉnh ốc gắn bộ phun nhiên liệu tháo rời ra.

Lúc vắn cái ốc cuối cùng, Phong Vô Uyên theo trực giác gỡ bộ phun nhiên liệu ra khỏi phi thuyền, vì thế, cả bộ phun nhiên liệu đều nằm ở trên tay hắn.

Đoan Mộc Ngưng ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy màn này, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc, tươi cười.

“Nghĩ không ra Vô Uyên đối với phương diện máy móc cũng có thiên phú nga.” Thanh âm trong trẻo lên tiếng tán thưởng.

“Ha ha, phải không, ta đây có cần bái vật nhỏ làm vi sư, đi theo vật nhỏ học nghệ hay không đây?” Phong Vô Uyên đặt cái thứ gì đó xuống, sau đó cùng Đoan Mộc Ngưng đùa cợt.

“Đương nhiên a, đến đây, ngoan ngoãn kêu một tiếng sư phó đi.” Đoan Mộc Ngưng đắc ý dào dạt.

“Vật nhỏ người, lá gan thật sự lớn a.” Dem đầu máy trên tay quẹt một đường lên mặt vật nhỏ.

“A—” Đoan Mộc Ngưng sợ hãi kêu lên, sau đó đưa tay đánh Phong Vô Uyên, áo khoác đỏ kia liền hiện ra dấu bàn tay nho nhỏ đen thui: “Vô Uyên xấu xa.”

“Ha ha ha —”

Trong phòng truyền ra tiếng cười đùa không dứt của nam nhân và đứa nhỏ, làm cho mọi người ở bên ngoài bị một bên kinh hoàng.

Phượng Quân của bọn họ hình như đang cười....

Quả thật mỗi lần ở cùng với tiểu công tử, Phượng Quân lại thay đổi hoàn toàn a.

“Ngưng Nhi, mấy thứ trái một cái phải một cái này của người, nhìn qua thực khiến người ta khó hiểu.” Phong Vô Uyên ngồi xổm, cầm viên dạ minh châu trên tay, nhìn một đồng dây nho nhỏ đầy màu sắc bên dưới bụng phi thuyền của Đoan Mộc Ngưng.

“Cái này là dây điện, Trí Não có thể khởi động lại được hay không, đều phải dựa vào thứ này, lúc trước phi thuyền bị rơi xuống, cũng may là không bị cháy, cho nên hiện tại mới có thể sửa chữa lại được, may mắn ta trộm được con chip hảo hạng của ba ba, bằng không bị rơi như vậy, con chip thường làm sao mà chịu nổi.” Dựa vào ánh sáng phát ra từ dạ minh châu, Đoan Mộc Ngưng rút ra một mảnh nhỏ trong suốt, nhìn một đám chữ Anh khắc phía trên không hề bị xây xước, mới nhẹ nhõm thở dài một hơi.

Quả nhiên bảo bối của lão ba khốc liệt của y đều là loại siêu cường hãn, nếu là con chip bình thường bị va chạm mạnh như vậy, đã sớm nát bét rồi.

Gần con chip trở về chỗ cũ, Đoan Mộc Ngưng lại kiểm tra chỗ khác, không phát hiện ra dị trạng gì, khoe miệng gợi chút tia cười nhạt.

Lôi hai sợi dây điện ra, sau đó lấy ra một khối tinh thể phát ra tia lam quang quẩn một vòng lại một vòng.

“Được rồi. Chúng ta thử khởi động lại xem nào.” Dem tay bần chà chà lên áo, Đoan Mộc Ngưng đứng dậy, nhón chân đưa tay ấn ấn vài phím trên bàn điều khiển phi thuyền.

Nhìn thấy nhóc con nhón chân thực vất vả, Phong Vô Uyên đưa tay ôm lấy.

Phong Vô Uyên quan tâm khiến Đoan Mộc Ngưng cảm thấy rất ngọt ngào, ở trong lòng hần cọ cọ vài cái, tay lại tiếp tục ấn mã lệnh.

Xèo xèo – Hệ thống Trí Não bắt đầu vận hành.....

Đột nhiên, máy móc kêu lên vài tiếng, Đoan Mộc Ngưng hạ tay xuống khỏi bàn phím, màn hình nhấp nháy sáng lên.

“A..... Được rồi!!!” Hai mắt Đoan Mộc Ngưng sáng ngời.

Phong Vô Uyên nhìn thấy một màn trước mắt cũng tỏ ra ngạc nhiên không kém, hôn lên má Đoan Mộc Ngưng một cái: “Vật nhỏ thật lợi hại.”

Ngay lúc một lớn một nhỏ vui vẻ nhìn chăm chăm vào màn hình, màn hình đột ngột lóe một cái, hiện ra một thứ hình cầu hồng hồng vàng vàng, chiếm hết toàn bộ màn hình, mà nhìn kỹ lại hình như còn có cái đuôi lay động a lay động.

“Ngưng Nhi, đây là cái gì?” Nhìn cái thứ tròn tròn kia, Phượng Quân đại nhật nhất thời lộ vẻ hiếu kỳ.

“Mông Trí Não...” Nhẹ nhàng phiêu ra vài đạo hắc tuyến, Đoan Mộc Ngưng buồn bực, đưa tay cào tóc, sắc mặt trầm xuống, vật nhỏ bạo phát: “Hùng cực cứng, người đứng lên cho ta —”

Đứa nhỏ trong lòng luôn tỏ ra mềm mại ôn nhu hiếm khi bạo phát như vậy, khiến Phong Vô Uyên đang ôm y thiếu chút nữa làm rớt y xuống đất.

Nhìn đứa nhỏ “cường hãn” chưa từng thấy ở trong lòng, Phong Vô Uyên bạo hãn.

*cường hãn: hung dữ

*bạo hãn: ý muốn nói trên đầu anh Uyên toát ra cái dấu mồ hôi to đùng í.

Khí thế cường đại này thực sự là của vật nhỏ đáng yêu của hần sao?

“A —”

Đoan Mộc Ngưng rống giận, rốt cục cũng làm cho cái mông nhỏ hiện trên màn hình có phản ứng.

Thứ tròn tròn vừa động, lộ ra gương mặt con gấu béo đỏ đỏ y như phim hoạt hình: “Cáp a—” Há mồm đánh ngáp một cái: “Ông chủ hiện tại là ai a, sao ta lại cảm thấy đã ngủ rất nhiều năm rồi nha.... Đúng rồi, có phải là Hùng cực cứng đang ngủ mơ hay không? Sao lại thấy chủ nhân người lại giống như bị ngâm nước mà teo lại vậy.... Còn có người mất đồ tóc đỏ quần áo đỏ đẹp trai này lại ai a? Bộ đáng thực ngon....” Lau lau nước miếng.

“A—” Nhóc con phát điên: “Người đứng đắn lại cho ta!!!”

76. Chương 75: Lẻ Vào Thư Các

Mấy ngày nay, tiểu công tử – Đoan Mộc Ngưng – được Phượng Quân của bọn họ yêu thương nhất rất là kỳ quái.

Không biết bắt đầu từ khi nào, mọi người phát hiện Đoan Mộc Ngưng thường làm ra mấy cái hành động rất kỳ lạ, rất đáng sợ, bởi vì tiểu công tử đạo gần đây rất hay nói chuyện lảm bả lảm bầm với cái thứ quái quái.

Mà cái thứ quái quái kia cư nhiên lại có thể trả lời lại, mọi người trong Phượng lâu lòng tràn đầy hoảng sợ.

Đương nhiên, đây là câu chuyện tám phết thì thào to nhỏ của nhóm nữ quan tiểu tư thôi a, có ai dám công khai bảo tiểu công tử khủng khủng điên điên đâu.

Bọn hạ nhân tám chuyện nhưng thật ra hoàn toàn không có ảnh hưởng đến vật nhỏ, từ sau khi Trí Nãi có thể khởi động lại, Đoan Mộc Ngưng liền không quan tâm đến thứ gì khác, trải qua năm ngày cố gắng, rốt cục cũng đem Trí Nãi tách ra khỏi phi thuyền bị hư hỏng, sau đó Đoan Mộc Ngưng không biết từ đâu lấy ra được một cái máy ảnh kỹ thuật số, cố sống cố chết gắn vào Trí Nãi.

Đô đô –

Màn hình Trí Nãi lóe lên, rất nhanh liền xuất hiện ra một mảng chói mắt “!” sau đó xuất hiện bốn chữ “Lỗi không thể đọc”.

“A— Vì cái gì vẫn không được?” Buông tay xuống cái bàn phím đặt trên bàn, nhìn Trí Nãi, Đoan Mộc Ngưng mặt nhăn thành một đoàn.

“Tiểu chủ nhân..... Năng lực của Phượng Quân đại nhân người sâu không lường được, hơn nữa Tiểu Hùng đối với thế giới này không có đủ dữ liệu, có thể nói truyền cho ta ít tư liệu được không?” Màn hình xuất hiện một gấu con hoạt hình nho nhỏ béo đô đô.

“Làm sao mới tải dữ liệu vào người được, nơi này không giống hiện thế, không có mạng không thể truyền dữ liệu.” Đoan Mộc Ngưng đau đầu.

Công năng số một của Trí Nãi chính là lưu trữ dữ liệu, phân tích tư liệu, y và phụ thân Đoan Mộc Thanh Tôn đã hao hết tâm tư để chế tạo ra Trí Nãi, lý do chính là vì cần phải lưu trữ một khối dữ liệu quan trọng quá mức kinh khủng.

Nói Trí Nãi là một cái máy tính thông minh, không bằng nói thẳng nó là một cái đầu não máy tính độc lập có khả năng tự hỏi tự hiểu, có thể nhận thức người, phân tích người, chỉ phục tùng mệnh lệnh của chủ nhân.

Ở hiện thế, có được Trí Nãi cũng chỉ có Đoan Mộc gia một lớn một nhỏ bọn họ mà thôi, cho nên gần như không một ai biết đến nó.

“Chỉ có thể tìm tư liệu qua sách vở thôi sao.” Hùng cục cứng thực bất đắc dĩ.

“Sách vở.... Người muốn ta từng chữ từng chữ nhập vào sao a!!” Đoan Mộc Ngưng phát điên, đem tư liệu nhập vào kiểu này, cho dù y có để dành 150 từ/phút cũng là một cái nạn đề lớn nha.

“Cũng.... Cũng chỉ có chỉ có....” Trí Nãi Hùng cục cứng bạo hãn, hai con mắt không dám nhìn sắc mặt khó coi của Đoan Mộc Ngưng: “Hơn nữa.... Hơn nữa ta không thông minh như Thanh Tôn thiếu gia có thể xem hết toàn bộ sách....”

Ngụ ý chính là: Người căn bản không có bằng lão ba người, đừng có trách người khác, trách người trước đi.

“A —” Đoan Mộc Ngưng hoàn toàn phát điên rồi.

.....

Sàn sạt –

Tại một cái bồn hoa thấp trong Phượng lâu phát ra vài tiếng động nho nhỏ, thực hiển nhiên là có người đang núp ở đằng sau.

Ta đi..... Ta đi.....

Núp đằng sau cái cây, Đoan Mộc Ngưng y chang như bộ đội đánh du kích nằm rạp xuống đất bò đi tới, quần áo màu hạnh sắc sặc sẽ hiện tại đã dính đầy bùn đất bẩn hề hề, mái tóc được cột gọn gàng cũng bị cành cây giọt sương dính lấy y chang như cái tổ quạ.

“Tiểu chủ nhân.... Không phải chỉ đi lấy vài quyển sách hay sao? Sao phải làm vậy....” Trí Nãi Hùng cục cứng bị Đoan Mộc Ngưng dùng dây cột đeo lên cổ mồ hôi đầy đầu, mặt nhăn thành một đoàn.

Tổng cảm thấy cái hình ảnh này nó điện ảnh quá mức a.

“Muốn lấy tư liệu đương nhiên đi đến điện các của Cung trưởng lão, Vô Uyên có nói qua điện các của Cung trưởng lão là nơi chứa đồ nội bộ hơn nữa Cung trưởng lão lại rất yêu thích đọc sách.... Thích sưu tầm nhiều

bộ sách khác nhau, cho nên nếu muốn biết điều gì ở thế giới này, đến chỗ Cung trưởng lão là thích hợp nhất.... Có người đến....” Nhìn xuyên qua mấy cành cây, Đoan Mộc Ngưng chỉ thấy một vài đôi chân tiêu sái tiến gần đến, nam có nữ có, lập tức liền yên lặng bất động.

Đợi cho đám nam nữ kia đi xa, Đoan Mộc Ngưng mới tiếp tục bò đi, rất nhanh sau đã đến được chân tường vây quanh điện các.

Mà ngay vào lúc này, trong sân lại truyền đến thanh âm trò chuyện của hộ vệ.

“Nghe nói gần đây Tịch Lạc Cư có một tiểu quan mới đến, bộ dáng lúc cười còn muốn xinh đẹp hơn hoa khô a.” Giọng nam mang đầy vẻ hưng phấn phiêu tới.

“Thật sao? Gần đây cha ta quản ta rất chặt, không tới Tịch Lạc Cư được.” Một giọng nói khác vang lên, cũng hưng phấn không kém.

Nghe hai người nói, Đoan Mộc Ngưng mặt nhăn mày nhu, cúi đầu nhìn Trí Nảo trong lòng: “Hùng cục cưng, tiểu quan là gì?”

Hoa khô thì y hiểu, chính là vị tỷ tỷ xinh đẹp nhất sống ở kỹ viện mà các phim cổ trang tivi thường chiếu a, nhưng.... Tiểu quan lại là cái gì?”

“Này....” Nghe Đoan Mộc Ngưng hỏi, Hùng cục cưng mặt nhăn thành một đoàn, một lát sau mới chậm rãi mở miệng: “Khái niệm về tiểu quan cũng giống như cô nương thanh lâu thôi, bất quả tiểu quan là con trai.”

Thân là Trí Nảo của Đoan Mộc Ngưng, Hùng cục cưng đương nhiên biết tiểu chủ nhân của mình thông minh đến cỡ nào, nhưng cũng rất đơn thuần, cho nên cũng chỉ giải đáp ngắn gọn.

Đương nhiên, cho dù hiện tại sống ở thế giới này, nhưng tương lai nếu có một ngày trở lại thế giới kia, nếu thực sự cho Đoan Mộc Ngưng biết toàn bộ sự thật, sau khi trở về nhất định sẽ bị đại chủ nhân tẩy não nha.... Nhớ tới cái người nam nhân, trừ bỏ ở trước mặt người yêu tỏ ra ôn nhu sẵn sàng kia, cho dù có ở trước mặt đứa con cũng lộ ra bản tính lãnh khốc, Hùng cục cưng run lấy bẩy.

Tuy đại chủ nhân bình thường đối với tiểu chủ nhân luôn trầm mặc ít lời, nghe thấy hai người tán gẫu đến hăng say, liền đưa mắt chậm rãi nhìn nửa gương mặt nhỏ nhắn kia.

Nhìn thấy hai thủ vệ nói chuyện vui vẻ ở trong sân, Đoan Mộc Ngưng kiễng chân, nhanh lẹ chuồn đi.

Tuy y đã đến đây gần năm năm trời, mỗi ngày đều sống một cuộc sống cực kỳ du dương tự tại cùng với Phong Vô Uyên, nhưng kỳ thực, thân là con của Đoan Mộc Thanh Tôn, là người thừa kế Đoan Mộc gia, vật nhỏ trừ bỏ có thiên phú về phương diện máy móc ra, còn tu tập được một một hảo thân thủ.

Ngay lúc Đoan Mộc Ngưng nhanh nhẹn lách mình trốn sau núi giả, hai người kia đang nói chuyện vui vẻ đột ngột im bặt.

“A, người có nhìn thấy có cái gì đó mới vừa chạy vào trong hay không?”

“Cái gì? Cái gì vậy? Chính là quý chạy vào a, hai huynh đệ chúng ta không phải là đối thủ của nó đâu a!!”

“Nói cũng phải.... Ha ha—”

Đoan Mộc Ngưng trốn đằng sau núi giả nghe hai người nói, trên trán lập tức toát ra một cái ngả tư đường.

Thủ viện tử (người canh gác), nếu nhà y có thuê trướng người như vậy, Đoan Mộc gia đã sớm đá đít đi rồi!!

Lúc nào đó phải nói với Phong Vô Uyên mới được, phải hảo hảo chỉnh đốn lại một chút.

Bất đắc dĩ lắc đầu, Đoan Mộc Ngưng nấp đằng sau mấy bồn hoa trong sân, dễ dàng tiến nhập vào phòng.

[Ngư Ngư: Tiểu Ngưng Nhi thật sự là rất có tiềm năng làm trộm lắm nha.]

Công vụ trong tộc đã xử lý xong, Phong Vô Uyên trở về Phượng điếu lại không thấy đứa nhỏ, hai hàng lông mày không khỏi cau lại.

Từ sau khi Tử Y bế quan một năm tu luyện pháp thuật, trở thành hộ vệ Phượng điếu, Phong Vô Uyên đã khôi phục lại chức vụ cho vài ám vệ, để bọn họ đi làm nhiệm vụ khác.

Phượng Quân không thích cùng người khác tiếp xúc, cho nên ngày thường rất ít người tiến vào đây, buổi tối chỉ có hai người chủ nhân Phong Vô Uyên và tiểu chủ nhân Đoan Mộc Ngưng ở, ngoài ra còn có hai người Tử Y và Điện Vũ.

“Tiểu công tử đã đi ra ngoài, y nói muốn mang theo cái gì đó gọi là ‘Trư Nảo’ (Óc heo @_@, các nàng có phiền không nếu ta gọi Hùng cục cưng là Óc Heo mỗi khi cái tên Trư Nảo kia xuất hiện?) ra ngoài chơi...” Nhớ tới bộ dáng vui vẻ của tiểu công tử, Tử y khẽ nhăn mày.

Mấy ngày nay hành vi của tiểu công tử rất quỷ dị, đặc biệt là lúc y nói chuyện phím với cái thứ tên “Óc Heo”, bất qua nếu đã được Phượng Quân cho phép, thứ kia chắc cũng không phải là đồ vật nguy hiểm gì.

Sự xuất hiện “Trư Nảo” của Đoan Mộc Ngưng, Phong Vô Uyên đương nhiên là biết rõ hơn ai hết, nghe Tử Y báo cáo lại, khóe miệng bất giác gợi lên nụ cười như có như không.

“Vậy thì tùy vật nhỏ, nếu tới giờ cơm tối còn chưa về thì sai người tìm.” Chậm rãi bước vào trong phòng, Phong Vô Uyên chậm rãi gọi: “Điện Vũ, chuẩn bị nước ấm trước bữa tối.”

Hắn có dự cảm, lúc vật nhỏ về sẽ là một thân bám đầy bụi bẩn a.

“Vâng.”

.....

Không biết Đoan Mộc Ngưng đúng là có tiềm chất làm ăn trộm hay không, sau khi y trực tiếp tiến vào trong, liền quẹo vô một căn phòng, đập vào mắt ngay lập tức chính là một hàng giá sách.

Cung trưởng lão không hổ là một người cực kỳ si mê sách, thư phòng được quét tước cực kỳ sạch sẽ, mỗi cái giá sách đều được ních đầy sách.

“Tiểu chủ nhân, thế giới này đều dùng quyển trục như vậy sao?” Hùng cục cưng nhìn quyển trục trên giá, gương mặt béo đỏ đỏ dán dính lên màn hình.

“Đúng vậy, thế giới này không có giấy, đều là lấy vải để viết.” Đi đến trước một cái giá sách, Đoan Mộc Ngưng đưa tay lấy ra một quyển trục.

“Được rồi, bắt tay vào việc thôi, tiểu chủ nhân người mở quyển trục ra, ta xem nội dung rồi phân tích, như vậy so với người đánh chữ thì nhanh hơn.” Màn hình lóe sáng, thực hiện nhiên là do Trí Nảo đang vận hành trình tự.

“Được, xem xong ta lại đem quyển trục khác xem tiếp.”

Đưa tay mở một quyển trục ra, Đoan Mộc Ngưng cầm lấy màn hình Trí Nảo đối diện mặt chữ, màn hình liền lóe sáng, nội dung bên trong quyển trục rất nhanh đã được Trí Nảo quét dữ liệu nhập vào.

77. Chương 76: Bị Thương

Kiểm chân, Đoan Mộc Ngưng lấy một khối vải trên giá xuống, sau đó mở ra cho Trí Nảo Hùng cục cưng nhìn.

May mắn Hùng cục cưng rất biến thái đã nhìn thì không bao giờ quên, là trí não có sức chứa dữ liệu siêu phàm, bằng không làm sao có thể trải qua đợt tra tấn kinh khủng kia, nếu là máy tính bình thường có lẽ đã sớm bãi công mặc xác mi rồi.

Cũng không biết đã qua bao lâu, toàn bộ cuộn vải trên ba giá sách trên đã bị Đoan Mộc Ngưng lấy xuống hết, chỉ còn lại tầng giá sách thấp nhất là chưa mở.

“Tiểu Hùng, chúng ta xem nhanh một chút, sắp xong rồi.” Thở nhẹ một hơi, Đoan Mộc Ngưng tùy tay cầm lấy một khối vải mở ra, đưa tới trước mặt Hùng cục cưng.

“Ân ân.....” Đôi mắt bự lóe sáng, đem nội dung ghi trên vải nhớ toàn bộ: “A.....”

Đột nhiên, Hùng cục cứng khê kêu lên.

“Làm sao vậy?” Trí Não là máy tính do y chế tạo từ lúc còn rất nhỏ, có thể nói quan hệ giữa một người một máy tính này là dạng quan hệ thanh mai trúc mã nha, Hùng cục cứng đột nhiên kêu lên như vậy, Đao Mộc Ngưng dĩ nhiên là phải lập tức chú ý.

“Tiểu chủ nhân, nội dung này không thích hợp.” Đôi mắt sáng lờ lờ hiện tắt ngúm, trở thành đôi mắt gấu long lanh bình thường: “Tự ngươi xem đi.”

“Cái gì?” Đao Mộc Ngưng không hiểu, nhìn lại nội dung ghi trên vải.

Đao Mộc Ngưng chỉ thấy trên vải chính là một bức họa, có cây cối, có sông, phòng ốc, ngọn núi, hơn nữa còn dùng rất nhiều dấu mực đỏ và đen đánh dấu vài chỗ không biết là để làm gì, tuy rằng không hiểu, nhưng Đao Mộc Ngưng biết đây chính là bản đồ.

Bởi vì y thấy trên đỉnh ngọn núi to lớn kia có một tòa lâu các, chính là Phượng lâu.

“Đây là bản đồ.....”

“Tiểu chủ nhân, bản đồ này không đơn giản như vậy, đây là bản đồ phân bố binh vệ..... Nhưng rõ ràng là chưa có hoàn thành, hoặc là nói người vẽ bản đồ này vẫn còn chưa hiểu hết trình tự phân bố binh vệ, ngươi xem xem phía trái bên trên bản đồ có một vài điểm đen và đỏ, màu đen biểu thị cho việc phân bố binh vệ trong rừng, có thể là phòng bị quân, màu đỏ đánh dấu khu vực dân cư, vậy chứng tỏ nơi đó.....” Hùng cục cứng là Trí Não thông minh siêu cấp nhất thế kỷ lúc còn ở hiện thế, tinh thông cổ kim nội ngoại, tuy hiện tại bị kẹt ở dị thế, nhưng lại không hề vô dụng tí nào.

“Tiểu Hùng, ý của ngươi chính là Cung trưởng lão vẽ bản đồ này.... Là có ý đồ xấu.” Đao Mộc Ngưng không hiểu âm mưu đầu đuôi nhau, nhưng y cũng không có ngốc.

“Nhìn là thấy, tiểu chủ nhân, thứ này phải giao cho Phượng Quân đại nhân của ngươi, nếu thứ này rơi vào tay kẻ khác, Phượng tộc khẳng định sẽ gặp đại họa lâm đầu (đại họa rơi trúng đầu).” Mình im miệng để cho người ta nổi dậy tạo phản, không đại họa lâm đầu mới lạ.

Nếu hôm nay không phải là do Đao Mộc Ngưng tâm huyết dâng trào chạy đến đây tìm tư liệu lưu trữ, để thứ này rơi vào tay người khác, Phượng tộc này nhất định sẽ rơi vào cảnh sinh linh đồ thán.

“Ta biết.” Đao Mộc Ngưng cuộn lại quyển trục vải, nhưng mới cuộn lại một nửa động tác đột ngột dừng lại: “Không đúng.... Tiểu Hùng, thứ này giả sự quan trọng như ngươi nói, nếu cầm đi như vậy, ông già Cung kia nhất định sẽ phát hiện ra, chúng ta không thể lấy đi.”

“Nhưng mà....”

“Nơi này cất giữ bản đồ phân bố binh vệ, nhất định còn có thứ khác, Hùng cùng cục cứng ngươi đem toàn bộ quét hết vào đầu trước đã, sau đó quay trở lại Phượng điện cho Vô Uyên xem.” Đem quyển trục đặt trở lại chỗ cũ, Đao Mộc Ngưng lại lấy ra một cuộn khác.

Những quyển trục đặt chung với chỗ bản đồ phân bố binh vệ này đều rất kỳ quái, Đao Mộc Ngưng không thể xem hiểu một chữ nào, bởi vì những chữ này giống như là một đồng âm hiệu mặt mã, hơn nữa còn có một con dấu ấn ký hồng hồng.

Hiện tại, Đao Mộc Ngưng đã biết Cung trưởng lão vì sao lại thích sưu tập quyển trục, chẳng qua chỉ vì muốn che giấu âm mưu.

Ngay lúc Đao Mộc Ngưng và Hùng cục cứng xong việc chuẩn bị rời đi, một loạt tiếng bước chân đột ngột từ ngoài truyền đến.

“Tham kiến Cung trưởng lão.” Thanh âm hai thủ về canh ngoài phòng vang lên.

“Ân, lúc không có ta, có người nào đến đây không?”

“Không có, Cung trưởng lão.”

“Ân, vậy cái người lui ra.”

“Vâng.....”

Đoan Mộc Ngưng nấp trong phòng nghe thấy Cung trưởng lão nói chuyện với hai người thủ vệ, liền gấp như kiến bò trong chảo.

“Làm sao bây giờ làm sao bây giờ? Ông già Cung quay lại rồi kìa.” Nếu bị Cung trưởng lão phát hiện, nhất định chết chắc rồi.

“Tiểu chủ nhân, trốn đi trốn đi!!” Trí Nảo đeo trên cổ Đoan Mộc Ngưng đúng lúc lên tiếng nhắc nhở.

“Đúng đúng.... Trốn thôi.” Đoan Mộc Ngưng lúc này mới nhớ ra, nhìn trái nhìn phải, sau đó xoay người trốn vào trong tấm rèm buộc gần đó.

Cũng may Đoan Mộc Ngưng có thân thể của một đứa bé năm tuổi, nếu không nhìn kỹ, chắc chắn sẽ không nhận ra có người trốn trong đó.

Quả thực Cung trưởng lão lúc đi vào trong, không phát hiện Đoan Mộc Ngưng đang trốn bên trong rèm cửa.

Cảm nhận được Cung trưởng lão bước qua khỏi rèm cửa, Đoan Mộc Ngưng trốn bên trong cương cứng thân thể, đành chỉ hô hấp, lúc này mới thở nhẹ ra một hơi.

An toàn rồi.... Chờ đã, sát khí.

Ngay lúc Đoan Mộc Ngưng tưởng mình an toàn, không ngờ nháy mắt lại cảm nhận được một cỗ sát khí quét tới, thân là Phượng hoàng con, là thần thú, Đoan Mộc Ngưng đối với chuyện khí tức biến đổi đặc biệt mẫn cảm.

Bình tĩnh, thân thể lập tức phản ứng, tay vung lên đem rèm cửa ném thẳng đến chỗ sát khí phát ra.

Có rèm cửa che chắn, Đoan Mộc Ngưng thừa cơ điểm mũi chân lên cây cột phía sau, phóng thoát ra ngoài.

Đoan Mộc Ngưng vội vội vàng vàng một lòng muốn thoát khỏi nơi này không hề chú ý tới thanh đoản đao xé rách rèm cửa dùng tốc độ cực nhanh bay về phía y.

“Ngô....” Phía sau truyền đến một trận đau nhức, Đoan Mộc Ngưng cảm thấy không thể thở được, nhưng động tác ở dưới chân không dám dừng lại, tiếp tục điểm chân phóng bay ra ngoài.

Bởi vì y biết nếu dừng lại, chắc chắn sẽ chết, Cung trưởng lão nhất định sẽ không bỏ qua cho y.

Cách cách –

Rèm cửa trong phòng nháy mắt đã bị khí tức mãnh liệt xé nát, Cung trưởng lão cuối cùng chỉ thấy một cái bóng đang khẩn cấp thoát ra ngoài.

“Người tới người tới, có thích khách!!!!” Hắc hô to, bốn phía Phượng lâu nổi lên một trận xôn xao.

“Tiểu chủ nhân....” Cảm nhận được khí tức của Đoan Mộc Ngưng sắp không ổn, Hùng cục cứng lo lắng gọi.

“Hiện tại.... Không thể quay về....” Khẽ thở hào hển, Đoan Mộc Ngưng dựa vào một thân cây.

Vừa rồi Cung trưởng lão vừa mới hô lên, toàn bộ Phượng lâu đã bị kinh động, nếu hiện tại y chạy trở về Phượng điện, nếu bị nhìn thấy.... Chắc chắn sẽ bị lộ.

Cho nên không thể quay về.....

“Nhưng.... Nhưng mà....” Hùng cục cứng biết Đoan Mộc Ngưng bị thương, nhưng lại không thể thấy miệng vết thương, y không biết Đoan Mộc Ngưng bị thương như thế nào, nhưng y cảm nhận được hơi thở của Đoan Mộc Ngưng đang dần trở nên hỗn loạn, chứng minh Đoan Mộc Ngưng bị thương không nhẹ.

Đoan Mộc Ngưng từ nhỏ đã được huấn luyện, toàn bộ võ thuật tri thức hiện tại đều do phụ thân Đoan Mộc Thanh Tôn của y truyền thụ, hơn nữa từ nhỏ đã đi theo Đoan Mộc Thanh Tôn, cho nên Đoan Mộc Ngưng đã gặp đủ mọi loại người, sát thủ hay hắc bang lão đại tính cách cổ quái gì đó mỗi khi nhìn bộ dạng đáng yêu của Đoan Mộc Ngưng, liền không tiếc dạy cho y một ít kỹ xảo đặc biệt, cho nên Đoan Mộc Ngưng từ

nhỏ đã có một thân tài nghệ, chỉ là bình thường y làm biếng, rất ít khi sử dụng trước mặt người khác, vì vậy có khối người nhìn bộ dáng đáng yêu của y liền nghĩ y là người yếu đuối.

Có thân thủ tốt như vậy, nếu bản thân không bị trọng thương, khí tức tuyệt đối sẽ không trở nên hỗn độn như vậy.....

“Không thể trở về.... Hiện tại việc phải làm chính là để cho người khác nhìn thấy ta không có việc gì.... Bằng không đợi đến khi trở về Phượng điện rồi mới gục, Cung trưởng lão không tìm được kẻ xâm nhập, nhất định sẽ gây khó dễ...” Đao Mộc Ngưng nâng tay cắn một cái, dùng đau đớn bắt buộc bản thân tỉnh táo lại.

Sau lưng vẫn đau nhức như trước, y biết tiểu đao của Cung trưởng lão ở trên lưng cắm rất sâu, nhưng không bị thương ở chỗ yếu hại, chỉ cần cẩn thận một chút là tốt rồi.

“Ta biết rồi...” Hùng cục cứng hiểu Đao Mộc Ngưng nghĩ gì, nhưng đôi mắt vẫn là hai cái trứng hột gà đang chần trong nước sôi.

Lúc Đao Mộc Ngưng dựa người lên thân cây, cần Trí Não ngồi ở dưới đất giả bộ chơi đùa, một loạt tiếng bước chân hỗn độn từ từ chạy tới gần.

“Nhanh đi tìm, nhất định phải tìm cho ra tên thích khách kia!!”

Nghe được giọng của một thủ vệ, Đao Mộc Ngưng ngẩng đầu nhìn: “Phát sinh chuyện gì?” Đôi mắt đen lầy vẩn trong suốt như trước, làm cho người ta nhìn không ra có gì khác thường.

“A..... Là tiểu công tử a.” Người nọ nhìn thấy đứa bé đang ngồi dưới gốc cây hơi sửng sốt, liền cung kính hành lễ: “Vừa rồi điện phủ của Cung trưởng lão bị đột nhập, tiểu nhân dẫn người đến chỗ này tìm thích khách, tiểu công tử ngài cũng mau quay về Phượng điện a, nếu không Phượng Quân sẽ sốt ruột.”

“Àn.”

“Người tới, hộ tống tiểu công tử quay về Phượng điện.”

Đao Mộc Ngưng hoàn toàn không thể tưởng tượng được thủ vệ đi tra thích khách kia lại cục phẩm như vậy, cứ nhiên sai người đưa y trở về.

“Không.....”

“Không cần, ta đưa tiểu công tử trở về là tốt rồi, các người tiếp tục đi bắt thích khách đi.” Hắc Y phi thân tới, bóng dáng thon dài nhảy mắt đã xuất hiện ngay bên cạnh Đao Mộc Ngưng, diện vô biểu tình.

“A..... Hắc Y..... Hắc Y đại nhân..... Vâng!” Thủ vệ bị sự xuất hiện đột ngột của thủ lĩnh ám vệ làm cho hoảng sợ, liền vội vàng dẫn người rời khỏi.

Dựa lưng vào thân cây, Đao Mộc Ngưng nhìn mọi người tán đi hết, tâm tình mới dám buông lỏng xuống.

“Hắc Y...” Xoay người. Thân thể nhỏ nhắn vô lực đã nằm trong lòng Hắc Y: “Đưa ta trở về Phượng điện, mau.... Còn có rửa sạch hiện trường...”

Ôm lấy thân mình nhỏ bé của Đao Mộc Ngưng, Hắc Y nhìn gốc cây nhiễm một màu đỏ tươi nhất thời hiểu ra.

Đao Mộc Ngưng bị thương, mắt tối sầm lại, vung tay một cái, chỗ thân cây nhiễm màu đỏ ghê người kia đã biến mất vô tung, ôm Đao Mộc Ngưng, Hắc Y nhảy mắt liền biến mất.

Ngư Ngư: Tiểu Ngưng nhi bị thương, Vô Uyên phát điên

78. Chương 76: Bị Thương

Kiểm chân, Đao Mộc Ngưng lấy một khối vải trên giá xuống, sau đó mở ra cho Trí Não Hùng cục cứng nhìn.

May mắn Hùng cực cứng rất biến thái đã nhìn thì không bao giờ quên, là trí não có sức chứa dữ liệu siêu phàm, bằng không làm sao có thể trải qua đợt tra tấn kinh khủng kia, nếu là máy tính bình thường có lẽ đã sớm bãi công mặc xác mi rồi.

Cũng không biết đã qua bao lâu, toàn bộ cuộn vải trên ba giá sách trên đã bị Đoan Mộc Ngưng lấy xuống hết, chỉ còn lại tầng giá sách thấp nhất là chưa mở.

“Tiểu Hùng, chúng ta xem nhanh một chút, sắp xong rồi.” Thở nhẹ một hơi, Đoan Mộc Ngưng tùy tay cầm lấy một khối vải mở ra, đưa tới trước mặt Hùng cực cứng.

“Ân ân.....” Đôi mắt bị lóa sáng, đem nội dung ghi trên vải nhớ toàn bộ: “A.....”

Đột nhiên, Hùng cực cứng khẽ kêu lên.

“Làm sao vậy?” Trí Não là máy tính do y chế tạo từ lúc còn rất nhỏ, có thể nói quan hệ giữa một người một máy tính này là dạng quan hệ thanh mai trúc mã nha, Hùng cực cứng đột nhiên kêu lên như vậy, Đoan Mộc Ngưng dĩ nhiên là phải lập tức chú ý.

“Tiểu chủ nhân, nội dung này không thích hợp.” Đôi mắt sáng lờ lờ hiện tắt ngúm, trở thành đôi mắt gấu long lanh bình thường: “Tự người xem đi.”

“Cái gì?” Đoan Mộc Ngưng không hiểu, nhìn lại nội dung ghi trên vải.

Đoan Mộc Ngưng chỉ thấy trên vải chính là một bức họa, có cây cối, có sông, phòng ốc, ngọn núi, hơn nữa còn dùng rất nhiều dấu mực đỏ và đen đánh dấu vài chỗ không biết là để làm gì, tuy rằng không hiểu, nhưng Đoan Mộc Ngưng biết đây chính là bản đồ.

Bởi vì y thấy trên đỉnh ngọn núi to lớn kia có một tòa lâu các, chính là Phượng lâu.

“Đây là bản đồ.....”

“Tiểu chủ nhân, bản đồ này không đơn giản như vậy, đây là bản đồ phân bố binh vệ..... Nhưng rõ ràng là chưa có hoàn thành, hoặc là nói người vẽ bản đồ này vẫn còn chưa hiểu hết trình tự phân bố binh vệ, người xem xem phía trái bên trên bản đồ có một vài điểm đen và đỏ, màu đen biểu thị cho việc phân bố binh vệ trong rừng, có thể là phòng bị quân, màu đỏ đánh dấu khu vực dân cư, vậy chứng tỏ nơi đó.....” Hùng cực cứng là Trí Não thông minh siêu cấp nhất thế kỷ lúc còn ở hiện thế, tinh thông cổ kim nội ngoại, tuy hiện tại bị kẹt ở dị thế, nhưng lại không hề vô dụng tí nào.

“Tiểu Hùng, ý của người chính là Cung trưởng lão vẽ bản đồ này.... Là có ý đồ xấu.” Đoan Mộc Ngưng không hiểu âm mưu đầu đầu nhau, nhưng y cũng không có ngốc.

“Nhìn là thấy, tiểu chủ nhân, thứ này phải giao cho Phượng Quân đại nhân của người, nếu thứ này rơi vào tay kẻ khác, Phượng tộc khẳng định sẽ gặp đại họa lâm đầu (đại họa rơi trúng đầu).” Mình im miệng để cho người ta nổi dậy tạo phản, không đại họa lâm đầu mới lạ.

Nếu hôm nay không phải là do Đoan Mộc Ngưng tâm huyết dâng trào chạy đến đây tìm tư liệu lưu trữ, để thứ này rơi vào tay người khác, Phượng tộc này nhất định sẽ rơi vào cảnh sinh linh đồ thán.

“Ta biết.” Đoan Mộc Ngưng cuộn lại quyển trục vải, nhưng mới cuộn lại một nửa động tác đột ngột dừng lại: “Không đúng.... Tiểu Hùng, thứ này giả sự quan trọng như người nói, nếu cầm đi như vậy, ông già Cung kia nhất định sẽ phát hiện ra, chúng ta không thể lấy đi.”

“Nhưng mà....”

“Nơi này cất giữ bản đồ phân bố binh vệ, nhất định còn có thứ khác, Hùng cùng người đem toàn bộ quét hết vào đầu trước đã, sau đó quay trở lại Phượng điện cho Vô Uyên xem.” Dem quyển trục đặt trở lại chỗ cũ, Đoan Mộc Ngưng lại lấy ra một cuộn khác.

Những quyển trục đặt chung với chỗ bản đồ phân bố binh vệ này đều rất kỳ quái, Đoan Mộc Ngưng không thể xem hiểu một chữ nào, bởi vì những chữ này giống như là một đồng âm hiệu mặt mã, hơn nữa còn có một con dấu ấn ký hồng hồng.

Hiện tại, Đoan Mộc Ngưng đã biết Cung trưởng lão vì sao lại thích sưu tập quyền trục, chẳng qua chỉ vì muốn che giấu âm mưu.

Ngay lúc Đoan Mộc Ngưng và Hùng cực cùng xong việc chuẩn bị rời đi, một loạt tiếng bước chân đột ngột từ ngoài truyền đến.

“Tham kiến Cung trưởng lão.” Thanh âm hai thủ về canh ngoài phòng vang lên.

“Ân, lúc không có ta, có người nào đến đây không?”

“Không có, Cung trưởng lão.”

“Ân, vậy cái người lui ra.”

“Vâng.....”

Đoan Mộc Ngưng nấp trong phòng nghe thấy Cung trưởng lão nói chuyện với hai người thủ vệ, liền gấp như kiến bò trong chảo.

“Làm sao bây giờ làm sao bây giờ? Ông già Cung quay lại rồi kìa.” Nếu bị Cung trưởng lão phát hiện, nhất định chết chắc rồi.

“Tiểu chủ nhân, trốn đi trốn đi!!” Trí Não đeo trên cổ Đoan Mộc Ngưng đúng lúc lên tiếng nhắc nhở.

“Đúng đúng.... Trốn thôi.” Đoan Mộc Ngưng lúc này mới nhớ ra, nhìn trái nhìn phải, sau đó xoay người trốn vào trong tấm rèm buộc gần đó.

Cũng may Đoan Mộc Ngưng có thân thể của một đứa bé năm tuổi, nếu không nhìn kỹ, chắc chắn sẽ không nhận ra có người trốn trong đó.

Quả thực Cung trưởng lão lúc đi vào trong, không phát hiện Đoan Mộc Ngưng đang trốn bên trong rèm cửa.

Cảm nhận được Cung trưởng lão bước qua khỏi rèm cửa, Đoan Mộc Ngưng trốn bên trong cương cứng thân thể, đành chỉ hô hấp, lúc này mới thở nhẹ ra một hơi.

An toàn rồi.... Chờ đã, sát khí.

Ngay lúc Đoan Mộc Ngưng tưởng mình an toàn, không ngờ nháy mắt lại cảm nhận được một cỗ sát khí quét tới, thân là Phượng hoàng con, là thần thú, Đoan Mộc Ngưng đối với chuyện khí tức biến đổi đặc biệt mẫn cảm.

Bình tĩnh, thân thể lập tức phản ứng, tay vung lên đem rèm cửa ném thẳng đến chỗ sát khí phát ra.

Có rèm cửa che chắn, Đoan Mộc Ngưng thừa cơ điểm mũi chân lên cây cột phía sau, phóng thoát ra ngoài.

Đoan Mộc Ngưng vội vàng vàng một lòng muốn thoát khỏi nơi này không hề chú ý tới thanh đoản đao xé rách rèm cửa dùng tốc độ cực nhanh bay về phía y.

“Ngô....” Phía sau truyền đến một trận đau nhức, Đoan Mộc Ngưng cảm thấy không thể thở được, nhưng động tác ở dưới chân không dám dừng lại, tiếp tục điểm chân phóng bay ra ngoài.

Bởi vì y biết nếu dừng lại, chắc chắn sẽ chết, Cung trưởng lão nhất định sẽ không bỏ qua cho y.

Cách cách –

Rèm cửa trong phòng nháy mắt đã bị khí tức mãnh liệt xé nát, Cung trưởng lão cuối cùng chỉ thấy một cái bóng đang khẩn cấp thoát ra ngoài.

“Người tới người tới, có thích khách!!!!” Hắc hô to, bốn phía Phượng lâu nổi lên một trận xôn xao.

“Tiểu chủ nhân....” Cảm nhận được khí tức của Đoan Mộc Ngưng sắp không ổn, Hùng cực cùng lo lắng gọi.

“Hiện tại.... Không thể quay về....” Khẽ thở hào hển, Đoan Mộc Ngưng dựa vào một thân cây.

Vừa rồi Cung trưởng lão vừa mới hô lên, toàn bộ Phượng lâu đã bị kinh động, nếu hiện tại y chạy trở về Phượng điện, nếu bị nhìn thấy.... Chắc chắn sẽ bị lộ.

Cho nên không thể quay về.....

“Nhưng..... Nhưng mà....” Hùng cực cứng biết Đoan Mộc Ngưng bị thương, nhưng lại không thể thấy miệng vết thương, y không biết Đoan Mộc Ngưng bị thương như thế nào, nhưng y cảm nhận được hơi thở của Đoan Mộc Ngưng đang dần trở nên hỗn độn, chứng minh Đoan Mộc Ngưng bị thương không nhẹ.

Đoan Mộc Ngưng từ nhỏ đã được huấn luyện, toàn bộ võ thuật tri thức hiện tại đều do phụ thân Đoan Mộc Thanh Tôn của y truyền thụ, hơn nữa từ nhỏ đã đi theo Đoan Mộc Thanh Tôn, cho nên Đoan Mộc Ngưng đã gặp đủ mọi loại người, sát thủ hay hắc bang lão đại tính cách cổ quái gì đó mỗi khi nhìn bộ dạng đáng yêu của Đoan Mộc Ngưng, liền không tiếc dạy cho y một ít kỹ xảo đặc biệt, cho nên Đoan Mộc Ngưng từ nhỏ đã có một thân tài nghệ, chỉ là bình thường y làm biếng, rất ít khi sử dụng trước mặt người khác, vì vậy có khối người nhìn bộ dạng đáng yêu của y liền nghĩ y là người yếu đuối.

Có thân thủ tốt như vậy, nếu bản thân không bị trọng thương, khí tức tuyệt đối sẽ không trở nên hỗn độn như vậy.....

“Không thể trở về.... Hiện tại việc phải làm chính là để cho người khác nhìn thấy ta không có việc vì.... Bằng không đợi đến khi trở về Phượng điện rồi mới gục, Cung trưởng lão không tìm được kẻ xâm nhập, nhất định sẽ gây khó dễ....” Đoan Mộc Ngưng nâng tay cắn một cái, dùng đau đớn bắt buộc bản thân tỉnh táo lại.

Sau lưng vẫn đau nhức như trước, y biết tiểu đao của Cung trưởng lão ở trên lưng cắm rất sâu, nhưng không bị thương ở chỗ yếu hại, chỉ cần cẩn thận nhịn một chút là tốt rồi.

“Ta biết rồi....” Hùng cực cứng hiểu Đoan Mộc Ngưng nghĩ gì, nhưng đôi mắt vẫn là hai cái trứng hột gà đang chần trong nước sôi.

Lúc Đoan Mộc Ngưng dựa người lên thân cây, cần Trí Nảo ngồi ở dưới đất giả bộ chơi đùa, một loạt tiếng bước chân hỗn độn từ từ chạy tới gần.

“Nhanh đi tìm, nhất định phải tìm cho ra tên thích khách kia!!”

Nghe được giọng của một thủ vệ, Đoan Mộc Ngưng ngẩng đầu nhìn: “Phát sinh chuyện gì?” Đôi mắt đen lầy vẫn trong suốt như trước, làm cho người ta nhìn không ra có gì khác thường.

“A..... Là tiểu công tử a.” Người nọ nhìn thấy đứa bé đang ngồi dưới gốc cây hơi sửng sốt, liền cung kính hành lễ: “Vừa rồi điện phủ của Cung trưởng lão bị đột nhập, tiểu nhân dẫn người đến chỗ này tìm thích khách, tiểu công tử ngài cũng mau quay về Phượng điện a, nếu không Phượng Quân sẽ sốt ruột.”

“Ân.”

“Người tới, hộ tống tiểu công tử quay về Phượng điện.”

Đoan Mộc Ngưng hoàn toàn không thể tưởng tượng được thủ vệ đi tra thích khách kia lại cực phẩm như vậy, cứ nhiên sai người đưa y trở về.

“Không.....”

“Không cần, ta đưa tiểu công tử trở về là tốt rồi, các người tiếp tục đi bắt thích khách đi.” Hắc Y phi thân tới, bóng dáng thon dài nháy mắt đã xuất hiện ngay bên cạnh Đoan Mộc Ngưng, diện vô biểu tình.

“A..... Hắc Y..... Hắc Y đại nhân..... Vâng!” Thủ vệ bị sự xuất hiện đột ngột của thủ lĩnh ám vệ làm cho hoảng sợ, liền vội vàng dẫn người rời khỏi.

Dựa lưng vào thân cây, Đoan Mộc Ngưng nhìn mọi người tán đi hết, tâm tình mới dám buông lỏng xuống.

“Hắc Y....” Xoay người. Thân thể nhỏ nhắn vô lực đã nằm trong lòng Hắc Y: “Đưa ta trở về Phượng điện, mau.... Còn có rửa sạch hiện trường....”

Ôm lấy thân mình nhỏ bé của Đoan Mộc Ngưng, Hắc Y nhìn gốc cây nhiễm một màu đỏ tươi nhất thời hiểu ra.

Đoan Mộc Ngưng bị thương, mắt tối sầm lại, vung tay một cái, chỗ thân cây nhiễm màu đỏ ghê người kia đã biến mất vô tung, ôm Đoan Mộc Ngưng, Hắc Y nháy mắt liền biến mất.

Ngư Ngư: Tiểu Ngưng nhi bị thương, Vô Uyên phát điên

79. Chương 77: Trị Thương

Phong Vô Uyên thích yên tĩnh, tất cả mọi người trong Phượng lâu đều biết, cho nên mỗi khi hắn xử lý xong sự vụ, liền thích đến thư phòng đọc sách, không ai dám quấy rầy hắn, bất quá từ sau khi Đoan Mộc Ngưng xuất hiện, y lại chính là ngoại lệ.

Mỗi khi Phong Vô Uyên không xử lý sự vụ, đều dành toàn bộ thời gian cho đứa bé kia, mà nhóc con hiếu động Đoan Mộc Ngưng thích nhất chính là lôi kéo Phong Vô Uyên đi dạo quanh Phượng lâu, hoặc là tìm chỗ nào đó trốn, đi nghe trộm người ta tám chuyện, còn mình thì ở phía sau cười đến vui vẻ, khiến cho Phong Vô Uyên cũng bị lây nhiễm theo.

Hôm nay thật khó có được vẻ yên tĩnh như hiện tại, vừa mới ngồi vào bàn, còn chưa cầm được quyển sách lên, đáy lòng Phong Vô Uyên đột nhiên dấy lên cảm giác bất an.

“Hắc Y.”

Thân ảnh thon dài nhoáng cái đã xuất hiện trước mặt Phong Vô Uyên.

“Đem Ngưng Nhi trở về, nhanh.” Hồng mâu khẽ nhúu, Phong Vô Uyên hiếm khi lại lộ vẻ lo âu như vậy.

Ba năm trước, sau khi Đoan Mộc Ngưng trở thành thủ lĩnh “Tuyệt”, trở thành chủ tử Thiên Ki Các, phạm là ám vệ hay minh vệ Phượng điện đều bị Đoan Mộc Ngưng lần lượt điều đến địa phương dùng để thao luyện sát thủ “Tuyệt” đặc huấn.

Sau khi trở lại Phượng điện, các vị ám vệ minh vệ đã hoàn toàn thoát thai hoá cốt, vô luận là võ kỹ hay thuật pháp, đều tiến bộ hơn trước kia rất nhiều, tính tình cũng thâm trầm hơn.

“Vâng.” Hắc Y lại nhoáng một cái biến mất.

Hắn là thành viên thứ nhất của nhóm đầu tiên nhận đợt đặc huấn do Phong Vô Uyên an bài.

Sau khi Hắc Y rời đi, Phong Vô Uyên càng nôn nóng bất an, Điện Vũ bưng trà vào liền nhìn Phong Vô Uyên cau mày đi tới đi lui.

“Phượng Quân?” Thân là cận vệ của Phong Vô Uyên, Điện Vũ là người duy nhất có thể tùy ý đi theo bên người Phong Vô Uyên.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Phượng Quân lo lắng như thế, là do tiểu công tử sao.... Ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Điện Vũ chính là đứa nhỏ xinh đẹp kia.

Ai biết Phong Vô Uyên còn chưa kịp nói, bên ngoài Phượng điện đã nổi lên từng trận hô to sợ hãi.

“Có người lên vào điện các của Cung trưởng lão!!”

“Người mau tới! Bất thích khách!!”

Bên ngoài là một mảnh hỗn loạn, lòng vẫn còn tràn đầy lo lắng, Phong Vô Uyên cho dù có kiên nhẫn đến mức nào đi nữa cũng đã tiêu tán hết, nhanh chân bước ngoài.

Nào biết mới vừa ra khỏi thư phòng, Hắc Y đã ôm đứa nhỏ quay trở về.

Chỉ là.....

“Ngưng Nhi.” Nhìn thấy đứa nhỏ cuộn mình trong lòng Hắc Y, gương mặt xinh đẹp tái nhợt không còn chút máu, trên mặt đỏ đầy mồ hôi, Phong Vô Uyên bất chấp việc hắn không thích đụng chạm người khác, bước nhanh đến trước mặt Hắc Y đưa tay tiếp nhận đứa nhỏ đang suy yếu kia.

“Vô..... Vô Uyên.....” Đoan Mộc Ngưng hiện tại đã muốn ngất vì mất máu quá nhiều.

Nhưng y biết hiện tại y không thể té xỉu, nếu không nam nhân áo đỏ tóc đỏ đang ôm y sẽ không thể tự chủ bản thân được.

“Ai... Ai làm người bị thương?” Nháy mắt, hồng mâu Phong Vô Uyên xuất hiện sát ý.

“Ta đi kêu dược sư.” Điện Vũ ở một nhìn thấy liền lập tức đi ra ngoài.

“Đừng...” Vươn tay túm lấy ống tay áo màu xanh đang bay phát phơ: “Không thể đi... Không thể để cho người khác biết ta bị thương...”

“Vì sao!!?” Điện Vũ kinh hãi, bởi vì hắn đã nhìn thấy chuỗi đoản đao đang cắm trên lưng Đao Mộc Ngưng, không ngừng chảy máu, vạt áo của Phong Vô Uyên cũng đã bị máu của Đao Mộc Ngưng nhuộm thành màu đỏ sẫm.

“Lên vào.... điện các.... của Cung trưởng lão.... là ta....” Đưa tay cầm lấy Trí Não trước ngực: “Ta ở... Trong thư phòng Cung trưởng lão.... Phát hiện.... vài thứ.... Sau đó.... Cung trưởng lão về tới.... Ta đào tẩu ra ngoài.... Mới bị.... ông gây thương tích.... Ở trong này.... Trong này có vài thứ.... Liên quan đến Cung trưởng lão.... Hùng cực cực sẽ.... nói cho Vô Uyên.....”

Giờ phút này, Hùng cực cực đã khóc đến cực kỳ thương tâm rồi.

“Vô Uyên...” Đưa tay túm chặt lấy tóc Phong Vô Uyên, Đao Mộc Ngưng đột ngột thở gấp.

“Đây, ta ở đây, Ngưng Nhi đừng nói nữa.” Hắn chưa bao giờ chịu qua cảm giác sợ hãi như vậy: “Trị thương trước đã.”

“Không... Vô Uyên, người đáp ứng Ngưng Nhi.... Phải bình tĩnh....” Y biết nam nhân này nhìn thấy y bị thương đã hoàn toàn mất đi lý trí ngày thường.

“Ta đáp ứng, ta đáp ứng, chỉ cần là Ngưng Nhi nói, ta đều đáp ứng, trị thương trước được không?” Ôm đứa nhỏ vào lòng, Phong Vô Uyên đi vào bên trong.

Hắc Y và Điện Vũ nhìn nhau một cái, sau đó một bước vào bên trong theo Phong Vô Uyên, một lại biến mất.

“Lấy nước ấm, khăn, kéo, trước đem đoản đao sau lưng Ngưng Nhi rút ra đã.” Ôm đứa nhỏ vẫn cố giữ tỉnh táo trong lòng, Phong Vô Uyên lập tức nói, đồng thời không ngừng nhắc nhở bản thân phải tỉnh táo.

Bốn bề vắng lặng, nhưng rất nhanh liền có người bưng nước ấm, khăn cùng một ít dược tề cầm máu.

“Phượng Quân, ngài ôm tiểu công tử, ta đến rút đao.” Điện Vũ nhận kéo từ tay Tử Y, nói: “Cho tiểu công tử cắn khăn, nếu không...”

“Không cần.” Ôm đứa nhỏ trong lòng, Phong Vô Uyên cúi đầu nhìn đứa nhỏ khẽ nhắm mắt: “Ngưng Nhi, cắn vai ta, nếu không lúc rút đao...”

“Ân....” Yếu ớt đáp lại, tay nắm chặt lấy tóc Phong Vô Uyên, Đao Mộc Ngưng mở miệng cắn lên vai hắn.

“Tiểu công tử, dược sư không thể tới, hiện tại chúng ta làm bước đầu chữa thương cho người, lúc rút đao sẽ rất đau, nhưng người nhất định phải nhịn xuống.” Điện Vũ dùng kéo cắt y phục Đao Mộc Ngưng.

Nhìn thấy cây đoản đao cắm sau trên vai bé nhỏ, máu chảy không ngừng, nhìn thấy mà ghê người.

Đao Mộc Ngưng cắn vai Phong Vô Uyên, khẽ gật gật đầu.

Y biết phải rút đoản đao ra mới có thể cầm máu, hơn nữa lúc rút đao phải cố mà giữ tỉnh táo.

“Ta rút đây.” Tay dính đầy máu của Đao Mộc Ngưng, Điện Vũ nắm lấy chuỗi đoản đao.

Hít sâu một hơi, kéo mạnh một cái, máu tươi nháy mắt phọt ra.

“Ngô...” Đoản đao bị rút ra, Đao Mộc Ngưng hét lên một tiếng, bả vai Phong Vô Uyên bị y cắn đến chảy máu, đủ để thấy đứa nhỏ phải chịu thống khổ đến cỡ nào.

Đau đớn kịch liệt làm cho ý thức mơ hồ, miệng cắn bả vai Phong Vô Uyên dần dần buông lỏng, sau đó ngất xỉu trong lòng Phong Vô Uyên.

Nhìn đứa nhỏ đau ngất ở trong lòng, Phong Vô Uyên tuy tràn đầy lo lắng, nhưng biết rõ vết thương trên lưng cần phải xử lý ngay lập tức, liền lấy khăn đã được Tử Y ngâm qua nước ấm, lau máu trên người Đao Mộc Ngưng.

Điện Vũ vừa rút thanh đoản đao ra lập tức vút qua một bên, lấy thuốc bột cầm máu tự tay Lục Lâm Phi điều chế rắc lên vết thương ghê người kia.

Lục Lâm Phi không hổ là Quỷ Dược Sư khiến người ta vừa yêu vừa sợ, trừ bỏ việc chế ra các loại độc kinh khủng ra, chế được tề cũng rất lợi hại, thuốc bột vừa rắc lên vết thương, rất nhanh đã tạo thành một tầng lá mỏng, ngăn trở máu tươi tiếp tục chảy ra.

Phong Vô Uyên rửa sạch vết máu trên người Đao Mộc Ngưng xong, lại thay y bằng bó miệng vết thương lại, thay đổi một bộ y phục mới, Hắc Y lại xuất hiện.

“Chủ tử, đây là dược ta lấy từ chỗ dược sư, y nói tiểu công tử mất máu quá độ, bảo ngài đem thứ này cho tiểu tử uống cùng với nước, có thể giảm đau.” Hắc Y quỳ trên mặt đất, hai tay dâng lên một cái hộp gấm.

“Ân.” Đưa tay cầm lấy hộp gấm, Phong Vô Uyên bắt đầu rót nước: “Tình huống bên ngoài ra sao rồi?”

“Cung trưởng lão vẫn còn sai người tìm kiếm kẻ đột nhập, nhưng cho tới bây giờ cũng không thu hoạch được gì, giống như tiểu công tử đã nói, ông ta không biết kẻ đó là tiểu công tử.” Hắc Y nhú nhú mày.

Ba năm trước, ám vệ bọn họ đã chia thành từng nhóm đến Hắc Phong Sơn tu luyện, cho đến nay chỉ còn hai nhóm vẫn chưa được phép trở lại, cho nên số lượng ám vệ trong Phượng điện không hề ít.

“Ông ta có nói nguyên nhân vì sao?” Khuấy dược xong, Phong Vô Uyên nhìn đứa nhỏ đang hôn mê nằm trên giường, tự mình uống dược, sau đó cúi người đem toàn bộ dược trong miệng truyền qua miệng Đao Mộc Ngưng, nhưng ánh mắt sắc bén lại dừng ngay tại Trí Não vẫn còn đặt trước ngực đứa nhỏ.

“Ông ta chỉ nói không có vật phẩm nào bị mất trộm.”

“Từ hôm nay trở đi, người ẩn thân giám sát toàn hành động của Cung trưởng lão.” Ánh mắt lóe sáng.

Nếu Ngưng Nhi nói không được đả động ông ta, vậy thì không đả động, dám thương tổn bảo bối của hắn, hắn nhất định sẽ trả gấp mười lần, cho dù ông ta có là trưởng lão Phượng tộc—

“Vâng.” Hắc Y lĩnh mệnh, lại biến mất.

Hắc Y rời đi, Điện Vũ đã quay trở lại với bộ y phục khác.

“Phượng Quân, sự tình đã được sắp xếp thỏa đáng.”

Nguyên lại bởi vì tình hình còn hỗn loạn, cho nên sau khi xử lý thương thế cho Đao Mộc Ngưng, Điện Vũ liền lập tức đi thay y phục sau đó xem xét tình huống, làm ra vài cái bộ dáng để cho Cung trưởng lão không hoài nghi tình hình ở Phượng điện.

“Ân.”

“Chủ tử, ngài trước thay quần áo đi, trên người dính đầy máu của tiểu công tử, nếu bị người khác thấy, sẽ rất khó giải thích.” Tử Y cầm một bộ hồng bào đi tới, quỳ xuống.

“Ân, Tử Y từ hôm nay trở đi, người tiếp nhận công việc của Hắc Y, phụ trách an toàn toàn bộ Phượng điện.” Ngụ ý muốn hắn trở thành ám vệ, nấp trong bóng tối.

“Tử Y hiểu.” Vốn từng là ám vệ, cho nên hiện tại Tử Y đối với mệnh lệnh của Phong Vô Uyên không cảm thấy có chỗ nào không ổn.

“Điện Vũ, chờ mọi việc bình tĩnh trở lại, người nghĩ biện pháp đem Lục Lâm Phi lại đây một chuyến.”

Tuy vết thương của vật nhỏ đã được băng bó, nhưng hắn vẫn không yên tâm.

“Vâng.”

Đưa tay nhẹ nhàng vuốt tóc đứa nhỏ, ánh mắt Phong Vô Uyên bình tĩnh đến dọa người.

Cung trưởng lão — bản quân đang chờ người sẽ diễn kịch gì cho bản quân xem.

80. Chương 78: Tâm Tư Của Phong Vô Uyên

Đêm tối, trong Phượng lâu tỏa ra ánh sáng mờ mờ dịu dịu, Phượng lâu giữa trưa âm ỹ bất an bởi vì “tên đột nhập” cũng dần dần an tĩnh theo màn đêm.

Lúc được cư của Lục Lâm Phi tắt đèn, một đạo bóng đen đột ngột phi vào.

“Bảo bối a, nửa đêm lén lút lút lút vào được cư của ta, là đang muốn cùng tình lang hẹn hò sao?” Thanh âm chen lẫn một nụ cười nhạt vang lên, nháy mắt, bóng dáng vừa mới phi vào đã bị người trong nhà ôm vào lòng.

“A—” Khẽ kêu lên một tiếng, nếu không phải có mùi vị thảo dược quen thuộc thoang thoảng lướt qua, Điện Vũ chắc chắn sẽ chướng một cái đánh chết cái tên này rồi: “Cái gì tình lang yêu đương vụng trộm cái gì, nói lung tung, Phượng Quân đang chờ.”

Nói xong, người giãy ra khỏi cái ôm kia, tim vẫn còn đập liên hồi như trước.

“Hừ, thật là..... Ta xem ra đã chính thức thành tên nô bộc thật rồi.” Khẽ hừ một tiếng, Lục Lâm Phi bắt đầu thấp giọng lầm bầm, tóm lấy hộp gấm bên cạnh.

“Cái kia..... Cái kia..... Thực xin lỗi....” Nghe thấy lời nói kia có ẩn ẩn oán giận, Điện Vũ hơi cúi đầu.

“Đừng giải thích với ta, nếu ngươi cảm thấy có lỗi, chỉ bằng lấy thân báo đáp đi.” Bàn tay thon dài duỗi ra, đem thân hình mảnh khảnh kia ôm vào lòng.

“Ngươi.... Ngươi không đứng đắn.” Mặt xoát cái đỏ bừng, Điện Vũ đẩy Lục Lâm Phi chạy nhanh ra ngoài.

Nhìn người kia chạy, Lục Lâm Phi nhíu mày: “Thật là, ta có chỗ nào mà không đứng đắn chứ....”

Hắn so với ai đều đứng đắn hơn đó nha.

Trong lòng bất mãn lâu bầu, cầm hộp gấm rời khỏi được cư.

.....

Trong Phượng điện, viên dạ minh châu cực to đặt trong phòng phát ra ánh sáng nhu hòa, nhưng hiện tại người có mặt bên trong lại không hề buồn ngủ một chút nào.

Ngón tay thon dài ấn nhẹ lên cổ tay nho nhỏ, Lục Lâm Phi khẽ cau mày kiểm.

“Một dao này đâm vào không nhẹ, nếu lỡ đâm trúng chỗ yếu hại, đủ mất luôn cái mạng.” Lục Lâm Phi buông tay Đoan Mộc Ngưng ra.

Sau đó cởi băng vải trên người Đoan Mộc Ngưng, băng vải vừa cởi ra, liền nhìn thấy miệng vết thương ghê người, cho dù được của dược sư lợi hại đến cỡ nào cũng không thể làm cho miệng vết thương kia nháy mắt khép lại.

“Nhìn tốc độ miệng vết thương đang khép lại coi như khá ổn.” Lục Lâm Phi gật đầu, lấy qua hộp gấm, xuất ra một cái chai: “Dược tề trong bình này phải hòa tan với nước ấm, mỗi ngày ba giọt, rửa sạch vết thương, vết thương quá sâu sẽ ảnh hưởng tới nhóc con, có thể sẽ bị sốt, cho nó uống nhiều nước một chút là được.”

“Ta đã biết.” Nghe thấy Đoan Mộc Ngưng không có chuyện gì, tâm Phong Vô Uyên buông lỏng không ít, nhưng hiện tại nhìn thấy đứa bé yếu ớt thở, lại làm cho hắn vô cùng đau lòng.

“Mọi người đều biết Cung trưởng lão không hề biết võ thuật, sao lại....” Xử lý xong xuôi mọi chuyện, đóng hộp gấm lại, Lục Lâm Phi nhìn Phong Vô Uyên.

“Lúc phụ thân còn sống, ông ta đã là trưởng lão, cho tới nay đều trung thành tận tâm với Phượng tộc, ta cũng nghĩ không ra tại sao ông ta lại làm ra chuyện như vậy.” Hồng mâu lóe lên, tầm mắt dừng Trí Nào do Đoan Mộc Ngưng chế tạo: “Nếu không phải Ngưng Nhi đi cùng với thứ kỳ quái này, ngay cả ta cũng không hay biết gì.”

Nghĩ tới Đoan Mộc Ngưng bị thương, Phong Vô Uyên liền cảm thấy đau đớn.

“Điện Vũ không hiểu.”

Cho đến nay, Cung trưởng lão so với các trưởng lão khác là người ôn nhu nhất, hắn còn nhớ mười năm trước trong đợt đặc huấn hắn bị thương, Cung trưởng lão đã rất ôn nhu cho hắn kẹo, còn an ủi hắn.

Hơn nữa, Phong Vô Uyên vừa mới hiểu chuyện lại được truyền lại chức trưởng tộc, tộc trưởng và tộc trưởng phu nhân không biết đã đi đến nơi nào.

Phong Vô Uyên tuổi nhỏ đã phải ngồi trên ghế tộc trưởng, không cười không nói, cũng không muốn để người khác thân cận với mình, vĩnh viễn đều độc lai độc vãng.

Nhìn nếu ai tinh mắt cũng có thể nhìn ra, Cung trưởng lão rất quan tâm chiếu cố Phong Vô Uyên, cho dù phải quyết định việc gì, Cung trưởng lão đều bàn bạc với Phong Vô Uyên.

Người như vậy, Điện Vũ thực sự không nghĩ ra được một lý do nào đó để ông phản bội Phượng tộc.

“Dựa theo bản đồ phân bố binh vệ kia, hình như cũng phải mất một thời gian mới có thể vẽ.” Nhớ lại bản đồ Trí Não cho hắn xem, Phong Vô Uyên khẽ nhăn mày.

“Phượng Quân, chúng ta kế tiếp phải làm gì?” Điện Vũ khẽ nói.

Tiểu công tử đối với Phượng Quân mà nói rất trọng yếu, Phượng Quân của bọn họ tuy rất ít khi tức giận, hơn nữa luôn luôn dùng bộ dáng không cùng thể tục tranh đấu, nhưng không phải là dạng vô cảm hoàn toàn, hơn nữa bằng việc hắn đã đi theo bên người Phong Vô Uyên đã lâu, hắn cảm giác, người nam nhân này kỳ thực không phải là loại người vô cảm, chỉ là trình độ che giấu cảm xúc cực kỳ cao thâm, nếu bị kích thích bộc phát, nhất định sẽ làm cho người ta kinh hãi.

Cho dù Cung trưởng lão trước kia đã cống hiến hết mình vì Phượng tộc, hiện tại ông lại phản bội Phượng tộc đã khiến hắn.....

“Thu thập thêm chứng cứ, bị Ngưng Nhi nháo như vậy, Cung trưởng lão chỉ sợ đã kinh động, hơn nữa để thứ đồ kì quái kia chiếu bản đồ cho mọi người nhìn không thể tạo thành chứng cứ.” Phong Vô Uyên đưa tay nhẹ vuốt tóc Đoan Mộc Ngưng, động tác tốt cùng ôn nhu nhưng lại khiến cho người ta cảm giác cực kỳ sợ hãi: “Mọi việc cứ như vậy đi, mấy ngày tới nhất định sẽ có hành động, một khi đã như vậy, cứ hoạt động như bình thường là được.”

“A..... Vậy.... Tiểu công tử bị thương, phải xử lý như thế nào?” Ánh mắt Điện Vũ dừng lại trên người Đoan Mộc Ngưng.

Đoan Mộc Ngưng bị thương, nhất định phải để Lục Lâm Phi trị liệu, không thể mỗi ngày đều lén lút tới được cơ sở y tới a.....

Hơn nữa tiểu công tử rất hiếu động nghịch ngợm, ngồi yên một chút cũng không được, nếu vì bị thương mà không thể xuất hiện trước mặt mọi người, sẽ bị nghi ngờ.

“Chuyện Ngưng Nhi bị thương đương nhiên không thể để cho người khác biết, một khi đã như vậy, sẽ khiến cho người ta nghi ngờ, vậy nói với bọn họ là bị cảm lạnh đi.” Phong Vô Uyên nhẹ nhàng vuốt ve má Đoan Mộc Ngưng, trong mắt hiện lên vẻ sùng nịnh: “Đã khuya rồi, các người đều lui ra, sáng sớm mai Điện Vũ đến chỗ được sự thông báo, nói Ngưng Nhi bị bệnh, bảo y lại đây.”

“Vâng.”

“Nếu vậy thì, ta đây trở về ngủ, Vũ Nhi, người đưa ta lại đây, hiện tại lại phải làm phiền người đưa ta trở về rồi.” Phúc hắc được sự khoe miệng vừa nhếch, liền tóm lấy thất lưng Điện Vũ.

Thất lưng thật nhỏ a, cũng rất mềm mại.

“Đừng có dính lại đây, không đứng đắn, đi mau.” Tặng cho Lục Lâm Phi một cước, Điện Vũ lầu bầu.

“Ừ ừ.”

Đội Điện Vũ và Lục Lâm Phi rời đi, Phong Vô Uyên cởi ngoại bào, sau đó nằm xuống bên cạnh Đao Mộc Ngưng, nhìn đứa nhỏ đang ngủ say kia, hần nhẹ nhàng thở dài.

Trong tiếng thở dài lại mang đầy vẻ đau lòng thương tiếc.

Ngày thường vật nhỏ đều chui vào ngực hần mà ngủ, liên tục suốt năm năm, hần đã sớm tập thành thói quen, hiện tại....

“Ngô ngô.....”

Giống như nghe được lời Phong Vô Uyên vừa nói, đứa nhỏ nguyên bản còn nặng nề ngủ lại khẽ ô hô lên tiếng.

“Ha ha, không có vật nhỏ chui vào ngực ta ngủ, thật sự không quen.” Khuôn mặt tuần tú áp tới, Phong Vô Uyên hân lên tóc nhóc con, sau đó nhắm mắt ngủ.

Cũng giống như ngày thường, Phong Vô Uyên đến Thần điện phê duyệt công văn cùng với các trưởng lão, chẳng qua hôm nay không khí hình như có chút cổ quái, hình như đặc biệt yên tĩnh.

Buông quyển trục trong tay xuống, Phong Vô Uyên vẫn lộ vẻ mặt đạm mạc, giương mắt nhìn Cung trưởng lão đang nhìn mình.

“Cung trưởng lão? Còn chuyện gì muốn báo sao?” Thản nhiên hỏi.

“Không, không có.” Nhìn thấy Phong Vô Uyên vẫn bình thường, Cung trưởng lão lập tức hạ mắt.

“Cung trưởng lão, thủ vệ hôm qua báo cáo, nói tẩm các người có kẻ đột nhập, có tổn thất gì không?” Lại mở ra một quyển trục khác, Phong Vô Uyên thản nhiên hỏi.

“Cám ơn tộc chủ lo lắng, không mất trộm thứ gì.” Cung trưởng lão chậm rãi mở miệng.

“Tẩm các Cung trưởng lão rất trọng yếu, như thế nào lại có thể để cho người khác đột nhập, hơn nữa trưởng lão lại không biết võ, vạn nhất xảy ra chuyện, sẽ không tốt.” Đặt bút lên quyển trục ghi vài chữ, Phong Vô Uyên thản nhiên mở miệng: “Điện Vũ, người mau sai vài hộ vệ thân thủ tốt đến thủ hộ điện các của Cung trưởng lão đi.”

“Vâng.”

“Này, tộc chủ..... Không cần.”

“Cung trưởng lão đối với Phượng tộc rất trọng yếu, chưa biết kẻ xâm nhập là ai, vẫn sẽ làm cho người ta lo lắng.” Dem quyển trục đã phê duyệt xong đặt qua chỗ Điện Vũ, Phong Vô Uyên lại thản nhiên mở miệng.

“Cám ơn Phượng Quân quan tâm.” Đối với việc Phong Vô Uyên hiếm khi mở miệng nói chuyện với mình, không khó nhìn ra Cung trưởng lão có chút vui.

Bưng ly trà nóng uống một ngụm, Phong Vô Uyên đặt chén xuống, hồng mâu lóe sáng.

Bản quân nhất định sẽ giúp người ra đi an lành, Cung trưởng lão Phượng tộc!!

Để người cống hiến lần cuối cùng cho Phượng tộc vậy.

Người khác không nhìn thấy, nhưng Điện Vũ đứng bên cạnh Phong Vô Uyên toàn bộ đều nhất thanh nhị sở.

Phượng Quân đang đánh cái chủ ý gì? Đây là lần đầu tiên hần thấy Phượng Quân lộ ra biểu tình làm cho người ta kinh sợ như thế.

Quả nhiên tâm tư của Phượng Quân, cận vệ nho nhỏ như hần vĩnh viễn đều không thể đoán được.

Ngư Ngư: Ha ha, tiểu công lần này tức giận thực rồi.

81. Chương 79: Tự Mình Âm Sát

Phong Vô Uyên nói vì sự an toàn của Cung trưởng lão cho nên phải thêm hộ vệ bảo hộ ông, quả nhiên ngay buổi trưa hôm ấy đã có thêm bốn người võ nghệ cao cường thủ hộ tại điện các của Cung trưởng lão.

Trong Phượng điện, Phong Vô Uyên ngồi ở mép giường, nhìn đứa bé vẫn ngủ say như trước, nghe tiếng hít thở đều đặn của y, khóe miệng gợi lên một tia cười.

“Vật nhỏ, người mau tỉnh lại, không có giọng nói mềm nhẹ của người, ta thực không quen.” Ngón tay thon dài nhẹ nhàng lướt qua gương mặt trắng mịn.

Giống như cảm giác được có người quấy rầy giấc ngủ của mình, nhóc con chu chu miệng, mày nhăn nhăn, sau đó cọ cọ gối mấy phát, quay qua ngủ tiếp.

“Ha ha.” Nhìn phản ứng đáng yêu của Đao Mộc Ngưng khiến Phong Vô Uyên khẽ cười ra tiếng, sau đó cúi người hôn lên tóc Đao Mộc Ngưng.

“Phượng Quân..... Ngài, ngài thực sự phải làm vậy sao?” Trong mắt Điện Vũ lóe lên chút lo lắng.

“Làm như vậy có cái gì không được.” Chính chu lại mấy sợi tóc sai vị trí cho Đao Mộc Ngưng, Phong Vô Uyên thản nhiên nói: “Hơn nữa bản quân cảm thấy làm như vậy, rất có ý tứ.”

“Nhưng mà.....” Điện Vũ bất giác cảm thấy hoảng hốt.

Hắn chưa từng nhìn thấy bộ dáng hiện tại của Phượng Quân, Phượng Quân như vậy khiến hắn cảm thấy thực kinh hãi, đủ để thấy được tiểu công tử bị thương lần này, Phượng Quân thực sự cực kỳ sinh khí.

“Ông ta từ lúc phụ thân bản quân còn sống đã là trưởng lão, bản quân nghĩ người trong tộc cũng không hi vọng chuyện kia bị phát hiện.” Lời nói nhẹ nhàng, nhưng nồng đậm sát khí.

Nhìn Phong Vô Uyên như thế, Điện Vũ thực kinh hãi.

Hắn có cảm giác, Cung trưởng lão nhất định sẽ chết cực kỳ thảm, bởi vì lần này Phượng Quân của bọn hắn tự mình động thủ.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, màn đêm dần dần bao phủ bầu trời, đèn đuốc bắt đầu được thắp lên, không biết vì sao tối nay Phượng lâu càng im lặng lại càng khiến cho người ta cảm thấy bất an.

Sau khi mọi người đều đã an giấc, một cái bóng đen thon dài phi ngang qua các tòa lâu, rất nhanh liền dừng lại bên trong một tòa điện các.

Mấy người thủ vệ đang canh giữ trong sân nhìn thấy bóng dáng kia đáp xuống, lập tức quỳ tại chỗ.

“Động thủ đi.” Hắc y nam nhân có mái tóc đỏ như hỏa diễm được buộc gọn gàng, đôi mắt cũng đỏ rực như lửa cực bình thản.

Bốn gã thủ vệ trấn thủ tại điện các đồng loạt gật đầu, thối lui đến bốn góc sân.

Rất nhanh sau, trong bóng đêm đột ngột lóe ra vài tia sáng, sau đó khuếch tán thành một cái lưới vô hình, là kết giới.

Sau khi thành lập kết giới xong, bên trong sân cư nhiên không còn nghe được bất cứ âm thanh nào.

Phong Vô Uyên một thân hắc y chậm rãi bước vào trong tòa các, tự nhiên trực tiếp đẩy cửa bước vào.

Người trong nhà bởi vì cảm nhận được thuật pháp tạo kết giới ngăn cách bên ngoài làm cho tỉnh giấc, mặc vội áo ngoài bước ra xem xét, vừa đẩy cửa liền nhìn thấy người kia, ánh mắt lộ ra một tia kinh ngạc.

“Buổi tối tốt lành, Cung trưởng lão.” Chậm rãi mở miệng, Phong Vô Uyên từ từ tiến vào, không thèm quan tâm tới vẻ mặt kinh ngạc của ông ta.

Thấy Phong Vô Uyên vẫn bình tĩnh lạnh lùng, Cung trưởng lão rất nhanh thu hồi lại vẻ mặt kinh ngạc, đôi con ngươi màu râm nắng sâu thẳm lóe lên tia sáng.

“Đã trễ như vậy, tộc trưởng còn giá lâm diện các cửa thuộc hạ, hiển nhiên là đã biết việc kia.” Chậm rãi bước tới, khoảng cách giữa Cung trưởng lão và Phong Vô Uyên chỉ còn là một cái bàn.

“Những gì nên biết đều đã biết, những điều không nên biết cũng đã biết.” Từ từ ngồi xuống, Phong Vô Uyên cầm lấy bình trà tự mình rót một chén: “Đối với chuyện này, trưởng lão người quả thực đã chuẩn bị tâm lý rồi nhỉ.”

“Ha ha.....” Nghe Phong Vô Uyên nói, Cung trưởng lão cười to: “Tộc trưởng, thuộc hạ thật sự tò mò, người lên vào thư phòng của thuộc hạ, rốt cuộc là ai...”

Vốn tưởng rằng những thứ kia sẽ không có ai phát hiện, hơn nữa ông đã cố gắng cho Phượng lâu lâu như vậy, hẳn Phong Vô Uyên sẽ không biết chuyện này, nhưng hôm nay thấy Phong Vô Uyên đến, ông biết sự tình đã bại lộ.

“Y sao..... Bị Cung trưởng lão một đao đâm trúng, bây giờ còn nằm trên giường của bản quân chưa tỉnh.” Hồng mâu lóe lên ánh lửa.

“Nguyên lai là tiểu công tử... Đứa bé năm tuổi lại có thể đột nhập vào điện các của ta, lại thiếu chút nữa không có việc gì đào thoát, xem ra năng lực của đứa nhỏ này đúng là làm cho người ta không thể bỏ qua a.” Cung trưởng lão nhìn nam tử trẻ tuổi đậm mạc uống trà, chậm rãi nói: “Cũng khó trách tộc trưởng ngài lại coi trọng đứa nhỏ như vậy.”

Lúc đề cập tới Đoan Mộc Ngưng, trong mắt Cung trưởng lão lóe lên tia oán hận, còn có cả ghen tị.

“Bản quân cũng rất muốn biết Cung trưởng lão rốt cuộc là vì chuyện gì lại đối với bản tộc như thế.” Phong Vô Uyên thản nhiên mở miệng, trên mặt lại không có lấy bất cứ biểu tình nào, làm cho người ta hoàn toàn không thể biết hiện tại hắn đang suy nghĩ cái gì.

Nhìn Phong Vô Uyên, Cung trưởng lão biết mình không thể giấu diếm bất cứ chuyện gì nữa, cúi đầu khẽ cười ra tiếng.

“Tộc chủ, nếu thuộc hạ biết người vụng trộm tiến vào điện các chính là tiểu công tử, thuộc hạ nhất định sẽ không sơ sẩy như thế, nhất định sẽ một đao giết chết y.” Sát ý trong mắt càng ngày càng đậm đặc.

“Người.... Oán hận Ngưng Nhi, vì sao?” Ban đầu còn nghĩ Cung trưởng lão là vì có nguyên do khó nói, nhưng hiện tại nhìn thấy sát ý trong mắt người nọ, Phong Vô Uyên có cảm giác, nguyên nhân tuyệt đối là vì đứa nhỏ đáng yêu kia.

“Ha ha.... Thuộc hạ biết, tộc trưởng ngài trước kia rất bạc tình đậm mạc, nhưng lại không tưởng tượng được tộc trưởng đối với đứa nhỏ từ trên trời rơi xuống kia lại dễ bụng như thế...” Đôi mắt màu râm nắng hiện lên vẻ không cam lòng: “Lúc trước đứa nhỏ đó chưa xuất hiện, tộc trưởng ngài ngẫu nhiên sẽ cùng thuộc hạ nói chuyện phiếm, ngài có biết, mỗi lần như vậy, đã khiến cho thuộc hạ vui vẻ đến mức nào hay không.... Nhưng sau khi nó xuất hiện, tộc trưởng liền thay đổi, tâm mắt của ngài đã bắt đầu chỉ có thể thu được hình ảnh của nó.... Thuộc hạ không cam lòng, không....”

“Làm càn.” Cung trưởng lão càng lúc càng không thể khống chế được lời nói, Phong Vô Uyên thoáng hiện sát ý.

“Ha ha.... Làm càn, vì muốn đến gần người, bất cứ chuyện làm càn nào ta cũng đã làm hết rồi!!” Nhìn vẻ mặt giận dữ của Phong Vô Uyên, Cung trưởng lão điên cuồng cười to ra tiếng, trên mặt xuất hiện một tia cuồng loạn: “Vì muốn tách cái đứa nhỏ kia ra khỏi tộc trưởng vĩnh viễn, ta không tiếc cùng Hồ tộc liên thủ, không tiếc đem toàn bộ Phượng tộc chôn vùi....”

“Người.....”

“Hồ vương Hồ tộc đã đáp ứng ta, một khi Phượng tộc trở thành lãnh thổ của bọn họ, người sẽ trở thành người của ta, là thuộc về ta.... Cho nên vì người, Phượng tộc tính là cái chi!!” Cung trưởng lão điên cuồng nói, không ngừng cuồng loạn nhìn Phong Vô Uyên đánh tới.

Phong Vô Uyên hoàn toàn không thể tưởng tượng được trưởng lão tao nhã luôn quan tâm chiếu cố hắn từ nhỏ cho đến lớn lại có loại tình cảm này với hắn, nhìn người kia đang đánh về phía mình, trong mắt hắn

lóa ra ánh sáng sắc bén, một tay chống mặt bàn xoay người đứng dậy, vung tay, một thanh đoản đao lập tức bắn ra.

Hưu –

Thanh đoản đao sắc bén xé gió lao đi, đâm vào vai Cung trưởng lão, lực đạo mạnh mẽ nháy mắt đã làm cho Cung trưởng lão bay ra ngoài, đóng đinh vào tường.

“Người....” Cung trưởng lão hoàn toàn không ngờ Phong Vô Uyên cư nhiên lại ra tay nhanh như thế.

“Cung trưởng lão, từ lúc bản quân hiểu chuyện tới nay, người đã dạy bản quân, thân là thủ lĩnh bộ tộc, muốn thành đại sự phải tâm ngoan thủ lạt, những năm gần đây, bản quân xử lý nội vụ đều dùng thủ đoạn dụ dỗ, người hình như không vừa lòng, bởi vậy người mới dám dĩ hạ phạm thượng.” Vừa nói, vừa lấy ra một thanh đoản đao từ trong tay áo ra: “Hôm nay, bản quân sẽ cho người thấy, bản quân có thể cùng thế tục vô tranh hay không.”

Trong mắt xuất hiện sát ý cực mạnh.

“Thương tổn Ngưng Nhi, bản đứng Phượng lâu, những việc người làm vì Phượng tộc, bản đã ghi nhớ toàn bộ, ngủ yên đi....”

Lời nói lạnh lùng kia giống như bùa chú đoạt mệnh đến từ địa ngục tử thần, bàn tay thon dài giơ lên, đoản đao liền bay ra.

.....

“Vô Uyên.... Vô Uyên....” Đứa bé nằm trên giường động nhiên cau chặt mày, sau đó khẽ gọi.

Điện Vũ ở bên cạnh hầu hạ nghe thấy tiếng gọi của Đoan Mộc Ngưng, liền nhìn thấy đứa nhỏ lộ ra biểu tình bất an.

“Tiểu công tử.... Ngài cũng cảm giác được Phượng Quân sẽ làm những chuyện như vậy sao?” Chậm rãi ngồi xuống mép giường, Điện Vũ nhẹ nhàng sờ tóc Đoan Mộc Ngưng.

Khẽ gọi vài tiếng, nhóc con lại tiếp tục hôn mê, hoàn toàn không có dấu hiệu chuyển tỉnh.

Sáng sớm hôm sau..... Phượng lâu lại xuất hiện một sự kiện khiến cho mọi người kinh tâm động phách.

Cung trưởng lão bị giết, thân cầm đầy đao, trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ Phượng lâu đều kinh động.

Ngư Ngư: Tiểu công hình như có điểm ác..... Nhíu mày.

82. Chương 80: Nhóc Con Không An Phận

Đoan Mộc Ngưng hôn mê hai ngày khiến cả điện loạn thành một đoàn, đến ngày thứ ba rốt cục cũng tỉnh lại.

Mặt nhẵn mày nhíu, vật nhỏ đưa nắm tay nhỏ xíu của mình dụi dụi mắt.

“Đau....” Mới vừa khẽ động, vết thương đằng sau lưng truyền đến cảm giác đau đớn, Đoan Mộc Ngưng nhăn mặt.

Hiện tại y mới nhớ ra mình hình như bị thương, sau đó.... Sau đó xảy ra chuyện gì?

Ký ức cuối cùng y còn nhớ chính là tuần nhan lo lắng của Phong Vô Uyên.

Đúng rồi, Vô Uyên.....

“Vật nhỏ, miệng vết thương của người còn chưa có khép hoàn toàn, như thế nào mới tỉnh lại liền lộn xộn như vậy.” Vừa mới đứng dậy chuẩn bị thay quần áo liền cảm giác người bên cạnh có động tĩnh, sau đó lại nghe thấy thanh âm kêu rên nho nhỏ.

Nghe được giọng nói của Phong Vô Uyên, Đoan Mộc Ngưng mới từ trạng thái mơ ngủ tỉnh lại, chậm rãi ngẩng mặt lên, liền chống lại đôi mắt mang đầy vẻ sùng nịch.

“Vô Uyên.....” Chớp mắt mấy cái, vô tội nhìn hắn.

“Sớm a, vật nhỏ của ta.” Cúi đầu, hôn lên đôi môi nộn nộn của Đoan Mộc Ngưng.

Môi truyền đến xúc cảm quen thuộc khiến Đoan Mộc Ngưng đỏ mặt, chẳng qua ngay lúc ngủ được hơi thở của Phong Vô Uyên, Đoan Mộc Ngưng liền lập tức nhú mày.

“Làm sao vậy?” Nhìn thấy biểu cảm của bé con, Phong Vô Uyên liền xoay người rót một ly trà: “Ngủ suốt ba ngày cũng khát nước rồi, đến uống nước đi.”

Ghé người lên đùi Phong Vô Uyên, nhóc có há miệng uống trà, uống xong, đôi mắt đen long lanh lại tròn tròn nhìn Phong Vô Uyên.

“Làm sao vậy?” Lấy khăn lau nước trên miệng Đoan Mộc Ngưng, Phong Vô Uyên nhìn thấy Đoan Mộc Ngưng cứ dăm chiêu nhìn mình, ôn nhu hỏi.

“Vô Uyên.....” Đưa tay ôm lấy Phong Vô Uyên, Đoan Mộc Ngưng như con sâu nhỏ xê xê dịch dịch, rúc vào lòng hắn.

Nào biết mới vừa ôm nhóc con vào lòng, nhóc con liền như con chó nhỏ ngửi tới ngửi lui.

“Nhóc con, sao vậy?” Nhìn bộ dáng đứa nhỏ đáng yêu khiến Đoan Mộc Ngưng thực muốn bật cười.

Thật sự rất đáng yêu .

“Vô Uyên..... Người..... Trên người người có mùi máu tươi.” Mùi vị kia tuy không nồng, nhưng Đoan Mộc Ngưng vẫn ngửi thấy được.

Đoan Mộc Ngưng không thích mùi máu tươi, cũng biết mùi máu kia đại biểu cho cái gì, hơi thở của Phong Vô Uyên luôn luôn trong trẻo nhưng lại lạnh lùng như băng, cho nên rất dễ bị cỗ mùi vị khác ám vào.

“Cung trưởng lão đã chết.” Phong Vô Uyên nhẹ nhàng nói.

Phong Vô Uyên vừa nói xong, Đoan Mộc Ngưng đã mạnh mẽ ngẩng mặt nhìn nam nhân tuổi trẻ kia.

“Đã chết.....”

“Ta giết.” Đặt cằm lên đầu Đoan Mộc Ngưng, Phong Vô Uyên nhẹ nhàng nói.

“Vô Uyên” Đoan Mộc Ngưng kinh ngạc nhìn người nam nhân mình đang ôm.

Bởi vì cho dù có thể nào y cũng không thể tưởng tượng được Phong Vô Uyên lạnh lùng không màng thế sự lại làm ra chuyện như vậy.

Phong Vô Uyên tuy lạnh lùng, nhưng Đoan Mộc Ngưng biết người nam nhân này tuyệt đối không phải là kẻ tâm ngoan thủ lạt.

“Cung trưởng lão là trưởng lão hai đời, uy vọng trong tộc rất cao, giả như chuyện ông ta thông đồng địch phản tộc bị những người khác biết, có thể...” Phong Vô Uyên hôn môi Đoan Mộc Ngưng, nhìn gương mặt đang gằn găng tức giận kia: “Hơn nữa, chuyện tình này, ta cũng có tư tâm.”

“Tư tâm?” Đoan Mộc Ngưng nhăn mặt nhú mày.

“Ân, kẻ nào làm Ngưng Nhi bị thương, dĩ nhiên muốn cho hắn ném thử...” Phượng Quân lạnh lùng hiểm khi lại lộ ra một mặt bốc đồng như thế.

“Vô Uyên.” Phong Vô Uyên hiểm khi tùy hứng làm cho Đoan Mộc Ngưng bất mãn kêu lên, cái miệng nhỏ cắn lấy đôi môi kia một cái: “Ta không thích tay Phong Vô Uyên dính đầy máu tươi, cũng không thích cả người của Phong Vô Uyên có cái mùi như vậy.”

Y biết Vô Uyên sẽ làm như thế, là vì chính mình, cho dù trong lòng có cảm động, nhưng Đoan Mộc Ngưng vẫn không thích hắn làm như vậy.

“Ân, không có lần sau.” Nhìn vật nhỏ chu miệng nhăn mặt, Phong Vô Uyên yêu cực.

Chuyện trưởng lão Phượng tộc bị người “ám sát”, làm không khí trong tộc mấy ngày gần đây có vẻ đề phòng thâm nghiêm, tuần tra thủ vệ ra vào không ngớt, đồng thời lại còn phải chuẩn bị hậu sự cho Cung trưởng lão, cho nên Phượng tộc bận đến đâu tắt mắt tới.

Sau khi Đoan Mộc Ngưng tỉnh lại, lại bị Phong Vô Uyên mạnh mẽ yêu cầu nằm ở trên giường tu dưỡng, đáng tiếc nhóc con hiếu động kia lại làm không được.

Sau khi dùng hết hai chén cháo cho bữa trưa, nhóc con lại lôi cái xe ở phòng sát vách ra.

Trải qua một phen cải tạo thứ hai, so với ba năm trước, chiếc xe đã tân tiến không ít, vô lăng điều khiển gì đó đều đầy đủ cả. Đoan Mộc Ngưng năm tuổi ngồi vào xe hoàn toàn không cảm thấy chật, đủ để thấy mấy năm qua chiếc xe này cũng “tăng trưởng” không ít.

“Ngưng Nhi, thương trên người ngươi còn chưa có lành, sao lại chạy khắp nơi vậy, nhanh đem xe cất đi.” Nhìn thấy nhóc con ngồi lên xe, Phong Vô Uyên lập tức nhăn mày.

“Không cần mà không cần mà, người ta nằm ở trên giường lâu như vậy, đã nhanh biết thành đồ lười mất rồi, đi ra phơi nắng xúc tiến máu tuần hoàn là tốt lắm a, giúp miệng vết thương mau lành.” Nhóc con hai mắt lóe lóe sáng đương nhiên không có khả năng nghe lời.

Hơn nữa cho dù trên người có thương tích hay không, Đoan Mộc Ngưng cũng quyết đem xe chạy chơi.

“Đây là cái đạo lý gì a, bị thương đương nhiên phải nằm trên giường tịnh dưỡng, nếu để miệng vết thương vỡ ra sẽ rất phiền toái.” Về chuyện Đoan Mộc Ngưng bị thương, Phong Vô Uyên đương nhiên sẽ không nhượng bộ.

“Cái đạo lý này là do Lam gia gia ta nói nha, Đoan Mộc gia gia sinh bệnh, Lam gia gia của ta còn để hấn tới công viên đánh Thái Cực nữa mà.” Đoan Mộc Ngưng dẩu dẩu mỏ, tay đặt lên vô lăng: “Nếu Vô Uyên lo ta xằng bậy, vậy thì bảo Điện Vũ đi theo.”

Nhóc con thông minh lắm cả cận vệ đại nhân xuống nước, bởi vì y biết vì “hậu sự” của Cung trưởng lão, Phong Vô Uyên sẽ bề bộn nhiều việc.

“Ngươi tiểu gia hỏa này.” Phong Vô Uyên mặt nhăn mày nhu. “Điện Vũ, đi theo y, đừng để y làm xằng làm bậy, thuận tiện đưa y tới chỗ được sư đổi được.”

“Vâng.” Cận vệ này giờ đứng bên cạnh có điểm khác không ra nước mắt tự mặc niệm cho chính mình.

Tiểu công tử đây là cố ý a.... Rõ ràng Tử Y có ở đây, không nên điểm tên hấn a, lại bắt hấn đi theo hầu.

“Như vậy ta đi nga!” Cho Phong Vô Uyên một cái hôn gió, không quản đối phương có hiểu đó là gì hay không, Đoan Mộc Ngưng đã giẫm chân một phát, xe liền chậm rãi trườn tới trước, hướng ra sân.

Điện Vũ khom người hành lễ với Phong Vô Uyên, liền vội vã đuổi theo Đoan Mộc Ngưng.

“Tiểu công tử, chúng ta đi tìm được sư đổi được trước được không.” Đi theo đằng sau Đoan Mộc Ngưng, Điện Vũ vận gió để hấn lơ lửng trên không cho nên cũng không cảm thấy cố sức lắm.

Hiện tại hấn có cảm giác, tiểu công tử chọn hấn, hoàn toàn do hấn là phong hệ thuật sư.

“Được.” Hai mắt cong cong, biểu hiện tâm tình lúc này cực kỳ tốt, xoay vô lăng, điều khiển xe rẽ vào đường khác.

Rất nhanh sau, cả hai đã tới được trước cửa được cư của Lục Lâm Phi, Đoan Mộc Ngưng ấn cái nút màu đỏ trước mặt.

Bá — bá —

Một trận kèn xe vang lên, thanh âm lớn kia thiếu chút nữa đã làm cho đám thị vệ đang tuần tra ngang qua đó nhảy dựng, mọi người đều nắm chặt lấy chuỗi đao, sau đó trừng mắt nhìn cái xe kỳ quái của Đoan Mộc Ngưng.

Đoan Mộc Ngưng sống trong Phượng lâu đã năm năm, mọi người đều biết tiểu công tử này rất được Phượng Quân sủng, hơn nữa luôn làm ra những thứ có hình thù rất kỳ quái, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên chứng kiến cái thứ kỳ quái của tiểu công tử bọn họ phát ra âm thanh.

“Nhóc con kia, Phong Vô Uyên như thế nào lại cho người rời giường, còn cho người chạy khắp nơi giường oai.” Cánh cửa được cư khép hờ bỗng mở ra, Lục Lâm Phi thông thả bước ra, nhìn đứa nhỏ ngồi trong xe không ngừng tạo ra tạp âm: “Được rồi, nhóc con, ồn chết người rồi.”

“Hi hi.” Ngọt ngào cười khê, Đoan Mộc Ngưng vươn tay ra trước mặt Lục Lâm Phi: “Được sư ôm ôm.”

Ngự ý y hiện tại đang bệnh hoạn, cho nên cần đặc biệt chiếu cố.

“Đồ quỷ nhỏ.” Khom người ôm lấy Đoan Mộc Ngưng, Lục Lâm Phi đưa tay nắm tay Điện Vũ: “Ta có pha trà lài ngưng thần tịnh khí, vào nếm thử đi.”

“Àn.” Có chút không được tự nhiên, nhưng Điện Vũ vẫn để mặc y nắm tay kéo đi.

Cởi áo Đoan Mộc Ngưng ra, lộ ra vết thương trên bả vai, Lục Lâm Phi mở hộp gấm vì y thay thuốc.

“Thương thế của tiểu công tử thế nào?” Điện Vũ cầm ly trà lài thơm ngào ngạt, quan tâm hỏi.

“Miệng vết thương khép lại coi như ổn, nhưng không thể vận động quá mạnh, nhóc con vẫn là nên ngoan ngoãn tịnh dưỡng đi, cánh tay bị thương cũng không được dùng sức quá lớn.” Thuần thực bồi dưỡng sau đó băng bó.

“Cho nên ta mới lái xe.” Ngoan ngoãn ngồi yên để Lục Lâm Phi thay được, Đoan Mộc Ngưng chu miệng: “Được sư, cái kia..... Lúc Cung trưởng lão chết, tình huống là như thế nào?”

“Ông ta....”

83. Chương 81: Chọc Ghẹo Thủ Vệ

Sau khi đợi Lục Lâm Phi thay được xong, nhóc con lại tiếp tục lái xe đi khắp nơi rêu rao.

“Tiểu công tử ngộ an.” (ngộ: buổi trưa, an: an lành)

Nữ quan đi ngang qua nhìn thấy đứa nhỏ xinh đẹp lái chiếc xe kỳ quái nơi nơi rêu rao, đều hướng y gật đầu chào hỏi.

“Các mỹ nữ tỷ tỷ ngộ an.” Đoan Mộc Ngưng ngọt miệng, dùng gương mặt xinh đẹp tinh xảo của mình tàn sát bốn phía.

Điện Vũ đi theo đằng sau nhìn thấy cảnh này, thật là... hân.....

“Tiểu công tử, mấy ngày trước tộc trưởng nói ngài sinh bệnh, không có việc gì chứ?” Một vị tiểu tư đưa cho Đoan Mộc Ngưng kẹo hỏi, toàn bộ Phượng tộc ai chẳng biết đứa nhóc được Phượng Quân yêu thương hết mực này rất thích ăn kẹo ngọt.

“Không có việc gì, cảm ơn.” Lấy kẹo, Đoan Mộc Ngưng cười đến thực sáng lạn, nháy mắt đã đem tiểu tư miểu sát tại chỗ.

*miểu sát: giết người chỉ trong một giây

Sau khi chơi đùa cùng đám tiểu tư nữ quan xong, Đoan Mộc Ngưng lại tiếp tục lái xe tiến lên phía trước, chẳng qua trong lòng có thêm cả đồng kẹo đủ màu.

Đoan Mộc Ngưng cởi túi vải chứa đầy kẹo cho Điện Vũ, y thích Điện Vũ, cho nên có phúc cùng hưởng nha.

“Điện Vũ cũng ăn.”

Điện Vũ đi theo bên cạnh ban đầu còn định cự tuyệt, nhưng hiện tại nhìn thấy nhóc con đưa kẹo cùng về mặt chờ mong nhìn mình liền ngồi xổm xuống lấy bỏ vào miệng.

“Cám ơn tiểu công tử.”

“Hi hi.... Không cần cảm ơn, bản thân ta ham chơi, cho nên mới gọi người đi theo ta.” Thực rõ ràng, nhóc con chính vì việc bắt Điện Vũ chạy theo đằng sau mình mà cảm thấy có lỗi.

“Như vậy, tiểu công tử hiện tại lại muốn đi đến chỗ nào?” Đối với Đoan Mộc Ngưng, Điện Vũ cũng rất sủng y.

“Chúng ta đi tìm Hỏa Vân, đã lâu không thấy Hỏa Vân rồi.” Đi qua một hành lang gấp khúc, Đoan Mộc Ngưng đưa tay chỉ đằng trước.

Hỏa Vân là linh thú của Phong Vô Uyên, thuộc hệ hỏa, kháng hỏa thuật pháp, tuy Đoan Mộc Ngưng nhìn thấy Phong Vô Uyên cười nó, cũng giống như cười một con ngựa bình thường, nhưng Đoan Mộc Ngưng lại cảm thấy, Hỏa Vân tuyệt đối không chỉ có như thế.

Vì thế, nhóc con tràn đầy hiếu kỳ thích làm nhất chính là đi thăm linh thú Hỏa Vân, càng thích hơn nếu y được quyền cười Hỏa Vân đi khắp nơi.

Chẳng qua Đoan Mộc Ngưng tuổi thật sự là quá nhỏ, mỗi khi cười Hỏa Vân cả người đều lắc qua lắc lại đáng sợ tới mức toàn bộ thị vệ quân chuồng linh thú đều sợ đến mất mật, chỉ sợ đứa bé kia rơi xuống đất bị thương.

Chẳng qua cái đứa nhóc khiến mọi người lo lắng “hình như” không hề biết việc này.

“Tiểu công tử có thể tới thăm Hỏa Vân, bất quá không thể cười.” Điện Vũ đi bên cạnh nói.

“A..... Vì sao?” Khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời nhăn thành một đoàn.

Y thực muốn cười Hỏa Vân mà.

“Vì sao!!! Đương nhiên là vì thân thể của tiểu công tử còn chưa có hồi phục.” Điện Vũ vẫn nghiêm nghị như trước: “Nếu bị ngã, thân thể lại bị thương tổn lần nữa, Phượng Quân nhất định lột da bọn ta.”

“A— thật sự không được cười sao?”

“Tuyệt đối không được.” Điện Vũ lắc đầu khẳng định.

Đoan Mộc Ngưng biết hôm nay không được cười Hỏa Vân, cắn cắn môi, xoay vô lăng: “Vậy không đi tìm Hỏa Vân nữa.”

Chuyển bánh đi qua hướng khác.

Đi đi đi, Đoan Mộc Ngưng và Điện Vũ tới trước đại môn Phượng lâu.

“Hết đường rồi.” Chớp chớp mắt nhìn cánh cửa gỗ to thật to ở trước mặt.

“Đúng vậy, hết đường rồi, tiểu công tử nên quay lại.” Điện Vũ cung kính nói.

Thủ vệ nơi này đều bắt cầu ngôn tiểu (không nói không cười), không giống thủ vệ điện các trong Phượng lâu bình thường đều có vẻ tùy ý.

“Đợi chút nữa đi, qua nhìn xem.” Đoan Mộc Ngưng lái xe chậm rì rì tới trước mặt một thủ vệ.

Thủ vệ kia tinh thần cũng rất vững a, nhìn thấy cái xe kỳ quái đang đến gần cũng không tỏ ra phản ứng gì, mắt cũng không chớp lấy một cái.

Đoan Mộc Ngưng ngẩng gương mặt đáng yêu lên, mở to mắt nhìn thủ vệ không nhúc nhích.

Ánh mắt kia không biết chớp chớp nhìn nhìn thủ vệ qua mắt bao lâu, đến khi Đoan Mộc Ngưng chịu hết nổi khẽ nhăn mày, sau đó quay sang nhìn Điện Vũ.

“Điện Vũ, ta có thể sờ sờ không?” Đưa tay chỉ chỉ thủ vệ đứng bất động, đôi mắt tỏa sáng.

“.....” Bị Đoan Mộc Ngưng hỏi như vậy, Điện Vũ đứng ở một bên đầu đầy hắc tuyến, nhìn nhìn thủ vệ mắt không hề chớp, tò mò: “Tiểu công..... Vì cái gì lại muốn sờ?”

“Hắn bất động.” Nhóc con đương nhiên nói.

“Hắn là thủ vệ, đương nhiên bất động.” Điện Vũ nhìn nhóc con hai mắt lờ lờ sáng, có đôi khi hắn thực sự không thể hiểu nổi suy nghĩ của đứa nhỏ đáng yêu này, như thế nào lại luôn nghĩ toàn chuyện hắn không hiểu a.

“Vì cái gì thủ vệ phải bất động?” Bản tính tò mò của cục cưng bắt đầu khởi động, gương mặt đáng yêu tinh xảo nhăn thành một đoàn.

“Này..... Nếu động đây thì sao là thủ vệ được.” Điện Vũ tuôn hắc tuyến như mưa, khóe mắt giật giật mấy phát.

Hắn hiện tại cảm thấy phi thường phi thường sùng bái Phượng Quân đại nhân, đối với đứa nhỏ tràn đầy lòng hiếu kỳ như vậy cư nhiên vẫn còn kiên nhẫn như thế.

“Nhưng đến cả mắt của hắn cũng không động nữa.” Nhóc con vươn tay chỉ vào thủ vệ, cái miệng nhỏ trưng thành hình chữ “o”.

Đoan Mộc Ngưng vừa nói xong, Điện Vũ thiếu chút té lăn trên đất, mà cũng phải công nhận định lực của thủ vệ này cũng rất cao, vẫn không hề nhúc nhích, mắt cũng không chớp.

“Không được, ta muốn kiểm chứng một chút, rốt cuộc người này có phải là người máy hay không.” Nhóc con từ trên xe đứng lên, sau đó cẩn thận đứng lên ghế đệm, một chân đặt lên mũi xe.

“Tiểu công tử, cẩn thận một chút, đừng mà.” Nhìn bộ dáng lắc lư của đứa bé, Điện Vũ sợ tới mức vội vàng đỡ lấy y.

Miệng vết thương trên người tiểu công tử vừa mới khép lại, còn chưa có khỏi hẳn, nếu ngã xuống sẽ lại bị tét ra, Phượng Quân không lột da hắn mới là lạ.

“Không sao không sao.” Đứng trên mũi xe, Đoan Mộc Ngưng vươn tay chọt chọt thắt lưng thủ vệ: “Mềm, ấm ấm.”

“Hắn là người, đương nhiên là vừa mềm vừa ấm.” Điện Vũ bạo hãn.

Nhóc con không cam lòng đưa tay sờ sờ soạng soạng người ta, sờ tới sờ lui sờ lên tới ngực.

Bởi vì không đủ cao, nhóc con kiễng chân, rốt cục tay có thể đặt tới tim của người nọ.

Phanh phanh –

Tiếng tim đập ở dưới lòng bàn tay truyền lên.

“A!!” Đoan Mộc Ngưng kinh hô một tiếng, nhất thời mở to mắt.

“Tiểu công tử sao vậy?” Tưởng Đoan Mộc Ngưng có chuyện gì, Điện Vũ hoảng sợ.

“Tim hắn đập, càng lúc càng nhanh!!” Hai mắt trong suốt sáng lấp lánh, giống như vừa mới phát hiện ra tân đại lục.

Lời này vừa nói, đã thành công khiến cho Điện Vũ té xỉu tại chỗ.

Tâm tình đùa giỡn nổi lên, nhóc con hai mắt phát sáng tiếp tục sờ sờ, ai biết mới vừa ngẩng đầu nhìn, đã phải đối mặt với đôi mắt mang theo vẻ thất kinh.

“A——” Bị hoảng sợ, Đoan Mộc Ngưng trợn mắt, giật mình phát hiện thủ vệ không có nửa điểm phản ứng kia hiện lại thay đổi nhanh như cây táo.

“Tiểu..... Tiểu..... Tiểu công tử..... Thỉnh ngài..... Thỉnh ngài..... Buông tay.....” Thủ vệ áp ứng, mặt ngày càng hồng, càng nói càng nhỏ.

“A? Cái gì?” Đoan Mộc Ngưng mở to mắt, hiển nhiên là không hiểu.

“Hắn.... Hắn đang thẹn thùng....” Điện Vũ bạo hân a!!!

Tiểu công tử đây chính là trắng trợn sàm sỡ con nhà người ta a!!!

Nếu để cho Phượng Quân thấy, nói không chừng thủ vệ vô tội này sẽ bị lột da ngay lập tức.

“Da!!” Nhóc con kinh ngạc, thì ra tìm đập nhanh là vì nguyên nhân này a.

“Oa, thật đáng yêu, nhất định phải chụp mới được.” Nói là làm, vật nhỏ xoay người lôi máy ảnh đã được gắn vào Trí Não bảo bối ra.

Cầm Trí Não trong tay điều chỉnh cự ly chút, sau đó hướng thẳng về phía thủ vệ mặt đỏ tới mang tai.

“Đến đến đến, cười một cái nha, nói theo ta đi..... Điền thất (Giống như kiểu nói ‘say cheese’ thôi a....”

84. Chương 82: Chụp Ảnh

Đoan Mộc Ngưng điều chỉnh góc độ của máy ảnh trong tay, nhắm thẳng thủ vệ đang đỏ bừng mặt, chụp.

Ba sát!!

Một trận sáng chói mắt lóe lên, màn hình máy ảnh liền hiện lên gương mặt thủ vệ ngượng đỏ tới mang tai.

Điện Vũ đứng ở bên cạnh bị ánh sáng chói mắt thành hình xuất hiện dọa cho nhảy dựng, thủ vệ đỏ mặt cũng nhất thời đề phòng lên.

“Tiểu công tử..... Ngài..... Ngài đang....”

“Không có việc gì không có việc gì, chỉ chụp ảnh thôi mà.” Đoan Mộc Ngưng nhìn thấy Điện Vũ như thế, liền biết hắn đã bị dọa sợ, đưa máy ảnh hướng về phía hắn, sau đó lại “ba sát” chụp thêm một tấm nữa: “Điện Vũ nhìn xem, Điện Vũ nhìn xem.”

Sau đó, Đoan Mộc Ngưng dang hai tay giống như hiến bảo vật đưa đến trước mặt Điện Vũ.

Điện Vũ nhìn vào, liền sợ tới mức hồn phi phách tán.

“A—— tiểu công tử.... Ngài làm sao lại đem thuộc hạ nhét vào trong thứ kỳ quái này a!!!”

Tiểu công tử thiên kỳ bách quái, hắn so với bất luận kẻ nào đều rõ ràng hơn cả, nhưng cái hộp nhỏ này cư nhiên lại có thể bắt hắn bỏ vào bên trong, kia cũng quá đáng sợ đi.

“Đây là máy chụp ảnh, có cái gì lạ đâu?” Nhìn thủ vệ lại nhìn Điện Vũ đều có cùng bộ mặt kinh hãi, Đoan Mộc Ngưng nhăn mặt nhăn mày.

Thực hiển nhiên đứa nhỏ đơn thuần còn chưa kịp phản ứng với sự ngạc nhiên của hai người kia.

Chưa đầy một lát, nhóc con nghịch ngợm khoát gây sự liền phục hồi tinh thần, đôi môi hồng nộn nộn gợi lên tia cười khê nghịch ngợm.

“Hi hi..... Vậy thì thu vào, thu thêm mấy lần nữa đi!!” Nói xong liền ấn mạnh nút chụp, “ba sát ba sát” không ngừng vang lên.

“A — không cần.....”

“Dĩ nhiên cần, ha ha ha!!” Nhóc con càn rỡ cười ra tiếng vang khắp cả đại môn.

Phong Vô Uyên và các trưởng lão vừa xử lý xong mọi việc liền quan đến Cung trưởng lão, đi dọc theo hành lang, liền nghe thấy thanh âm hoảng loạn.

“Phát sinh chuyện gì?” Mày kiếm nhẹ cau, tuy miệng hỏi, nhưng Phong Vô Uyên biết rõ nguyên nhân vụ xôn xao này là bắt nguồn từ người nào.

Có thể đem Phượng lâu vốn tĩnh lặng biến thành một đoàn lộn xộn như vậy, cũng chỉ có nhóc con bảo bối đáng yêu của hân.

“Thủ hạ đi nhìn xem.”

Vì Điện Vũ phải đi theo Đoan Mộc Ngưng, cho nên Tử Y tạm thay vị trí của Điện Vũ, cung kính khom người hành lễ với Phong Vô Uyên xong, bóng dáng Tử Y đã biến mất vô tung.

Khóe miệng gợi lên ý cười thản nhiên, Phong Vô Uyên phất áo choàng, ngẩng đầu nhìn sân trước.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua, làm mái tóc đỏ như hỏa diễm rối tung lên, dung nhan tuấn mỹ kia hiếm khi lộ ra vẻ ảm áp thản nhiên dưới ánh mặt trời, đẹp như họa, làm cho một vài nữ quan và tiểu tư đi ngang cước bộ cũng ngập ngừng vài lần.

Phượng Quân như vậy, bọn họ hình như chưa bao giờ được nhìn thấy a?

“Chủ tử, tiểu công tử y...” Nháng qua một cái, Tử Y lại xuất hiện ngay bên cạnh Phong Vô Uyên.

“Ngưng Nhi.” Nghe thấy tên Đoan Mộc Ngưng, trong mắt lại hiện lên vẻ sùng nịch: “Vật nhỏ lại làm ra cái họa gì?”

Quả nhiên cho dù bảo Điện Vũ đi theo, nhóc con nghịch ngợm vẫn không an phận khiến cho khắp nơi gà bay chó sủa.

“Tiểu công tử, y....”

“Ha ha ha!!!”

Tử Y vừa mới chuẩn bị mở miệng báo cáo, lại bị tiếng cười càn rỡ của vật nhỏ đánh gãy.

Tiếng cười càng lúc càng gần, nhìn thấy nhóc con ngồi trên xe lắc lư lắc lư lái tới, còn có Điện Vũ đang thất kinh đi theo.

Trong tay nhóc con không biết là đang cầm cái gì, lóe sáng lóe sáng, lái tới, khiến đám nữ quan đi ngang qua thét lên tiếng.

Nhìn Đoan Mộc Ngưng náo loạn, Phong Vô Uyên nhăn mặt nhăn mày.

“Ngưng Nhi.” Không nhanh không chậm, không lớn không nhỏ gọi, vừa đủ tập trung được lực chú ý của nhóc con.

Quả nhiên, nhóc con náo loạn nghe thấy thanh âm quen thuộc hai mắt liền tỏa sáng, lập tức nhìn sang bóng dáng thon dài kia.

“Vô Uyên!!” Hai mắt chớp chớp, nhóc con hiện lại lại có bộ dáng vẫy đuôi của cún con.

Vừa hô, nhóc con vừa đạp chân ga, cái xe nguyên bản chạy chậm rì rì đột ngột tăng tốc, nhắm tới hướng Phong Vô Uyên mà bắn.

Tốc độ xe chạy quá nhanh khiến nhóm nữ quan tiểu tư bị một trận kinh hoàng, cũng khiến cho Phong Vô Uyên bất mãn nhủ mày.

“Tiểu công tử, cẩn thận a!!” Điện Vũ đạp gió mà đi nhìn thấy Đoan Mộc Ngưng phi như bay, nhất thời sợ tới mức hô to.

Tiểu công tử mỗi lần nhìn thấy Phượng Quân đều như vậy....

Nhưng mà hiện tại trong mắt chỉ có một người làm sao có thể thấy người khác đang nói cái gì, xe còn chưa đến gần đã sốt ruột đạp thắng, phản lực lập tức phát huy tác dụng, đem Đoan Mộc Ngưng đánh bay ra khỏi xe thẳng tắp bay đến người Phong Vô Uyên.

“Nhóc con, thân thể còn chưa khỏi hẳn liền xằng bậy.” Đưa tay chuẩn xác tiếp được nhóc con ôm vào lòng.

“Vô Uyên Vô Uyên.” Nhóc con ôm hân, trên mặt lộ vẻ tươi cười như hoa.

“Vật nhỏ, người làm gì mà ồn ào náo loạn vậy.” Đối với đứa bé trong lòng, Phong Vô Uyên càng lúc càng đau sủng, cho nên việc Đoan Mộc Ngưng gây náo loạn không hề đặt ở trong lòng.

Chẳng qua bởi vì trên người nhóc con có thương tích, cho nên trong lòng khó tránh khỏi có chút lo lắng.

“Hi hi.” Ngọt ngào cười, Đoan Mộc Ngưng chu miệng hôn lên khuôn mặt tuần mỹ kia.

“Phượng..... Quân.....”

Điện Vũ hẩn hẩn lên tiếng, thanh âm vô cùng bi ai, thực rõ ràng là đã bị Đoan Mộc Ngưng hại không ít.

“Người vất vả rồi, lui ra, để Tử Y tiếp tục đi.” Ôm Đoan Mộc Ngưng, Phong Vô Uyên thần nhiên nói.

“Thuộc hạ cáo lui.”

Tử Y cúi đầu trước Phong Vô Uyên, bóng dáng biến mất, Điện Vũ được ân xá, đủ để thấy hẳn đã bị Đoan Mộc Ngưng hành hạ đến mức nào, khom người hành lễ với Phong Vô Uyên xong, cũng biến mất.

“Vật nhỏ vừa làm gì mà vui vẻ như vậy?” Nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Đoan Mộc Ngưng, Phong Vô Uyên dịu dàng hỏi.

Bàn tay sờ soạng thân mình nhóc con, xem xem miệng vết thương có vỡ ra hay không.

Kiểm tra xong, xác định miệng vết thương của Đoan Mộc Ngưng chưa vỡ ra, Phong Vô Uyên mới thả lỏng tâm tình.

Miệng vết thương này coi như đủ sức chịu đựng, chưa có vỡ ra.

“Vô Uyên xem.” Vô Uyên vừa hỏi, Đoan Mộc Ngưng liền lôi máy ảnh trong lòng ra đưa tới trước mặt hẳn.

“Cái này không phải là ‘Trí Não’ của người sao?” Đối với việc Đoan Mộc Ngưng sáng tạo ra vài thứ kỳ lạ, Phong Vô Uyên cũng không còn lạ gì, đặc biệt là Trí Não bảo bối của Đoan Mộc Ngưng.

“Đây là Trí Não, nhưng cũng là máy chụp ảnh.” Thuần thực ấn cái nút phía trên, ngay lập tức màn hình hiển thị ảnh chụp. “Vô Uyên xem.”

Đưa màn hình tới trước mặt Phong Vô Uyên, lộ ra hình ảnh của nhóm thủ vệ, nhóm nữ quan còn có nhóm tiểu tư, đều là bộ dạng thất kinh, rất buồn cười.

Mấy tấm hình này tuy khiến cho Phong Vô Uyên cảm thấy kinh ngạc, nhưng Phượng Quân đại nhân của chúng ta có năng lực tiếp thụ rất mạnh, tuy hiếm khi lộ ra vẻ tò mò, nhưng cũng không kinh hoảng giống như người khác.

“Làm sao lại có được những hình ảnh như thế?”

“Hi hi, đây là máy chụp ảnh, người, vật hay cảnh vật gì đó đều có thể chụp lưu trữ vào đây nga.” Đoan Mộc Ngưng cười ngọt ngào: “Vô Uyên ta chụp ảnh cho người nha.”

“Vật nhỏ thích thì chụp đi.” Hôn nhẹ đứa nhỏ đang cười vui vẻ. “Bất quá người làm sao lại dọa Điện Vũ và nhóm nữ quan thành cái bộ dáng như vậy?”

“Hi hi.... Ai bảo bọn họ ngạc nhiên làm gì, cho nên Ngưng Nhi liền dọa bọn họ chút thôi.” Nhóc con nói đến hợp tình hợp lý: “Vẫn là Vô Uyên của ta lợi hại nhất, không sợ cái gì hết.”

“Có sợ mấy cũng bị nhóc con người dọa cho hết sợ rồi.” Phong Vô Uyên trừng mắt nhìn Đoan Mộc Ngưng, nhưng trong mắt vẫn hé lộ tia sủng nịch nồng đậm.

“Hi hi.” Nghịch ngợm cười khê, sau đó cầm máy chụp ảnh hướng về phía Phong Vô Uyên.

“Ba sát” một tiếng, liền xuất hiện tấm ảnh chân dung tuần mỹ của Phượng Quân đại nhân.

“Vô Uyên, chụp ta chụp chung nào.” Ngưng đùa nháo, Đoan Mộc Ngưng hiện tại lòng tràn đầy vui vẻ.

Cùng Phong Vô Uyên chụp ảnh, đối với nhóc con mà nói, đây là chuyện vui nhất của y.

“Người thích là được.”

Mỉm cười, Phong Vô Uyên hôn lên mặt Đoan Mộc Ngưng.

Lại không hề nghĩ Đoan Mộc Ngưng đã nhanh tay đưa tay cầm máy chụp ảnh dịch ra xa, sau đó “ba sát” thêm một tiếng, tấm ảnh cực kỳ thân thiết nháy mắt đã được hình thành.

85. Chương 83: Có Khách Từ Phương Đông Tới

Da thịt trắng nõn được ngâm trong nước ấm liền chuyển màu hồng phấn nộn, nhóc con ghé bên thành trì, hai cái chân khua khua nước.

“Ngô.... Thật thoải mái —” Hai má Đoan Mộc Ngưng đỏ ửng lên.

Từ lúc bị thương cho tới nay, bởi vì vết thương không được phép dính nước, cho nên Đoan Mộc Ngưng mỗi ngày cũng chỉ có thể lau qua thân thể, thật vất vả mới đợi được vết thương lành hẳn, Đoan Mộc Ngưng nhìn thấy ôn trì tỏa khói ấm áp liền nhịn không được lập tức nhảy vào.

“Nhóc con người không lúc nào không nháo.” Cởi quần áo bước vào trì, Phong Vô Uyên đèn bên cạnh Đoan Mộc Ngưng, đưa tay ôm nhóc con vào lòng.

Da thịt trắng nõn non mịn của Đoan Mộc Ngưng dán lên da thịt ấm áp rắn chắc của Phong Vô Uyên, nảy sinh hàng loạt xúc cảm.

“Vô Uyên.....” Không biết là vì nước nóng hay là bởi vì cái ôm áp nóng cháy của nam nhân kia, mặt Đoan Mộc Ngưng càng lúc càng đỏ.

Ánh mắt dừng lại vết thương vừa mới khỏi hẳn trên lưng đứa bé, Phong Vô Uyên lộ ra một tia thương tiếc.

“Miệng vết thương quá sâu, đã muốn thành sẹo.” Nói xong, khuôn mặt tuần tú cúi xuống, đôi môi nhẹ nhàng ôn nhu hôn lên vết thương kia.

Bang bang –

Cảm nhận được cái hôn trên lưng khiến tim Đoan Mộc Ngưng đập gia tốc, thân mình không tự giác hơi hơi phát run.

“Vô Uyên, ta....” Cảm giác kỳ cục quá.

“Ha ha, Ngưng Nhi thực mắc cảm.” Cảm giác thấy thân mình đứa bé khẽ phát run, Phong Vô Uyên cười khẽ, đem nhóc con tiếp nhập vào lòng.

“Ghét.....” Đôi môi đỏ mọng chu chu, Đoan Mộc Ngưng dựa sát vào lồng ngực ấm áp kia hơn.

“Phải không? Nguyên lai Ngưng Nhi chán ghét ta, thực làm cho ta thương tâm mà.” Cũng chỉ những khi đối mặt với Đoan Mộc Ngưng, Phượng Quân tộc chủ mới có thể mở rộng tâm tư nói giỡn.

“Người biết rõ là không phải thế mà.” Xoay người trừng mắt nhìn nam nhân đang ôm mình một cái, Đoan Mộc Ngưng há miệng cắn lấy bả vai rộng lớn của người kia.

Tuy nhìn qua có chút hung tợn, nhưng Đoan Mộc Ngưng lại không hề dùng sức, luyến tiếc a.

Ánh mắt dao động, vừa lúc dừng lại dấu răng nho nhỏ trên vai Phong Vô Uyên.

“Đó là của Ngưng Nhi lưu lại.” Cảm nhận được ánh mắt của Đoan Mộc Ngưng, Phong Vô Uyên ôn nhu nói.

Đó là dấu răng lúc phải rút đao ra khỏi lưng Đoan Mộc Ngưng lưu lại.

“Còn đau không?” Con người đen nhánh mang theo lo lắng.

“Không đau.” Phong Vô Uyên hôn nhẹ lên má y: “Chỉ cần người không có việc gì là tốt rồi.”

Bên tai truyền đến thanh âm ôn nhu làm cho tim Đoan Mộc Ngưng lại một lần nữa gia tốc đập, đưa tay ôm lấy bả vai Phong Vô Uyên, đôi môi áp lên đầu răng khê hôn.

“Ngưng Nhi thích nhất Vô Uyên.”

“Vô Uyên cũng thích nhất Ngưng Nhi .”

Trong lúc cả hai thấp giọng trò chuyện cùng nhau ở trong dục trì, phía bên ngoài sa liêm đã xuất hiện một bóng dáng.

“Phượng Quân, vừa rồi mới có bồ câu truyền tin mang theo tín hàm của Hồ đế tới, Hồ đế nói ngày sẽ tới Phượng tộc.”

“Hồ đế!!” Đang tắm rửa cho Đoan Mộc Ngưng, Phong Vô Uyên hơi sửng sốt.

Hồ đế đến Phượng tộc là chuyện hán không ngờ tới.

Đoan Mộc Ngưng nghe Điện Vũ nói, hai mắt lập tức lóe sáng: “Hồ lý ca ca sắp tới.... Tiểu Niệm cũng tới sao?”

Hai mắt chớp chớp, giống như sắp sửa lòi cái đuôi cún con ra vậy vậy.

“Vật nhỏ, như thế nào lại muốn Mộ Niệm Hựu tới như vậy, không sợ ta ghen sao.” Nhìn đôi mắt chớp chớp của nhóc, Phong Vô Uyên liền điểm lên cái mũi của y.

“Hi hi.”

Điện Vũ nghe thấy tiếng cười thanh thúy bên trong, bóng dáng rất nhanh biến mất.

.....

Bầu trời vừa mới bắt đầu ửng sáng, nhóc con cả một buổi tối hưng phấn đến mất ngủ liền một cước đá văng chăn xoay người xuống giường.

Nghĩ tới ba năm nay không được gặp mặt đồng học hiện thế, Đoan Mộc Ngưng liền cảm thấy hưng phấn a hưng phấn.

Sau đó hưng phấn tới mức ngủ không được.

“Nhóc con, người ban đêm ngủ không được, lỗ như sáng mai lại ngủ gà ngủ gật thì sao đây?” Đoan Mộc Ngưng bộc phát hưng phấn đương nhiên cũng sẽ liên lụy đến tộc trưởng đại nhân không thể nghỉ ngơi.

Đôi mắt đỏ tinh tuệ mang theo nồng đậm ý cười mở mắt nhìn nhóc con đang hưng phấn kia.

“A..... Thực xin lỗi, đánh thức người rồi.” Đoan Mộc Ngưng đương nhiên biết ban ngày Phong Vô Uyên sẽ bề bộn nhiều việc, đặc biệt hôm nay Huyền Nguyệt Trừng sẽ tới Phượng tộc, nhất định sẽ đặc biệt chiếu cố.

Chính mình làm ồn đến hán, điều này khiến y vô cùng hối hận, con người đen nhánh nhất thời trầm xuống hối lỗi.

“Đứa nhỏ ngốc.” Trừng mắt nhìn bé một cái, Phong Vô Uyên chuyển động thân mình, đem đứa bé đặt dưới thân.

“Ngưng Nhi mới không ngốc.” Chu chu môi.

“Nếu không ngốc thì sao có thể hưng phấn đến mức không thể ngủ chứ.”

Khuôn mặt tuần tú áp tới, tiếng nói trầm thấp nỉ non mang đầy ma lực, hôn lên đôi môi đỏ mọng nộn nộn kia.

“Ngô.....”

Cái lưỡi ẩm áp khai mở hàm răng đứa nhỏ thâm nhập vào trong, xâm chiếm lấy khoang miệng ngọt ngào, nhóc con rên rỉ một tiếng, một sợi chỉ bạc bắt giắc chảy xuống khoe miệng y.

Lông mi nhẹ nhàng trát động, gò má ửng đỏ, toát ra một tia mị hoặc.

Vừa hôn xong, Phong Vô Uyên liền buông thiên hạ dưới thân ra, sau đó lại nhịn không được hôn lên đôi môi đã sưng đỏ của đứa bé.

Hơi hơi thở gấp, Đao Mộc Ngưng đưa đôi mắt ngập nước nhìn Phong Vô Uyên.

“Người ta muốn ngủ liền ngủ thôi.” Đưa tay ôm lấy vai Phong Vô Uyên, nhóc con tiến vào trong lồng ngực ấm áp kia, ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

“Đứa nhỏ ngốc đáng yêu.” Thấp giọng cười khẽ, hôn lên trán Đao Mộc Ngưng một cái sau đó ôm lấy bé cùng nhắm mắt ngủ.

Tiếng hít thở của hai người vũng vàng đan cùng một chỗ, rất nhanh đã tiến nhập vào mộng đẹp.

Dương quang chói mắt từ ngoài cửa sổ bắn vào, lúc Đao Mộc Ngưng lơ mơ tỉnh lại, mặt trời đã muốn lên cao.

“Cáp a—” Đánh một cái ngáp thật to, Đao Mộc Ngưng lặn qua lặn lại trong ổ chăn.

Một giây sau, ổ chăn bay thẳng lên trời, còn lại nhóc con đầu bù tóc rối ngồi xồm trên giường.

“Tiểu công tử, người đã tỉnh.” Bưng chậu nước đi vào Phòng điện, Tử Y nhìn đứa nhỏ nhăn mặt chu miệng ngồi trên giường.

“Vô Uyên đâu?” Đôi mắt ngập nước mang theo một tia buồn bực.

“Chủ tử đã đi ra ngoài.” Tử Y đương nhiên biết Đao Mộc Ngưng đang suy nghĩ cái gì.

“Kia.... Hồ ly ca ca và Tiểu Niệm đã tới rồi sao?”

“Nghe sứ giả báo cáo, Hồ đế và Niệm công tử đã đến chân núi, chủ tử và trưởng lão đã đến đại môn nghênh đón bọn họ.” Tử Y nhúng khăn vào nước, thực rõ ràng nhóc con không ngờ Hồ đế và Mộ Niệm Hựu lại đến nhanh như vậy: “Tử Y, mau mau, mau lấy quần áo của ta qua đây.”

“Vâng.” Tử Y nhìn bộ dáng hấp tấp của đứa nhỏ, khước miệng gợi lên tia cười yếu ớt.

Tiểu công tử nhà hắn luôn hoạt bát như vậy.

Tử Y lấy một bộ quần áo mới sau đó đưa đến cho Đao Mộc Ngưng.

Nguyên tưởng rằng thay quần áo là loại chuyện cực dễ dàng, nhưng chỉ là ở tình huống bình thường, tuyệt đối không phải Đao Mộc Ngưng.

Hiện tại lại tới nữa.

“A— Tiểu công tử, quần áo còn chưa mặc xong, thắt lưng còn chưa thắt lại a.”

Tử Y kinh hô lên tiếng, nhóc con đã phóng như bay ra ngoài, leo lên xe.

“Tiểu công tử!!” Bị Đao Mộc Ngưng làm cho hoảng sợ, Tử Y có điểm luống cuống tay chân: “Ngài..... Đây —”

“Ha ha, muốn đến nhanh tất nhiên phải lái xe!!” Tóc tai bù xù, thắt lưng chưa có cột chác, vạt áo chỗ này khác chỗ kia khác, chỉ có đôi mắt là lờ lờ tỏa sáng.

“Nhưng mà.... Ngài muốn đi nghênh đón khách nhân Hồ tộc, trước hết phải đem quần áo mặc lại đã, bộ dáng này...” Tử Y thân là mình vệ kiêm ám vệ, tu dưỡng vốn là cực kỳ ổn trọng, cũng không biết vì sao mỗi khi đối mặt với Đao Mộc Ngưng, khía cạnh ổn trọng nháy mắt biến mất không sót lại chút gì.

“Không cần mặc, ta đi đây!!” Giẫm một phát, xe liền phóng chạy đi.

“A — tiểu công tử a!!!”

Trước đại môn Phòng tộc, Phong Vô Uyên dẫn theo trưởng lão Phòng tộc và nhóm sứ giả chuẩn bị nghênh đón Hồ tộc sắp sửa đến.

Rất nhanh, bên ngoài cửa đã xuất hiện bóng dáng một đội nhân mã, nam nhân dẫn đầu dung mạo mang theo một tia mỉa mai hoặc, ôm theo một thiếu niên dung mạo thanh tú cùng nhau cười một con bạch hồ linh thú.

“Dọc đường vất vả, hoan nghênh giá lâm Phương tộc.” Phong Vô Uyên hơi khom người nghênh đón.

“Làm phiền các người đến đón bọn ta.” Huyền Nguyệt Trừng ôm thiếu niên xuống ngựa, đối Phong Vô Uyên khom người....”

“Người.....”

Bá bá –

“Tránh ra tránh ra!!!”

Ngay lúc Phong Vô Uyên muốn lên tiếng nói gì đó, một trận kèn xe vang lên, âm thanh thanh thúy của đứa nhỏ cũng đồng thời vang lên theo, nháy mắt, đã lâm vào một mảnh rối loạn.

86. Chương 84: Có Khách Từ Phương Đông Đến (hạ)

Một bóng người có mái tóc đen đặc biệt đột ngột bay vút qua, nhìn kỹ lại, chỉ thấy một đứa bé quần áo hỗn độn đang lái cái xe màu bạc hình thù kì lạ từ phía hành lang lao vào hùng dũng như bão táp.

“Tránh ra a tránh ra a!!!” Tốc độ xe không giảm, ngược lại còn muốn tăng tốc nhanh hơn, miệng luôn mồm thét lớn.

Nhóm nữ quan, tiểu tư cùng thủ vệ trên hành lang lập tức nhường đường.

“A –”

Tiếng thét sợ hãi của nhóm nữ quan bay mù trời, Đoan Mộc Ngưng vẫn cứ phăm phăm tiến tới.

“Tiểu công tử, người cẩn thận một chút.” Tử Y thiếu niên hộ vệ chạy như điên theo đằng sau Đoan Mộc Ngưng kêu lên.

Nhưng.... Nhóc con kia làm gì để tâm tới lời y nói đâu a.

.....

Khi Đoan Mộc Ngưng đến được trước đại môn, đã thấy người mà mình chờ mong đứng ngay tại đó, hai mắt lờ lờ sáng tiếp tục phóng như điên tới, lại phát hiện có một đám người ngăn cản đường đi của y.

Bị người chặn đường, nhóc con bá đạo kia đương nhiên không thuận theo, đưa tay ấn kèn kêu “bá bá—”, nháy mắt dọa cả đám trưởng lão sứ giả nhảy dựng lên.

“Ngưng Nhi!” Phong Vô Uyên nhìn nhóc con, sửng sốt.

Hắn tưởng nhóc con sẽ ngủ nướng thêm chút nữa.

Xe một đường bão táp chạy không hề giảm tốc, chỉ thấy nhóc con bẻ mạnh tay lái một cái, xe nháy mắt trượt ngang một đường, sau đó dừng lại ngay trước mặt Phong Vô Uyên.

Đủ để thấy được, kỹ thuật điều khiển xe của nhóc con đã đến trình độ siêu hạng.

“Vô Uyên.” Ngẩng đầu, hai mắt tỏa sáng nhìn Phong Vô Uyên.

“Nhóc con người, quần áo còn chưa mặc xong, tóc còn chưa chải, lại bỏ chạy ra đây, không sợ Hồ ly ca ca cùng Tiểu Niệm của người chê cười sao.” Nhìn đứa bé tóc tai bù xù ngây ngô cười trong xe, quần áo hỗn độn, Phong Vô Uyên nhẹ giọng trách mắng, nhưng giọng điệu lại mang nồng đậm sủng nịch.

“Ai bảo người không gọi ta dậy.” Chu miệng, nhóc con bất mãn.

“Chủ tử....” Tử Y rút cục cũng chạy tới nơi.

“Không sao, người lui ra đi.”

Cũng không trách cứ Tử Y, Phong Vô Uyên cúi người ôm nhóc con ra khỏi xe, không thèm quan tâm ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cẩn thận chải lại mái tóc tán loạn cho Đoan Mộc Ngưng, còn cẩn thận cột lại thắt lưng.

Nhóc con tóc tai bù xù, quần áo hỗn loạn rất nhanh lại trở thành tiểu công tử áo quần ngăn nắp chỉnh tề.

“Hồ để, để cho người chê cười rồi.” Đứng dậy, mỉm cười gật đầu với Huyền Nguyệt Trùng.

“Không ngại.” Thực rõ ràng, Huyền Nguyệt Trùng cũng không kinh ngạc lắm.

Tương phản, những trưởng lão Hồ tộc đi theo nhìn thấy Phượng Quân lạnh lùng như băng lại tỏ ra thái độ ôn nhu đối với đứa nhỏ, cực kỳ kinh ngạc.

Mọi người đều lâm vào kinh ngạc, nhưng hai nhóc con kia thì không.

“Tiểu Niệm, ta rất nhớ người.” Hai mắt chớp chớp, Đoan Mộc Ngưng phác qua người Mộ Niệm Hựu.

“Tiểu Ngưng, ta cũng nhớ người.” Đưa tay tiếp lấy nhóc con phác về phía mình.

Hai đứa nhỏ dung mạo xuất sắc ôm nhau tại một chỗ, ngay dưới ánh nắng mặt trời chiếu xuống, đẹp càng thêm đẹp.

Trong đình viện Phượng điền có hai nam tử trẻ tuổi dung mạo xuất sắc.

Một người một thân hồng y tóc đỏ, đôi mắt đỏ đậm lưu chuyển nhìn quanh mang theo vẻ thông minh cơ trí, người còn lại một thân bạch bào ngân phát, đôi mắt khê chớp mang theo mỉa mai hoặc trầm ổn, cả hai ngồi trong đình thực dẫn nhân chú mục.

Đối với việc nhóm nữ quan ở bên ngoài dòm ngó, hai người không chút để ý, hiện tại việc khiến hai nam tử này để ý chính là hai hài tử đang ghé sát vào nhau nói chuyện, lúc thì thầm thì lúc thì thoải mái cười to.

“Ở trong tộc, Niệm Nhi hiếm khi có bộ dáng thoải mái như thế.” Nhìn nụ cười tươi tắn của đứa nhỏ, Huyền Nguyệt Trùng mỉm cười ôn nhu, trong mắt nồng đậm sủng nịch: “Hiển nhiên lần này đến Phượng tộc là quyết định đúng a.”

Hớp một ngụm trà, Phong Vô Uyên từ từ đem trà trong miệng nuốt vào, ánh mắt thủy chung dừng trên người đứa bé đang tươi cười sáng lạn.

“Trong Phượng tộc cũng có không ít đứa nhỏ, Ngưng Nhi tuy nói chuyện với ai đều được, nhưng cũng không có thâm giao gì mấy.” Chậm rãi nói, tính cách đậm mạc giống như thường ngày, nhưng lại mang theo một tia dịu dàng ôn nhu: “Ngưng Nhi và Tiểu Niệm thân cận như vậy, chắc là do cả hai lúc trước từng quen biết hơn nữa là cùng đến từ một nơi.”

“Đúng vậy.” Huyền Nguyệt Trùng gật gật đầu, uống một ngụm trà: “Kỳ thật Niệm Nhi quá nhu thuận, ta còn muốn y nghịch ngợm một chút.”

Phong Vô Uyên nghe vậy, liếc mắt nhìn nam tử tạo nhã ngồi đối diện một cái: “Người có phúc mà không biết hưởng, ta thật ra lại hy vọng Ngưng Nhi có thể nhu thuận một chút.”

“Ha ha...” Huyền Nguyệt Trùng cười khê: “Nhưng người lại là tức nhạc bất tri bì (ân, tương tự cái câu có phúc không biết hưởng í), người lại còn nói ngán ngấm.”

Dựa theo trình độ sủng nịch của Phong Vô Uyên đối với Đoan Mộc Ngưng, có khi nào ghét bỏ tình lực tràn đầy của đứa bé đâu ra.

“Ta với người đều là kẻ tịch mịch.” Chậm rãi hạ mắt, nhìn ly trà xanh trong thơm ngát.

Đứng ở địa vị cao, bọn họ cho tới bây giờ đều là kẻ tịch mịch, không thể kẻ cận thân thiết với kẻ khác, cũng rất ít cùng người khác tương giao, luôn luôn phải lạnh lùng đậm mạc, làm việc phải quyết đoán.

“Đúng vậy, chúng ta đều là kẻ tịch mịch.” Đối với lời Phong Vô Uyên nói, Huyền Nguyệt Trùng tràn đầy đồng cảm.

Ngay lúc hai vị nam tử thân phận cao quý đang thương cảm lẫn nhau, một trận khí tức thần nhiên phiêu tới.

“Ngưng Nhi không thích Vô Uyên như vậy.” Nhóc con không biết lúc đã tới gần, giống như gấu koala bám chặt lưng Phong Vô Uyên, cầm đặt lên vai, khuôn mặt nhỏ nhắn thành một đoàn.

“Ngưng Nhi, người....” Được đưa bé thân cận, tâm Phong Vô Uyên trở nên mềm mại, tuần nhan đậm nhạt nhất thời cười lên giống như mùa đông giá rét gấp rút nhường chỗ cho xuân về: “Ta không sao.”

Môi gợi lên tia cười khê, hôn lên gương mặt nhóc con.

Nhìn thấy Phong Vô Uyên không sao nữa, Đoan Mộc Ngưng mới nhẹ nhàng cười, sau đó hôn lên môi Phong Vô Uyên.

Phong Vô Uyên và Đoan Mộc Ngưng ngọt ngọt ngào ngào hôn môi nhưng lại không hề khiến cho hai kẻ còn lại mất tự nhiên, Mộ Niệm Hựu đến trước mặt Huyền Nguyệt Trừng, lo lắng nhìn hẩn.

“Trừng.”

“Ta không sao, Niệm Nhi không cần lo lắng.” Vươn tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé kia, đáy mắt Huyền Nguyệt Trừng xuất hiện ý cười nồng đậm.

“Nhưng mà....” Đôi mắt đen lấy ôn nhuận giống như Đoan Mộc Ngưng, mang theo tia lo lắng.

“Ha ha, Niệm Nhi lo lắng khiến ta thực cảm động.” Nắm bàn tay mềm mềm kia, thuận thế kéo đứa nhỏ ôm vào lòng.

“A..... Trừng...” Gương mặt trắng nõn lập tức xuất hiện màu đỏ ngượng ngùng.

Đủ để thấy được, hai đứa nhỏ tóc đen mắt đen đồng dạng xuyên qua thế giới này, da mặt Đoan Mộc Ngưng lại rõ ràng là dày hơn Mộ Niệm Hựu.

Gương mặt mang theo tia mỉa hoặc áp sát tới, đôi môi hôn lên đôi môi mềm mại đỏ mọng kia, hút lấy khí tức trong lành ngọt ngào của đứa nhỏ.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, đình viện Phượng lâu đã nhuộm đậm một cổ không khí ái muội.

Bất quá may mắn, nhóm tiểu tư nữ quan nhìn lên đã bị Điện Vũ tự tay xua đi toàn bộ, bằng không sẽ dọa cho một đám người phát ngốc.

Hai đứa nhỏ mặt hồng hồng vẫn ở lại đình viện, Phong Vô Uyên và Huyền Nguyệt Trừng đã rời đi.

Đưa tay trắng nõn quạt lấy quạt để gương mặt đang nóng hầm hập, đôi mắt long lanh ẩn hiện tia xấu hổ.

“Cái kia..... Tiểu Niệm tựa hồ ở Hồ tộc cũng rất tốt a.... Hồ ly ca ca đối người thật tốt.” Vừa nãy mới bị Phong Vô Uyên hôn lâu đến suýt ngất.

Quả nhiên, hôn môi là không thể tùy tiện được a.....

.....

Sau đó hai đứa nhỏ chẳng nói gì nữa lâm vào một mảnh im lặng.

Đủ để thấy, nhóc con đối với phương diện ái muội vẫn còn rất ngây thơ.

Chẳng qua trầm mặc không có nghĩa là sẽ trầm mặc mãi mãi, Đoan Mộc Ngưng là đứa nhỏ hiếu động, làm sao y lại có thể ngồi im, toàn thân sẽ không thoải mái nha.

Sau khi cái màu hồng hồng ở trên mặt đã hoàn toàn biến mất, ánh mắt nhóc con chuyển động chuyển động, áp sát Mộ Niệm Hựu.

“Tiểu Niệm Niệm, Vô Uyên và Hồ ly ca ca bỏ lại chúng ta ở đây, không bằng chúng ta đến thư phòng vụng trộm nghe bọn họ nói cái gì đi.”

Nhóc con hai mắt chớp chớp, đối với loại chuyện nghe lén này rất là thích thú, thật không hổ là thủ lĩnh của tổ chức mật thám đệ nhất đại lục Thiên Vực mà.

“A..... Đây..... Đây không tốt lắm đâu.” Mộ Niệm Hựu là người nhu thuận, trên mặt lộ vẻ khó xử.

“Cái gì mà không tốt chứ, không sao đâu, đi thôi.”

Lôi kéo Mộ Niệm Hựu hướng thư phòng đi qua.

Nhóm ám vệ này giờ vẫn trốn trong chỗ tối, không hề có ý định ngăn cản.

Hai đứa nhỏ được hai tộc trưởng sủng ái, ai dám ngăn cản?

87. Chương 85: Thư Mời

Nhóc con thần sắc ngưng trọng, lén lén lút lút chui vào trong phòng, đôi mắt đen láy trong veo như nước nhìn bốn phía chung quanh, không phát hiện ra điều gì khác thường mới vươn cái tay nhỏ bé ra ngoài cửa ngoắc một cái.

Rất nhanh sau, một đứa nhỏ khắc mặc áo trắng tóc đen mắt đen học theo Đao Mộc Ngưng lén lút chui vào.

“Tiểu Ngưng, này..... Này không tốt lắm đâu....”

“Có gì đâu chứ, hai người bọn họ thì tha thì thãm không nói cho chúng ta biết, chúng ta đương nhiên là phải nghe lén.” Hai mắt chớp chớp, sau đó áp sát tới Mộ Niệm Hựu: “Tiểu Niệm Niệm, ta nói cho người biết nga, ba ba và phụ hoàng của ta trước kia cũng thường trốn ở trong phòng lặng lẽ nói chuyện với nhau lắm nga....”

“A....” Bị đôi mắt chớp chớp của Đao Mộc Ngưng dọa, Mộ Niệm Hựu khinh hô một tiếng, nhưng đứa nhỏ ôn nhu này cũng rất là chú ý tới cái lời Đao Mộc Ngưng vừa nói: “Cái kia.... Phụ hoàng của Tiểu Ngưng là cái gì?”

Cũng giống như Đao Mộc Ngưng đến từ hiện thế, hơn nữa lại là đồng học, Đao Mộc gia lại là danh gia trong số danh gia, nghe đồn Đao Mộc Thanh Tôn là người cực kỳ yêu thương vợ, nhưng chưa từng công khai lộ diện, vì vậy khiến không ít phóng viên lăm le bới móc, bất quá đều là muối bỏ biển.

“Phụ hoàng là người sinh ra ta a.” Đao Mộc Ngưng thấy Mộ Niệm Hựu tò mò, nói thẳng không giấu giếm.

“Mẹ của người?”

“Àn.....” Mặt nhăn mày nhịu, Đao Mộc Ngưng vẫn ngập ngừng gật đầu.

Phụ hoàng đầu phải là nữ, cái danh từ “mẹ” này có điểm.....

“Ba ba người yêu thương mẹ người như vậy thật khiến cho mọi người tò mò nha.”

“Đương nhiên, ba ba của ta đối với phụ hoàng của ta là sủng tới tận trời, nói cho người biết nga....” Nói xong, nhóc con thấp giọng thì thãm ngay bên tai Mộ Niệm Hựu.

Nói xong, nhóc con mặt cười tươi như hoa tránh đi, còn đứa nhỏ kia thì mặt đỏ bừng.

Này..... Đứa nhỏ nhìn qua cũng rất sáng sủa tựa hồ đối với chuyện thân mật vợ chồng là không hề biết tí gì..... Như thế nào lại đi nghe lén mấy loại chuyện này a.....

Mộ Niệm Hựu mê mang rồi.

.....

“Im lặng hết ba năm, Hồ tộc hiển nhiên đã bắt đầu rục rịch trở lại.”

Sau khi tìm được quyển trục Cung trưởng lão bí mật giấu, Phong Vô Uyên nhìn nội dung được ghi trên quyển trục, trong mắt lóe lên chút ánh sáng sắc bén.

“Đúng vậy, dựa vào nội dung của quyển trục này xem ra, Hồ tộc không biết lại bí mật lập ra mưu kế gì nữa.” Huyền Nguyệt Trùng gật gật đầu: “Về chuyện đồn đại Tiểu Ngưng có thể làm đảo điên Thiên Vực trước kia, cũng có vài đại tộc từng nghe nói tới.”

“Chuyện kia, ta rốt cục cảm thấy Hồ tộc hình như quá mức chấp nhất.” Càng nghĩ, ánh mắt Phong Vô Uyên càng trở nên thâm trầm.

“Hồ vương cũng không phải là loại người lỗ mãng, sau khi Tiểu Ngưng xuất hiện tại đại lục Thiên Vực, ai chẳng biết người yêu thương y, Tiểu Ngưng được mệnh danh là phượng hoàng con, tuy chưa bao giờ xuất đầu lộ diện, nhưng thương tổn Tiểu Ngưng chẳng khác nào đi khiêu chiến với toàn bộ Phượng tộc, chuyện này đối với Hồ tộc không phải là chuyện tốt.” Huyền Nguyệt Trừng khẽ nhíu mày.

“Sau khi phát sinh vụ Cung trưởng lão, đã phái mật thám đi....” Phong Vô Uyên vừa nói một nửa, nhất thời dừng lại, mày kiếm nhẹ nhàng cau.

Huyền Nguyệt Trừng thấy thế hơi sửng sốt, nhưng lát sau khóe miệng lại quẩy rũ ra một tia cười thản nhiên.

“Vật nhỏ, đi ra.” Thanh âm thản nhiên không có lấy một tia tức giận, hồng mâu dừng ngay trước cửa thư phòng.

Rất nhanh, một gương mặt đáng yêu thò vào, Đoan Mộc Ngưng u oán nhìn hắn.

“A— Người ta rõ ràng đã trốn rồi, Vô Uyên sao lại phát hiện ra được?” Miệng dẩu càng lúc càng cao.

Tuy rằng ở hiện thế y sống rất đơn thuần, nhưng dưới sự dẫn dắt vô tình của một đám “cao nhân”, Đoan Mộc Ngưng đã có một thân đầy bản lĩnh, mà việc che dấu hơi thở để đi nghe trộm chính là tuyệt chiêu của y, ngay cả Đoan Mộc Thanh Tôn cũng không hề phát hiện được nha.

“Nhóc con người còn non lắm.” Mỉm cười, vẫy tay với nhóc con đang ở ngoài cửa.

Bĩu môi, Đoan Mộc Ngưng nhảy vào trong lòng nam nhân, Phong Vô Uyên ngồi ở trên cao, không cần động cũng đã đem thân mình mềm mềm của y ôm vào trong ngực.

Đoan Mộc Ngưng bị nhéo đi ra, Mộ Niệm Hựu cùng y cùng nhau “làm chuyện xấu” đương nhiên cũng ngoan ngoãn tự động đi ra đầu thú.

“Cái kia..... Thực xin lỗi.”

“Không phải chuyện to tát gì, Niệm Nhi không cần để trong lòng.” Chậm rãi đứng lên, Huyền Nguyệt Trừng từ từ bước đến đưa nhóc thanh tú kia.

“Nhưng mà...”

“Ha ha, thấy bộ dáng Niệm Nhi áy náy như vậy, thật đáng yêu.” Huyền Nguyệt Trừng đôi lúc cũng sẽ hay nói giỡn.

“Trừng.....”

“Được rồi, Phượng Quân, ta mang Niệm Nhi đi nghỉ ngơi trước.” Gật gật đầu với Phong Vô Uyên xong, lập tức nắm lấy tay Mộ Niệm Hựu nhanh nhẹn rời đi.

Nhìn Huyền Nguyệt Trừng và Mộ Niệm Hựu rời đi, Đoan Mộc Ngưng ngồi ở trong lòng Phong Vô Uyên vung vẩy hai chân, mi nhẹ nhàng cau lại.

“Nhóc con, đùa còn chưa đủ sao.” Dùng ống tay áo lau mồ hôi trên trán cho Đoan Mộc Ngưng.

“Hi hi.” Khẽ cười, Đoan Mộc Ngưng chui vào lòng Phong Vô Uyên, ánh mắt hướng về quyển trục đặt trên bàn: “Vô Uyên.....”

“Không có gì.” Phong Vô Uyên hôn nhẹ lên tóc Đoan Mộc Ngưng: “Tất cả đều có ta rồi.”

Tựa vào người Phong Vô Uyên, nghe nhịp tim đập trầm ổn hữu lực, Đoan Mộc Ngưng cắn cắn đôi môi đỏ mọng.

Không biết vì sao, trong lòng y luôn cảm thấy rất bất an, giống như sắp có chuyện gì đó phát sinh.

.....

Dùng tay nhỏ cầm cờ lê vặn một con ốc ra, Đoan Mộc Ngưng khẽ cau mày, thực hiển nhiên nhóc con đang bị phân tâm.

Mộ Niệm Hựu sáng sớm bước vào phòng điện nhìn thấy bộ dáng lơ đãng của Đoan Mộc Ngưng.

“Tiểu Ngưng?”

Nhóc con đang ngẩn người dĩ nhiên là không có nghe Mộ Niệm Hựu gọi, đôi mắt đen nhánh vẫn lơ đãng như trước.

“.....” Mộ Niệm Hựu khẽ cau mày, bước tới gần, đưa tay vẫy vẫy trước mặt y.

“A.....” Khinh hô một tiếng, Đoan Mộc Ngưng phục hồi lại tinh thần, mới phát giác ra Mộ Niệm Hựu đang ở bên cạnh: “Tiểu Niệm..... Người..... Người đến lúc nào vậy, sao không gọi ta?”

“Ta đã gọi người mấy lần rồi.” Chính giữa trán Mộ Niệm Hựu hoa hoa lệ lệ xuất hiện ra một chữ “xuyên” ().

“.....”

Bốn mắt nhìn nhau, không nói gì.

“Ha ha ha –”

Cười to một trận, không khí xung quanh sôi động hẳn lên.

“Tiểu Ngưng, người đang làm gì thế?” Mộ Niệm Hựu nhìn Đoan Mộc Ngưng đang cầm một vật bán tròn.

Máy móc bên trong vật nửa hình cầu ấy nhất định là cực kỳ tinh tế, nhưng nhìn dây điện thò ra kia đủ để thấy, thứ này chỉ là bán thành phẩm.

“Là đạn đạn cầu.” Nhìn bán thành phẩm trong tay, Đoan Mộc Ngưng khẽ hít một hơi: “Không biết vì cái gì, dạo gần đây cảm thấy rất kì quái, cảm giác giống như sắp xảy ra chuyện gì đó.”

“Là chuyện không tốt sao?” Nghe Đoan Mộc Ngưng nói, trong lòng Mộ Niệm Hựu có điểm khẩn trương: “Là loại chuyện tình gì?”

“Không biết.” Lắc đầu, Đoan Mộc Ngưng lại tiếp tục làm đạn đạn cầu còn chưa hoàn thành: “Bước vào thế giới này, tuy lúc trước ba ba và phụ hoàng đã dạy đủ mọi loại công phu, chẳng qua thân thể hiện tại lại không bằng trước kia, cho nên chỉ có thể dựa vào cái gì đó để phòng thân.”

“Phòng thân!? Là quả ‘đạn đạn cầu’ này sao?” Mộ Niệm Hựu nhìn thứ đồ trong tay Đoan Mộc Ngưng.

“Àn, đúng vậy.” Đoan Mộc Ngưng cười ngọt ngào.

Y không muốn trở thành gánh nặng cho Phong Vô Uyên, y muốn giúp Vô Uyên, y cũng muốn bảo vệ Vô Uyên, bảo hộ cho những người y thích.

“Nhưng cái này có tác dụng như thế nào?” Mộ Niệm Hựu hai tay chống cằm, đôi mắt đen lấy nhìn thứ trong tay Đoan Mộc Ngưng.

Nhìn Đoan Mộc Ngưng nhanh lẹ nối dây điện cực nhỏ, Mộ Niệm Hựu trong lòng sợ hãi không thôi.

Lúc trước ở hiện thế từng đồn đãi, Đoan Mộc Thanh Tôn là thiên tài máy móc, hiển nhiên Đoan Mộc Ngưng cũng kế thừa thiên phú độc đáo kia.

“Còn chưa có xong nga, chờ khi nào ta xong, liền nói cho người!!” Đoan Mộc Ngưng sáng lạn cười.

Đạn đạn cầu rốt cuộc là có công dụng ra sao.... Đây là loại chuyện đáng giá để chờ nha.

Lúc Huyền Nguyệt Trùng và Phong Vô Uyên thương thảo công việc, còn Đoan Mộc Ngưng và Mộ Niệm Hựu đang thảo luận ‘đạn đạn cầu’, một nam tử cười khoái mã, mặc giáp trụ họa tiết hổ vằn giục ngựa chạy như điên tới.

Đi dọc theo sơn đạo Phượng tộc, rất nhanh đã đến trước đại môn kiến trúc hùng vĩ trên đỉnh.

“Người tới là kẻ nào, lập tức xưng tên!” Thủ vệ Phượng lâu nhìn thấy có người đến, đều lập tức cảnh giác, một gã thủ vệ bước tới trước.

“Sứ giả truyền tin của Hồ tộc.” Sứ giả truyền tin vẻ mặt ngạo ngễ, ngồi trên lưng ngựa nhìn xuống thủ vệ, trong mắt hiện lên vẻ hèn mọn: “Tộc chủ sai ta đưa thư mời đến cho Phượng Quân Phượng tộc..... Còn có Hồ đế Hồ tộc.”

Một quyền trục hình hổ vằn đưa đến trước mặt thủ vệ, biểu hiện quyền trục này thuộc về Hồ vương.

[chú: quyền trục của tộc chủ Phượng tộc có hoa văn phượng hỏa lửa tung cánh, của Hồ tộc là cửu vĩ bạch hồ, Hồ tộc là hổ vằn.]

88. Chương 86: Sứ Giả Truyền Tin Bị Chỉnh Ác

Ở trong phòng, hai đứa nhỏ bắt đầu ngứa ngáy tay chân, chạy ra khỏi sân Phượng điện, đi dọc theo hành lang.

Bởi vì Huyền Nguyệt Trừng và Mộ Niệm Hựu đến, Phong Vô Uyên biết Đoàn Mộc Ngưng không thích có người đi theo, cho nên không cần bảo Tử Y đi theo Đoàn Mộc Ngưng nữa, để mặc cho y dắt Mộ Niệm Hựu đi khắp nơi du ngoạn.

“Tiểu Ngưng, chúng ta đi đâu chơi đây?”

Mộ Niệm Hựu đi theo phía sau Đoàn Mộc Ngưng, rõ ràng là so với Đoàn Mộc Ngưng lớn hơn sáu tuổi, nhưng bởi vì thân hình nhỏ gầy, ngoại hình mười một tuổi kia nhìn qua cũng chỉ là một đứa nhỏ mới có tám chín tuổi, hiện tại đứa nhỏ ôn nhu này hai mắt sáng lấp lánh, so với ngày thường có vẻ sáng sủa lên không ít.

“Chúng ta đến chỗ chuồng linh thú đi, cưỡi Hỏa Vân đi dạo.” Đoàn Mộc Ngưng cười tươi.

“Nhưng mà.....” Ở nhà cưỡi linh thú đi khắp nơi, kia cũng quá..... khoa trương đi.

Mộ Niệm Hựu đi theo Đoàn Mộc Ngưng còn thiếu chút nữa là té xỉu.

Đồng học cùng lớp của y thật sự là.... Rêu rao quá mức a.

Ngay lúc hai người sắp tới chuồng linh thú, đã bị tiếng ồn ào phát ra ngay đại môn hấp dẫn.

“Ta là sứ giả truyền tin xuất sắc nhất của Hồ tộc, nếu làm ta chậm trễ, dám chó trông cửa các người đừng mong hoàn thành nhiệm vụ.”

Một giọng nói như tiếng vịt kêu quạc quạc vang lên, thật là chói tai, làm cho Đoàn Mộc Ngưng chuẩn bị bước vào chuồng linh thú khẽ nhăn mi lại.

“Hồ tộc? Tiểu Ngưng, người kia nói hần là người Hồ tộc.” Mộ Niệm Hựu đi theo Đoàn Mộc Ngưng nghe thấy hai từ “Hồ tộc” thân hình mảnh khảnh không khỏi cứng đờ.

“Người xấu.” Khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu nhăn thành một đoàn, lui về sau: “Tiểu Niệm Niệm, chúng ta đi xem.”

Con vịt đực này thực quá kiêu ngạo, lại còn dám nói thủ vệ ca ca của y là chó trông cửa.

“A.... Nhưng Hồ tộc luôn luôn đối với người....” Mộ Niệm Hựu đưa tay lôi kéo vạt áo đứa nhỏ.

Y không hề quên Huyền Nguyệt Trừng từng nói, Hồ tộc chính là thứ uy hiếp an toàn của Đoàn Mộc Ngưng.

“Đừng sợ mà, đi thôi đi thôi.” Túm lấy tay Mộ Niệm Hựu, đừng nhìn Đoàn Mộc Ngưng nhỏ mà lầm, khí lực một chút cũng không nhỏ.

Túm lấy Mộ Niệm Hựu cao hơn y một chút hướng đến đại môn.

“Thủ vệ ca ca!!”

Hai mắt lóe sáng, Đoan Mộc Ngưng vừa lúc nhìn thấy thủ vệ lần trước bị mình “đùa bỡn” đang chặn một nam tử mặt giáp trụ văn hổ.

“Tiểu công tử!” Thủ vệ kia biểu tình trước sau đều là “mặt than”, thấy Đoan Mộc Ngưng, mắt lộ ra một chút kinh ngạc.

“Tiểu Ngưng nhớ người a, người muốn đi đâu!!” Đôi mắt nhóc con sáng lấp lánh, kéo Mộ Niệm Hựu thẳng tắp nhào vào lòng thủ vệ.

Thủ vệ kịp thời phản ứng đưa tay đỡ lấy hai đứa nhóc tóc đen mắt đen, nhưng mà có người lại không được may mắn cho lắm.

“Ai nha –”

Thủ vệ tiếp được Đoan Mộc Ngưng và Mộ Niệm Hựu, nhưng Đoan Mộc Ngưng là cố ý mà nhảy vào hất, cho nên hất không khống chế được lực, lui ra đằng sau, không may lại đụng đến sứ giả truyền tin kia bị đánh bay ra ngoài té một cái ạch.

Ghé vào lòng thủ vệ, Đoan Mộc Ngưng ôm bả vai đối phương, cảm đặt lên vai thủ vệ, nhìn sứ giả truyền tin đáng thương té lăn trên mặt đất.

“Ô ô..... Người..... Người.....”

Sứ giả này cũng thực xui xẻo, tuy nhìn qua có vẻ là ngoài ý muốn, nhưng hiện tại máu mũi lại không ngừng chảy ròng ròng, nhìn qua liền thấy chật vật đến cực điểm.

“Ai ô ô, thực xin lỗi, Ngưng Nhi không có cố ý.” Nhóc con đưa đôi mắt ngập nước vô tội nhìn sứ giả máu mũi chảy không ngừng đang té trên mặt đất, nói.

Mộ Niệm Hựu cũng được thủ vệ ôm vào lòng nhìn sứ giả xui xẻo qua vai thủ vệ, cắn cắn môi, sau đó sờ sờ cái mũi của mình.

Hình như rất đau nha..... [Ngư Ngư: máu mũi cũng đã chảy ra rồi, đương nhiên là đau.....]

“Người tới người tới, hất bị thương rồi, mau tha hất tới Thần điện đi, Vô Uyên đang ở Thần điện đó.” Nhóc con kia rõ ràng là cố ý, vẫy tay gọi thủ vệ khác cũng đang canh đại môn.

Hai người thủ vệ thấy bộ dạng lo lắng của Đoan Mộc Ngưng liền đưa mắt nhìn nhau một cái, sau đó tiến tới bên người sứ giả truyền tin, mỗi người một bên xách đi.

Tuy không biết nhóc con này có mục đích gì, nhưng Đoan Mộc Ngưng là người Phượng Quân thương nhất, đây là chuyện mọi người trong lâu đều biết, cho nên dù có chuyện gì, đều có Đoan Mộc Ngưng chống cho rồi.

Nhìn sứ giả bị nhóm thủ vệ tha đi, thủ vệ ôm Đoan Mộc Ngưng nhăn mặt nhăn mày, chậm rãi mở miệng: “Cái kia.... Hai vị tiểu công tử có cần xuống dưới hay không?”

Tuy võ kỹ của hất rất cao, hơn nữa cũng thường xuyên rèn luyện, ẵm một đứa nhóc cũng không thành vấn đề, nhưng hiện tại phải ẵm tới hai đứa, một chốc thì còn chịu được, nhưng sau đó thì khổ lắm a.

“Ách.... Thật có lỗi.” Mộ Niệm Hựu giật mình, khuôn mặt nhỏ nhắn vì xấu hổ mà đỏ bừng, nhanh chóng buông tay, nhảy xuống đất.

“Không sao.” Biểu tình của thủ vệ vẫn lạnh như băng, nhưng trong mắt hất lại có ý cười đủ để nhìn ra hất không hất là người lạnh lùng, chẳng qua là do cơ mặt bị xơ cứng mà thôi.

“Thủ vệ ca ca, chúng ta cũng đi thôi!” Mộ Niệm Hựu da mặt mỏng, nhưng Đoan Mộc Ngưng thì khác, hoàn toàn không có ý muốn xuống dưới.

“Tiểu nhân tên Lãnh Giác.” Đưa ôm lấy đứa nhỏ, Lãnh Giác nói.

“Lãnh Giác.... Ngưng Nhi thích tên này, rất hợp nha.” Đoan Mộc Ngưng ngọt ngào cười: “Đi nhanh đi, chúng ta đi tìm Vô Uyên nga.”

“Vâng.” Lãnh Giác gật gật đầu, đưa một tay nắm lấy tay Mộ Niệm Hựu: “Niệm công tử cũng đi thôi.”

“Ân.”

Lúc một lớn hai nhỏ tới trước Thần điện nơi Phong Vô Uyên cùng Huyền Nguyệt Trùng và các trưởng lão thương nghị, sứ giả truyền tin đã được hai thủ vệ xách tới vút trên mặt đất.

Một người đứng thẳng tắp bên cạnh sứ giả truyền tin, y chang như tượng điêu khắc, còn người kia rõ ràng là đã tiến vào Thần điện.

Rất nhanh sau, Phong Vô Uyên và Huyền Nguyệt Trùng cùng chúng trưởng lão hai tộc từ Thần điện đi ra ngoài.

Đoan Mộc Ngưng được Lãnh Giác ôm nhìn thấy Phong Vô Uyên hai mắt liền tỏa sáng, xoay người giẫy khỏi vòng ôm của Lãnh Giác, chạy tới Phong Vô Uyên.

“Vô Uyên.....” Nhóc con hai mắt phát sáng, giống như đã mấy năm rồi mới thấy lại Phong Vô Uyên.

“Ai nha –”

Sứ giả truyền tin nằm ở dưới đất kêu lên một trận, nhóc con xem hấn là không khí đập lên người bước qua, bắn tới người nam nhân áo đỏ.

Nhìn nhóc con mình yêu thương ác liệt giẫm đạp lên người ta, đầu Phong Vô Uyên toát ra mấy cái hắc tuyến, nhưng vẫn đưa tay tiếp lấy thân mình nhóc con.

“Vô Uyên, Ngưng Nhi nhớ người.” Chu miệng hôn lên gương mặt đẹp trai một cái.

“Nhóc con người chính là yêu nháo.” Cọ cọ gương mặt mềm mại kia, tuy Phong Vô Uyên trách mắng, nhưng hồng mâu lại mang vẻ nồng đậm sủng nịch.

“Hi hi, ai bảo người kia khi dễ thủ vệ ca ca nhà chúng ta.” Cái miệng nhỏ nhắn chu lên, mắt nhìn sứ giả truyền tin Hồ tộc y như hấn vừa mới đánh rắm.

Đủ để thấy, Đoan Mộc tiểu công tử chúng ta thập phần bao che khuyết điểm.

“Điện Vũ.” Ôm Đoan Mộc Ngưng, Phong Vô Uyên gọi một tiếng.

Điện Vũ ở phía sau Phong Vô Uyên khẽ gật đầu, bước tới sứ giả truyền tin nằm trên đất, đôi tay mảnh khảnh sờ soạng lên thân thể người kia, rất nhanh đã tìm thấy một quyển trục.

“Phượng Quân.” Điện Vũ cầm quyển trục, quỳ xuống trước mặt Phong Vô Uyên.

Đoan Mộc Ngưng được Phong Vô Uyên ôm vào trong ngực cầm lấy quyển trục giúp Phong Vô Uyên mở ra.

Nhìn thoáng qua nội dung, Phong Vô Uyên ý bảo Đoan Mộc Ngưng đem quyển trục qua cho Huyền Nguyệt Trùng, nhóc con ngọt ngào cười, đem quyển trục giao cho Huyền Nguyệt Trùng, lại tiếp tục nằm trong lòng Phong Vô Uyên.

“Vô Uyên.... Cái kia viết gì vậy?” Đôi mắt ngập nước nhìn Phong Vô Uyên.

“Là thư mời, Hồ Vương đưa thư mời đến, muốn ta và Hồ vương đến trung ương Chi Đô.” Hồng mâu khẽ nhú, nhìn không ra Phong Vô Uyên đang suy nghĩ cái gì.

“Trung ương Chi Đô?” Đoan Mộc Ngưng hiển nhiên đối với thư mời không có hứng thú, khiến cho nhóc con hứng thú chính là cái tên địa phương kia.

“Trung ương Chi Đô thật ra là một đại thành, là nơi trung gian cho ba tộc Phượng Hồ Hồ, có thể nói là trung tâm của đại lục này.” Phong Vô Uyên vuốt ve má Đoan Mộc Ngưng: “Bởi vì là nơi trung gian của ba tộc, cho nên có rất nhiều loại người lui tới.”

“Hình như chơi vui nha.” Đoan Mộc Ngưng hai mắt lờ lờ sáng.

Nhìn Đoan Mộc Ngưng mắt phát sáng, Phong Vô Uyên mỉm cười: “Nhóc con mê rồi.”

“Hi hi, vậy chúng ta khi nào xuất phát?”

89. Chương 87: Chuẩn Bị Xuất Phát

Hiện tại toàn bộ trưởng lão Phượng tộc cùng nữ nhân Hồ tộc [bao gồm luôn cả Huyền Nguyệt Trùng và Mộ Niệm Hựu] đều trợn mắt há hốc mồm ngây ngốc nhìn một màn khiến bọn họ lâm vào cảnh ngoài ý muốn.

Phong Vô Uyên sững ái Đaoan Mộc Ngưng, đây là chuyện ai cũng biết, ngày thường Đaoan Mộc Ngưng chẳng qua chỉ thích cợt cợt làm nũng tộc chủ, nhưng mà..... bọn họ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.... tộc chủ lãnh ngạo tôn quý của bọn họ cư nhiên lại bị một thằng nhóc đề đầu cười cổ diều võ giương oai.

Mọi người kinh ngạc, hai nhân vật chính của chúng ta lại hoàn toàn không có nửa điểm nhột.

Nhóc con hiện tại đang ngồi trên vai Phong Vô Uyên, tay nắm lấy mái tóc đỏ, cái cằm nhỏ xinh đặt lên đỉnh đầu Phong Vô Uyên, chu chu miệng.

“Vô Uyên, khi nào chúng ta mới đi trung ương Chi Đô a?”

Đối với đứa nhỏ đang ngồi ở trên vai mình điều võ giương oai kia, Phong Vô Uyên không hề có lấy một tia tức giận, đưa tay nắm lấy bàn tay không ngừng kéo tóc mình, rõ ràng chỉ là lo sợ y té rớt xuống đất.

“Nhóc con rất sốt ruột?”

“Ân. Người ta tới đây lâu như vậy, cũng chưa từng được ra ngoài nhiều nha.” Hai mắt chớp chớp.

“Đúng vậy.” Khóe miệng khẽ nhếch.

Ba năm trước bởi vì chuyện của Tinh Linh tộc cho nên mới có thể rời khỏi Phượng tộc, còn trong những năm gần đây, hoàn toàn không hề bước ra ngoài du ngoạn.

“Cho nên Ngưng Nhi muốn đến đó tham quan a, hơn nữa ta cảm thấy trung ương Chi Đô kia chơi vui a.” Nhóc con nắm lấy bàn tay Phong Vô Uyên, ở trên vai hắn điều a điều, chơi đến bất diệc nhạc hồ.

“Ha ha, vậy người cần phải hỏi Hồ ly ca ca đáng yêu của người một chút a.” Mím cười, đem vấn đề phiền toái này ném cho Huyền Nguyệt Trùng đang ngồi “xem diễn”.

Huyền Nguyệt Trùng đột nhiên bị điểm danh, sững sốt, còn chưa phản ứng lại được, đã thấy nhóc con đang ngồi trên vai Phong Vô Uyên đột ngột phóng về phía mình.

“Hồ ly ca ca.....” Hai mắt chớp a chớp.

.....

Để mặc Đaoan Mộc Ngưng đi quấy nhiễu Huyền Nguyệt Trùng, Phong Vô Uyên triệu tập các trưởng lão lại, thực rõ ràng đối với việc nhận được thư mời của Hồ tộc lần này, cần phải thương nghị cho thật tốt mới được.

“Tộc chủ, lời mời này rõ ràng là có cạm bẫy, tiểu nhân cho rằng lần này nếu mang theo tiểu công tử đi cùng, nhất định sẽ có nguy hiểm.” Ngũ trưởng lão Phượng tộc nhíu mày, nói ra nỗi lo trong lòng.

Từ sau khi Cung trưởng lão qua đời, tám đại trưởng lão Phượng tộc giờ chỉ còn bảy người.

“Cạm bẫy dĩ nhiên là có, chỉ là không biết Hồ tộc rốt cục đang muốn giăng cái bẫy như thế nào.” Phong Vô Uyên nâng cằm, mày kiếm khẽ nhăn lại, hàng lông mi dài khẽ chớp, không ngừng suy tư.

Đột nhiên, bên ngoài truyền đến tiếng cười thanh thúy của đứa nhỏ, Phong Vô Uyên nháy mắt buông lỏng hai hàng lông mày đang nhíu chặt ra, khóe miệng gợi lên một tia cười.

Phong Vô Uyên tính tình lạnh nhạt, nhưng lại bởi vì Đaoan Mộc Ngưng mà ngẫu nhiên sẽ lộ ra một bộ mặt tươi cười thần nhiên như vậy, các trưởng lão đã sớm quen rồi.

“Kia..... Tộc trưởng, lần này thật sự là muốn đến trung ương Chi Đô sao?” Một trưởng lão khác lo lắng hỏi.

“Hổ vương có thể quang minh chính đại mời bản quân và Hồ vương đến trung ương Chi Đô, như vậy cũng sẽ không vấn đề gì, hơn nữa nếu mục đích của hắn là xuất phát từ Ngưng Nhi, như vậy Ngưng Nhi phải đi theo bên người ta mới an toàn.” Suy nghĩ kỹ lưỡng, đôi mắt đỏ của Phong Vô Uyên lóe sáng.

“Như vậy, tộc chủ lần này đi đến trung ương Chi Đô có cần mang theo nhiều người một chút không?” Đại trưởng lão là người lớn tuổi nhất của Phượng tộc cũng là người ổn trọng nhất, thản nhiên nhìn Phong Vô Uyên: “Dù sao chuyện tình lần này không giống như lúc trước.”

“Này.....”

“Phượng tộc của chúng ta không thích chiến tranh, nhưng từ trước đến nay ba tộc lại luôn đấu tranh gay gắt, người trên đại lục Thiên Vực không ai không biết, trong lòng mỗi người đều hiểu rõ.” Ngón tay thon dài vẽ vòng quanh lên mặt bàn, Phong Vô Uyên thản nhiên mở miệng: “Nhưng ba năm trước lại xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, Phượng Hồ hai tộc lại bởi vì quan hệ giữa Ngưng Nhi và Tiểu Niệm mà ngầm trở thành liên minh của nhau, thế cân bằng này đã bị đánh gãy rồi....”

“Àn, tộc chủ nói có lý.” Nhị trưởng lão gật gật đầu: “Phượng Hồ hai tộc hiện tại đã đi cùng một con đường, đối với Hổ tộc đây chính là uy hiếp lớn nhất, hiện tại bọn họ muốn cùng Phượng Hồ hai tộc hòa hảo với nhau, đây là thể là nguyên do chính.”

“Àn ân.” Vài trưởng lão cũng đều nhất tề gật đầu.

Nhìn các trưởng lão nghị luận, Phong Vô Uyên không hề lên tiếng, ngẩng đầu nhìn bầu trời dày đặc mây đen bên ngoài cửa sổ.

Quyển trục của Cung trưởng lão Phong Vô Uyên không hề công khai với bất kỳ ai trong tộc, bao gồm cả các trưởng lão, cho nên người chân chính biết được chuyện của Cung trưởng lão cũng chỉ có Đoàn Mộc Ngưng, Hắc Y, Tử Y, Điện Vũ và Lục Lan Phi mà thôi. [Đương nhiên còn có Hùng cực cực.]

.....

Sau khi Phong Vô Uyên và các trưởng lão thảo luận xong xuôi trở về Phượng điện, ai biết mới vừa bước vào phòng, đã ngửi thấy một mùi hương lạ.

“Vô Uyên Vô Uyên, người về rồi.” Hai mắt vẫn cứ lờ lờ sáng, một đứa bé xinh đẹp đang cầm một tô sứ chứa nước canh màu trắng sữa chạy tới.

Nào biết nhóc con cầm tô canh còn chưa kịp tới nơi, mũi chân đã vấp phải thảm trên mặt đất, thân mình nho nhỏ nhảy mất đã phi bay.

“Cẩn thận.” Nhìn thấy đứa bé sắp té lăn trên mặt đất, Phong Vô Uyên đứng lúc đưa tay đỡ được, tay gắt gao nắm chắc tô canh bé cầm: “Thật là, như thế nào lại bất cẩn như vậy.”

Mặt hơi hơi ửng đỏ, Đoàn Mộc Ngưng ôm lấy thắt lưng Phong Vô Uyên, khóe miệng gợi lên tia cười thản nhiên, hai mắt ngập nước, đáng yêu cực.

“Hi hi, Tiểu Ngưng thấy Phong ca ca đương nhiên là vui vẻ, bởi vì y nói Phong ca ca người mỗi ngày đều phải xử lý sự vụ rất là vất vả, hơn nữa bởi vì người còn chưa có dùng bữa, cho nên y đã chạy tới trừ phong nấu canh cá ngon cho người ăn.” Mộ Niệm Hựu ngồi cùng với Huyền Nguyệt Trùng khẽ cười.

Nghe Mộ Niệm Hựu nói, Phong Vô Uyên sững sốt, nhìn tô canh màu trắng sữa nóng hằm hập thơm ngào ngạt trong tay, sau đó lại nhìn đứa bé đang cười ngọt ngào mình đang ôm, trong lòng tràn đầy ấm áp.

Chậm rãi ngồi xổm xuống đối mặt với nhóc con kia: “Ngưng Nhi cố ý nấu canh cho ta ăn?”

“Àn.” Đoàn Mộc Ngưng gật gật đầu: “Vô Uyên uống thử xem.”

Trong mắt nồng đậm chờ mong.

“Nhóc con cũng biết nấu canh sao, Vô Uyên quả thật không biết nha.” Một tay ôm thân mình thơm tho của Đoàn Mộc Ngưng, Phong Vô Uyên tuy ngoài miệng trêu chọc người ta, nhưng bàn tay cầm tô canh lại đưa lên miệng.

“Hừ... Người ta đương nhiên biết nấu canh, Ngưng Nhi nấu canh rất ngon nha.” Đoan Mộc Ngưng chu chu môi, lại nhìn Phong Vô Uyên đưa tô canh lên miệng bằng đôi mắt tràn ngập chờ mong, bất mãn lúc này nháy mắt bay biến: “Vô Uyên, thế nào thế nào? Uống ngon không?”

Vừa mới uống một ngụm canh cá vào miệng, hương vị tươi mát liền lan tỏa khắp vòm họng, Phong Vô Uyên chưa từng nếm qua loại thức ăn mỹ vị như vậy a.

“Uống ngon.” Phong Vô Uyên không thể ngờ được Đoan Mộc Ngưng lại nấu canh ngon như thế: “Ngưng Nhi nấu canh hình như không giống với cách nấu của đầu bếp.”

Phương pháp nấu canh ở đại lục Thiên Vực luôn luôn đều là chưng đôn, canh bình thường đều đầy dầu mỡ hơn nữa vị lại nặng, mà canh do Đoan Mộc Ngưng nấu lại thực thanh đạm, rất dễ uống, hơn nữa trong miệng vẫn còn lưu lại mùi vị, thật đặc biệt.

“Đây là canh cá nấu, ta ở trong phòng bếp thấy đầu bếp bá bá mua được cá tươi, cho nên mượn cá cùng với vài nhánh rau thơm nấu canh.” Thấy Phong Vô Uyên thích, Đoan Mộc Ngưng cười càng thêm ngọt: “Ăn nhiều cá đối với thân thể rất tốt, Vô Uyên bận rộn như vậy, đôi khi lại không ăn đúng bữa, về sau ta sẽ nấu nhiều canh cho ngươi uống, được không?”

“Ừ.” Ôm lấy nhóc con Phong Vô Uyên ngồi vào bàn, ngẩng đầu nhìn Điện Vũ ở đằng sau nói: “Bảo với đầu bếp, chuẩn bị dọn cơm đi.”

“Vâng.” Điện Vũ gạt đầu, xoay người rồi đi.

Đợi Phong Vô Uyên ngồi vào chỗ, Huyền Nguyệt Trừng ôm Mộ Niệm Hựu nhìn về phía hần, khóe miệng vẫn gợi lên một cái mỉm cười: “Ngươi tính làm như thế nào?”

Hần đang ám chỉ thư mời của Hồ tộc.

“Hồ vương nếu đã đưa thư mời đến, nếu không đi thì quá thất lễ rồi.” Uống canh ngon, Phong Vô Uyên hiện tại tâm tình dĩ nhiên là tốt, cũng không quên đưa canh đến trước miệng Đoan Mộc Ngưng.

Đoan Mộc Ngưng vừa uống canh Phong Vô Uyên uy đến miệng, vừa dựng thẳng cái lỗ tai lên nghe ngóng hai đại tộc trưởng nói chuyện với nhau.

“Nói cũng phải.” Huyền Nguyệt Trừng chậm rãi hạ mắt, nâng tay vuốt vuốt tóc Mộ Niệm Hựu: “Vậy khi nào thì xuất phát?”

“Ước hẹn là cuối tháng, vậy ngày mai liền xuất phát đi.” Thản nhiên nói xong, Phong Vô Uyên sờ sờ đầu Đoan Mộc Ngưng: “Nhóc con đã lâu rồi không có ra khỏi Phượng tộc, lại còn chưa từng đến trung ương Chi Đô, thuận tiện đến đó vui chơi một chút.”

Đoan Mộc Ngưng nghe thấy vui chơi, mắt mắt liền sáng như đèn pha.

“Thật sao?” Hai mắt chờ mong nhìn Phong Vô Uyên.

“Thật, Vô Uyên có khi nào lừa ngươi chưa?” Cúi người hôn mặt đứa nhỏ đáng yêu kia.

“Tốt quá!!” Hô to một tiếng, nhóc con chu miệng hôn một cái thật kêu lên khuôn mặt tuần mỹ nọ: “Ngưng Nhi yêu nhất là Vô Uyên!!”

90. Chương 88: Bắt Cá Trong Hồ

“Trời trong xanh xanh xanh, cảnh đẹp đẹp quá nha, con bướm bay bay bay, chú ong bay bay bay, bé chim vội bay bay, mây trắng cũng bay bay, vó ngựa đạp hoa rơi bay bay bay....”

Tiếng hát trẻ con thanh thúy xướng lên khúc ca, giống như chú chim nhỏ, thanh âm giống như phát ra từ đầu mũi, thật phần dễ nghe, cực động lòng người.

Cười trên lưng Hỏa Vân, Phong Vô Uyên nghe đứa nhỏ trong lòng xướng lên ca khúc hân chưa hề được nghe qua bất cứ nơi nào, khoe miệng gọi lên tia cười nhợt nhạt.

“Không thể tưởng được bảo bối của ta còn biết hát nha.” Đưa tay xoa bóp hai cái má mềm mềm của nhóc con.

“Ta hát cũng hay lắm mà.” Nhóc con đang hát chu miệng phản bác, xoay cả thân người ôm lấy thắt lưng Phong Vô Uyên, khóa ngồi trong lòng hân, mặt đối mặt.

“Phải rồi!”

Huyền Nguyệt Trừng và Mộ Niệm Hựu cười bạch hồ bên cạnh nhìn hai người dung mạo xuất sắc kia đều lộ ra ý cười.

Bốn người bọn họ quyết định đến trung ương Chi Đô, nguyên bản tính chuẩn bị một chút rồi mới xuất phát, nào biết nhóc con ưa gây chuyện Đoan Mộc Ngưng nói lên đi mới vui.

Kết quả, Phượng Quân Phong Vô Uyên – người luôn làm việc có quy có củ – chỉ vì muốn bảo bối được vui cư nhiên gật đầu đáp ứng, viết một cái thư hàm xong, bốn người, hai lớn hai nhỏ đêm hôm khuya khoắt lên chạy ra ngoài, không thèm đi đường lớn, ngược lại đi theo con đường nho nhỏ xuyên qua cánh rừng đi đến trung ương Chi Đô.

Dựa theo lời Đoan Mộc Ngưng nói, không biết Hổ vương kia đang làm cái gì, nếu trên đường có mai phục, vậy sẽ không an toàn, cho nên đi theo những con đường nho nhỏ như thế này, có thể giải quyết được rất nhiều phiền toái.

Chậm rãi tiêu sái đi xuyên qua rừng, cũng đã gần tới giữa trưa, bốn người hai thú đến ven hồ tuyệt đẹp nghỉ ngơi đôi chút.

“Ở đây nghỉ ngơi một lát đi, đi cả đêm cũng đã mệt mỏi rồi.” Xoay người xuống ngựa, Phong Vô Uyên đem Đoan Mộc Ngưng ôm xuống, đưa tay sờ sờ cái bõm như lửa của Hỏa Vân.

Thân là linh thú, Hỏa Vân cực thông hiểu tính người, biết chủ nhân cho phép mình nghỉ ngơi liền chà chà vó ngựa, sau đó chạy đi.

“Nơi này rất được.” Mộ Niệm Hựu được Huyền Nguyệt Trừng ôm xuống nhìn hồ nước trong xanh mắt ánh lên quang huy.

Đoan Mộc Ngưng và Mộ Niệm Hựu lúc còn ở hiện thế đều sống trong trung tâm thành phố lớn, hơn nữa đầu đầu cũng đều là buôn bán thương mại, khí thải ô nhiễm gần như toàn bộ dòng sông, căn bản là không có khả năng nhìn thấy ao hồ xinh đẹp như thế.

“Ngưng Nhi cũng thích nơi này.”

Nắm tay Phong Vô Uyên, Đoan Mộc Ngưng đi đến bờ hồ, chậm rãi nhắm mắt lại, cảm thụ ánh nắng phân tán trên người, lắng nghe tiếng chim ríu rít xung quanh.

“Thích nơi này, về sau chúng ta sẽ thường đến đây ngoạn, dù sao cách Phượng tộc cũng không xa mấy.” Phong Vô Uyên nhìn đứa nhỏ xinh đẹp đắm chìm trong ánh mặt trời, dịu dàng nói.

“Thật sao?” Đi hết cả một ngày đường, nói không xa mới là giả.

Hai người không thể ngờ tới cuộc trò chuyện hôm nay, lại là ngày khó quên nhất của cả hai.

“Ta có lúc nào gạt người.” Ngồi xuống bên cạnh nhóc con, Phong Vô Uyên không chớp mắt nhìn đứa bé xinh đẹp.

“Không.... Không có.” Ngọt ngào cười.

Đứng dưới cây đại thụ cao to, Huyền Nguyệt Trừng và Mộ Niệm Hựu nhìn bóng dáng một lớn một nhỏ đứng cạnh bờ hồ, nhìn nhau cười.

Muốn nhóc con ưa gây sự kia an tĩnh lại là tuyệt đối không có khả năng, chỉ chốc lát sau, nhóc con xắn tay áo, xắn ống quần, cột vạt áo, cởi giày, đôi mắt lờ lờ tỏa sáng nhìn mặt hồ lấp lánh kia.

“Ngưng Nhi, người đây là??” Phong Vô Uyên nhìn phong cách trên người hiện tại của nhóc con, nhú mày.

“Ha ha, phong cảnh đẹp như vậy, đương nhiên là thích hợp cho loại chuyện nấu cơm nướng thịt dã ngoại rồi a.” Nhóc con ha ha cười to vài tiếng: “Ta vừa mới thăm dò qua, hồ này được hình thành do các sườn dốc của núi mà thành, ven bờ hồ nước rất nông, nhưng lại có rất nhiều cá a.”

“....” Nghe nhóc con nói, Phong Vô Uyên cau mày, một lát sau mới phun ra: “Người đã sớm muốn xuống nước bắt cá.”

Nhóc con vừa mới nói hồ này rất được.... Hiển nhiên có một nửa lý do là vì nhóc con có thể chạy xuống hồ chơi đùa.

“Ha ha, bị người phát hiện rồi.” Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, đưa tay ôm lấy tay Phong Vô Uyên: “Vô Uyên, để ta bắt cho người một con cá lớn ha.”

“....” Ánh mắt Phong Vô Uyên do dự một lát, mỉm cười: “Nhóc con bắt cá bằng cách nào? Lấy tay bắt sao?”

“Hi hi hi....” Nhóc con đắc ý dào dạt, “âm hiểm” cười, vẫy tay gọi Mộ Niệm Hựu đang ở dưới tàng cây: “Tiểu Niệm Niệm, cái chìa của ta đâu?”

Cái chìa???

Hai đại nam nhân trên đầu lập tức xuất hiện một dấu chấm hỏi to cùng một dấu chấm than cũng to không kém.

Chỉ thấy Mộ Niệm Hựu đang ngồi ăn lương khô cùng Huyền Nguyệt Trừng nghe Đoan Mộc Ngưng gọi liền đứng dậy đi vòng ra đằng sau cây, lấy ra một nhánh cây thật dài, một đầu được vót nhọn.

“Đây là....” Huyền Nguyệt Trừng kinh ngạc.

Hắn sao lại không phát hiện ra Niệm Nhi của hắn làm cái này a?

“Lúc chúng ta đi tìm trái cây rừng, nhìn thấy cành cây dài, Tiểu Ngưng nói muốn xuống hồ bắt cá, cho nên ta mới dùng dao chuốt thành cái chìa.” Mộ Niệm Hựu trên người có mang theo một cây chủy thủ bạc, đó là vũ khí tùy thân của Huyền Nguyệt Trừng, hiện tại lại bị nhóc con kia dùng làm “cái chìa”, thật sự là đại tài tiểu dụng a.

Mộ Niệm Hựu nói xong, Huyền Nguyệt Trừng khẽ khịt một tiếng, nhìn đứa nhỏ đang âu yếm nhánh cây trên tay, hắc tuyến đầy đầu: “Thứ này thật sự có thể bắt cá được sao?”

Ở đại lục Thiên Vực, công việc bắt cá chỉ có một ít khu dân cư sống ở miền duyên hải mới có thể làm được, bọn họ dùng một loại cổ cứng chắc đan thành một tấm lưới, sau đó tung xuống hồ bắt cá, vì vậy ở đây không hề biết “cái chìa” là cái gì.

“Đương nhiên là có thể, phiền người và Tiểu Niệm Niệm đi kiếm một ít củi khô nga, lát nữa chúng ta còn phải nướng cá nữa, ha ha ha —” Lấy cần câu trên tay Mộ Niệm Hựu, nhóc con cười ha ha lại quay trở lại hồ.

Ha ha, cá ơi cá ơi, ta đến đây.

Nhìn Đoan Mộc Ngưng vui vẻ, Mộ Niệm Hựu ngẩng đầu nhìn Huyền Nguyệt Trừng sau đó vươn tay trắng nõn ra trước mặt hắn.

“Chúng ta đi kiếm chút củi thôi, thuận tiện đi ngắm cảnh một chút.”

“Ừ.”

Huyền Nguyệt Trừng và Mộ Niệm Hựu lặng lẽ nắm tay rời đi, hiển nhiên là không muốn quấy nhiễu tới đứa nhỏ hưng phấn nhảy nhót trong hồ cùng “vú em” của y. [?]

Nhóc con chân trần bước vào trong nước, bùn đất dưới nước không nhão chút nào, lại thập phần rắn chắc, nước hồ lạnh đến mức khiến cho Đoan Mộc Ngưng phải kêu lên một tiếng, nhưng rất nhanh sau đã quen.

Nhìn bộ dáng cẩn thận của nhóc con, Phong Vô Uyên sợ nhóc con vô tình trượt chân té, sau lưng hồng quang chợt lóe, một đôi cánh chim đỏ như lửa như ẩn như hiện thấp thoáng sau lưng, bay đến bên cạnh Đoan Mộc Ngưng.

Bị người ta đột nhiên bay tới bên người làm cho hoảng sợ, Đoan Mộc Ngưng chớp mắt mấy cái: “Người cũng quá khoa trương đi!”

Phong Vô Uyên trừ phi gặp phải địch thủ, bằng không rất ít khi dùng tới Phượng lực, hiện tại thấy hấn vì mình mà vận dụng Hỏa Vũ, trong lòng Đoan Mộc Ngưng dấy lên một tia ngọt ngào.

“Khoa trương cái gì, nhóc con chuyên tâm chơi là tốt rồi, mặc kệ ta đi.” Đưa tay vuốt tóc Đoan Mộc Ngưng, Phong Vô Uyên dịu dàng nói, trong mắt thoáng hiện vẻ sủng nịch.

Có Phong Vô Uyên đưa tay đỡ lấy thân mình, Đoan Mộc Ngưng nhất thời cảm thấy bước chân đi trong nước cũng ổn định không ít, trong lòng ấm áp.

Ánh nắng phản chiếu khiến mặt hồ trong xanh lấp la lấp lánh, đứa nhỏ xinh đẹp tinh xảo, tóc đen mềm mại đứng dưới nước cầm một nhánh cây mỏng thật dài, bên cạnh lại có một vị nam tử thủ hộ tóc đỏ áo đỏ, sau lưng còn có đôi cánh chim đỏ như lửa, hình ảnh xinh đẹp kia đẹp như vẽ.

“Ha ha, lại thêm một con nữa!!” Tiếng cười thanh thúy vang lên, Đoan Mộc Ngưng ở trong nước giơ lên con cá bị xuyên qua cây.

Lúc Huyền Nguyệt Trừng và Mộ Niệm Hựu kiểm củi trở về, đã thấy có mười con cá xếp hàng nằm trên bờ hồ.

“Oa, thu hoạch được nhiều ghê.” Ôm củi tới ven hồ, Mộ Niệm Hựu nhìn mấy con cá, có chút thú vị vì y chưa bao giờ nhìn thấy cá.

“Đương nhiên rồi, sao không nhìn xem là ai bắt nha.” Đoan Mộc Ngưng đắc ý hất cằm lên.

“Phải phải phải, nhóc con lợi hại nhất.” Phong Vô Uyên bay đến bên cạnh Đoan Mộc Ngưng sờ sờ tóc: “Nhiều đây đã đủ rồi, mau lên thôi, mặt trời lặn, nước sẽ rất lạnh, không lên sẽ bị bệnh không tốt.”

“Được!” Nhóc con được chơi dưới nước cả buổi chiều cũng đã cảm thấy thỏa mãn, lập tức lợi trở lên bờ.

Nhóc con vui vẻ một lòng hướng lên bờ, lại không cẩn thận trượt chân.

“A—” Theo cái tay nhỏ bé bay bay, mắt thấy đầu sắp chúi xuống nước.

Nháy mắt, cái áo chột căng cứng, nguyên bản đứa nhỏ xem chút đã ụp mặt xuống nước đã được nam tử nắm cổ áo lên, sau đó rơi vào cái ôm quen thuộc, phiêu quay về bờ.

91. Chương 89: Nói Hết

Trong một căn phòng bài trí xa hoa, nằm trên cái ghế dựa dài được làm từ kim tinh thạch là một nam nhân quần áo hỗn độn lộ ra cơ ngực rắn chắc.

Nằm úp sấp trên người nam nhân kia lại là một thiếu niên tóc đỏ thân hình thon dài hoàn toàn trần trụi, mặt mày ửng đỏ, nhẹ nhàng thở dốc, trong mắt chứa đầy tình dục, đủ để thấy không lâu trước đã phát sinh ra chuyện tình gì.

“Tham kiến tộc trưởng.”

Tiếng bước chân vang lên, một nam tử toàn thân hắc y tiến vào, quỳ gối trên mặt đất, đối với một màn dâm loạn trên cái ghế kia không có lấy nửa điểm mắt tự nhiên, thực hiện nhiên đã thành thói quen.

“Thế nào?” Nam nhân đưa tay vuốt ve gương mặt trắng nõn của thiếu niên tóc đỏ, trong mắt ẩn chứa ý cười, thỏa mãn nhìn thiếu niên lộ ra biểu tình si mê.

“Thuộc hạ vô năng, vừa mới nhận được hồi báo thám tử ẩn thân tại Phượng tộc, Phượng Quân và Hồ đế đêm qua đã lén rời khỏi Phượng lâu, không biết tung tích.” Nam tử hạ mắt.

“Cái gì!!! Người nói bọn họ chạy thoát!!” Nam nhân biếng nhác lập tức nổi giận: “Phế vật—”

.....

Màn đêm buông xuống, bên bờ hồ trong xanh đã nổi lên một đồng lửa trại, không khí se lạnh đầu thu cũng không đối chọi nổi với ngọn lửa ấm áp kia.

Bốn phía không ngừng tỏa ra hương vị cá nướng, làm cho người ta không ngừng chảy nước miếng.

Cái miệng hồng hồng nộn nộn há to, không ngừng cắn cắn con cá đã nướng đến vàng ươm, hai cái má đáng yêu nháy mắt đã toát ra hai đóa hồng hồng.

“Cá còn rất nhiều, nhóc con đừng ăn nhanh quá.” Phong Vô Uyên không giống như Đao Mộc Ngưng từng ngậm từng ngậm ăn cá nướng, thân là thủ lĩnh đứng đầu bộ tộc, cho dù có phải ăn uống dã ngoại, hắn cũng đều có cử chỉ cực kỳ tao nhã.

Xuất ra khăn tay, Phong Vô Uyên ôn nhu lau khô miệng dính đầy tàn tích cho Đao Mộc Ngưng.

“Hi hi.... Vô Uyên thật tốt.” Ngọt ngào cười, lại lấy một con cá đã nướng cực kỳ thơm ngon đưa đến sát miệng Phong Vô Uyên: “Vô Uyên ăn....”

Hai mắt tràn ngập chờ mong.

“Cám ơn.”

Huyền Nguyệt Trừng và Mộ Niệm Hựu ngồi ở bên kia nhìn Phong Vô Uyên và Đao Mộc Ngưng hai người đưa qua đưa lại, không khỏi lộ ra tia cười thần nhiên.

Nhất động nhất tĩnh của hai người thật đúng là tuyệt phối mà.

Bốn người đem mười con cá ăn không còn một mảnh xương, đêm cũng đã khuya, lấy một tấm thảm từ bọc hành lý Hỏa Vân và Bạch Hồ mang trải ngay kế bên lửa trại, đủ để thấy mọi người không tính chuyện dựng lều nghỉ ngơi.

Mộ Niệm Hựu lúc ở hiện thế là một bé ngoan, bình thường đi ngủ rất sớm, cho dù xuyên tới đây cũng không hề sửa đổi thói quen này, hiện tại đã muốn nặng nề ngủ trong lòng Huyền Nguyệt Trừng rồi.

Mà từ khi cùng ở chung với Mộ Niệm Hựu, Huyền Nguyệt Trừng cũng đã bị Mộ Niệm Hựu lây nhiễm, cùng y đi ngủ sớm.

Cho nên hiện tại hai người đã nằm ngủ ngay ngắn bên lửa trại rồi.

Mộ Niệm Hựu là bé ngoan ngủ sớm, nhưng Đao Mộc Ngưng lại hoàn toàn tương phản, nhóc con hiện tại mở to mắt nằm trên thảm, tay cầm cây củi chọc chọc đồng lửa.

Phong Vô Uyên cũng không ngủ, nằm nghiêng bên cạnh Đao Mộc Ngưng, một tay chống má, nhìn đứa nhỏ khuôn mặt đỏ bừng đùa đến bất diệc nhạc hồ.

Cảm giác tầm mắt của Phong Vô Uyên phóng về phía mình, động tác chọc chọc đồng lửa ngừng lại, đưa mắt nhìn đôi hồng mâu toát đầy vẻ ôn nhu sủng nịch kia.

Chớp chớp mắt, Đao Mộc Ngưng mỉm cười ngọt ngào, vút cây củi trên tay đi, na na thân mình tới cạnh Phong Vô Uyên, vươn tay ôm lấy thắt lưng rắn chắc kia.

“Vô Uyên, có chuyện muốn hỏi Ngưng Nhi sao?” Cẩn cẩn lấy cái cằm Phong Vô Uyên.

“Đúng vậy.” Vuốt mái tóc đen của nhóc con, Phong Vô Uyên thần nhiên mở miệng.

Tóc của vật nhỏ sao lại lâu dài như thế.

“Vậy Vô Uyên muốn hỏi cái gì?” Cọ cọ người vào cái ôm ấm áp, Đao Mộc Ngưng cong cong mắt, thực vui vẻ: “Ngưng Nhi nhất định sẽ nói cho Vô Uyên nghe.”

Đưa tay ôm lấy nhóc con, Phong Vô Uyên nằm xuống: “Đã cùng nhau sống năm năm, ta chỉ biết Ngưng Nhi có thể làm ra rất nhiều thứ kỳ quái từ cái, hoàn toàn không biết nhóc con người còn biết nấu canh, còn biết dùng nhánh cây làm thành cái chĩa bắt cá, còn biết dùng cỏ dại làm gia vị ướp cá, nướng cá ngon đến như vậy...”

Từ lần đầu tiên gặp nhau, Phong Vô Uyên biết đứa nhỏ trong lòng rất đặc biệt, sau đó hai người ở chung, hẳn lại càng phát hiện nhóc con thực sự là quá mức vĩ đại.

Đứa nhỏ này giống như một cái quặng chứa đầy bảo thạch.... Càng đào sâu thì càng nhiều bảo thạch, càng hấp dẫn người ta không ngừng tìm tòi.

Nhìn Phong Vô Uyên ngọt ngào cười, Đoan Mộc Ngưng cọ cọ vào lòng hắn, tìm được vị trí thoải mái thì an tĩnh lại.

“Đoan Mộc gia tuy rằng không phải là đại gia tộc, nhưng ở thế giới của ta hình như cũng rất nổi danh, ông nội của ta từng là lão đại hắc đạo, sau đó ba ba kế thừa chức vị, gia đình mới dần chuyển sang chính đạo...” Trong mắt chứa đầy ý cười thần nhiên, giống như nhớ lại kỷ ức tốt đẹp: “Phụ hoàng của ta là Phượng hoàng, Vô Uyên cũng biết đi.”

“Ân, biết.” Nhóc con đặc biệt, hẳn so với bất luận kẻ nào đều rõ ràng hơn hết.

“Phụ hoàng nói thời điểm sinh hạ ta, vừa lúc phải trải qua đại nạn kiếp, trong đám nguy cơ trùng trùng đã sinh hạ ra ta, cho nên ta không có đủ tháng.... Ta lúc sinh ra chỉ lớn bằng một con mèo con, thân thể cực kỳ suy yếu, khi đó phụ hoàng còn tưởng rằng ta sẽ chết non...”

Nghe Đoan Mộc Ngưng nói, Phong Vô Uyên không thể tưởng tượng được đứa nhỏ sáng sủa ngọt ngào người trong lòng lại phải trải qua hoàn cảnh như thế, tâm trong khối nhói đau một chút, đây là vì nhóc con mà đau lòng.

“Bởi vì thân thể quá mức suy yếu, hơn nữa ta lại là đứa nhỏ do nhân loại cùng thần thú kết hợp sinh ra, cho nên nhu cầu so với người thường không giống nhau, bắt đặc dĩ, phụ hoàng phải mang ta trở về nơi cư trú một vạn năm trước của bộ tộc Phượng hoàng – Phượng Hoàng Sơn.” Đôi mắt ngập nước cong cong, đủ để thấy nhóc con đối với địa phương tràn đầy kỷ ức khoái hoạt kia cực kỳ yêu thích: “Phượng Hoàng Sơn từng là địa phương bộ tộc Phượng Hoàng sinh sống, tuy rằng sau này đã suy sụp, chỉ còn lại duy nhất phụ hoàng là phượng duy nhất trong trời đất, nhưng nơi đó tiên khí vẫn còn rất dào dạt, đến đó, hấp thụ tiên khí sung túc, cơ thể suy yếu của ta cũng dần dần bắt đầu trở nên khỏe mạnh, dần dần bắt đầu trưởng thành.”

Nghe Đoan Mộc Ngưng nói, Phong Vô Uyên không nói gì, khoe miệng gọi lên thần nhiên cười khê.

“Ta phải ở trên Phượng Hoàng Sơn đến hơn sáu tuổi, bởi vì bộ tộc Phượng hoàng bị diệt vong, cho nên nơi đó không còn phượng hoàng nào khác, bắt quả nơi đó rất được, giống như tiên cảnh vậy a, sau khi ta hiểu chuyện, phụ hoàng cũng thường xuyên bay tới bay lui giữa Phượng Hoàng Sơn và nhân giới, lúc nhỏ ta không có bạn cho nên chỉ tự tìm kiếm trò vui chơi một mình.” Nhớ tới khi đó, Đoan Mộc Ngưng càng cười sâu hơn: “Khi còn nhỏ ta phải ở Phượng Hoàng Sơn một mình, phụ hoàng sợ ta buồn, cho nên thường dẫn ta đến phòng chế tạo máy móc của ba ba cho ta giết thời gian, nào biết mới chơi một lần, lại khiến ta giống như ba ba thích chế tạo cải tạo máy móc.... Đến năm ta bốn tuổi, ta dựa theo hệ thống trí não của ba ba ta mà chế tạo ra Trí Não Hùng cực cứng, lúc đó ta dùng Hùng cực cứng để liên lạc với ông nội yêu quý của ta ở nhân giới, dưới sự dạy dỗ của Lam gia gia, ta học được rất nhiều cách làm món ăn ngon.... Mà nói đến nấu canh thì Lam gia gia chính là siêu cấp cường hạng nha.”

Thanh âm thanh thúy mang theo hưng phấn, đủ để thấy nhóc con thỏa mãn đến cỡ nào.

“Thì ra là thế, về sau nhóc con phải làm nhiều món ngon hơn nha.” Phong Vô Uyên vuốt tóc Đoan Mộc Ngưng, cổ vũ.

“Ân.” Khuôn mặt nhỏ nhắn chôn vào ngực ấm áp kia, thanh âm nhu nhuận bay ra: “Về sau Ngưng Nhi sẽ nấu nhiều món ngon cho Vô Uyên ăn.... Cho Vô Uyên nếm hết tất cả các món người chưa từng nếm qua.”

“Được, ta chờ mong nha.” Nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cho nhóc con, Phong Vô Uyên kéo tấm mền mỏng lên người Đoan Mộc Ngưng, cúi đầu liền nhìn thấy đứa bé liền mồm nói chuyện như chú chim nhỏ đã muốn nhắm mắt lại.

Nhìn bộ dáng đáng yêu của đứa bé, Phong Vô Uyên nhếch miệng cười.

Một tiếng ngáy vang lên, nhóc con nhỏ nhắn đã nặng nề ngủ trong ngực hân rồi.

Nhìn đứa nhỏ thỏa mãn ngủ trong lòng, Phong Vô Uyên cúi đầu hôn nhẹ lên gương mặt nhóc con.

“Ngủ đi, nhóc con của ta.” Ta sẽ bảo vệ người thật tốt.....

Đêm càng lúc càng khuya, bốn phía cũng dần dần tĩnh lặng, tiếng trùng kêu ngẫu nhiên cũng chậm rãi tan đi, ngọn lửa trại vẫn cháy không ngừng.

92. Chương 90: Thực Thực Giả Giả

Ánh nắng chiếu xuyên qua các tầng lá, rọi lên gương mặt nhóc con tóc đen khiến nó nhắm mắt, cọ cọ vào lồng ngực ấm áp kia.

Phong Vô Uyên nhìn bộ dáng đáng yêu của đứa nhỏ, khẽ cười ra tiếng, đưa tay sờ lên gương mặt trắng nõn mịn màng.

Nhóc con thấy nhột, liền há miệng cắn lấy cái thứ đang quấy rầy mình.

Tuy cắn ngón tay Phong Vô Uyên, nhưng nhóc con vẫn là luyến tiếc làm đau người ta, cái lưỡi mềm mại linh hoạt liếm liếm vài cái rồi buông ra, con người đen ngập nước nhìn nam nhân tuổi trẻ ngay bên cạnh.

“Tĩnh dậy đánh răng rửa mặt rồi xuất phát nào.” Hôn nhẹ lên má nhóc con, Phong Vô Uyên ôm Đoàn Mộc Ngưng dậy.

Ngọt ngào cười, Đoàn Mộc Ngưng duỗi thân người, ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt đang cười của Mộ Niệm Hựu.

“Sớm!”

“Tiểu Niệm Niệm sớm!” Lại là nụ cười ngọt ngào.

Sáng sớm nay thật đẹp a.

.....

Thức dậy, rửa mặt chải đầu, thu thập đồ dùng lại, bốn người Phong Vô Uyên lại tiếp tục xuất phát.

“Vô Uyên, xuyên qua khu rừng này chúng ta sẽ tới thành trấn sao?” Ngồi đằng trước Phong Vô Uyên, Đoàn Mộc Ngưng cầm máy ảnh Trí Não, hiện tại trên màn hình là bản đồ đại lục Thiên Vực.

“Ha ha.....” Dịu dàng nhìn màn hình Trí Não trong tay Đoàn Mộc Ngưng, ngón tay thon dài chỉ vào một biểu tượng thành trấn trên bản đồ: “Sau khi ra khỏi khu rừng, sẽ đến Kinh Việt Thành, luật nơi này so với Phong Duyên Thành của Phong ca ca người không sai biệt lắm, chẳng lẽ ở gần phía đông của đại lộ, cho nên lượng người đông hơn.”

Đối với việc Đoàn Mộc Ngưng thường hay lôi ra vài máy móc kì quái, Phong Vô Uyên đã không còn lộ vẻ kinh dị nữa, hiển nhiên loại thói quen này đã chết từ đời tám hoánh nào rồi.

Lần này cùng Đoàn Mộc Ngưng lén trộm ra ngoài, buông xuống toàn bộ tộc vụ, Phong Vô Uyên cảm thấy thật thoải mái, loại cảm giác thoải mái mà từ trước tới nay hân chưa từng có trong đời, hơn nữa còn có Đoàn Mộc Ngưng ở bên cạnh, tâm tình đã tốt càng tốt hơn.

“So với Phong Duyên Thành của Phong ca ca nào nhiệt hơn sao?” Đoàn Mộc Ngưng nhú mày.

Ngón tay gầy gầy thon dài nhẹ nhàng xẹt qua màn hình, sau đó dừng ngay tại biểu tượng ghi ba chữ “Phong Duyên Thành màu đỏ, bức bản đồ này sau khi được quét vào Trí Não đã được Hùng cực cực đặc biệt xử lý qua càng thêm chi tiết.

“Phong Duyên Thành của Phong ca ca ngươi chỉ tới đây thôi, ngay tại trung gian phía nam đại lục, cho nên đa phần xuất nhập Phong Duyên Thành đều là người ở dọc đại lộ phía nam và người Phương tộc.” Phong Vô Uyên cẩn thận giải thích cho Đao Mộc Ngưng hiểu.

“Nga....” Nhóc con khinh hô một tiếng, sau đó chợt nắm tay nhỏ nhỏ vào màn hình: “Như vậy nếu chúng ta đi bằng đường lớn, sẽ phải đi qua Phong Duyên Thành của Phong ca ca, sau đó tới nơi này rồi mới tới được trung ương Chi Đô?”

“Đúng vậy, nhóc con thông minh nha!” Phong Vô Uyên vuốt tóc nhóc con trong lòng.

Nhìn bản đồ, Đao Mộc Ngưng nhíu nhíu mày.

Hình như bọn họ phải đi đường vòng a!

Huyền Nguyệt Trừng cười bạch hồ nghe Phong Vô Uyên và Đao Mộc Ngưng nói chuyện, ánh mắt không ngừng nhìn bản đồ hiện trên màn hình Trí Não trong tay Phong Vô Uyên.

Tuy không giống Phong Vô Uyên đã muốn chết lặng đối với mấy thứ kỳ quái của Đao Mộc Ngưng, nhưng Hồ đế Huyền Nguyệt Trừng đây không phải là người có lòng hiếu kỳ lớn.

“Phương Quân, dựa theo hành trình, đi thêm nửa ngày nữa sẽ đến Kinh Việt Thành, tuy không đi theo đường lớn, có thể dễ dàng tránh thoát khỏi sự theo dõi của Hồ tộc, nhưng đoàn người của chúng ta thật sự là quá mức.... dẫn nhân chú mục.” Nhếch môi cười, Huyền Nguyệt Trừng đưa đôi tử mâu về phía hai người đang cười Hỏa Vân tinh tế đánh giá.

Hai linh thú cộng thêm bốn người bọn họ đúng là cực kỳ dẫn nhân chú mục nha.

Phương Quân Phương tộc có dấu hiệu đặc biệt chính là mái tóc đỏ cùng y phục đỏ như lửa cộng thêm môi đôi hồng mâu, còn đôi tai hồ ly trắng muốt và đôi tử mâu lại là đặc thù của Hồ tộc Hồ đế.

Người bình thường ở tại đại lục này đều có tóc màu rậm nắng, nhưng nếu có tu tập qua thuật pháp hay người Nhân tộc có vũ kỹ có được thuộc tính chi linh màu tóc có thể sẽ thay đổi.

Tuy rằng đại lục Thiên Vực có không ít hỏa hệ thuật sư có mái tóc màu đỏ, nhưng loại vừa mới sinh ra đã có tóc đỏ mắt đỏ như Phong Vô Uyên vẫn là rất dẫn nhân chú mục.

Không nói đến hai người Phong Vô Uyên và Huyền Nguyệt Trừng dẫn nhân chú mục nữa, chỉ cần hai đứa nhóc con tóc đen mắt đen như Đao Mộc Ngưng và Mộ Niệm Hựu cũng đủ làm cho người ta kinh ngạc rồi.

Bởi vì ở đại lục này không có người nào có tóc đen mắt đen.

“Đúng vậy.” Phong Vô Uyên nhẹ nhàng chọn mi, một lát sau mới hạ mắt, khóe miệng nhếch lên: “Chuyện này ta cũng đã có nghĩ đến, cho nên trước khi rời tộc, ta đã sớm bảo được sư giúp ta chuẩn bị tốt được tề.”

“Được tề?” Đao Mộc Ngưng ngồi ở trong lòng Phong Vô Uyên chớp chớp mắt, lộ vẻ tò mò.

“Trước kia đã dùng qua rồi.” Phong Vô Uyên thấy vẻ mặt tò mò của Đao Mộc Ngưng, khóe miệng gợi lên tia cười khế.

Nhóc con của hần luôn tò mò như vậy a....

“Trước kia.... Nga..... Chính là thứ giúp thay đổi màu tóc, màu mắt cũng thay đổi sao?” Đao Mộc Ngưng hai mắt chớp chớp, bộ dáng muốn nhún nhảy tới nơi.

Kỳ thật y đã muốn thử sử dụng được thủy làm thay đổi màu tóc rồi.

“Àn.”

“Được tề đổi màu tóc sao?” Huyền Nguyệt Trừng nhíu nhíu mày: “Được tề đổi màu đối với ta vô dụng, bất quá nghe nói dùng Thủy chi linh Thanh linh ma pháp có thể giải trừ hiệu quả.”

“Được này, Hồ đế ngươi có thể yên tâm, được sư đã đặc biệt nhắm vào phương diện này mà cải tiến qua, hiệu lực được rất lâu, không giống như được tề bình thường đều phải canh thời gian mà tiếp tục dùng.” Phong Vô Uyên thần nhiên nói.

Lục Lâm Phi thân là Quỷ được sư Thiên Vực lừng lẫy đại danh, đương nhiên điều chế được không giống như bình thường rồi.

“Ân.....” Huyền Nguyệt Trừng cười khê.

“Ai ai.....” Nghe hai người thảo luận, Đoan Mộc Ngưng khê lên tiếng đánh gãy.

“Làm sao vậy?” Nghe thấy tiếng của Đoan Mộc Ngưng, Phong Vô Uyên chọn mi.

“Các người một người là Phượng Quân, một người là Hồ đế, chỉ thay đổi màu sắc tóc và mắt cũng rất dễ dàng bại lộ hành tung.” Ai, hai tộc chủ đại nhân đỉnh đỉnh đại danh này, không biết là do y quá thông minh hay là do hai người này cực ngốc đây.

Nghe lời nói non nớt đầy vẻ trêu chọc của Đoan Mộc Ngưng, Mộ Niệm Hựu khê cười ra tiếng.

“Ý của Tiểu Ngưng chính là, các người cho dù có làm như thế nào đi nữa cũng không che dấu được thân phận.” Ngẩng mặt lên, ánh mắt dừng ngay trên đầu Huyền Nguyệt Trừng, Mộ Niệm Hựu đưa tay: “Hơn nữa, lỗ tai của Trừng không che được.”

Bàn tay trắng nõn sờ sờ cái lỗ tai trắng trắng mềm mềm đầy lông hồ ly kia.

Xúc cảm mềm mại từ lỗ tai truyền tới làm cho biểu tình của Huyền Nguyệt Trừng trở nên nhu hòa, đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ nhỏ mềm mềm kia, đưa lên hôn hôn, đối lấy gương mặt đỏ bừng bừng của Mộ Niệm Hựu.

Nhìn hai người cười bạch hồ ngọt ngọt ngào nào, Đoan Mộc Ngưng rung mình, sau đó nhỏ giọng than thở ở trong lòng Phong Vô Uyên.

“Thực là quán quýt si mê.”

Nhóc con đang than thở kia hoàn toàn không nghĩ tới những lúc y cùng Phong Vô Uyên ngọt ngào cũng có cùng một bộ dạng giống như vậy a.

Nhóc con than thở, khiến Phong Vô Uyên thiếu chút nữa không nhịn được mà bật cười.

Nhóc con của hắn đúng là càng ngày càng đáng yêu.

Ngoài Kính Việt Thành, vài cái bóng dáng rất nhanh xẹt qua, sau đó trốn vào bên trong khu rừng cách đó không xa, một giây sau đã biến mất vô tung, đủ để thấy năng lực của mấy người này rất cao.

“Tiểu Bạch, ở đây!”

Cánh tay nho nhỏ vươn ra, một con chim bồ câu nhỏ nhỏ màu trắng lông xù đã vỗ vỗ cánh bay tới.

Khánh khách – Bồ câu Tiểu Bạch nhìn người trước mặt, kêu to mấy tiếng, không chút sợ sệt.

Hưu hưu hưu –

Lại qua chốc lát, vài đạo thân ảnh lóe lên, nháy mắt đã đến trước mặt đứa bé.

“Thuộc hạ, tham kiến Các chủ.”

“Thương Lăng ca ca, các người đến đây.” Phất tay để cho bồ câu bay đi, Đoan Mộc Ngưng nhìn mấy người đang quỳ gối trước mặt mình.

Các chủ ra lệnh, đương nhiên phải khấn cấp tuân theo. Chậm rãi ngẩng đầu nhìn đứa bé tóc đen mắt đen, trong mắt Mộc Thương Lăng nồng đậm ý cười.

“Những thứ ta nhờ Thương Lăng ca ca chuẩn bị, đã chuẩn bị tốt chưa?” Hai mắt chớp chớp, Đoan Mộc Ngưng vẻ mặt chờ mong.

“Đương nhiên rồi, mời xem!”

Mộc Thương Lăng cùng vài người dời qua hướng khác, đằng sau bọn họ xuất hiện hai đứa nhỏ mười tuổi.

Hai đứa nhỏ này lớn lên đều cực kỳ xinh đẹp, chỉ tiếc cặp mắt kia lại lạnh nhạt vô ba, giống như đầu gỗ không sức sống.

“Ân....” Nhìn hai đứa nhỏ kia, Đoan Mộc Ngưng có chút đăm chiêu.

“Các chủ? Như thế nào, không hài lòng?” Thấy Đoan Mộc Ngưng đăm chiêu, Mộc Thương Lãng mặt nhăn mày nhíu.

“Hai đứa nhỏ này là....”

“Hai đứa nhỏ này đều là cô nhi, là do Tuyết Trần tỷ tỷ ôm về lúc vô tình đi ngang qua thôn chạy nạn, sau đó được người chúng ta nuôi nấng.” Mộc Thương Lãng giải thích.

“Bọn họ tên gì?” Đoan Mộc Ngưng ngồi xổm xuống nhìn hai đứa nhỏ.

“Bọn họ không có tên.” Mộc Thương Lãng khẽ lắc đầu.

Những đứa nhỏ trong “Tuyết” không hề có tên, chỉ khi nào thông qua đặc huấn mới có thể có tên của chính mình.

“Như vậy a....” Nhìn hai đứa nhỏ trước mặt một đầu xanh lam một đầu xanh lá, đủ để thấy hai nhóc này một đứa là Thủy chi linh thuật sư, một đứa là Phong chi linh thuật sư: “Ân, vậy kêu là Lan Linh và Lam Phong đi.”

Nói xong liền dùng tay viết tên hai người xuống đất.

Đối với việc Đoan Mộc Ngưng ban tên, hai đứa nhỏ rõ ràng có chút không biết phải làm sao?

“Lan Linh [Lam Phong], tạ Các chủ ban thưởng tên.”

“Không cần cảm tạ, ta còn muốn nhờ các người hỗ trợ ta nữa nha.” Cười với bọn họ một cái, sau đó nhìn ra phía sau Phong Vô Uyên: “Muốn đi đường không chút phiền toái, chỉ thay đổi màu tóc cùng màu mắt là không có đủ, muốn cùng chơi đùa với Hổ vương, thì phải cho hắn biết cái gì gọi là giả giả thực thực!!”

93. Chương 91: Trao Đổi Thân Phận

Nhóc con xinh đẹp đáng yêu đứng trước cái bàn chất đầy chai lọ.

“Màu cam pha màu vàng sẽ thành màu đỏ, sau đó là màu trắng, sau đó thêm chút màu này vào sẽ là màu đen....” Nhóc con lăm lăm một mình, rất nhanh đã điều phối được một lọ được tề điều sắc.

“Cái kia.... Phượng Quân tộc chủ, được tề điều sắc còn có thể phối như vậy sao?” Mộc Thương Lãng trợn to đôi mắt xanh nhìn Đoan Mộc Ngưng pha màu, sau đó nhỏ giọng hỏi nam nhân một thân hỏa diễm.

Sở dĩ phải hỏi cái người nam nhân đậm mạc này là vì cũng chỉ có duy nhất hắn hiểu được cuộc sống bình thường của Đoan Mộc Ngưng a.

“Bổn tọa không rõ, hình như nhóc con đã hỏi được sư rồi.” Kéo kéo lại áo choàng trên người, Phong Vô Uyên vẫn dùng tông giọng lạnh nhạt thường ngày, nhưng lúc nhìn sang đứa bé đang phối màu kia, ánh mắt lại là vô tận ôn nhu.

“Được rồi được rồi, cái này cho Thương Lãng, cái này cho Vô Uyên, này cho Lan Linh, này cho Lam Phong, sau đó là cho Thiên Nhai ca ca [là mật thám đến cùng Mộc Thương Lãng], còn cái này cho hồ ly ca ca và Tiểu Niệm Niệm.” Đoan Mộc Ngưng đem được tề đã điều phối xong phân chia cho mọi người.

Mộ Niệm Hựu đưa lọ được tề điều sắc có màu tóc giống Lam Phong lên mũi ngửi ngửi.

“Mùi này thơm nha, mùi hoa lan.” Y thích mùi này.

“Lúc trước Vô Uyên cho ta uống được tề điều sắc mùi thối lắm nha, cho nên ta cho thêm chút mùi hương cải tiến lại được tề.” Đoan Mộc Ngưng nhếch miệng cười vui vẻ, nói: “Mọi người cùng nhau uống nào, cùng ly.”

Vui vẻ cùng Mộ Niệm Hựu cùng ly, sau đó cùng những người khác uống được.

Vừa uống xong, màu tóc mọi người bắt đầu thay đổi.

Màu tóc và mắt của bọn Phong Vô Uyên hiện tại đã giống y như đúc bốn người của Tuyệt, mà màu tóc của bốn người Mộc Thương Lăng lại biến giống màu tóc của mấy người Phong Vô Uyên lúc này.

“Không thể tưởng tượng được, đổi màu tóc, đổi màu mắt mà ta vẫn còn đáng yêu đến vậy a.” Đao Mộc Ngưng vừa lòng nhìn bộ dáng của mình qua tấm thủy tinh được mài thành cái gương không biết lấy từ đâu ra.

“Nhóc con, người tự kỷ quá rồi.” Phong Vô Uyên ngồi bên cạnh Đao Mộc Ngưng, màu tóc đã biến thành màu xanh lam.

Đao Mộc Ngưng ngẩng đầu, nhìn nam không còn mắt đỏ tóc đỏ nữa, khuôn mặt xinh đẹp lộ ra tươi cười óng ánh.

“Vô Uyên tóc xanh nhìn cũng đẹp lắm mà.” Nói xong liền phác qua, cái miệng nhỏ nhắn hôn cái chóc lên môi nam nhân.

“Thật không?” Đưa tay sờ sờ mái tóc xanh nhạt của đứa bé.

Màu tóc thay đổi, nhưng vẫn mềm mại như trước.

“Lăng Lăng, còn có Thiên Nhai, các người cùng Vô Uyên và hồ ly ca ca đổi quần áo đi.” Nói xong liền lôi Mộc Thương Lăng và Phong Vô Uyên nhét vào lùm cây, buộc hai người đổi quần áo.

Không lâu sau, bốn người đã đổi toàn bộ quần áo trên người.

“Trùng, Thiên Nhai đại ca, các người đội mũ vào.” Mộ Niệm Hựu đem hai cái mũ đến trước mặt cả hai.

Huyền Nguyệt Trùng và Thiên Nhai đều là kẻ thông minh, thấy hành động của Mộ Niệm Hựu liền hiểu được ý tứ của y, chính là muốn bọn họ đội mũ che lỗ tai lại.

Hai người cầm lấy mũ làm từ sợi bông đội lên đầu.

“Lăng Lăng, các người phải cẩn thận.” Nhìn người một thân hồng y giống như đúc Phong Vô Uyên lúc trước, Đao Mộc Ngưng nhẹ nhàng nói.

Trao đổi thân phận chẳng khác nào đẩy bọn họ vào miệng cọp.

“Các chủ xin cứ yên tâm.” Mộc Thương Lăng ngồi xổm xuống, ôn nhu nhìn Đao Mộc Ngưng.

“Các người chỉ cần xuất hiện một chút là được, trăm ngàn lần đừng dây dưa với bọn họ.” Đưa tay sờ sờ tóc Mộc Thương Lăng, để cho đám người Mộc Thương Lăng lâm vào cảnh nguy hiểm, Đao Mộc Ngưng như thể nào cũng cảm thấy có chút khổ sở.

“Vâng, thuộc hạ tuyệt đối sẽ không để cho bản thân chịu nguy hiểm.” Nắm lấy tay Đao Mộc Ngưng, hôn lên lưng bàn tay y.

“Àn.”

.....

“Thuộc hạ cáo lui trước, hai vị tộc chủ, Các chủ và Mộ công tử xin cẩn thận, thượng lộ bình an.”

Mấy người quỳ xuống đất dập đầu, bóng dáng lập tức hóa thành đạo tặc ảnh tiêu tán đi.

Nhìn theo phương hướng tặc ảnh vừa biến mất, áy náy trong lòng Đao Mộc Ngưng vẫn chưa tán đi.

“Ngưng Nhi.” Cúi đầu, Phong Vô Uyên vừa lúc nhìn thấy dáng vẻ ủ rũ của đứa bé, khẽ gọi một tiếng, cúi người ôm lấy.

“Cái gì?” Đối mặt với đôi mắt xanh lam của Phong Vô Uyên, Đao Mộc Ngưng khẽ chớp chớp mắt.

Cúi người ôm lấy đứa nhỏ, Phong Vô Uyên khẽ lắc lắc đầu.

“Không có gì.”

Nhóc con không hiểu tình yêu là gì, nhưng cảm giác mẫn cảm trời sinh lại cho y biết Mộc Thương Lãng đối với y là có tình, bởi vậy lần này để cho Mộc Thương Lãng mạo hiểm hành động, khiến cho nhóc con cảm thấy áy náy.

Nhìn vẻ mặt có chút dăm chiêu của Phong Vô Uyên, Đoan Mộc Ngưng nhăn mặt, đưa tay ôm vai hắn.

“Chúng ta xuất phát đến Kính Việt Thành đi.”

“Ân.”

Bước nhanh theo sau Mộc Thương Lãng, Thiên Nhai nhìn người đằng trước đỏ như hỏa diễm, suy tư một lát, mới chậm rãi lên tiếng hỏi nghi vấn trong lòng.

“Lãng, người có tình ý với Các chủ?”

Câu hỏi này vừa vang lên, Mộc Thương Lãng bước nhanh ổn định ở phía trước đột nhiên dừng bước, cả người khuyu xuống.

“Lãng!”

“Đại nhân!!”

Ba người đi đằng sau Mộc Thương Lãng bị một màn này làm cho sợ hãi, lập tức đi tới bên cạnh Mộc Thương Lãng.

“Ta không sao.” Mộc Thương Lãng ngồi trên mặt đất khẽ cười, sau đó cụp mắt xuống.

“Thực xin lỗi, ta.....” Thiên Nhai nhìn Mộc Thương Lãng, khẽ nói.

Tuy hắn và Mộc Thương Lãng là bằng hữu, nhưng ở trong “Tuyệt”, Mộc Thương Lãng là đệ nhất mật thám, cũng là chủ tử của hắn.

“Không sao.” Ngắc đầu khẽ cười với Thiên Nhai, yêu cầu hắn đừng đem chuyện này đặt trong lòng: “Ừ, ta xác định thích Các chủ, bất quá..... Đừng lo, y là Các chủ của chúng ta, người cũng biết mà.”

“Ân.” Thiên Nhai nhẹ nhàng gật đầu, ngồi xổm xuống, đưa tay vỗ vỗ bả vai Mộc Thương Lãng.

“Ta không sao.” Mộc Thương Lãng kéo Thiên Nhai đứng dậy, vỗ vỗ sạch bụi trên người: “Cứ như vậy đi, người cũng biết Các chủ tuy thông minh, nhưng cũng rất đơn thuần, đối với chuyện tình cảm, y là loại người tỉnh tỉnh mê mê, luôn ỷ lại bên người Phong Vô Uyên, trong lòng của y đã sớm nhận định hắn, vì vậy cho tới khi nào Các chủ còn ở cùng Phong Vô Uyên, người thứ ba căn bản không thể nào chen chân vào.”

“Người biết là tốt rồi.” Nhìn thấy Mộc Thương Lãng không chấp nhất, Thiên Nhai cũng thả lỏng tâm tình: “Đi thôi, chúng ta cùng nhau hoàn thành nhiệm vụ Các chủ giao nào.”

“Ân.”

.....

Bên trong Phong Duyên Thành,

Một bóng dáng hỏa diễm ôm một đứa nhỏ áo trắng tóc đen tự do tự tại tiêu sái đi trong thành, phía sau hắn lại là một người mặc áo trắng tóc trắng, đội mũ, nắm tay một người cũng có mái tóc đen nhánh.

Sự xuất hiện âm thầm của bọn họ khiến cho Phong Duyên Thành bị một trận xôn xao.

“Báo cáo, phát hiện tung tích Phong Vô Uyên tộc trưởng Phương tộc còn có Hồ đế Huyền Nguyệt Trừng và hai đứa nhỏ tóc đen.” Trong một gian phòng khách điểm tại Phong Duyên Thành xuất hiện bóng dáng nam tử một thân hắc ý.

Ngồi bên trong phòng là một nam tử mặc trường bào màu lam nhạt, tóc màu lam nhạt, bộ dáng nho nhã, đôi mắt nhỏ dài khẽ chớp, nam tử bưng ly trà trong tay, nghe thủ hạ báo cáo xong cũng không có bao nhiêu phản ứng, động tác tạo ra nhã tiếp tục thưởng thức trà nóng.

“Lôi đại nhân.....” Đối với bộ dáng thanh thoi không vội vã của nam tử, hắn không khỏi bất mãn nhíu mày.

“Ha ha, Tiểu Ân, đừng vội, bọn họ biến mất vài ngày, lại đột ngột xuất hiện ở Phong Duyên Thành, người không thấy rất là kỳ quái sao?” Đôi môi giảo hoạt gợi lên chút tia cười nhạt.

“A.” Tiểu Ân đơn thuần, hiển nhiên không kịp hiểu ý tứ trong lời nói của nam tử.

“Giám thị kỹ trước đi, truyền lệnh xuống, trước đừng báo cáo hành tung của bọn họ cho Hồ vương biết.” Lại tiếp tục động tác uống trà tao nhã.

“Vì sao không báo cáo?” Hồ vương rõ ràng đã ra lệnh có tin lập tức báo.

“Ta muốn đi chứng thực một chút.” Phất phất tay: “Người bảo thủ hạ, giám thị kỹ, nhưng đừng để lộ, bằng không...”

Khóe miệng khẽ câu lên, tạo ra một đường cong cực kỳ thỏa đáng.

Tuy nhiên, Tiểu Ân đang quỳ gối trong phòng lại nhất thời cảm thấy một cỗ hàn khí ập tới, thân hình thon dài khẽ run rẩy.

“Vâng.... Tiểu Ân tuân lệnh.” Lôi đại nhân thật là khủng khiếp, so với Hồ vương, hẳn càng sợ hơn.

Hoang mang rối loạn, Tiểu Ân biến mất.

Bên trong phòng lại một lần nữa im lặng, nam tử thưởng thức trà nóng, hạ mắt nhìn ly trà, đôi lam mâu dài nhỏ lại lộ ra đường cong xinh đẹp.

“Phong Vô Uyên Phượng tộc sao.... Ta muốn nhìn xem vì sao Hồ vương lại mê luyện người như thế, người đừng làm cho ta thất vọng nga.” Nói xong, ngửa đầu đem ly trà uống cạn, nhưng vẫn là một bộ tao nhã xinh đẹp.

94. Chương 92: Lôi Chủ Lôi Khiêm Chi

Ôm Lam Phong trong lòng, Mộc Thương Lăng giả làm Phong Vô Uyên tiêu sái bước qua ngã tư đường tại Phong Duyên Thành, thuận tiện dạy dỗ tiểu đồ đệ.

“Lam Nhi, đừng nghiêm mặt như vậy, thân là người của ‘Tuyệt’ đôi khi sẽ giả dạng làm một người nào đó, giống như bây giờ, người ngấm lại biểu tình cũng bộ dáng của Các chủ là như thế nào đi.” Mộc Thương Lăng nhìn đứa bé mặt than, không khỏi nhũn mày.

Ai, không biết là kẻ nào, cứ nhiên lại đem đứa nhỏ đáng yêu như vậy dạy thành bộ dáng hiện tại.

Lam Phong nhìn Mộc Thương Lăng, chớp mắt mấy cái, hiển nhiên là đang nghĩ tới tình cảnh gặp mặt Đoàn Mộc Ngưng khi đó.

Một lát sau, đứa bé cắn cắn môi, sau đó lộ ra nụ cười óng ánh.

“Thật thông minh, bé ngoan.” Nhìn đứa bé tươi cười, Mộc Thương Lăng tán thưởng hôn nhẹ lên gương mặt nhỏ nhắn của nó, đúng là trẻ nhỏ dễ dạy.

Ngay lúc một lớn một nhỏ đang thấp giọng tán gẫu, cảm giác khác thường chợt thoáng qua.

Có người theo dõi.

Mộc Thương Lăng và Lam Phong là hai kẻ có năng lực không bình thường, liếc nhau một cái, Mộc Thương Lăng ôm Lam Phong rất nhanh đã lách mình bước vào cái ngõ nhỏ.

Người đi theo phía sau nhìn thấy cũng gắt gao bám sát.

Bước vào, bọn họ liền phát hiện bóng dáng hỏa diễm đang di động rất nhanh trong ngõ nhỏ.

“Theo!”

Mấy người lập tức đuổi theo, lại hoàn toàn không phát hiện đứa bé tóc xanh nhạt mặt than từ ngõ nhỏ chậm rãi đi ra, sau đó hướng về phía khách điểm mà bước đi.

Sau khi Lam Phong trở lại khách điểm, mái tóc liền khôi phục lại màu sắc như cũ, bên trong còn có Thiên Nhai và Lan Linh.

Hai người hiển nhiên đã trốn được sự theo dõi của bọn người kia.

“Phong Nhi, Lãng đâu?” Nhìn thấy Lam Phong trở về một mình, Thiên Nhai nhú nhú mày.

Lúc trước không phải nói là cùng nhau trở về sao?

“Đại nhân nói trong đám người theo dõi hình như có người rất lợi hại, cho nên để ta trở về một mình trước, đợi hần thoát sẽ quay trở lại.” Đứa nhỏ mặt than hiềm khi lộ ra biểu tình bất an.

Bởi vì nó cũng phát giác ra trong đám người theo dõi, có một người có năng lực sâu không lường được.

Nhìn vẻ mặt lo lắng của Lam Phong, Thiên Nhai đưa tay sờ đầu nó: “Đừng lo, Lãng của chúng ta là đệ nhất mật thám ‘Tuyệt’, nhất định an toàn trở về.”

“Ân.” Lam Phong gật gật đầu.

.....

Thân ảnh đỏ như hỏa diễm của Mộc Thương Lãng rất nhanh lóe lên, mũi chân điểm vài cái vào hai bên tường ngõ, tung bay qua nóc nhà sau đó lại đáp xuống tại một cái ngõ nhỏ khác.

Cảm thấy đám người theo dõi đã bị bỏ xa, Mộc Thương Lãng gọi lên một tia cười nhạt.

Hừ, nếu để cho vài cái tên lâu la này đuổi kịp, danh hiệu đệ nhất mật thám ‘Tuyệt’ của hần còn để làm gì nữa.

“Ha ha.”

Mộc Thương Lãng còn đang đắc ý trong lòng, một tiếng cười khê đột ngột truyền tới, không biết từ khi nào trong ngõ nhỏ đã xuất hiện thêm một bóng dáng thon dài.

Trong lòng cả kinh, Mộc Thương Lãng ngẩng đầu nhìn, ánh vào đôi mắt đỏ của hần là một bóng dáng thon dài màu lam bạch.

Người nọ có mái tóc dài màu lam nhạt, một thân áo trắng như tuyết, dung mạo tuấn mỹ, khóe miệng khê nhếch lên cười nho nhã.

Rõ ràng đối phương nhìn qua là một công tử nho nhã quý khí hơn nữa còn vô hại, nhưng Mộc Thương Lãng lại cảm thấy trên người đối phương truyền đến một tia nguy hiểm khiến hần kinh tâm.

Hần không thích nam nhân này.... Nam nhân này gây cho hần cảm giác quá mức nguy hiểm.

Bất giác, Mộc Thương Lãng lui từng bước, ai biết nam nhân đứng trước mặt cách hơn mười thước lại chợt lóe lên một cái, Mộc Thương Lãng đang lui về phía sau cứ nhiên rơi vào một lồng ngực ấm áp.

Theo bản năng, Mộc Thương Lãng nháy mắt xoay người, đem lưỡi dao nhọn giấu trong tay áo ra, bổ xuống người phía sau, nháy mắt, bóng dáng phía sau Mộc Thương Lãng lui lại, dễ dàng tránh thoát.

“Ha ha, ta chưa hề nghe qua Phương Quân Phong Vô Uyên dùng loại vũ khí như vậy.” Hai mắt mang theo tia cười khê nho nhã thản nhiên, nam tử dựa lưng vào tường nhìn chử thủ dài nhọn lóe lên lục quang u ám Mộc Thương Lãng đang cầm trong tay: “Đây là chử thủ của ngươi sao? Hình như trên lưỡi dao có độc....”

Phong Vô Uyên có một thân hỏa hệ thuật pháp không người theo kịp, đây là chuyện mỗi người trên đại lục Thiên Vực đều biết, hơn nữa hần chưa bao giờ mang theo binh khí.

“Ngươi rồi cuộc là kẻ nào?” Một tay cầm chử thủ đề phòng, một tay Mộc Thương Lãng lấy một thanh chử thủ khác giấu trong tay áo nắm trong tay, đủ để thấy hai chử thủ này là một đôi.

Người này thật mạnh, thực lực của y đủ để so sánh với năng lực của ba đại tộc trưởng tại đại lục Thiên Vực.

“Ta tên là Lôi, Khiêm, Chi!” Ngón tay thon dài trắng như bạch ngọc vuốt ve đôi môi xinh đẹp, Lôi Khiêm Chi cười càng sâu thêm, nhìn chăm chăm vào Mộc Thương Lăng như báo săn mồi.

“Lôi Khiêm Chi..... Người là Lôi chủ Lôi tộc.” Mộc Thương Lăng trong mắt lóe ra vẻ kinh ngạc, đề phòng càng sâu.

Lôi tộc và Hồ tộc ở phía Tây đại lục, có thể nói là hai tộc liền nhau, Lôi tộc quanh năm sấm sét thăm viếng, tiếng sấm ồ ồ, bởi vậy người trong tộc này mới thờ phụng Lôi thần thú, người nào biết Lôi chi linh thuật pháp sẽ được mọi người tôn kính.... Mà Lôi chủ lại là nhân tài kiệt xuất về khoản này.

Chẳng qua người này luôn ru rú ở trong nhà, rất ít người biết chuyện liên quan đến y.

Ngay cả mật thám Mộc Thương Lăng cũng chỉ điều tra được một vài chuyện tình có liên quan đến vị Lôi chủ này.

Y so với Phượng Quân Phượng tộc Phong Vô Uyên càng thần bí hơn.

“Ha ha.... Người giống như là biết ta a.” Nhìn thấy Mộc Thương Lăng tỏ vẻ biết mình, Lôi Khiêm Chi hình như cảm thấy rất vui, tinh tế đánh giá Mộc Thương Lăng đang xuất toàn lực đề phòng, sau đó nhẹ nhàng nói: “Đừng khẩn trương như vậy, ta đâu có làm gì người, đúng không, tộc trưởng Phượng tộc ‘Phượng Quân’.”

Lôi Khiêm Chi đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “Phượng Quân” khiến Mộc Thương Lăng nhú mày, nắm chặt chủy thủ trong tay, ánh mắt lộ ra sát ý nồng đậm.

“Người..... phải chết!” Lời nói hàn băng phun ra.

Mộc Thương Lăng nắm chủy thủ đánh về phía Lôi Khiêm Chi, ánh sáng bàng bạc lóe lên, chủy thủ thứ hai cũng xuất tiến.

Nhìn người công kích hiển lộ sát ý, bóng dáng thon dài của Lôi Khiêm Chi lập tức chớp động, tránh thoát khỏi công kích của Mộc Thương Lăng.

Bởi vì y biết chủy thủ trên tay Mộc Thương Lăng có kịch độc, nếu xui xẻo bị chém trúng một nhát, nhất định sẽ trúng độc bỏ mình.

Né trái né phải, trên tay Lôi Khiêm Chi nháy mắt phát ra điện quang màu lam, sau đó phất tay hướng về phía Mộc Thương Lăng.

Lôi chi linh thuật pháp.

Mộc Thương Lăng sửng sốt, chủy thủ đã tiến không thể thu lại, đành phải chuyển đổi đao phong công kích Lôi Khiêm Chi.

Nào biết, Lôi Khiêm Chi chẳng những là Lôi chi linh thuật sư, y còn có vũ kỹ rất cao, đao phong Mộc Thương Lăng vừa chuyển, miệng y nhếch lên, bàn tay phát điện quang màu lam cũng chuyển theo, tránh được công kích của Mộc Thương Lăng, sau đó giống như con rắn bò lên cánh tay Mộc Thương Lăng.

Loảng xoảng –

“Ngô.....” Chủy thủ rơi xuống đất, Mộc Thương Lăng liền cảm thấy choáng váng.

Lôi Khiêm Chi rõ ràng không có ý thương tổn đến hắn, chỉ sử dụng Lôi hệ thuật pháp đến mức khiến hắn choáng váng đình chỉ toàn bộ mọi động tác.

Trong lúc bị cơn choáng lộn hành, Mộc Thương Lăng đã bị thân hình thon dài kia áp lên tường.

“Người....” Bị đối phương áp lên tường không thể động đậy, đối với Mộc Thương Lăng mà nói đây là một loại sỉ nhục, trợn to mắt nhìn nam nhân gần trong gang tấc: “Buông!”

“Ha ha.... Nghe đồn Phượng tộc Phượng Quân Phong Vô Uyên không cần vũ khí, tính tình lạnh lùng, Hỏa chi linh thuật pháp cao đến mức không người nào có thể với tới, hơn nữa cũng không thích thân cận với người khác.” Nhìn vẻ mặt tức giận của người trước mắt, Lôi Khiêm Chi khẽ cười: “Thực hiển nhiên, người không phải là Phong Vô Uyên.”

“Người muốn gì?” Không thể tránh thoát, cũng không cảm thấy sát ý trên người đối phương, Mộc Thương Lăng cũng lười giãy dụa, lưng trực tiếp dựa lên tường.

Dù sao hiện giờ cũng bị chế trụ rồi, nếu đối phương muốn mạng của hắn, hắn tránh cũng không nổi.

“Ta muốn biết người là ai.” Gương mặt tuấn mỹ áp sát Mộc Thương Lăng, ngửi mùi hương thơm ngát thân nhiên trên người hắn, Lôi Khiêm Chi nói.

Buông cái tay đang chế trụ tay Mộc Thương Lăng, rõ ràng là không sợ hắn đào tẩu.

Đôi hồng màu khê chớp, cười khê mang theo mị hoặc, hiện tại Mộc Thương Lăng phong tình vạn chủng, giống như yêu tinh mị hoặc lòng người.

“Ta a.....” Đôi môi xinh đẹp áp tới, dán lên môi Lôi Khiêm Chi.

Đối với sự chủ động của Mộc Thương Lăng, Lôi Khiêm Chi hoàn toàn chưa hề nghĩ tới, trong lúc tiến nhập trạng thái ngốc lãng, chiếc lưỡi mềm mại của Mộc Thương Lăng đã tiến vào khoang miệng, quanh quẩn chơi đùa cũng với lưỡi của y.

Yêu tinh.

Lôi Khiêm Chi cười khê, tầm mắt nóng như lửa, đưa tay túm lấy người trước mắt, giành lại thế chủ động.

Hai người càng hôn càng sâu, tiếng thở dốc cũng trở nên trầm trọng hơn, đôi mắt khê nhắm của Mộc Thương Lăng từ từ mở ra, ánh mắt hiện lên chút ánh sáng giảo hoạt.

“Người....” Đột nhiên, Lôi Khiêm Chi đẩy mạnh hắn ra, thân mình mềm nhũn khụy xuống đất: “Người cư nhiên giấu mê được vào....”

“Cái này gọi là binh bất yếm trá (Đã đánh lộn thì không có cái gọi là ăn gian – ta đây dịch nghĩa bình dân thôi nga).” Cười lạnh, Mộc Thương Lăng nắm chủy thủy trong tay: “Đi chết đi!”

“Chủ tử!!”

Giơ chủy thủ lên, lại nghe được tiếng nói truyền đến, Mộc Thương Lăng xoay mặt nhìn, liền thấy Tiểu Ẩn đang dẫn người chạy tới, thu hồi lại thế công kích, mũi chân điểm nhẹ xuống đất, nhún người đào tẩu.

Lôi Khiêm Chi nhìn bóng dáng hỏa diễm đang rời đi, đợi Tiểu Ẩn đỡ mình đứng lên.

Y nhất định phải điều tra, người này là ai!!

“Chủ tử, nên làm cái gì bây giờ?” Tiểu Ẩn nhìn Lôi Khiêm Chi không còn giữ nổi vẻ mặt tươi cười nho nhã tuấn tú.

“Trở về báo cáo Hổ vương, nói bọn người Phong Vô Uyên đã lộ diện ở Phong Duyên Thành.”

95. Chương 93: Đấu Thú Trường

Kính Việt Thành quả nhiên là phi thường náo nhiệt, mấy người Đoan Mộc Ngưng đã biến đổi màu tóc và mắt, trừ bỏ dung mạo xuất sắc dẫn nhân chú mục ra, dọc đường đi không có phát hiện trở ngại, đủ để chứng minh bọn Mộc Thương Lăng đã thành công hấp dẫn tầm mắt truy tung của bọn Hổ tộc.

Tới Kính Việt Thành, mấy người Phong Vô Uyên lập tức tiến vào một tiểu khách điểm, khách điểm tuy nhỏ nhưng lão bản và bọn tiểu nhĩ ở đây tương đối nhiệt tình, cho nên bọn họ rất thích.

Đoan Mộc Ngưng thích xem náo nhiệt, cho nên Phong Vô Uyên cố ý thuê phòng ở lầu hai.

Hiện tại, nhóc con đang ngồi trên bàn nhìn ra cửa sổ, đôi mắt xanh trong veo như nước nhìn người người đi qua đi lại, ánh mắt cong cong.

Một đứa nhỏ bần hê hê có lỗ tai nhọn rõ ràng không phải là nhân loại, đụng vào một người đang đi đường, sau đó nhân cơ hội lấy túi tiền của người kia.

“Tiểu Ngưng, người đang nhìn cái gì?” Đẩy cửa vào, Mộ Niệm Hựu tiến tới liền thấy đứa bé đang ghé vào cửa sổ nhìn xuống dưới, khóe miệng còn cười cười.

“Tiểu Niệm Niệm.” Nhìn thấy người đến gần, Đao Mộc Ngưng cười ngọt ngào, lại quay nhìn phớt xá đồng đúc phía dưới: “Không có gì, chỉ là thấy một màn rất có ý tứ thôi.”

Đao Mộc Ngưng vừa nói xong, phía dưới phố truyền đến một trận xôn xao, hiển nhiên đứa nhỏ trộm túi tiền đã bị người ta phát hiện, bị người kia đuổi theo.

Đứa nhỏ chạy trốn né trái né phải cực nhanh y như con cá chạch trơn nhẩy khó bắt.

“Vô Uyên.” Thu hồi ánh mắt, nhóc con vịn ghế nhảy xuống bàn, phi qua bên cạnh Phong Vô Uyên đang ngồi uống trà.

“Làm sao vậy?” Phong Vô Uyên ôn nhu đem bé ôm vào lòng.

Đứa nhỏ trong lòng mềm mại như nước khiến cho Phong Vô Uyên tâm cũng trở nên mềm mại theo.

“Vô Uyên, ta muốn ra ngoài chơi.” Nhóc con ôm lấy vai Phong Vô Uyên, khuôn mặt nộn nộn cọ cọ lên gương mặt đẹp trai kia: “Có được không?”

Dù sao tóc đen mắt đen dẫn nhân chú mục của y đã bị biến đổi thành màu xanh phổ biến trên đại lục Thiên Vực rồi mà.

“Àn, có thể.” Cúi đầu khẽ hôn lên đôi môi đỏ mọng, Phong Vô Uyên khẽ cười: “Ta cùng đi với người.”

“Không được!” Nhóc con liền lên tiếng cự tuyệt Phong Vô Uyên.

“Tại sao?” Mày kiếm nhần lại, hiển nhiên là bị lời cự tuyệt của nhóc con mà cảm thấy bất mãn.

“Ở ngã tư đường đông đúc này rất dễ bị người khác đụng chạm, Vô Uyên không thích gần người, nếu đi cùng ta nhất định sẽ bị người khác chạm vào.” Đao Mộc Ngưng chu chu miệng, vươn tay nhỏ bé vuốt vuốt mi: “Ngưng Nhi không muốn Vô Uyên như vậy....”

Nghe nhóc con giải thích, Phong Vô Uyên mỉm cười, bất mãn trong lòng nháy mắt tiêu tán, biến thành cảm động nồng đậm.

“Đứa nhỏ ngốc.”

“Vô Uyên, được mà, cho ta tự đi chơi đi.” Cọ cọ mặt vào lồng ngực ấm áp, ngọt ngào làm nũng.

“Được rồi, bất quá không được gây rối, chỉ có thể đi một canh giờ thôi.” Đưa tay vuốt tóc Đao Mộc Ngưng: “Nếu qua hai canh giờ còn chưa trở về, ta sẽ tự mình đi ra ngoài bắt người.”

“Ừ.” Chu miệng hôn lên môi Phong Vô Uyên, Đao Mộc Ngưng nhảy xuống đất, kéo tay Mộ Niệm Hựu: “Tiểu Niệm Niệm, chúng ta đi thôi!”

“A..... Tiểu Ngưng chậm một chút đi.” Bị Đao Mộc Ngưng vội kéo chạy ra ngoài, Mộ Niệm Hựu hô to ra tiếng.

Nghe nhóc con cười đùa, khóe miệng Phong Vô Uyên gợi lên một tia cười.

.....

Đao Mộc Ngưng cho tới giờ vẫn cùng Phong Vô Uyên ở trong Phượng tộc, Phong Vô Uyên không thích những nơi có nhiều người, vì vậy rất ít khi xuất môn (ra khỏi cửa), lần duy nhất được ra ngoài là ba năm trước đây, khi đó y mới chỉ là đứa nhỏ hai tuổi, cho nên lần này được Phong Vô Uyên phê chuẩn một mình đi dạo phố, y cực kỳ vui sướng.

Đao Mộc Ngưng có tính tò mò cực lớn, cho nên đối với mấy cái sạp nhỏ buôn bán trên đường rất tò mò, luôn lôi kéo Mộ Niệm Hựu nhìn đồng nhìn tây.

“Tiểu Niệm Niệm, người xem túi tiền này nhìn đẹp không, còn có thêu hình phượng hoàng nữa nha.” Thân là con của thần thú phượng hoàng, Đoan Mộc Ngưng đối với loại hình vẽ phượng hoàng gì đó đều đặc biệt thân thiết.

“Ân, thực tình hảo.”

Bước vào thế giới này, gặp Huyền Nguyệt Trùng, tuy Huyền Nguyệt Trùng không có ru rú ở trong nhà như Phong Vô Uyên, nhưng Mộ Niệm Hựu cũng rất ít khi đi ra ngoài, ánh mắt hiện tại không ngừng lóe lóe sáng.

“Những thứ này đều được thêu bằng tay, quả nhiên là bất đồng so với máy móc thêu a, đẹp hơn nhiều. Nhìn phượng hoàng giang cánh tung bay cực sống động thêu trên túi tiền, Đoan Mộc Ngưng vừa lòng gật gật đầu.

Ở thế giới công nghệ cao kia, có rất nhiều thứ đều được máy móc làm thay thế nhân lực, ví dụ như dệt, thêu đều được máy móc làm, cho nên có rất nhiều bản thêu nhìn qua rất thô.

“Đúng vậy.” Mộ Niệm Hựu gật gật đầu, đưa tay cầm lấy một túi tiền thêu cửu vĩ hồ ly bằng chỉ bạc, trên mặt lộ ra ý cười.

“Hai vị tiểu công tử có nhân lực thật tốt, túi tiền trên tay các người đều được thêu dựa vào đồ án chuẩn nhất về thần thú Phượng tộc và Hồ tộc trong tam đại tộc lừng lẫy đại lục Thiên Vực.” Bán hàng là một người phụ nữ trung niên, diện mạo nhìn qua rất hiền lành làm cho người ta có cảm giác thân thiết, nhìn thấy Đoan Mộc Ngưng và Mộ Niệm Hựu cầm túi tiền yêu thích đến không muốn rời, cười rất vui vẻ.

“Thêu có khó không?” Cầm túi tiền trong tay, Đoan Mộc Ngưng nhìn người phụ nữ trung niên còn đang cầm kim thêu thêu dở cái túi tiền khác.

“Không khó, tiểu công tử có muốn học không?” Người phụ nữ này quả là một người nhiệt tình.

“Muốn!!”

Sau đó, hai nhóc con Đoan Mộc Ngưng và Mộ Niệm Hựu vui vẻ sắp tới học thêu.

Hai người đều là đứa nhỏ thông minh, hơn nữa tâm tư rất đơn thuần, rất nhanh đã học được một ít kỹ xảo thêu thùa đơn giản.

Cuối cùng, hai nhóc con cầm túi tiền thêu phượng hoàng và cửu vĩ hồ ly, vui vẻ trả tiền mua.

Hơn nữa vì cảm tạ người phụ nữ trung niên kia đã dạy bọn họ thêu, Đoan Mộc Ngưng còn vẽ vài hình mẫu xinh đẹp dành cho con gái, bảo nàng dựa theo đồ án này mà thêu thêm nhiều túi tiền xinh đẹp.

Mua túi tiền, Đoan Mộc Ngưng thấy thời gian vẫn còn sớm, liền lôi Mộ Niệm Hựu tiếp tục đi dạo phố, sau khi mua túi tiền, cả hai lại mua mấy quả ghim thành xâu và kẹo mạch nha vừa đi vừa ăn.

Đột nhiên, bên đường truyền đến một trận xôn xao, đám đông hướng tới chỗ kia không ngừng vừa đi qua vừa nghị luận.

“Sao vậy?” Đoan Mộc Ngưng nhìn đám người bu kín đường, lại nhìn Mộ Niệm Hựu.

Nhìn Đoan Mộc Ngưng, Mộ Niệm Hựu khẽ lắc lắc đầu: “Hình như là đã phát sinh chuyện gì đó, có muốn đi xem hay không?”

Chơi với Đoan Mộc Ngưng lâu như vậy, đứa nhỏ ôn nhu nhu thuận cũng đã bị Đoan Mộc Ngưng lây nhiễm tính tò mò.

“Đương nhiên.”

Cục cựa tò mò đương nhiên sẽ không bỏ qua mấy loại chuyện khiến mình hứng thú rồi, cầm lấy mấy quả cuối cùng trên xâu rồi vút xuống đường [Ngư Ngư: Tiểu Ngưng Nhi, tùy tiện vút rác là không đúng] liền kéo Mộ Niệm Hựu tiến về đám đông.

Lợi dụng thân hình nhỏ nhắn đáng yêu, Đoan Mộc Ngưng và Mộ Niệm Hựu dễ dàng tiến nhập vào bên trong đám người, đi tới tận cùng bên trong.

Chợt, ánh vào mi mắt bọn họ là một cái sân hình tròn, sân lõm xuống, chính giữa làm giống như một cái võ đài luận võ, đây căn bản chính là đấu thú trường.

Đoan Mộc Ngưng và Mộ Niệm Hựu nhìn nhau, trong mắt ánh đầy vẻ khó hiểu.

Bình thường ở tình huống này, trực tiếp hỏi người địa phương là tốt nhất.

Kết quả, Đoan Mộc Ngưng bắt đầu phát huy phẩm đức không hiểu phải hỏi, ngẩng gương mặt đáng yêu lên hỏi một ông lão.

“Lão gia gia, xin hỏi sao lại thế này? Nơi này đã xảy ra chuyện gì?” Khuôn mặt tươi cười sáng sủa thật làm cho người ta cảm thấy thân thiết.

Ông lão nhìn thấy Đoan Mộc Ngưng tuổi tuy nhỏ nhưng lại cực kỳ lễ phép, vui vẻ giải đáp nghi vấn của y.

“Vị tiểu công tử này nhất định là người bên ngoài vào Kinh Việt Thành của chúng ta rồi.” Ông lão khẽ hít một hơi “Mới vừa rồi đại nhân quản thành bắt được hai đứa nhỏ Địa Tinh tộc, nói bọn nó ăn cắp bao tiền của người khác, muốn đem bọn họ ném vào đấu thú trường.”

“Ném vào? Vì cái gì lại phải như vậy?” Mộ Niệm Hựu cũng cảm thấy kỳ quái.

Nào biết ông lão đột ngột chuyển sang sắc mặt thần bí hề hề áp sát tới: “Hai vị tiểu công tử có điều không biết, tội trộm tài vật của quý tộc trong thành, vốn chỉ cần huấn thị một phen hoặc đem nhốt vài ngày liền vô sự, nhưng những quý tộc kia cố tình thị sát (không phải nghĩa quan sát đâu nhé, thị sát tương đương với nghĩa nhìn người ta chết ấy), cho nên đã nghĩ ra loại phương pháp tàn nhẫn này, đem hai đứa nhỏ ném vào đấu thú trường cùng dã thú đấu nửa canh giờ, nếu bọn nó không chết liền phán quyết vô tội, nếu chết thì chính là bọn nó đã tới số.”

“Trời ạ.....” Mộ Niệm Hựu kinh hô một tiếng, hoàn toàn không thể tin được cư nhiên lại có chuyện như vậy.

Hai đứa nhỏ đấu với dã thú, đây chính là hoàn toàn không có lấy nửa phần thắng.

Ngay lúc Đoan Mộc Ngưng và Mộ Niệm Hựu vì lời nói của ông lão mà khiếp sợ, đã có người đem hai đứa nhỏ Địa Tinh tộc đẩy mạnh vào bên trong đấu thú trường.

“Bắt đầu.”

96. Chương 94: Đấu Thú

Hai đứa nhỏ bị đẩy mạnh vào giữa sân đấu, trong đó có một đứa nhỏ tuổi lớn hơn ôm đứa nhỏ còn lại sợ tới mức toàn thân phát run, nhìn không rõ biểu tình của nó, nhưng vẫn có thể biết được đứa nhỏ này cực sợ, còn đứa lớn kia thoạt nhìn lại khá bình tĩnh.

Đoan Mộc Ngưng đứng ở phía trên nhận ra đứa nhỏ kia chính là đứa nhỏ y nhìn thấy lúc ngồi trong khách điểm.

Không nghĩ tới lại bị bắt đến đây.

“Tiểu Ngưng, người nói cái gì?” Mộ Niệm Hựu đứng bên cạnh Đoan Mộc Ngưng đột nhiên kéo y, lộ vẻ mặt khó hiểu.

“A?” Nhóc con đang trầm tư bị Mộ Niệm Hựu hỏi, lập tức hồi thần, sau đó liền phát hiện ra những gì y suy nghĩ đã bất giác buột ra miệng: “Ách.... Không, không có việc gì.” Lè lưỡi.

Rống –

Đột nhiên, một tiếng rống kinh người của mãnh thú gầm lên, song sắt được kéo lên, một con mãnh thú lông vàng, mắt dữ tợn, trên đầu còn có sừng nhọn, ngoại hình nhìn qua khá giống như sư tử từ từ bước ra khỏi miệng cổng giam giữ.

Nhìn mãnh thú nhe hàm răng bén nhọn nhều nhãi nước miếng từng bước từng bước tiến đến, đủ để thấy nó đã đói khát đến mức nào.

Hai đứa nhóc bị ném vào đấu thú trường này, không còn nghi ngờ gì nữa, chính là thức ăn dành cho mãnh thú.

“Trời ạ.....”

“Tàn nhẫn quá.....”

“Không dám nhìn đâu.....”

“Ồ oa oa –”

Bốn phía đồng loạt vang lên âm thanh cảm thán, một vài đứa trẻ đứng xem còn bị dọa đến khóc.

Rống –

Lại là một trận rống giận của mãnh thú, thân thể mãnh thú cong lại, búng người vồ tới hai đứa nhỏ, há cái miệng khổng lồ lộ ra mấy cái răng nanh khùng bố sáng lấp lánh ở dưới ánh mặt trời.

“A——” Nhìn thấy mãnh thú nhào người tới hai đứa nhỏ, Mộ Niệm Hựu nhất thời hét lên một tiếng.

Một bóng dáng màu xanh nho nhỏ đột ngột nhảy ra, tạo thành một độ cung xinh đẹp, vũng vàng đáp xuống giữa đấu thú trường.

“Tiểu Ngưng!!” Nhìn đứa nhỏ nhảy xuống đấu trường, Mộ Niệm Hựu tràn đầy thất kinh.

Trời ạ, Tiểu Ngưng cư nhiên cư nhiên.....

Đứa nhỏ nhảy vào đấu trường đối với tiếng kinh hô phía trên không có lấy nửa điểm phản ứng, ngẩng đầu nhìn mãnh thú đang hung mãnh vồ tới hai đứa nhỏ.

Đôi mắt màu lam nhạt của Đoan Mộc Ngưng nhú lại, lóe sáng, đưa tay lôi từ trong túi áo ra một viên tròn tròn kỳ quái.

Khách lạt——

Oanh –

Một trận nổ mạnh vang lên, thân hình mãnh thú bị bắn bay ra ngoài, việc này khiến cho mọi người lâm vào khiếp sợ.

“Trời ạ..... đứa nhỏ kia cư nhiên.....”

“Đứa nhỏ này rốt cuộc là loại người nào, cư nhiên cư nhiên dám.....”

.....

“Đứng qua một bên đi, nó lại vồ tới đó!” Đoan Mộc Ngưng nhìn hai đứa nhỏ đang sửng sốt, phi thân qua lấy lại viên tròn tròn.

“A..... Người.....” Đứa nhỏ được che chở trong lòng không ngừng phát run, đứa nhỏ Địa Tinh tuổi lớn hơn lại nhìn Đoan Mộc Ngưng, hình như muốn nói gì đó.

“Chờ an toàn rồi nói sau!” Đưa lưng về phía hai đứa nhỏ Địa Tinh, Đoan Mộc Ngưng mở miệng nói.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, mái tóc tung bay, được ánh nắng chiếu xuống thân người tỏa ra quang huy thánh khiết, đẹp đến mức khiến người khác không thể dời tầm mắt.

Rống –

Mãnh thú bị bắn bay hiển nhiên là bị Đoan Mộc Ngưng chọc cho giận, xoay người đứng dậy, rống một tiếng, lập tức vồ tới.

Nhìn mãnh thú đang vồ tới phía mình, Đoan Mộc Ngưng không có lấy nửa điểm sợ hãi, chân chậm rãi di động, bộ pháp nhìn qua cực thông thả cực bình thường lại như có ma lực kỳ lạ, vô luận mãnh thú có nhào tới phía nào, Đoan Mộc Ngưng vẫn không hề bị thương tổn dù chỉ một ít.

Một màn kỳ lạ này khiến mọi người vây xem càng thêm chấn kinh, có không ít người còn hỏi nhau thật ra đứa nhỏ này là ai.

Ở phía trên đấu trường nhìn Đoan Mộc Ngưng chơi đùa đến bất diệt nhạc hồ với mãnh thú, Mộ Niệm Hựu không ngừng lo lắng hãi hùng.

Y biết Đoan Mộc Ngưng rất lợi hại, nhưng nếu sơ sẩy dễ bị thương, Phong Vô Uyên nhất định sẽ rất tức giận.

Rống rống –

Vồ tới mấy lần không trúng, ngay cả góc áo của Đoan Mộc Ngưng còn chưa được chạm tới, mãnh thú giận càng thêm giận, nhiệt độ gan tăng vọt, rống giận vài tiếng lập tức chuyển mục tiêu sang hai đứa nhỏ Địa Tinh đang đứng lui ở tường biên.

“Sách, ngu gì dữ vậy.” Nhìn mãnh thú chạy như điên kia, Đoan Mộc Ngưng không hề có chút sốt ruột.

Cầm lấy viên tròn tròn, xoay một chút rồi nhắm vào mãnh thú mà ném.

Oanh!!

Một đám khói nhẹ phun ra, mãnh thú bị vây trong đám khói, cước bộ đột nhiên lão đảo, té ầm xuống đất.

Khóe miệng gợi lên tia cười nhạt đắc ý, ngoắc tay với hai đứa lui ở tường biên một cái, sau đó chĩa chĩa ra phía sau, ý bảo y còn chưa có chơi đủ, đừng có đứng ở đó vướng chân vướng tay y.

Hai đứa nhỏ nhìn nhau, lập tức di dời ra chỗ khác, đến bức tường biên ở phía sau Đoan Mộc Ngưng mà đứng, rõ ràng là muốn tránh xa vòng chiến.

Bị khói hun đến té lăn trên đất, mãnh thú lắc lắc đầu, sau đó lắc lư đứng lên, hai mắt lóe ra hung quang.

Rống!!!

Nổi giận gầm một tiếng, lại tiếp tục vồ Đoan Mộc Ngưng, thề không nuốt được đứa nhỏ trắng trắng mềm mềm này nó thề không làm mãnh thú nữa.

“Ha ha, sư tử ngốc tới đây đi tới đây đi!!” Cước bộ nhanh chóng lui về sau, né tránh né phải, tránh toàn bộ thể công kích của mãnh thú.

Tiếng cười thanh thúy không ngừng vang khắp đấu trường, bầu không khí trong đấu thú trường nguyên bản còn khấn trương ngưng trọng nháy mắt đã bị phá nát tung tóe.

Người dân vây xem chung quanh đấu thú trường nhìn đứa nhỏ lóa mắt sắc sỡ ở phía dưới, tâm tình căng thẳng cũng dần dần ổn định lại, bắt đầu hoan hô đứa nhỏ.

“Đứa nhỏ kia là con nhà ai?” Một người nam nhân đang ngồi ở khu quý tộc tại đấu thú trường nhìn đứa nhỏ, trong mắt lóe ra ánh sáng khác thường.

“Bẩm công tử, không biết, hình như không phải dân trong thành.” Nam nhân mặc quần áo quần thành cung kính trả lời.

“Đứa nhỏ này bộ dạng thật xinh đẹp.”

Nghe nam nhân quý tộc nói, thành quân nhất thời hiểu được ý tứ của hắn.

“Tiểu nhân hiểu được.”

.....

Đoan Mộc Ngưng ở trong đấu thú trường hoàn toàn không ngờ mình bị người ta theo dõi, vẫn cùng mãnh thú hung hãn kia chơi đùa đến bất diệt nhạc hồ.

Thừa dịp mãnh thú vỗ tới phía trước mình, nhóc con điểm mũi chân một cái, bay lộn vòng trên trong, sau đó nhẹ nhàng đáp xuống lưng mãnh thú.

Mãnh thú kia vốn cực kỳ hung hãn, bị người bắt giam ở nơi này đã thực tức giận, hiện tại lại bị thằng nhóc trêu đùa như vậy, lửa giận trong lòng càng sâu, nay bị thằng nhóc cười lên lưng, lửa giận rốt cuộc bạo phát.

Rống –

Ngửa mặt lên trời gầm một tiếng, khiến mọi người kinh hãi, mãnh thú hất người, ở trong đấu trường chạy như điên, rõ ràng là muốn hất đứa nhỏ xuống đất.

Đáng tiếc, mãnh thú sai lầm rồi, Đoan Mộc Ngưng là đứa cực hiếu động, lúc còn ở Phượng tộc thường xuyên ỷ vào việc Phong Vô Uyên sủng ái mà uy hiếp Hỏa Vân, bắt Hỏa Vân cho mình cười chạy khắp núi, hơn nữa thân thể tuy có nhỏ chút, nhưng thân thủ lại rất tốt, mãnh thú hiện tại chạy như điên như vậy thì càng tiêu sớm, đừng nói là khiến cho nhóc con kia sợ hãi, chỉ sợ rằng, nhóc con càng lúc càng mừng rỡ càng đùa như điên thì có.

“Ha ha ha — chạy nhanh lên chạy nhanh lên!!”

Tiếng cười thanh thúy phiêu khắp đấu trường khiến mọi người choáng váng.

Này..... Cái tình huống hiện tại là cái tình huống gì a.....

Đứa nhỏ này cư nhiên..... Cư nhiên lôi mãnh thú ra chơi như vậy.....

Hồng học học –

Chạy điên một trận, mãnh thú thú vừa đói lại vừa mệt, rốt cuộc chịu không nổi quỳ rạp xuống đất phì phò thở.

“A, sao lại bất động rồi?” Nhóc con chơi tới mức hưng phấn nhìn thấy mãnh thú đột nhiên quỳ rạp trên đất, nhướn mi.

Mãnh thú quỳ trên đất thở hồng hộc, khê mở mắt, trong mắt tràn đầy nghi vấn buồn bực.

Rốt cuộc là cái tên chết tiệt nào dưỡng ra thằng nhỏ khủng bố như vậy a..... [Phong Vô Uyên: Có ý kiến?]

Nhìn mãnh thú ủ rũ, Đoan Mộc Ngưng chớp chớp mắt, sau đó vỗ vỗ lên cái cổ đầy lông mềm mềm của nó.

“Bị người ta bắt nhốt rất thống khổ đi.”

Thanh âm mềm mại đầy ma lực, mãnh thú nằm trên đất ngẩng đầu, nhưng rất nhanh lại gục xuống.

Mãnh thú cao ngạo cho dù có hung ác tới mấy, bị bắt nhốt cũng đã muốn vô lực rồi.

“Nếu người ngoan ngoãn, ta sẽ mang người ra ngoài, nhưng người không được gây hại cho người khác.” Thanh âm thanh thúy nhu nhu lại mang theo vô tận tự tin.

Xoay mặt nhìn đứa bé ở trên lưng, mãnh thú ngây ngẩn cả người, bất giác gật gật đầu. (ai nói cho ta biết đây không phải là thể loại nhân thú đi~ đang bắt đầu YY rồi)

97. Chương 95: Nhóc Con Gặp Rắc Rối

Nhìn hình thể uy vũ của mãnh thú bị đứa nhỏ cười đi đi lại lại trong đấu thú trường, bộ dáng như con ngựa ôn thuần, không chút hung ác.

Đối với việc Đoan Mộc Ngưng thu phục được mãnh thú hung dữ, mọi người đều lâm vào một trận kinh ngạc.

“Tiên đồng, đứa nhỏ này nhất định là tiên đồng!!”

“Đúng vậy, tiên đồng đại nhân!!”

“.....”

Một đoàn người vây quanh đấu thú trường đồng loạt hoan hô ra tiếng, muốn có bao nhiêu rung động liền có bấy nhiêu.

Quả nhiên, vô luận là ở nơi nào, Tiểu Ngưng vĩnh viễn đều tỏa sáng, đây có lẽ chính là do một phần sức quyến rũ đặc thù, tài năng đủ để làm cho Phong Vô Uyên yêu thương.

Bốn phía tung hô, Đao Mộc Ngưng thực ra cũng không có phản ứng gì lắm, đưa tay vỗ vỗ lưng mãnh thú, sau đó vẫy hai đứa nhỏ Địa Tinh ở tường biên, bảo bọn họ đi theo.

Hai đứa nhỏ ôm nhau nhìn nhau một cái, lại nhìn đứa nhỏ giống như tiên đồng cười trên người mãnh thú, bước đi theo.

Hành động kỳ quái của Đao Mộc Ngưng làm mọi người lâm vào tò mò, thanh âm nghị luận lại sôi nổi trở lại.

“Tiên đồng đại nhân muốn làm cái gì?”

“Không biết.....”

“Đừng nháo đừng ồn nữa, nhìn thì biết liền chứ gì.”

Ánh lên trong mắt hiếu kỳ của mọi người là viên tròn tròn kỳ quái trong tay đứa nhỏ, nhóc con ấn cái nút trên viên tròn tròn một cái, viên đó liền phát ra ánh sáng chói mắt.

Đao Mộc Ngưng đem viên tròn đang phát sáng kia nhắm thẳng vào miệng cổng bị rào bằng những thanh sắt.

Oanh –

Một trận nổ kinh thiên động địa vang lên, mọi người sợ hãi.

Miệng cổng nháy mắt đã bị nổ tanh bành thành mấy khối, đấu thú trường giống như nhà giam đã bị đứa nhỏ chọc thủng một cái lỗ.

“Được rồi, đi thôi!” Giơ tay chỉ về phía trước, Đao Mộc Ngưng nói.

“Chờ một chút!!”

Ngay lúc Đao Mộc Ngưng cười mãnh thú chuẩn bị đi ra ngoài qua lỗ hổng kia, một giọng nam đột nhiên vang lên.

“Ai?” Nhú mày, Đao Mộc Ngưng vỗ vỗ mãnh thú bảo nó dừng lại, quay lại liền nhìn thấy một nam tử mặc trường bào màu xanh nhạt nhảy xuống đấu thú trường.

Rống rống –

Nam tử áo xanh vừa mới đáp xuống đấu thú trường, mãnh thú bị Đao Mộc Ngưng thu phục đột nhiên lộ ra hung quang, rít gào thành tiếng.

Mãnh thú tức giận rít gào khiến nam tử kinh hãi, ban đầu còn ngả ngón cười nhạt, nháy mắt đã bị kinh sợ thối lui, hai chân phát run, xanh cả mặt.

Đối với việc mãnh thú tức giận, Đao Mộc Ngưng cũng hiểu được phần nào, mãnh thú bị nhốt ở đây, chung quy cũng có liên quan tới nam tử này.

Vỗ vỗ trấn an mãnh thú trước, để nó hả giận xuống, Đao Mộc Ngưng mới liếc mắt nhìn nam nhân kia một cái, bĩu bĩu môi.

“Bé ngoan, chúng ta đi thôi.” Có thể gọi con mãnh thú hung ác là bé ngoan, người như vậy cũng chỉ có thể là Đao Mộc Ngưng mà thôi.

Ô ô.

Cúi đầu ô hô, mãnh thú công Đao Mộc Ngưng xoay người đi ra khỏi đấu trường.

Trực giác của mãnh thú nói cho nó biết, một khi nó bước ra khỏi nơi này, nó sẽ có lại tự do.

Cười mãnh thú nghênh ngang tiêu sái ra đến cửa thành, trên đường không có bất cứ cản trở nào khiến trong lòng Đoan Mộc Ngưng có chút đắc ý.

Đến cửa thành, Đoan Mộc Ngưng nhảy xuống lưng mãnh thú, tay sờ sờ cái bờm mềm mại, ngọt ngào cười.

“Được rồi, đi nhanh đi, về sau phải cẩn thận, đừng để người ta bắt nữa.”

Ô ô.....

Cúi đầu ô hô, mãnh thú buông vể cao ngạo xuống, cọ cọ thân mình nho nhỏ của Đoan Mộc Ngưng, sau đó xoay người chạy ra khỏi thành, búng người xuyên vào rừng.

Nhìn mãnh thú rời đi, Đoan Mộc Ngưng khê kéo khoe miệng cười, xoay người đi vào thành, không phát hiện ra bên trong rừng, mãnh thú vẫn đứng đó nhìn bé con. (thật sự không phải là nhân thú thật sao? Tác giả a~ cầu người đừng có bắn hint tùm lum như vậy, chết người đó~)

Khe khê hát, Đoan Mộc Ngưng vui vẻ tiêu sái vào thành, khuôn mặt tươi cười đột nhiên cứng đờ, mắt nhìn chằm chằm vào bóng dáng không nên xuất hiện kia.

“Nhóc con, vui quá ha.” Khoe miệng Phong Vô Uyên khê nhếch tạo thành một nụ cười, nhìn nhóc con mặt mày cứng đờ.

Đối phương rõ ràng đang cười, nhưng Đoan Mộc Ngưng sao lại cảm thấy sợ quá trời vậy nè.

“Vô..... Vô Uyên..... Người.... Người sao lại ở đây?” Y đột nhiên cảm thấy sau lưng có gió thổi qua, lạnh buốt.

“Qua hai canh giờ, đương nhiên là tới đón nhóc con người về.” Lời nói rất là dịu dàng, bạc thần khê cong, quả thật là làm cho Đoan Mộc Ngưng kinh hãi tột độ.

“Ách.... Vậy sao, hình như là qua rồi.” Khoe miệng run rẩy, Đoan Mộc Ngưng di di chân, lết tới.

Ô ô.... Vô Uyên dọa người quá a.

“Nhóc con đáp ứng sẽ không gây rối, nhưng hình như là chuyện tình khó lường rồi!” Phượng Quân đại nhân gật gật đầu, sắc mặt trầm xuống.

Nhìn biểu tình của Phong Vô Uyên, Đoan Mộc Ngưng cả kinh, hai mắt ngập nước.

“Ô ô..... Ta sai lầm rồi, lần sau cũng không dám nữa!!”

.....

“A — ô ô..... Ta không dám , không dám nữa”

Trong một gian phòng khách điểm đột nhiên vang lên tiếng kêu sợ hãi của đứa nhỏ, sau đó chính là thanh âm oa oa khóc lớn.

Phách phách phách — ba tiếng vang lên, bàn tay thon dài liên tiếp vỗ lên cái mông bé nhỏ đáng yêu.

Phong Vô Uyên ngồi ở trên giường, còn Đoan Mộc Ngưng thì ghé lên đùi hắn, vênh cái mông nhỏ lên, đôi mắt ngập nước, nhìn qua muốn có bao nhiêu đáng thương liền có bấy nhiêu.

“Không dám, ta sao lại không biết Ngưng Nhi lại có chuyện không dám làm!!” Phong Vô Uyên vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, lại đánh lên cái mông nhỏ hai phát.

“Ô ô.... Ngưng Nhi thực không dám mà, Ngưng Nhi sẽ ngoan mà.” Nước mắt tràn ra, từng giọt từng giọt rơi xuống.

Phong Vô Uyên yêu thương Đoan Mộc Ngưng, ngày thường đừng nói là đánh, ngay cả lớn tiếng la mắng cũng xót đứt ruột, nhóc con bình thường gây họa, Phong Vô Uyên cũng chỉ mắt nhắm mắt mở cho qua, hôm nay Đoan Mộc Ngưng lại gây chuyện lớn, cho nên Phong Vô Uyên mới đánh mông y một chút, gọi là trừng phạt.

“Ngoan ngoãn mới tốt.” Đem nhóc con nằm trên đùi ôm lên, Phong Vô Uyên nhìn gương mặt đầy nước của nhóc, tâm xót cực độ.

Bất quá, hẳn biết nếu không để cho nhóc con này nhìn thấy hấn hung dữ một chút, về sau còn sẽ gặp nguy hiểm dài dài.

Lúc này bởi vì không yên tâm mới lên đi theo đằng sau nhóc con, lại nhìn thấy nhóc con nhảy xuống đầu thú trường đối mặt với mãnh thú khiến hấn kinh sợ.

“Ồ ô...” Ghé lên vai Phong Vô Uyên, Đoan Mộc Ngưng nức nở khóc, đem nước mắt nước mũi lau xuống quần áo của Phong Vô Uyên.

Hừ, dám đánh mông của ta, ta cho quần áo của ngươi dơ luôn.

Tiểu ác ma trong lòng nhóc con không ngừng kêu gào.

Đi dạo lâu như vậy, lại cùng với mãnh thú ác đấu một phen dưới đầu thú trường, trở về lại bị Phong Vô Uyên đánh mông, nhóc con dĩ nhiên là trụ không nổi.

Thanh âm nức nở từ từ nhỏ dần, nhóc con cứ như vậy mà ghé lên vai Phong Vô Uyên ngủ ngon lành.

Cúi đầu nhìn đứa nhỏ đang say ngủ, gương mặt trắng trẻo vẫn còn vương nước mắt, Phong Vô Uyên thật sự đau lòng, khuôn mặt tuần tú áp tới, hôn lên cái má nộn nộn, hôn lên nước mắt trên mặt Đoan Mộc Ngưng.

“Nhóc con người thực sự là hết cách.” Tuy miệng lầu bầu, nhưng Phong Vô Uyên vẫn ôn nhu đem bé đặt lên giường, đắp chăn cho nhóc con.

Phong Vô Uyên bước ra ngoài liền gặp được Mộ Niệm Hựu.

“Phong ca ca, nên dùng bữa thôi, Trùng đã chuẩn bị xong thức ăn ở phòng bên rồi, ta lại đây gọi các người.” Mộ Niệm Hựu chớp chớp mắt, mang theo vẻ nghịch ngợm hiếm có nhìn đằng sau Phong Vô Uyên: “Phong ca ca, Tiểu Ngưng đâu?”

Không nhìn thấy Đoan Mộc Ngưng, Mộ Niệm Hựu khẽ nhăn mi.

“Nhóc con kia chơi mệt, đã ngủ rồi, chúng ta đi ăn trước đi.” Phong Vô Uyên nhẹ nhàng mở miệng nói, so với người khác, hẳn đã hạ độ lạnh nhạt khi nói chuyện với Mộ Niệm Hựu rồi.

“Àn.” Gật gật đầu, Mộ Niệm Hựu dẫn Phong Vô Uyên vào phòng dùng bữa.

Tuy bọn họ đều đổi màu tóc, nhưng dung mạo không hề thay đổi, hơn nữa bề ngoài của mọi người đều quá mức xuất sắc, rất dễ dàng rước tới phiền toái, vì vậy mới ở trong phòng dùng bữa.

“Đến đây, dùng cơm đi.” Ngồi ở trong phòng, Huyền Nguyệt Trùng nhìn thấy Phong Vô Uyên bước vào, thần nhiên cười với hấn, sau đó đem Mộ Niệm Hựu ôm vào lòng.

Đợi Phong Vô Uyên ngồi xuống, ánh mắt dừng lại trên người hai đứa nhỏ Địa Tinh.

“Phong ca ca, là Tiểu Ngưng đem bọn nó về đây..... Cho nên.....” Biết Phong Vô Uyên không thích gần người lạ, Mộ Niệm Hựu nhỏ giọng giải thích.

“Không sao, ăn cơm đi.”

98. Chương 96: Địa Tinh

Bởi vì ngày hôm quá ngủ quá sớm, lại chưa dùng cơm tối, cho nên mới tờ mờ sáng nhóc con đã tỉnh lại, lông mi khẽ chớp chớp, đôi mắt to trong veo như nước mở ra.

Tuy giường của khách điểm không mềm mại thoải mái như giường ở Phượng điện, nhưng khí tức trong trẻo nhưng lạnh lùng vẫn quanh quẩn bên người, cho nên Đoan Mộc Ngưng vô cùng an tâm.

Ngẩng mặt lên, nhìn nam nhân vẫn còn đang say ngủ ôm mình, Đoàn Mộc Ngưng khẽ cười.

Phong Vô Uyên thật đẹp trai, năm năm chung sống với hắn Đoàn Mộc Ngưng đương nhiên đã biết từ lâu, nhưng nhóc con vẫn không hiểu tại sao vô luận nhìn gương mặt tuấn mỹ này năm này qua năm nọ, tháng này qua tháng kia vẫn là không có đủ.

Nhìn đối phương ngủ say, Đoàn Mộc Ngưng luyến tiếc đánh thức đối phương dậy, cho dù ngày hôm qua y bị nam nhân này đánh mông thực thê thảm.

Đoàn Mộc Ngưng không nháo, nhưng không có nghĩa Phong Vô Uyên sẽ không tỉnh lại, hắn rất thính ngủ, dù có Đoàn Mộc Ngưng ở bên người ngủ sẽ sâu hơn, nhưng bị ánh mắt “nhiệt liệt” của nhóc con chăm chú dán vào mình, thực sự muốn ngủ tiếp cũng khó lắm.

“Nhóc con sớm.”

“Vô Uyên sớm.” Đưa tay ôm lấy thắt lưng Phong Vô Uyên, cọ cọ mặt vào lòng hắn: “Ngưng Nhi đánh thức Vô Uyên sao?”

“Không có.” Vuốt ve mái tóc đứa bé, trong mắt chứa đầy sủng nịch.

“Vô Uyên.” Thanh âm thanh thúy mềm mại từ trong ngực vang lên.

“Nhóc con sao vậy?” Một tay ôm lấy thắt lưng đứa bé, Phong Vô Uyên nghiêng người dựa vào đầu giường.

“Ngưng Nhi đói bụng.” Nằm trong lòng Phong Vô Uyên, nhóc con nhỏ giọng nói, giống như muốn chứng minh lời nói của mình là thật, bụng lập tức phát ra âm thanh cô lỗ.

Nghe thấy thanh âm cái bụng nhỏ phát ra, Phong Vô Uyên nhin không được bật cười.

“Tiểu gia hỏa ngươi muốn ăn cái gì?” Kéo chăn đắp lên người đứa bé, hắn sợ chỉ mặc cái áo đơn như thế này sẽ bị không khí lạnh sáng sớm xâm nhập vào người.

“Ngưng Nhi muốn ăn cháo.” Hai mắt lóe sáng, “Còn muốn ăn bánh bao thơm thơm mềm mềm.”

“Được.”

“Còn muốn ăn tôm hấp nữa!!” Cường độ ánh sáng trong mắt lại tăng lên.

“Sáng sớm không thể ăn tôm hấp, chờ tới trưa rồi ăn.” Phong Vô Uyên nhẹ giọng khuyên bảo.

Nhóc con không thích ăn thịt, nhưng đối với hải sản thì đặc biệt chấp nhất.

“Ấn.... Vậy được, Vô Uyên nói không ăn, vậy không ăn.” Chu chu miệng.

“Vậy ngươi nằm ở đây, đắp chăn cẩn thận coi chừng lạnh, ta đi gọi tiểu nhị nấu đồ.” Xoay người ngồi dậy, đem nhóc con đặt lên giường, đắp lại chăn cho y.

“Ấn.” Kéo kéo chăn, đem chính mình cuộn tròn thành “con tôm nhỏ” khả ái.

Sủng nịch nhìn ‘con tôm nhỏ’ ở trên giường một cái, Phong Vô Uyên khoác thêm trường bào đi ra ngoài chuẩn bị đồ ăn cho nhóc con.

Bởi vì nơi này là khách điểm, lão bản từ sớm đã mở cửa, cho nên yêu cầu cháo nóng với bánh bao cũng không khó lắm, rất nhanh sau Phong Vô Uyên đã bưng một mâm cháo nóng và bánh bao trở lại phòng.

Nhóc con cuộn thành con tôm ở trên giường đã rất đói, Phong Vô Uyên vừa đẩy cửa liền lập tức xoay người ngồi dậy, cuốn chăn, đôi mắt lóe sáng nhìn mâm đồ ăn Phong Vô Uyên đang bưng.

Nhìn bộ dáng nhóc con, Phong Vô Uyên cười, bước vào phòng, đặt mâm lên bàn rồi bước về phía Đoàn Mộc Ngưng.

“Mặc quần áo vào rồi ăn sáng.”

“Không cần mặc, Ngưng Nhi muốn ăn, đói đói.” Nói xong liền chuẩn bị rời ổ chăn.

“Đừng.” Phong Vô Uyên lên tiếng ngăn cản, “Ta ôm ngươi.”

Nói xong liền đem cả người lẫn chăn ôm vào ngực, sau đó ngồi xuống bàn ăn.

Đoan Mộc Ngưng không nặng, cho dù hiện tại có bị cuốn ở trong chăn, đối với Phong Vô Uyên mà nói là rất nhẹ nhàng, có nhiều lúc Phong Vô Uyên muốn nhóc con ăn nhiều thịt một chút, để xem có nặng lên được tí nào hay không.

“Vô Uyên dứt ta.” Nhóc con được một tắc lại muốn tiến một thước.

“Được.” Hôn má bé một cái, Phong Vô Uyên cầm lấy thìa.

Dám sai Phượng Quân tộc chủ, trong thiên hạ cũng chỉ có mỗi mình Đoan Mộc Ngưng, có thể làm cho Phượng Quân tộc chủ cam tâm tình nguyện mặc xác tôn quý, cũng chỉ có Đoan Mộc Ngưng.

Sung sướng để cho Phong Vô Uyên dứt cháo ăn bánh bao rồi rửa mặt chải đầu xong, Đoan Mộc Ngưng tinh thần sáng láng tiêu sái bước ra khỏi cửa phòng, cùng vào phòng kia ăn sáng với Phong Vô Uyên.

“Ngưng công tử sớm.”

Nào biết Đoan Mộc Ngưng mới vừa bước vào, liền thấy hai đứa nhỏ ngày hôm qua được y cứu thoát khỏi miệng mãnh thú.

“A, là các người a!” Đoan Mộc Ngưng ngẩng mặt lên nhìn Phong Vô Uyên ngọt ngào cười, lại nhìn hai đứa.

Ngày hôm qua cứu bọn nó, y chưa có nghĩ tới chuyện Phong Vô Uyên không thích người lạ, càng không nghĩ đến Phong Vô Uyên cứ nhiên lại lưu bọn nó ở lại.

“Cám ơn ân cứu mạng của người.” Một đứa nhỏ Địa Tinh ngượng ngùng nắm tay đứa nhỏ hơn, trịnh trọng khom người nói lời cảm tạ với Đoan Mộc Ngưng.

“Ha ha, nhắc tay chi lao, các người....” Đột nhiên, Đoan Mộc Ngưng nhớ tới mình chưa biết tên của bọn nó.

“Ta tên là Khải Liêm, còn đây là đệ đệ của ta, Khải Nhi.” Rõ ràng Khải Liêm là đứa nhỏ thông minh, hiểu được cái khó của Đoan Mộc Ngưng.

“Các người như thế nào đi trộm mà còn bị bắt vậy?” Đoan Mộc Ngưng kéo Phong Vô Uyên ngồi xuống, sau đó bảo hai đứa cũng ngồi xuống luôn, giống như bình thường, lười biếng dựa lên người lên ngực Phong Vô Uyên.

Kéo đệ đệ cùng ngồi, Khải Liêm mím môi, ngẫm nghĩ có nên nói hay không, một lát sau, hạ quyết tâm.

“Chúng ta kỳ thật là con của tộc trưởng Địa Tinh tộc, Địa Tinh tộc từ trước tới nay đều ở phía bắc đại lục, có vô số khoáng sản tài nguyên, chúng ta không thích chiến tranh, mỗi người đều có một tay nghề chế tác binh khí tuyệt hảo.... Mấy tháng trước, đột nhiên có một nhóm người đánh lên vào bộ tộc, mọi người trong tộc đều bị bắt đi, bao gồm cả phụ thân của chúng ta.... Mà ta thì được phụ thân dẫn mang theo đệ đệ trốn đi.... Chưa bao giờ ra khỏi tộc, chúng ta không có tiền, tới lúc đói không thể chịu nổi chỉ có thể ăn đồ ăn thừa của người ta đồ đi.... Ngày hôm qua trộm đồ chính là lần đầu tiên....” Nói xong, mắt hiện lên một tia bi ai, vuốt tóc đệ đệ, “Đều là tại ca ca vô dụng.”

“Ca ca.” Khải Nhi thấy ca ca thương tâm, liền mếu máo, ôm thắt lưng hắn.

Nghe xong lời tự thuật của Khải Liêm, Đoan Mộc Ngưng ngẩng đầu nhìn Phong Vô Uyên, trong mắt có nghi vấn.

Ở chung với Đoan Mộc Ngưng đã lâu, chỉ cần nhìn ánh mắt nhóc con, Phong Vô Uyên đã đoán được bảy tám phần.

“Đúng vậy, bộ tộc Địa Tinh có kỹ năng chế tác binh khí tuyệt kỹ, vũ khí của mỗi bộ tộc tại đại lục Thiên Vực đều do bộ tộc Địa Tinh cung cấp, hơn nữa vì sống lâu trong lòng đất, bọn họ có đôi khi còn khai thác được một ít khoáng thạch quý hiếm.” Phong Vô Uyên vuốt tóc nhóc con.

“Nghe Vô Uyên và Khải Liêm nói, hình như bộ tộc Địa Tinh rất giàu a.”

“Là phi thường giàu.” Phong Vô Uyên gật gật đầu.

“Chế tác binh khí, giàu, tài nguyên quý hiếm.” Giơ tay đếm, “Loại nào cũng đều khiến người ta thêm nhỏ dãi nha.”

“Đừng xem thường Địa Tinh tộc thường sống trong lòng đất, bọn họ tuy không có thuật sư có ma pháp cường đại, nhưng sức chiến đấu cũng rất mạnh.” Phong Vô Uyên tiếp tục giải thích cho Đao Mộc Ngưng.

“Có khả năng, tập kích Địa Tinh tộc chính là muốn chiếm lấy những thứ Địa Tinh tộc sở hữu, sau đó lại tiếp tục lợi dụng.” Nhóc con không phải là đứa nhỏ có nhận thức đơn giản, cho dù hiện tại được Phong Vô Uyên sủng tận trời, nhưng ở thế giới kia, thân phận của y là người thừa kế một đại gia tộc, năng lực phân tích vẫn rất lợi hại.

“Phụ thân của ta... bọn họ không phải...”

“Khải Liêm, sẽ không, nếu đối phương muốn lợi dụng toàn bộ Địa Tinh tộc, phụ thân của ngươi cùng tộc nhân tuyệt đối sẽ không nguy hiểm tới tính mạng.” Đôi mắt xinh chứa đầy sự tự tin cùng khẳng định, ánh mắt như vậy khiến cho Phong Vô Uyên đã ở bên cạnh y bao lâu nay tâm cũng phải động.

Nhóc con quả thật là một cái mỗ quặng tài nguyên vô tận, không ngừng tản ra quang huy.

Lòng hiếu kỳ của hắn không lớn nhưng hiện tại rất khó để không tò mò thực ra ở thế giới kia, cái người dạy dỗ nhóc con thật ra là người thế nào.

Cư nhiên lại có thể dạy ra được một đứa nhóc tâm tư đơn thuần trong sáng lại có trí tuệ cùng cơ trí tới mức này.

“Đúng vậy.....”

“Việc quan trọng trước mắt chính là phải điều tra xem phụ thân của ngươi và tộc nhân rốt cuộc là bị kẻ nào bắt đi.” Nói xong, nhóc con từ trong lòng Phong Vô Uyên nhảy xuống.

“A..... Phải làm như thế nào...”

“Ha ha, bản công tử đương nhiên là có diệu kế.” Khóe miệng gợi lên chút cười khê, Đao Mộc Ngưng cho ngón tay vào miệng, quay ra cửa sổ huyết một tiếng.

Rất nhanh sau, đã có một con bồ câu trắng lông xù từ ngoài cửa bay vào.

Nhìn Đao Mộc Ngưng nhẹ nhàng vuốt lông bồ câu, Khải Liêm mím môi khẽ hỏi: “Vì sao.... Ngươi giúp ta?”

Ánh mắt trong veo như nước chống lại đôi mắt bất an, Đao Mộc Ngưng cười sáng lạn.

“Giúp người, cần phải có lý do sao?”

99. Chương 97: Tin Tức Liên Minh

Nhìn ánh nắng mặt trời chơi đùa trên lông chú bồ câu nhỏ, nhóc con cười ngọt đáng yêu, Khải Liêm mím mím môi, một lát sau mới chậm rãi mở miệng hỏi.

“Vì sao.... Vì sao ngươi giúp ta?” Hắn không rõ, vì cái gì đứa nhỏ này lại có thể khinh địch như vậy, lại không ngại ngần nói giúp bọn hắn.

Giống như ngày hôm qua nhảy xuống đấu thú trường cứu huynh đệ bọn hắn khỏi miệng thú dữ.

Đao Mộc Ngưng chơi đùa cùng chú bồ câu nghe được Khải Liêm hỏi, đột nhiên ngẩng đầu nhìn, đôi mắt trong veo như nước lộ vẻ khó hiểu.

“Các người thật kỳ quái, lúc trước hồ ly ca ca cũng hỏi cái vấn đề kỳ quái này a.” Nhóc con than thở, sau lại nghiêm nghị nói, “Giúp người không cần có lý do.”

Nhìn bộ dạng kiên định kia khiến Khải Liêm lâm vào sững sốt, Phong Vô Uyên ngồi ở bên cạnh trong mắt chứa đầy ý cười.

Đây là nhóc con của hần.

.....

Nhóc con ngồi trên ghế, ghé vào bàn, hai tay nâng cầm, đôi mắt trong veo nhìn người trước mặt cầm bút viết chữ.

“Vô Uyên viết chữ thật đẹp.” Đây là thiết tình khen ngợi, tràn ngập chân thành.

Chữ Phong Vô Uyên viết bằng bút lông thật đẹp, đoan chính lại tinh tế.

“Không biết nhóc con không biết viết chữ nha.” Đem thư đã viết xong cho nhóc con, Phong Vô Uyên cười khẽ.

“Ngưng Nhi chỉ là không thích viết bút lông thôi.” Chu miệng, đem dây thừng cột thư lại, sau đó bỏ vào cái ống trúc nhỏ.

Đoan Mộc Ngưng vốn là một tay viết chữ đẹp, còn là một tay vẽ cực tốt, trước kia y từng vẽ cả một sơ đồ phác thảo máy móc cực chi tiết nha.

Chỉ tiếc sau khi đi vào thế giới này, mọi người đều dùng bút lông viết chữ vẽ tranh, Phong Vô Uyên từng nắm tay dạy y, nhưng mỗi lần dạy y đều làm cho mực nước bay loạn lên, khiến y bất đắc dĩ đến cực điểm.

“Không thích liền quên đi, về sau Ngưng Nhi cần viết gì, Vô Uyên giúp Ngưng Nhi viết là được.” Ôm bé vào lòng, cho y ngồi trên đùi của mình.

“Hi hi, Vô Uyên thật tốt, Ngưng Nhi thích nhất Vô Uyên.” Cọ cọ cái người đang ôm mình, Đoan Mộc Ngưng vui vẻ nói.

“Vô Uyên cũng thích Ngưng Nhi.” Cúi đầu hôn lên má nhóc con.

.....

Để bỏ câu mang thư bay đi, chưa qua ba ngày, “Tuyệt” đã truyền tin lại, ngoài tin tức giao tới ra còn giao luôn cả Mộc Thương Lãng.

“Tiểu Lãng Lãng, sao ngươi lại tới đây?” Nhìn nam nhân sắc mặt có vẻ như gặp nạn, Đoan Mộc Ngưng nhíu nhíu mày.

Không biết tại sao, y cảm thấy Tiểu Lãng Lãng có chút chật vật.

“Các chủ thật có lỗi.” Quỳ gối, Mộc Thương Lãng khẽ nói.

Đoan Mộc Ngưng hiểu Mộc Thương Lãng, hiện tại hần không cải trang giả làm Phong Vô Uyên mà chạy tới đây truyền tin tức, hiển nhiên đã xảy ra chuyện.

“Không sao, ta biết Tiểu Lãng Lãng nhất định sẽ tìm được người thích hợp tiếp quản nhiệm vụ này mà, hơn nữa ta cũng biết Tiểu Lãng Lãng nhất định là gặp chuyện gì đó mới có thể như vậy.” Đoan Mộc Ngưng dịu dàng cười với hần, năng lực nói dối của y tràn ngập sự khẳng định.

“Các chủ.... Cảm ơn người không trách phạt.” Ánh mắt lộ ra mỉm cười, Mộc Thương Lãng nói.

“Được rồi, nếu đã đến đây thì cùng nhau ở đi, chuyện ta cho bỏ câu truyền tin đến ‘Tuyệt’ đã tra được chưa?” Ngồi trên ghế, vung vẩy đôi chân không mang giày, Đoan Mộc Ngưng ngọt ngào cười hỏi.

Đói bụng nha đói bụng, Vô Uyên thực chậm chạp....

“Đã tra được, đây là Tuyệt Trần giao cho ta, mời Các chủ xem.” Mộc Thương Lãng lấy ra một quyển tín hàm, đưa cho Đoan Mộc Ngưng.

“Cảm ơn Tiểu Lãng Lãng, đứng lên ngồi đi, không phải đã nói đều là người trong nhà, không cần động một chút liền quỳ tới quỳ lui rồi sao.” Đoan Mộc Ngưng cỡi dây buộc tín hàm than thở, nhóc con đối với chuyện quỳ tới quỳ lui ở thế giới này thực sự là buồn bực a.

Ân..... Xem ra sau này phải dạy lại người của ‘Tuyệt’ một chút, cái gì mà “Nam nhân quỳ gối trước hoàng kim” chứ.

“Cám ơn Các chủ.” Mộc Thương Lăng khom người, sau đó đứng lên ngồi xuống.

“Tiểu Lăng Lăng cũng mệt mỗi rồi, đợi Vô Uyên đem bữa tối tới, cùng nhau ăn đi, ăn xong rồi đi nghỉ ngơi cho tốt, làm việc lâu như vậy, người mệt mỗi rồi.” Đọc nội dung trong tín hàm, Đoan Mộc Ngưng khẽ nhủ thầm.

Nội dung trong tín hàm này khiến y cảm thấy buồn bực.

Nghe thanh âm thanh thúy kia, Mộc Thương Lăng thật đúng là bạo hân a.

Có thể bắt Phượng Quân tự tay động thủ bưng cơm nước cũng chỉ có Tiểu các chủ của bọn họ dám, hẳn nếu còn dám cả gan cùng ăn cơm với y, có khả năng sẽ bị Phượng Quân dùng một chiêu duy nhất đánh chết a.

“Không cần, cảm ơn ý tốt của Tiểu các chủ, Hồ để đã giúp ta mượn một gian phòng, đợi lát nữa ta liền đi nghỉ ngơi, hơn nữa tiểu nhị cũng sẽ dọn cơm lên.” Khẽ cười, Mộc Thương Lăng đứng lên, “Thuộc hạ đi trước.”

Mộc Thương Lăng lặn lội đường xa tới Kính Việt Thành, hiển nhiên là mệt mỏi, Đoan Mộc Ngưng liền gật đầu.

Nhận được cái gật đầu đáp ứng của Đoan Mộc Ngưng, Mộc Thương Lăng liền xoay người rời đi, ai biết mới vừa mở cửa đã đụng phải Phong Vô Uyên đang bưng cơm từ ngoài vào.

“Phượng Quân.” Mộc Thương Lăng lễ phép khom người với Phong Vô Uyên, sau đó lui qua một bên để cho Phong Vô Uyên tiến vào.

Phong Vô Uyên bưng mâm đồ ăn không có lấy một tia cảm xúc nhìn hắn, một lát sau mới chậm rãi mở miệng: “Người cũng mệt mỗi, nghỉ ngơi cho tốt đi.”

“Ách.....” Không thể tưởng tượng được người lạnh nhạt như vậy lại sẽ nói ra lời quan tâm với hắn, Mộc Thương Lăng nhất thời phản ứng không kịp, qua một hồi lâu mới phục hồi tinh thần: “Cám ơn Phượng Quân quan tâm.”

Sau khi Mộc Thương Lăng rời đi, Phong Vô Uyên một tay bưng mâm cơm, một tay đóng cửa phòng.

“Vô Uyên.” Nhìn thấy Phong Vô Uyên buông mâm xuống, Đoan Mộc Ngưng liền vươn tay đòi ôm.

“Nhóc con làm sao vậy?” Đem nhóc con ôm vào trong lòng, Phong Vô Uyên ôn nhu hỏi.

“Vô Uyên, người có cảm thấy Tiểu Lăng Lăng có chút kỳ quái không?” Đưa tay ôm lấy thắt lưng Phong Vô Uyên, Đoan Mộc Ngưng mở miệng nói, nhả mi lại, “Hắn hình như đã xảy ra chuyện gì đó.”

“Đúng vậy, Mộc Thương Lăng không phải là loại người mới làm một nửa nhiệm vụ đã bỏ chạy, lúc ta ở đứng ở trước cửa, hắn lơ đãng đụng vào ta.” Mày kiếm khẽ cau lại.

“A.....” Cùng Phong Vô Uyên ở chung lâu như vậy, Đoan Mộc Ngưng đương nhiên biết năng lực đặc biệt của Phong Vô Uyên không có tác dụng với mình.

Tuy năng lực kia Phong Vô Uyên hẳn có thể tự nhiên thao túng, nhưng hẳn cho đến chết vẫn không thích cùng người khác tiếp xúc.

“Ta tuy không có đọc tâm tư của hắn, nhưng cái lúc chạm vào kia, cảm xúc của hắn thực bàng hoàng hỗn loạn.” Cầm lấy đôi đũa gấp rau xanh đứt vào cái miệng nhỏ của Đoan Mộc Ngưng: “Hình như lúc giả trang ta, đã xảy ra chuyện.”

“Ân.” Gật gật đầu, nhóc con đưa tay túm lấy bánh đậu đỏ.

Đoan Mộc Ngưng không thích dùng đũa ăn cơm, Phong Vô Uyên thật ra không có nửa điểm không vui, nhìn bộ dáng ăn ngon lành của đứa bé, trong lòng lại cực kỳ vui vẻ.

“Vô Uyên, Tuyết Trần tỷ tỷ truyền tín hàm đến.” Ăn xong bánh đậu đỏ, nhóc con vươn lưỡi liếm liếm ngón tay, thật là liêu nhân, cũng vô cùng đáng yêu.

“Nga, trong đó nói gì?” Nhìn tín hàm được Đoan Mộc Ngưng chỉnh tề đặt trên bàn, Phong Vô Uyên hỏi.

Hắn muốn nhóc con dùng thanh âm non nớt kia nói cho mình biết.

“Tuyết Trần tỷ tỷ nói kẻ tập kích Địa Tinh tộc là Lôi tộc, Lôi tộc là cái gì?” Nhóc con miệng đầy thức ăn, nhưng vẫn nhả chữ rất rõ ràng, đủ để thấy nhóc con quả là không bình thường a.

“Lôi tộc là một chủng tộc nhân loại sống ở phía tây đại lục, bọn họ thờ phụng Lôi chi thần, trong tộc này, người sở hữu Lôi chi linh có địa vị rất cao, tộc này cũng không tính là lớn, nhưng lại phi thường thần bí.” Đối với sự quan tâm của Đoan Mộc Ngưng, Phong Vô Uyên rất kiên nhẫn vì y giải đáp.

“Vô Uyên, Tuyết Trần tỷ tỷ còn nói, sau khi Lôi tộc bắt Địa Tinh bộ tộc, còn bí mật liên minh với Hổ tộc, hình như đang tiến hành âm mưu gì đó.” Ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn nam nhân đang ôm mình.

Còn tưởng rằng Phong Vô Uyên nghe thấy chuyện này sẽ giật mình một phen, lại không ngờ hắn lại vẫn là bộ dạng lạnh nhạt như cái chuyện kia thì liên quan gì tới hắn khiến vật nhỏ có chút thất vọng.

“Lôi tộc cùng Hổ tộc liên minh, thật là chuyện lớn làm cho người ta kinh ngạc a.” Uống một ngụm canh, tộc chủ nói ra lời tràn ngập kinh ngạc, nhưng biểu tình trên mặt lại không có lấy một tia thay đổi.

Nhìn tuần nhan lạnh lùng mọi việc không liên quan tới ta kia, Đoan Mộc Ngưng bất mãn than thở trong lòng.

Cho người diễn, cho người diễn.

100. Chương 98: Vô Cực

Nhận được tin tức Hổ tộc liên minh cùng với Lôi tộc, đám người Phong Vô Uyên quyết định ngày mai sẽ xuất phát đến thành trấn kế tiếp.

Lộ trình đến phía tây đại lục, nói dài không dài, nhưng ngắn cũng không ngắn, lộ trình một tháng cũng đã qua hết một phần tư.

Đoan Mộc Ngưng chạy ra ngoài chơi, nhưng lần trước đã bị đánh mông, cho nên cũng biết điều im lặng đôi chút, bất quá không lâu sau lại hiện nguyên hình.

Phong Vô Uyên đương nhiên biết tâm tư của nhóc con, liền dẫn nhóc con ra ngoài.

“Vô Uyên, như vậy...” Đoan Mộc Ngưng ngược đôi mắt trong veo lên nhìn nam nhân đang dắt mình ra ngoài, khẽ gọi một tiếng.

“Sắp đi rồi, hôm nay ta dẫn Ngưng Nhi ra ngoài chơi một chút.” Vô Uyên cười khê với y.

Mặc dù có mặt Phong Vô Uyên, bản thân không thể nghịch ngợm quá, nhưng nói thật, Đoan Mộc Ngưng vẫn thích có Phong Vô Uyên làm bạn bên người hơn.

Hai mắt sáng rõ, nhóc con nhảy bổ tới, ôm chân Phong Vô Uyên.

“Như vậy thật sự không có vấn đề gì sao?” Mắt lộ ra lo lắng.

“Không sao, đi thôi.”

Nắm tay nhóc con, Phong Vô Uyên dẫn Đoan Mộc Ngưng ra khỏi khách điếm.

Có thể cùng Phong Vô Uyên đi dạo phố, Đoan Mộc Ngưng vui vẻ giống như con chim nhỏ, lời Phong Vô Uyên đến từng cái tiểu quán xem xem, nhóc con tuy mê tít, nhưng luôn nhớ Phong Vô Uyên không thích gần người, liền kéo Phong Vô Uyên hướng đến những chỗ ít người mà đi.

Phong Vô Uyên khôn khéo như thế nào lại nhìn không ra tâm tư của nhóc con, nhóc con thận trọng luôn quan tâm tới hắn, khiến hắn trong lòng cảm động không thôi.

“Vô Uyên, tới chỗ này đi, lúc trước ta phát hiện có một chỗ bán mít quả ăn rất ngon nha.” Kéo Vô Uyên đi, Đoan Mộc Ngưng khéo léo tránh né đám người đi đường dày đặc, bước đến cái sạp nhỏ bán mít quả: “Bà bà, ta đến mua mít quả.”

Nhóc con lễ phép, mỉm cười ngọt ngào chào hỏi lão bà bà bán mít quả.

“Chào tiểu công tử.” Lão bà bà nhìn thấy nhóc con cười sáng lạn cũng liền hiền lành mỉm cười đáp lễ lại.

“Lão bà bà. Ta muốn mua hai xâu mít quả.” Nhóc hiện tại giống như chó con nhìn thấy đồ ăn trước mắt, đôi mắt ngập nước nhìn xâu mít quả ngon lành, đuôi vẫy loạn.

“Tới đây, của người này.” Lão bà bà lấy ra hai xâu mít quả đưa cho Đoan Mộc Ngưng.

Nhóc con tham ăn vừa nhận lấy xâu mít quả liền há miệng cắn, đưa mắt ngập nước nhìn Phong Vô Uyên bên cạnh.

Nhìn cặp mắt lưng tròng của nhóc con, Phong Vô Uyên nhếch miệng cười, đưa tay nhéo nhéo cái mũi nhỏ của Đoan Mộc Ngưng.

“Đồ quý tham ăn.” Thấp giọng mắng, Phong Vô Uyên trả tiền cho nhóc con.

Nhận tiền của Phong Vô Uyên, lão bà bà sửng sốt, lập tức cả kinh.

“Này..... Này..... Vị đại nhân này, tiền quá nhiều, lão không có tiền thối....” Người này đưa cho nàng tới một bạch kim tệ quý giá, làm nàng sợ chết.

“Lão bà cứ nhận, không cần thối lại.” Phong Vô Uyên thản nhiên nói, sau đó kéo nhóc con đang ăn ngon lành rời đi.

“Vô Uyên ăn.” Nhóc con luôn thích cùng Phong Vô Uyên chia sẻ đồ ăn ngon liền đem xâu mít quả còn lại cho Phong Vô Uyên, mắt hiện vẻ chờ mong quen thuộc nhìn Phong Vô Uyên.

Mỗi lần Đoan Mộc Ngưng chia sẻ đồ ăn cho hắn, đều là cái dạng này.

Dung nhan tuấn mỹ lạnh lùng nhưng trong trẻo khẽ gợi lên tia cười thản nhiên, lập tức thu hút ánh nhìn người đi đường, lại khiến người ta kinh ngạc chính là nam nhân tựa như đế vương kia cư nhiên bởi bộ dáng chờ mong của đứa nhỏ đáng yêu cầm lấy xâu mít quả cắn một miếng, đẹp như họa.

Thấy Phong Vô Uyên ăn một cái mít quả, Đoan Mộc Ngưng cười đến vui vẻ.

“Đi thôi, chúng ta tới nơi khác xem.” Cảm nhận được tầm mắt bốn phía lao tới, Phong Vô Uyên nhíu mày, lôi Đoan Mộc Ngưng rời đi.

Hắn không thích trở thành tiêu điểm của mọi người, tuy đã cải trang, nhưng cứ dẫn nhân chú mục như vậy cũng không tốt.

“Ân.”

Phong Vô Uyên và Đoan Mộc Ngưng tiếp tục đi dạo phố hoàn toàn không phát ra sau khi bọn họ rời khỏi khách điểm, đã có một bóng người đi theo phía sau bọn họ.

“Vô Uyên, nhìn cái kia xem, thật khá.”

Lôi Phong Vô Uyên đến trước mặt một cái sạp nhỏ bán tinh thạch màu sắc rực rỡ, Đoan Mộc Ngưng cầm lấy một viên, trên tinh thạch trong suốt kia nếu nhìn kỹ sẽ thấy mặt trên có chữ.

“Đây là khắc chữ, có một số người thích thủy tinh hay ngọc thạch có khắc chữ.” Nhìn thấy nhóc con trái sò phải sò, Phong Vô Uyên mở miệng giải thích.

“Khắc chữ.” Tay đang cầm tinh thạch đột ngột dừng lại, buông tinh thạch xuống, nhóc con cho tay vào trong vạt áo lục lọi, mặt mày sáng ngời ngời, rất nhanh đã lôi ra một thứ: “Vô Uyên, thứ này cho người.”

“Đây là.....túi tiền?” Nhìn vật nhóc con đưa, Phong Vô Uyên sửng sốt.

“Ân.” Nhóc con làm như là rất giỏi, vươn tay chỉ chỉ vào túi tiền: “Đây là do Ngưng Nhi thêu nha.”

Trên một góc túi tiền có thêu một chữ “Ngưng” bằng chỉ vàng, đường thêu tuy có trúc trắc, nhưng lại thập phần xinh đẹp.

Nhìn túi tiền thêu phượng hoàng, trong mắt Phong Vô Uyên hiện lên ý cười.

“Thêu thật đẹp.”

“Ngưng Nhi muốn tặng cho Vô Uyên, Vô Uyên có ghét bỏ không?” Đôi mắt lưng tròng, chứa đầy chờ mong.

“Đứa nhỏ ngốc, chỉ cần là Ngưng Nhi tặng, ta đều sẽ giữ gìn thật tốt, làm sao có thể ghét bỏ.” Dem túi tiền nhét vào trong vạt áo, Phong Vô Uyên vuốt ve cái má mềm mịn nhóc con.

Nhìn thấy Phong Vô Uyên nhận lấy lễ vật của mình, gương mặt nhóc con cười đến sáng lạn, sau đó nhảy qua ôm lấy chân Phong Vô Uyên.

“Vô Uyên nhận lễ vật của Ngưng Nhi, như vậy về sau Ngưng Nhi chính là người của người!!” Nhìn xem, nhóc con đang nói cái gì a.

“Phải phải phải.” Phong Vô Uyên có đôi khi thật sự không trong não nhóc con này rốt cuộc là cấu tạo như thế nào, sao lại luôn nghĩ ra mấy chuyện kỳ quái như vậy.

Người đi đường nhìn nam tử thân phận tôn quý như đế vương đau sủng đứa nhỏ xinh đẹp đến mức lâm vào trạng thái kinh dị.

Cái thể loại chủ tử và thiếu gia này là như thế nào a?

Trong lúc mọi người còn đang lâm vào kinh ngạc, tầm mắt mọi người đã thu vào được một bóng dáng thon dài.

Người đến là một nam tử tóc màu lam nhạt, con ngươi lục sắc, một thân áo trắng, dung mạo tuấn mỹ, tựa như quý công tử, khí chất còn mang theo vài phần chói mắt.

Nam nhân kia thẳng tắp tiêu sái tiến đến Phong Vô Uyên, trong lúc mọi người còn chưa phản ứng kịp, hắn đã đưa tay ôm lấy thắt lưng Phong Vô Uyên, sau đó kéo vào lòng.

“Bảo bối, thật sự là nhớ chết ta rồi.” Bạc thần xinh đẹp khẽ gọi lên chút ý cười, nghe nam nhân đó nói xong, nháy mắt người xung quanh đều đồng loạt hút khí.

Này.... Là loại tuồng gì vậy?

Mọi người chưa phản ứng lại được, thì đứa nhỏ đã hồi thần, nhóc con đáng yêu nháy mắt hóa thành con mèo nhỏ xù lông.

“A— Người là người nào, không cho phép chạm vào Vô Uyên của ta!!”

Nói xong, cái chân be bé đá thẳng lên bắp chân người kia, vạt áo trắng hoa hoa lệ lệ in cái dấu giày nhỏ.

Rõ ràng chỉ là một cú đá của đứa nhỏ mà thôi, lại làm cho nam nhân kia hét lên thất thanh, buông thả thắt lưng Phong Vô Uyên ra, không thêm để ý hình tượng mà thở hồng hộc vì đau.

“Xú tiểu tử, ngươi biết ta là ai không?!!” Chết tiệt, thằng nhóc này ăn cái gì vậy, đau chết ta.

“Ta cóc cần biết ngươi là tên ôn dịch nào, chạm vào Vô Uyên của ta là không được, hắn chỉ có ta mới được sờ!!” Nhóc con giống như gà mẹ bảo hộ gà con, đem thân mình nhỏ nhỏ chắn trước mặt Phong Vô Uyên.

“Ngươi...” Nam nhân bị Đoan Mộc Ngưng khinh bỉ tức giận đến muốn xỉu.

Nhưng thật ra, Phong Vô Uyên không thích gần người đối với nam nhân này lại không lộ ra một tia phản cảm.

Nhìn nam tử kia trong mắt không có vẻ lạnh lùng như bình thường.

“Người sao lại ở chỗ này?” Thản nhiên hỏi, lại mang theo cảm giác hần cùng nam tử kia có mối quan hệ không bình thường.

Đoan Mộc Ngưng bảo hộ đằng trước Phong Vô Uyên nghe thấy câu hỏi, trạng thái xù lông nháy mắt đã tiêu tán, xoay mặt nhìn Phong Vô Uyên.

“Vô Uyên.... Người biết tên quái đản này sao?” Đưa tay chỉ chỉ nam nhân kia, cực kỳ không chút lễ độ.

Mắt nam nhân lập tức giật giật mấy phát, trán cũng toát ra vài chữ thập.

Bị bộ dáng đáng yêu của Đoan Mộc Ngưng làm cho phì cười, Phong Vô Uyên ôm bé vào lòng.

“Ta biết hần, hần là của ta....”

“Vô Cực, người ở đây làm cái gì?”

Ngay lúc Phong Vô Uyên đang trả lời Đoan Mộc Ngưng, một trận gió thổi qua, đánh gãy lời nói của hần.

Người tới là một tinh linh tóc màu ánh trắng xinh đẹp, một thân trường bào màu tím, bộ dáng cực kỳ đẹp.

101. Chương 99: Ca Ca Cảnh Cáo

“Cái gì!!!”

Thanh âm thanh thúy của hải đồng tử trong một gian phòng khách điểm hét lên kinh thiên động địa làm cho một đám người đi đường sợ hãi.

Nhóc con chân dẫm lên bàn, đưa tay chỉ thẳng vào nam nhân đang bưng chén tao nhã uống trà ngay đối diện.

“Người.... Người là ca ca của Vô Uyên, thật là thú vị quá đi!!”

Uống một ngụm trà nóng, Phong Vô Uyên nhíu nhíu mày kiếm, nhìn nhóc con.

“Nhóc con, người thật không lễ phép chút nào.” Đưa tay hất mái tóc màu lam nhạt ra sau, đẹp đến làm cho người ta lóa mắt: “Bất quá, ta và Vô Uyên là huynh đệ, lại có thể làm cho người kinh ngạc vậy a.”

Bị Phong Vô Cực nói như vậy, Đoan Mộc Ngưng nhất thời đỏ mặt, mới phát hiện ra phản ứng của mình có mức kích động hơi quá, chẳng qua là trong lòng vẫn có chút bất bình.

Đã sống chung với Phong Vô Uyên năm năm, y nghĩ mình rất hiểu Phong Vô Uyên, lại không thể tưởng tượng được đối phương lại có một ca ca, mình thì lại hoàn toàn không biết.

Phong Vô Uyên nhìn mặt nhóc con y như bản phối màu vẽ, liền biết trong lòng nhóc con đang suy nghĩ gì.

Đưa tay đem nhóc con một chân vẫn đặt lên bàn ôm vào lòng, Phong Vô Uyên hôn nhẹ lên má y một cái, mỉm cười, trong mắt đầy vẻ sủng nịch.

Nhóc con của hần luôn đáng yêu như vậy a, chuyện gì cũng viết lên mặt.

Phong Vô Cực nhìn nụ cười của đệ đệ trong mắt còn chứa đầy vẻ sủng nịch, có một chút dăm chiêu.

Một lát sau, Phong Vô Cực chậm rãi nói: “Uyen, người thay đổi.”

Phong Vô Uyên ôm Đoan Mộc Ngưng khẽ vỗ lưng cho nhóc con, trấn an y, sau đó ngẩng mặt nhìn thẳng vào đôi con người đang thăm dò của ca ca.

“Ca ca người cũng thay đổi.” Nói đến đây, tầm mắt liền dừng tại người thiên hạ tuyệt mỹ bên cạnh Phong Vô Cực, khiến người nọ bối rối một trận: “Có cần gọi là tẩu tử (chị dâu) không?”

“Phượng Quân.” Thiên Nhan vẻ mặt đỏ bừng khẽ hô một tiếng, sau đó nhìn người yêu.

“Được rồi, đừng làm khó Thiên Nhan nữa.” Ôm chặt lấy người yêu, Phong Vô Cực thản nhiên mở miệng: “Uyên, ta đến Kính Việt Thành lần này, là muốn ngăn cản ngươi đến Hổ tộc.”

Lời Phong Vô Cực nói thành công làm cho nhóc con trong lòng Phong Vô Uyên nháy mắt phải dừng thẳng lỗ tai nghe ngóng.

“Tại sao?”

“Trước khi tới đây, ta không trở về Phượng tộc, mà là đến Phong Duyên Thành, lại không nghĩ tới Phong Kỳ ta còn chưa thấy, đã thấy một tên đẹp trai tóc đỏ mắt đỏ áo đỏ ‘Phong Vô Uyên.’” Ánh mắt dừng trên người Phong Vô Uyên đã cải trang: “Ngươi là đệ đệ của ta, ta đương nhiên sẽ không nhìn lầm đệ đệ của mình, chẳng qua là ta nhận ra người cải trang người, lại là thành viên của ‘Tuyệt’, đây là chuyện gì xảy ra?”

Nghe Phong Vô Cực nói, khóe miệng Phong Vô Uyên khẽ gợi lên: “Ca ca hình như biết rất nhiều chuyện về ‘Tuyệt’ a.”

“Hừ, ‘Tuyệt’ thường cùng Dong binh đoàn của ta làm không ít nhiệm vụ, muốn không biết cũng khó.” Mặt nhàn mày nhịu, Phong Vô Cực rõ ràng không có hảo cảm với ‘Tuyệt’: “Ngươi còn chưa có trả lời vấn đề của ta.”

“Ha ha, kỳ thật Các chủ của ‘Tuyệt’ là....” Vỗ nhẹ lưng Doan Mộc Ngưng, cúi đầu nhìn đứa nhỏ đang ngủ gật trong lòng.

“Cái gì, người nói nhóc con này là chủ tử của ‘Tuyệt’!!” Phong Vô Cực lập tức kinh hãi.

Từ nhỏ đã ly khai khỏi Phượng tộc, tự mình lập ra một Dong binh đoàn ở đại lục Thiên Vực hành tẩu, Phong Vô Cực là người gặp chuyện gì cũng cực bình tĩnh, nhưng hiện lại lại nghe đệ đệ nói như vậy, ánh mắt dừng ngay tại đứa nhỏ trong lòng hắn, không khỏi kinh ngạc.

Ai có thể nghĩ tới Các chủ của tổ chức thần bí kia, cư nhiên lại là một đứa nhỏ năm tuổi chứ, hơn nữa mấy năm nay, tổ chức thần bí kia lại càng lúc càng phát triển mạnh hơn, mà người ở phía sau bức màn lại chưa từng lộ diện.

“Ngưng Nhi đúng là Các chủ ‘Tuyệt.’” Phong Vô Uyên đặc ý nhìn nhóc con, đây là thái độ hiếm lạ nhất của hắn.

Nhìn nhóc con đang ngáy khò khò trong lòng đệ đệ mình, Phong Vô Cực mím môi, buộc mình hạ cơn xúc động xuống.

Tuy có hơi ngạc nhiên về thân phận của nhóc con, nhưng Phong Vô Cực rất nhanh liền tiếp nhận, tiếp tục nói: “Sau khi ta phát hiện người của ‘Tuyệt’ cải trang thành người, ta liền biết người nhất định đã chạy theo đường vòng để đến Hổ tộc, cho nên đến tìm ngươi.”

“Ca ca sao phải hao hết tâm tư đi tìm ta?” Phong Vô Uyên biết rõ huynh trưởng của hắn thích tự do, hơn nữa tính tình thuộc dạng đến vô ảnh đi vô tung, cho dù là huynh đệ, hắn cũng rất ít khi chủ động tìm mình.

“Tìm người đương nhiên là có chuyện trọng yếu.” Thản nhiên mở miệng, Phong Vô Cực nói: “Lúc trước Dong binh đoàn có tiếp nhận một nhiệm vụ của Lôi tộc, sau đó chúng ta biết được Lôi tộc và Hổ tộc bí mật liên minh với nhau, người cũng biết?”

“Ta biết.”

“Như vậy Lôi tộc sai người tập kích Địa Tinh tộc, cũng biết luôn?” Phong Vô Cực trong mắt ẩn hiện ánh sáng lợi hại.

“Biết.”

“Như vậy Lôi tộc tính.....”

Màn đêm buông xuống, không khí náo nhiệt ban ngày của khách điểm dần dần biến mất, bốn phía chìm trong yên tĩnh.

Trong một phòng khách điểm, ánh nến nho nhỏ chiếu sáng mơ hồ vẫn chưa hề tắt.

Nam nhân thân hình thon dài nằm nghiêng ở trên giường, một tay chống lấy gương mặt tuần mỹ, đôi mắt tinh duệ sáng rọi nhìn đứa nhỏ nằm trong ngực, ôn nhu vô hạn.

“Ngô...” Nhóc con đang ngủ say trong lòng đột nhiên khê ngâm nga một tiếng, mi nhảnh nhảnh: “Vô Uyên.....” Cái miệng nhỏ nhỏ nộn nộn nỉ non ra tiếng.

“Đây.” Nghe được nhóc con gọi, Phong Vô Uyên thấp giọng đáp lại.

Nghe thấy tiếng đáp, nhóc con khê chớp mắt, không thêm mở mắt, ngược lại lại giống như con mèo con đáng yêu cọ cọ vào cái ôm ấm áp kia.

“Ha ha.” Hành động của nhóc con khiến Phong Vô Uyên khê cười một tiếng.

“Vô Uyên.” Cọ cọ một lúc, nhóc con mới lưu luyến mở mắt ra, ánh mắt không có lấy nửa điểm mộng lung.

“Sao vậy?” Ngón tay thon dài xẹt qua cái má trắng nõn, nâng cái cằm nhỏ nhỏ lên, cúi đầu hôn xuống đôi môi đỏ mọng ngọt ngào kia.

“Người có tâm sự.” Nhóc con nhảnh mi, nhìn thẳng vào đôi mắt quen thuộc kia, nói thẳng vào vấn đề.

“Nhóc con làm sao biết?” Đưa tay vuốt vuốt tóc đứa nhỏ, sau đó ôm nhóc con xoay người ngồi dậy.

“Ta nghe được, là tiếng tim đập của Phong Vô Uyên nói cho ta biết.” Nhóc con đương nhiên nói.

“Lợi hại như vậy a.” Ôm nhóc con ngồi vào bàn.

Trên bàn đặt đầy đĩa thức ăn thơm ngào ngạt, hiển nhiên là vì lúc này Đoàn Mộc Ngưng ngủ chưa có dùng cơm, cho nên Phong Vô Uyên cố ý bảo khách điểm làm cho Đoàn Mộc Ngưng ăn.

“Đương nhiên rồi, Ngưng Nhi lúc nào cũng rất lợi hại.” Nhóc con kiêu ngạo như chim khổng tước.

“Phải phải phải, nhóc con của ta là lợi hại nhất.” Đem Đoàn Mộc Ngưng đặt lên ghế, Phong Vô Uyên rót một ly trà cho y súc miệng: “Súc miệng đi, ta hâm nóng đồ ăn.”

“Cảm ơn Vô Uyên.”

Đoàn Mộc Ngưng uống một ngụm trà súc miệng, mắt nhìn Phong Vô Uyên mở lồng bàn, sau đó ngưng tụ một khối hồng quang nóng cháy trong tay đặt lên phía trên đĩa hương qua sao nhục ti (thịt bằm xào với dưa lê).

Hồng quang nóng cháy vừa lóe ra, đĩa thức ăn liền tỏa ra nhiệt khí nóng hầm hập.

Phong Vô Uyên cứ nhiên dùng hỏa chi linh cường đại của mình mà hâm nóng đồ ăn cho Đoàn Mộc Ngưng, nếu bị bọn người Hỏa chi linh thuật sư biết, nhất định sẽ tự mình đâm ngực, hô to thiên đạo bất công.

Đáng tiếc Đoàn Mộc Ngưng cục cưng nhìn Phong Vô Uyên vì mình mà hâm nóng đồ ăn, dĩ nhiên là phải khác rồi.

Bốc mấy miếng thức ăn cho vào miệng, khoe miệng Đoàn Mộc Ngưng dính mấy mẩu vụn đồ ăn, nhưng y lại không chú ý tới, đưa mắt nhìn Phong Vô Uyên.

“Nhìn cái gì, mau dùng bữa.” Lấy khăn thay nhóc con lau khoe miệng.

“Vô Uyên, mấy người Vô Cực ca ca cũng ở đây sao?” Ngoãn ngoãn tiếp tục dùng cơm, đôi mắt ngập nước, rất đáng yêu.

Tuy biết nhóc con đối với chuyện Phong Vô Cực là ca ca của Phong Vô Uyên cảm thấy rất kinh ngạc, nhưng nhóc con vẫn rất lễ phép gọi hần một tiếng “ca ca”.

“Không, hần cùng Thiên Nhan đi rồi.” Phong Vô Uyên lắc đầu.

“A, sao vậy?” Đoàn Mộc Ngưng lộ vẻ kinh ngạc.

“Hần đến cảnh cáo ta.” Ngữ khí vẫn thản nhiên như trước.

“Cảnh cáo?” Đoàn Mộc Ngưng không hiểu.

Là chuyện gì lại có thể khiến Phong Vô Cực từ nơi xa đến đây để cảnh cáo Phong Vô Uyên?

“Hình như sắp có họa.”

Ánh mắt hướng về phía cửa sổ, Phong Vô Uyên nói.

102. Chương 100: Bị Đánh Bất Tỉnh

Chậm rãi nuốt thức ăn, Đoan Mộc Ngưng nhìn nam nhân lạnh lùng hiện tại cư nhiên lại lộ ra chút vẻ mặt dăm chiêu.

“Vô Uyên, Vô Cực ca ca đã nói gì?” Mặt nhăn mày nháu, tiếp tục nhé đồ ăn thơm ngon vào miệng nhai, nhưng lời nói vẫn thực rõ ràng.

“Ách..... Không có..... Ngộ.....”

Phong Vô Uyên vừa mới quay sang mở miệng nói, liền bị một miếng dưa chui tọt vào miệng, chặn lời vừa chuẩn bị nói của Phong Vô Uyên.

“Ngưng Nhi mặc kệ Vô Cực ca ca nói cái gì với Vô Uyên, thuyền đến đâu cầu tự nhiên thẳng, Ngưng Nhi không thích bộ dáng hao tổn tinh thần của Vô Uyên như vậy.” Cẩn cẩn đôi dưa, Đoan Mộc Ngưng thì thâm với Phong Vô Uyên, bộ dáng cực đáng yêu.

“Ngưng Nhi, người.....” Nhìn bộ dáng đáng yêu của nhóc con, Phong Vô Uyên không biết nói gì.

“Đừng có mở miệng ra chỉ người rồi người, Vô Uyên không hợp với bộ dáng phiền não đâu.” Nhóc con buông dưa xuống, nhảy xuống ghế, sau đó bước đến bên người Phong Vô Uyên.

Phong Vô Uyên dĩ nhiên xót nhóc con chân trần đứng trên mặt đất, lập tức giơ tay ôm lấy nhóc.

“Chịu thua người rồi, ăn no chưa?” Đưa tay vuốt mái tóc dài của nhóc, Phong Vô Uyên nhẹ nhàng mở miệng nói.

Những chuyện phiền não kia làm sao có thể để cho Phong Vô Uyên lo lắng hơn cả sức khỏe của nhóc con chứ.

“Chưa no, Vô Uyên dứt.” Nhóc con lắc đầu, yêu cầu Phong Vô Uyên dứt mình ăn.

Biết nhóc con cố ý đánh gãy sự chú ý của hắn đến chuyện kia, Phong Vô Uyên cầm lấy dưa bắt đầu dứt nhóc con ăn.

.....

Sáng sớm hôm sau, lúc Phong Vô Uyên, Đoan Mộc Ngưng, Huyền Nguyệt Trừng, Mộ Niệm Hựu, Mộc Thương Lăng và hai đứa nhóc Địa Tinh tụ họp lại một chỗ, không khí bốn phía đột nhiên trở im lặng dị thường.

Đoan Mộc Ngưng thích náo nhiệt, chịu không nổi nhất chính là cái không khí im lặng quỷ dị này.

Mi nhần lại, nhóc con rút cuộc bạo phát, giơ tay lên, hung hãn vỗ mặt bàn một phát.

“A —”

Cái bàn kêu ầm một tiếng cộng thêm tiếng hét kinh thiên kia nháy mắt đã làm cho cả đám người trong phòng giật mình, dĩ nhiên là trừ Phong Vô Uyên đã quá biết Đoan Mộc Ngưng ra.

“Nhóc con, được rồi.” Phong Vô Uyên thản nhiên mở miệng, bưng ly trà nóng uống một ngụm, ngăn ngừa nhóc con phát điên khiến cho những người khác trong điểm chú ý.

“Các người thật là, có phải tới ngày tận thế đâu mà trưng ra cái mặt nát bét như thế kia!!” Trùng mắt nhìn Huyền Nguyệt Trùng và Mộc Thương Lăng cũng đã biết chân tướng chuyện Phong Vô Cực nói cho Phong Vô Uyên biết, Đoan Mộc Ngưng chu miệng: “Vô Uyên, kể ngày hôm qua Vô Cực ca ca nói cái gì đi.”

Hừ, biết vậy y đã không thêm ngủ rồi.

Liếc mắt nhìn Đoan Mộc Ngưng một cái, Phong Vô Uyên không lên tiếng, xuất ra tín hàm đưa tới trước mặt hai đứa nhỏ Địa Tinh.

Huynh đệ hai người nhìn tín hàm trước mặt lại quay sang nhìn nhau, sau đó ngẩng đầu nhìn Phong Vô Uyên.

“Phong đại ca, đây là....”

“Đây là nội dung nhiệm vụ mà phụ thân các người ủy thác cho ca ca của ta.” Phong Vô Uyên thần nhiên mở miệng.

“Nhiệm vụ phụ thân ủy thác?” Khải Liêm sững sờ, mở tín hàm ra, đọc nội dung trong đó.

“Tín hàm nhiệm vụ này cũng là thư cho huynh đệ các người.” Phong Vô Uyên nói: “Lôi tộc liên minh với Hồ tộc, bắt Địa Tinh tộc là vì muốn bọn họ chế tạo vũ khí, nhưng phụ thân các người cương quyết không chịu chế tạo binh khí, vì thế, Lôi tộc muốn bắt luôn cả hai huynh đệ các người.”

“Đúng vậy, nếu bắt được Khải Liêm và Khải Nhi đồng nghĩa với việc có thể uy hiếp được toàn bộ Địa Tinh tộc, ép buộc bọn họ chế tạo vũ khí cho chúng.” Mộ Niệm Hựu tuy không giống như Đoan Mộc Ngưng từ nhỏ cũng đã nhận được một nền giáo dục đặc biệt, nhưng y cũng không có ngốc, chỉ cần nghe Phong Vô Uyên nói, Mộ Niệm Hựu liền hiểu ra vấn đề.

“Đúng là như vậy.” Huyền Nguyệt Trùng vuốt tóc Mộ Niệm Hựu: “Niệm Nhi của ta thực thông minh.”

Lời khen của Huyền Nguyệt Trùng khiến cho Mộ Niệm Hựu đỏ mặt, sau đó giận dữ trừng mắt với hấn một cái.

“Không đứng đắn.”

Nam nhân luôn trầm ổn lại có thể như vậy, Phong Vô Uyên và Đoan Mộc Ngưng sớm đã quen, Khải Nhi còn nhỏ dĩ nhiên không hiểu chuyện tình yêu, chỉ có Khải Liêm và Mộc Thương Lăng là nhất thời đỏ mặt.

“Được rồi, đừng nháo.” Phong Vô Uyên nhún mắt, có điểm ngoài ý muốn.

“Vô Uyên, người.... Người tính làm thế nào?” Đoan Mộc Ngưng quay sang nhìn Phong Vô Uyên.

“Ngưng Nhi và Tiểu Niệm đều quay về Phượng tộc đi, Thương Lăng dẫn hai đứa về!!” Phong Vô Uyên thần nhiên uống một ngụm trà.

“Phượng Quân!!” Mộc Thương Lăng lộ vẻ kinh ngạc.

Mộc Thương Lăng biết Phong Vô Uyên luôn yêu thương Đoan Mộc Ngưng, cho tới bây giờ đều cứ như hình với bóng, hiện tại lại biểu hấn dẫn Đoan Mộc Ngưng và Mộ Niệm Hựu rời đi, hay là.....

“Ta không cần!!” Đoan Mộc Ngưng cự tuyệt. “Ta muốn cùng đi với Vô Uyên.”

Đoan Mộc Ngưng không phải đứa ngu ngốc, Phong Vô Uyên muốn y và Mộ Niệm Hựu rời đi chính là muốn tự mình mạo hiểm.

Hừ, y mới không cho Vô Uyên làm liều mạng như thế đâu.

“Không được, Thương Lăng, dẫn hai đứa đi đi!!” Sắc mặt trầm xuống, Phong Vô Uyên cương quyết nói.

“Trùng!!” Mộ Niệm Hựu bên cạnh cũng khinh hô lên tiếng, đôi mắt lườm trừng nhìn Huyền Nguyệt Trùng.

Đối với ánh mắt cầu xin của Mộ Niệm Hựu, Huyền Nguyệt Trùng xoay mặt không dám nhìn y.

“Người.... Phong Vô Uyên, Tiểu Lăng Lăng là người của ta, người là tộc trưởng Phượng tộc không thể ra lệnh cho hấn!!” Phong Vô Uyên cương quyết chống lại y, Đoan Mộc Ngưng giận đến đỏ mặt.

Đừng nhìn y bình thường thích đi gây sự, lại đơn thuần, nói như thế nào thì người ta cũng có lão ba cực kỳ cơ trí khôn khéo, ngay cả phượng hoàng Đao Mộc Thanh Tôn còn cười được, thân là con hắc, đương nhiên cũng được di truyền tính khôn khéo của phụ thân rồi.

Nhóc giận tới mức nhảy dựng lên, một chân dẫm lên mặt bàn, hai mắt bốc lửa.

Đôi mắt tinh nhuệ khẽ nhú lại, Phong Vô Uyên thản nhiên nhìn cái chân đang dẫm mặt bàn của nhóc con, khóe miệng gợi lên chút cười lạnh.

Nhìn biểu tình của Phong Vô Uyên, Đao Mộc Ngưng trong lòng cả kinh, không biết vì sao tim lại đập rất nhanh.

Vô Uyên như vậy y chưa từng gặp qua.... Khiến y vừa sợ lại vừa yêu.

“Nhóc con kia, ngươi nghĩ ta không có cách để bắt ngươi trở về sao?” Thanh âm thản nhiên, rõ ràng là cực nhẹ nhàng, nhưng lại làm cho mọi người lâm vào kinh hãi.

“Ta.... Ta.... Ta....” Đứa bé lập tức bị dọa, run rẩy, cho dù lá gan nhóc con có lớn, nhưng cũng bị Phong Vô Uyên dọa không nhẹ, bắt quá rất nhanh lên “trọng trấn hùng phong”, chống nạnh giống y chang con gà chọi, trừng mắt nhìn Phong Vô Uyên: “Ta không quay về, ta muốn đi theo ngươi, rồi sao? Muốn gì!!!”

Thập phần có khí thế.

“Sao?” Hai mắt nhú lại, một trận gió rất nhanh xẹt qua, không có ai nhìn thấy Phong Vô Uyên rút cục ra tay như thế nào cả.

“Tiểu Ngưng!!”

“Các chủ!!”

Mộ Niệm Hựu và Mộc Thương Lăng vừa kêu lên, nhóc con gà chọi khí thế mười phần kia lập tức mềm nhũn ngã xuống trong lòng Phong Vô Uyên.

“Thương Lăng, dẫn y và Tiểu Niệm đi chờ tin tức của chúng ta.” Lưu luyện nhìn đứa nhỏ bị mình đánh ngất, Phong Vô Uyên thấp giọng ra lệnh.

“Vâng, Thương Lăng đã biết.” Đưa tay tiếp nhận đứa bé Phong Vô Uyên trao lại, Mộc Thương Lăng gật đầu, sau đó nhìn sắc mặt ngưng trọng của Phong Vô Uyên: “Phượng Quân, ngươi cũng biết tính tình của Các chủ, nếu y tỉnh lại....”

Đao Mộc Ngưng tuy bình thường nói chuyện rất tốt, mỗi lần cùng hạ nhân chơi đùa đều không phân biệt thân phận chủ tớ, bởi vậy vô luận là ở Phượng tộc hay ở ‘Tuyệt’, mọi người đều thích đứa nhỏ thiện lương này.

Chẳng qua bình thường tính tình đứa nhỏ này đều quật cường, cương ngạnh, cho dù có mười cái đầu rồng cắn nín lại cũng đều không thể nín.

“Đánh ngất cũng được, kẻ đơn cũng tốt, chỉ cần y nháo, ngươi muốn làm gì cũng được.” Phong Vô Uyên thản nhiên nói, bắt quá sắc mặt vẫn lạnh lùng: “Nhưng không được để y bị thương.” (Anh nghĩ thuốc mê không gây hại cho thần kinh hắc anh, còn có đánh ngất cũng bị bầm nhá. Rõ ràng là làm khó cho bạn Lăng nhà tớ >”

103. Chương 101: Truy Nã

Mộc Thương Lăng đem Đao Mộc Ngưng đi, Phong Vô Uyên và Huyền Nguyệt Trừng cùng hai nhóc con Địa Tinh cũng lập tức thu thập hành lý rời khỏi khách điểm.

Bởi vì Hỏa Vân và Bạch Hồ thật sự quá mức dẫn nhân chú mục, hơn nữa còn có hai đứa nhỏ đi theo, phải lo lắng đủ điều, vì thế Phong Vô Uyên liền đi thuê một chiếc xe ngựa.

Không biết có phải vì Đoan Mộc Ngưng không có ở bên cạnh hay không, hay là Phong Vô Uyên thực sự không thích ở gần người khác, Phượng Quân đại nhân tôn quý cư nhiên tình nguyện ra ngoài đánh xe ngựa. [Ngư Ngư: Vô Uyên giận rồi!!]

Huyền Nguyệt Trừng chui ra khỏi xe liền thấy Phượng Quân đại nhân đang đánh xe đưa mắt nhìn xa xa.

“Nhớ nhóc con kia sao?” Ngồi xuống ngay bên cạnh, nhìn sườn mặt hoàn mỹ của Phong Vô Uyên.

“Người lúc đó chẳng phải.....”

“Ha ha.”

Nếu không phải hành trình đến Hồ tộc lần này thật sự rất nguy hiểm, bọn họ cũng sẽ không bắt hai đứa nhỏ kia quay về.

“Đợi tới lúc Ngưng Nhi tỉnh lại, nhất định sẽ cực kỳ tức giận.” Phong Vô Uyên mở miệng nói, trong mắt hàm chứa ý cười.

“Người đúng là có phúc mà không biết hưởng.” Nhìn đôi mắt chứa đầy ý cười của Phong Vô Uyên, Huyền Nguyệt Trừng cũng nhớ đứa nhỏ trong lòng của mình: “Vẫn là nhanh chóng đem chuyện xử lý tốt hết đi, sau đó quay về.”

“Àn.”

Hy vọng nhóc con trong thời gian này ngoan ngoãn một chút.

Chính là nhóc con có thể ngoan ngoãn được sao? Đáp án này chỉ có ông trời cùng nhóc đó biết.

.....

“A — quá phạm rồi —”

Một trận kinh thiên động địa quỷ khóc thần sầu phát ra từ trong phòng ở một tứ hợp viện (bốn dãy nhà hợp lại thành hình vuông hay chữ nhật tạo thành một cái phủ nho nhỏ) vang lên, ngay sau đó là tiếng đập đồ đạc.

Nghe được tiếng bạo động kinh khủng ở trong phòng truyền ra, thị nữ bưng điểm tâm đứng ở ngoài cửa sợ tới mức toàn thân phát run.

Không phải nói Tiểu Các chủ tính tình tốt lắm sao? Hiện tại đây là tình huống gì a???

Oành —

Trong lúc thị nữ đang nghĩ nghĩ, trong phòng lại truyền tới một trận nổ kịch liệt, thị nữ mặt mày xanh lét, lập tức bưng điểm tâm chạy trốn chết.

“Đại nhân, cứu mạng a!!!”

Mộc Thương Lăng sáng sớm mới mặc xong quần áo, chợt nghe thấy tiếng la thất thanh của thị nữ.

Mộc Thương Lăng khẽ thở dài, không cần nghĩ cũng biết cái người làm cho thị nữ kia hét tới kinh thiên động nhân kia là ai rồi.

Mở cửa ra liền thấy thị nữ chạy trốn thở hổn hển quỳ trên mặt đất, gương mặt đỏ bừng bừng, nhưng điểm tâm đang bưng một chút cũng không bị đổ ra ngoài, đủ để thấy thị nữ này thực không đơn giản.

Kỳ thực tứ hợp viện này chính là một trong những khu căn cứ thu thập tình báo của “Tuyệt”, vì để che dấu thân phận, cho nên mới làm thành một tòa nhà cực kỳ bình thường.

Ngày trước Phong Vô Uyên yêu cầu hắc mang Đoan Mộc Ngưng trở lại Phượng tộc, vì sợ Đoan Mộc Ngưng giữa đường tỉnh lại náo loạn, cho nên hắc trực tiếp mang y tới đây, quả thực Các chủ nhà bọn họ vừa tính liền nháo tới điên cuồng.

“Tiểu Các chủ đã tỉnh!?”

“Bẩm đại nhân, Các chủ tỉnh, nhưng phòng Các chủ đã sắp phá hư rồi..... Nô tỳ.....” Thị nữ nhớ tới trận nổ trong phòng lúc nãy, toàn thân không khỏi phát run.

Ngày hôm qua, nàng và một đám thị nữ thấy đại nhân ôm Các chủ vào cửa, Các chủ thực đáng yêu a....

Hơn nữa, vì nàng bốc thăm trúng, được phép hầu hạ Tiểu các chủ, trong lòng còn vui vẻ.....

“Ta đi nhìn xem, đưa điểm tâm cho ta..... Còn có, người đi xem Mộ công tử đã tỉnh lại chưa, nếu đã tỉnh thì liền.... kêu y tới chỗ Tiểu Các chủ.” Đau đầu a.

Tiểu Các chủ rất ít khi phát điên, nhưng mỗi lần bộc phát thì chỉ có Phượng Quân mới không chế nổi y.... Chẳng lẽ thực sự phải kê đơn cho y ngủ mê rồi lôi y về Phượng tộc thật sao?

Không thể ý đến thị nữ đã rời đi, Mộc Thương Lăng bưng điểm tâm đi tìm Đuan Mộc Ngưng.

“Các chủ, thuộc hạ đem điểm tâm tới.”

Oanh –

Đáp lại câu nói hần là một tiếng nổ, theo sau chính là một cái ghế phá nát cửa bay qua đỉnh đầu Mộc Thương Lăng, nếu mà bay thấp hơn nữa tắc, Mộc Thương Lăng khẳng định cái đầu của mình nhất định nát bét.

“.....” Cơn tức này ghê gớm thật....

“Bước vào.” Thanh âm thúy thúy của đứa nhỏ vang lên, cực kỳ tức giận.

Đẩy cửa bước vào, ánh vào mắt Mộc Thương Lăng là căn phòng hỗn loạn như mới vừa bị cơn lốc quét qua, ngoài cái giường Đuan Mộc Ngưng đang ngồi, toàn bộ đồ đạc bài trí trong phòng đều hoàn toàn thay đổi, đủ để thấy nhóc con lần này thực sự động khí (tức giận).

Tiểu Các chủ tức giận thực đúng là không phải khùng bố bình thường, bản thân hần còn không thể tưởng tượng nổi nhóc con này như thế nào có thể phá banh hết toàn bộ mọi thứ như vậy a.

“Tiểu các chủ, nên dùng điểm tâm, ngày hôm qua người không có dùng bữa, nhất định là đói bụng rồi.” Mộc Thương Lăng thu liễm, tận lực khiến mình không nhìn tới đám hỗn loạn trước mắt.

“Ra về.” Ngồi ở trên giường, nhóc con bọc chăn thuận miệng nói ra hai từ.

“A.....” Ra về? Ra về ở chỗ nào?

Đuan Mộc Ngưng vừa nói, Mộc Thương Lăng mơ hồ, đưa mắt nhìn quanh phòng, cuối cùng dừng ở cái bàn gãy hết bốn chân.

Không chú ý tới biểu tình cứng ngắc của Mộc Thương Lăng, nhóc con chậm rãi mở miệng: “Đây là làm sao?”

Hôm qua bị Phong Vô Uyên đánh ngất, hôm nay vừa mở mắt liền phát hiện mình đang một nơi xa lạ, cách bày trí ở đây không phải như trong khách điểm, nhưng cũng không phải kiểu cách trong Phượng điện.

Kết quả, Đuan Mộc Ngưng lại nhớ tới Phong Vô Uyên cư nhiên dám đánh ngất mình, bắt đầu bốc hỏa, vì vậy, mọi thứ trước mắt đều được trưng dụng làm vật cho y trút giận, kết quả là, căn phòng sạch sẽ sáng sủa biến thành căn phòng tan hoang giống như có bão cấp 12 mới vừa đi ngang qua.

“Bẩm Các chủ, đây là một tứ hợp viện ‘Tuyệt’ dùng để thu thập tình báo.” Phất tay để một thị nữ đứng ngoài cửa dọn dẹp phòng lại một lần nữa, Mộc Thương Lăng đáp: “Cách Kính Việt Thành chỉ có nửa ngày đường.”

“Nửa ngày, sau khi dùng cơm liền trở về Kính Việt Thành tìm Vô Uyên.” Một cước đá văng cái chăn trên người, Đuan Mộc Ngưng chậm rãi mở miệng.

“A..... Nhưng mà Phượng Quân.....” Bảo thuộc hạ mang người về Phượng tộc nha.

“Không quay về.” Mộc Thương Lăng còn chưa nói xong, Đuan Mộc Ngưng đã lập tức mở miệng đánh gãy, đôi mắt trong veo như nước quý dị nhìn hần: “Ta muốn trở về.”

“Phượng Quân nhất định sẽ bẻ xương ta.”

“Người muốn đưa ta đi tìm Vô Uyên, hay muốn chỗ này thành bình địa?” Mặc thêm quần áo, nhóc con nhìn thẳng vào Mộc Thương Lăng, hoa hoa lệ lệ uy hiếp.

“Tiểu Các chủ, xin giờ cao đánh khẽ a, nếu nơi này bị ngài san thành bình địa, Tuyệt Trần sẽ giết ta mất.” Mộc Thương Lăng thiếu chút nữa đã suy sụp hoàn toàn.

[Đường chủ Tuyệt Trần mỹ nhân phụ trách tài vụ của ‘Tuyệt’.]

Đem nơi này san thành bình địa, nếu trước mặt là đứa nhỏ khác hẳn có thể không tin, nhưng năng lực của Đoan Mộc Ngưng có bao nhiêu cường hãn, hẳn đã nhất thanh nhị sở (biết rõ ràng), đừng nói là một tòa tứ hợp viện, một tòa thành muốn san thành bình địa cũng là khả năng nằm trong tầm với.

Tiểu Các chủ của bọn họ không phải là đứa nhỏ bình thường.

“Người nếu sợ bị Vô Uyên bẻ xương, có thể không cần đi theo, ta gọi người khác đi cùng là được.” Chậm rì rì mang giày vào.

“Không không không, thuộc hạ không sợ, thuộc hạ muốn đi cùng.” Mộc Thương Lăng trong lòng rơi lệ.

Phong Vô Uyên là loại người khủng bố còn muốn khủng bố hơn, hẳn đã không thể đem Tiểu Các chủ trở về Phượng tộc, nếu lại để y đi một mình với người khác, lỡ phát sinh cái gì vạn nhất, xương hẳn không phải chỉ bị bẻ gãy thôi đâu, Phong Vô Uyên sẽ trực tiếp nghiền luôn người hẳn ra thành tro đó.

Hơn nữa Lôi tộc.... Còn có nam nhân kia cũng làm cho hắn cực để ý....

Nghĩ nghĩ, Mộc Thương Lăng tự dưng đỏ mặt, sau đó khuôn mặt nhưng bâng phối màu không ngừng biến hóa.

Đoan Mộc Ngưng nhìn nam nhân đang bừng điểm tâm sắc mặt không ngừng biến hóa, cảm thấy rất thú vị.

Tiểu Lăng Lăng của y hình như có điểm không được bình thường.

“Tiểu Lăng Lăng.” Mỉm cười, Đoan Mộc Ngưng khẽ gọi.

Nào biết mật thám đại nhân thông minh cũng có lúc ngẩn người xuất thần, không kịp phản ứng.

“Tiểu Lăng Lăng!!” Một tiếng rống thanh thúy của sư tử Hà Đông từ cái miệng nhỏ nhắn phun ra, khiến nguyên đám chim chóc đậu trên cây sợ bay tán loạn.

“Vâng!!” Hoàn hồn, Mộc Thương Lăng quỳ xuống: “Xin hỏi Tiểu các chủ có gì phân phó?”

Nhìn Mộc Thương Lăng quỳ xuống, Đoan Mộc Ngưng khẽ nhú mày, âm thầm thở dài một hơi.

Không biết Tiểu Lăng Lăng có tâm sự gì, cứ nhiên lại có thể khiến cho hắn phân thần đến vậy.

Hình như từ lúc hắn giả làm Vô Uyên đến Phong Duyên Thành, sau đó đột nhiên lại chạy về, đã bắt đầu trở nên kỳ quái.

“Không có gì, ta đói bụng, ra ngoài tiểu đình dùng bữa đi.” Đoan Mộc Ngưng nhảy xuống giường, ra ngoài.

“Vâng.” Đứng dậy đi theo Đoan Mộc Ngưng, Mộc Thương Lăng trong lòng không ngừng ra lệnh bắt buộc mình không được ngẩn người nữa.

Sáng sớm đập phá phòng, đem tức giận phát tiết ra ngoài, Đoan Mộc Ngưng lại khôi phục dáng vẻ lười biếng thường ngày, một tay nâng cầm một tay dùng thìa múc một muỗng cháo cho vào miệng.

“Đầu bếp ở đây nấu cũng ngon ha.”

“Tiểu các chủ thích là tốt rồi.” Nhìn thấy Đoan Mộc Ngưng ngoan ngoãn dùng bữa, Mộc Thương Lăng buông lỏng tâm tình.

Nhưng mà, mật thám đại nhân hoàn toàn không thể tưởng tượng được câu tiếp theo của nhóc con khiến hắn lại muốn suy sụp lần hai.

“Hạ lệnh xuống, bảo người truy nã Vô Uyên và hồ ly đại ca!!”

104. Chương 102: Tuần Ưng

“Phái người truy nã Vô Uyên và Hồ Ly ca ca!!”

Ăn thêm một muỗng cháo, nhóc con thông thả nói, khiến mật thám đứng bên cạnh thiếu chút đã té xỉu.

“Này..... tiểu công tử, này..... này không ổn!!” Thật vất vả mật thám đại nhân mới đứng lên lại được lập tức lên tiếng ngăn cản hành vi điên cuồng của nhóc con.

Lệnh ‘truy nã’ ở ‘Tuyệt’ chính là đại biểu cho lệnh truy sát đối tượng chạy trốn, sau khi ‘lệnh truy nã’ được truyền xuống, đoàn sát thủ ‘Tuyệt’ sẽ triển khai hành động vây bắt, một khi đã xác định mục tiêu sẽ bắt đầu truy sát.

Tiểu Các chủ nhà hần cứ nhiên lại nói ra cái mệnh lệnh như vậy.

Hắn không phải sợ Phượng Quân đại nhân cường đại dị thường kia có cái gì vạn nhất, hắn chỉ sợ nhóm sát thủ lĩnh mệnh ‘truy nã’ này sẽ bị Phong Vô Uyên đánh bọn họ như từ từ chết cho tới bị thương thôi.

Năng lực của Phong Vô Uyên, hắn đã tự mình nghiệm qua rồi.

“Sao lại không ổn?” Nhóc con đối với cái việc mình vừa làm không cảm thấy có gì không ổn, mở to đôi mắt trong veo như nước nhìn mật thám.

“Cái kia ‘lệnh truy nã’ chính là ‘lệnh truy sát’, ngài không sợ Phượng Quân sẽ bị thương sao?” Mộc Thương Lăng áp dụng chính sách dụ dỗ.

“Vô Uyên sẽ không bị thương.” Tiếp tục ăn cháo, dáng điệu bình tĩnh điềm đạm, đối với năng lực của Phong Vô Uyên hoàn toàn tràn ngập tự tin.

Mộc Thương Lăng bị sự tự tin của Đao Mộc Ngưng làm cho ghen hòng, suy tư một lát, rốt cục cũng tìm lại được thanh âm của mình.

“Tiểu Các chủ, người cũng biết năng lực của Phượng Quân đại nhân lợi hại như thế nào đi?”

“Đương nhiên.” Chu miệng nói, Đao Mộc Ngưng ra vẻ đương nhiên.

“Chính là bởi vì Phượng Quân đại nhân quá lợi hại, nếu có hơi vô ý một chút, đám người sát thủ truy nã của chúng ta bị đả bại thì làm sao bây giờ?” Mộc Thương Lăng chọn chọn mi: “Nếu để da thịt bị thương thì không sao, nhưng nếu vạn nhất Phượng Quân không cẩn thận đem bọn họ....” Nói xong, làm động tác cắt cổ.

Nhìn động tác của Mộc Thương Lăng, Đao Mộc Ngưng khẽ nhăn mi, động tác ăn cháo cũng dừng lại.

“Sẽ không như vậy đâu!!” Nhóc con chớp chớp mắt.

Đao Mộc Ngưng tin Phong Vô Uyên tuyệt đối không phải là loại người thích giết người, vì thế mà lộ ra biểu tình “hoài nghi” với Mộc Thương Lăng.

Nhóc con tuy rằng thông minh, nhưng cũng chỉ là một đứa nhỏ đơn thuần không hiểu thế sự, hơn nữa lại được Phong Vô Uyên yêu thương, so với đứa nhỏ khác, Đao Mộc Ngưng tâm tư còn muốn đơn thuần hơn, cho nên đối với thế giới người lớn như bọn hắn, Đao Mộc Ngưng rõ ràng là không có hiểu.

“Tiểu Các chủ, Phượng Quân là người chức cao vọng trọng, một khi sinh mệnh gặp phải nguy hiểm, hắn sẽ lựa chọn cách giải quyết hết thảy nguy cơ đang uy hiếp bản thân.” Mộc Thương Lăng vuốt tóc Đao Mộc Ngưng.

“Sẽ như thế sao?” Đao Mộc Ngưng nhăn mặt, bộ dáng thật đáng yêu.

“Sẽ.” Mộc Thương Lăng nhẹ nhàng gật đầu.

Ngẩng mặt nhìn Mộc Thương Lăng, Đao Mộc Ngưng khẽ cắn môi.

“Ta không muốn bọn họ bị thương, lại càng không muốn bọn họ chết, cũng không muốn Vô Uyên giết người.”
Đoan Mộc Ngưng khẽ nói.

Tuy nhóc con thích đùa giỡn, cũng thích gây sự phiền toái, nhưng so với người khác thì thiện lương hơn hẳn, y sẽ không bởi vì thú vui đùa giỡn của mình mà thương tổn tới sinh mệnh của người khác, bởi vậy mọi người mới thích đứa nhỏ này.

Lúc Đoan Mộc Ngưng và Mộc Thương Lăng thương nghị, Mộ Niệm Hựu đã đến ngay trước sân.

“Tiểu Ngưng.”

Nhóc con đang ăn điểm tâm sừng sốt, đột ngột quăng thìa đi nhảy bổ tới.

“Ha ha, ngoan ngoan.” Tiếp được đứa nhóc nhảy bổ về phía mình, Mộ Niệm Hựu khẽ cười nhẹ, vuốt tóc Đoan Mộc Ngưng.

Đoan Mộc Ngưng bị Phong Vô Uyên đánh ngất, để cho Mộc Thương Lăng đem đi, y nhất định là rất thương tâm, hiện tại lại làm nũng với Mộ Niệm Hựu, rõ ràng là trong lòng còn ghen khí mà.

“Tiểu Niệm Niệm, đợi lát nữa chúng ta đi tìm Vô Uyên.” Lôi Mộ Niệm Hựu bước vào trong tiểu đình, Đoan Mộc Ngưng còn thật sự nói.

“Nhưng mà.... Nếu bị Phong ca ca biết, cũng sẽ bị đuổi về thôi.” Mộ Niệm Hựu nhăn mặt nhăn mày.

Tuy y cũng không muốn rời khỏi Huyền Nguyệt Trùng, bất quá Phong ca ca yêu thương Tiểu Ngưng đến vậy mà cũng đánh ngất để nhóc con trở về, như vậy hành động đến Hồ tộc lần nữa xem ra đã thay đổi, càng lúc càng trở nên nguy hiểm hơn.

Vì vậy, Phong ca ca mới dám ra tay đánh ngất Tiểu Ngưng cao ngạo, dám làm cho Tiểu Ngưng tức giận, hẳn tình nguyện để Tiểu Ngưng an toàn chờ trong Phượng tộc.

“Hi hi, đi theo hẳn, hẳn nhất định sẽ không phát hiện a!!” Nhóc con đắc ý dào dạt cười khê, hiển nhiên đã nghĩ ra được cái chủ ý quỷ gì rồi.

“Nhưng người cũng biết năng lực của Phong ca ca và Trùng rồi mà, không để cho bọn họ phát hiện ra, thực khó nha.” Mộ Niệm Hựu buông thông tay xuống, tỏ vẻ cái chuyện kia căn bản là không thể nào làm được.

Mộ Niệm Hựu vốn là một đứa nhỏ bình thường, bất quá sau khi bước vào thế giới này, mỗi ngày đều đi theo bên người Huyền Nguyệt Trùng, cùng hắn tu tập pháp thuật, cho nên cũng có chút thành tựu.

Chẳng qua y nhập môn quá muộn, dù có Huyền Nguyệt Trùng làm “sư phụ” vĩ đại chỉ dạy, như tu tập thuật pháp cũng chỉ đủ bảo hộ cho chính mình, không giống như Đoan Mộc Ngưng từ nhỏ đã được huấn luyện.

“Nga ha ha a.” Nhóc con giơ một tay, cười quái dị: “Chuyện giám thị như vậy giao cho kẻ khác làm là được rồi, không nhất thiết phải là chúng ta, chúng ta chỉ cần ở trong phạm vi an toàn lảng lảng đi theo là được, đợi đến được Hồ tộc, bị Vô Uyên phát hiện cũng không khả năng đuổi chúng ta trở về, nga ha ha a!!!”

“.....”

Nghe tiếng cười quái dị, Mộ Niệm Hựu và Mộc Thương Lăng nhất thời không nói được gì.

[Tiểu Ngưng] Tiểu Các chủ..... Thật là quá điên cuồng.

“Nhưng mà..... Tiểu Các chủ, người cũng biết hai vị tộc trưởng đại nhân không phải là ngọn đèn cạn dầu (ý bảo hai anh không có năng lực), ‘Tuyệt’ chúng ta tuy tập hợp rất nhiều cao thủ có khả năng dò thám cao, nhưng nếu phải so chiêu với hai vị tộc trưởng, nhất định sẽ thua.” Mộc Thương Lăng buồn bực a, tuy không muốn thừa nhận, nhưng sự thật vẫn là sự thật. “Hơn nữa, người cũng biết, Phượng Quân có năng lực ‘đặc thù’.”

Mộc Thương Lăng cố ý nhấn mạnh hai chữ “đặc thù”, đủ để thấy hẳn biết nguyên nhân Phong Vô Uyên không thích gần người.

“Ta có nói là sai người đi theo dõi sao?” Khẽ nhăn mày, Đoan Mộc Ngưng cười đến đắc ý.

“Không cho người đi theo dõi, người dùng cái gì để theo dõi?” Mộ Niệm Hựu sửng sốt, không rõ Đao Mộc Ngưng đang muốn gì.

Hôm nay Tiểu Ngưng thực sự là kỳ quái, luôn nói những điều kì quái, sẽ không phải là do bị Phong ca ca đánh đến ngu luôn chứ?

Đương nhiên Mộ Niệm Hựu không có lá gan đem suy nghĩ của mình nói ra, bằng không nhóc con kia nhất định sẽ phát điên.....

“Dùng thứ kia.....” Đưa tay mảnh khảnh chỉ lên trời, mắt Đao Mộc Ngưng lóe sáng, bộ dáng tự tin đến lóa mắt.

Nhìn theo tay Đao Mộc Ngưng chỉ, Mộ Niệm Hựu và Mộc Thương Lăng nhìn thấy chính là con chim cực lớn đang bay ở trên trời.

Chim ưng này chưa từng trải qua huấn luyện, cũng không phải là ma thú gì gì đó, chỉ là con chim bình thường đến không thể bình thường hơn, hơn nữa còn là đại ưng núi tính cách cao ngạo lại hung mãnh.

“Tiểu Các chủ, chỉ là con chim ưng thôi mà.” Mộc Thương Lăng nhăn mặt nhăn mày.

“Đúng là chim ưng.” Tay khẽ phất, Đao Mộc Ngưng gọi lên một tia cười nhạt: “Tiểu Lăng Lăng, người nói xem con bồ câu của ta có phải là bồ câu bình thường không?”

Bị Đao Mộc Ngưng hỏi như vậy, Mộc Thương Lăng mới nhớ tới con chim bồ câu trắng y thường dùng để truyền tin cho hắn.

Con chim bồ câu kia chưa từng trải qua huấn luyện, không giống như bồ câu đưa tin thu thập tình báo của ‘Tuyệt’, nhưng mỗi lần bồ câu kia mang tín hàm của Đao Mộc Ngưng đều giao cho đúng người.

Nếu Đao Mộc Ngưng hiện tại không cố ý khơi mào vấn đề này, bọn họ đúng là không có chú ý tới.

“Kia không phải do Các chủ huấn luyện ra sao?”

“Ta chỉ nói cho nó biết chỗ của ‘Tuyệt’, bên trong đó có ai, bộ dáng như thế nào, chỉ như thế thôi.” Khóe miệng gọi lên tia cười nhạt, Đao Mộc Ngưng cho hai ngón tay vào trong miệng, huýt lên một tiếng.

Ngao –

Giống như đáp lại tiếng huýt sáo của Đao Mộc Ngưng, đại ưng đang vỗ cánh bay cao trên trời động nhiên bay về phía Đao Mộc Ngưng.

“Tiểu Các chủ!!”

“Trời ạ!”

Đối với một màn kì lạ này, Mộ Niệm Hựu và Mộc Thương Lăng đều lâm vào một trận kinh dị.

“Ngoan.”

Vươn tay ra, đại ưng kia đập đập cánh liền đáp lên tay Đao Mộc Ngưng, tính cách rõ ràng hung tàn, hiện tại lại nhu thuận như con chim sẻ.

Đao Mộc Ngưng gãi gãi cổ đại ưng khiến đại ưng cúi đầu kêu lên một tiếng thoải mái.

“Tiểu Các chủ.... Người lợi hại quá, người làm như thế nào vậy?” Mộc Thương Lăng thân là mật thám lại hiếm khi lại lộ vẻ kinh dị như lúc này: “Này rốt cục là thuật pháp gì a.”

“Đây không phải thuật pháp, đây là năng lực tự thân ta có được.” Cầm lấy một miếng thịt để trước mặt đại ưng, Đao Mộc Ngưng không thèm để tâm đến người kia.

Thân là phượng hoàng con, y có một nửa huyết thống thần thú, hơn nữa người ba ba nhân loại của y cũng không phải là cái dạng tầm thường, cho nên đối với loài động vật, y dĩ nhiên có thể nghe hiểu tiếng chim, chỉ huy chúng nó vì mình làm việc, so với những thứ khác còn muốn dễ dàng hơn.

105. Chương 103: Cải Trang Lần Hai

Lộc cộc lộc cộc—

Tiếng bánh xe ngựa lăn đều lăn đều trên đường, rất nhanh đã ra khỏi khu rừng rậm rạp, tiến vào một cánh đồng hoang vắng.

Nơi đây hoang vắng đến mức trên mặt đất không hề có lấy một cọng cỏ xanh tươi, giống như đã bị cái gì đó ăn mòn hết, cây cối đều héo khô, trụi lủi, vàng cháy.

Phải xuyên qua cánh đồng khô này mới có thể tiến vào Tây đại lục, chỉ cần đi qua đây là có thể tới được bộ tộc cường đại nhất tại phía Tây đại lục, Hồ tộc của tam đại tộc Thiên Vực.

“Rất nhanh sẽ tới Hồ tộc.” Dựa người vào mã xa (xe ngựa), Huyền Nguyệt Trừng nhìn một mảnh hoang vu trước mắt, thần nhiên nói.

“Đúng vậy.” Phong Vô Uyên ngồi bên kia thần nhiên đáp lại, không có Đoan Mộc Ngưng ở bên người, sự ôn nhu của hắn cũng biến mất.

Ngao —

Ngay lúc cả hai người trở nên trầm mặc, một con chim ưng đang bay lượn phía chân trời đột nhiên kêu lên, không biết từ lúc nào lại có một con chim ưng bay theo sau.

Đại ưng ở trên không xoay người vỗ vỗ cánh, sau đó đáp xuống một cái cây đại thụ đã khô héo, đôi mắt ưng sắc bén nhìn xe ngựa không chớp mắt.

Phong Vô Uyên ngồi trên xe ngựa khẽ nhắm mắt đột ngột mở to, đôi mắt đỏ như lửa chiếu thẳng vào con đại ưng đang đậu ở bên kia.

Ngao ngao!!

Đại ưng đậu trên đại thụ khô nhìn thấy nguy hiểm đang đến gần, nháy mắt đã không kịp né tránh, cứ như vậy đã bị một vòng ánh sáng đỏ đậm lôi đi.

Dùng Hỏa chi linh trói buộc đại ưng kéo về phía mình, Phong Vô Uyên một tay kháp trụ đại ưng đang giãy dụa không ngừng.

“Ngao ngao —”

“Phượng Quân!?” Huyền Nguyệt Trừng nhìn thấy, khó tránh khỏi bị dọa kinh.

Bởi vì hắn hoàn toàn không biết nam nhân này một khắc trước còn ngồi im lặng bên cạnh mình đã ra tay tóm con chim ưng này bằng cách nào.

Nhìn con chim ưng bị mình bóp cổ không ngừng giãy dụa, Phong Vô Uyên khẽ híp mắt nhìn.

Một lát sau, hắn buông lỏng tay, đại ưng vội vàng vỗ vỗ cánh, cố sống cố chết bay tránh Phong Vô Uyên càng xa càng tốt.

Nhìn đại ưng rời đi, Phong Vô Uyên lại dựa người vào mã xa, nhắm mắt.

“Không có việc gì.”

Vừa nãy hình như hắn cảm thấy như đang bị giám thị, nhưng cảm giác đó lại xuất phát từ trên người con ưng kia.

Có phải là không có nhóc con bên người, cho nên cảm giác của hắn cũng thay đổi?

Thật buồn cười.

Nhưng mà, Phượng Quân đại nhân khôn khéo cơ trí đã nhất thời sơ suất, cư nhiên lại đem sự việc tính sai, bởi vì hắn ngàn vạn lần không hề tin con đại ưng kia thật sự là đang giám thị bọn họ.

Hắn biết cách đọc tâm tư của nhân loại, nhưng không giống như Đao Mộc Ngưng có thể hiểu được ngôn ngữ của các loài chim.

.....

“Ngao ngao –”

Đại ưng đem bộ lông hỗn loại đậu ngay trên mặt bàn đá trong đình, bộ dáng chật vật không ngừng kêu la vuốt cánh.

“Ta biết ta biết, ngoan ngoan.” Ngồi trên ghế nhẹ giọng trấn an đại ưng đang bô bô kêu lên.

Mộ Niệm Hựu và Mộc Thương Lăng hai người đầu đầy hắc tuyến nhìn một người một chim nói chuyện với nhau, kẻ nói tiếng người đứa nói tiếng chim, chẳng hiểu thứ gì.

“Tiểu Ngưng, nó.... Nó nói cái gì?” Là một người bình thường, Mộ Niệm Hựu không giống như Đao Mộc Ngưng có thể hiểu tiếng chim nói.

Trấn an xong đại ưng bị dọa cho hoảng sợ, để nó bay đi sau, Đao Mộc Ngưng mới khẽ cười.

“Đại ưng nói bọn người Vô Uyên đã rời khỏi khu rừng, hiện tại vừa mới tiến vào cánh đồng hoang vu, nếu chúng ta đuổi theo, chỉ cần dùng một ngày là đuổi kịp.”

“Đúng là cánh đồng hoang vu kia cách nơi này cũng không xa.” Mộc Thương Lăng khẽ gật đầu: “Bất quả Tiểu Các chủ, con chim kia sao lại chật vật như vậy?”

Lông rụng tới xem chút là trụi lủi..... xem ra chuyện này đáng để tò mò a....

“Ha ha....” Đao Mộc Ngưng nghe vậy cười khê, khoe miệng khê run rẩy vài cái.

Không trả lời Mộc Thương Lăng, Đao Mộc Ngưng ngồi ở một bên lộ vẻ đắm chiêu.

Y đã quá mức xem thường năng lực của Vô Uyên, cứ nhiên ngay cả một con đại ưng bình thường hắn cũng phát hiện được, nếu thật sự để người của ‘Tuyệt’ theo dõi, kia thật sự là....

Thấy Đao Mộc Ngưng không lên tiếng, Mộc Thương Lăng cắn cắn môi, đưa tay quơ quơ trước mặt y.

“Tiểu Các chủ?”

“Ách?” Cánh tay thon dài quơ quơ trước mặt, nháy mắt đã kéo hồn Đao Mộc Ngưng về lại, y phục hồi tinh thần cười khê: “Ta không sao, Tiểu Lăng Lăng đi xuống chuẩn bị một chút đi, nửa canh giờ sau sẽ xuất phát.”

“Nhanh như vậy!!”

“Đương nhiên, bọn người Vô Uyên tuy không dùng Hỏa Vân, nhưng tốc độ không hề chậm.” Vật nhỏ khẳng định nói: “Còn có, giúp chúng ta chuẩn bị quần áo thường dân, hiện tại phục sức qua mức hoa lệ sẽ dẫn nhân chú mục.”

“Vâng.” Không hỏi nguyên nhân Đao Mộc Ngưng bảo hắn chuẩn bị quần áo thường dân, nhưng Mộc Thương Lăng là người thông minh, biết Đao Mộc Ngưng làm vậy là vì muốn che dấu thân phận.

“A..... Còn có, Tiểu Lăng Lăng ở đây có râu giả không?” Đột nhiên, nhóc con lại hỏi cái vấn đề đặc biệt.

“A??” Thông minh như Mộc Thương Lăng cũng bị cái vấn đề này đánh đến mặt danh kỳ diệu.

Râu?

Tiểu các chủ sao lại muốn cái thứ kỳ quái này?

“Bộ dáng Tiểu Lăng Lăng người quá xuất sắc, nên cải trang làm dân thường, đương nhiên là phải thay đổi bộ dáng, lần này cải trang thành phụ thân của ta và Tiểu Niệm Niệm đi!!” Nói xong hai mắt liên cong cong, lại khiến cho Mộc Thương Lăng phát run trong lòng.

Mộ Niệm Hựu ở bên cạnh chưa hề lên tiếng, nghe hai người nói xong liền bị vẩy vào trạng thái bạo hãn.

“Phụ thân, Tiểu Các chủ, ta mới có hai mươi tuổi, làm sao có hai đứa con lớn như vậy!!” Mộc Thương Lăng phát điên.

“Cho nên ta mới hỏi có râu giả hay không a!!” Đoan Mộc Ngưng đương nhiên nói.

“Nhưng mà.... Nhưng mà gần râu rất khó xem.” Mộc Thương Lăng đau khổ.

Tuy hẳn không phải là người cực kỳ chú trọng hình tượng bên ngoài, nhưng thử tưởng tượng trên mặt mình có bộ râu dài, hình ảnh kia thực sự là quá đáng sợ đi. [Ngư Ngư: Cho nên người nhất định là bị....]

“Sao mà khó coi, có râu mới gọi là nam nhân, nhanh đi nhanh đi, không có râu thì làm sao mà làm cha người ta nha!” Nói xong liền đẩy mặt thám đẹp trai nước mắt lưng tròng xuống dưới.

“Hi hi....” Mộ Niệm Hựu rất cực không nhịn nổi phải cười khẽ ra tiếng: “Cái kia... Tiểu Ngưng, ta nhớ phụ thân của người Đoan Mộc tiên sinh hình như không có râu nha, hơn nữa lúc phỏng vấn ở trên truyền hình nhìn qua cũng chỉ thấy giống người mới hơn hai mươi tuổi.”

Đoan Mộc gia từ sau khi rửa tay gác kiếm chuyển sang bạch đạo, so với trước càng thần bí, truyền thông đều nói Đoan Mộc Thanh Tôn đã hơn ba mươi tuổi, nhưng lại có một đứa con cực kỳ xuất sắc, lại không biết mẹ của đứa nhỏ là ai, vì vậy sự tình vây quanh Đoan Mộc Thanh Tôn đa phần đều là chuyện xấu.

“Phải nga.... Ba ba không có râu dài, nhưng ta vẫn cảm thấy ba ba giống ba ba, nếu để Tiểu Lăng Lăng làm phụ thân, không có râu, ta cảm thấy lạnh nha.” Nhóc con giả đồ run run vài cái.

“Ha ha—” Đoan Mộc Ngưng giả đồ đáng yêu khiến Mộ Niệm Hựu cười to không dứt.

Nghe tiếng cười to thanh thúy của người bên cạnh, Đoan Mộc Ngưng tâm tình đặc biệt tốt, lôi ra cái thùng dụng cụ đặc biệt của mình, khôi phục lại nguyên hình cho nó.

Trải qua mấy năm nghiên cứu, thùng dụng cụ biến hình của hắn rốt cuộc cũng ổn định và đã trở nên phi thường vĩ đại, không bao giờ tùy thời mà xuất hiện trục trặc nữa, vì vậy Đoan Mộc Ngưng đã thiết kế thêm không gian trong thùng dụng cụ, dùng để đặt những dược tề trị liệu mà Lục Lâm Phi điều phối cho y.

Đương nhiên, dược tề đổi màu tóc cũng được đặt ở trong đó.

Tay lấy vài chai dược tề ra, Đoan Mộc Ngưng lấy một cái bát sạch, đổ bình dược tề ra.

Đủ thứ màu dược trộn lẫn, rất nhanh đã tạo thành một hỗn hợp dược thủy biến màu tóc mà nhóc muốn.

“Màu rậm nắng hả!” Mộ Niệm Hựu chống má, nhìn cái màu rậm nắng tương tự như màu socola.

“Ân, thường dân ở đây tóc đều có màu rậm nắng hoặc xám, nếu cải trang làm thường dân, màu tóc cũng phải thay đổi.” Nói xong liền giao cho Mộ Niệm Hựu một phần dược, lại đổ cho mình thêm một ly.

“Ân, nói cũng phải.” Gật gật đầu, cầm lấy dược tề uống một hơi.

Hai người uống xong, màu tóc lại một lần nữa đổi thành màu rậm nắng.

Cho dù tóc đã trở thành màu rậm nắng như dân thường, nhưng dung mạo vẫn xuất sắc như trước.

Bất quá cũng may mắn, vì ở đại lục Thiên Vực, thuật pháp và vũ kỹ đều phổ biến, cho dù dân thường dung mạo có xuất sắc, cũng đều bị người có năng lực đặc biệt khinh thường, vì thế hai người cũng bớt được không ít phiền toái.

Chẳng qua dù có bớt được không ít phiền toái, thì phiền toái vẫn cứ tìm tới.

106. Chương 104: Đuổi Theo

“Cái kia.... Tiểu Các chủ, ta thực sự phải cải trang thành bộ dáng này sao?” Mộc Thương Lăng nhìn bản thân trong gương đồng, thiếu chút đã phát điên.

Trong gương đồng xuất hiện hình tượng một vị nam nhân trung niên tóc màu rậm nắng, hàng lông mày nhỏ dài đẹp để không biết bị Đoan Mộc Ngưng bôi vẽ kiêu gì mà hiện tại đã thành hai con sâu róm “đáng yêu”, làn da màu lúa mạch sáng sủa mạnh khỏe cũng bị Đoan Mộc Ngưng biến thành màu đồng cổ, nhưng thứ khiến hắn chịu không nổi chính là hai cái nhúm râu cá trê dán ở phía dưới mũi cùng cái đám râu dê ở dưới cằm.

Bộ dáng này y chang như con dê núi già, thật khiến hắn suy sụp tinh thần quá a, nếu để đồng bọn trong ‘Tuyệt’ thấy cái cảnh này, không cười chết hắn mới là lạ.

Lúc trước tuy có cải trang nhưng hình tượng đều vẫn rất được nha, tuy không đẹp, nhưng vẫn sáng chói!!

“Chính là cái dạng này!!” Nhóc con động tác linh hoạt xuất hiện đằng sau Mộc Thương Lãng, sau đó dán dính lên người hắn, nhìn Mộc Thương Lãng bên trong gương đồng, cười sáng lạn: “Kỹ thuật hóa trang của ta thật giỏi a!!”

Tuy mặc một thân vải thô, hơn nữa vì phải tạm dấu đi làn da trắng nõn mịn màng, Đoan Mộc Ngưng cố ý dùng bùn trét lên mặt hắn hề hề, nhưng vẫn không hề tổn hại tới cái vẻ đáng yêu của nhóc con một chút nào.

Đôi mắt màu rậm nắng trong veo như nước nhìn hình ảnh chiếu trên gương đồng lộ vẻ đáng yêu nghịch ngợm.

“Àn... Không sai, chỉ là Tiểu Các chủ người vẽ cái gì ở trên mặt ta vậy?” Mộc Thương Lãng nhìn hình tượng của mình đã hoàn toàn thay đổi chiếu trên gương đồng.

“Là nhờ một loại thảo dược tên là ‘Thủ Tri Thảo’, lúc ta còn nhỏ sống ở một nơi có loại thảo dược này, chỉ cần nghiền nát nó lấy nước, sau đó bôi lên da, màu sắc da sẽ biến thành màu đồng cổ nga.” Đoan Mộc Ngưng ngọt ngào cười: “Ta không biết nhiều về dịch dung, bất quá so với người, ta biết cải trang nhiều hơn một tí, hơn nữa nếu là cải trang thành thường dân, thì đều có một đặc điểm chung, chính là mọi người đều phải làm ruộng, nếu phải làm ruộng thì làn da dĩ nhiên là phải trường kỳ phơi ở dưới ánh mặt trời, vì thế làn da nhất định sẽ có màu đồng cổ.”

Nghe Đoan Mộc Ngưng nói, Mộc Thương Lãng nghĩ nghĩ, nhất thời hiểu được.

“Tiểu Các chủ quả nhiên suy tính chu đáo.”

“Ha ha, đợi lát nữa sau khi rời khỏi đây đừng gọi ta là Tiểu Các chủ nữa, người làm cha ta, vậy kêu ta là Ngưng Nhi nga.” Dán dính đằng sau lưng Mộc Thương Lãng, nhóc con cười thực vui vẻ.

“Vâng.”

Dựa theo mệnh lệnh của Đoan Mộc Ngưng, Mộc Thương Lãng chuẩn bị một chiếc xe ngựa bề ngoài cực kỳ cũ nát nhưng bên trong lại thập phần thoải mái.

Theo cách nói của Đoan Mộc Ngưng, bọn họ là người bán trái cây, vì thế nữ tì trong tứ hợp viện đã rất cẩn thận vì bọn họ chuẩn bị hai sọt bụi chứa đầy trái cây tươi, vừa có thể che dấu thân phận của bọn họ, vừa có thể để cho hai đứa nhỏ ngồi trong xe ăn cho đỡ nhàm chán.

“Tiểu Các chủ đi đường cẩn thận nga, chúng ta sẽ rất nhớ người!!”

Trải qua một ngày ở chung, bọn thị nữ trong tứ hợp viện đều biết Tiểu Các chủ của bọn họ thích gây sự, thích gây nháo, nhưng sẽ không ra tay đối với hạ nhân như bọn họ, bởi vậy tất cả mọi người đều thích y, cũng thập phần tôn kính y.

“Các tỷ tỷ hẹn gặp lại, ta sẽ nhớ các người!!” Nhóc con ló đầu ra khỏi cửa sổ xe cười sáng lạn.

Còn tung vài cái hôn gió có một đám thị nữ xinh đẹp, dẫn đến một trận khinh hô then thùng.

“Tiểu Các chủ, ngồi yên đi, chúng ta xuất phát!” Nhảy lên xe ngựa, Mộc Thương Lãng lên tiếng nhắc nhở.

“Àn!!”

Mộc Thương Lãng lắc dây cương, xe ngựa chậm rãi tiến về phía trước, nhóc con vốn bị đuổi về Phượng tộc lại một lần nữa đuổi theo Phong Vô Uyên.

Trong tay cầm một trái thật to, cái miệng nhỏ cắn lấy một miếng.

Kéo rèm qua một bên, nhóc con tựa người vào vách nhìn cảnh vật ở bên ngoài.

“Tiểu Ngưng, người đang nhìn cái gì vậy?” Mộ Niệm Hựu thấy y nhìn ra ngoài cửa sổ rất lâu, cũng ghé sát vào người y.

“Xem xe chạy nhanh tới đâu.” Lại mở miệng cắn một miếng, ăn chậm rì.

“Kết quả?” Mộ Niệm Hựu cũng ôm một quả ở trong ngực, khẽ mở miệng hỏi, hiện tại cho dù y phải mặc vải thô, nhưng không hề làm cho nét ôn nhu của y lu mờ, gương mặt bản hễ mang theo tia cười đậm ôn hòa, lại cảm thấy có một tư vị khác.

“Xe ngựa kéo không chạy nhanh bằng xe của ta.” Đây là kết quả “Chờ mọi việc xong xuôi, ta muốn trang bị cho xe ngựa một bộ phun khí tăng tốc.” Đây là ý kiến.

Mộ Niệm Hựu ở một bên nghe nhóc con nói xong, khoe miệng lập tức run rẩy.

Ngại chậm, còn muốn trang bị thêm cho xe ngựa cái bộ phun khí tăng tốc, xem ra chỉ có người tên là Đoan Mộc Ngưng mới làm được thôi.

Chiêm chiếp –

Đột nhiên, có tiếng chim hót dễ nghe vang lên, nhóc con đang ghé vào cửa sổ ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện một đoàn trắng trắng xù lông bay về phía mình.

“A! Tiểu bồ câu!!” Nhóc con lập tức nhận ra, vui vẻ vươn tay ra với bồ câu của mình.

“Chiêm chiếp.” Con bồ câu thấy Đoan Mộc Ngưng cũng rất vui mừng, liên tục vỗ cánh nhào vào ngực Đoan Mộc Ngưng.

“Không có tín hàm, tiểu bồ câu người sao lại tới đây?” Không thấy tín hàm buộc trên chân chim, Đoan Mộc Ngưng ngọt ngào cười khê, đem mặt cọ cọ lên thân lông xù của con chim.

“Chiêm chiếp –” Kêu nhỏ vài tiếng giống như là đang trả lời Đoan Mộc Ngưng, bồ câu cũng thân thiết cọ cọ lên tay Đoan Mộc Ngưng.

“Tiểu bồ câu nói cái gì?” Mộ Niệm Hựu nhìn thấy một người một chim trò chuyện vui vẻ, tò mò hỏi.

“Tiểu bồ câu tưởng chúng ta bị Vô Uyên đuổi về Phượng tộc, liền bay về tìm chúng ta, nhưng không thấy, cho nên mới chạy tới đây.” Sờ sờ vật nhỏ sau đó để nó đậu trên vai mình.

“Vất vả cho người.” Mộ Niệm Hựu lấy một quả hồng từ trong sọt trái cây đến trước mặt bồ câu: “Bay lâu như vậy, người cũng mệt rồi.”

Nơi này cách Phượng tộc vài ngày lộ trình, bồ câu nhỏ này bay tới Phượng tộc lại bay trở về, thực tế cũng đói bụng lắm.

“Chiêm chiếp....” Vui vẻ kêu, bồ câu ăn trái cây trên tay Mộ Niệm Hựu.

Đoan Mộc Ngưng nhẹ nhàng cười: “Tiểu bồ câu cảm ơn người.”

“Đừng khách khí, trái cây còn rất nhiều.” Mộ Niệm Hựu cười vui vẻ, lại lấy một quả hồng nho nhỏ đặt trong lòng bàn tay.

Nhìn quả hồng trong tay Mộ Niệm Hựu, bồ câu vui vẻ kêu vài tiếng, sau đó nhảy lên tay Mộ Niệm Hựu, mổ mổ.

Tiểu bồ câu đến, làm cho không khí bên trong xe càng thoải mái, thỉnh thoảng phát ra vài tiếng cười.

Mộc Thương Lăng ngồi ngoài đánh xe nghe thấy tiếng cười, tâm tình cũng thoải mái hơn.

Đoàn người Đoan Mộc Ngưng vì đuổi theo bọn người Phong Vô Uyên và Huyền Nguyệt Trùng, chạy ngày chạy đêm, đến buổi trưa ngày hôm sau rốt cuộc đã ra khỏi rừng, đến cánh đồng hoang vu.

Để xác định vị trí của đoàn người Phong Vô Uyên, tiểu bồ câu liền đảm đương chức vụ “hoa tiêu định vị”, bay tới chỗ đoàn người kia lại bay về.

Trường kỳ đi theo bên người Đoàn Mộc Ngưng, bồ câu đương nhiên thông minh hơn đại ưng, mỗi lần tìm xe ngựa của Phong Vô Uyên, nó sẽ không đậu ở cành cây nào đó mà định vị, ngược lại sẽ bay một vòng xác nhận tình huống rồi mới bay đi.

Ghé vào cửa sổ, Đoàn Mộc Ngưng nhìn tiểu bồ câu vỗ cánh bay trở về, trên lộ ra nét cười sáng lạn.

“Tiểu bồ câu, tình huống bên Vô Uyên thế nào?”

Mộ Niệm Hựu lấy nước cho bồ câu uống, mấy ngày qua không ngừng bay đi bay lại, lông xù màu trắng của bồ câu đã muốn thành màu vàng óng, bần hê hê, đủ để thấy cánh đồng hoang vu quá nhiều cát bụi.

Phát ra mấy tiếng kêu thanh thúy, tiểu bồ câu mệt đứt hơi bắt đầu líu ríu báo lại tình huống.

Nghe xong báo cáo, Đoàn Mộc Ngưng cho nó một đồng quả hồng, vuốt lông nó, cho nó nghỉ ngơi, rồi mới bước ra ngoài xe.

“Tiểu Ngưng, thế nào ?”

Bởi vì xuất môn ra ngoài, hơn nữa còn phải che dấu thân phận, Mộc Thương Lăng phải sửa miệng gọi Đoàn Mộc Ngưng là “Tiểu Ngưng.”

“Tiểu bồ câu nói bọn người Vô Uyên đã đến biên giới cánh đồng hoang vu, rất nhanh sẽ tiến vào thảo nguyên, chúng ta đã đến gần với bọn người Vô Uyên rồi, ta nghĩ sau khi nhóm hần tiến nhập vào thảo nguyên, trời cũng đã tối, nhất định sẽ dừng lại nghỉ ngơi, chúng ta hôm nay cũng đến biên giới cánh đồng tìm chỗ sạch sẽ nghỉ ngơi đi.” Đoàn Mộc Ngưng ra ngoài xe, ngồi bên cạnh Mộc Thương Lăng.

“Được.” Mộc Thương Lăng vốn là người tâm tư tỉ mỉ, đương nhiên biết Đoàn Mộc Ngưng nghĩ gì.

Mộc Thương Lăng tiếp tục đánh xe đuổi về phía trước, mặt trời bắt đầu lặn ở đằng tây.

107. Chương 105: Gặp Gỡ Phiền Toái

Ánh sáng ban sớm len vào cửa sổ xe ngựa trực tiếp chiếu thẳng vào trong, Mộ Niệm Hựu nhắm mắt, đưa tay chà xát đôi mắt vẫn còn mông lung buồn ngủ, nhìn chỗ trống không ngay bên cạnh.

Tiểu Ngưng đâu?

Xoay người ngồi dậy, Mộ Niệm Hựu đi ra ngoài, nào biết vừa lộ mặt ra, mũi liền ngửi được mùi thịt nướng thơm ngào ngạt.

“Hi hi, Tiểu Niệm Niệm sớm!!” Nhóc con đáng yêu cười tươi như hoa: “Tiểu Lăng Lăng nướng gà làm đồ ăn sáng nga, có phải rất thơm không?”

“Rất thơm a, sao lại có gà thế?” Đoàn Mộc Ngưng đưa đùi gà tới trước mặt mình, Mộ Niệm Hựu thoáng kinh ngạc.

“Ta ngủ không được, cho nên đi bắt a, người mau rửa mặt chải đầu đi, ta và Tiểu Lăng Lăng có để phần cho người.” Há mồm tiếp tục ăn thịt gà nướng, Đoàn Mộc Ngưng tươi cười.

Không có Phong Vô Uyên cùng y ngủ, y thực sự không có quen, rõ ràng đã rất mệt, có thể nói chỉ cần nằm ở trong cái ổ chăn ấm áp là sẽ ngủ như heo, nhưng đêm qua y nằm kiểu gì cũng không thấy thoải mái, đôi mắt cứ mở trờng trờng không nhắm lại nổi.

“Cám ơn.” Mộ Niệm Hựu ngọt ngào cười, sau đó bắt đầu rửa mặt chải đầu: “Người sáng sớm đã dậy bắt gà rừng, không ngủ được sao?”

Đoàn Mộc Ngưng cắn đùi gà hơi ngừng lại, nửa giây sau lại phục hồi tinh thần, tiếp tục ăn.

“Không muốn ngủ.”

Y đúng là hoàn toàn không ngủ được, thực nhớ cái ôm ấm áp kia.

Lau mặt, Mộ Niệm Hựu khước miệng khẽ nhếch, sau đó khẽ sát vào mặt Đoan Mộc Ngưng.

“Ta biết rồi!!”

“Cái gì.... Cái gì?” Đôi mắt trong veo như nước mắt tự nhiên quay đi chỗ khác.

“Người nhớ Phong ca ca.” Mộ Niệm Hựu khẽ cười.

“Ăn nói lung tung.” Mặt đỏ hồng, Đoan Mộc Ngưng liền thay đổi thái độ: “Người.... Người nhanh rửa mặt chải đầu, bằng không ta ăn hết phần của người, hừ....”

Nói xong, nhóc con làm bộ tức giận xoay người rời đi, chọc cho Mộ Niệm Hựu phải phì cười.

Thu thập xong mọi thứ, Mộc Thương Lăng lại bắt đầu đánh xe.

Bên trong xe ngựa, Đoan Mộc Ngưng ôm hai chân ngồi bên cạnh cửa sổ, bộ dáng buồn ngủ nhìn ra bên ngoài.

Vô Uyên.... Rất nhớ người nga....

Xe ngựa vừa đi không bao lâu, bầu trời đã dày đặc mây đen, còn có tiếng sấm ầm ầm.

.....

“Phía trước chính là lãnh địa Lôi tộc.” Nhìn bầu trời dày đặc mây đen, Huyền Nguyệt Trừng khẽ híp mắt.

Ngụ ý chính là một khi tiến nhập vào phạm vi Lôi tộc, nguy hiểm sẽ bắt đầu kéo tới.

“Đại ca ở trong một căn khách điểm tại Lôi tộc, chúng ta trực tiếp tới đó đi.” Trong lòng lấy ra một mảnh vải vẽ bản đồ đưa cho Huyền Nguyệt Trừng.

“Ân.” Tiếp nhận bản đồ nhìn qua, Huyền Nguyệt Trừng trực tiếp đánh xe hướng đến địa phương mà bản đồ vẽ.

Phong Vô Uyên ngồi im lặng nhìn đường, từ lúc cùng Đoan Mộc Ngưng tách ra, hần càng lúc càng im lặng.

“Làm sao vậy? Nhớ Tiểu Ngưng sao?” Nhìn nam nhân im lặng ngồi ở bên cạnh, Huyền Nguyệt Trừng thần nhiên cười.

Ai, hần cũng nhớ Niệm Nhi của hần nha.....

“Người cũng vậy thôi.” Khẽ cụp mắt, Phong Vô Uyên hơi nhếch miệng.

Nhóc con không có ở bên người, thật đúng là không quen.

“Vậy phải nhanh chóng giải quyết toàn bộ sự tình thôi, sau đó nhanh nhanh quật ngựa quay trở về, không có Niệm Nhi bên người, mỗi lần ngủ đều không ngon.” Nói xong liền đánh xe chạy nhanh hơn không ít.

.....

“Tiểu Ngưng, Tiểu Niệm, chúng ta sắp tới Lôi tộc.” Mộc Thương Lăng đang đánh xe nói với vào trong: “Ta đi tìm khách điểm nghỉ ngơi một đêm trước.”

“Được!!”

Hai đứa nhỏ nhất tề lên tiếng trả lời, đủ để thấy hai ngày nay đã khiến cho bọn họ cảm thấy mỗi mệt rồi.

“Lăng Lăng phụ thân....” Đột nhiên, Đoan Mộc Ngưng lộ mặt ra.

Cái xưng hô ngọt ngào kia thiếu chút nữa làm cho Mộc Thương Lăng cảm cương phát run lên, thật vất vả mới trấn định lại a trấn định.

“Ân?” Cười cứng ngắc, Mộc Thương Lăng lên tiếng hỏi: “Làm sao vậy?”

Thực hiển nhiên kẻ giả làm cha này vẫn không quen bị gọi là cha a.

“Người đoán xem lát nữa chúng ta có gặp Vô Uyên hay không?” Đoan Mộc Ngưng đương nhiên biết Mộc Thương Lăng không quen, bất quá nhớ tới lát nữa sẽ gặp lại Vô Uyên, nhóc con liền trở nên vui vẻ.

“Tốt nhất là không nên gặp a.....” Mộc Thương Lăng bạo hãn, nhỏ giọng trả lời: “Nếu bị hấn phát hiện người cũng ở đây, đầu tiên đem ta đi giết, sau đó lại ném người trở về.”

“Ha ha ha.... Nói cũng phải!!” Đoan Mộc Ngưng cười ha ha ra tiếng.

Ngay lúc hai người tán gẫu vui vẻ, xe ngựa đã tiến vào một cái trấn nhỏ.

Nhưng vào lúc này, lại có một trận xôn xao, một đám binh vệ mặc khôi giáp đột nhiên chặn xe ngựa của bọn họ.

Con ngựa bị kinh hách liền giơ móng trước lên hí ra tiếng, may mắn Mộc Thương Lăng cảm cương rất tốt, đúng lúc ghi cương lại, khiến ngựa bình tĩnh lại.

“Đại nhân, xin hỏi đây là....” Nhìn đám người chặn đường trước mắt rõ ràng là lai giả bất thiện (người tới không có gì tốt), Mộc Thương Lăng tinh tế đánh giá, bởi vì thân phận hiện tại là dân thường, cho nên hấn cũng giả bộ khản trương.

“Bản tiểu trấn phát hiện có nhân vật khả nghi thường lui tới, yêu cầu kiểm tra xe ngựa của các người.” Thủ vệ cầm trường thương vẻ mặt hung ác: “Đi xuống, chúng ta phải kiểm tra xe ngựa.”

“Vâng vâng vâng.” Mộc Thương Lăng vội vàng xuống xe, sau đó đón Đoan Mộc Ngưng và Mộ Niệm Hựu xuống theo, đều là một bộ bị dọa đến hồn phi phách tán.

“Hừ.... Dân đen.” Thủ vệ cầm trường thương hừ lạnh một tiếng, bắt đầu lục soát xe ngựa.

Mộc Thương Lăng một tay nắm Đoan Mộc Ngưng, tay kia nắm Mộ Niệm Hựu đứng ở bên cúi đầu, dùng sức che chắn cho hai đứa nhóc.

Tuy hai nhóc con đã cải trang, mặc đồ bần hàn, nhưng khí tức đặc biệt của hai đứa vẫn không thể che lấp được.

Tuy Mộc Thương Lăng cố ý che lấp, nhưng vẫn không ngăn được nhóm binh vệ không có ý tốt kia.

“Đây hai đứa nhỏ này bộ đáng rất được a, bao nhiêu tuổi?”

Mộc Thương Lăng cúi đầu, trong mắt lóe ra chút sát ý, làm bộ cung kính trả lời: “Cám ơn đại nhân khách lễ, tụi nó còn nhỏ.”

Đoan Mộc Ngưng và Mộ Niệm Hựu núp đằng sau Mộc Thương Lăng tuy tâm tư đơn thuần nhưng hai đứa cũng cảm nhận được sát ý của Mộc Thương Lăng, không khỏi đề phòng lên.

Ba người đều biết, gây náo loạn ở đây không phải là lựa chọn sáng suốt, chỉ hy vọng người này chỉ vì điều tra mà ngăn bọn họ lại thôi.

Đáng tiếc, chuyện người càng hy vọng thì càng không xảy ra, thường thường quay ngoắc 180 độ với chuyện người muốn.

Nhìn thấy ba người Mộc Thương Lăng bộ dáng cực kỳ sợ hãi, nhóm thủ vệ cứ nhiên lại muốn đùa bỡn ba người bọn họ.

“Thật là nhìn không ra đại thúc người tuổi cũng không lớn, cứ nhiên lại có đứa nhỏ lớn như vậy.” Một thủ vệ mang theo vẻ trêu tức nói: “Nhìn bộ dáng người cũng được a, không biết đem râu cạo sạch có phải là mỹ nhân không đây?”

Nói xong, cứ nhiên còn vuốt lên cằm Mộc Thương Lăng.

Nhìn Mộc Thương Lăng bị đùa giỡn, Đoan Mộc Ngưng thiếu chút nữa bạo phát.

Hỗn đản chết bầm, dám ăn đậu hũ Tiểu Lăng Lăng nhà y.

Mộc Thương Lăng cao ngạo, có khi nào chịu qua sự đùa giỡn như vậy, tuy trong lòng hận đến muốn đem người trước mắt ra làm thịt, bất quá thân là mật thám của ‘Tuyệt’, hẳn tuy rằng cao ngạo, nhưng lý trí vẫn còn đó.

Lui từng bước tránh thoát khỏi tay của đối phương, Mộc Thương Lăng vẫn cúi đầu như trước.

“Thỉnh.... Thỉnh đại nhân tự trọng, tiểu dân chỉ là kẻ làm vườn....”

“Làm vườn....” Thủ vệ dao động: “Làm vườn thì thế nào? Không bằng đi theo ta, cam đoan một nhà người sau này ăn ngon uống ngon!!”

“Ha ha ha –”

Thủ vệ trên tức kia nháy mắt đã chọc cho những kẻ khác cười ra tiếng.

Đúng lúc này một hộ vệ đột nhiên kéo tay Mộc Thương Lăng

“Yêu, nhìn không ra nha, người làm vườn cư nhiên lại có bàn tay mịn màng như vậy a.”

Bị phát hiện!

Ba người chấn kinh, Đoan Mộc Ngưng đứng ở đằng sau Mộc Thương Lăng đã muốn cho tay vào vạt áo, chuẩn bị xuất ra “tạc đản” (trứng bom) giấu trên người, chuẩn bị đem đám người trước mắt toàn bộ cho nổ bay.

Ngay lúc tình huống bắt đầu khẩn trương, có tiếng vó ngựa truyền đến

“Các người đang làm cái gì??” Người tới có tiếng nói cực dễ nghe cực mê người như mộc xuân phong.

Mọi người nhìn lại, chỉ thấy một nam nhân mặc hoa phục ngồi trên linh thú một sừng cường tráng.

“Tham kiến tộc chủ!!”

Nhìn thấy thủ vệ đều quỳ xuống, Mộc Thương Lăng đang cúi đầu hơi ngẩng lên nhìn một cái, vừa lúc phải đối mặt với đôi mắt mang theo ý cười thần nhiên của người nọ, nhất thời kinh hãi.

Là y.....

Chết tiệt, như thế nào lại gặp lại tên ôn thần này a....

“Không phải bảo các người kiểm tra người lạ ra vào tiểu trấn sao? Đây là có chuyện gì?” Lôi Khiêm Chi một tay nâng cằm, dựa nửa người vào lưng linh thú, nhìn qua rõ ràng là nho nhã tuấn mỹ, lại khiến cho đám thủ vệ cảm thấy e ngại.

“Không.... Thuộc hạ đang.... Đang lục soát xe ngựa của bọn họ....” Đầu lĩnh thủ vệ chính là kẻ lúc nãy đùa bỡn Mộc Thương Lăng đang quỳ rạp trên mặt đất, toàn thân phát run.

“Vậy phát hiện được gì không?”

“Không..... Không có.....”

“Vậy còn không mau đi!”

“Vâng!!”

Nghe được nhóm hộ vệ đáp lại, Lôi Khiêm Chi liền cười linh thú chuẩn bị rời đi, nào biết mới vừa lướt qua người Mộc Thương Lăng, một hương vị quen thuộc lại bay vào chóp mũi y.

“Người.....”

108. Chương 106: Con Gà Con Của Tiểu Ngưng

“Để cho bọn họ đi!”

Nghe thanh âm kia thản nhiên vang lên, Mộc Thương Lăng khẽ câu khoe miệng, một tay nắm Đoan Mộc Ngưng một tay nắm Mộ Niệm Hựu chuẩn bị thoát khỏi hiện trường.

Lôi Khiêm Chi ngồi trên linh thú nguyên bản đối với chuyện nhàm chán như vậy hoàn toàn không đặt trong lòng, quật roi chuẩn bị rời đi.

Nhưng ngay lúc y vừa lướt qua Mộc Thương Lăng, một trận khí tức thanh lương từ trên người Mộc Thương Lăng bay vào chóp mũi y.

Khí tức quen thuộc này chính là của người tóc đỏ áo đỏ gặp ở Phong Duyên Thành mà y ngày đêm thương nhớ.

“Chờ một chút!” Thản nhiên ra lệnh, nhìn cái lưng đột nhiên cứng đờ của người kia.

Mộc Thương Lăng nhăn mặt nhăn mày, khẽ cắn môi, nắm chặt tay Đoan Mộc Ngưng và Mộ Niệm Hựu chuẩn bị chạy trốn.

Nào biết vừa mới kéo hai tiểu tử kia, động tác vẫn là chậm một bước.

“A —”

Một trận đau đớn nổi lên, ngay sau đó, Mộc Thương Lăng đã bị Lôi Khiêm Chi túm lấy tóc ôm vào lòng.

“A.... Người muốn làm gì Lăng phụ thân của ta, buông hấn ra!!” Đoan Mộc Ngưng nhìn thấy Mộc Thương Lăng đột nhiên bị người lạ kéo vào lòng, liền kết luận đối phương là người xấu, nắm tay thành nắm đấm đánh vào chân đối phương.

“Bộ dáng lần này thật thú vị.” Ngón tay thon dài nâng cằm Mộc Thương Lăng lên, Lôi Khiêm Chi một tay ôm lấy thắt lưng mảnh khảnh của hấn, nhìn thẳng vào đôi mắt màu râm nắng đang kinh hoàng kia.

“Thỉnh.... Thỉnh đại nhân tự trọng...” Làm bộ như thất kinh, Mộc Thương Lăng giãy dụa.

Lại không thể tưởng tượng được Lôi Khiêm Chi bề ngoài hào hoa phong nhã sức lực lại rất lớn, vô luận thế nào cũng đều giãy không ra.

“Tự trọng?” Khỏe miệng gợi lên một tia đậm cười, ngón tay thon dài xẹt qua cằm Mộc Thương Lăng, râu giả hấn dán dưới cằm đã bị giật xuống: “Như vậy mới được.”

“Người....” Nhìn râu giả trên tay Lôi Khiêm Chi, Mộc Thương Lăng nhất thời giận đỏ mắt, biết thân phận của mình rốt cuộc không thể che giấu được nữa, một tay ngưng tụ Thủy chi linh đánh về phía Lôi Khiêm Chi.

“Nga, tức giận rồi.” Ôm thắt lưng Mộc Thương Lăng, thân mình thon dài ngửa ra đằng sau né tránh công kích của Mộc Thương Lăng.

Một chương của Mộc Thương Lăng nháy mắt đã thất bại, một bóng dáng nho nhỏ đột ngột nhảy lên, toàn thân lẳng không đá tới bên mặt Lôi Khiêm Chi.

Đoan Mộc Ngưng thân thủ tuy rằng rất cao, nhưng từ nhỏ đã được người sủng trong tay căn bản là không có kinh nghiệm phong phú như của tộc trưởng Lôi tộc.

Lôi Khiêm Chi giơ tay lên, nắm lấy cái chân Đoan Mộc Ngưng vừa đá tới.

“A—” Đoan Mộc Ngưng sợ hãi kêu thét, nhóc con đã bị bắt ngay tại giữa không trung.

Mộc Thương Lăng nhìn thấy Đoan Mộc Ngưng bị chế trụ, không dám động thủ với Lôi Khiêm Chi, trừng mắt đề phòng nhìn y.

“Người... Người buông y ra, đừng tổn thương tới y.”

“Người thực để ý đứa nhỏ này.... Không thể tưởng tượng được người cư nhiên lại có đứa con lớn như vậy.” Khóe miệng gợi lên tia cười thần nhiên, khuôn mặt tuần tú áp sát vào mặt Mộc Thương Lăng, nhẹ nhàng cọ cọ.

Đoan Mộc Ngưng chân bị nắm trụ đương nhiên không phải là loại người ngoan ngoãn bị người ta uy hiếp, nhìn thấy Lôi Khiêm Chi phân thần, nhóc con lập tức lật người lẳng không, nháy mắt đã thoát khỏi kiềm chế của Lôi Khiêm Chi, lại cực nhanh đánh về phía Mộc Thương Lăng.

Lôi Khiêm Chi rõ ràng là xem thường đứa nhỏ năm tuổi Đoan Mộc Ngưng, nguyên bản Mộc Thương Lăng bị y ôm vào lòng đã bị Đoan Mộc Ngưng túm ra.

Mọi người kịp nhìn thấy Đoan Mộc Ngưng và Mộc Thương Lăng là lúc cả hai người đã cách Lôi Khiêm Chi năm thước rất xa.

“Vù vù—” Một kích này của Đoan Mộc Ngưng rõ ràng đã dùng hết khí lực toàn thân, quỳ trên mặt đất thở hổn hển.

Thân thể này quả nhiên là không chịu nổi cú gây sức ép mới vừa nãy của y mà.

Thân là phượng hoàng con, y nguyên bản có một thân tiên pháp, đáng tiếc ba ba y lại là nhân loại, cho nên y chỉ kế thừa một nửa pháp lực của phụ thân, phương pháp vừa mới thoát thân chính là loại đệ nhất tiên pháp, bằng không y căn bản không có khả năng túm Mộc Thương Lăng ra khỏi lòng Lôi Khiêm Chi.

“Tiểu Ngưng.... Người đây là....” Mộc Thương Lăng nâng đứa nhỏ quỳ rạp trên mặt đất dậy, thân là Thủy chi linh đại thuật sư, cảm giác lúc này khi Đoan Mộc Ngưng kéo hắn thoát ra khỏi Lôi Khiêm Chi không phải là năng lực pháp thuật mà hắn biết.

Tiểu Các chủ của hắn thật đúng là sâu không lường được a.

“Tiểu Ngưng!” Thừa dịp mọi người còn kinh dị, Mộ Niệm Hựu lập tức chạy tới bên người Đoan Mộc Ngưng.

“Ta không sao.... Vù vù...” Dựa vào Mộ Niệm Hựu đứng lên, Đoan Mộc Ngưng vẫn thở hổn hển.

“Yêu yêu, thật sự là một thằng nhóc không tồi a.” Nhìn trong lòng mình trống không, lại nhìn qua bên cạnh Đoan Mộc Ngưng, khóe miệng Lôi Khiêm Chi khẽ nhếch: “Một khi đã như vậy...”

Đôi mắt lam nhạt đột nhiên co lại, một cỗ hàn khí kinh sợ đến thấu xương từ trên trời phát ra, mấy người Đoan Mộc Ngưng nhất thời cảm thấy choáng váng.

“Tiểu Ngưng!!”

Oanh –

Một tiếng nổ mạnh kịch lên vang lên, khói bụi dày đặc nổi lên bốn phía, ba đạo bóng dáng nháy mắt đã vọt lên, bắn ra xa mấy thước.

“A...” Kinh hô một tiếng, Đoan Mộc Ngưng cả người quỳ rạp trên mặt đất, toàn thân hư nhược khiến y không thể động dậy.

“Tiểu Ngưng, người không sao chứ?” Mộc Thương Lăng thấy Đoan Mộc Ngưng ngã xuống, đưa tay muốn nâng y dậy, cả người lại đột nhiên tê rần.

“Bị điện giật....” Mộ Niệm Hựu đồng dạng không thể động dậy khẽ nói.

Người kia lực lượng rất cường đại, cư nhiên có thể đem điện truyền vào thân thể của bọn họ, khiến thần kinh trong cơ thể bị nhiễu loạn, không thể động dậy.

“Điện sao.... Y có được Điện thuật pháp?” Đoan Mộc Ngưng quỳ rạp trên mặt đất nhìn màn khói tan hết, nam nhân vẫn tao nhã ngồi trên lưng linh thú.

“Y là tộc trưởng Lôi tộc, có được Lôi chi linh cực cường đại....” Mộc Thương Lăng vì Đoan Mộc Ngưng giải thích.

“Sấm sét sao.... Năng lực kia thật là có ý tứ.” Khóe miệng gợi lên chút cười khê, Đoan Mộc Ngưng cắn nát môi, một đạo máu đỏ tươi từ khóe miệng y chảy xuống.

“Tiểu Ngưng...” Mộ Niệm Hựu nhìn cái cằm trắng nõn chảy đầy máu đỏ tươi, kinh hô một tiếng.

Lôi Khiêm Chi ngồi trên linh thú đột nhiên nheo mắt lại, chỉ về hướng ba người.

“Bắt bọn họ!!”

Đám hộ vệ lập tức cầm vũ khí tiến về phía bọn họ.

Toàn thân đều không thể động đậy, nhìn đám hộ vệ vây quanh, Mộc Thương Lăng thấp giọng mắng trong lòng, thân thể bất đắc dĩ không thể động đậy, tình hình hiện tại làm cho hắn có lòng nhưng không đủ lực.

Nhìn ba người nằm trên mặt đất không động đậy nổi, nhóm hộ vệ bắt đầu tới gần, bởi vì nhìn đáng vẻ chặt vật của ba người họ mà dần buông lỏng cảnh giác.

Chiêm chớp chiêm chớp –

Đột nhiên vang lên vài tiếng kỳ quái như tiếng gà con chiêm chớp kêu khiến cho mọi người lâm vào kinh ngạc, trừ bỏ Đao Mộc Ngưng.

Trong lúc nhóm hộ vệ rối loạn, từ dưới thân Đao Mộc Ngưng đột ngột đi ra một thứ tròn tròn, ngoại hình giống như gà con mới ấp.

Mọi người nhìn thấy gà con liền cười ha ha.

“Trời ạ, đó là cái gì vậy!!”

“Con gà con, cư nhiên là con gà con!!”

Một vài tên hộ vệ cười đến ngã ngựa, Đao Mộc Ngưng quỳ rạp trên mặt đất khẽ kéo khóe miệng gọi lên tia cười khó thấy.

“Bé ngoan, đi thôi!!” Con người màu rậm nắng lóe ra hào quang mỗi khi gây sự.

Đội chủ nhân ra lệnh, con gà con đô đô vỗ vỗ cánh, chiêm chớp một trận chạy thẳng đến vài hộ vệ kia.

“Ha ha.... Cư nhiên còn bảo con gà con chạy lại đây kìa!!”

“Nhóc kia nhất định là điên rồi, ha ha ha!!!”

“Xem ta đá vật nhỏ này a!!”

Ngay lúc vài hộ vệ kiêu ngạo cười to, con gà con kia chiêm chớp kêu một tiếng, phi thân đánh về phía bọn họ.

Lôi Khiêm Chi cười linh thú nguyên bản còn lười nhác, đột nhiên cảm thấy gì đó, liền biến sắc.

“Rời khỏi con gà con kia, mau!!”

Đao Mộc Ngưng quỳ rạp trên mặt đất ý cười càng sâu.

Muộn quá rồi!!

Chỉ thấy con gà con lẳng không phi qua trên thân lóe ra màu vàng điện quang.

Xèo xèo –

“A a a –”

Con gà con lóe điện quang đã xấp tới, đám hộ vệ chưa kịp phản ứng nháy mắt đã bị điện giật giật bay.

“Chiêm chớp –”

Nhìn nhóm hộ vệ bị điện giật giật bay toàn thân bốc khói cháy đen thui rút xuốt đất, con gà con đắc ý phát ra một trận kêu chiêm chiêm, hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang tiêu sái quay lại bên người Đao Mộc Ngưng, cọ cọ, bộ dáng y chang như cục cưng ngoan ngoãn.

“Bé ngoan thật lợi hại.” Đao Mộc Ngưng kéo khóe miệng cười tán thưởng, đồng thời cũng cảm thấy thân thể của mình bắt đầu khôi phục lại cảm giác, tay đã có thể khẽ động đậy.

“Chiêm chiêm.” Kêu lên tiếng, gà con che trước mặt Đuan Mộc Ngưng, cặp mắt to như mụn cơm trũng mắt nhìn người nam nhân đang cười trên linh thú.

Con gà con này cũng cảm giác được nguy hiểm cực cường đại trên người nam nhân này tản mát ra a.

“Con vật quý sứ...”

109. Chương 107: Chiến Bại

“Chiêm chiêm.....”

Con gà con quắc mắt nhìn trũng trũng [Ngư Ngư: Có mi sao? Đuan Mộc Ngưng: Hình như không có....], đề phòng Lôi Khiêm Chi ngồi trên lưng linh thú, toàn thân phát ra điện quang.

Nhìn bé con quỳ rạp trên mặt đất được con gà con kỳ quái bảo hộ, Lôi Khiêm Chi gợi lên một tia cười khê.

“Thú vị, thật sự rất thú vị, sủng vật như vậy, đứa nhỏ cũng vậy.”

Ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén, một trận tạt ảnh đột ngột lóe lên, người trên lưng linh thú đã biến mất vô tung.

Con gà con vung cánh, nâng cao cảnh giác, thân hình nhỏ lóe lóe điện quang, phát ra tiếng tư tư tư.

Đột nhiên, con gà con chuẩn bị nhảy ra ngăn trở Lôi Khiêm Chi, một cột nước đã phóng thẳng tới tạt thiểm của Lôi Khiêm Chi.

Lôi Khiêm Chi lắc mình bay về phía Đuan Mộc Ngưng lại bị cột nước kia cản trở.

Trong nháy mắt, Mộc Thương Lăng nguyên bản không thể động đậy đã đến trước mặt Đuan Mộc Ngưng, hai tay cầm chắc đao, quỳ gối sẵn sàng công kích Lôi Khiêm Chi.

“Thủy thuật sư, khó trách ta lại cảm nhận được khí tức thủy chi linh trên người ngươi.” Nhìn Mộc Thương Lăng đề phòng chính mình, Lôi Khiêm Chi khê cười nhạt: “Làm sao bây giờ, ta càng ngày càng thích ngươi rồi a!!”

Lời nói mang theo hơi hướm đùa giỡn của Lôi Khiêm Chi khiến Mộc Thương Lăng lâm vào trạng thái chán nản.

“Ngươi.....”

“Phi!!” Đột ngột một trận thanh âm thúy thúy vang lên, đứa bé quỳ rạp trên đất chậm rãi khởi động, lết tới đằng sau lưng Mộc Thương Lăng: “Cái gì kêu càng ngày càng thích Lăng phụ thân của ta, ngươi muốn đùa giỡn Lăng phụ thân của ta sao, có tin ta đánh cho rằng ngươi rơi đầy đất không hả?!!”

Nói xong, còn vươn nắm đấm dứ dứ Lôi Khiêm Chi, đôi mắt trong veo như nước của Đuan Mộc Ngưng trũng Lôi Khiêm Chi một cái.

“Nhóc con, ngươi biết rõ cho dù ba người các ngươi liên thủ, đều trốn không thoát, không bằng ngoan ngoãn đi theo bốn tọa đi.” Ánh mắt dừng trên người Mộc Thương Lăng, nhưng lại nói với Đuan Mộc Ngưng.

“Không cần.” Nhóc con bĩu môi, nhướn mi nhìn Lôi Khiêm Chi, bộ dáng của một tên côn đồ: “Muốn chúng ta đi theo ngươi, đánh thắng ta rồi hãy nói.”

“Tiểu Ngưng!!” Bị lời nói của Đuan Mộc Ngưng dọa sợ, Mộc Thương Lăng khinh hô ra tiếng, một bên đề phòng, một bên khê thì thầm với đứa nhỏ sau lưng: “Y là Lôi tộc....”

“Ta quân y là ai sao?” Đưa tay sờ sờ đầu Mộc Thương Lăng: “Ng ngoan ngoan ngồi ngốc một bên đi, ta còn muốn đánh gãy luôn cả hàm răng của y a, dám khi dễ Tiểu Lăng Lăng.”

“Nhưng là.....”

“Ngoan ngoãn nghe lời, đi qua một bên!!” Nói xong, nhóc con giống như đối đãi với đứa nhỏ bình thường hôn hai cái lên má Mộc Thương Lăng, sau đó che chắn đằng trước mặt.

Mộc Thương Lăng mặc danh kỳ diệu bị hôn trở nên mục trừng khẩu ngọc (ý nói mặt ngu ra đó).

“Tiểu Ngưng.....”

Nhưng nhóc con quật cường kia rõ ràng đã không thềm chú ý tới Mộc Thương Lăng nữa rồi, trên tay xuất hiện một vật hình cầu giống như dùng ảo thuật biến ra, không cần nghĩ cũng biết đó là vũ khí do Đoàn Mộc Ngưng chế tạo – đạn đạn cầu.

“Thật là gan dạ sáng suốt!!” Bàn tay thon dài chậm rãi vươn ra, một đám điện quang màu lam nhạt hội tụ trên bàn tay tạo thành một cây trường thương.

Nhìn bộ dáng nghiêm trọng của một lớn một nhỏ, Mộ Niệm Hựu đến bên cạnh Mộc Thương Lăng.

“Lăng phụ thân, làm sao bây giờ?”

“Tiểu Ngưng rõ ràng toàn thân phải tê rần hết chứ.... Vì sao lại như vậy?” Nhìn Mộ Niệm Hựu hiện tại bộ dáng thông thả, còn mình thì lại hự nhuyển, lúc này còn không thể động đậy, hiện tại nhóc con lại vui vẻ như con châu chấu, Mộc Thương Lăng cảm thấy kỳ quái.

Chiêm chiêm.....

Ngay lúc Mộc Thương Lăng đang suy tư, một tiếng gà con vang lên, ánh mắt phiêu tới chỗ thanh âm vừa phát ra, liền nhìn thấy con gà con vàng óng phát điện đang đứng trên đỉnh đầu Đoàn Mộc Ngưng kêu gào.

Phải rồi... Nguyên nhân là do con gà con kia....

“Tiểu quý, chịu chết đi!!”

Lôi Khiêm Chi cầm trường thương dùng Lôi chi linh ngưng tụ mà thành tấn công về phía Đoàn Mộc Ngưng.

Khóe miệng gợi lên chút cười khê, Đoàn Mộc Ngưng chậm rãi dời bước, thân mình nho nhỏ nháy mắt vừa ẩn vừa hiện, dễ dàng tránh thoát công kích của y.

Trường thương được Lôi chi linh ngưng tụ thành kia rơi xuống mặt đất, nháy mắt hóa thành điện lưu khuếch tán bốn phía.

Mộc Thương Lăng và Mộ Niệm Hựu nhìn điện lưu ngoe nguẩy như rắn, lập tức né tránh.

Đoàn Mộc Ngưng lại không quan tâm đến điện lưu đang dần nhích tới mình, bộ pháp vẫn nhẹ nhàng như trước, chân thông thả di động, thân hình ngã tới ngã lui, lúc ẩn lúc hiện. [Lăng Ba Vi Bộ chăng?]

Thân pháp kỳ lạ của Đoàn Mộc Ngưng khiến Lôi Khiêm Chi cảm thấy kinh ngạc.

Đây có thật là năng lực của đứa nhỏ không?

“Đại thúc, người chậm quá!”

Đột nhiên, Đoàn Mộc Ngưng xuất hiện đằng sau lưng Lôi Khiêm Chi, cười khê.

Tay nho nhỏ vùng lên, đạn đạn cầu còn đang nắm trong tay rất nhanh đã bay về phía Lôi Khiêm Chi.

Oanh –

Nháy mắt, một trận nổ mạnh kịch liệt vang lên ngay chỗ Lôi Khiêm Chi, cát đá bay mù mịt, khói bốc cuộn cuộn.

“Tiểu Ngưng.”

Mộc Thương Lăng và Mộ Niệm Hựu lóe một cái, tiến tới bên người Đoàn Mộc Ngưng.

“Chúng ta đi thôi!” Một tay nắm lấy Mộ Niệm Hựu tay kia kéo Mộc Thương Lăng, Đoàn Mộc Ngưng hướng về phía xe ngựa đi đến.

Nào biết ba người còn chưa tới xe, bầu trời nháy mắt lóe ra điện quang, vài đạo tia chớp đánh thẳng đến bọn họ.

“Cẩn thận!!” Mộc Thương Lăng hô to, lôi hai đứa nhỏ lui về sau.

Hưu hưu hưu –

Ngay lúc bọn họ thối lui, vài thanh trường thương được ngưng tụ từ Lôi chi linh đã bổ xuống đất.

“Đi!”

Mộc Thương Lăng hét lên, hấn lôi Đoan Mộc Ngưng và Mộ Niệm Hựu hướng về hướng khác chạy.

Mộc Thương Lăng tuy là Thủy chi linh thuật sư, nhưng hấn thân là mật thám, tốc độ là kỹ năng bậc nhất của hấn.

“Ha ha, còn muốn chạy.....”

Một trận cười vang lên, tia chớp màu lam nhạt bắt đầu lưu chuyển, ngay sau đó, nam nhân cứ tưởng đã bị Đoan Mộc Ngưng cho nổ bay cứ nhiên lại xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

“Lôi Khiêm Chi, người rốt cuộc muốn như thế nào?” Đem Đoan Mộc Ngưng và Mộ Niệm Hựu bảo hộ sau người, hung hăng hỏi nam nhân trước mặt.

Quang mang đỏ sậm trên tay phát ra, lập tức xuất hiện một đôi chủy thủ, Mộc Thương Lăng hiện tại toàn thân đều phát ra lam quang.

Đủ để thấy, hấn bị chọc cho giận rồi.

“Không muốn thế nào cả, chẳng qua là muốn mời các người đến Lôi tộc ta làm khách vài ngày mà thôi.” Nhìn cái người đang tức giận kia, Lôi Khiêm Chi càng cười sâu hơn: “Bảo bối, người đừng dùng ánh mắt tràn ngập tức giận nhìn ta như vậy, ta lại càng luyện tiếu thả người đi nha, người nói ta phải làm sao bây giờ?”

“Dâm tặc!”

Mật thám đại nhân luôn làm việc trầm ổn bình tĩnh hiếm khi nổi cơn thịnh nộ, điểm mũi chân lao qua bên người Lôi Khiêm Chi, tay phải giơ chủy thủ hướng về phía người nọ.

Mộc Thương Lăng không hổ là mật thám ‘Tuyệt’, người mang vũ kỹ và thuật pháp siêu cường hấn, lại liên thủ cùng vũ khí đúng là không phải bình thường.

Chủy thủ Mộc Thương Lăng bay ra, cơ quan mật thiết kể trong đó cũng rất nhanh được khởi động.

Chủy thủ phi bằng tốc độ cực nhanh, nếu không phải có nhãn lực cao cường, rất khó nhìn ra sự thay đổi của chủy thủ.

Mà đối với loại người yêu thích vũ khí lạnh như Đoan Mộc Ngưng dĩ nhiên là nhìn thấy sự biến đổi này.

Chủy thủ vừa bay ra nháy mắt đã biến thành một mũi tên, hướng về phía Lôi Khiêm Chi.

Nào biết Lôi Khiêm Chi hoàn toàn không có ý tránh đi, mắt thấy chủy thủ hóa thành mũi tên nháy mắt sẽ đâm vào vai của y, ai biết đột ngột lam quang lóe ra, chủy thủ bị đẩy lùi.

Mà Mộc Thương Lăng đối với việc chủy thủ bị đánh bay hoàn toàn không hề kinh ngạc, tốc độ công kích Lôi Khiêm Chi bị giảm xuống một nửa.

Mộ Niệm Hựu đứng cùng Đoan Mộc Ngưng đột nhiên sững sốt: “Tiểu Lăng Lăng, cẩn thật đằng sau!!”

Đoan Mộc Ngưng kêu lên âm ỉ, nhưng Lôi Khiêm Chi đã hóa thành trận điện quang biến ra đằng sau Mộc Thương Lăng.

Tuy được Đoan Mộc Ngưng nhắc nhở, nhưng Mộc Thương Lăng vẫn là chậm một bước, chỉ trong nháy mắt, Mộc Thương Lăng tay nắm chủy thủ đã bị người ta chế trụ.

“Yêu, bắt được người rồi!”

110. Chương 108: Địa Tinh Tộc Trong Địa Lao

Bầu trời dày đặc mây đen, thỉnh thoảng còn truyền ra từ trận sấm rền, trong đám mây đen đó không ngừng lóe ra điện quan sáng chói.

Con gà con vàng óng đứng trên đầu Đao Mộc Ngưng chiêm chiếp kêu, quắc mắt nhìn tròng tròng bốn phía.

Đao Mộc Ngưng bẹt miệng meo máo, hai tay bị dây thừng cột đằng sau lưng.

“Tiểu quý, đi nhanh đi!!” Hộ vệ lúc này bị con gà con điện giật cháy đen thui gắt gỏng.

Tên hộ vệ buồn bực a buồn bực, gã như vậy mà bị con gà con này giật điện đến mất hết hình tượng.

“Người kêu réo làm cái gì, chân ngắn đi chậm!!” Đao Mộc Ngưng khẽ hừ một tiếng.

“Thối tiểu quý, muốn chết!!”

Bởi vì Đao Mộc Ngưng hiện tại bị trói, cho nên tay hộ vệ mới dám ra oai, nhưng gã đã quên mất còn có con gà con trên đầu Đao Mộc Ngưng.

Ngay lúc gã muốn tọng cho Đao Mộc Ngưng một cú, con gà con liền phác tới.

“Chiêm chiếp –”

“A—” Điện quang nháy mắt lóe lên bốn phía, đem gã hộ vệ kiêu ngạo kia giật bay lên trời, sau đó rớt cái ầm xuống đất.

Đao Mộc Ngưng chậm rãi đi đến nhìn thấy gà con của mình giật cho gã hộ vệ thành người nướng trui tập hai, khoe miệng gọi lên chút cười khê.

“Ha ha ha –” Nhóc con vui vẻ cười to ra tiếng.

Nơi nhóc con đi qua, toàn bộ đều không dám tới gần, giống như là thấy quái vật.

Mộ Niệm Hựu nhìn nhóc con phía trước càn rỡ cười, khoe miệng cũng gọi lên tia cười nhợt nhạt.

Thật là, bị người ta bắt còn thoải mái như vậy sao.

Tiểu Ngưng quả nhiên rất kỳ quái.....

Đao Mộc Ngưng và Mộ Niệm Hựu bị mang vào một địa lao.

Hiện tại địa lao đầy nhóc người, những người này đều có ngoại hình kỳ quái, nhưng Đao Mộc Ngưng đối với ngoại hình của bọn họ không cảm thấy kỳ quái, bởi vì bọn họ cũng không được cao lắm, thậm chí còn có người lùn lùn, đáng vẻ giống như huynh đệ Khải Liêm.

Người Địa Tinh.

Âm thầm lên tiếng, Đao Mộc Ngưng hai mắt hơi lóe sáng, bởi vì trong địa lao không có đủ ánh sáng, cho nên đám hộ vệ đi song song bên người không có phát hiện.

Dựa vào cảm giác thần thú mẫn cảm của mình, y cảm nhận được những người Địa Tinh này đều rất suy yếu, bởi vì hơi thở của bọn họ rất nhẹ, nhưng lại mang theo sự tuyệt vọng, oán hận cùng không cam lòng cực mãnh liệt.

Thực hiển nhiên bọn họ đều biết mình đang ở nơi nào, đã phát sinh chuyện gì.

“Đi qua đi!!” Đến trước một cái buồng giam, gã hộ vệ mở cửa, một cước đá Đao Mộc Ngưng vào buồng.

“Ai nha.....”

“Tiểu Ngưng, a.....”

Tới lượt ngay sau đó chính là Mộ Niệm Hựu, bất quá may mắn có một Địa Tinh vươn tay đỡ lấy y, cho nên mới không bị ăn đau.

“Các người đứng mục ở trong này đi, thối tiểu quỷ!!” Tên giám ngục hung hăng nói.

Đoan Mộc Ngưng bị một cước đá vào nghe đối phương khinh miệt mình, đôi mắt phát hỏa, thân mình nhỏ nhỏ phác qua một cái, túm lấy chấn song buồng giam.

“Đáng giận a..... Cái đồ hỗn đản nhà ngươi, bé ngoan, giật hấn cho ta!!!”

Được chủ nhân ra lệnh, con gà con đứng trên đầu Đoan Mộc Ngưng lập tức vẫy vẫy cánh, hai mắt biết thành tứ giác màu đỏ.

“Chiêm chớp –” Gà con vàng óng nhảy ra ngoài, phát ra bốn cây điện quang chói lòa.

“Oa a a –”

Nhà tù bỗng chốc vang lên tiếng kêu cực kỳ thê lương âm ỉ.

Áp lực cả một ngày trời, nhóc con hiếu động đã sớm mệt mỏi, tìm một cái góc ngồi xuống, Đoan Mộc Ngưng cuộn mình thành một đoàn.

“Tiểu Ngưng, ngươi không sao chứ?” Mộ Niệm Hựu nhìn nhóc con cuộn thành một đống kia, trong lòng nổi lên một tia lo lắng.

Bọn họ bị bắt vào địa lao, Mộc Thương Lăng bị Lôi Khiêm Chi mang đi, hiện tại nên làm cái gì bây giờ....

“Đứa nhỏ này không có việc gì đâu, đại khái là bị mệt mỏi thôi, để y nghỉ ngơi một lát là tốt rồi.” Một thanh âm hiền lành vang lên, là của một trong năm phụ nhân.

Mộ Niệm Hựu nhìn lại, vừa lúc bắt gặp được nụ cười ôn nhu của đối phương.

“Àn.” Mộ Niệm Hựu gật gật đầu, sau đó ngồi xuống đống rơm khô trong buồng giam, đánh giá mấy người Địa Tinh ngồi trong buồng: “Khải Liêm và Khải Nhi đang tìm các người.”

“A.... Người.... Người biết Khải Liêm, bọn nó.... Bọn nó không có việc gì đi?” Nữ nhân Địa Tinh nguyên bản còn ôn nhu cười khẽ nghe Mộ Niệm Hựu nói, khuôn mặt tươi cười ôn nhu liền biến mất, trở nên kích động ngập tràn lo lắng.

“Bọn nó tốt lắm, không có chuyện gì hết.” Mộ Niệm Hựu nhẹ nhàng cười. “Bất quá trong này không phải là nơi tốt để nói chuyện.”

Nói xong, ánh mắt dừng ở trên người nhóc con không biết đã ngủ hay chưa nằm ở một góc.

Chuyện của Khải Liêm và Khải Nhi, vẫn là nên chờ Đoan Mộc Ngưng hồi phục lại rồi mới nói đi.

Đoan Mộc Ngưng nằm một góc nghỉ ngơi, ngủ liền cả một ngày, bởi vì hiện tại ở trong địa lao, y không biết bên ngoài rốt cục là sắp hừng đông hay vẫn là đêm tối, chỉ cảm thấy cái bụng rất đói mà thôi.

Mộ Niệm Hựu thấy y đã tỉnh, liền đến bên người y: “Tiểu Ngưng, tỉnh rồi?”

“Àn....” Dựa vào đầu gối, Đoan Mộc Ngưng miễn cưỡng lên tiếng trả lời: “Tiểu Niệm Niệm....” Thanh âm khàn khàn, nghe không giống như giọng nói thanh thúy thường ngày, nhưng vẫn dễ nghe như trước.

“Ở đây, làm sao vậy?” Tuy bị nhốt trong địa lao, nhưng Mộ Niệm Hựu cảm thấy có Đoan Mộc Ngưng bên người, cho nên cũng không sợ hãi.

Y tin, bọn họ nhất định có thể an toàn rời khỏi chỗ này.

“Ta đói bụng....” Nhóc con trầm lặng.

Giống như xác mình Đoan Mộc Ngưng không phải nói dối, cái bụng nhỏ lập tức phát ra âm thanh rột rột.

Nháy mắt, buồng giam của Đoan Mộc Ngưng lâm vào tình trạng yên tĩnh hiếm có.

“Ha ha ha.... Các người thật sự đáng yêu quá đi, thật sự là không thể tưởng tượng được đứa nhỏ nhân loại cư nhiên lại thú vị như vậy!!” Một nam tử trung niên Địa Tinh nhìn qua có chút uy nghiêm cười ha ha ra tiếng.

“Đứa nhỏ, đói bụng thì ăn một chút đi.” Giống như dùng ma pháp biến ra, nữ nhân trung niên Địa Tinh lấy một cái gói to cùng mấy khối tinh thể trong suốt như nước đưa cho Đoan Mộc Ngưng.

“Đây là?” Đoan Mộc Ngưng tuy đã đói bụng đến không chịu nổi, nhưng bản tính hiếu kỳ của y vẫn còn cố chấp không buông.

“Đây là dùng nước sơn quả tinh luyện thành quả tinh, có thể bổ sung thể lực và đói khát.” Nam nhân Địa Tinh chậm rãi nói.

“Tiểu Ngưng, ăn đi.” Mộ Niệm Hựu nhỏ giọng nói. “Người Lô tộc hạ được vào trong thức ăn, có thể làm tâm trí người ta trở nên hỗn loạn, Địa Tinh bộ tộc lúc bị bắt tới đây ăn phải trở nên cực kỳ suy yếu, sau đó không thèm ăn đồ của bọn họ đưa tới nữa, quả tinh này là do Địa Tinh chuẩn bị trong trường hợp cấp bách, vì vậy bọn họ mới có thể chống chọi được tới ngày hôm nay.”

“Thì ra là thế.” Đoan Mộc Ngưng khẽ gật đầu, lấy quả tinh trong tay nữ nhân Địa Tinh, sau đó cho vào miệng.

Vừa bỏ vào miệng, một cỗ hương chanh thơm ngát lập tức lan tỏa khắp vòm miệng, mang theo vị chua trong trẻo, so với ăn kẹo còn muốn ngon hơn.

Đoan Mộc Ngưng chớp mắt một cái, liền thích món này, ăn hết hai khối quả tinh, quả nhiên bụng không còn kháng nghị nữa, Đoan Mộc Ngưng cảm thấy sức sống toàn thân đã được khôi phục.

“Tiểu công tử, người còn muốn ăn sao?” Nữ nhân Địa Tinh thập phần hào phóng lại xuất ra một gói quả tinh to.

“Cám ơn đi đi, đủ rồi a.” Đoan Mộc Ngưng đã khôi phục tinh thần và sức sống, đôi mắt khi này còn buồn ngủ mông lung hiện lại lưu chuyển không ngừng. “Chờ sau khi ta mang mọi người rời khỏi đây, đi đi cho ta quả tinh này nha, ta thích cái mùi vị kia.”

“Quả tinh là lương thực của Địa Tinh tộc chúng ta, nếu thật sự có cơ hội trở về Địa Tinh tộc, người muốn bao nhiêu cũng được!!!” Nữ nhân Địa Tinh vung cái gói trong tay, nháy mắt lại biến thành cái bao nhỏ nhỏ, sau đó cột lên cổ.

“Ta cam đoan, sẽ mang các người rời đi không thiếu một người, sau đó lại làm cho bọn Vô Uyên và Khải Liêm một cái kinh hỉ lớn.” Đoan Mộc Ngưng vui vẻ cam đoan. “Đúng rồi, cái bao kia đi đi làm thế nào vậy?”

Công năng giống như các thùng dụng của cửa y nha.

“Cái bao vải này là được làm từ một loại rễ cây đan thành, có công dụng thu nhỏ lại được, cũng bởi vì nó mà chúng ta ở trong này mới không đói chết.” Nữ nhân Địa Tinh khẽ nói.

Lúc bị ngoại tâm xâm lược, vũ khí cùng thạch tinh chế của bọn họ đều đã bị cướp sạch, may mắn vẫn còn có cái bao vải nhỏ có công năng kỳ lạ này.

“Nga, bộ tộc Địa Tinh quả nhiên là có nhiều bảo vật a!!” Đoan Mộc Ngưng sáng lạn cười, sau đó đứng dậy đuổi người: “Mọi người ráng chịu thêm một ít thời gian nữa, ta trước thăm dò tình huống, rồi mới có thể lập kế hoạch rời đi.”

Tính toán thời gian, Vô Uyên hẳn là đã mang huynh đệ Khải Liêm đến tụ họp với Vô Cực ca ca rồi, như vậy bọn họ nhất định sẽ đến đây do thám một vòng....

Nghĩ nghĩ, khoe miệng khẽ nhếch lên, có đôi khi phượng hoàng con đơn thuần thiện lương lại rất tà ác nha..... Hơn nữa cái con phượng hoàng con này không phải là cũng không phải là cái loại thuần chủng.

111. Chương 109: Phượng Hoàng Con Thực Tà Ác

Đầu, đau quá.....

Đây là cảm giác đầu tiên ngay khi Mộc Thương Lăng vừa tỉnh lại, nhẹ mở to mắt, liền nhận được một trận ngất huyền, thân thể không chút khí lực.

“Ta làm sao vậy.... Đây là đâu....”

“Đây là phòng của ta, ngươi tỉnh rồi sao?” Thản nhiên nói, bàn tay ấm áp vuốt ve mái tóc mềm mại của Mộc Thương Lăng: “Mái tóc như biển cả, thật đẹp, đây mới là người chân chính....”

Lôi Khiêm Chi nhẹ giọng nỉ non, đưa tay nâng tóc để nó khẽ rơi mà hôn xuống

“Ngươi....” Nhìn tóc của mình từ từ rũ xuống, Mộc Thương Lăng phát hiện mái tóc đã trở lại màu thủy lam: “Ngươi tên hỗn đản này, rốt cuộc đã làm gì ta!!”

“Nếu không động tay động chân một chút lên thân thể ngươi, sau khi ngươi tỉnh lại nhất định sẽ không ngoan ngoãn.” Ngón tay thon dài dễ dàng vuốt ve gương mặt suât khí kia, Lôi Khiêm Chi vẫn thản nhiên nho nhã cười khê như trước, gương mặt tuấn mỹ áp sát tới: “Ta rất cực cũng bắt được ngươi.... Ta muốn ngươi trở thành người của ta....”

“Không.....”

Mộc Thương Lăng vừa kháng cự thét lên, môi của hắn đã bị Lôi Khiêm Chi lấp lại.

.....

“Thì ra là thế....” Hai chân xếp bằng, Đoan Mộc Ngưng nhắm mi lại: “Cho nên Lôi Khiêm Chi mới có thể bắt các người tới nơi này.”

“Ân.” Tộc trưởng Địa Tinh tộc Khải Dã nhẹ nhàng gật đầu: “Bộ tộc Địa Tinh của chúng ta tuy thích chế tác vũ khí, lại là bộ tộc rèn vũ khí xuất sắc nhất đại lục Thiên Vực, lại là bộ tộc có vũ khí tối cường ước mơ của biết bao bộ tộc, nhưng chúng ta không thích chiến tranh, càng không hi vọng vũ khí cho chính mình chế tạo ra lại dính đầy máu tươi.”

“Có ước mơ là một chuyện tốt, bất quá có người lại thích lợi dụng ước mơ của người khác để thực hiện dã tâm của mình, vô luận là ở đâu, đều có những loại người như vậy.” Đứa nhỏ khê hít một hơi thật dài.

“Tiểu Ngưng.....”

Mọi người trầm mặc, nhóc con đột nhiên vung nắm đấm.

“Bất quá đây là sự thật, nếu như vậy liền phải phản kích mới được!!”

“Phản kích....” Mọi người rõ ràng đã bị nhóc con đột nhiên động kinh hù sợ, vẫn còn chưa phản ứng lại được.

“Đương nhiên là phải phản kích!!” Biểu tình Đoan Mộc Ngưng còn thật sự a thật sự.

Nhìn biểu tình của Đoan Mộc Ngưng, mọi người yên lặng, qua một lúc lâu sau, tộc trưởng Địa Tinh ho nhẹ vài cái, chậm rãi lên tiếng.

“Cái kia.... Ngưng tiểu công tử, không phải là ta tạt gáo nước lạnh vào đầu ngươi đâu.” Tộc trưởng Địa Tinh tuy thân hình không được cao cho lắm, nhưng phi thường cường tráng, lại có khí thế của tộc trưởng, vẻ mặt hiện tại còn rất nghiêm túc, quả thật rất là dọa người: “Chúng ta hiện tại là đang bị nhốt ở trong đại lao nha.”

“Đúng vậy!!” Đoan Mộc Ngưng chớp chớp mắt vô tội.

Bị nhốt trong đại lao thì liên quan vì đến cái kế hoạch phản kích của y?

“Tiểu Ngưng, ý của Khải thúc thúc chính là, nhìn chúng ta lại đi, phản kích như thế nào đây a.....” Mộ Niệm Hựu nhỏ giọng nói.

“Này a...” Nhóc con trưng biểu tình vô tội mở cái miệng thành hình chữ “o” tròn vo: “Không sao không sao!!”

Nhìn nhóc con cười vui vẻ, mọi người đưa mắt nhìn nhau, khẽ lắc đầu.

Thật sự là nghĩ không ra, nhóc con này rốt cuộc là muốn làm cái gì.

.....

Ngồi trong góc, Đoan Mộc Ngưng cầm Trí Não “gắn trong” máy chụp hình nhìn màn hình.

“Thế nào rồi, Hùng cục cưng?” Nhìn con gấu con béo béo đào đào khối hình xếp ra, Đoan Mộc Ngưng hỏi.

“Ân ân, chủ nhân, số liệu người thu thập đều đầy đủ hết rồi!” Hùng cục cưng lắc lắc cái eo đầy mỡ của mình, vui vẻ nói: “Chủ nhân đợi một lát, ta đem số liệu điều chỉnh xong sẽ đưa cho người xem!”

“Hảo!!”

Nhìn Đoan Mộc Ngưng ngồi trong góc tường thì thà thì thăm, hình như là đang cùng người nào đó nói chuyện, Mộ Niệm Hựu đi qua, ngồi xuống bên cạnh Đoan Mộc Ngưng.

“Tiểu Ngưng, người đang làm cái gì?”

Máy chụp ảnh là Trí Não Hùng cục cưng của Đoan Mộc Ngưng, Mộ Niệm Hựu đương nhiên biết, chẳng qua Mộ Niệm Hựu không biết nguyên nhân từ đâu mà có Trí Não thôi.

Bởi vì trên đầu Đoan Mộc Ngưng có con gà con vàng óng kia, cho nên đám hộ vệ không dám khi dễ bọn họ nữa, có thể nói Đoan Mộc Ngưng đã đả bại thành thắng.

“Người xem!!” Đoan Mộc Ngưng ngọt ngào cười, đem màn hình đưa tới trước mặt Mộ Niệm Hựu.

Hình ảnh rất nhanh liền xuất hiện, trang thứ nhất là tấm ảnh của Lôi Khiêm Chi, trang tiếp theo cứ nhiên liên quan đến tư liệu số liệu năng lực của Lôi Khiêm Chi.

“Đây là.....”

“Đây là tư liệu liên quan đến Lôi Khiêm Chi, nếu muốn phản kích đương nhiên phải biết tư liệu của người đó, cái này gọi là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng a!!” Bắt tay xem xét Trí Não, Đoan Mộc Ngưng nhỏ giọng lầm bầm.

“Ân.... Tiểu Ngưng nói cũng đúng, nhưng cho dù chúng ta biết tư liệu của đối phương, nhưng đánh cũng không có lợi a, ngay cả Thương Lăng ca ca lợi hại như vậy cũng...” Nhớ tới Mộc Thương Lăng không biết đã bị bắt tới nơi nào, Mộ Niệm Hựu lại lo lắng.

Y thật sự rất lo lắng.

“Ta biết nếu còn ở đây sẽ không thật sự gặp nguy hiểm, cho nên ta đã đem một phần bản đồ tây đại lục của ‘Tuyệt’ thêm vào trong Trí Não, người xem.” Đem màn hình giơ đến trước mặt Mộ Niệm Hựu.

“Bản đồ 3D.....” Mộ Niệm Hựu hơi kinh ngạc.

Sống ở đây năm năm, Huyền Nguyệt Trừng thân là người đứng đầu bộ tộc, trong thư phòng văn hiến đương nhiên có không ít, Mộ Niệm Hựu ngày thường thích nhất chính là im lặng đọc sách.

Bởi vậy y dĩ nhiên biết bản đồ ở thế giới này luôn chỉ được vẽ hai chiều.

“Cái này là do Hùng cục cưng làm, nó cải tạo thành bản đồ 3D.” Đoan Mộc Ngưng khẽ cười: “Đây là điểm ta đang ở, cũng may ở trên địa lao là Lôi tộc.”

“Đúng vậy.” Mộ Niệm Hựu nhìn bản đồ, khẽ gật đầu.

“Tiểu Niệm Niệm, người thử nghĩ xem nếu đem toàn bộ địa lao này đánh sập, sẽ thế nào?” Nhóc con nhướn cong mi, nhìn qua thực đáng yêu, nhưng lại lộ nét cười rất tà ác.

Nghe Đoan Mộc Ngưng nói, Mộ Niệm Hựu lập tức hiểu nhóc con kia đang muốn làm cái gì, nâng tay che miệng.

“Tiểu Ngưng Nhi, người thật ác.” Đây là kết luận.

“Cái ác mới vừa được sinh ra thôi!!” Nhóc con cười thực đáng sợ. “Được rồi chúng ta mau định ra một cái kế hoạch phản kích tốt đi.”

“Kế hoạch phản kích?!” Mộ Niệm Hựu nhăn mi: “Nhưng chúng ta đang bị nhốt, muốn phản kích thì trước hết phải ra ngoài cái đã, nhưng không thể để cho người ta phát hiện.”

“Chuyện này đương nhiên ta biết.” Đem Trí Não bỏ lại vào trong ám túi, Đao Mộc Ngưng cười khê: “Cho nên bước đầu tiên của kế hoạch chính là phải tập hợp tất cả Địa Tinh tộc trong địa lao lại một chỗ.”

“Tụ tập cùng một chỗ?”

Nào biết nguyên một đám Địa Tinh vẫn đang nghe lén hai đứa nhỏ nói chuyện, hiện tại nghe thấy lời nói của Đao Mộc Ngưng ánh mắt lập tức sáng rực nhìn qua.

“Ngưng tiểu công tử, chúng ta bị tách ra nhiều buồng giam khác nhau, làm sao mới có thể tụ tập cùng một chỗ được?” Một nam tử Địa Tinh có vẻ trẻ tuổi nói.

“Đúng vậy a đúng vậy a.” Những người khác cùng gật đầu kêu lên.

“Hơn nữa song sắt trong đại lao này là loại sắt đặc biệt, chúng ta ngay cả một công cụ cũng còn không có, làm thế nào có thể phá song cửa đây.” Tộc trưởng Địa Tinh đưa tay sờ sờ song sắt.

Nhìn bộ tộc Địa Tinh một khắc trước còn hưng trí, sau đó lại lập tức ủ rũ, Đao Mộc Ngưng khê gợi lên chút ý cười.

Đưa tay đẩy ra đám cỏ đang mọc dài trên mặt đất: “Ai nói phải bẻ song sắt mới có thể được tự do, các người nói xem cấu tạo và tính chất của loại đất này như thế nào?”

Lời nói nhẹ nhàng, nhưng có lượng.

“Đúng vậy, chúng ta là Địa Tinh, chúng ta có sức mạnh!!” Địa Tinh tộc trưởng lập tức hiểu ra.

Bộ tộc Địa Tinh dù ở phương diện chế tạo vũ khí là không người nào có thể sánh bằng, nhưng rõ ràng là có thiếu khuyết năng lực tự hồi bản thân, khiến Đao Mộc Ngưng phải giải thích rõ từng chi tiết.

“Nếu người bình thường bị bắt tới đây, vốn không thể chạy ra ngoài, nhưng các người là Địa Tinh, luôn sinh hoạt dưới lòng đất, tuy không có vũ khí trên tay, nhưng các người có sức mạnh, cho nên bọn họ mới kê đơn trong thức ăn của các người, sợ các người đào tẩu.” Đao Mộc Ngưng nhẹ nhàng nói: “Về việc các người sau này lại không ăn cơm, chỉ ăn thức ăn các người mang theo, những người đó cũng mắt nhắm mắt mở cho qua, chính là bởi vì các người căn bản không hề nghĩ tới chuyện rời khỏi nơi này.”

Tộc trưởng Địa Tinh nghe Đao Mộc Ngưng giải thích, suy tư một lát, cũng nhẹ nhàng gật đầu.

“Quả đúng như lời tiểu công tử nói.”

Nhìn ánh mắt nhiệt liệt của mọi người, trong mắt Đao Mộc Ngưng lóe ra chút quang huy chói mắt, khoe miệng ý cười càng sâu.

112. Chương 110: Kế Hoạch Trốn Ngục Vĩ Đại

Căn phòng bày trí hoa lệ hiện tại cực kỳ hôn ám, ánh sáng duy nhất còn le lói ở trong phòng kia chính là nhờ ánh sáng của viên dạ minh châu phía bên kia chiếu sáng.

Trong phòng dày đặc khí tức đậm mĩ, thanh âm rên rỉ vang không ngừng, nghèn nghẹn, giống như cổ kiềm nén không muốn phát ra tiếng.

“Đừng cần, đôi môi xinh đẹp này nếu cần đến bị thương thì đáng tiếc lắm.” Động tác dưới thân chưa hề dừng lại, Lôi Khiêm Chi đưa tay nắm lấy cằm Mộc Thương Lăng, buộc hắn nhả môi ra.

“Ách.... Hồn đản..... Ta nhất định.... Nhất định sẽ giết ngươi..... A—” Mộc Thương Lăng trừng mắt oán hận nam nhân đang không ngừng kịch liệt xâm phạm hắn.

“Giết ta.... Ngươi không có cơ hội đâu.” Nhìn ánh mắt oán hận của người dưới thân, trong lòng Lôi Khiêm Chi hơi ần ần đau.

Y không biết đây là cái loại cảm giác gì, y chỉ biết y muốn người này, muốn hắn, muốn tất cả những thứ thuộc về hắn, vô luận là thân xác hay là tâm....

Cho nên y không tiếc xâm phạm hắn, đoạt lấy hắn....

“Ngươi là của ta....” Thấp giọng trầm trầm, hôn lên đôi môi đỏ mọng của Mộc Thương Lăng.

.....

Sau khi hội hợp với Phong Vô Cực cũng đã qua bốn ngày, từ lúc đến đây, Phong Vô Uyên không biết vì sao trong lòng lại luôn cảm thấy bất an.

Hắn tổng cảm thấy Đoan Mộc Ngưng bị Mộc Thương Lăng mạnh mẽ mang về Phượng tộc tuyệt đối sẽ không ngoan ngoãn.

Nhớ đến đã nhiều ngày không được nhìn thấy nhóc con, Phong Vô Uyên không khỏi thở dài.

“Vô Uyên, như thế nào lại thở dài?” Phong Vô Cực vừa vào cửa liền nhìn thấy đệ đệ song bào (em song sinh) tâm tư ổn trọng, khôn khéo cơ trí, hơn nữa tính cách còn đậm đặc đang thở dài.

Phong Vô Uyên mà thở dài, đúng là chuyện lạ thế gian a.

“Không.... Không có gì, ca, kế hoạch ổn lắm sao?” Nhìn huynh trưởng nhà mình, Phong Vô Uyên hơi thu liễm.

Kế hoạch mà Phong Vô Uyên nhắc tới chính là nhiệm vụ Địa Tinh tộc giao cho Dong binh đoàn của Phong Vô Cực.

Nội dung của nhiệm vụ chính là yêu cầu Dong binh đoàn của Phong Vô Cực giải quyết nguy cơ lúc này của bộ tộc Địa Tinh.

“Lôi tộc phòng bị cực kỳ kiên cố, hơn nữa đã cho thám tử tiến nhập vào Lôi tộc điều tra, hoàn toàn không phát hiện ra hành tung của Địa Tinh tộc.” Nhớ tới nhiệm vụ lần này, Phong Vô Cực không khỏi nhăn lại mày kiếm.

“Lúc bị bắt có thể khẳng định có Lôi tộc nhúng tay vào, nhưng lại không thể tìm được chỗ của bọn họ, rõ ràng là đã bị nhốt vào địa lao.” Phong Vô Uyên thần nhiên nói.

Thực xứng đáng với địa vị thủ lĩnh đang nắm trong tay, vạch thẳng trọng điểm, bắt quả Phượng Quân đại nhân của chúng ta ngàn lần vạn lần cũng không thể tưởng tượng được bảo bối của hắn hiện tại đã có mặt ngay tại đó.

“Ân, hiện tại cũng chỉ có thể đợi thôi.” Phong Vô Cực gật gật đầu.

.....

Gần hai ngày trời, bùn đất bên trong địa lao tung bay, vài đoàn Địa Tinh không ngừng đào đất khắp các ngõ ngách, đương nhiên cũng có người canh chừng giám ngục.

“Có người đến có người đến!!” Nghe được thanh âm ở phía cuối địa lao, Mộ Niệm Hựu tựa người vào song chắn nhỏ giọng cảnh báo.

“Mau lấy cỏ che lại!!” Đoan Mộc Ngưng đem một đồng cỏ khô che lấp lại toàn bộ.

Ngay sau đó, nhóm Địa Tinh trong địa lao rối loạn thành một trận, rất nhanh sau liền khôi phục nguyên trạng [dưới đám cỏ kia là cái hang ngầm], Địa Tinh e sợ cái động đang đào kia bị phát hiện, liền an ổn ngồi xuống một góc.

Đoan Mộc Ngưng ngồi xếp bằng ở một góc khác, cầm Trí Nã trong tay. Mộ Niệm Hựu quay lại bên người Đoan Mộc Ngưng, mọi chuyện vẫn như cũ.

Đội đám hộ vệ Lô tộc rời đi, phượng hoàng con tà ác mới nhếch môi cười gian.

“Được rồi, đi rồi đi rồi, chúng ta tiếp tục!!”

Nghe Đoan Mộc Ngưng đốc thúc, mọi người lại bắt đầu tiếp tục công trình đang dang dở.

Bộ tộc Địa Tinh không hổ là bộ tộc trường kỳ sinh hoạt dưới lòng đất, cái động ngấm rất nhanh đã hoàn thành.

Chưa qua hết nửa ngày, vài buồng giam đã được đả thông toàn bộ.

“Ngưng tiểu công tử, bước đầu tiên đã hoàn thành, kế tiếp nên làm gì?” Tộc trưởng Địa Tinh tộc khê hỏi Đoan Mộc Ngưng.

Chỉ mới mấy ngày ở chung, tộc trưởng bộ tộc Địa Tinh liền phát hiện đứa nhỏ này không đơn giản, bên trong cái thân thể nho nhỏ đó là một trí tuệ siêu việt đến mức bọn họ không thể tưởng tượng nổi.

Nhìn đồng hồ hiện trên màn hình Trí Nã, khoe miệng Đoan Mộc Ngưng gọi lên chút ý cười.

“Hiện tại bên ngoài là đêm khuya, thời gian này mọi người đã ngủ say.” Thu hồi Trí Nã, Đoan Mộc Ngưng cởi một dây chuyền khối hình chữ nhật đang đeo trên cổ xuống.

Mặt dây chuyền được lấy xuống, Đoan Mộc Ngưng thả xuống đất, liền vang lên tiếng của một vật nặng rơi xuống, mặt dây chuyền nho nhỏ nháy mắt đã biến thành cái thùng to.

Không cần nghĩ, cái thùng hình chữ nhật này chính là thùng dụng cụ yêu quý của Đoan Mộc Ngưng.

“Đây là.... Đây là cái gì?” Người Địa Tinh lần đầu tiên nhìn thấy cái vật kì lạ này, đều bị ngạc nhiên một trận.

“Đây là thùng dụng cụ của ta.” Nhanh tay ấn mật mã, Đoan Mộc Ngưng mở thùng.

Tầng thứ nhất trong thùng đựng mấy cái dụng cụ vụn ố, cờ lê gì gì đó, Đoan Mộc Ngưng mở tầng thứ hai lên, lại chứa đầy một đồng thứ khiến mọi người khó hiểu hơn, thậm chí còn có vài cái là.... Bom.... Và bom hẹn giờ.

“Tộc trưởng thúc thúc, cái này cho các người.” Lấy một ít vật thể hình tròn đen bóng giao cho tộc trưởng.

“Cái này là??”

Nhìn mười viên tròn chưa vào giờ thấy ở trong tay mình, tộc trưởng Địa Tinh đưa mắt hỏi.

“Đây là bom ta tự chế, vì ở đây không có nguyên liệu đặc biệt làm bom, cho nên ta dùng chút hỏa dược đặc biệt trộn với bột phấn tinh thạch hỏa hệ, lực nổ tuy không bì kịp so với bom chân chính, nhưng uy lực cũng không kém, thúc thúc đem thứ này phân phát cho các Địa Tinh khác, mỗi người lấy vài cái để tự vệ.” Đoan Mộc Ngưng giải thích: “Nhưng phải nhớ kỹ, mấy thứ này đều được trộn bột phấn tinh thạch hỏa hệ, một khi ném hoặc vô ý rơi xuống đất sẽ nổ mạnh.”

“Thật là thần kỳ, ta hiểu rồi!” Gật đầu nói lời cảm tạ với Đoan Mộc Ngưng, tộc trưởng Địa Tinh xoay người giao “bom” cho người phía sau, bảo bọn họ truyền xuống.

Sau khi “bom” được phân phát xong, Đoan Mộc Ngưng lại xuất một đồng công cụ kỳ quái nữa.

“Đây là cái gì?” Mộ Niệm Hựu và Đoan Mộc Ngưng là hảo bằng hữu, cho nên có một vài “nghiên cứu” của Đoan Mộc Ngưng y còn biết rõ ràng hơn là Phong Vô Uyên.

Bất quá hiện tại cái thứ Đoan Mộc Ngưng đang lấy ra, y cho tới giờ cũng chưa từng gặp qua.

“Đây dùng để nấu chảy sắt, bởi vì lúc sửa chữa máy móc có một vài thứ cần phải làm sắt nóng chảy, bất quá sau khi đi vào thế giới này, ta cũng rất ít khi sử dụng.” Nhẹ nhàng cười, Đoan Mộc Ngưng ấn nút trên cái dụng cụ bên ngoài giống như bút máy. (Cho phép ta đoán cái mà Ngưng Nhi nói hình như là cái hàn xì đi?)

Trên đỉnh nháy mắt lóe lên chút hồng sắc, hồng quang kia càng ngày càng sẫm, Đoan Mộc Ngưng đem nó tới gần một chấn song, chậm rãi quét qua.

Một trận khói trắng gay mũi bốc lên, làm cho mọi người kinh ngạc nhất chính là cây sắc kia cứ nhiên đã bị một cái thứ nhỏ nhỏ kia cắt đứt.

Có công cụ làm chảy sắt giúp, song sắt buồng giam rất nhanh đã bị cắt đứt, lúc ánh sáng đỏ trên công cụ tắt cũng là lúc, song sắt đã bị cắt đứt gần hết, tạo thành cái cái cửa nho nhỏ, đủ để một người chui ra ngoài.

“Dùng hết điện dự trữ rồi, tộc trưởng thúc thúc người mau đưa bọn họ ra ngoài đi.” Thu hồi lại dụng cụ, Đoan Mộc Ngưng nói.

Địa Tinh tộc trưởng ra lệnh một tiếng, đám người Địa Tinh rất có trình tự từng người từng người bước ra ngoài rồi đi.

Đến khi mọi người trong địa lao đều ra được ngoài, Đoan Mộc Ngưng lại lôi từ thùng dụng cụ ra hai cái hộp vuông, đưa tay ấn cái chốt trên mặt hộp, bắt đầu tính giờ.

“Tiểu Ngưng, đây là.....”

“Đi mau, còn mười lăm phút nữa thôi.” Dán cái hộp lên tường, Đoan Mộc Ngưng gọi mọi người: “Mọi người sau khi thoát ra ngoài liền chạy về phía đông nam, có người cần liên tục tiếp dùng thứ trên tay “tạc bay” hẳn, cái này nổ không chết người, nhưng sẽ bị thương, chúng ta mau đi thôi!!”

“Vâng!!”

Cả đám người Địa Tinh đáp lại một tiếng, liền hướng về phía cửa địa lao chạy như điên.

Thủ vệ phụ trách trông coi cửa lao rõ ràng thực nhân hạ, còn chưa biết đã phát sinh chuyện gì, đã bị một đám Địa Tinh đánh bất tỉnh.

“Đánh ngất bọn họ, rồi tha ra ngoài để một bên đi!!” Bởi vì ở bên trong có gắn bom, Đoan Mộc Ngưng mặc dù có ý muốn cho nổ tung, nhưng cũng không muốn nguy hại mạng người.

“Vâng!” Một Địa Tinh lĩnh mệnh, từng người từng người một tha đám thủ vệ bị bọn họ đánh ngất đến một gốc cây đại thụ.

“Chạy về phía bên kia, tốc độ phải nhanh, những kẻ chặn đường toàn bộ đánh ngất!!” Tay Đoan Mộc Ngưng vừa chỉ, Địa Tinh lập tức hướng về phía đó mà chạy.

Địa Tinh tộc trốn ngục quả nhiên đã làm cho nhân lực Lôi tộc chú ý rồi.

“Tộc trưởng, các người đi trước, chúng ta còn một người bạn.” Đoan Mộc Ngưng hướng tộc trưởng Địa Tinh công đạo một tiếng, liền hướng về phía khác chạy đi.

“Tiểu công tử.....”

“Tộc trưởng thúc thúc yên tâm, các người có nhiều người, trước rời khỏi đây, rồi tìm một nơi trốn đã, sau khi chúng ta cứu người xong sẽ hội hợp với các người!!” Mộ Niệm Hựu gật đầu với tộc trưởng Địa Tinh, rồi rời đi cùng Đoan Mộc Ngưng.

Rầm rầm –

Từng đợt nổ mạnh vang lên, Lôi tộc hiện tại cực kỳ hỗn loạn.

113. Chương 111: Không Khống Chế Được

Đêm đã khuya, mọi người đã muốn làm vào trạng thái ngủ sâu, một đạo tạt ánh màu đen rất nhanh phi thân qua các nóc nhà.

Phong Vô Uyên cùng với đoàn người tạm ở trong khách điểm đã sớm lên giường nghỉ ngơi. Nhưng mới vừa mơ màng ngủ, hắn đã cảm giác có người đến.

Con người mang theo khôn khéo cùng cơ trí lập tức bật mở, xoay người ngồi dậy.

“Đệ!” Ngay lúc Phong Vô Uyên vừa dậy, phía ngoài phòng liền truyền đến tiếng đập cửa của Phong Vô Cực.

“Ca, làm sao vậy?” Mở cửa, Phong Vô Uyên nhìn về mặt ngưỡng trọng của ca ca mình.

Hắn biết, nhất định đã xảy ra chuyện.

“Độn Ảnh vừa mới trở lại báo cáo, Lôi tộc bị tập kích, Địa Tinh tộc đào thoát thành công, tạo thành một cơn đại náo, mà kẻ chủ mưu lại chỉ là một đứa nhỏ.” Phong Vô Cực biến sắc, nhú mày nhìn đệ đệ, một bộ muốn nói lại thôi.

“Đứa nhỏ?” Mày kiếm khe cau, nói như thế nào Phong Vô Uyên cũng là người thông minh, rất nhanh liền liên tưởng đứa nhỏ trong miệng ca ca muốn nói kia là người nào. “Ca, người nói đứa nhỏ kia là Ngưng Nhi?”

“Ta không có nói như vậy, chính là.... Độn Ảnh nấp ở chỗ tối nhìn thấy đứa nhỏ khoảng năm tuổi chỉ huy Địa Tinh tộc đào tẩu, bộ dáng xinh đẹp tinh xảo, phía sau y còn có một thiếu niên lớn tuổi hơn một chút....” Phong Vô Cực nhẹ nhàng mở miệng.

“Chết tiệt, hai đứa tiểu quỷ như thế nào lại chạy đến đây!” Vừa nói xong, Phong Vô Uyên liền chuyển câu “Có lẽ là Đoan Mộc Ngưng” trực tiếp biến thành “Khăng định là Đoan Mộc Ngưng.”

“Nếu đã khăng định là nhóc con kia, vậy đi thôi, nếu chậm trễ sẽ không tốt.” Nói xong liền xuất ra một bộ y phục dạ hành màu đen cho đệ đệ.

.....

Cả đoàn người Địa Tinh tộc chạy trốn đã thu hút gần hết sự chú ý của thủ vệ Lôi tộc.

Dĩ nhiên đoạn đường Đoan Mộc Ngưng và Mộ Niệm Hựu cần phải vượt qua để đến được Lôi vương thần điện của Lôi Khiêm Chi không hề có chút cản trở.

Đoan Mộc Ngưng không biết Mộc Thương Lăng đang ở Lôi vương thần điện, y chỉ biết chỉ có y và Mộ Niệm Hựu bị nhốt tại địa lao, còn riêng Mộc Thương Lăng lại bị Lôi Khiêm Chi mang đi.

Cho nên Đoan Mộc Ngưng liền đoán ra, Mộc Thương Lăng hiện tại có lẽ đang ở bên cạnh Lôi Khiêm Chi tại Lôi vương thần điện.

Đi cả một đường dài, Đoan Mộc Ngưng và Mộ Niệm Hựu rốt cuộc cũng được một cái trở ngại chào đón, dù đây cũng không thể gọi là cái trở ngại gì.

“Đứng lại!!”

Gầm lên giận dữ, hơn mười gã hộ vệ cầm binh khí từ trong điện tràn ra, người nào người nấy đều là bộ dáng hung thần ác sát.

Ngay lúc Đoan Mộc Ngưng và Mộ Niệm Hựu bị mười gã hộ vệ đột ngột xuất hiện mà sửng sốt, lại nhìn thấy một tên trông quen cực kỳ.

“Yêu, không phải là tiểu quỷ kiêu ngạo bị tộc trưởng ném vào địa lao hay sao a?” Gã hộ vệ bị con gà con của Đoan Mộc Ngưng điện giận n lần nhìn thấy Đoan Mộc Ngưng xuất hiện tại đây, lửa giận không khỏi bốc cao lên thêm mấy tầng.

“Sư đại thúc, chúng ta biết nhau sao?” Cái bệnh quên người của Đoan Mộc Ngưng đúng là loại bệnh tức chết người không đền mạng.

“Thối tiểu quỷ, ngươi quá kiêu ngạo rồi, xem ta thu thập ngươi như thế nào đi.” Bị Đoan Mộc Ngưng hỏi một câu khinh người, gã lập tức nổi trận lôi đình: “Bắt tên tiểu quỷ này cho ta, bắt được có thưởng!”

Nghe thấy có thưởng, đám hộ vệ hai mắt đều tỏa sáng, lộ ra biểu tình tham lam nhìn hai người Đoan Mộc Ngưng.

Nhìn mười gã hộ vệ chặn đường không có hảo ý, Đao Mộc Ngưng bĩu môi, lấy từ trong túi áo ra một quả cầu.

“Cút đi đi.”

Oanh – Một quả bom ném tới, đám hộ vệ nháy mắt bị tạc bay.

“A.....”

“Cứu mạng a.....”

Tình thế lại trở nên rối loạn, bầu trời không biết từ khi nào đã dày đặc mây đen, một tia chớp lam nhạt từ trên không đánh xuống.

“Tiểu Ngưng, cẩn thận.”

Mộ Niệm Hựu khinh hô một tiếng, đôi mắt trong veo như nước của Đao Mộc Ngưng chợt lóe, thân hình mảnh khảnh vút lên không, một đạo ánh sáng đỏ đậm như lụa lóe ra, tạo thành bình chướng, nháy mắt đã đem tia chớp ngăn lại.

“Ha ha, vật nhỏ nhà ngươi thật đúng là không thể xem thường....”

Một trận cười khê đầy hàn ý vang lên, lẳng không bay tới, mái tóc màu lam nhạt cuồng loạn bay, nam nhân luôn bày ra điệu bộ công tử nho nhã ở trước mặt người khác hiện tại lại như yêu ma.

“Lôi Khiêm Chi, đem người kia trả lại cho ta.” Đối với chuyển biến của Lôi Khiêm Chi, Đao Mộc Ngưng không có lấy một tia sợ hãi, đôi mắt vẫn sắc bén như trước.

Đủ để thấy, ở trong lòng y, Mộc Thương Lăng vẫn chiếm một vị trí rất quan trọng.

“Sẽ không, ta tuyệt đối không đem hắn trả lại cho ngươi, bởi vì, hắn là của ta.” Nhìn Đao Mộc Ngưng, sát ý trên người Lôi Khiêm Chi càng lúc càng mạnh.

Nhiều lần cùng Mộc Thương Lăng triền miên, mỗi lần thần trí hắn trở nên mơ màng đều luôn khê gọi: “Tiểu Ngưng...”

Cái tên này, đứa nhỏ trước mặt này, dựa vào cái gì có thể chiếm được tâm của hắn như vậy....

Chỉ khi nào giết chết được người hắn tâm tâm niệm niệm, hắn mới có thể hoàn toàn thuộc về y.

“Hắn không phải của ngươi. Không có mệnh lệnh của ta, hắn vĩnh viễn đều thuộc về ta.” Mật thám đại nhân, bốn chữ cuối cùng, Đao Mộc Ngưng cố ý không nói ra miệng.

Bởi vì y biết rõ, đối với thân phận chân thật của y và Mộc Thương Lăng, Lôi Khiêm Chi hoàn toàn không biết, cho nên, y cũng cố ý vì Mộc Thương Lăng giấu diếm.

“Chỉ cần ngươi chết, hắn sẽ là của ta.” Trong tay ngưng tụ điện quang lam nhạt, Lôi Khiêm Chi dùng tốc độ cực nhanh đánh về phía Đao Mộc Ngưng.

Thấy người mãnh liệt công kích về phía mình, Đao Mộc Ngưng không hề có ý né tránh, tay giơ lên trước mặt, không biết từ khi nào, trong tay y lại có một cây súng.

Mộ Niệm Hựu bị một màn như vậy dọa cho ngốc lảng, nhìn vũ khí công nghệ cao chỉ có ở thế giới bên kia đang được Đao Mộc Ngưng cầm ở trong tay khiến y lâm vào kinh ngạc.

Tiểu Ngưng y.....

“Tiểu Ngưng –”

Mất thấy công kích của Lôi Khiêm Chi sắp sửa hạ xuống, Đao Mộc Ngưng đã muốn bóp cò, nháy mắt lại có một tạt ảnh màu đen lóe tới.

Mọi người còn chưa phản ứng lại, máu tươi đã bay đầy trời, Đao Mộc Ngưng, Mộ Niệm Hựu, còn có Lôi Khiêm Chi đều kinh ngạc mở to mắt.

Bọn họ hiển nhiên không hề nghĩ tới người này sẽ xuất hiện tại đây.

“Ta sẽ không.... Tuyệt đối không để cho người thương tổn y.... Ai cũng không thể thương tổn y....”

Che chở trước mặt Đoan Mộc Ngưng là một mái tóc xanh bay tán loạn hỗn độn trong gió, trên người tùy ý phủ thêm một trường bào hỗn độn, nhìn qua cực kỳ chật vật, hai tay gắt gao nắm chủy thủ, nhưng lại không phải là cây chủy thủ quen thuộc của hắn, mà hiện tại toàn bộ chủy thủ sắc bén kia đã đâm thẳng vào ngực Lôi Khiêm Chi.

“Tại sao.... Bởi vì y, cho nên người mới đối với ta như thế sao....” Hơi hơi há miệng thở dốc, trong giọng nói mang theo nét bình tĩnh cùng chua xót.

Người trước mắt luôn gọi tên của người khác trong khi cùng y triển miên ở trên giường, luôn làm cho y đau đến tê tâm liệt phế.

Lôi chi linh ngưng tụ trong tay dần dần tiêu tán, sát khí mà Mộc Thương Lăng gửi vào chủy thủ đâm vào trong ngực kia cũng biết mất.

Mộc Thương Lăng gắt gao nắm chuỗi đao, trong mắt lóe ra một chút lạnh lùng cùng chán ghét, khóe miệng gợi chút cười lạnh, “Phải, chính là bởi vì y, bởi vì đứa nhỏ này là người quan trọng nhất đối với ta, hơn nữa ta rõ ràng đã nói với người, ta tuyệt đối sẽ giết người. Người lăng nhục ta, ta bắt người phải đền mạng.”

“Lăng nhục...” Nhìn trong mắt Mộc Thương Lăng nổi lên oán hận sâu sắc, Lôi Khiêm Chi khẽ cười, máu tươi trào ra khỏi miệng, “Nguyên lai ở trong mắt người, Lôi vương ta cư nhiên là người như vậy.”

Miệng vết thương trước ngực đã nhuộm một mảnh đỏ tươi chói mắt, đôi lam mâu dần mất đi quang huy, chậm rãi ngã xuống.

Lôi Khiêm Chi ngã xuống, thân hình Mộc Thương Lăng cũng ngã xuống theo.

“Lăng ca ca!” Thật hiếm có, Đoan Mộc Ngưng cư nhiên lại gọi hắn là ca ca, vội vàng đưa tay tiếp lấy thân thể đang ngã xuống kia.

Tuy lúc này là vì cứu Mộc Thương Lăng, y mới có ý đồ ra tay với Lôi Khiêm Chi, nhưng khi nắm cây súng lục trong tay, y lại không muốn lấy mạng của Lôi Khiêm Chi nữa. Y chỉ muốn làm cho người kia biết khó mà lui thôi.

Nhưng hiện tại, nhìn nam nhân bị Mộc Thương Lăng đâm một dao nằm trên đất kia, Đoan Mộc Ngưng chưa từng bối rối như vậy.

“Tiểu Ngưng.” Mộ Niệm Hựu hiển nhiên cũng bị màn này dọa sợ, đánh về phía Đoan Mộc Ngưng.

“Tiểu Niệm, làm sao bây giờ, Lôi Khiêm Chi y chết rồi. Làm sao bây giờ?” Nhóc con đỡ lấy Mộc Thương Lăng lần đầu tiên lộ ra biểu tình thất kinh.

Đến khi đám người Phong Vô Uyên đuổi tới, đập vào mắt chính là một màn như thế này.

114. Chương 112: Chịu Đủ Kinh Hách

Lúc mấy người Phong Vô Uyên lên vào được Lôi tộc, chung quanh đã trở thành một mớ hỗn độn, bởi vì Địa Tinh tộc mạnh mẽ phá vòng vây đào tẩu, hiện tại thủ vệ Lôi tộc giống như đám gà con chạy đi chạy lại, có không ít người vẫn còn đuổi theo Địa Tinh tộc đang chạy trốn.

“Độn Ảnh, người xác định Tiểu Ngưng đệ đệ thật sự không có rời đi sao?” Phong Vô Cực ngồi xổm trên nóc nhà, nhìn một đoàn lộn xộn ở phía dưới, nhíu nhíu mày.

Hắn đã từng gặp đứa nhỏ kia, nhóc con năm tuổi đó tuyệt đối không phải là đứa ngu ngốc, loạn lớn như vậy không thể nào lại không phát hiện ra cơ hội tốt để chạy trốn chứ.

“Không, nếu đứa nhỏ ta nhìn thấy giống như lời đội trưởng người nói, vậy y đã chạy theo hướng này.” Mặc một thân khinh giáp đen, nam tử thần sắc thản nhiên chỉ về phía cung điện xa hoa.

“Đó là, chỗ ở Lôi vương.” Phong Vô Cực nhẹ nhàng mị hí mắt.

“Đi qua xem.” Mặc y phục dạ hành, Phong Vô Uyên này giờ vẫn không ra tiếng thần nhiên mở miệng, còn chưa chờ ca ca và Độn Ảnh phản ứng lại đã phi thân tới Lôi vương thần điện.

Phong Vô Cực nhìn đệ đệ mình nhanh chóng lao tới bên kia, cười bất đắc dĩ.

Xem ra chỉ khi nào có việc liên quan đến nhóc con đặc biệt kia, đệ đệ lạnh như băng của hắn mới có thể trở nên xúc động như thế.

Bất quá, như vậy mới giống là một con người chứ.

“Độn Ảnh, chúng ta cũng đi qua xem.”

.....

Đến khi Phong gia huynh đệ cùng Độn Ảnh tiến vào Lôi vương thần điện, đã bị màn trước mắt làm kinh sợ.

Đám hộ vệ không biết bị cái gì mặt mày cháy đen thui, bất tỉnh nằm trên đất.

Nhưng cảnh tượng khiến cho mọi người lâm vào kinh dị chính là nam nhân tóc lam nhạt mặc một thân hoa phục, trên ngực vẫn còn cắm một chuỗi dao chủ thủy, máu đỏ đầy người đang nằm trên mặt đất.

Cái người đang bị trọng thương kia, bọn họ đều biết đó là Lôi tộc tộc trưởng – Lôi Khiêm Chi.

Mà bên cạnh Lôi Khiêm Chi còn có hai đứa nhỏ tóc màu rậm nắng, có một đứa ôm một nam tử ngồi bệt ở dưới đất.

“Ngưng Nhi.”

Phong Vô Cực và Độn Ảnh còn chưa kịp phục hồi tinh thần, Phong Vô Uyên đã bừng tỉnh, dễ dàng nhận ra đứa nhỏ kia chính là người mà mình tâm tâm niệm niệm.

Đoan Mộc Ngưng ngồi dưới đất, ôm lấy Mộc Thương Lăng đã té xỉu, nghe tiếng gọi quen thuộc, từ trong trạng thái ngốc lảng tỉnh lại.

Chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt đã mất đi tiêu cự nhìn thấy khuôn mặt tuần mỹ cực kỳ quen thuộc kia, dần dần khôi phục sức sống.

“Vô Uyên..... Vô Uyên.....” Nước mắt không ngừng trào ra.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Ngồi xuống ôm lấy đứa nhỏ, nhìn Mộc Thương Lăng người đầy máu me ngất trong ngực Đoan Mộc Ngưng, Phong Vô Uyên nhú nhú mày.

“Ta cũng không biết, ta cũng không biết vì cái gì lại biến thành như vậy. Ô ô, Vô Uyên, chúng ta gặp rắc rối rồi.” Nước mắt trong suốt trào ra, nhóc con đem thân mình không ngừng run rẩy nhào vào cái ôm áp ấm áp của Phong Vô Uyên.

Từ lúc Mộc Thương Lăng đem chủ thủ cắm vào ngực Lôi Khiêm Chi, Lôi Khiêm Chi bị thương ngã xuống, đến khi Mộc Thương Lăng té xỉu, y và Mộ Niệm Hựu đều cực kỳ sợ hãi, căn bản là đầu óc đã dừng mọi hoạt động.

Tuy lúc còn sống ở hiện thế, y đã nhận qua không ít đợt huấn luyện đặc biệt, nhưng hai người phụ thân y chưa bao giờ dạy y cách thức lấy mạng người khác, cho nên hiện tại nhìn thấy một màn như thế, y thực sự rất sợ.

“Không sao, có ta ở đây rồi.” Bàn tay ấm áp nhẹ nhàng vỗ về lưng Đoan Mộc Ngưng, đưa mắt nhìn qua Phong Vô Cực.

Nhận được ánh mắt của đệ đệ, Phong Vô Cực gạt đầu, nháy mắt đã đến bên người Lôi Khiêm Chi, đưa tay thăm dò mạch của y.

“Thế nào?” Đem Đoan Mộc Ngưng ôm vào trong ngực, Phong Vô Uyên thần nhiên mở miệng.

Nhìn hắn, Phong Vô Cực gạt gạt đầu. “Độn Ảnh người mang Mộc Thương Lăng và Tiểu Niệm rời đi, ta bọc hậu.”

Biết đệ đệ của mình không thích cùng người khác tiếp xúc, Phong Vô Cực đương nhiên sẽ không để cho đệ đệ chạm tới Mộ Niệm Hựu và Mộ Thương Lăng.

Độn Ảnh gật đầu, đem cả người Mộ Thương Lăng ôm lấy, ngay lúc hắn đang muốn ôm luôn Mộ Niệm Hựu, đã thấy y lắc đầu.

“Ta có thể đi.” Tuy sắc mặt tái nhợt, thân mình cũng bởi vì bị kinh hách mà run rẩy, nhưng Mộ Niệm Hựu vẫn từ từ đứng dậy.

“Đi thôi.”

“Ân.”

Phong Vô Uyên ôm Đoan Mộc Ngưng nhảy từ góc này sang góc khác trốn thoát khỏi Lôi vương thần điện, phía sau hắn còn có Mộ Niệm Hựu và Độn Ảnh đang ôm Mộ Thương Lăng.

Ngay lúc bọn họ đến cửa khẩu Lôi tộc, đám hộ vệ Lôi tộc đuổi theo Địa Tinh tộc cũng vừa vặn trở về.

Phong Vô Uyên ôm Đoan Mộc Ngưng nấp vào trong bóng tối, nhìn đám thủ vệ đứng đầy ở đại môn, mày kiếm nhăn lại thật sâu.

“Phượng Quân, nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ không thể rời khỏi Lôi tộc. Có muốn....” Ôm Mộ Thương Lăng, Độn Ảnh nhìn đám người phía trước cũng khẽ nhíu mày.

“Đừng, trước chờ một chút đi.”

Oanh –

Ngay lúc Phong Vô Uyên mới vừa lên tiếng, ở phương xa đột nhiên vang lên một tiếng nổ mạnh, hỏa diễm nháy mắt đã xông thẳng lên trời.

Không cần nghĩ cũng biết, tiếng nổ mạnh này chính là do bom hẹn giờ lúc này Đoan Mộc Ngưng cài trong địa lao gây ra.

“Phía địa lao.....”

“Nhanh nhìn xem!!”

Đám thủ vệ nguyên bản còn chen chúc ở đại môn đều chạy về phía xảy ra vụ nổ, đại môn nháy mắt lại trở thành một mảnh im lặng.

“Nhân cơ hội này đi thôi!”

Kết quả, mấy người Đoan Mộc Ngưng cực kỳ dễ dàng rời khỏi Lôi tộc.

.....

Sau khi trở lại khách điểm, Phong Vô Uyên liền gọi tiểu nhị, bảo hắn chuẩn bị nước ấm.

E ngại Lôi tộc sẽ phái người đuổi bắt bọn người Mộ Thương Lăng, hắn vẫn chưa thuê thêm phòng. May mắn mỗi thành viên trong Dong binh đoàn của Phong Vô Cực đều có tiêu chuẩn mỗi người một phòng. Vì vậy hiện tại chỉ cần điều chỉnh một chút là ổn.

“Thiên Nhan, Thương Lăng giao cho người.” Chưa từng buông Đoan Mộc Ngưng ra khỏi vòng tay mình, Phong Vô Uyên thần nhiên mở miệng nói với nam tử đẹp như tiên.

“Ta biết nên làm thế nào mà.” Mộ Thiên Nhan thần nhiên cười với hắn, nhanh nhẹn bước vào phòng.

Đợi tiểu nhị bưng nước ấm lên, Phong Vô Uyên đặt nhóc con xuống giường kỷ.

“Vô Uyên...” Nhóc con này giờ chưa hề nói chuyện bị Phong Vô Uyên đột ngột buông ra, vội kêu lên, vươn tay kéo góc áo của hắn.

“Ngưng Nhi, không sao rồi, có ta ở đây.” Đưa tay nhẹ nhàng vuốt tóc đứa nhỏ, Phong Vô Uyên ôn nhu trấn an.

“Thực xin lỗi, nếu không phải ta bốc đồng, sẽ không phát sinh chuyện như vậy.” Nhóc con hiện tại gặp được Phong Vô Uyên càng lúc càng cúi thấp đầu.

Nước mắt trong suốt từng giọt từng giọt chảy xuống.

“Ta không muốn hại chết tộc trưởng Lôi tộc. Ta chỉ muốn làm y sợ, sau đó đi cứu Địa Tinh tộc và Thương Lăng ca ca mà thôi, ta không muốn hại y, ô ô...”

Từ một khắc kia nhìn thấy Đoan Mộc Ngưng, Phong Vô Uyên chưa bao giờ nhìn thấy đứa nhỏ tràn đầy bất lực giống như hôm nay, mờ mịt còn có sợ hãi, càng chưa bao giờ thấy y hối hận đến phát khóc. Tâm không khỏi hơi đau xót.

Đem nhóc con ôm lại vào lòng, Phong Vô Uyên khẽ thờ dài một hơi.

“Nhóc con đừng khóc. Lôi Khiêm Chi chưa chết.”

“Mới không phải mà, là ta tận mắt nhìn thấy bả đao của Thương Lăng ca ca đâm vào tim y. Như thế nào lại không chết chứ? Ô ô..., y nhất định là chết ngắc rồi...” Khuôn mặt đáng yêu khóc đến nước mắt nước mũi tèm lem vẫn còn quật cường quả quyết cho rằng Lôi Khiêm Chi chết rồi.

“Đúng vậy, đao kia đúng là đã đâm vào ngực Lôi Khiêm Chi, nhưng lúc Vô Cực kiểm tra phát hiện chủ thủ không đâm vào tim, cho nên y cùng lắm chỉ bị trọng thương mà thôi. Chỉ cần không mất máu quá nhiều, nếu cứu kịp, tuyệt đối không chết.” Nhìn nhóc con khóc đến thương tâm, thanh âm Phong Vô Uyên càng thêm nhuần: “Hay là ngay cả nhóc con cũng không tin ta?”

Ai, xem ra nhóc con lần này bị dọa không nhẹ a.

Đem mặt chôn ở trong lòng Phong Vô Uyên, nhóc con cật lực lắc đầu.

“Ta tin Vô Uyên.....”

“Ân, vậy trước tiên đem cái thân dơ hầy của người tắm qua cái dĩa, ngồi một lát, ta đi lấy quần áo, được chứ?” Đem nhóc con đặt lại trên ghế.

“Ân.” Đoan Mộc Ngưng gật gật đầu.

Biết Lôi Khiêm Chi không bởi vì tính tùy hứng [đây là Tiểu Ngưng Ngưng tự phán xét bản thân] của mình mà chết, cảm xúc của Đoan Mộc Ngưng mới từ từ dịu xuống.

Ban đầu tính đem Đoan Mộc Ngưng đóng gói đui về Phượng tộc, cho nên không có quần áo của trẻ con, hiện tại Phong Vô Uyên chỉ có thể lấy y phục của mình cho nhóc con kia mặc.

Cầm một bộ quần áo sạch sẽ lên, Phong Vô Uyên quay trở về ôm lấy nhóc con, chuẩn bị tắm cho nhóc.

“Vô Uyên....” Để mặc Phong Vô Uyên cởi quần áo cho mình, sau đó ôm vào trong nước ấm, nhóc con khẽ kêu.

“Ân?” Lấy tinh dầu chà xát lên tóc Đoan Mộc Ngưng, Phong Vô Uyên khẽ đáp lại.

“Thực xin lỗi.”

“Đứa ngốc, ta không trách người.” Nhìn đôi mắt trong veo như nước của nhóc con, đôi mắt đỏ đậm của Phong Vô Uyên lộ vẻ sùng nịch.

“Vô Uyên thật tốt.” Khẽ nỉ non.

Đoan Mộc Ngưng vươn tay ôm lấy thắt lưng Phong Vô Uyên, khuôn mặt cọ cọ vào lòng hắn.

Thản nhiên cười khẽ, Phong Vô Uyên tiếp tục nhiệm vụ tắm rửa sạch sẽ cho nhóc con.

115. Chương 113: Đáp Ứng

Mặt trời lộ ra khỏi đường chân trời, sáng sớm hôm nay không hề giống mấy ngày hôm trước không có lấy một bóng người.

Chung quanh Đoan Mộc Ngưng được bao quanh bởi một độ ẩm quen thuộc, khoe miệng nhóc con gọi lên nụ cười mỉm ngọt ngào, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ vào lồng ngực ấm áp.

“Tỉnh?” Phong Vô Uyên cúi đầu nhìn nhóc con đang cọ cọ, khoe miệng câu lên.

“Àn.” Đoan Mộc Ngưng gật gật đầu, không mở mắt, vươn tay ôm lấy thắt lưng Phong Vô Uyên, “Trong lòng Vô Uyên ấm áp, thật thoải mái a, Ngưng Nhi thích.”

“Nhóc con mềm, ôm thoải mái, Vô Uyên cũng thích.” Thản nhiên nói, cúi đầu đầu hôn nhẹ lên tóc nhóc con.

“Vô Uyên....” Thanh âm rầu rĩ của nhóc con từ trong lòng Phong Vô Uyên truyền đến.

“Àn?” Nghe Đoan Mộc Ngưng rầu rĩ gọi, Phong Vô Uyên nhăn mặt nhăn mày, “Làm sao vậy, nhóc con?”

“Sau này Vô Uyên không được bỏ lại Ngưng Nhi, được không?” Ôm chặt lấy Phong Vô Uyên, nhóc con nức nở nói, thập phần ủy khuất.

“Thực xin lỗi.” Biết trong lòng nhóc con đã xuất hiện bóng ma tâm lý, Phong Vô Uyên nhẹ nhàng đáp ứng: “Không bao giờ nữa.”

“Ngưng Nhi không sợ nguy hiểm, cho nên Vô Uyên không cần cho người khác đem Ngưng Nhi đi....”

“Sẽ không bao giờ nữa.” Phong Vô Uyên hứa hẹn.

Ôm lấy nhóc con trong lòng, nâng cằm y lên, hai mắt nhóc con quả thực đã nhắm lệ lưng tròng, giống như cún con bị vứt bỏ.

“Không được lừa Ngưng Nhi.” Hấp hấp cái mũi hồng hồng, bộ dáng thực đáng thương, lại thập phần chọc người trù mến.

“Khi nào thì lừa người chứ.” Khuôn mặt tuần tú áp sát tới, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi hồng hồng kia.

“Ngưng Nhi tin người.” Nhóc con rốt cục cũng cười, đôi mắt cong cong cực đáng yêu. “Bất quá lần này Vô Uyên đối Ngưng Nhi như vậy, phải bị phạt.”

“Vô Uyên đã giải thích rồi, còn bị phạt?” Phong Vô Uyên chọn chọn mi, nhìn bộ dáng nhóc con đùa dai.

Ai, nhóc con này ngày càng nghịch ngợm, không biết là do ai sủng mà ra nữa. [Ngư Ngư: Không phải Phượng Quân đại nhân người sao?]

“Đương nhiên, phải bị phạt.” Đoan Mộc Ngưng khẳng định gật đầu.

Kéo tay Phong Vô Uyên đang ôm mình qua một bên, ôm lấy cổ Phong Vô Uyên, kéo hẳn về phía mình.

“Ngô –”

Nhất thời, Phong Vô Uyên cảm giác đôi môi đau nhói, máu tươi rỉ ra.

Đoan Mộc Ngưng cư nhiên cắn môi hẳn.

Trên mặt nhóc con lộ ra ý cười. Tay cầm muống cháo thơm ngào ngạt đút vào miệng, đôi mắt trong veo như nước nhìn vết thương trên môi Phong Vô Uyên.

“Nhóc con đắc ý lắm hả?” Miệng tuy rằng nói như vậy, bất quá Phong Vô Uyên vẫn rất cẩn thận vì bé gấp đồ ăn.

“Có một chút.” Nhóc con thành thật gật đầu.

Từ khi bước vào nơi này, mỗi lần đều bị Phong Vô Uyên gây áp lực. Lần này cắn môi hẳn, rốt cục cũng xả được, thật vui vẻ a, thật vui vẻ.

“Nhóc con người, thật sự là thiếu giáo dục, mau uống hết canh thịt này đi.” Nói xong liền đem một chén canh thịt thơm ngào ngạt để trước mặt nhóc.

Đoan Mộc Ngưng không thích nhất chính là phải ăn thức ăn mặn.

Nhóc con một khắc trước còn đắc ý dạt dào, nháy mắt liền lộ ra bộ mặt khổ qua.

“Ta không cần.....”

.....

Dùng điểm tâm xong, Đoan Mộc Ngưng và Phong Vô Uyên bước ra khỏi phòng. Vừa đẩy cửa ra liền đối mặt với Huyền Nguyệt Trừng và Mộ Niệm Hựu.

“Hồ Ly ca ca sớm, Tiểu Niệm Niệm....” Nhóc phác qua một cái, ôm lấy Mộ Niệm Hựu.

“Phong ca ca sớm, Tiểu Ngưng sớm.” Đưa tay tiếp lấy đứa bé đang bay về phía mình, Mộ Niệm Hựu cười nhạt như thường ngày.

Trải qua một đêm có Huyền Nguyệt Trừng bên cạnh, Mộ Niệm Hựu cũng đã khôi phục lại tinh thần.

“Tiểu Niệm Niệm, các người đi đâu?” Đoan Mộc Ngưng nắm tay Mộ Niệm Hựu, đưa mắt hỏi.

Ngày hôm qua lúc Phong Vô Uyên tắm cho y, Đoan Mộc Ngưng đã uống giải được được tề biến sắc, hiện tại tóc đã trở lại màu đen nhánh.

“Chúng ta đi xem Thương Lăng ca ca.” Mộ Niệm Hựu thản nhiên cười.

Y và Đoan Mộc Ngưng trừ bỏ bị một chút kinh hách, hoàn toàn không có lấy chút vết thương ngoài da. So ra việc Mộc Thương Lăng té xỉu ngày hôm qua, rõ ràng là nghiêm trọng hơn bọn y nhiều.

“Vậy cùng nhau đi đi.” Đoan Mộc Ngưng kéo Mộ Niệm Hựu, hướng đến phòng Mộc Thương Lăng.

Đoan Mộc Ngưng rời khỏi phòng, cũng chính là muốn đi xem Mộc Thương Lăng như thế nào.

“Ân.”

Bước vào phòng Mộc Thương Lăng, liền nhìn thấy Mộ Thiên Nhan lau mồ hôi cho hắn.

“Thiên Nhan ca ca, Thương Lăng ca ca sao còn chưa tỉnh?” Đến bên người Mộ Thiên Nhan, Đoan Mộc Ngưng nhỏ giọng hỏi, nhìn người không có chút dấu hiệu thanh tỉnh, trong mắt nồng đậm lo lắng.

Lau mồ hôi trên trán Mộc Thương Lăng, Mộ Thiên Nhan nhẹ nhàng lắc đầu.

“Từ hôm qua đến giờ, hắn chưa từng tỉnh, hơn nữa đều nằm mơ thấy ác mộng, hình như có chuyện gì đó khiến hắn bối rối, không thể tự thoát ra.”

“Nằm mơ?” Lời nói của Mộ Thiên Nhan khiến Đoan Mộc Ngưng khẽ lặp lại, ngồi trên mép giường, đưa tay cầm lấy tay Mộc Thương Lăng: “Thương Lăng ca ca.... Người nhanh tỉnh lại đi, tỉnh lại, Ngưng Nhi đưa người trở về ‘Tuyệt’, không bắt Thương Lăng ca ca đến những nơi người không thích nữa, được không?”

Nhìn hai đứa bé ngồi trên mép giường, Mộ Thiên Nhan ngẩng mặt nhìn Phong Vô Uyên và Huyền Nguyệt Trừng.

Hai người đều là kẻ thông minh, Mộ Thiên Nhan vừa ngẩng đầu nhìn, hai người liền biết y có chuyện muốn nói hơn nữa không thích hợp cho hai đứa nhỏ này nghe.

“Nhóc con, các người ở đây bởi Thương Lăng ca ca, Vô Uyên đi ra ngoài tìm Vô Cực ca ca rồi quay lại với người.” Phong Vô Uyên thản nhiên mở miệng: “Thiên Nhan, người chiếu cố Thương Lăng cả đêm rồi, cũng nên nghỉ ngơi.”

Mộ Niệm Hựu ngồi ở mép giường, không nghi ngờ lời nói của Phong Vô Uyên, “Phải, Thiên Nhan ca ca nên nghỉ ngơi, Thương Lăng ca ca có ta và Ngưng Nhi chiếu cố rồi.”

“Vậy phiền toái các người.” Trên mặt thản nhiên cười, Mộ Thiên Nhan đưa tay sờ đầu hai đứa, liền đứng dậy nhanh nhẹn rời đi.

Nhìn hai đứa nhỏ cẩn thận chiếu cố Mộc Thương Lăng đang hôn mê, hoàn toàn không nghi ngờ hấn, Phong Vô Uyên và Huyền Nguyệt Trừng liền cùng nhau rời đi.

Có một số việc, đối với hai đứa nhỏ chưa trưởng thành mà nói, vẫn là không cho biết nhiều mới tốt.

Đợi Mộ Thiên Nhan ra khỏi phòng, Huyền Nguyệt Trừng liền hỏi: “Mộ công tử, Mộc Thương Lăng là có chuyện gì?”

‘Tuyệt’ theo lời của Đoan Mộc Ngưng nói, có thể nói là minh hữu của hai tộc Phượng Hồ, hơn nữa Mộc Thương Lăng cũng rất yêu thương Đoan Mộc Ngưng và Mộ Niệm Hựu, cho nên nếu hấn xảy ra chuyện, Huyền Nguyệt Trừng và Phong Vô Uyên sẽ không bỏ qua.

“Đêm qua ta lau người cho hấn phát hiện....” Mộ Thiên Nhan nói xong, mi nhẹ nhàng nhú lại.

Cùng Phong Vô Cực sáng lập ra Dong binh đoàn, hành tẩu khắp đại lục, tính cảnh Mộ Thiên Nhan tuy ôn nhuận, nhưng cũng là một người hào sảng, nhưng hiện tại vừa mới mở miệng, sắc mặt lại khác thường. Rõ ràng vấn đề của Mộc Thương Lăng, khiến y cũng không tiện mở miệng.

“Thiên Nhan, có phải là nguyên nhân khiến hấn bị thương hay không?” Nhìn thấy Mộ Thiên Nhan muốn nói lại thôi, Phong Vô Uyên biết việc gì không ổn.

Mím môi, Mộ Thiên Nhan tựa hồ như đang lựa lời nói với hai tộc trưởng về tình trạng của Mộc Thương Lăng, một lát sau mới chậm rãi nói.

“Trên người Mộ công tử không có thương tích..... Chính là, hấn hình như bị người khác cưỡng bạo..... Trên người lộ ra dấu vết hoan ái lưu lại..... Hơn nữa, cổ tay cổ chân có dấu vết bị cột....” Nói xong, đôi mi nhăn lại càng sâu.

Cho dù chưa bao giờ gặp Mộc Thương Lăng, nhưng chuyện tình có liên quan đến đệ nhất mật thám của “Tuyệt”, y hành tẩu khắp đại lục đã sớm nghe thấy, bằng tác phong làm việc của Mộc Thương Lăng, y cảm thấy hấn không phải là một người cam nguyện thân phục dưới thân người khác.

Hiện tại....

“Là Lôi Khiêm Chi.” Phong Vô Uyên thần nhiên mở miệng, mày kiếm cũng nhăn lại thật sâu.

“Khó trách mật thám luôn làm việc trầm ổn lại sửa tính sửa nét. Không thèm để ý đến đối phương là thủ lĩnh bộ tộc mà thẳng tay hạ sát.” Huyền Nguyệt Trừng thần nhiên nói.

“Phượng Quân, Hồ đế, hiện tại nên làm thế nào cho phải?” Mộ Thiên Nhan nhẹ nhàng mở miệng: “Mộc Thương Lăng ám sát Lôi Khiêm Chi, Lôi tộc tuyệt đối không thể bỏ qua như vậy, hơn nữa đêm qua hấn nằm ác mộng liên tục, hiển nhiên cũng chú ý đến việc này.”

Bọn họ lần này đi Lôi tộc là muốn giải cứu Địa Tinh tộc, bị Đoan Mộc Ngưng nháo một trận, toàn bộ đã thoát khỏi Lôi tộc, đêm qua Dong binh đoàn cũng đã ra lệnh để hai thành viên hộ tống hai huynh đệ Khải Liêm và Khải Nhi đến Địa Tinh tộc hội hợp. Nói cách khác, nhiệm vụ lần này xem như đã hoàn thành tuyệt đối.

“Đợi Minh Tiễn và Nhất Kiếm trở về, các người hộ tống Thương Lăng trở về Phượng tộc trước, tâm bệnh thì không thể trông chờ vào được. Hiện tại cũng chỉ có thể trông cậy vào hấn có thể tự mình tỉnh lại mà thôi.” Phong Vô Uyên thần nhiên mở miệng. “Phượng tộc còn có Lục Lan Phi, ở đó hấn sẽ được chiếu cố tốt hơn.”

“Ân, trước mắt cũng chỉ có thể như vậy.” Mộ Thiên Nhan gật gật đầu. “Nhưng Vô Cực lúc trước có nói qua, hấn và người phải đến Hồ tộc.”

“Không cần, ta đi cùng Hồ đế là được, sau cơm trưa liền đi.”

Chỉ còn năm ngày là đến hạn một tháng, là thời điểm hẹn ước với Hồ tộc.

116. Chương 114: Lên Đường Đến Hồ Tộc

Để cho Dong binh đoàn của Phong Vô Cực hộ tống Mộc Thương Lăng trở lại Phượng tộc, lại giải quyết thỏa đáng hết thảy công việc, Phong Vô Uyên và Huyền Nguyệt Trừng mang theo hai đứa nhỏ đi đến Hồ tộc.

Cùng Phong Vô Uyên mặt đối mặt ngồi trên lưng Hỏa Vân, Đoan Mộc Ngưng bán nằm, một đôi mắt đen lầy trong veo như nước nhìn nam nhân tuấn mỹ đẹp mắt, mái tóc đỏ khê tung bay, đôi môi đỏ mọng nộn nộn khẽ gợi lên ý cười nhợt nhạt.

“Ngưng Nhi thích Vô Uyên lúc không cải trang.” Nhóc con thật sự nói.

“Vô Uyên cũng thích bộ dáng nhóc con không có cải trang.” Một tay đem nhóc đang nằm ngửa trên lưng ngựa ôm vào lòng, sau đó hôn lên má nhóc con một cái.

Chết tiệt, thật muốn cắn mà.

“Vậy chúng ta về sau không cần uống được kia nữa.” Đoan Mộc Ngưng chu chu miệng, tay ôm lấy thắt lưng Phong Vô Uyên.

Tuy mùi của được kia không đến nỗi nào, nhưng nghĩ đến cái hương vị lạ lạ của được đó khi nuốt vào cổ họng vẫn rất khủng hoảng.

Xem đi, quả nhiên thuốc vẫn không thể tạo ra mùi vị ngon được nha.

“Không được.” Phong Vô Uyên lắc đầu, không thỏa hiệp.

Hắn tóc đỏ mắt đỏ còn Đoan Mộc Ngưng thì tóc đen mắt đen, mọi người trên đại lục đều biết. Trừ phi ở trong tộc, nếu là ra ngoài, vẫn là phải cải trang thì tốt hơn.

Như vậy cũng đỡ gặp phiền toái hơn.

“Vậy chờ sau khi trở về, ta lại tìm Lục ca ca nghiên cứu cải tiến.” Nhóc con rõ ràng lại muốn chơi đùa, hai mắt sáng lấp lánh.

Nhìn nhóc con hưng trí, Phong Vô Uyên bất đắc dĩ lắc đầu.

Nhóc con luôn thích sáng tạo mấy thứ quái lạ, chỉ cần không gặp rắc rối, hay chuyện tình nguy hiểm, cứ mặc kệ y thôi.

Vừa mới cùng Phong Vô Uyên thảo luận xong vấn đề “biến sắc được tề”, nhóc con không chịu ngồi yên lại lấy từ trong tay áo một thứ mà Phong Vô Uyên chưa bao giờ gặp qua.

Đoan Mộc Ngưng thích chế tạo những thứ hắn chưa từng nhìn thấy, như là xe bay, Hùng cực cứng, đạn đạn cầu.....

Nhưng hiện tại thứ nhóc con lấy cái kia rõ ràng là thực lạnh lẽo.

“Nhóc con, đây là cái gì? Là do người làm sao?” Nhãn mặt nhú mày, rõ ràng không vui khi thấy cái thứ nhóc con vừa mới lấy ra.

Cái thứ trên tay nhóc con tuy hắn không biết đó là cái gì, nhưng bằng cảm giác mẫn cảm của mình, Phong Vô Uyên biết đó là vũ khí có thể đoạt mạng người, mà thứ này lại mang khí tức lạnh lẽo đáng sợ, tuy vẫn chưa dính huyết tinh, nhưng cũng không thể khinh thường.

“Đây là súng lục. Trong gia tộc của ta, mỗi một đứa nhỏ vừa mới sinh ra, phụ thân đều vì đứa nhỏ chuẩn bị một khẩu súng, cây súng này tương đương với một cái bình an phù, để đứa nhỏ Đoan Mộc gia có thể bình an mà trưởng thành, trong khẩu súng có sáu viên đạn, nói cách khác, khẩu súng này chỉ có thể bắn sáu lần.” Đoan Mộc Ngưng đùa nghịch khẩu súng trên tay, nhẹ nhàng mở miệng giải thích cho Phong Vô Uyên: “Trừ phi ta có năng lực cải tạo máy móc hơn người như ba ba ta, trực tiếp cải tạo thành súng không cần nạp đạn vẫn có thể bắn.”

Năng lực cải tạo máy móc của phụ thân Đoan Mộc Thanh Tôn là điều y vẫn luôn hướng tới, một ngày nào đó y cũng sẽ siêu việt như phụ thân.....

Nhìn đôi mắt đứa bé chớp sáng, Phong Vô Uyên buông lỏng hai hàng lông mày.

“Thật là cái bình an phù kỳ lạ.” Hôn nhẹ lên trán đứa nhỏ.

Nếu cái thứ mang khí tức lạnh lẽo này chính là bình an phù gì đó, như vậy đối với đứa bé thiện lương trong lòng mà nói, bất quả chỉ là một cái bình an phù mà thôi.

“Đúng vậy.” Nhóc con ngọt ngào cười, sau đó lại làm chuyện khiến Phong Vô Uyên không thể tưởng tượng được.

Khẩu súng nguyên bản nhóc con còn cầm trong tay, Đoan Mộc Ngưng đã nhét vào trong lòng Phong Vô Uyên.

“Ngưng Nhi, người đây là...” Hành động của nhóc con khiến Phượng Quân đại nhân lâm vào mộng.

Không phải nói là bình an phù sao, như thế nào lại cho hắn?

“Vô Uyên nói sẽ không bỏ lại Ngưng Nhi, như vậy từ hôm nay trở đi Vô Uyên sẽ bảo vệ Ngưng Nhi thật tốt, vậy thì bình an phù của Ngưng Nhi liền trao cho Vô Uyên.” Nhóc con nghịch ngợm tròng mắt, bộ dáng cực đáng yêu.

“Ừ.”

Khuôn mặt tuần tú áp sát tới, hôn nhẹ lên đôi môi đỏ mọng thủy nộn kia, giống như ký hiệu hứa hẹn dành cho Đoan Mộc Ngưng.

Trong khi cặp đôi kia ngọt ngào ngào đi ở phía sau, Huyền Nguyệt Trùng ôm Mộ Niệm Hựu cười Bạch Hồ đi ở đằng trước.

“Niệm Nhi có mệt không?” Dùng ống tay áo lau đi mồ hôi trên trán cho người trong lòng.

“Không mệt.” Mộ Niệm Hựu lắc đầu, vùi vào cái ôm ấm áp kia. “Chúng ta còn phải đi bao lâu mới đến Hồ tộc?”

“Nhanh nhất là đêm mai sẽ tới.”

Đúng vậy, đêm mai bọn họ sẽ tới được Hồ tộc nguy cơ tứ phía.

Không biết lần này sẽ có cái gì...

Tổng cảm thấy đây không phải là chuyện tốt.

“Trùng, có một chuyện rất kỳ quái.” Dựa vào trong lòng Huyền Nguyệt Trùng, Mộ Niệm Hựu nhỏ giọng lầm bầm.

“Như thế nào kỳ quái?” Cúi đầu nhìn người trong lòng, Huyền Nguyệt Trùng chọn chọn mi.

Người trong lòng luôn ôn nhuận lại yêu tĩnh, rất ít khi lộ ra vẻ mặt tò mò, xem ra theo Đoan Mộc Ngưng lâu ngày, tính tình cũng có một chút biến hóa.

Hồ để đại nhân hiện tại đang suy nghĩ có nên để bảo bối của mình tiếp tục qua lại với Đoan Mộc Ngưng hay không, để cho bảo bối nhà hắn rạng rỡ thêm chút nữa.

Tuy Niệm Nhi yên lặng cũng sẽ khiến cho tâm hắn động... [Ngư Ngư: thất thần.]

“Lúc ta và Ngưng Nhi gặp rắc rối ở Lôi tộc...” Sờ sờ cái mũi, Mộ Niệm Hựu nhỏ giọng lầm bầm: “Để cho Địa Tinh tộc chạy thoát.... Thương Lăng ca ca đâm trọng thương Lôi tộc tộc trưởng, nhưng vì sao lại không có ai đến đuổi bắt chúng ta?”

“Àn, đúng là như vậy, ta cũng cảm thấy rất kỳ quái.” Huyền Nguyệt Trùng gật gật đầu. Nhưng trên mặt không có lấy nửa điểm phức tạp.

Nhìn nam nhân đang ôm mình không có bộ dáng phức tạp, nhóc con nhu thuận nhắm mi.

“Trùng, người biết chuyện gì sao?” Tổng cảm thấy, y hình như có chút chuyện chưa được biết.

Phi lý, thật phi lý, bọn họ lần này nháo lớn tới vậy, lại còn đem tộc trưởng của người ta đâm đến trọng thương, sao lại không có ai tới bắt bọn họ a.

Nhất định là xảy ra vấn đề.

“Được rồi.”

“Cái gì mà được rồi, người mau nói cho ta biết a.” Nhìn Huyền Nguyệt Trừng ra vẻ “ta không nói”, Mộ Niệm Hựu hiềm khi hung dữ đánh hấn một cái.

Cứ như vậy, trên đường nhỏ không người xuất hiện một cảnh tượng kỳ dị, hai linh thú một trước một sau cùng đi, phía sau thì ngọt ngào mật mật, phía trước thì một lớn một nhỏ cãi nhau ầm ĩ.

Một đường náo nhiệt.

Đêm xuống, bốn người tại nơi hoang dã tìm một chỗ tương đối rộng lớn ăn ngủ một đêm, khiến Đoan Mộc Ngưng thích thú.

Nổ lửa trại lên, chiếu sáng bốn phía, bởi vì Phong Vô Uyên và Huyền Nguyệt Trừng đều đem lương khô, cho nên Đoan Mộc Ngưng và Mộ Niệm Hựu không cần phải đi bắt gà rừng giống như trước nữa.

Đương nhiên ở nơi hoang dã không giống như ở rừng rậm, gà rừng có khả năng sẽ không tìm được, ngược lại mãnh thú thì có cả một đống.

Bất quá nói ra cũng kỳ, hình như sau khi đến chỗ hoang dã này, mọi người không hề gặp bất cứ động vật hung mãnh nào, bốn phía đều im ắng, tuy thực yên lặng, nhưng vẫn làm cho người ta cảm thấy nguy hiểm.

Đoan Mộc Ngưng thích chạy khắp nơi, ăn xong, liền giống con ngựa được thoát cương, đông chạy chạy tây nhảy nhảy, lại còn leo lên một cái cây khô gần đó.

“Vô Uyên Vô Uyên, người xem đây là cái gì?” Leo trèo lên cây một phen xong, nhóc con giống như hầu tử nhẹ nhàng nhảy xuống, sau đó vui vẻ chạy tới Phong Vô Uyên.

Trên tay không biết là cầm cái gì, hiện tại đưa đến trước mặt Phong Vô Uyên.

“Đây là.....”

Đối với các loại thực vật, Phong Vô Uyên không biết nhiều, nhìn trái cây trên tay Đoan Mộc Ngưng, Phong Vô Uyên liền ngửi thấy một mùi thơm mát.

“Trái này gọi là Ngưng Hương Quả, chúng chỉ sinh trưởng trên thân cây khô hơn trăm năm, dùng để dưỡng thân định thần rất tốt, nếu bỏ nó vào bao làm túi hương, có thể an thần.” Nhóc con cười thật sáng lạn, “Nơi này hẳn trước kia là một khu rừng rậm rạp. Chỉ là không biết sao lại biến thành như vậy.”

Nhìn nhóc con bảo bối cầm mấy quả trên tay, Phong Vô Uyên thần nhiên cười khê, nhéo nhéo chớp mũi nhóc con.

“Thân thể trước kia của ta rất kém, phải sống ở sâu trong Phượng Hoàng Sơn, nơi đó có rất nhiều cổ thụ sống hơn ngàn năm, lúc đó, phụ hoàng luôn bắt ta ăn trái này.” Nói xong, hai mắt cong cong, lộ ra mỉm cười ngọt ngào.

“Phụ hoàng người thật dụng tâm, đem người nuôi đến khỏe mạnh như thế.”

“Đúng vậy, phụ hoàng và ba ba đều rất thương ta.”

117. Chương 115: Hổ Vương

Căn phòng bài trí xa hoa như cung điện, hiện tại lại truyền ra âm thanh rên rỉ đứt quãng chọc người mặt đỏ tim đập và tiếng thở dốc ồ ồ của nam nhân.

Cái giường rộng thênh thang không buông rèm, có thể trực tiếp nhìn thẳng vào hai bóng dáng đang gắt gao dán cùng một chỗ.

“Vương....” Nam tử trẻ tuổi sắc mặt đỏ bừng bị đặt trên đám chăn hỗn động, khẽ chớp đôi mắt màu đỏ đậm, ngậm nga gọi nam nhân trước mắt.

“Tiểu yêu tinh, bộ dáng yêu mị này của người, thật sự khiến cho bản vương yêu thích.” Động tác dưới thân của nam nhân không hề dừng lại, nhìn bộ dáng của người kia, khóe miệng gọi lên chút ý cười cuồng vọng.

Ngay tại lúc hai người đang hoan ái càng lúc càng kịch liệt, tiếng bước chân ngoài cửa từ từ truyền đến, nhưng vừa đến trước cửa liền dừng lại, đủ để thấy người vừa tới đã biết trong phòng đang phát sinh sự tình gì.

“Vương, thuộc hạ có chuyện bẩm báo.”

“Vào đi.” Hồ vương vẫn cuồng dã vận động thân nhiên mở miệng, đối với chuyện hiện tại gã đang làm hoàn toàn không để tâm sẽ có người thứ ba nhìn thấy.

Người truyền lệnh cúi đầu không dám nhìn về phía giường, đi vào trong phòng, thần sắc lạnh nhạt: “Vương, thủ vệ binh truyền tin, Phượng Quân đã đến, đi theo còn có Hồ đế và hai đứa nhỏ.”

Phần báo cáo của người truyền lệnh khiến động tác của người nam nhân kia khựng lại, tuần nhan nguyên bản còn hờ hững khẽ chuyển, đôi mắt sắc bén nhíu lại, lóe sáng.

“Hắn đến rồi....” Nhếch miệng thì thầm, rời khỏi người nam tử đang ở dưới thân kia, cũng không buồn liếc mắt nhìn y.

“Vương....” Nam tử trẻ tuổi nhìn Hồ Vương cứ như vậy mà đi, trong mắt lóe ra nồng đậm đau thương.

Quả nhiên..... Quả nhiên, y vẫn kém hơn người kia.....

Nam tử trẻ tuổi kia khẽ gọi nhưng Hồ Vương không hề đáp lại nửa lời, sửa sang lại quần áo, nhanh chóng rời đi, bỏ lại y thương tâm muốn chết nằm ở trên giường.

Y giống như phế vật bị vứt bỏ, đôi mắt đỏ đậm nhấp nhোáng oán hận mãnh liệt.

Phong Vô Uyên, y nhất định phải tiêu diệt người nam nhân này.

Hồ tộc là Đại tộc trong tam đại tộc đại lục Thiên Vực, cư ngụ ở phía tây đại lục, đương nhiên cũng là bộ tộc chiếm diện tích lớn nhất ở phía tây.

Một đường thẳng thoi đi tới, quả thực như Huyền Nguyệt Trùng nói, ngày hôm sau khi mặt trời lặn, bọn họ đã tới Hồ tộc.

Cho dù mặt trời đã lặn xuống đằng tây, nhưng nhiệt độ không khí lúc này vẫn khôc nhiệt như trước. Điều này khiến Đoan Mộc Ngưng từ lâu đã quen với khí hậu ẩm áp tại phía nam đại lục không khỏi nhăn mặt nhăn mày.

Đương nhiên, tuy không thích nhiệt độ không khí nóng bức này, nhưng nhóc con cũng không phải là cây hoa nhỏ nuôi trong nhà kính, đôi mắt tràn đầy hiếu kỳ không ngừng lưu chuyển, tìm kiếm chuyện vui.

Nhìn một vòng chung quanh, nhóc con chỉ có thể tổng kết ra được hai từ cho Hồ tộc: Phóng khoáng!

Cách ăn mặc của người phía tây đại lục này cực kỳ thiếu vải, nam nhân chỉ mặc mỗi một cái đoản khố da thú, mà nữ nhân thì chỉ mặc cái áo da thú bó sát người cộc tay cùng cái váy cực ngắn. Trừ những thứ đó ra, nữ nhân ở đây lại không hề có chút tính rụt rè của nữ tử bình thường, ngược lại còn ôm lấy nam nhân âm ỉ cười đùa.

Đương nhiên cũng có một số người ăn mặc không giống như dân Hồ tộc. Thực rõ ràng những người này đều là do Hồ tộc mời đến.

Ngoại hình khá đặc biệt của bốn người rất nhanh đã được cả đám người để mắt tới, hiển nhiên người khác đoán ra được thân phận của Phong Vô Uyên và Huyền Nguyệt Trùng.

Nghe thấy người khác đàm luận về mình nhưng đám người Đoan Mộc Ngưng thật ra không có để ý mấy, vẫn tiếp tục trò chuyện chủ đề của riêng mình.

“Chúng ta trước đi tìm chỗ trú đi.” Ôm Mộ Niệm Hựu nhảy xuống lưng linh thú, Huyền Nguyệt Trừng tình tứ nhìn bốn phía chung quanh, tìm khách điểm.

“Đúng vậy, đi cả một ngày cũng mệt mỏi rồi.” Ôm Đoan Mộc Ngưng nhảy xuống đất, Phong Vô Uyên gật đầu.

“Ngưng Nhi muốn tắm rửa sạch sẽ.” Nhiệt độ không khí nơi này thực khó chịu, Đoan Mộc Ngưng hiện tại cảm thấy trên người mình thật dấp dính.

“Được.” Đối với sự sủng ái của Phong Vô Uyên dành cho Đoan Mộc Ngưng mà nói, chỉ cần nhóc con thích, hẳn đều chiều theo.

Bởi vì Phong Vô Uyên và Huyền Nguyệt Trừng cười linh thú cực thông minh, cho nên thú cười không cần người của khách điểm trông coi, hai người để linh thú rời đi trước rồi mới bước đến khách điểm.

Ngay lúc bốn người vừa mới bước đến cửa khách điểm, một trận ồn ào từ xa truyền tới.

“Phượng Quân và Hồ đế như thế nào lại có thể ủy khuất thân phận tôn quý của mình mà ở trong khách điểm nho nhỏ này.” Người tới có thân hình cao ngất, mái tóc dài màu vàng nhạt buông thông rồi tung ở đằng sau lưng, tùy ý mà cuồng dã. Dung mạo tuấn khí, một thân khí phách cuồng dã khiến không ít nữ tử mê muội.

Không cần đoán, người ngày chính là Hồ Vương – Phó Dã Cuồng.

“Khách điểm này bày trí thanh nhã, bản quân không cảm thấy bị ủy khuất, Hồ Vương tộc chủ hạnh ngộ.” Ôm Đoan Mộc Ngưng, đôi mắt đỏ nhìn người vừa mới tới, không cảm xúc.

“Hồ Vương nhiều năm không gặp, phong thái vẫn như xưa.” Huyền Nguyệt Trừng nắm tay Mộ Niệm Hựu cùng Phong Vô Uyên sóng vai đứng, khoe miệng gọi lên chút cười khê thanh thần.

“Hoan nghênh hai vị tộc trưởng ngàn dặm xa xôi đến Hồ tộc, đó là vinh hạnh của bốn vương.” Ánh mắt Phó Dã Cuồng vẫn dừng ở trên người Phong Vô Uyên, không hề rời đi, trong mắt chứa đầy lửa nóng khiến người ta không thể giải thích nổi: “Không bằng đến Hồ điện của bốn vương nghỉ ngơi.”

Đoan Mộc Ngưng được Phong Vô Uyên ôm vào ngực sâu sắc cảm giác được ánh mắt của đối phương dành cho Phong Vô Uyên không hề có hảo ý, dựa vào trong lồng ngực quen thuộc, nhũ nhũ mảy.

“Vô Uyên, chúng ta phải đi sao?” Thanh âm nho nhỏ vang lên, mang theo vẻ cầu xin đáng thương hề hề: “Nhưng phải đi rất xa nha, hơn nữa Ngưng Nhi đói bụng rồi.”

Đại thúc này, y không thích, gã nhìn Vô Uyên của y mà giống như muốn nuốt luôn Vô Uyên vào bụng vậy.

Nhìn thấy nhóc con không thấy rõ mặt nằm ở trong lòng Phong Vô Uyên, ánh mắt Hồ Vương lóe sáng.

“Đường cũng không xa, tiểu công tử nếu đói bụng có thể ăn ngay, trong điện đã chuẩn bị các món ăn mỹ vị rồi.”

Hồ Vương đương nhiên biết thân phận của Đoan Mộc Ngưng, nhưng gã vẫn chưa vạch trần, đành phải biết thời biết thế đáp lời Đoan Mộc Ngưng.

Phó Dã Cuồng biết sự xuất hiện của Đoan Mộc Ngưng, nhưng lại không biết Đoan Mộc Ngưng có tâm tính cùng trí óc không giống như một đứa nhỏ năm tuổi.

Nhóc con tuy không hiểu cái gì là gian kế mưu lược, nhưng đùa dai nghịch ngợm gây sự là không người nào sánh kịp, ghé vào trong lòng Phong Vô Uyên, đôi mắt đen lấy vòng vo chuyển, ngồi thẳng thân mình, quay mặt nhìn thẳng vào mắt Hồ Vương.

“Thức thức, nhưng ta hiện tại đã đói đến muốn bắt động luôn rồi, hơn nữa, cũng sắp vào cửa khách điểm rồi mà....” Rõ ràng là được người ta ôm đi, dọc đường chưa hề bước một chân xuống đất, hiện tại đưa đôi mắt ngập nước đáng thương nhìn nhìn khiến người ta khó tránh khỏi có điểm luống cuống.

Cho dù đối phương là thủ lĩnh bộ tộc có tính tình hồ hững đến đâu, chỉ cần nhìn vào biểu tình đáng thương hề hề của Đoan Mộc Ngưng liền có chút cảm giác bại trận.

“Ý tốt của Hồ Vương, bản quân cảm tạ, gia đệ (gia: người nhà, ý chỉ của tôi; đệ: em) xem ra đã rất đói rồi, nếu hiện tại đã đến trước cửa khách điểm, kia đành phải để gia đệ vào ăn đồ đói trước đã.” Phong Vô Uyên thân nhiên mở miệng, sau đó gật đầu với Hồ Vương, liền xoay người bước vào khách điểm.

“Ý tốt của Hồ Vương, bản đế cảm tạ, để đứa nhỏ đói là không thể nào, hy vọng Hồ Vương lượng giải (rộng lượng tha thứ).” Huyền Nguyệt Trừng thân nhiên cười, ngược lại với Phong Vô Uyên bề ngoài lạnh nhạt, trên mặt Huyền Nguyệt Trừng tuy mang ý cười thân nhiên, nhưng cũng khiến cho người ta không rõ hẳn rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì.

“Bốn vương hiểu, đợi hội nghị ba ngày sau bắt đầu, bốn vương sẽ phái người đến tiếp đón.” Hồ Vương thu hồi nụ cười, dẫn thủ hạ xoay người rời đi.

.....

Ba sát ba sát——

Tiếng nước chảy từ trong phòng truyền ra, bên trong đại mộc dũng có một nhóc con đáng yêu đùa đến bắt diệp nhạc hồ.

Lúc trước nói đói bụng, đó là nói mà thôi.

“Vật nhỏ, lá gan ngươi lại lớn hơn rồi.” Lấy quần áo mới cho cả hai, Phong Vô Uyên tiến đến, đưa tay nhéo cái mũi của nhóc con.

“Ngưng Nhi không thích người kia, hơn nữa Vô Uyên cũng không thích. Cho nên đối với người không thích nên đuổi đi thì hơn.” Nhóc con đương nhiên nói.

Vươn tay cởi đai lưng cho Phong Vô Uyên.

“Vừa rồi nếu không phải có nhiều người, cũng sẽ không tốt như vậy, nếu đối phương cường ngạnh muốn chúng ta đến Hồ điện, vậy ngươi làm sao bây giờ?” Cởi quần áo, Phong Vô Uyên đưa tay ôm lấy nhóc con trong bồn, sau đó bước luôn vào trong.

Làn nước mát khiến cho Phong Vô Uyên thoải mái đến nhếch miệng cười.

Hai người cùng nhau tắm rửa, cũng không phải là ngày một ngày hai.

“Vậy phải để cho Vô Uyên ‘xông vào miệng cọp’ rồi.” Nhóc con cười khế.

“Nhóc con.” Ra vẻ trừng phạt, há miệng cắn lấy cổ bé con.

“Ha ha ha — không cần....” Trong phòng truyền ra từng trận cười vui của bé con.

.....

Đôi mắt sắc biến nhìn mặt trắng dần lên cao, Phó Cuồng Dã đứng trước cửa sổ gọi lên tia cười lạnh.

“Nhóc con họ Phong kia....”

118. Chương 116: Bị Người Theo Dõi

Chiếc gương được mài đến cực kỳ bóng loáng, hiện lên khuôn mặt nam tử trẻ tuổi xinh đẹp như lại có vẻ điên cuồng dữ tợn.

“Ta chỉ là một người thể thân.... Một người thể thân....” Nhìn hình ảnh mình trong gương, nhìn mái tóc đỏ kia, Liệt Diễm lại cảm thấy vô cùng chán ghét.

Người nam tử này chính là nam sủng mà Hồ Vương Phó Dã Cuồng sủng ái nhất.

Đột nhiên, Liệt Diễm nắm chặt tay, sau đó hung hăng đập thẳng vào tấm gương, một tiếng đứt vỡ vang lên, gương nháy mắt đã bị đập nát.

Dòng máu đỏ tươi dần dần tuôn xuống nắm tay, từng giọt từng giọt tích lặc trên mặt đất.

“Tóc đỏ, mắt đỏ, quần áo đỏ, còn có lại là Hỏa chi linh thuật sư...” Đôi mắt tràn ngập dữ tợn lóe ra sự hung ác: “Chỉ cần diệt người kia.... Như vậy hắc sẽ không còn nhớ đến nữa...”

Đúng vậy, giết.... giết.... chỉ cần giết hắc, như vậy y sẽ không cần trở thành thể thân của hắc nữa.

.....

Tắm xong, bụng cũng được ăn no, hiện tại cũng đã đến giờ phải đi ngủ, nhóc con hiếu động bây giờ cảm thấy rất là nhàm chán.

Nhóc con đáng yêu nằm trên giường, bắt đầu lăn qua lăn lại, cái giường nguyên bản được trải chăn đệm gọn gàng đã bị nhóc con làm lộn xộn hết cả.

Phong Vô Uyên ngồi trên ghế dài đọc quyển trục ngẩng đầu nhìn nhóc con bị ép buộc nằm trên giường, khóe miệng không khỏi nhếch lên.

Buông quyển trục trong tay, Phong Vô Uyên đi về phía nhóc con.

“Mền gối gì cũng đã bị ngươi đập xuống đất hết rồi, buổi tối chúng ta phải ngủ thế nào đây?” Phượng Quân đại nhân lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, đương nhiên là chỉ ở trước mặt nhóc con.

“Người ta chỉ là nhàm chán thôi...” Đôi mắt ngập nước, một bộ đáng thương hề hề, cho dù là người có tâm lý bình tĩnh cũng không nở cự tuyệt y.

Phong Vô Uyên và Đoan Mộc Ngưng tính cách một tịnh một động, Phong Vô Uyên thích yên lặng đọc sách, không thích người khác quấy rầy, mà Đoan Mộc Ngưng lại thích chạy khắp nơi, lại thích cùng một đám người nơi nơi quấy rối.

Rõ ràng là một cặp đôi mâu thuẫn như vậy, nhưng khi ở chung lại hòa hợp hơn bất cứ cặp đôi nào khác.

“Nếu không thì đi ngoài chơi một lúc?” Đưa tay ôm lấy đứa bé nằm trên giường.

“Thật sao?” Hai mắt lờ lờ sáng.

“Vô Uyên khi nào thì nói chuyện không giữ lời hử?” Hôn nhẹ lên má nhóc con, Phong Vô Uyên sững nịch nhìn.

“Hay quá, Vô Uyên tốt nhất, Ngưng Nhi thích nhất Vô Uyên.” Nhóc con hoan hô một trận, đưa tay ôm lấy vai Phong Vô Uyên, chu miệng thưởng cho Phong Vô Uyên một cái hôn lên môi.

“Nhóc con nghịch ngợm.” Lại bất đắc dĩ lắc đầu, Phong Vô Uyên ôm Đoan Mộc Ngưng rời khỏi phòng.

Màn đêm buông xuống, nhiệt độ tàn khốc ban ngày ở Hồ tộc đã được đêm tối rửa sạch sẽ, dần dần trở nên mát lạnh, không biết có phải bởi vì nhiệt độ ở đây quá nóng hay không mà tính cách của người trong tộc này lại khá nhiệt tình.

Đoan Mộc Ngưng được Phong Vô Uyên ôm trong ngực cảm giác nơi này còn muốn nóng hơn cả Phượng tộc, thậm chí là Phong Duyên Thành.

Đoan Mộc Ngưng tóc đen mắt đen ra ngoài cùng Phong Vô Uyên tóc đỏ mắt đỏ được màn đêm che dấu cũng bớt đi vẻ dẫn nhân chú mục, cho nên lần này đi trên đường, hai người cũng thoải mái không ít.

Trên đường người đến kẻ đi, ngoài dân bản xứ ra còn có vài người đến từ khắp đại lục tới, cho nên rất đông đúc, bắt qua Phong Vô Uyên không thích tiếp xúc với người khác, bởi vậy đã luyện được một thân bản lĩnh cực tốt, chỉ cần không phải ở chính giữa dòng người cực kỳ dày đặc, Phong Vô Uyên đều có thể lách mình đi không đụng trúng người khác.

“Vô Uyên, cái kia là cái gì?” Đôi mắt đen láy của nhóc con dừng tại một chỗ.

Cách đó không xa có một cái nồi lớn treo trên một đồng lửa, một nữ nhân đang cầm cái muỗng lớn quấy quấy thứ gì đó ở trong nồi.

Vừa quấy một cái, trong nồi liền tản ra hương vị ngọt ngào.

“Không biết, nếu Ngưng Nhi có hứng thú, vậy chúng ta qua nhìn xem.” Ôm bé trong lòng, Phong Vô Uyên bước về phía bên kia.

Hai người càng đến gần, hương vị ngọt ngào kia càng thêm nồng đậm.

“Thơm quá, Vô Uyên, cái kia có thể ăn được không?” Chớp chớp mắt nhìn cái nồi.

Bên trong nồi là một chất lỏng màu trắng sữa, không ngừng bốc khói nghi ngút.

“Đương nhiên là có thể ăn!!” Một vị Hồ tộc phu nhân đứng ở một bên hiển nhiên nghe được câu hỏi của Đoan Mộc Ngưng, vui vẻ trả lời y: “Đây là ‘Nãi tương’, là đặc sản của Hồ tộc chúng ta nga, hai vị công tử ngoại tộc có muốn dùng thử một lần không?”

“Nãi tương.....”

Đoan Mộc Ngưng mở to đôi mắt trong veo như nước nhìn cái thứ đang bốc khói thơm ngào ngạt.... Thật muốn chảy nước miếng.

“Ta muốn ăn, di di, cho ta một phần!!”

Phong Vô Uyên nhìn bộ dáng tham ăn của nhóc con trong lòng, đôi hồng mâu nhiễm thượng một tia cười thần nhiên.

Đột nhiên, một trận sát ý từ trong đám người toát ra, đôi hồng mâu nháy mắt trở nên sắc bén, hướng về phía tản mát ra sát ý nhìn.

Đám đông kia không hề có người hành tung quái lạ bí ẩn, chỉ vẫn là kẻ đến người đi như tước.

Áo giác sao?”

Nữ nhân đem tới một chén “Nãi tương” thơm ngào ngạt, Đoan Mộc Ngưng ngẩng đầu nhìn thấy Phong Vô Uyên đưa mắt nhìn chỗ khác, ánh mắt cũng chiếu theo phương hướng Phong Vô Uyên nhìn.

Ngoài người ra thì cái gì cũng không có.

“Vô Uyên, người đang nhìn cái gì vậy a?”

“Không....” Nhẹ lắc đầu, nhưng ánh mắt vẫn không thu hồi.

Nhìn bộ dáng hiềm khi không yên lòng của Phong Vô Uyên, nhóc con nhăn mi lại, cúi đầu nhìn nãi tương thơm ngào ngạt trong tay, sau đó cần lấy muỗng múc nãi tương.

“Vô Uyên!!”

“Àn..... Ngô –” Nghe thấy nhóc con gọi, Phong Vô Uyên quay sang, nào biết nhóc con đem cả muỗng nãi tương nhét vào miệng mình.

“Hương vị thế nào?” Hai mắt Đoan Mộc Ngưng lóe sáng.

Thu hồi nghi hoặc, đôi mắt Phong Vô Uyên lại nhiễm thượng tia cười ôn hòa, vươn tay bóp mũi nhóc con.

“Nhóc con thử liền biết.”

Nghe Phong Vô Uyên nói, nhóc con lộ ra mỉm cười ngọt ngào, múc một muỗng cho vào miệng.

Nháy mắt, gương mặt nhỏ nhắn đã lộ ra nét cười ngọt ngào thỏa mãn.

“Ăn ngon!!” Nói xong, nhóc con lại quay sang nói với nữ nhân bán nãi tương: “Di di, cho thêm một phần, mang về!!”

“Được, nhìn thấy tiểu công tử người bộ dạng xinh đẹp như thế, di di múc cho người thêm một phần nữa!!” Nữ nhân cười đến thực sáng lạn, thuận thực gói cho Đoan Mộc Ngưng hai phần nãi tương.

“Cám ơn di di xinh đẹp, di di xinh đẹp người thật tốt!” Nhóc con cười đến sáng lạn, đôi mắt ngập nước lóe sáng, cái miệng nhỏ nhắn lại phát huy giọng điệu mật ngọt như đường.

“Tiểu công tử người miệng thật ngọt, lần sau lại đến nga!” Là nữ nhân dĩ nhiên là thích người ta khen mình xinh đẹp, hiện tại dĩ nhiên là cười tươi như hoa rồi.

Cũng may mắn nữ nhân bán nãi tương này bộ dạng không kém, bằng không nhóc con khen như vậy, quả là quá miễn cưỡng.

Phong Vô Uyên bắt đầu dĩ lắc đầu, vì nhóc con thanh toán tiền.

“Vô Uyên, chúng ta đi trở về!!!” Vui vẻ ôm nãi tương, nhóc con nói, kỳ thật rõ ràng tham ăn, vội vàng trở về nhà ăn đó thôi.

“Không đi nơi khác chơi sao?” Phong Vô Uyên biết rõ còn cố hỏi.

“Không đi!!” Nhóc con lắc đầu: “Chúng ta mau trở về mau trở về!!”

“Được, trở về.” Hôn nhẹ lên trán bé, Phong Vô Uyên xoay người trở về khách điểm.

Ngay lúc hai người về lại khách điểm, lại cảm giác được có đám người bám theo.

Đôi mắt mang theo ý cười của Phong Vô Uyên nháy mắt trở nên sắc bén: “Nhóc con, xem ra có người không chịu để cho chúng ta trở về rồi.”

“Đúng a.” Bảo bối ôm nãi tương trong lòng, hơn nữa những người đó lại không có ý tốt, nhóc con hoàn toàn không lo lắng an toàn cho mình và Phong Vô Uyên, ngược lại lo lắng cho nãi tương mình đang ôm trong ngực hơn.

“Ha ha, như vậy chúng ta trước dừng về khách điểm, nhìn xem là loại người nào đi theo chúng ta.” Võ vờ lưng nhóc con, an ủi.

“Được!”

Nói xong, bóng dáng Phong Vô Uyên đột nhiên chuyển, nháy mắt đã hướng vào một ngõ nhỏ tương đối thưa thớt người mà đi.

119. Chương 117: Âm Sát

Ôm Đoàn Mộc Ngưng hướng về ngõ nhỏ không người chậm rãi mà đi, bóng dáng Phong Vô Uyên nháy mắt lóe lên, cứ nhiên lại biết mất không thấy tăm hơi

Đám người thần bí theo dõi bước vào cái ngõ nhỏ Phong Vô Uyên mới vừa biến mất nhất thời ngây ngẩn cả người.

“Biến mất rồi.” Một người che mặt thần bí mặc một thân khinh giáp màu đen trong mắt lộ vẻ kinh ngạc.

“Nên làm cái gì bây giờ, đại nhân?” Một hắc y nhân khác quay sang nhìn nam tử mặc áo choàng màu đen.

Toàn thân nam tử giấu bên trong áo choàng, phần duy nhất lộ ra bên ngoài chính là cái cằm còn có một đôi môi đỏ tươi như hoa.

“Làm sao, đương nhiên là tìm a.” Đôi môi đỏ lạnh lùng ra lệnh: “Nếu tìm không thấy, các người đã biết sẽ xảy ra chuyện gì rồi!”

“Vâng!!”

Ngay lúc nhóm hắc y nhân chuẩn bị triển khai tìm kiếm, trong ngõ nhỏ mù mờ tối đột nhiên phiêu ra một thanh âm non nớt của đứa nhỏ.

“Chúng ta ở chỗ này ở chỗ này.”

Tiếng nói vừa dứt, ngô nhỏ đột nhiên lóe lên một ngọn hỏa diễm đẹp mắt, ngay sau đó, bên trong ngô xuất hiện một nam tử tuấn mỹ tóc đỏ áo đỏ tay còn ôm đứa nhỏ.

“Vật nhỏ, bọn họ đối với chúng ta không có ý tốt.” Đưa tay bóp mũi nhóc con, khiến nhóc con cười khê một trận.

“Năng lực ẩn nấp của Vô Uyên lợi hại như vậy, bọn họ nhất định phải tìm rất lâu rất lâu nha, không bằng trực tiếp bại lộ hành tung, để cho bọn họ nhanh phát hiện chút, sau đó chúng ta có thể về ăn nãi tương rồi!” Nhóc con tham ăn chính vì điều này mà nhìn không được trực tiếp đem vị trí ẩn nấp nói ra.

“Nhóc con tham ăn.” Nhìn đứa bé nghiêm nghị trong lòng, bộ dáng hợp tình hợp lý, Phong Vô Uyên bắt đầu lắc đầu, nhưng lúc hấn ngừng đầu nhìn đám khách không mời mà đến kia, hồng mâu như lửa trở nên sắc bén “Các người tìm bản quân có chuyện gì?”

“Tìm người, giết người...” Nam nhân choàng trường bào môi đỏ mọng như hoa lạnh lùng phun ra bốn chữ.

“Cái gì kêu ‘giết người’, Vô Uyên nhà ta là cục cưng ngoan lắm nha, người kỳ lạ như người không nên giở trò xằng bậy với Vô Uyên nhà ta!” Nhóc con ôm nãi tương lộ ra bộ dáng gà mẹ bảo hộ gà con.

“Hừ, chẳng những muốn giết người, ngay cả vật nhỏ này của người ta cũng muốn đem y xuống địa ngục!!”

Người mặc áo choàng chậm rãi giơ tay, ánh mắt đậm hắc y nhân trở nên sắc bén, nháy mắt đã rút trường đao tấn công Phong Vô Uyên và Đoan Mộc Ngưng.

Thần sắc hồng mâu còn chưa biến, Phong Vô Uyên một tay vững vàng ôm Đoan Mộc Ngưng, tay kia chậm rãi vươn ra trước, đầu ngón tay xoay nhanh tạo thành một cơn lốc quang huy màu đỏ đậm.

Cơn lốc kia dần dần ngưng tụ lại, biến thành một hỏa cầu nóng cháy.

Ngay lúc hắc y nhân giơ đao chém xuống, ngón tay thon dài đã búng hỏa cầu lên trước.

“A —”

Hỏa cầu nổ tung, đám hắc y nhân bị trận nổ mạnh tạc bay đi, toàn bộ đều té lăn trên đất.

Nhìn toàn bộ thủ hạ bị tạc bay, nam nhân mặc áo choàng không phản ứng lại, không đau xót cũng không khẩn trương.

“Vô Uyên, thật là lợi hại!!” Nhóc con hai mắt lại lờ lờ sáng, vẻ mặt sùng bái nhìn nam nhân đang ôm mình.

Ở tại thế giới này dần dần lớn lên, y cũng dần dần cảm giác được năng lực cường đại ẩn giấu trong người Phong Vô Uyên, chính là hình như rất ít khi nhìn thấy hấn động thủ.

Mà hiện tại nhìn thấy Phong Vô Uyên ra tay, nhóc con mới cao hứng như vậy.

Thu hồi tay, Phong Vô Uyên nhẹ nhàng vỗ lưng nhóc con, đến khi nhìn nhóc con, ánh mắt lại trở nên nhu hòa.

“Muốn động thủ thì mau tới, chúng ta còn phải trở về gấp.” Rõ ràng là ánh mắt ôn nhu, nhưng lời nói phun ra lại lạnh lùng dị thường.

Đối với Phong Vô Uyên mà nói, nhóc con trong lòng mới là trọng yếu nhất, những kẻ khác thì chờ đi, nếu chặn đường thì phải dọn dẹp nhanh tiêu diệt gọn.

“Ha ha.... Không hổ là Phượng Quân đại nhân của Phượng tộc, năng lực khống chế hỏa diễm thật sự rất lợi hại.” Người mặc áo choàng cười lạnh: “Như vậy hôm nay ta sẽ hảo hảo lĩnh giáo lĩnh giáo!!”

Y gầm lên một tiếng, hai tay giơ lên, một dòng khí cường đại ập tới, áo choàng đen trên người cũng tung bay lên.

Theo dòng lưu chuyển của cổ khí nóng cháy, phía trước nam tử xuất hiện một cột lửa, theo dòng áp suất của cột lửa, pháp trượng được chế từ hỏa tinh thạch xuất hiện ngay giữa không trung.

“Thánh hỏa thuật...” Nhìn ma trượng của người nọ, cảm giác trên người kẻ kia đang lưu chuyển lực lượng Hỏa chi linh tối quen thuộc, Phong Vô Uyên thần nhiên mở miệng.

“Y giống Vô Uyên có thể sử dụng Hỏa diễm thuật pháp...” Miệng nhỏ Đoan Mộc Ngưng nháy mắt đã há thành chữ ‘o’.

“Đúng vậy, nhưng là Thánh thuật cao cấp nhất.” Phong Vô Uyên nhẹ trả lời, đôi mắt nguyên bản lạnh như băng hiếm khi nóng lên.

Phong Vô Uyên trừ bỏ những lúc đối mặt với Đoan Mộc Ngưng là ôn nhu, đối với bất luận kẻ nào cũng đều lạnh như băng, hiện tại đôi hồng mâu lại lóe ra quang huy nóng rực, thật là làm cho người ta cảm thấy kinh ngạc.

Nhìn đôi hồng mâu nóng rực của Phong Vô Uyên, Đoan Mộc Ngưng đương nhiên biết trong lòng hắn nghĩ cái gì, khước miệng câu lên: “Vô Uyên, cho Ngưng Nhi xuống.”

Nếu Vô Uyên muốn đánh nhau, vậy y nên đứng ở một bên nhìn thôi.

Hắn thích Vô Uyên như vậy, tổng cảm thấy Phong Vô Uyên bình thường lạnh như băng không đáng yêu chút nào.

“Không sao, ta ôm Ngưng Nhi vẫn được.” Phong Vô Uyên cười nhẹ, hoàn toàn không muốn buông nhóc con ra.

“Nhưng mà...” Không phải thật sự muốn đánh nhau sao? Ôm y sẽ bị vướn víu tay chân nha.

Nhóc con nhăn mày, đôi mắt ngập nước ở trong ngõ nhỏ tăm tối có vẻ sáng dị thường.

“Ngưng Nhi không tin tưởng ta sao?”

Cảm giác hơi thở ấm áp phun ở bên tai, lỗ tai nho nhỏ của Đoan Mộc Ngưng nhất thời đỏ bừng, nhẹ lắc lắc đầu: “Đương nhiên không, Ngưng Nhi tin tưởng Vô Uyên.”

Nói xong liền vòng tay ôm chặt lấy cổ Phong Vô Uyên.

“Bảo bối ngoan, chúng ta sẽ về nhanh thôi.”

Nhóc con nhu thuận gật gật đầu.

“Hừ, thật sự không thể tưởng tượng được Phượng Quân Phượng tộc nguyên lai lại là người tự cao tự đại như vậy!” Nam nhân mặc áo choàng nắm chặt ma trượng trong tay, sau đó chậm rãi giơ lên: “Một khi đã như vậy, ta đây liền tiễn các ngươi xuống địa ngục!!”

Y gầm lên một tiếng, cổ khí nóng cháy rất nhanh đã quán quanh thân y, hỏa thạch to lớn khổng lồ xuất hiện ngay giữa không trung, sau đó lập tức bay tới hướng Phong Vô Uyên.

Nhìn hỏa thạch đánh tới trước mặt, Phong Vô Uyên một tay ôm Đoan Mộc Ngưng, đôi mắt đỏ đậm lóe ra hồng quang như lửa, một tay giơ lên tạo hỏa diễm nóng cháy nháy mắt đã thành một bức tường lửa.

Ngọn lửa đáng sợ giống như tự có ý thức cuộn cuộn bay tới hỏa thạch, nháy mắt, hỏa thạch lại bị tường lửa ập trở lại đường bay về phía nam nhân kia.

Oanh –

Hỏa thạch công kích trở lại nam nhân mặc áo choàng, một trận nổ kịch liệt vang lên, ngõ nhỏ nháy mắt đã bị tạc phi.

“A –”

“Phát sinh sự tình gì.”

“Đi mau!!”

Bên ngoài đường rối loạn một trận, hai bóng dáng từ bên trong làn khói đặc rất nhanh bay ra ngoài.

Đoan Mộc Ngưng gắt gao ôm lấy cổ Phong Vô Uyên, một tay che chở cho nãi tương trong lòng, không biết vì sao, hàng mi đột nhiên nhắm lại.

Chậm rãi ngẩng mặt lên, nhìn Phong Vô Uyên biểu tình nghiêm nghị đang ôm lấy mình.

Vừa nãy nháy mắt kia, Vô Uyên hẳn....

Giống như là giống như là..... Phụ hoàng

“Đến lượt ta.” Nhìn nam nhân mặc áo choàng đen, Phong Vô Uyên thản nhiên mở miệng, chậm rãi giơ một tay lên.

Bàn tay thon dài chém ra, quanh thân Phong Vô Uyên cuộn cuộn nổi lên một trận lốc xoáy hỏa diễm, hỏa diễm liền hình thành một con hỏa phượng xinh đẹp.

Hỏa diễm tạo thành phượng hoàng, nháy mắt giương cánh bay lên, cứ nhiên dừng lại trên tay Phong Vô Uyên.

Nam nhân kia nhìn hỏa phượng trên tay Phong Vô Uyên, trên mặt rõ ràng lộ ra một trận kinh ngạc.

“Hỏa chi linh Triệu hồi thú.....”

Nhìn nam nhân đang kinh ngạc kia, khóe miệng Phong Vô Uyên gợi lên chút cười khê.

“Sai rồi!” Phong Vô Uyên phất tay hỏa phượng đang đậu ra: “Hỏa điều (điều: chim)!”

Hỏa phượng nghe theo mệnh lệnh của Phong Vô Uyên, nháy mắt giương cánh, bay tới nam nhân mặc áo choàng, ngay lúc hỏa điều tiếp cận đến gần, thân hình cứ nhiên càng lúc càng lớn.

Lúc dung nhan trở nên cực kỳ kinh ngạc, đôi môi đỏ mọng hé ra, hỏa điều đã đem thân hình đen như mực kia nuốt hết toàn bộ.

Oanh –

Đoan Mộc Ngưng nằm ở trong lòng Phong Vô Uyên chậm rãi nhắm mắt.

Cảm giác được..... Y cảm giác được trên người Phong Vô Uyên là cái gì....

Đó là sự biến động của thú đan giống như của phụ hoàng y.....

120. Chương 118: Thú Đan

Sau một hồi kịch đấu, người nam nhân mặc áo choàng đen kia thừa dịp hỗn loạn đào tẩu, cho nên từ đầu đến giờ vẫn không biết đối phương là người nào.

Phong Vô Uyên ôm Đoan Mộc Ngưng, nhìn nóc nhà bị ma pháp cường đại phá hủy đến mức khủng khiếp lại không hề có lấy một cảm giác tội lỗi nào, tùy ý để một đám người lo đem nước cứu hỏa.

“Nhóc con, chúng ta trở về.”

Nhóc con được Phong Vô Uyên ôm vào ngực đưa đôi mắt trong veo nhìn nam nhân của mình, nhẹ gật đầu, mặt ngốc lảng.

“Ân.....”

“Nhóc con làm sao vậy?” Có phải mặt ta bị dính bẩn hay không?” Nhìn thấy nhóc con nhìn mình đến ngần người, Phong Vô Uyên nhăn mặt nhăn mày, đưa tay lau mặt.

Đoan Mộc Ngưng thu hồi ánh mắt, cúi xuống lắc lắc đầu: “Mặt Vô Uyên không có gì....”

Y chỉ suy nghĩ một chút chuyện thôi.....

Mùi chân nhẹ điểm xuống, một cỗ khí đồ đậm xoay tròn, vạt áo tung bay, Phong Vô Uyên nhảy xuống nóc nhà, bình yên vô sự đáp xuống đất, thân hình nhẹ lắc né tránh vài người đang chạy tới, ôm nhóc con nhanh rời đi.

“Mùi vị này thật thơm!!” Cho một muỗng vào miệng, Mộ Niệm Hựu lộ ra nụ cười tươi như hoa: “Giống như ăn váng sữa a!!”

Hương vị thanh thuần, ngọt mà không ngấy, từ lúc y tiến vào thế giới này chưa từng được ăn qua, không thể tưởng được ở Hổ tộc cư nhiên lại có người làm ra được mỹ vị như vậy.

“Ta biết Tiểu Niệm Niệm sẽ thích mà.” Đao Mộc Ngưng lộ ra nụ cười thần nhiên.

Cái cười nhẹ nhàng kia đã không còn vẻ sáng sủa hoạt bát, tương phản lại có một chút dăm chiêu, rõ ràng Đao Mộc Ngưng vẫn còn đang suy tư chuyện kia.

Tuy bị mỹ thực hấp dẫn hơn phân nửa tâm tư, nhưng Mộ Niệm Hựu cảm nhận được sự biến động cảm xúc của người khác, Đao Mộc Ngưng hiện tại tâm tư không yên, y đương nhiên biết.

“Tiểu Ngưng, các người vừa nãy mới bị tập kích, có chỗ nào bị thương không?” Gương mặt thanh tú lộ vẻ lo lắng.

Y không hỏi Đao Mộc Ngưng có phải đã bị dọa sợ hay không, đó là bởi vì đối với Đao Mộc Ngưng mà nói, cho dù trời có sập xuống, nhóc con kia vĩnh viễn cũng không hề có một loại cảm xúc gọi là sợ hãi.

Nhìn Mộ Niệm Hựu lo lắng ra mặt, Đao Mộc Ngưng chớp mắt, sau đó nhét một muỗng nãi tương vào miệng.

“Ta không có bị thương, vừa nãy chỉ là suy nghĩ chút chuyện, Tiểu Niệm Niệm ăn nhanh lên đi, mới nãy tuy bị người ngăn lại, còn cùng Vô Uyên đánh một hồi, nhưng một chút cũng không sao!!” Nói xong, nhóc con lộ ra bộ dáng đắc ý dào dạt.

Thấy Đao Mộc Ngưng đã khôi phục bộ dáng bình thường, Mộ Niệm Hựu cười sáng lạn: “Tiểu Ngưng thật sự là quá lợi hại...”

Sau đó, hai nhóc lại tiếp tục ăn nãi tương ngon cực kỳ ngon.

Ở ngoài phòng, Phong Vô Uyên và Huyền Nguyệt Trừng nhìn hai đứa nhóc vừa tán gẫu vừa ăn qua khe cửa khép hờ, chậm rãi thu hồi lại ánh mắt.

“Phượng Quân, người thấy thế nào, người nọ có phải là do Hổ tộc phái tới hay không?” Bọn họ đến Hổ tộc, vốn lúc nào cũng phải đề phòng, chỉ là không thể tưởng tượng được tối nay cư nhiên sẽ có người ra tay tập kích Phong Vô Uyên.

“Không phải.” Mày kiếm Phong Vô Uyên nhẹ cau lại. “Người kia hình như có hận ý rất mãnh liệt đối với ta, nếu là sát thủ do Hổ Vương phái tới, hận ý mãnh liệt như vậy thật sự quá mức kỳ quái, hơn nữa, người nghĩ xem, chúng ta hiện tại ở Hổ tộc, nếu có cái gì vạ nhất, gã làm sao có thể đứng ra giải thích?”

Tuy rằng đã từng giao thủ với cái người thần bí có cường đại Hóa chi linh thuật pháp, hơn nữa chưa từng tiếp xúc thân thể với đối phương, nhưng năng lực đặc biệt của Phong Vô Uyên vẫn có thể cảm nhận được oán hận của đối phương dành cho mình.

“Àn.” Huyền Nguyệt Trừng gật gật đầu, nhú mày suy tư một lát, chậm rãi mở miệng: “Nếu không phải là do Hổ Vương phái tới, lại có hận ý mãnh liệt như vậy, vậy có phải là do trả thù hay không?”

Nói đến đây, không biết vì sao, Huyền Nguyệt Trừng cảm thấy từ ‘trả thù’ có chút gượng ép.

Trên đại lục Thiên Vực, các tộc đều tranh đấu gay gắt với nhau, đương nhiên cũng có một số là quang minh chính đại phát động tranh đấu, ý đồ xâm chiếm đất đai, chẳng qua Phượng tộc là một trong những tộc nằm trong trường hợp đặc biệt.

Phượng tộc có sức chiến đấu cường đại, nhưng nhân dân Phượng tộc đều thích hòa bình, cũng không muốn phát động đấu tranh, lại càng không thích xâm chiếm lãnh thổ của người khác.

Phượng tộc không thích chiến tranh, nếu không phải có sức chiến đấu cường đại, như vậy Phượng tộc đã sớm bị người khác xâm chiếm rồi.

Mà Phong Vô Uyên thân là tộc trưởng Phượng tộc, sự vụ cực kỳ bề bộn, đối với mấy chuyện tiêu cực hẳn không bao giờ làm.

“Không biết đối phương là người nào, hiện tại chỉ có thể đứng nhìn, hai đứa nhỏ kia cũng phải giám sát chặt chẽ.” Phong Vô Uyên thản nhiên mở miệng nói, lần này đến Hồ tộc chỉ có bốn người bọn họ, vì sợ vướng bận tay chân, cho nên không đem theo nhiều người.

“Àn.”

.....

Phong Vô Uyên nằm xuống khiến cho mái tóc đỏ như lửa rối tung ở trên giường, Đoan Mộc Ngưng nhìn cảnh đẹp trước mắt, tâm không tự giác bắt đầu nhảy loạn.

Nằm ở trên giường, Phong Vô Uyên quay sang nhìn liền chống lại đôi mắt trong veo như nước của nhóc con.

“Nhóc con, nhìn cả buổi tối còn chưa đủ sao?” Đưa tay捏 cái mũi nhóc con, Phong Vô Uyên nhẹ hỏi: “Có vấn đề gì sao?”

“Người sao lại biết Ngưng Nhi có điều muốn hỏi?” Xê dịch thân mình, sau đó tiến vào cái ôm ấm áp quen thuộc kia.

Sờ sờ mái tóc người trong lòng, khoe miệng Phong Vô Uyên hiện lên ý cười nhợt nhạt.

“Dĩ nhiên, bởi vì là Ngưng Nhi, cho nên ta biết.”

Phong Vô Uyên dịu dàng nói, khiến Đoan Mộc Ngưng mỉm cười ngọt ngào, chậm rãi ngẩng mặt lên, chống đôi lại đôi mắt đỏ rực, vươn tay nắm vai Phong Vô Uyên, khuôn mặt nhỏ nhắn áp tới hôn lên môi Phong Vô Uyên.

“Vô Uyên.” Đôi mắt trong veo như nước nhẹ chớp chớp: “Người gần đây có phải cảm thấy thân thể có chút kỳ lạ phải không?”

“A.....” Nghe Đoan Mộc Ngưng nói, Phong Vô Uyên khẽ sửng sốt, khoe miệng gợi lên ý cười thản nhiên: “Ngưng Nhi sao lại cảm thấy như thế?”

“Vô Uyên đừng hỏi ta vì sao cảm thấy như vậy, người trả lời Ngưng Nhi có phải hay không.....” Nhóc con nhăn mày, khuôn mặt luôn mang theo ý cười sáng sủa, hiện tại lại nhiễm đầy vẻ lo âu hiếm có.

Nhìn bộ dáng lo âu của nhóc con, Phong Vô Uyên thản nhiên cười khẽ, đưa tay vuốt tóc Đoan Mộc Ngưng: “Kỳ thật cũng không phải chuyện lớn, chính là không biết bắt đầu từ khi nào, Hỏa chi linh trong cơ thể ta càng lúc càng mạnh, hôm nay cùng Thánh thuật hỏa chi linh giao thủ, tựa hồ có chút kỳ lạ, trong cơ thể hình như có cái gì đó kỳ quái dao động.”

“Đó là do thú đan dao động.” Nhẹ hạ mắt xuống, Đoan Mộc Ngưng mở môi, môi mím lại.

Sự dao động này y tuyệt đối sẽ không nhận sai, rõ ràng Vô Uyên là người trước giờ không hề xảy ra chuyện này, hay là trong thân thể Vô Uyên đã có sẵn thú đan?

Nhưng đó là không có khả năng a.... Cho dù tổ tiên của Vô Uyên là huyết mạch phượng hoàng đi nữa, nhưng đã qua nhiều thế hệ như vậy, huyết mạch kia đã sớm phân tán hết, Vô Uyên là người, ngay cả y là một nửa phượng hoàng cũng không có thú đan mà.....

“Thú đan? Đó là gì vậy?” Nhìn Đoan Mộc Ngưng nhăn mặt nhăn mày, Phong Vô Uyên cũng nhăn mày theo.

“Thú đan là nội đan của thần thú phượng hoàng, phượng hoàng có một đặc tính, chính là dực hỏa trùng sinh (sống lại trong lửa), phượng hoàng mỗi một lần trọng sinh, thần lực của kiếp trước đều được ngưng tụ vào trong đan..... Nói cách khác, số lần trọng sinh càng nhiều, nội đan càng có năng lực cường đại, vì thế phượng hoàng mỗi lần trọng sinh càng thêm cường đại hơn....” Đoan Mộc Ngưng thản nhiên nói.

“Thần kỳ như vậy....” Phong Vô Uyên lẩm bẩm “Nếu chiếu theo lời Ngưng Nhi nói, có được thú đan hần phải là thần thú phượng hoàng thuần huyết mạch mới có thể có được, nhưng ta không phải a.”

Nếu là phượng hoàng hần còn có thể lý giải, nhưng thực tế, Phong Vô Uyên biết hần là một nhân loại bình thường.

“Ta đương nhiên cũng biết, nhưng cảm giác của ta không có sai, thật sự là có cảm giác như vậy.” Đao Mộc Ngưng chu miệng: “Vô Uyên, lúc ta không có ở bên cạnh ngươi, ngươi rốt cục đã gặp qua người nào?”

Đao Mộc Ngưng hoài nghi, trong lúc y bị Phong Vô Uyên ném cho Mộc Thương Lăng, có phải hần đã đi qua địa phương nào, hoặc đã có chuyện gì xảy ra hay không.

“Có thể có chuyện gì chứ, ta và Hồ đế luôn đi cùng nhau, nhóc con ngươi sao lại không biết?” Phong Vô Uyên nhẹ nhún mày.

“Nói cũng phải....” Nhóc con chu chu miệng, đột nhiên ánh mắt dừng trên môi Phong Vô Uyên.

Chẳng lẽ.....

Đôi mắt xinh đẹp chậm rãi mở to, con ngươi lóe ra tia quang huy kinh ngạc.

“Ngưng Nhi..... Ngộ.....”

Mới vừa mở miệng nói đã bị môi nhóc con áp lên.

121. Chương 119: Tiên Pháp Khải Linh

Cảm nhận được đôi môi đỏ mọng ngọt ngào mềm mại dán lên môi mình, Phong Vô Uyên hơi sửng sốt, đôi mắt đỏ đậm chống lại cặp mắt đen lấy trong veo như trước.

“Nhóc con, làm sao vậy?”

“Ta....” Đưa tay chậm rãi xoa môi, mặt Đao Mộc Ngưng càng lúc càng đỏ bừng: “Phụ hoàng từng nói qua.... Nếu là thật tâm thích đối phương.... Lúc thân mật có khả năng....”

Đối với chuyện thân mật giữa hai người thích nhau, nhóc con đơn thuần dĩ nhiên chỉ nghĩ tới chuyện “hôn môi”.

“Ha ha... Nhóc con ngươi khờ đến làm người ta uất ức nha.” Nghe vậy, Phong Vô Uyên cúi đầu cười một tiếng, ngón tay thon dài mơn trớn gương mặt trắng nõn của nhóc con.

Đao Mộc Ngưng không hiểu, nhưng Phong Vô Uyên lại hiểu “chuyện thân mật” mà Đao Mộc Ngưng nói là ám chỉ điều gì.

“Ta.... Ta mới không có ngốc, Ngưng Nhi rất thông minh!!” Chu miệng, nhóc con lộ vẻ bất mãn, khuôn mặt nguyên bản đang đỏ bừng hiện tại vì tức giận mà càng hồng hơn.

“Vật nhỏ, chuyện thân mật cùng người thích, không phải là chỉ có hôn môi.” Ngón tay mơn trớn gương mặt cuối cùng dừng tại cái cằm nhóc con, nhẹ nâng lên: “Chuyện phụ hoàng ngươi nói, không bằng để chúng ta nghiệm chứng một chút đi.”

“Ách.... A—” Nhìn hồng mâu Phong Vô Uyên lóe ra tia sáng mình hoàn toàn không hiểu, đôi mắt Đao Mộc Ngưng nổi lên một tia mờ mịt.

“Bất quá.... Tuổi của nhóc con vẫn còn quá nhỏ, chỉ có thể giới hạn trong hôn môi mà thôi.”

Lật thân mình lại, đem nhóc con đặt dưới thân, nhẹ nhàng chớp mắt mấy cái, dung nhan tuấn mỹ của Phong Vô Uyên mang theo một tia mỉa mai, bạc thản câu lên, sau đó hôn lên đôi môi đỏ mọng của thiên hạ dưới thân.

“Ngô.....”

Hai đôi môi nháy mắt dán tại một chỗ, Phong Vô Uyên ôm lấy Đoan Mộc Ngưng, dịu dàng sờ cảm y, cái miệng nhỏ nhắn vừa mở ra, đầu lưỡi ẩm áp đã xâm nhập vào chiếm lấy khoang miệng ngọt ngào của Đoan Mộc Ngưng.

Hai người càng hôn càng sâu, tiếng thở dốc cũng trở nên trầm trọng hơn, cánh tay đang ôm Phong Vô Uyên không biết khi nào đã nắm chặt lấy vật áo của hắn.

Ồ ồ thở hào hển, Đoan Mộc Ngưng cảm thấy cơ thể dần trở nên nóng cháy, hình như trong cơ thể có cái gì đó muốn chui ra.

Đứa nhỏ đang trức trặc ý loạn tình mê không phát hiện ra, nhưng Phong Vô Uyên lại phát hiện lúc hai người hôn sâu hơn, thiên hạ dưới thân cùng trên người mình có một chút biến hóa.

Trên người cả hai dần dần tản mát ra ánh sáng đỏ đậm, quang mang kia tựa hồ có thể kêu gọi nhau, đan cùng một chỗ.

Khi hai quang mang đỏ đậm kia đan vào với nhau, Phong Vô Uyên cảm thấy trái tim bắt đầu nổi lên một cảm giác kỳ dị khác thường.

Cảm giác như vậy chưa bao giờ có, cũng vô cùng cường đại....

Cảm giác cường đại nóng cháy từ trái tim của cả hai bắt đầu lan đến toàn thân, ngay lúc Phong Vô Uyên buông đôi môi đỏ mọng của Đoan Mộc Ngưng ra, trên người cả hai đã bao trùm quang mang đỏ đậm.

Quang mang lóe lên bao trùm lấy cả hai, dáng vẻ bề ngoài của Đoan Mộc Ngưng và Phong Vô Uyên cư nhiên lại xảy ra biến hóa.

“Này..... Đây là chuyện gì xảy ra?”

Chậm rãi ngồi dậy, Phong Vô Uyên nhìn trường bào hỏa diễm trên người, trường bào viền vàng màu đỏ đậm, trên xiêm y còn có bàn khẩu (nút được thêu hoa của mấy bộ đồ người Hoa ấy, cơ mà ta đoán cái này đẹp hơn to hơn) hắn chưa bao giờ nhìn thấy.

“Chân thân của phượng hoàng...” Chậm rãi ngồi dậy theo Phong Vô Uyên, Đoan Mộc Ngưng kinh ngạc nhìn xiêm y trên người mình.

Quần áo trên người Đoan Mộc Ngưng so với Phong Vô Uyên thì không giống lắm, áo của Đoan Mộc Ngưng có màu đỏ đậm, bên ngoài khoác thêm một tầng sa mỏng, không có bàn khẩu giống như Phong Vô Uyên, thắt lưng mảnh khảnh lại được thắt lại bằng một cái đai lưng, trên đai lưng lại có một con phượng hoàng thủy tinh tinh xảo, trong rất sống động.

“Chân thân Phượng hoàng?”

“Àn.... Phụ hoàng cũng sẽ như vậy, phụ hoàng có hai loại hình thái ngoại hình, lúc ở nhân gian sẽ giống người bình thường, mỗi khi y trở về Phượng Hoàng Sơn hoặc lên trời tìm Vương mẫu bà bà, sẽ biến thành bộ dáng rất đẹp.... “Đoan Mộc Ngưng nhẹ giọng nói “Ta cũng không biết chính mình cũng sẽ biến thành bộ dáng này.... Vô Uyên.....”

“Làm sao vậy?” Ngón tay thon dài kéo lọn tóc rũ xuống bên má cho nhóc con.

“Có thể đem gương tới cho ta không....” Ánh mắt dừng trên gương đồng.

“Àn.” Phong Vô Uyên tuy không biết vật nhỏ muốn làm cái gì, nhưng hắn vẫn xuống giường lấy gương cho nhóc con.

Gương đồng của khách điểm đương nhiên không trong như gương thủy tinh được mài nhẵn nhụi như trong Phượng lâu, không được bóng loáng rõ ràng, cho nên rất khó nhìn.

Gương đồng thực cồng kềnh, Phong Vô Uyên đương nhiên không cho phép nhóc con ôm cái thứ này, liền cầm gương đồng để sát mặt nhóc con.

Từ trong mặt kính vàng vàng loáng thoáng rọi ra một gương mặt tinh xảo, mang theo nét trẻ con, mặt nộn nộn, rất đáng yêu, hàng mi cong cong, đôi mắt trong veo như nước, dung mạo không hề thay đổi, nhưng mái tóc ngày thường rối tung lại được sợi vải nhung đỏ như lửa cột đằng sau, trên đầu còn được điểm xuyết thêm lông đuôi phượng hoàng, lọn tóc nhỏ buông thông xuống hai má, lộ ra cái trán trơn bóng.

“Tốt....” Nhìn bộ dáng của mình trong gương, Đoan Mộc Ngưng hơi trương miệng.

“Làm sao vậy?” Phong Vô Uyên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn có thể nói là diễm tuyệt kia, nhẹ giọng hỏi.

“Thật khá a!” Nhóc con đưa hai tay nâng gương mặt xinh đẹp lên thở nhẹ một trận, nhất thời tâm hoa nộ phóng: “Nguyên lai ta cũng có thể giống phụ hoàng, trở nên xinh đẹp như vậy a, ta lúc trước rất hâm mộ phụ hoàng!!”

Phong Vô Uyên nguyên bản đang lo lắng cầm gương, khóe miệng run rẩy vài cái.

Hắn quả nhiên vẫn quá coi thường năng lực tự thừa nhận của nhóc con rồi, chuyện như vậy làm sao có thể dọa nhóc con kia được, thực sự là lo nghĩ quá nhiều.

Nhìn nhóc con múa may vui vẻ, trong mắt Phong Vô Uyên nhiễm thương sủng nịch cùng ôn nhu nồng đậm.

Đem gương đồng trở về chỗ cũ, Phong Vô Uyên quay lại giường, ôm lấy nhóc con đang vui vẻ.

“Được rồi, đứa nhỏ ngoan.” Nếu không trấn an nhóc con xuống, vậy tối nay khỏi ngủ.

“Vô Uyên, chúng ta rõ ràng là cùng nhau biến, nhưng vì cái gì trên đầu Vô Uyên lại không có lông phượng?” Nâng mặt nhìn mái tóc vẫn đỏ như lửa của Phong Vô Uyên, Đoan Mộc Ngưng chớp chớp mắt.

“Không biết nữa.” Phong Vô Uyên nhẹ nhàng vuốt tóc Đoan Mộc Ngưng: “Hay là bởi vì phụ hoàng của Ngưng Nhi là thần thú phượng hoàng, vì vậy huyết mạch phượng hoàng của Ngưng Nhi mạnh hơn, ta tuy rằng có huyết mạch phượng hoàng, nhưng đó là lực lượng từ rất xa xưa rồi, cho nên ta tuy ngoại hình cải biến, nhưng vẫn không hoàn toàn thay đổi.”

Nghe Phong Vô Uyên giải thích, Đoan Mộc Ngưng nhẹ nhíu nhíu mày: “Àn.... Hình như rất có lý.”

“Được rồi, ngủ thôi, ngày mai còn phải đến điện Hổ tộc.” Phong Vô Uyên nhẹ nhàng mở miệng, một trận quang mang đỏ đậm lại lóe ra, trường bào đỏ đậm hoa mỹ trên người dần dần thoát ra, cuối cùng hóa thành một đám hỏa diễm chui vào trong tim.

Nhìn chỗ hồng quang biến mất, Đoan Mộc Ngưng chớp chớp mắt, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc: “Quả nhiên, trong cơ thể của Vô Uyên đã sinh ra thú đan.”

“Vừa mới chính là??” Phong Vô Uyên cũng chú ý tới.

“Àn.” Đoan Mộc Ngưng gật gật đầu, chậm rãi nhắm mắt lại, trên người lóe ra hồng quang ảm áp, bên ngoài khôi phục lại bộ dáng mặc áo đơn, hồng quang thần nhiên giống như Phong Vô Uyên chui vào tim.

Y cảm giác được.... Trái tim có một cỗ cảm giác ảm áp, đó là thú đan y ngưng tụ thành.

Y không quên lời phụ hoàng từng nói, y có một nửa huyết mạch của nhân loại, vốn có thể giống phụ hoàng tu tập một ít tiên pháp đơn giản, nhưng không biết có phải vì nguyên nhân do y bị sinh non hay không, y cư nhiên không hề có một chút căn cơ tiên pháp, cuối cùng phụ hoàng cũng buông tha cho y khỏi việc tu tập tiên pháp, cũng may mắn y hình như đối với tiên thuật cũng không có hứng thú.

Không thể tưởng tượng được đến thế giới này, thân thể bị rút nhỏ, cư nhiên còn hiện ra thú đan.... Hình như thú đan của y khi đến đây mới xuất hiện....

Ai, phụ hoàng không có ở đây, đối với chuyện tình về phượng hoàng y tuyệt không biết lấy thứ gì, sớm biết vậy lúc còn ở Phượng Hoàng Sơn chui vào phòng sách xem nhiều chút rồi....

Ai, lúc trước ở Lôi tộc, y đã cảm giác được có tiên pháp dao động trong cơ thể, rốt cuộc có ai tới nói cho y biết chuyện gì xảy ra hay không a?!

Nhìn nhóc con trầm tư, Phong Vô Uyên vươn tay sờ đầu nhóc.

“Được rồi, đừng suy nghĩ nữa, kí lai chi tắc an chi (chuyện gì đến thì cứ bình tĩnh mà đối mặt) đi.”

“A...” Nâng mặt chống lại đôi hồng mâu của Phong Vô Uyên: “Ân.”

“Kia ngủ đi.”

122. Chương 120: Bước Vào Hồ Vương Điện

Bóng đêm dần buông, bên trong tiểu đình ở góc sân tại Hồ Vương điện, có một nam tử đang ngồi uống rượu, không biết gã rốt cuộc đã uống bao nhiêu, hiện tại cả người đều nồng nặc mùi rượu.

Lúc này, một người nam nhân trung niên bước vào, cung kính nhẹ nhàng khom người.

“Hồ Vương, đêm đã khuya, nên đi ngủ, có muốn tiểu nhân vì ngài gọi Liệt Diễm đến thị tẩm hay không?”

“Không cần.” Phó Dã Cuồng chậm rãi mở miệng: “Qua ngày mai, bốn vương không cần người thể thân nữa.”

Phó Dã Cuồng không để ý đến nam nhân trung niên đứng ở ngoài đình thêm chút nào nữa.

Phó Dã Cuồng chưa bao giờ quên ký ức khó có thể quên nhiều năm về trước khi lên vào Phượng tộc, gã nhớ rõ năm ấy gã mới mười lăm tuổi, trước hồ nước xanh biếc ở Phượng Tộc Sơn, gã đã nhìn thấy một bóng dáng đỏ như hỏa diễm, cực kỳ tuấn mỹ.

Gương mặt hần, mái tóc đỏ đón gió tung bay, vật y phục đỏ thắm cũng tung bay theo gió. Ngay lúc gã bị kẻ toàn thân đỏ rực như hỏa diễm làm cho mê mị, hồng ảnh thon dài đứng tại bờ hồ đột nhiên nhảy lên, hướng giữa mặt hồ mà nhảy tới, dùng mũi chân mà nhẹ nhàng điểm ngay trên mặt hồ.

Thân ảnh thon dài nhẹ nhàng lướt qua, giống như hỏa tinh linh lóa mắt, ngay chính tại khắc đó đã nắm giữ toàn bộ trái tim của gã..... Sau đó, gã lên làm tộc trưởng Hồ tộc, mới biết được thiếu niên hỏa diễm kia cư nhiên là tộc trưởng Phượng tộc —Phong Vô Uyên.

Nguyên tưởng rằng gã và Phong Vô Uyên đều ngồi trên ghế tộc trưởng, hai người có thể càng thêm gần gũi, chợt, thế sự khó liệu, trong khoảng thời gian đó, bọn họ càng thêm cách xa....

Vì thế, đã nhiều năm trôi qua như vậy, bởi vì tâm luôn hướng về Phong Vô Uyên, khiến gã không tiếc tìm người có dung mạo tương tự như Phong Vô Uyên để làm kẻ thế thân.

Lúc này đây, vô luận như thế nào cũng muốn.....

Không tiếc hết thảy, không tiếc hết thảy

.....

Ngày hôm qua rõ ràng ngủ rất trễ, nhưng nhóc con sáng sớm đã tỉnh dậy, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng rất là đáng yêu.

“Vật nhỏ vui về cái gì?” Ở trên giường mặc đồ, cột chắt đai lưng, Phong Vô Uyên một bên sửa sang lại quần áo, đôi hồng mâu nhìn nhóc con ngồi trên mép giường, vung vẩy chân.

Đoan Mộc Ngưng tuy thường ngày khá lười nhác, nhưng vẫn có thể tự mình mặc quần áo rửa mặt chải đầu, hiện tại lại chỉ mặc có mỗi cái áo đơn ngồi ở mép giường, ý đồ thập phần rõ ràng.

“Ta cũng muốn đi với Vô Uyên.” Đoan Mộc Ngưng sắc mặt thật ngưng trọng nói: “Người đừng nghĩ bỏ lại ta mà cùng Hồ Ly ca ca đến Hồ Vương điện nga, coi chừng ta lấy bom nổ banh phòng ở của gã đó!!”

Hơn nữa y phi thường không thích loại cảm giác này.....

Hôm nay Phong Vô Uyên đến Hồ Vương điện, rõ ràng là chui vào miệng hổ, Phong Vô Uyên tuy cường đại, nhưng nếu đối phương vô tình tìm thấy được nhược điểm, muốn thoát thân tuyệt đối không phải là chuyện dễ.

Y biết Phong Vô Uyên không thích để y gặp nguy hiểm, cho nên nhất định sẽ để y lại đây, vì muốn ngăn ngừa tình huống như vậy, y từ lúc sáng sớm đã tỉnh lại.

Hôm nay như thế nào cũng phải đi theo Phong Vô Uyên, chỉ cần Hồ Vương có chút động tĩnh, y không ngại dùng toàn bộ bảo bối trên quý trong rương của mình, nỗ lực phòng ngừa.

“Ha ha, nhóc con không cần kích động, ta không có nói không mang người theo.” Phong Vô Uyên cười khẽ, lấy áo của Đoan Mộc Ngưng, sau đó tự tay mặc cẩn thận cho y.

“Ân, như vậy còn nghe được.” Nhóc con lúc này mới vừa lòng gật gật đầu, vươn tay gác lên vai Phong Vô Uyên, để hân ôn lấy mình.

Lúc Phong Vô Uyên và Đoan Mộc Ngưng ra khỏi phòng đến phòng ăn, Huyền Nguyệt Trừng và Mộ Niệm Hựu đã ở đó chờ tiểu nhị đem đồ ăn lên rồi.

“Oa, cháo hải sản thơm ngào ngạt!!” Nhóc con hai mắt lóe sáng, động tác lưu loát nhảy khỏi lòng Phong Vô Uyên, ngồi cùng với Mộ Niệm Hựu, cầm lấy muỗng múc ăn.

Một khi đã đói bụng, nhóc con sẽ đem Vô Uyên nhà nhóc mặc xác ở một bên, hiện tại chính là như vậy.

Phong Vô Uyên nhìn nhóc con hai mắt lóe sáng, khẽ lắc đầu bất đắc dĩ, sau đó ngồi xuống bên cạnh y.

“Cháo hải sản là ta kêu cho người, ta biết người nhất định thích!!” Mộ Niệm Hựu cười ngọt ngào.

“Ta biết Tiểu Niệm Niệm hiểu rõ ta nhất mà!” Vui vẻ ăn thêm một muỗng cháo hải sản, Đoan Mộc Ngưng hôn lên má Mộ Niệm Hựu một cái chóc, rước lấy một trận cười thanh thúy của Mộ Niệm Hựu.

Nhìn hai nhóc con vui vẻ, Phong Vô Uyên và Huyền Nguyệt Trừng không nói gì, lặng lẽ dùng điểm tâm.

Sau khi mọi người dùng xong, trên đường liền truyền đến một trận ồn ào.

Người khiến cho cả đường xôn xao đi đến chỗ ngồi của đám người Phong Vô Uyên, thái độ thập phần cung kính, hơi hơi xoay người.

“Tiểu nhân tham kiến Phượng Quân, tham kiến Hồ đế.” Người lên tiếng là một nam nhân trung niên có một đầu tóc bạch kim, trên mặt có vài nếp nhăn, không nhanh không chậm, bộ dáng tất cung tất kính đủ để nhìn ra đã có rất nhiều kinh nghiệm.

Đối với sự xuất hiện của nam nhân trung niên, Phong Vô Uyên và Huyền Nguyệt Trừng thật ra không có bao nhiêu kinh ngạc, bọn họ đã sớm đoán được người này đến, ngược lại là hai nhóc con kia, hiện tại vẫn còn đang dùng điểm tâm ngọt, mỗi người một chén nãi tương, ăn ngon cực.

“Có chuyện gì?” Phong Vô Uyên là biết rõ còn cố hỏi.

“Hồi Phượng Quân, Hồ Vương đại nhân tộc ta sai tiểu nhân đến dẫn đường cho hai vị, nhuyển kiệu đã ở dưới lâu!!” Nam nhân trung niên cực kỳ cung kính, chỉ sợ đắc tội với Phong Vô Uyên và Huyền Nguyệt Trừng.

“Làm phiền, các người đi xuống trước, bản quân sẽ xuống sau!” Ánh mắt dừng trên cái bát nãi tương Đoan Mộc Ngưng đang ăn ngon lành.

Nhìn tốc độ ăn nhanh hơn của nhóc con, Phong Vô Uyên thản nhiên cười, vươn tay nhẹ nhàng vuốt tóc Đoan Mộc Ngưng.

“Nhóc con ăn từ từ thôi.” Ngụ ý chính là Đoan Mộc Ngưng không cần phải gấp, để người Hồ tộc chờ là được.

Phong Vô Uyên hoàn toàn không thèm để ý bản thân đang ở trên đất người ta, thực hiện nhiên chỉ cần dính ở trên người hai chữ ‘tộc chủ’ vô luận là ôn nhu hay lạnh lùng, cũng đều thực bá đạo.

“Nga.” Nhóc con ăn chậm lại.

Nếu Vô Uyên không nóng vội, vậy y mắc mớ gì phải tự ngược đãi mình, đồ ăn ngon quả nhiên phải chậm rãi nhấp nhấp với thưởng thức hết mỹ vị trong đó.

Nãi tương này ăn ngon, lúc về phải mang theo một ít. [Ngư Ngư: Người chắc chắn mang về?]

Lúc Đoan Mộc Ngưng và Mộ Niệm Hựu ăn xong nải tương, Phong Vô Uyên và Huyền Nguyệt Trùng thu thập đồ đạc, liền ra khỏi khách điểm, nam nhân trung niên đang chờ tại cửa khách điểm nhìn thấy liền cung kính đón nhận.

“Phượng Quân, Hồ đế, thỉnh lên kiệu.”

Hai cỗ kiệu xa hoa, đủ để thấy Hồ Vương đã nể mặt Phong Vô Uyên và Huyền Nguyệt Trùng, bởi vì trừ hai đại tộc trưởng Phượng tộc và Hồ tộc Hồ Vương tự mình hạ lệnh sai người đón tiếp ra, những tộc khác không có ‘vinh dự’ như vậy, vì vậy, hiện tại các tộc trưởng khác đến Hồ Vương điện đều nghị luận sôi nổi.

“Không hổ là hai tộc nổi danh cùng Hồ tộc.”

“Đúng vậy đúng vậy!” Phái người tới đón tiếp, vinh quang như thế....

Đoan Mộc Ngưng được Phong Vô Uyên ôm ngồi ở trong kiệu nghe thấy thanh âm bàn tán, không khỏi nhú mày.

“Sao lại nhú mày?” Phong Vô Uyên nhìn hai hàng lông mày của nhóc con nhú chặt, nhẹ nhàng mở miệng hỏi.

“Bọn họ nói Hồ Vương phái người tới đón Vô Uyên, là vinh dự, nhưng Ngưng Nhi hoàn toàn không cảm thấy, thật ra lại cảm thấy Hồ Vương không có ý tốt.” Nhóc con chu miệng.

Nhóc con trước giờ lá gan đều rất lớn, chẳng sợ mọi người có phải là bạn của mình hay không, hiện tại lại lộ ra vẻ mặt ‘ghen’, thực làm cho Phong Vô Uyên cảm thấy đáng yêu quá xá.

“Ha ha, tiểu gia hỏa ngươi cũng cảm thấy sao?” Phong Vô Uyên vỗ lưng nhóc con, trấn an y, ôn nhu trong mắt vẫn chưa tan biến.

“Ngưng Nhi cảm thấy Hồ Vương kia đối Vô Uyên không có hảo ý!” Nhóc con ở trước mặt Phong Vô Uyên luôn là nghĩ gì nói đó: “Ngưng Nhi tuy không giống như Vô Uyên có được thấu tâm thuật, nhưng mấy ngày trước thấy Hồ Vương trước cửa khách điểm kia, Ngưng Nhi không thích, không được, hôm nay nhất định phải bắm dính Vô Uyên, tránh cho cái tên Hồ Vương kia thừa cơ lợi dụng!”

Nói xong, nhóc con lập tức lấy hai tay hai chân kẹp chặt người Phong Vô Uyên.

Hành động đáng yêu của nhóc con khiến Phong Vô Uyên không nhịn được nở một nụ cười.

Trong lúc Phong Vô Uyên và Đoan Mộc Ngưng ngơ ngậy trong kiệu, cỗ kiệu đã đến bên ngoài Hồ Vương điện.

123. Chương 121: Thảo Tộc

Người tính không bằng trời tính, nhóc con ở trên kiệu nghiêm nghị bảo một khi vừa mới bước chân vào Hồ Vương điện sẽ dính lấy Phong Vô Uyên không buông, nào biết vừa vào không bao lâu, y lại phải cùng với Phong Vô Uyên tách ra.

Đối phương có một lý do cực kỳ chính đáng, đó lại hội nghị “tộc trưởng”, người ngoài không thể tham dự.

Cái nguyên nhân phải tách ra kia khiến nhóc con kia xem chút kiểm lòng không đậu phun ra một tràng Tam Tự kinh. (ôm muốn chửi thề =.=)

Mộ Niệm Hựu đi theo bên cạnh Đoan Mộc Ngưng nhìn Phong Vô Uyên và Huyền Nguyệt Trùng rời đi, quay sang nhìn nhóc con bốc hỏa.

“Tiểu Ngưng, ngoan đừng tức giận, Phong ca ca rất nhanh sẽ quay lại mà.” Thân mình mảnh khảnh áp sát tới: “Vừa rồi người kia nói chúng ta có thể ra tòa viện kia du ngoạn, hơn nữa chỗ đó đang thiết yến, nếu nói như vậy chỗ đó hiện giờ đông người lắm a, chúng ta đi qua đó đi, Trùng và Phong ca ca sau khi xong chuyện, nhất định sẽ đến đó tìm chúng ta.”

“VẬY cũng tốt, đỡ phải ngồi ngốc nhàm chán tới mức làm ta nhịn không được muốn ở đây làm bom!” Nhóc con dùng cái miệng nộn nộn của mình thấp giọng than thở, lời nói phun ra đủ hù chết người.

Mộ Niệm Hựu đi theo Đoàn Mộc Ngưng mồ hôi tuôn không ngừng a, bởi vì y biết Đoàn Mộc Ngưng thật sự nếu phải ngồi ở đây, khẳng định sẽ nhàm chán đến mức ở tại chỗ nhờ thuốc nổ nha.

Hơn nữa y cũng không thích nơi này, từ khi tiến nhập Hồ tộc, trong lòng vẫn cứ bất an.

Đến khi Đoàn Mộc Ngưng và Mộ Niệm Hựu đến đình viện tổ chức yến hội, đã có một đám người từ các tộc khác tới.

Chẳng qua khiến Đoàn Mộc Ngưng và Mộ Niệm Hựu cảm thấy ngoài ý muốn chính là những người đi theo tộc trưởng cư nhiên không phải là thị vệ theo bảo hộ bên người, tương phản đi theo lại là người thân, như thê tử, sủng thiếp, con, nữ nhi gì gì đó.

Hỏi y vì sao biết a, nếu là thị vệ tùy tùng đi theo, tổng sẽ không mang kim ngân, phục sức dát đầy ở trên người như mấy người đang có mặt ở đây.

Đối với nhân sĩ nhà giàu quý tộc thượng lưu luôn có bộ dáng khinh thường kẻ khác này, Đoàn Mộc Ngưng và Mộ Niệm Hựu cũng coi như là đứa nhỏ có tiền, cho nên đối với cái nhìn kia cũng không thể trách nổi.

Bất quá Đoàn Mộc Ngưng nhìn thấy cực kỳ không vui, cũng không thèm liếc mắt tới cái đình viện kia một cái, không chớp mắt, thân mình nho nhỏ chuyển hướng đến một góc ngồi xuống.

Đoàn Mộc Ngưng không thích những loại người như vậy, đương nhiên Mộ Niệm Hựu cũng không thích, đi theo Đoàn Mộc Ngưng tiến đến cái góc kia.

Hai người bọn họ cũng không thích dẫn nhân chú mục, không cần nói dung mạo xuất sắc của hai người sẽ rước lấy những phiền toái không cần thiết, chỉ cần một đầu tóc đen mắt đen cũng đủ để dẫn nhân chú mục rồi.

Cho nên thừa dịp phiền toái còn chưa tìm tới cửa, vẫn là chạy nhanh một chút thì tốt hơn.

Sài lang hổ báo đáng sợ, cũng không bì kịp với một đám phu nhân thiên kim công tử quý tộc đến dọa người.

Đoàn Mộc Ngưng và Mộ Niệm Hựu chạy đến đằng sau một gốc cây đại thụ to ngồi xuống, rõ ràng đình viện đã sớm bày trí tiếp đón tân khách rất tốt a, ngay cả cái bàn đá nhỏ không người để ý này cũng được đặt một cái ấm trà và một mâm đầy hoa màu sắc tiên diễm.

“Hoa hồng, hoa cúc, còn có kim ngân..... Mấy thứ này hình như đều dùng để phao (pha) trà.” Đoàn Mộc Ngưng ngồi xuống ghé đá, nhìn một mâm đầy hoa, đưa tay cầm lấy một cánh hoa hồng đỏ tươi lên mũi ngửi: “Hình như mùi hoa hồng này nồng hơn bình thường, so với hoa bán ở cửa hàng không giống nhau.”

Nghe Đoàn Mộc Ngưng nói, Mộ Niệm Hựu cũng tò mò, đưa tay lấy hoa đưa lên mũi ngửi ngửi, hương hoa tươi mát đơn thuần xộc vào mũi, làm cho đôi môi đỏ mọng của Mộ Niệm Hựu gợi lên nụ cười xinh đẹp: “Đúng là không giống với hoa bình thường, đóa này hình như thơm hơn, nhưng lại có hương vị ngọt ngào, vì cái gì lại như vậy? Chẳng lẽ đất đai ở tây đại lục không giống với chúng ta?”

“Bất quá thời tiết ở tây đại lục rất khô hạn, những mầm hoa này không thể sống dưới cái nắng thiêu đốt được, như thế nào lại có khả năng trồng được ở đây?” Đoàn Mộc Ngưng tuy đối với hoa không hiểu nhiều lắm, nhưng y biết hoa hồng là loại thực vật yếu ớt, nếu trồng ở nơi khô hạn, căn bản sẽ không thể sinh sôi nảy nở.

“Ân.....” Mộ Niệm Hựu gật gật đầu.

Nhất thời nửa khắc, bọn họ vẫn không nghĩ ra được nguyên nhân vì sao lại khiến hoa này có mùi hương độc đáo như vậy.

“Hoa này được trồng tại tây đại lục....Bọn nó không sinh trưởng ở vùng đất bên ngoài, mà là sinh trưởng trong phòng kính....” Đột nhiên, một thanh âm mang theo vẻ sợ hãi vang lên.

Đoàn Mộc Ngưng và Mộ Niệm Hựu quay lại, nhìn thấy một tiểu thiếu niên tóc màu lục nhạt, phần mái rất dài, che hết một nửa gương mặt, đang cầm một quyển sách thật to đứng ở ngoài đình.

“Người là ai a?” Đao Mộc Ngưng nhìn thấy đối phương cúi đầu, lỗ tai nhỏ đã đỏ hồng lên, cảm thấy rất có ý tứ.

“Thực xin lỗi..... Ta..... Ta không nên nhiều chuyện.....” Tưởng Đao Mộc Ngưng tức giận, thiếu niên càng cúi thấp đầu, hai tay ôm sách hơi hơi nắm chặt lại, giống như là đang chờ đợi cái gì đó chuẩn bị xảy ra.

“Người không có làm sai chuyện gì, vì cái gì lại xin lỗi?” Đối phương đột nhiên xin lỗi, vẻ mặt khó hiểu của Đao Mộc Ngưng càng thêm sâu.

“Nhưng vừa mới....” Y vừa mới lắm miệng a.....

“Ngôn luận tự do thôi, chỉ cần không nói ra điều thương tổn đối phương, người không cần phải xin lỗi.” Mộ Niệm Hựu nhìn bộ dáng khiếp đảm của thiếu niên, nhẹ nhàng nói.

Không biết vì sao, nhìn bộ dáng khiếp đảm của thiếu niên, y đột nhiên nghĩ tới mình trước kia, ngày đó y cũng có bộ dáng như thế....

“Cám ơn.” Mộ Niệm Hựu nói làm cho thiếu niên đang cúi gằm mặt hơi ngẩng đầu lên, đôi mắt màu xanh lục như lá xinh đẹp mang theo vẻ kinh ngạc.

“Không cần phải nói cám ơn, người muốn uống trà là không?” Đối phương không có làm cho mình cảm thấy không thích, tương phản, Đao Mộc Ngưng không biết vì sao đối với người lần đầu gặp mặt đã tỏ ra khiếp đảm lại có một tia hảo cảm đặc biệt.

Hình như trên người người này có khí tức y thích....

“Uống trà là..... Thật sự có thể chứ?” Đôi lục mâu của thiếu niên tròn to, vẻ mặt thụ sủng nhược kinh, giống như Đao Mộc Ngưng mời y uống trà là chuyện tình khiến cho người ta cực kỳ kinh ngạc.

“Chỉ là uống trà mà thôi, cũng đâu phải chuyện gì lớn.....”

Mộ Niệm Hựu và Đao Mộc Ngưng nhìn nhau, bắt đầu cảm thấy mình ngu rồi nha.

Người này phản ứng không khỏi quá lớn đi?

“Bởi vì.... Bởi vì ta là người Thảo tộc...” Ngồi xuống, thiếu niên khe khẽ mở miệng, mặt lại cúi xuống.

“Thảo tộc? Uống trà cùng với tộc của người có liên quan gì nhau?” Cầm lấy chén rót trà cho thiếu niên, Đao Mộc Ngưng chớp chớp mắt.

Người ở đại lục Thiên Vực quả nhiên rất kỳ quái, y lại đến đúng cái chỗ kỳ quái...

“Hình như không liên quan..... Chỉ là chưa từng thấy người nào giống các người, những người khác thấy người Thảo tộc như ta đều lộ ra biểu tình khinh miệt rất rõ ràng...” Thiếu niên nói cực kỳ nhỏ, y hiện tại trở nên như vậy là do từ nhỏ đã phải chịu rất nhiều sự tự ti.

“Vì cái gì lại như vậy?” Uống một ngụm trà, Mộ Niệm Hựu khó hiểu.

Thiếu niên này nhìn thế nào cũng không phải là kẻ tội ác đầy trời, hơn nữa khí tức trên người người này thực đặc biệt.

“Thảo tộc của chúng ta là bộ tộc duy nhất trong đại lục Thiên Vực không biết kỹ xảo chiến đấu, chúng ta không thích chiến tranh, thích hòa bình, càng thích nghiên cứu hoa cỏ cây cối, sống trong thôn nhỏ tại nam đại lục, có lẽ là bởi vì sức chiến đấu của chúng ta không mạnh, cho nên...” Nói xong, thiếu niên cắn cắn môi.

“A..... Nam đại lục, như vậy chúng ta là hàng xóm rồi!” Nghe thiếu niên nói, Đao Mộc Ngưng lộ cái mỉm cười ngọt ngào: “Sao lại không biết kỹ xảo chiến đấu, phụ hoàng của ta từng nói qua, nếu ông trời đóng một cánh cửa, hẳn nhất định sẽ mở cho người một cái cửa sổ, Thảo tộc không biết chiến đấu, thích hòa bình, như vậy nhất định bộ tộc các người có tài năng để làm loại chuyện khác.”

Đừng nhìn Đao Mộc Ngưng bình thường dùng vẻ mặt vô tội thích chạy loạn khắp nơi, nhóc con tâm tư rất tinh tế, những lúc phải an ủi người khác, lời nói đạo lý đều rất rõ ràng.

Nghe Đoan Mộc Ngưng nói, thiếu niên lộ ra tia cười khê: “Cám ơn người.... Thảo tộc của chúng ta tuy không biết chiến đấu, nhưng chúng ta có thể nói chuyện được với cỏ cây thiên nhiên, còn có thể làm ra mứt quả kỳ lạ!”

“Vậy tốt lắm a, như vậy đại lục này sẽ ít đi một phần bạo lực, nhiều thêm một người an bình!” Mộ Niệm Hựu nhẹ nhàng cười với y.

“Đúng rồi..... Cái kia.....”

“Làm sao vậy?” Thấy thiếu niên có nghi vấn, muốn nói lại thôi, hai nhóc con đồng loạt nhìn thẳng tới.

“Vừa mới các người nói.... Hàng xóm là sao..... Chẳng lẽ các người cũng.... Đến từ nam đại lục? Còn có chính là.... Ta có thể làm bằng hữu của các người không?” Thiếu niên nói xong, khê cúi đầu, tay đặt trên bàn nắm chặt lại.

Đủ để thấy, tâm tình y hiện tại khẩn trương đến cỡ nào.

“Ta với người đều đến từ nam đại lục, ở Phượng tộc, trà đều đã uống rồi, chúng ta dĩ nhiên là bằng hữu!” Đoan Mộc Ngưng cười sáng lạn “Xin chào, ta là Đoan Mộc Ngưng, người gọi ta Tiểu Ngưng là được rồi!”

“Ta đến từ Hồ tộc ở đông đại lục, xin chào, ta là Mộ Niệm Hựu, người có thể gọi ta là Tiểu Niệm.” Mộ Niệm Hựu lộ ra ý cười thản nhiên, ấm áp như một cơn xuân phong.

Nghe thấy cả hai đều chịu làm bằng hữu của mình, trong mắt thiếu niên nổi lên một tia ướn át: “Cám ơn các người, ta là Thảo Trầm Hương.”

Y.... Y cư nhiên có thể kết giao bằng hữu....

Ngay lúc ba người đang ở trong đình uống trà lành, đột nhiên có tiếng bước chân vang lên, ngay sau đó, lời nói tràn ngập kiêu ngạo lập tức phun ra: “Yêu, cư nhiên còn có người cùng uống trà với con của tộc trưởng bộ tộc phế vật này a, thật sự là hiếm thấy!!”

Nghe lời nói của đối phương, đủ để nhìn ra lai giả bất thiện rồi a!!

124. Chương 122: Sở Nhan Tịch

Người tới có giọng điệu cực kỳ kiêu ngạo, hơn nữa từng lời từng chữ lại mang đầy vẻ khinh thường, khiến Đoan Mộc Ngưng tâm tình đang thư sướng không khỏi nhũn mảy.

Thảo Trầm Hương ngồi ở bên cạnh Đoan Mộc Ngưng thân mình mảnh khảnh chợt cứng đờ, đủ để thấy y sợ người này tới cỡ nào.

“Mùa hè vừa tới, muỗi liền nhiều như vậy a.” Thanh âm thanh thúy lại mang theo khiêu khích phát ra từ miệng nhóc con, Đoan Mộc Ngưng không nhìn người, đưa tay ôm chầm lấy thân mình cứng ngắc của Thảo Trầm Hương.

Bị Đoan Mộc Ngưng ôm, Thảo Trầm Hương có chút khẩn trương cứng người nhưng cũng chậm rãi thả lỏng xuống.

Đứng bên ngoài đình là một thiếu niên có mái tóc màu ánh trắng, nhìn Thảo Trầm Hương được Đoan Mộc Ngưng trấn an mà thả lỏng tâm tình, đôi mắt râm nắng sạm màu nháy mắt bốc lên trận hỏa diễm (ghen? Tiểu tra công xuất hiện?)

“Thảo Trầm Hương, đôi cánh của ngươi đã cứng cáp cho nên quên giáo huấn rồi có phải hay không!” Thân ảnh thon dài hóa thành trận gió bước nhanh vào trong đình.

“Thiếu chủ!”

“Tiểu Ngưng cẩn thận!!”

Thiếu niên vừa bước vào đã khiến Mộ Niệm Hựu và đám hộ vệ khinh hô, hấn cư nhiên dùng một tay ném Đoan Mộc Ngưng ra ngoài.

Thân mình nho nhỏ của Đoan Mộc Ngưng trực tiếp bị quăng ra ngoài tạo thành một độ cong đẹp mắt, Thảo Trầm Hương rõ ràng đã bị hành động của thiếu niên này dọa sợ, nhưng lại lo lắng cho Đoan Mộc Ngưng, đứng dậy liền đuổi theo bóng dáng kia.

“Không cho đi!!” Lửa giận trong mắt thiếu niên càng thêm đậm đặc, một tay giữ chặt lấy cánh tay của Thảo Trầm Hương.

“Người làm gì, buông, Sở Nhan Tịch, người làm ta đau!!” Thảo Trầm Hương rất ít khi tức giận, tính tình dịu ngoan không muốn phản kháng làm y rất dễ bị người khác khi dễ.

Nhưng hiện tại, y rất tức giận, bởi vì cái người thích khi dễ mình cư nhiên lại đánh bằng hữu của y.

“Không buông không buông, không buông thì sao....”

Sở Nhan Tịch cả giận nói, nhưng mà, nói còn chưa có xong, đã bị một cổ va chạm mãnh liệt đánh bay ra ngoài.

“Tiểu ngưng....” Thấy Đoan Mộc Ngưng nhanh nhẹn đáp xuống bên cạnh, nét lo lắng trên mặt Thảo Trầm Hương liền biến mất: “Người không sao chứ, thực xin lỗi.... Hấn thích khi dễ người khác.... Có bị thương hay không??”

“Ta không sao, chỉ là bị dọa chút thôi.” Y chưa kịp phản ứng đã bị người ta dùng tay ném như gói bột, bất quá may mà y nhanh nhẹn, bằng không đúng là té thảm rồi: “Hấn là ai vậy?”

Đứng ở trên ghế đá, nhóc con hiện tại “cao” bằng với Thảo Trầm Hương nhìn thiếu niên bị một cước của mình đá bay ra ngoài.

Cái này là đáp trả lễ a, đứa bé trong lòng tràn đầy phần nộ cũng thoải mái được đôi chút.

“Hấn là thiếu chủ Thổ tộc....” Thảo Trầm Hương nhìn Sở Nhan Tịch bị Đoan Mộc Ngưng đá bay ra ngoài hiếm khi lại chật vật như thế, nhẹ nhàng nói, ngay cả chính y cũng không phát hiện, đôi mắt màu lục xinh đẹp của y cư nhiên lại thoáng lên tia lo lắng.

Đoan Mộc Ngưng đề phòng Sở Nhan Tịch lại đánh lén không có phát hiện, bản thân Thảo Trầm Hương cũng không phát hiện ra, Sở Nhan Tịch một thân chật vật không chịu nổi cũng không phát giác, nhóm hộ vệ thấy Sở Nhan Tịch bị đá bay lo lắng không thôi cũng không nhìn ra, nhưng Mộ Niệm Hựu tâm tư đơn thuần nhãn nhụ lại phát hiện.

Đôi môi đỏ mọng của Mộ Niệm Hựu lộ ra ý cười thản nhiên, thân mình mảnh khảnh ghé vào lỗ tai Đoan Mộc Ngưng thấp giọng nói.

Chỉ thấy đôi mắt đầy vẻ đề phòng của nhóc con trợn to, ánh mắt không ngừng lưu chuyển vài vòng trên người Sở Nhan Tịch và Thảo Trầm Hương.

Đôi mắt đen láy trong veo như nước nhất thời cong cong, lộ ra ý cười giảo hoạt.

Đúng a, đứa nhỏ không thành thật phải bị trừng phạt.

Xem ra khoảng thời gian chờ đợi Vô Uyên sẽ tuyệt đối không nhàm chán tí nào!!

“Thối tiểu quỷ, có gan cùng bản thiếu chủ đi ra ngoài!!” Cả người đầy vẻ chật vật, Sở Nhan Tịch trừng mắt nhìn Đoan Mộc Ngưng, một bộ muốn đem toàn bộ xương cốt của y nuốt sạch.

“Cầu còn không được!” Đoan Mộc Ngưng khẽ hừ một tiếng, sau đó nhảy xuống ghế.

Một lớn một nhỏ giống như con gà chọi ra bên ngoài, đủ để thấy hai người nhìn nhau không hợp nhãn tí nào.

“A..... Tiểu Ngưng, Sở Nhan Tịch.... Ách, Tiểu Niệm, có chuyện gì?” Nhìn hai người rời đi, Thảo Trầm Hương khẩn trương một trận, chỉ sợ hai người bị thương, đứng dậy liền chuẩn bị đuổi theo, nào biết còn chưa bước được một bước, đã bị Mộ Niệm Hựu kéo lại.

“Để bọn họ đi đi, đừng nhìn Tiểu Ngưng tuổi còn nhỏ, y so với người khác còn lợi hại hơn nga.” Mộ Niệm Hựu không hổ là đã quen ‘sóng to gió lớn’, hiện tại vẫn giữ nét mặt thản nhiên, bưng ly trà lại thơm ngào ngạt uống một ngụm.

Ân.... Quả là trà ngon, đợi lát nữa không có người nào chú ý, len đem một chút về.... Tuy rằng tùy tiện lấy trộm đồ là không đúng.... bất quá, y muốn cho Trùng nếm thử hương vị này. [Ngư Ngư: Tiểu Niệm Niệm, người biến xấu rồi....]

“Chuyện này ta đương nhiên biết, nhưng bọn họ sẽ bị thương....” Đoan Mộc Ngưng rất lợi hại, Thảo Trầm Hương đương nhiên biết.

Bởi vì chỉ bằng thân thủ của một đứa nhỏ năm tuổi, căn bản không có khả năng bị ném ra ngoài vẫn có thể bình an vô sự.

“Yên tâm đi yên tâm đi, đến, chúng ta uống trà.” Kéo Thảo Trầm Hương ngồi xuống.

“Ân....” Tuy đáp lại lời của Mộ Niệm Hựu, nhưng Thảo Trầm Hương vẫn rất lo lắng.

Như Mộ Niệm Hựu nói, Đoan Mộc Ngưng thật sự rất lợi hại, Sở Nhan Tịch cao gấp đôi y, cũng không hề bị đánh cho vào thế hạ phong.

Hai người đều không sử dụng thuật pháp, chỉ là tỷ thí quyền cước đơn thuần.

Hai người ta ra một quyền người ra một cước, không phân được thắng bại, Sở Nhan Tịch nguyên bản tràn ngập lửa giận dần dần cũng tiêu thất, trong mắt lại lóe lên một tia thưởng thức dành cho Đoan Mộc Ngưng.

“Thật sự không thể tưởng tượng được nhóc con lùn như đậu đỗ lại có thân thủ tốt như vậy nha.”

“Cám ơn đã khích lệ, người cũng không kém!” Lui bước, giơ tay chặn lại một quyền của Sở Nhan Tịch.

Đoan Mộc Ngưng trong lòng nổi lên cảm giác “anh hùng trọng anh hùng.”

Thiếu chủ Thổ tộc này tựa hồ cũng không phải là kẻ khi dễ người chán ghét như y nghĩ, ánh mắt Tiểu Niệm Niệm thật đúng là không sai, một khi đã như vậy, không bằng y cho một cái ‘trợ giúp’ cả hai xem sao.

Nghĩ nghĩ, khoe miệng nhóc con hơi câu lên, tạo lên một độ cong giao hoạt.

“Quyền cước công phu rất đẹp, nhưng mà lá gan nhỏ quá.”

“Tiểu quý, người có ý gì!” Bị một đứa nhỏ bảo mình nhất gan, Sở Nhan Tịch lại bùng lửa giận.

Tiểu hồn đản này, thật sự một chút cũng không đáng yêu.

“Rõ ràng thích Tiểu Thảo Thảo muốn chết, còn giả bộ làm ác nhân khi dễ người!!” Lại là một cái phát tay chặn quyền Sở Nhan Tịch.

“Người.... Người nói ngu cái gì đó, ai thích cái tên ngu ngốc kia chứ!!” Gương mặt tuấn khí đỏ thẫm lại, Sở Nhan Tịch liều chết không thừa nhận.

Đoan Mộc Ngưng nói rất đúng, hắn thích Thảo Trầm Hương, đã thích rất lâu rất lâu rồi, từ khi nào đã bắt đầu thích thì, chính hắn cũng đã quên mất tiêu.

“Chắc chắn, thật là đứa nhỏ không thành thực, tiểu hài tử bây giờ thực sự là càng lúc càng không đáng yêu!” Nói xong, toàn thân phi lên đá Sở Nhan Tịch.

“Ai.... Ai không thành thực, hơn nữa ai là tiểu hài tử, rõ ràng người mới là con nít!!” Tiếp tục không thừa nhận, nhưng giọng điệu lấp bắp lại khiến cho Sở Nhan Tịch khó giữ vững tinh thần.

Đứa nhỏ kỳ quái này rốt cục là con nhà ai, hắn nhất định phải đi mắng vốn!! [Phong Vô Uyên: Là của nhà bản quân]

“Yêu, nếu không thừa nhận, vậy ta cướp Tiểu Thảo Thảo đi nga.” Đoan Mộc Ngưng chớp chớp đôi mắt trong veo như nước, phong tình vô hạn, chỉ tiếc hiện tại thân thể y chỉ mới có năm tuổi, không đủ sức quyến rũ, nhưng cũng rất đáng yêu: “Tiểu Thảo Thảo ôn nhu như vậy, thiện lương như vậy, xinh đẹp như vậy.... Ta nghĩ y đặc biệt xinh đẹp nhất so với kẻ khác nha.”

Hoa lệ lệ khích tướng.

“Người.... Ta không cho người cướp đi, Trầm Hương là của ta!!” Sở Nhan Tịch tuy thông minh, nhưng hiện tại rõ ràng đã trúng tiểu kế của Đoan Mộc Ngưng, nhất thời nhanh nhẩu, đã đem nội tâm trong lòng nói ra miệng.

Lời nói vừa phun ra, động tác ra quyền của Sở Nhan Tịch liền cứng ngắc, thế giới đột ngột trở nên không tiếng động..... Bất chợt, khuôn mặt tuần tú biến thành màu đỏ thẫm.

“Ha ha ha— thật sự rất là đáng yêu!!” Đoan Mộc Ngưng cười ra tiếng.

Người này chơi vui nha, nhìn bộ dáng khôn khéo như vậy, nguyên lai cũng chỉ là đứa đơn thuần!!

“Người....” Nhìn Đoan Mộc Ngưng cười đến nghiêng ngả, Sở Nhan Tịch lâm vào chán nản.

Đứa nhỏ này rốt cuộc là như thế nào được nuôi lớn thế, hẳn lần đầu tiên gặp được người kỳ quái như vậy, tuyệt không giống đứa nhỏ gì sắt.

Cười điên một trận, Đoan Mộc Ngưng cuối cùng cũng ngừng lại được.

“Cười đủ chưa?” Gương mặt Sở Nhan Tịch trở nên cứng ngắc.

“Đủ rồi!!” Nhóc con gật gật đầu.

Không biết, nếu y lại cười nữa, thiếu chủ Thổ tộc này có giết người diệt khẩu hay không a?

125. Chương 123: Xảy Ra Chuyện

Đoan Mộc Ngưng và Sở Nhan Tịch đánh nhau một hồi, lại phát giác ra đối phương càng đánh càng thú vị, cuối cùng không biết như thế nào từ đánh nhau lại chuyển sang ngồi làm bà tám.

“Kỳ thật Trầm Hương cùng ta có hôn ước, ta là đối tượng thành hôn tương lai....” Nhìn phía trước, Sở Nhan Tịch đột nhiên tuôn ra một câu có sức nổ y chang như bom nguyên tử.

Đoan Mộc Ngưng ngồi bên cạnh Sở Nhan Tịch, đôi mắt đen trong veo như nước trong còn muốn to hơn cái trứng chim.

“Hôn..... hôn ước....” Đoan Mộc Ngưng hoàn toàn không dám tin cái tai của mình, ngàn lần vạn lần, y chưa bao giờ nghĩ tới Thảo Trầm Hương và Sở Nhan Tịch cư nhiên lại có một tầng quan hệ như vậy.

“Thổ tộc vào Thảo tộc ở gần nhau, Thảo tộc không thích chiến tranh, mà Thổ tộc lại có Phòng ngự thuật và Thổ chi linh thuật pháp tối cường, một Thổ một Thảo trăm ngàn năm qua đều trông coi lẫn nhau, phụ thân ta và phụ thân của Trầm Hương là hảo huynh đệ kết bái, lúc hai người thành hôn đã đáp ứng chỉ phúc vì hôn cho đứa nhỏ tương lai của họ....” Sở Nhan Tịch thần nhiên nói, trong mắt đột nhiên lóe ra tia mê mang: “Đáng tiếc..... Lúc Trầm Hương sinh ra....”

“Là bởi vì Tiểu Thảo Thảo là con trai sao?” Sở Nhan Tịch vừa nói, Đoan Mộc Ngưng lập tức liền hiểu vấn đề.

Sở Nhan Tịch khẽ gật đầu.

“Nếu Trầm Hương là nữ nhi, ta sẽ không cần phiền não như thế.... Phụ thân và Thảo thúc thúc từng nói, chỉ cần ta không muốn, hứa hẹn năm đó coi như hủy bỏ, nhưng ta đã thực sự yêu Trầm Hương luôn rồi....” Nghĩ đến cái mụn cóc bị mình giấu trong lòng nhiều năm, Sở Nhan Tịch lại bắt đầu đau đầu.

“Người nếu thích y, sao lại muốn đi khi dễ y....” Cào cào đầu, nhìn thiếu niên tuần mỹ vì tình mà khổ sở, Đoan Mộc Ngưng không khỏi lầu bầu oán giận.

Y nhìn các loại phản ứng của Thảo Trầm Hương cũng đủ có thể nhìn ra, y thật sự rất sợ Sở Nhan Tịch.

Bị Đoan Mộc Ngưng nói như vậy, Sở Nhan Tịch nhất thời đầu đầy hắc tuyến, khuôn mặt tuần tú đỏ bừng “Người không biết y ở Thảo tộc còn có Thổ tộc có bao nhiêu người thích đâu, nếu ta không khi dễ y, để cho y không dám thân cận với người khác....”

“Ha ha.... Tính độc chiếm của người thật sự quá mạnh.” Đoan Mộc Ngưng ha ha cười khẽ, đưa tay vỗ vỗ vai Sở Nhan Tịch: “Bất quá, có lẽ người nên nói ra tâm ý của mình, Tiểu Thảo Thảo sẽ nhận mà, ta cảm thấy Tiểu Thảo Thảo kỳ thật rất dễ ý người.”

“Thật sao?” Thiếu tộc chủ khôn khéo hai mắt lóe sáng.

“Đoán”

Tiếng nói vừa dứt, một trận tĩnh mịch lại tới, gió lạnh thổi qua, Sở Nhan Tịch đứng trong gió lạnh hiu hiu thổi, hỗn độn a.....

“Được rồi, chúng ta phải trở về thôi, bằng không bọn họ sẽ nghĩ chúng ta đã xảy ra chuyện!” Không nhìn tuần mỹ thiếu niên đang ngồi xổm trong góc (tự kỷ), Đoan Mộc Ngưng vô tâm vô phé đứng dậy, vỗ vỗ tro bụi trên người.

Vừa mới đánh một trận, lại ngồi dưới đất, quần áo lại bẩn nữa rồi, không biết Vô Uyên nhìn thấy có tức giận hay không đây.

“Ặn....” Sở Nhan Tịch rầu rĩ lên tiếng.

Oanh –

“A.....”

Ngay lúc hai người mới vừa đứng trở lại đình viện tìm Mộ Niệm Hựu và Thảo Trầm Hương, một tiếng nổ kịch liệt từ hướng đình viện vang lên, ngay sau đó, tiếng thét chói tai lập tức vang lên từ đình viện.

“Phát sinh chuyện gì?” Nhìn khói đen dày đặc, Sở Nhan Tịch sắc mặt đại biến: “Trầm Hương....”

“Khoan đã, có người đến!!” Ngay lúc Sở Nhan Tịch chuẩn bị chạy về phía đình viện, Đoan Mộc Ngưng cảm nhận được một khí tức không tầm thường tới gần.

Duỗi tay giữ chặt lấy Sở Nhan Tịch trốn phía ra đằng sau cây.

Sau khi cả hai nắp xong, vài đạo bóng dáng rất nhanh lóe ra, tốc độ kia căn bản không phải người bình thường có thể có, hơn nữa trên người ‘người’ kia có một cỗ khí tức rất khó chịu.

Đó là khí tức nồng nặc mùi máu tươi cùng tà ác, làm cho người ta cảm thấy bất an.

Cỗ khí tà ác đậm đặc kia bị gió thổi về hướng Đoan Mộc Ngưng khiến y nhăn mày, thân mình khẽ phát run.

Sở Nhan Tịch cùng trốn đằng sau cây với Đoan Mộc Ngưng đương nhiên cảm nhận được thân thể y khẽ phát run, mày kiếm khẽ nhíu, sau đó ngưng tụ tâm thần.

Ánh sáng màu vàng đất rất nhanh phát ra, trên cơ thể hần và Đoan Mộc Ngưng cư nhiên kết thành tảng đá cứng chắc, rất nhanh sau, tại cái cây hai người nắp đã có hai cái tượng đang ngồi.

“A?” Một đứa trong đám quái nhân đột ngột dừng cước bộ.

“Làm sao vậy?”

“Đại ca, ta vừa mới hình như cảm nhận được có biến động của chi linh thuật pháp.”

“Nơi này có người?” Một người khác nói bằng giọng trầm thấp khàn khàn, lại mang theo hơi thở lạnh lùng khiến người kinh hãi, đủ để thấy hần là một kẻ lãnh huyết vô tình.

Nam nhân vừa hỏi liền khiến Đoan Mộc Ngưng và Sở Nhan Tịch được đá bao trùm cả kinh.

Xong rồi, thế nào cũng bị phát hiện....

Ngay sau đó, trong đình viện truyền đến một trận thanh âm cây cối dao động, thực hiển nhiên là đám ‘người’ kia đang lục soát tới đây.

Bắt qua rất nhanh đã lục soát xong.

“Đại ca, không có phát hiện khả nghi, xem ra là ta đa tâm....”

“Vây đi thôi, nhiệm vụ lần này không được phép thất bại.”

“Vâng!”

Đám ‘người’ kia vừa rời đi, Đoan Mộc Ngưng và Sở Nhan Tịch trốn sau cây liễn giải trừ Thổ chi linh thuật pháp, hoàn toàn không phát giác ra hiện tại cả hai đều đổ mồ hôi ròng ròng.

Mới này thật nguy hiểm, nếu không phải có thuật pháp của Sở Nhan Tịch, bọn họ....

“Mới vừa này.... Hình như không phải người....” Tuy không thấy bộ dáng của đối phương, nhưng Đoan Mộc Ngưng cảm nhận được khí tức trên người đối phương truyền tới không phải là khí tức của người.

“Đó là Yêu tinh tộc....” Sở Nhan Tịch khẽ nheo hai mắt lại: “Sao Yêu tinh tộc lại xuất hiện ở chỗ này..... rất cuộc là phát sinh chuyện gì....”

“Đình viện kia không thể đi, nếu hiện tại đi qua, chúng ta sẽ bị bắt....” Đoan Mộc Ngưng nhăn mày: “Tiếng động lớn như vậy, đám người Vô Uyên lại không có nửa điểm động tĩnh, nhất định là xảy ra chuyện....”

“Ta cũng cảm thấy như vậy, nhưng phải làm gì bây giờ, hiện tại không thể cái gì cũng không làm....”

Đối với trạng huống không rõ trước mắt, Đoan Mộc Ngưng cắn cắn môi, giơ tay lên, hung hăng cắn lấy, dòng máu đỏ tươi từ cánh tay chảy xuống.

“Tiểu quý, người.....”

Cánh tay truyền đến một trận đau nhức, làm cho Đoan Mộc Ngưng đang bối rối khôi phục lại sắc mặt bình tĩnh.

“Ta không sao, Sở Nhan Tịch, chúng ta nên tìm một chỗ an toàn tuyệt đối tạm thời tránh né một chút đi.” Trên mặt Đoan Mộc Ngưng hiển lộ vẻ ngưng trọng, y cởi mặt dây chuyền đeo trên cổ xuống.

Mặt dây chuyền hình vuông rất nhanh biến lớn, biến thành hình cái hòm dài ngay trước mắt kinh ngạc của Sở Nhan Tịch.

“Người đây là.....”

“Quá mức thất sách rồi, ta lại cư nhiên không chế tạo máy nghe trộm....” Bất đắc dĩ cười, mở hòm, sau đó lôi một con gà con vàng óng ra: “Cũng chỉ có thể dựa vào nó thôi.”

“Đây là cái gì?” Nhìn gà con kỳ lạ trong tay Đoan Mộc Ngưng, Sở Nhan Tịch lộ vẻ tò mò.

“Đầu tiên chúng ta cần phải tìm Tiểu Niệm và Tiểu Thảo rồi đưa bọn họ ra khỏi nơi đó, Vô Uyên và các chư vị tộc trưởng thì phải xem lại.” Dem gà con đặt xuống đất, gà con nguyên bản cứng đờ đột nhiên quay cuồng sinh động hẳn lên: “Vật nhỏ này tuy không có công năng điều tra, nhưng tương liên với Trí Não, chúng ta tự mình tìm thật sự quá mức nguy hiểm, để cho nó đi tìm thì tốt hơn.”

“Ta tuy không hiểu người muốn làm cái gì, nhưng ý của người đại khái chính là.... Chúng ta hiện tại đi tìm thì rất nguy hiểm, để cho thứ kỳ quái này đi?” Nhìn thứ kỳ quái trong tay Đoan Mộc Ngưng, Sở Nhan Tịch thật sự nghi không ra thứ này làm sao có thể giúp bọn hắn.

“Ân.” Đoan Mộc Ngưng gật gật đầu, sau đó đem gà con điện giật đặt xuống đất: “Bé ngoan, đi đi, tìm vị trí Tiểu Niệm đi.”

Chiêm chớp.....

Gà con điện giật cọ cọ lên người Đoan Mộc Ngưng vài cái, lập tức chui vào bụi cỏ.

“Chúng ta hiện tại nên làm gì, nếu đứng ở đây, nhất định sẽ bị phát hiện.” Sở Nhan Tịch biết đứa nhỏ trước mặt tuyệt đối không tầm thường.

Đứa nhỏ năm tuổi bình thường sẽ không hiểu thế sự, nhưng Đoan Mộc Ngưng rõ ràng là không giống.

“Chúng ta từ từ rời khỏi Hồ Vương điện, nếu lúc này cứ tiếp tục rối loạn, rất nhiều tộc sẽ bị hãm sâu.” Đoan Mộc Ngưng chậm rãi mở miệng.

“Nơi này phát sinh sự tình lớn như vậy, muốn rời đi không phải chuyện dễ, liền giao cho ta đi.” Sở Nhan Tịch lộ vẻ tự tin.

“Giao cho người?” Đoan Mộc Ngưng hiện lên vẻ khó hiểu.

“Nếu không thể đứng trên mặt đất, vậy chui xuống dưới đi!” Nói xong liền chỉ xuống đất.

Sở Nhan Tịch vừa nói, Đoan Mộc Ngưng liền hiểu.

“Vậy kính nhờ người.”

“Được.”

Nói xong, hai người không khỏi nhìn về phía Hồ Vương điện.

Vô Uyên [Trầm Hương] người phải chờ ta.

126. Chương 124: Yêu Tinh Tộc

Thấp thoáng bên trong đám dây leo quỷ dị tỏa ra ánh sáng đỏ ma quái là một bóng dáng thon dài, mái tóc đỏ tán loạn, quần áo chỉnh tề cẩn thận tỉ mỉ hiện tại trở nên hỗn loạn nhàu nhĩ, đủ để thấy hắn đã phải trải qua một hồi đại chiến như thế nào rồi.

“Chắc chắc.... Thật sự là mỹ nhân, khó trách người đối với hắn nhớ mãi không quên.” Thanh âm chế nhạo vang lên, một bóng người thon dài tiêu sái lại gần, nhìn đám dây leo kéo cả người nam tử tóc đỏ đứng thẳng: “Hắn quả là phi thường lợi hại, nếu không phải người đột nhiên ra tay, có lẽ hiện tại ta đã chết dưới tay hắn.”

“Hắn là tộc trưởng Phượng tộc có Hỏa chi linh thuật pháp cường đại nhất.” Nam nhân mặc áo choàng đen chậm rãi đến trước mặt Vô Uyên, nhìn gương mặt thần nhiên kia, tuy có chút chật vật, nhưng cũng không hề tổn hại dung nhan tuấn mỹ của hắn: “Rốt cục.... Rốt cục cũng bắt được người, rất nhanh rất nhanh, người sẽ trở thành của ta....”

Ở dưới vành nón, đôi mắt nam nhân chứa đầy cuồng nhiệt vô tận.

“Bất quá đám tộc trưởng kia thấy người này mất tích, thật sự không sợ nháo đến không may sao?” Móng tay bén nhọn mân mê đôi môi, đôi mắt dài nhỏ màu lục u tối của nam nhân hắc y lộ ra ánh sáng quỷ dị.

“Sợ? Vì sao phải sợ, dĩ tộc xâm nhập Hồ tộc, tất cả tộc trưởng tụ hội bị bắt, chỉ như thế thôi.” Khóe miệng gợi lên chút ý cười lạnh, Phó Dã Cuồng xoay người rời đi.

“Cho nên người không tiếc hợp tác cùng bộ tộc Thú Nhân ở bắc đại lục, còn khiến bọn họ hủy cả tộc của mình.” Môi chậm rãi gợi lên chút cười lạnh: “Hồ Vương, Yêu Linh thực nên khen ngợi người một câu người thật sự quá lãnh khốc lại quá si tình, thực đáng tiếc trong lòng người chỉ có Phượng Quân kia, bằng không bản tộc trưởng thực sự phải nghĩ đủ các loại biện pháp mê đảo người....”

“Vậy thực sự cảm ơn Yêu Linh tộc trưởng Yêu tinh tộc.” Phó Dã Cuồng cười lạnh một tiếng, bước ra cửa.

Yêu Linh đối với sự lạnh lùng của Phó Dã Cuồng thật ra không có để ở trong lòng, nhún nhún vai, cũng rời đi.

Hai người vừa rời khỏi, cửa phòng vừa đóng lại, mặt đất đột ngột hiện lên một trận pháp màu đỏ vây quanh dây leo quấn quanh người Vô Uyên vẫn đang bất tỉnh.

Hắc ám càng lúc càng dày đặc, thẳng đến khi toàn bộ ánh sáng trong phòng đều bị bóng tối cắn nuốt.

Phía bên ngoài phạm vi Hồ tộc có một khu rừng yên tĩnh, trên mặt đất đột nhiên nhấp nhô, rất nhanh đã mọc lên một cái đầu người.

Sở Nhan Tịch nhìn đông nhìn tây một hồi lâu, mới đẩy bùn đất ra chui lên, xoay người kéo theo Đoan Mộc Ngưng ở phía sau.

“Tiểu Nhan Nhan, người đào đất còn muốn lợi hại hơn chuột đào hang nha, chạy một lèo chạy tới đây luôn!!” Đoan Mộc Ngưng chui lên khỏi mặt đất nhìn mảnh rừng rậm rạp, trên mặt óng ánh ý cười.

“Cái gì chuột, người nói cái gì vậy!!” Sở Nhan Tịch giận dữ.

Vật nhỏ này nhìn qua là đứa nhỏ yếu đuối trắng trắng mềm mềm như thế nào mỗi lần mở miệng đều bức chết người không đền mạng vậy.

Rốt cuộc là cái dạng nhân tài nào mới có thể tạo ra thằng nhóc kỳ quái này. [Vô Uyên:.....]

“Ha ha....Tiểu Nhan Nhan không cần tức giận, nếu để Tiểu Thảo Thảo thấy, nhất định sẽ chạy trốn xa hơn nga!” Đoan Mộc Ngưng ha ha cười khẽ, cái miệng nhỏ lại dọa người.

Bởi vì hiện tại y cần một thứ làm y phân tán lực chú ý, chỉ có như vậy y mới đủ tỉnh táo tìm nơi Vô Uyên đang bị bắt giữ.

Chú ý quá nhiều đến một thứ, tâm sẽ loạn....

Hiện tại y không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng trực giác nói cho y biết, Vô Uyên rất nguy hiểm....

Đến thế giới này, dù có linh kiện của phi thuyền Tiểu Niệm làm nguyên liệu, nhưng sau khi chế tạo xe, gà con điện giết và đạn đạn cầu y tùy thân mang theo, nguyên liệu cũng đã xài hết.

Nếu như lúc đến thế giới này y không nghịch ngợm đem bộ rùa nghe trộm phóng tới phòng ba ba và phụ hoàng, hiện tại cũng sẽ không lâm vào hoàn cảnh này....

Sở Nhan Tịch nhìn thấy đứa bé một khắc trước còn vui vẻ, hiện tại lại thâm trầm, không khỏi nhíu hạ mi, bất giác vuốt vuốt mái tóc đen của nhóc con.

Cảm giác có một lòng bàn tay mềm ấm áp phủ lên đầu, Đoan Mộc Ngưng hơi sửng sốt, nâng mặt lên nhìn liền chống lại đôi mắt màu rằm nắng của thiếu niên.

“Người không cần từ chối cái an ủi của ta, thả lỏng đi, hiện tại hai người chúng ta đã an toàn thoát khỏi, có thể cứu bọn họ cũng chỉ có hai chúng ta.” Sở Nhan Tịch rất ít khi đi an ủi người khác, bình thường rất thích khi dễ Thảo Trầm Hương, cho nên hiện tại an ủi Đoan Mộc Ngưng, trong lòng có điểm không được tự nhiên.

“Bên trong tộc dù có người giỏi về chiến đấu, nhưng đại lục này đã sống trong hòa bình lâu lắm rồi, nay đột nhiên gọi người đến ứng cứu, làm không tốt có thể dẫn đến tộc chiến, như vậy, tốt nhất nên tìm ‘nhân sĩ chuyên nghiệp’ đến hỗ trợ!” Đoan Mộc Ngưng than thở, sau đó lôi túi tiền ra.

Bên trong túi tiền có một khối vải trắng, còn có một cành than củi Đoan Mộc Ngưng dùng làm bút viết, bởi vì nhóc con không biết sử dụng bút lông, mang theo than củi này ngược lại càng thêm tiện lợi.

“Cái gì ‘nhân sĩ chuyên nghiệp’, còn có người đang làm gì?” Nhìn thấy Đoan Mộc Ngưng lôi ra than củi và khối vải, Sở Nhan Tịch vẻ mặt khó hiểu.

“Đương nhiên là dùng bồ câu đưa tin a, bằng không người muốn chúng ta tự đi kêu cứu à!” Đoan Mộc Ngưng nhăn mặt ghé qua một bên bắt đầu huy ‘bút’ viết, hoàn toàn ngớ lơ Sở Nhan Tịch.

Rất nhanh, Đoan Mộc Ngưng đã viết xong tín hàm, sau đó cuộn lại, miệng nhỏ chu ra, huyết một tiếng, một con bồ câu trắng trẻo lập tức xuyên qua các tầng lá bay về phía Đoan Mộc Ngưng.

“Bồ câu nhỏ, phiền người đem tín hàm đưa Tuyệt Trần tỷ tỷ.” Thuần thực đem tín hàm buộc vào móng vuốt của bồ câu, Đoan Mộc Ngưng sờ sờ lông nó.

“Khanh khách.” Cọ cọ lòng bàn tay Đoan Mộc Ngưng, liền vỗ cánh bay đi.

“Người.... Người cứ nhiên dùng bồ câu truyền tin hàm?!” Sở Nhan Tịch đưa vẻ mặt như đang nhìn quái vật nhìn Đoàn Mộc Ngưng.

Ở đại lục Thiên Vực, mỗi một tộc đều có một nhóm người chuyên phụ trách truyền tin hàm, khó trách hành động của Đoàn Mộc Ngưng làm Sở Nhan Tịch cảm thấy kinh ngạc.

“Bồ câu truyền tin hàm có gì kỳ quái, tốc độ truyền tin của chim chóc tuyệt đối nhanh hơn so với người, hơn nữa an toàn hơn, chỉ cần dạy chim chóc đường đi, nó rất nhanh sẽ đưa tin hàm đến.” Đoàn Mộc Ngưng làm ra một bộ đương nhiên: “Muốn truyền tin hàm nhanh hơn nữa, có thể huấn luyện chim ưng.”

“Người nói cũng có lý, chẳng qua vẫn rất kỳ quái.”

“Các người ở thế giới này, đều khiến ta trở thành người quái dị rồi...” Đoàn Mộc Ngưng nhỏ giọng than thở: “Nếu không phải do không đủ nguyên liệu, ta thật sự còn muốn chế ra bồ câu robot truyền tin...”

“Người nói cái gì?” Sở Nhan Tịch nghe không rõ Đoàn Mộc Ngưng rốt cục là than thở cái gì.

“Không có gì, chúng ta giờ đi đâu đây, không thể đứng mãi ở chỗ này được?” Đoàn Mộc Ngưng thông minh lảng sang đề tài khác.

Khách điểm của bọn họ ở Hồ tộc không thể quay lại đó nữa, bộ dáng tóc đen mắt đen của y hiện tại cực kỳ dẫn nhãn chú mục, một khi xuất hiện trước mặt người khác sẽ gây ồn ào, hơn nữa nếu còn ở trong Hồ tộc thì sẽ phải lo lắng đề phòng dài dài.

“Các người đừng hòng đi!!”

Ngay lúc hai người đang hao tổn tâm trí không biết phải đi nơi nào, một thanh âm cực kì không có hảo ý vang lên, hai người đột nhiên nhìn lại, chỉ thấy một tên yêu tinh tai dài nhỏ, da đen sạm, trong tay cầm song đao từ đằng sau cái cây bước ra.

Nhìn vẻ mặt yêu tinh không có hảo ý, Sở Nhan Tịch lập tức đứng chắn trước người Đoàn Mộc Ngưng, đề phòng nhìn đối phương.

Theo truyền thuyết, Yêu tinh tộc chính là kết quả của Tinh Linh tộc cùng Ma tộc kết hợp, bọn họ không được Ma tộc chấp nhận, cũng không được Tinh Linh tộc thừa nhận, sống tại bình nguyên hoang dã tại tây đại lục, trời sanh tính tình hung tàn tham lam, nhưng lại có năng lực ma pháp cực kỳ cường đại.

“Yêu, thật là nhìn không ra, người tuổi còn nhỏ cứ nhiên lại có Thổ chi linh cường đại như thế, khó tránh các người có thể trốn ra đây....” Yêu tinh kia nhìn Sở Nhan Tịch, giống như thấy món ăn ngon lành liếm liếm môi, khi ánh mắt dừng trên người Đoàn Mộc Ngưng, lại nhíu mày: “Một cái... Hình như là một nhân loại bình thường không có năng lực gì đặc biệt, bắt qua người tóc đen mắt đen.....Giống như chủ tử có nói qua, là đặc thù duy nhất của Phượng hoàng con Phượng tộc...”

Bị yêu tinh nói như vậy, Đoàn Mộc Ngưng đột nhiên sửng sốt.

Tên yêu tinh này biết y!!

“Một khi đã như vậy, các người liền ngoan ngoãn đứng đây, bằng không ta sẽ dùng thủ đoạn hung tàn nhất, khiến các người muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong!” Tên yêu tinh hét lớn một tiếng, tay hóa thành móng vuốt sắt bén, đánh về phía Đoàn Mộc Ngưng và Sở Nhan Tịch.

127. Chương 125: Đoàn Thú

Hai tay yêu tinh hóa thành móng vuốt bén nhọn, rất nhanh chuyển hướng công kích tới Sở Nhan Tịch và Đoàn Mộc Ngưng.

Sở Nhan Tịch đứng chắn trước mặt Đoàn Mộc Ngưng nhìn tên yêu tinh đánh tới, không hề có lấy một tia bối rối, đủ để chứng minh tuy tuổi của hắn vẫn còn nhỏ, nhưng cũng đã từng đối mặt với giết chóc.

Rất nhanh đã ngưng tụ được Thổ chi linh, Sở Nhan Tịch ngồi xuống, bàn tay ngưng tụ Thổ chi linh áp xuống đất.

Thổ chi linh vừa truyền xuống, bùn đất lập tức nhấp nhô, sau đó sủi ra hàng đồng thổ trụ ngay trước mặt hắn.

“Nha, thật sự là không thể tưởng tượng được tiểu quỷ người có năng lực cường đại như vậy!!” Yêu tinh nhìn thổ trụ đang tấn công về phía mình, không chút kinh hoảng, ngọn lửa trong mắt càng lúc càng nóng hơn.

Biểu tình cũng phát ra dữ tợn hơn, giờ bàn tay đã biến thành móng vuốt lên, cắt toàn bộ thổ trụ thành từng khúc.

Nhìn thuật pháp của mình dễ dàng bị phá giải, Sở Nhan Tịch cắn răng thấp giọng mắng.

“Đến lượt ta!!” Đột nhiên, Đoan Mộc Ngưng được Sở Nhan Tịch bảo hộ ở sau đã lên lên tiền phương, đôi mắt trong veo như nước mang theo chút quang huy thâm thúy.

Cách cách cách cách –

Thổ trụ cuối cùng cũng bị oanh liệt phá vỡ, bên trong tay áo Đoan Mộc Ngưng rất nhanh xuất ra một vật hình tròn, ấn ngón út lên quả đạn đạn cầu, lập tức nổi lên một trận hồng quang óng ánh.

“Người..... Người phải.....”

“Tiểu Nhan Nhan nhìn!” Đôi môi nộn nộn đỏ mọng gọi lên ý cười giảo hoạt, Đoan Mộc Ngưng vung tay, đạn đạn cầu bay lên không trung, bay qua thổ trụ đã bị phá vỡ, đánh về phía hai tên yêu tinh.

Đạn đạn cầu của Đoan Mộc Ngưng hiển nhiên vẫn không làm cho tên yêu tinh cảm thấy nguy hiểm, , yêu tinh trực tiếp nghiêng diện đạn đạn cầu, phất tay một cái.

Oanh –

Nháy mắt, một tiếng nổ kịch liệt chấn động khắp rừng, tên yêu tinh nguyên bản còn đắc ý vênh vao đã bị tạc bay ra ngoài.

Nhìn trận nổ kịch liệt trước mắt, Sở Nhan Tịch kinh ngạc mở to mắt.

Thật.... Thật là lợi hại....

“Tiểu Nhan Nhan, chúng ta đi mau, cú nổ này sẽ dẫn yêu tinh khác đến, sẽ gặp phiền toái!” Đưa tay tóm lấy đạn đạn cầu, Đoan Mộc Ngưng nắm Sở Nhan Tịch đang ngây người thoát đi: “Trốn mau.”

“Ách... Được.”

Nào biết hai người vừa mới xoay người muốn thoát, đã thấy tạt ảnh trước mắt lóe lên, yêu tinh bị Đoan Mộc Ngưng tạc bay lúc này đã ngăn cản đường đi của bọn họ.

Đối mặt với trận nổ kịch liệt như vậy mà gã yêu tinh này trừ bỏ toàn thân cháy đen thui, quần áo thành tro ra thì không hề bị thương lấy một tí, hắn hiện tại nhìn Đoan Mộc Ngưng không giấu nổi vẻ ngạc nhiên. (yêu tinh nam lửa thể? Ta muốn coi thử *mắt phát sáng*)

“Các người còn muốn chạy, tưởng như vậy có thể đả bại được ta sao? Ha ha ha.... Ý nghĩ của người thật kỳ lạ, thật sự đã quá coi thường người rồi, nhưng mà.... Từ giờ trở đi, tuyệt đối sẽ không....” Nói xong, hai móng vuốt bén nhọn lại giơ lên một lần nữa: “Lần này tuyệt đối sẽ lấy cái mạng nhỏ của các người, chịu chết đi!”

Lúc này đây, công kích hướng về bọn Đoan Mộc Ngưng càng thêm mãnh liệt.

Đối với công kích tàn nhẫn sắc bén của gã yêu tinh kia, Sở Nhan Tịch và Đoan Mộc Ngưng không dám nghiêng đón trực diện, nhanh chóng né tránh công kích.

Sở Nhan Tịch và Đoan Mộc Ngưng nhiều lần né tránh, hiển nhiên là chọc giận đến gã yêu tinh, lại hạ công kích về phía hai người một lần nữa, trên người gã yêu tinh đột nhiên nổi lên tà khí đỏ tươi.

Cảm nhận được tà khí đỏ tươi không ngừng toát ra khỏi người yêu tinh, Đoan Mộc Ngưng bình tĩnh tiếp tục né tránh công kích, không dám có chút phân tâm, nhưng đến khi tinh thần căng thẳng cực độ, luôn dễ dàng xuất hiện kẻ hở.

Nhóc con một lòng chỉ lo tránh né không lưu ý đến tảng đá phía sau, chân chợt vấp phải ngã xuống đất.

“Đoan Mộc Ngưng!!” Sở Nhan Tịch nhìn thấy Đoan Mộc Ngưng ngã xuống, hô to một tiếng, không còn kịp cứu viện nữa rồi.

Móng vuốt sắc bén lóe lên hàn quan đến đến trước mặt, Đoan Mộc Ngưng nhắm mắt, không còn đường trốn y chỉ có thể nhận lấy thứ chết chóc do đối phương ban cho.

Vô Uyên.....

Một khắc đối mặt với cái chết, trong lòng Đoan Mộc Ngưng không ngừng mặc niệm tên nam nhân không ngừng hiện lên trong lòng mình.

Đúng rồi, Vô Uyên còn đang chờ y.... Y không thể chết, tuyệt đối không thể để cho gã giết y được dễ như vậy.

Đôi mắt đen láy tinh lương của Đoan Mộc Ngưng mở ra, đồng tử co rụt lại, một cỗ khí vô hình bắt đầu phiêu khởi trong cơ thể y.

Gã yêu tinh đánh về phía Đoan Mộc Ngưng động tác đột nhiên ngừng lại, móng vuốt chỉ cách Đoan Mộc Ngưng có nửa tấc.

“Người.....”

Rống –

Gã yêu tinh còn đang há miệng kinh ngạc, một tiếng rống giận dữ của mãnh thú vang dội, ngay sau đó, một bóng dáng cường đại lừng lừng không vờ tới, rất nhanh đã đánh bay gã yêu tinh.

Mãnh thú cường tráng dừng ngay trước mặt Đoan Mộc Ngưng, Đoan Mộc Ngưng kinh ngạc mở to mắt.

Bởi vì y ngàn lần vạn lần cũng không hề nghĩ tới sẽ gặp lại nó – con mãnh thú được y cứu tại đấu thú trường.

“Người.... Người như thế nào lại ở chỗ này?” Đoan Mộc Ngưng hỏi, đẩy vể kinh ngạc cùng ngoài ý muốn.

“Ngao ngao —” Đối với nghi vấn của nhóc con, mãnh thú ngoại hình như sư thú quay mặt lại nhìn, ô hô vài tiếng, hiển nhiên là đang trả lời.

“Hóa ra là người vẫn đi theo ta....” Đưa tay sờ lông mãnh thú, Đoan Mộc Ngưng trong lòng cảm thấy ấm áp, bởi vì y hoàn toàn không nghĩ con mãnh thú này lại niệm tình như vậy. (Hint này.... =]]])

Gã yêu tinh bị bạo sư đập bay chặt vật chịu không nổi đứng lên, sát khí bùng bùng trùng mắt vào hai tên một người một thú đang dán với nhau.

“Súc sinh, cư nhiên dám bất kính với Yêu tinh tộc vĩ đại của chúng ta.”

“Rống....” Thấy gã yêu tinh đứng lên được, mãnh thú lập tức tăng sức đề phòng, gầm nhẹ một tiếng, cắn áo Đoan Mộc Ngưng thấy y lên lưng, sau đó lui lại.

“Cẩn thận một chút, nếu bị gã bắt nhất định sẽ bị thương.” Ghé vào lưng bạo sư, Đoan Mộc Ngưng lo lắng nói nhỏ.

Gã yêu tinh này tuy có hơi ngu, nhưng thủ đoạn lại tàn nhẫn, nếu bị tóm, tuyệt đối sẽ trọng thương.

Nghe Đoan Mộc Ngưng lo lắng nói, bạo sư lắc đầu, hướng chỗ Sở Nhan Tịch đi tới, bước chân tao nhã không có một tia hỗn loạn, hoàn toàn không đặt gã yêu tinh kia vào mắt.

“Người....” Gã yêu tinh nhìn bạo sư cao ngạo, lập tức giận dữ.

Sàn sạt –

Ngay lúc gã định xông lên, bốn phía đột nhiên truyền đến một trận ồn ào, toàn bộ khu rừng bắt đầu xuất hiện dày đặc ánh mắt râm nắng của dã thú.

Rống –

Rống một trận, cả đám bạo sư ở sâu trong rừng từ từ bước ra, đếm đi đếm lại cũng có tới hai mươi con.

Yêu tinh tộc tuy rất thị sát, nhưng đối mặt với bạo sư vẫn còn phải e dè, huống chi hiện tại có tới cả đoàn.

“Tiểu Ngưng, đàn này.... Đàn bạo sư này sao đến đây vậy?” Sở Nhan Tịch nhìn Đoàn Mộc Ngưng cười bạo sư, lại nhìn một đàn vây quanh gã yêu tinh, hẳn có cảm giác chân mình nhũn như bùn rồi.

Vật nhỏ này rốt cuộc là loại người nào, cư nhiên lại có thể làm cho một đoàn bạo sư tới cứu y a.

“Nó là bằng hữu của ta, biết ta gặp nguy hiểm, mới mang đồng bọn của nó tới giúp!!” Đoàn Mộc Ngưng sờ sờ bạo sư dưới thân: “Người cũng leo lên đi, Tiểu Sư Tử [??] nói sẽ mang chúng ta đến địa phương an toàn tạm lánh nạn.”

“Ngạch.... Leo.... Lên?” Sở Nhan Tịch nghe Đoàn Mộc Ngưng nói, còn thiếu chút đã bị hù chết.

Bạo sư là mãnh thú có tính công kích mạnh nhất ở đại lục Thiên Vực, lại bảo hấn cười lên lưng bạo sư, đừng có giỡn chứ!

“Đương nhiên là leo lên, chẳng lẽ ngươi cho rằng tự mình chạy thì nhanh hơn Tiểu Sư Tử hả?” Nhóc con chu miệng, hoàn toàn không nghĩ tới việc lá gan của mọi người không có “lớn” như y.

“A.....”

“Thật chậm chạp!” Nhóc con tác phong làm việc luôn nhanh nhẹn, thấy bộ dáng do dự của Sở Nhan Tịch, tay nhỏ duỗi ra, túm thiếu niên cao hơn mình một nửa cái đầu tha lên lưng bạo sư: “Tiểu Sư Tử, đi thôi!!”

Sau khi Đoàn Mộc Ngưng và Sở Nhan Tịch cười bạo sư rời đi, khu rừng nháy mắt nổi lên một cổ hàn khí khốc lạnh.

“A——” Thanh âm sợ hãi của gã yêu tinh vang vọng khắp rừng, khiến người ta có cảm giác không rét mà run.

Quả nhiên, bạo sư như lời đồn, là mãnh thú đáng sợ nhất đại lục Thiên Vực.....

128. Chương 126: Bạo Sư Lạp Tát

Bạo sư công Đoàn Mộc Ngưng và Sở Nhan Tịch chạy đến một khu núi rừng thanh u, phía trước còn có một con sông nhỏ chảy róc rách.

“Cảm ơn Tiểu Sư Tử.” Nhảy xuống lưng bạo sư, Đoàn Mộc Ngưng sờ sờ lỗ tai của nó.

Sở Nhan Tịch lúc đầu còn e ngại nhưng cũng đã bình tĩnh lại, nhảy xuống đất theo Đoàn Mộc Ngưng, tinh tế đánh giá bốn phía.

“Nơi này đã cách Hồ tộc rất xa rồi, chúng ta tạm thời an toàn.” Ánh mắt lo lắng dõi theo về nơi xa.

Đủ để chứng minh Sở Nhan Tịch phi thường lo lắng cho phụ thân và Thảo Trầm Hương.

Bạo sư cọ cọ tay Đoàn Mộc Ngưng, sau đó nhảy vào trong rừng, thân hình trắng kiện lập tức biến mất.

“Chúng ta hiện tại cái gì cũng không thể làm, chỉ có thể chờ.” Đoàn Mộc Ngưng nhẹ thở dài một hơi, sau đó đi kiếm củi.

Kinh tâm động phách một ngày, thần kinh bọn họ đã sớm căng muốn đứt, hiện tại cũng đã dần dần vào đêm, bỏ câu truyền tín hàm có lẽ đã đưa đến rồi, ngay mai bọn người của Tuyết Trần tỷ tỷ sẽ chạy tới đây, lúc này tối trọng yếu nhất chính là hai người phải bồi dưỡng lại tinh thần.

Sở Nhan Tịch thấy Đoan Mộc Ngưng lượm củi khô liền biết y muốn làm gì, cũng bắt đầu lượm củi đặt qua một bên.

“Đoan Mộc Ngưng, người cho bồ câu đưa tin hàm, vậy người gửi đi đâu?” Sở Nhan Tịch trực tiếp hỏi nghi vấn trong lòng.

Lấy đạn đạn cầu trong tay áo ra, Đoan Mộc Ngưng thuận thực mở chốt, sau đó lôi thuốc súng ở bên trong ra, lại kéo hai dây điện chạm vào nhau, một trận điện quang lóe ra, thuốc súng bén lửa cành lá khô bên cạnh, dễ dàng bén lửa cháy thành một đồng to.

Nghe được câu hỏi của Sở Nhan Tịch, nhóc con không có bao nhiêu phản ứng, ngón tay linh hoạt khép lại đạn đạn cầu.

“Bồ câu sẽ đưa tin hàm đến chỗ ‘Tuyệt’.”

“Là ‘Tuyệt’ cái kia trên đại lục Thiên Vực sao?” ‘Tuyệt’ ở đại lục Thiên Vực thanh danh vang vọng, Sở Nhan Tịch tuổi tuy còn nhỏ, nhưng cũng biết sự tồn tại của ‘Tuyệt’ đã khiến người ta lâm vào kinh ngạc tới cỡ nào.

“Đại lục này còn có bao nhiêu cái ‘Tuyệt’ a?” Đoan Mộc Ngưng ngược mắt nhìn.

Y thật sự không biết vì cái gì mỗi lần người ta nghe đến tên ‘Tuyệt’ lập tức kích động như vậy, rõ ràng đám người ở ‘Tuyệt’ chỉ là một đám quái thai thôi mà....

“Người gọi ‘Tuyệt’ đến hỗ trợ, nhưng phải trả rất nhiều vàng, chúng ta làm sao có nhiều tiền như vậy!!”

‘Tuyệt’ chẳng những là tổ chức thần bí nhất đại lục Thiên Vực, còn là tổ chức làm việc có hiệu suất siêu cấp cao, tiền thuê cũng cực cao.

Bọn họ hiện tại chỉ là hai đứa nhỏ, có đem bọn họ ra bán cũng không được bao nhiêu tiền.

“Bọn họ sẽ không đòi tiền!” Đoan Mộc Ngưng phi thường bình tĩnh, hoàn toàn không để ý đến sự lo lắng sốt ruột của thiếu niên Thổ tộc.

Trước không nói chuyện Đoan Mộc Ngưng y có ‘giao tình’ với người trong ‘Tuyệt’, chỉ cần một chức vụ ‘Các chủ Thiên Ki Các’ đủ để cho y có thể hiên ngang đi vào ‘Tuyệt’, toàn bộ người trong ‘Tuyệt’ ai lại không sùng tiểu Các chủ này lên tận trời, nâng trên tay sợ rớt xuống nước, ngậm trong miệng còn sợ tan như y chứ.

“Nhưng mà....”

“Bình tĩnh bình tĩnh, người như vậy làm sao có thể kế thừa chức vị tộc trưởng Thổ tộc được.”

Sở Nhan Tịch mặc dù chỉ mới mười hai tuổi, hơn nữa từ nhỏ đã nhận được giáo dục lấy mục đích thừa kế chức vị tộc trưởng mà bồi dưỡng, nhưng bất quả cũng chỉ là một đứa nhỏ, thân thể và tuổi hoàn toàn không hơn Đoan Mộc Ngưng là bao nhiêu.

Bị Đoan Mộc Ngưng nói như vậy, mặt Sở Nhan Tịch không khỏi hơi hơi đỏ lên.

“Ha ha ha...” Nhìn mặt Sở Nhan Tịch đỏ lên, Đoan Mộc Ngưng ha ha cười.

Ngay lúc hai đứa đang tán gẫu hăng say, bạo sự rời đi lại quay trở lại, nó hình như còn kéo theo vật gì đó, chậm rãi hướng về phía Đoan Mộc Ngưng và Sở Nhan Tịch mà kéo qua.

“Tiểu Sư Tử, người tha cái gì về vậy?” Đoan Mộc Ngưng nhìn bộ dáng cẩn thận của mãnh thú, đến bên cạnh nó.

Nhìn thấy Đoan Mộc Ngưng tới gần, bạo sư ô hô kêu nhỏ vài tiếng, sau đó lết qua, để cho Đoan Mộc Ngưng thấy rõ mình mang cái gì về.

Chỉ thấy bên trong cái lá khổng lồ chứa rất nhiều loại quả và nấm rừng Đoan Mộc Ngưng chưa bao giờ thấy.

“Oa.... Nguyên lai là người đi kiếm thức ăn cho chúng ta sao, cảm ơn người!!!” Đoan Mộc Ngưng lộ ra tươi cười óng ánh.

Bạo sư ngược mắt nhìn Đoan Mộc Ngưng, sau đó lắc đầu, giống như đang nói với Đoan Mộc Ngưng không cần khách khí.

Lúc Đoan Mộc Ngưng và Sở Nhan Tịch ăn trái cây bạo sư mang về, đàn bạo sư ở lại giải quyết gà yêu tinh trong cánh rừng kia cũng lục tục trở về.

Dẫn đầu đàn là một con bạo sư cường tráng hơn so với ‘Tiểu Sư Tử’, ánh mắt lạnh lợi hơn nữa trên đầu còn có một cái sừng xoắn ốc nhọn, đủ để thấy con bạo sư này chính là thủ lĩnh.

Thủ lĩnh bạo sư tới gần, Đoan Mộc Ngưng ngồi bên cạnh Tiểu Sư Tử đột nhiên cảm giác được một cỗ áp bách cường đại, hơn nữa bên trong mơ hồ còn có địch ý, tuy che dấu rất tốt, nhưng không khỏi bị nhóc con phát hiện, thân mình khẽ run.

Tiểu Sư Tử ghé bên người Đoan Mộc Ngưng không biết là cảm thấy thân mình y đang phát run hay là nhận ra được địch ý mà thủ lĩnh bạo sư kia cố che dấu, đột nhiên đứng dậy, nhe răng gầm nhẹ với thủ lĩnh đang tới gần.

Hành động nhe răng của Tiểu Sư Tử làm cho thủ lĩnh bạo sư dừng lại cước bộ, đưa mắt thú nhìn Tiểu Sư Tử thật sâu, sau đó xoay người rời đi. (Lần này là.... Thú thú?)

Nhìn hai con bạo sư gườm nhau, Sở Nhan Tịch cầm một quả rừng hương vị ngọt ngào, lết mông tới bên người Đoan Mộc Ngưng.

“Đoan Mộc Ngưng, con kia không phải thủ lĩnh sao? Tiểu Sư Tử của người hình như có địch ý với con kia.” Bản tính tò mò chôn sâu trong bùn đất bắt đầu nảy mầm.

Đoan Mộc Ngưng cắn một ngụm nấm nướng thơm ngào ngạt, đôi mắt đen trong veo như nước nhìn con bạo sư đang ngồi ở chỗ kia không ngừng nhìn về phía Tiểu Sư Tử.

Tuy trong lòng y rất ngạc nhiên, nhưng hình như chuyện này là việc riêng tư của Tiểu Sư Tử và con bạo sư thủ lĩnh kia, vì thế cảm thấy tốt nhất là không nên hỏi nhiều.

Sau khi ăn xong, bị gây áp lực cả một ngày, Đoan Mộc Ngưng và Sở Nhan Tịch dùng cỏ khô trải xuống đất nằm, vù vù ngủ, không hề có chút lo lắng khi cả đàn bạo sư đang nằm cùng với mình, rõ ràng là đối với Tiểu Sư Tử tràn ngập tin tưởng, tin tưởng nó sẽ không thương tổn bọn họ.

Tiểu Sư Tử ghé vào một bên nhìn hai đứa nhóc đang nặng nề ngủ cũng chậm rãi nhắm mắt lại.

Nhưng vào lúc này, có tiếng chân nho nhỏ đang tới gần, rất nhẹ, hiển nhiên là đã cố ý nhẹ nhàng tay chân, Tiểu Sư Tử đang nhắm mắt chậm rãi trợn mắt lên, chống lại con người thâm thúy của thủ lĩnh bạo sư.

“Lạp Tát, người liền như vậy mà chán ghét ta sao?” Không thể tưởng tượng được, thủ lĩnh bạo sư cư nhiên có thể nói được tiếng người.

Tiểu Sư Tử bị gọi là Lạp Tát, di dời ánh mắt, một lát sau mới cúi đầu ô hô ra tiếng.

“Ô hô....” [Ta chưa bao giờ trách người, giống như nhân loại đã nói, đây là số mạng của ta, Vương không cần vì chút chuyện vụn vặt mà tự trách, Lạp Tát chịu không nổi.]

“Lạp Tát.... Đừng gọi ta là Vương, nếu như người thật sự để ý, ta có thể không cần vương vị này, người biết ta không muốn nhìn thấy người rời đi....” Trong mắt nồng đậm ưu thương, thủ lĩnh bạo sư gầm nhẹ ra tiếng.

“Rống....” [Ta đã không phải là người trong vương tộc nữa, ta đã từng hứa với Vương phi, một khi người lên làm Vương, ta sẽ rời đi, bỏ hết tất cả mà rời đi.] Ánh mắt Lạp Tát kiên định lại quật cường: “Ô rống....” [Sất Tư, nếu đã trở thành Vương rồi, người tự mình gánh vác hết trách nhiệm làm Vương là tốt rồi, ta đã quyết định.... Ta muốn cùng đứa nhỏ này hạ kế ước, trở thành ngự linh thú của y.]

Nói xong, ánh mắt chậm rãi hạ xuống, dừng ở trên người Đoan Mộc Ngưng nhìn thật sâu, trong mắt mang theo tia cười thần nhiên.

“Gánh vác trách nhiệm của một Vương.... Người gạt bỏ ta, cư nhiên cùng nhân loại cấp thấp hạ kế ước, trở thành linh thú để cho nhân loại cười sao!!” Sất Tư hoàn toàn không thể tin được bạo sư mình tâm tâm niệm niệm kia cư nhiên lại quyết tuyệt như thế.

“Rống.....”[Phải.]

“Kia.... Tùy ngươi, ngươi đã rời khỏi tộc, vậy đừng để bốn vương thấy ngươi một lần nữa....” Sát Tư tức giận xoay người chậm rãi rời đi.

Nhưng mà, lúc bạo sư xoay người rời đi hoàn toàn không phát hiện ra, bạo sư quyết tuyệt, nói bỏ qua hết thấy mọi thứ ngẩng đầu nhìn hân rời đi, trong mắt nổi lên nồng đậm ưu thương, nước mắt trong suốt rơi xuống, tích lạc trên mặt đất.

Khi Đoan Mộc Ngưng tỉnh lại, đã là sáng sớm ngày hôm sau, mở to mắt liền nhìn thấy Lạp Tát kê đầu lên chân trước nằm ở chỗ kia, không biết vì sao, Đoan Mộc Ngưng cảm thấy bạo sư cường tráng kia cứ nhiên lại toát ra một tia ưu thương.

“Tiểu Sư Tử, ngươi làm sao vậy, không vui sao?” Nhóc con đi đi đi đi đến bên người Lạp Tát, trong mắt ánh lên vẻ lo lắng nồng đậm.

Ngẩng đầu chống lại đôi mắt đen lo lắng của đứa bé, Lạp Tát nhẹ nhàng lắc lắc đầu, sau đó cọ cọ Đoan Mộc Ngưng.

“Ngao học....” [Ta có thể trở thành ngự linh thú của ngươi]

129. Chương 127: Cố Ý Đi

“Ngự linh thú?” Nhẹ vỗ về chân Lạp Tát, Đoan Mộc Ngưng chớp mắt: “Ngự linh thú là cái gì?”

Đôi mắt r ám nắng của bạo sư nhìn thấy vẻ khó hiểu lóe lên trong đôi mắt đen kia, liền tạo ra một tia thần nhiên nhu hòa, giống như mang theo ý cười.

“Ô hô....” [Ngự linh thú chính là lấy máu ăn thề, thề vĩnh viễn trung thành với ngài, nếu như phản bội, sẽ bị trời trừng phạt.... Cho nên, thỉnh ngài cùng ta lập lời thề, Lạp Tát sau này sẽ đem toàn bộ sinh mệnh bảo hộ ngài.] Nói xong, Lạp Tát khụy chân trước, giống như quỳ gối, cung kính với Đoan Mộc Ngưng.

Nhìn Lạp Tát như thế, Đoan Mộc Ngưng nhẹ nhúu nhúu mày, một lát sau mới vuốt lông nó.

“Nguyên lai Tiểu Sư Tử tên là Lạp Tát, ngự linh thú hân là giống như chơi trò chiến sủng đi, bất quá.... Ta không cần ngự linh thú.”

Lời nói nhẹ nhàng của Đoan Mộc Ngưng làm bạo sư đang quỳ gối hơi cứng người, hạ mắt, giấu đi sự thất vọng của mình

“Ô ô....” [Có phải ngài ghét bỏ ta không đủ cường đại.... không đủ để trở thành ngự linh thú của ngài hay không?]

Chẳng lẽ y từ bỏ thân phận vương tộc bạo sư của mình, để trở thành ngự linh thú mà nhân loại cũng....

“Đương nhiên không phải.” Đoan Mộc Ngưng lắc lắc đầu, trên mặt đầy ý cười nhu hòa: “Ta cảm thấy Lạp Tát có sức mạnh rất cường đại, ta chưa bao giờ ghét bỏ Lạp Tát, lúc Lạp Tát nói muốn trở thành ngự linh thú của ta, ta rất kinh ngạc cũng rất vui, nhưng mà, ta không cần ngự linh thú, ta chỉ cần bạn tốt, Lạp Tát có muốn trở thành bạn tốt của ta không?”

Nói xong, nhóc con vươn cánh tay trắng nõn ra trước mặt Lạp Tát.

Lạp Tát trợn to mắt thú, nhìn chăm chăm thiên hạ xinh đẹp như thần như thánh ở dưới ánh mặt trời, tâm trở nên ấm áp lại xúc động sâu sắc.

“Ngao ngao....”[Đương nhiên, trở thành bạn của ngươi, là vinh hạnh cực kỳ của Lạp Tát.] Lạp Tát vươn móng, đặt lên bàn tay của Đoan Mộc Ngưng.

Một người một thú không hề chú ý tới, cách đó không xa, núp trong lùm cây có một bóng dáng bạo sư, bạo sư kia vẫn lẳng lặng nhìn bọn họ nói chuyện, cuối cùng trong mắt toát ra một tia vừa lòng cười khê.

Y muốn hấn tức giận cỡ nào cũng được, nhưng hấn thủy chung không bao giờ có thể mặc kệ y.

Không phải ngự linh thú, là bạn, nhóc con kia hình như không giống với nhân loại bình thường, Lạp Tát lại muốn lưu lại ở bên người đứa nhỏ kia, vậy thì tùy y đi.

Một ngày nào đó, hấn sẽ khiến y trở lại bên cạnh hấn....

Sắt Tư ngồi sau lùm cây đứng dậy, tao nhả rời đi.

‘Tuyệt’ chưa tới, Đoan Mộc Ngưng đương nhiên sẽ không ngồi yên một chỗ mà chờ đợi, hiện tại y lấy Trí Não ra điều tra gà con điện giật đã truyền những tư liệu gì về.

Bởi vì lúc trước thử nghiệm, Đoan Mộc Ngưng đem gà con điện giật liên hợp với con chip của Trí Não, cho nên hiện tại màn hình Trí Não dễ dàng tìm ra được vị trí của gà con điện giật.

“Hùng cục cưng, tình huống thế nào?” Đoan Mộc Ngưng hỏi con gấu nhỏ béo mập chớp mắt ở trên màn hình.

“Tiểu chủ nhân, qua hình ảnh gà con truyền về, ta đã phát hiện hành tung của Niệm thiếu gia và Hồ ly tộc trưởng.” Thân hình béo đô đô vòng quanh một vòng, Trí Não Hùng cục cưng khẳng định.

“Vậy những người khác có ở cùng với họ không?” Nghe được hành tung của Mộ Niệm Hựu và Huyền Nguyệt Trùng, Đoan Mộc Ngưng trong lòng hiện lên một tia vui sướng: “Có ai bị thương không?”

“Niệm thiếu gia còn có mấy gia quyến của tộc khác nhìn qua không đáng lo ngại, bắt quá....” Đột nhiên, Hùng cục cưng muốn nói lại thôi.

“Bắt quá cái gì? Có phải có người bị thương hay không?” Sở Nhan Tịch ngồi bên cạnh Đoan Mộc Ngưng nhìn thấy bộ dáng muốn nói lại thôi của Hùng cục cưng, nhất thời trở nên khẩn trương.

Tuy hấn không biết cái thứ này của Đoan Mộc Ngưng là cái gì, nhưng hấn biết thứ này thật thần kỳ.

“Không phải bị thương.” Hùng cục cưng lắc đầu: “Các tộc trưởng giống như là bị hạ được, toàn thân đều có vết hư nhuyễn vô lực....”

“Bị kê đơn.” Sở Nhan Tịch nhả lại hai hàng lông mày.

Khó trách động tĩnh lớn như vậy lại không hề quá nhiều đến đám tộc trưởng kia, cư nhiên toàn bộ đã bị kê đơn.

Xem ra trước khi đình viện gặp chuyện không may, các tộc trưởng đã bị người ta kê đơn chế phục.

“Vậy Vô Uyên đâu?” Đoan Mộc Ngưng đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, một cổ cảm giác bất an từ trong lòng nhảy dựng lên.

Từ lúc bắt đầu cho tới bây giờ, Hùng cục cưng không hề đề cập qua tên Vô Uyên, chỉ có Tiểu Niệm Niệm và Hồ Ly ca ca, theo như bình thường, Hùng cục cưng nhất định sẽ nói tình huống của Vô Uyên trước.

“Tiểu chủ nhân, ta cũng cảm thấy có chỗ kỳ quái, từ lúc nhìn thấy hình ảnh của gà con truyền tới, ta hoàn toàn không phát hiện ra tung tích của Phượng Quân đại nhân, giống như đối phương đã đem hấn giấu đi, hoặc ra đã nhốt tại địa phương khác.” Hùng cục cưng chậm rãi nói.

Nó biết ở thế giới này, vị tộc trưởng Phượng tộc kia đối với tiểu chủ nhân của nó mà nói là cực kỳ trọng yếu, giả như Phượng Quân thật sự có cái vạn nhất, nó thật sự không biết tiểu chủ nhân của nó sẽ làm ra loại chuyện điên cuồng nào.

Tiểu chủ nhân tuy không thích tức giận, bình thường luôn hi hi ha ha bình dị gần gũi, nhưng người càng có tính cách như vậy, khi tức giận lên so với người nào cũng đều khủng bố hơn.

“Nói cho cùng.... Vô Uyên không có cùng ở một chỗ với những người khác...” Nhóc con chậm rãi cúi mặt xuống, mái tóc dài tán hạ, che khuất gương mặt thủy nộn của y, khiến cho người ta hiện tại không thể nhìn rõ biểu tình.

“Tiểu chủ nhân, không cần kích động, Phượng Quân đại nhân nhất định không có việc gì, người cũng biết Phượng Quân chúng ta rất là lợi hại mà.” Hùng cục cứng lên tiếng trấn an Đao Mộc Ngưng, chỉ sợ nhóc con nghĩ không thông, sau đó bạo phát, đến lúc đó cho dù có mười con trâu muốn kéo y lại cũng không kéo nổi.

Đôi môi đỏ mọng nộn nộn nhẹ mím lại, một lát sau, Đao Mộc Ngưng chậm rãi ngẩng mặt lên, lộ ra tia cười khê thần nhiên.

“Yên tâm, ta không sao.”

“Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi.” Hùng cục cứng dùng cái tay béo núc của mình vỗ vỗ ngực.

Nào biết nhóc con đang cười khê kia đột ngột mở miệng nói, ý cười trở nên nghiêm nghị, đôi mắt đen lóng lánh quang huy cười đến cong cong.

“Ta muốn trở về Hồ tộc.”

Một câu của nhóc con giống như chứa sức mạnh của của một trái bom nguyên tử, nháy mắt đem một Trí Não một người cùng một bạo sư tạc bay.

“Tiểu chủ nhân, làm như vậy không được không được.” Hùng cục cứng quơ quơ tay béo, gương mặt béo đô đô tràn đầy lo lắng.

“Đúng a đúng a, nếu hiện tại trở về thì là tự chui đầu vào rọ thôi.” Sở Nhan Tịch ngăn cản.

“Hống hô hống hô...” [Tiểu Ngưng, như vậy thật sự quá mức nguy hiểm.] Liền ngay cả bạo sư Lạp Tát cũng gia nhập trận doanh khuyên bảo.

“Ta muốn đi.” Trên mặt ý cười càng thêm sâu: “Vô Uyên nhất định xảy ra chuyện, Tiểu Nhan Nhan và Lạp Tát ở đây chờ ‘Tuyệt’ đến!”

“Như vậy sao được, ‘Tuyệt’ là người gọi, nếu người tới không thấy người, như vậy...”

Ngay lúc Sở Nhan Tịch nghĩ biện pháp ngăn cản, nhóc con đột nhiên xuất ra một khối thúy sắc ngọc ở trong lòng đưa cho Sở Nhan Tịch.

“Người cầm lấy, người của ‘Tuyệt’ thấy vật này sẽ biết là ta nhờ vả.” Nói xong, nhóc con cũng không để ý tới Hùng cục cứng đang âm ỉ gọi, trực tiếp tắt nguồn.

“Ngao hống...” Lạp Tát đột nhiên há mồm cắn lấy tay áo Đao Mộc Ngưng.

“Lạp Tát, đừng ngăn cản ta, lòng ta đã quyết rồi.” Đao Mộc Ngưng không nhìn về phía bạo sư đang cắn tay áo mình, chậm rãi nói.

“Ô hô...” [Ta cũng không phải muốn ngăn cản người, nhưng lộ trình từ đây tới Hồ tộc rất xa, người đi bộ, ít nhất cũng phải mất nửa ngày đường.] Lạp Tát biết Đao Mộc Ngưng hiện tại đã cường ngạnh hạ quyết tâm đến Hồ tộc, dù chưa từng ngăn cản, nhưng muốn nhóc con biết khó mà lui thì không dễ dàng gì.

“Ta.....”

“Ta dẫn y đi.” Giọng nam khàn khàn hơn nữa lại mang theo vẻ uy nghiêm vang lên, thủ lĩnh bạo sư có sừng nhọn xoắn ốc tao nhã bước tới.

“Hống hô!!” [Sắt Tư!!] Lạp Tát hoàn toàn không nghĩ tới Sắt Tư cư nhiên chủ động đứng ra.

Đối với sự xuất hiện đột ngột này, thủ lĩnh bạo sư lại có thể hiểu ngôn ngữ nhân loại, Đao Mộc Ngưng và Sở Nhan Tịch lâm vào một trận kinh ngạc.

Cái con bạo sư này có thể nói a.....

“Như vậy liền phiền toái sư vương.” Bất quá đối với Đao Mộc Ngưng mà nói, thú có thể nói không phải là chuyện tình kỳ quái gì đặc biệt.

Y là con của thần thú phượng hoàng con, hơn nữa phụ hoàng của y còn là thần thú chân chính nha.

“Leo lên đi.” Không nhìn Lạp Tát, Sát Tư nằm úp sấp mời Đoan Mộc Ngưng leo lên lưng mình ngồi.

Đoan Mộc Ngưng lá gan lớn, thân nhỏ lật một cái, trực tiếp ngồi lên lưng Sát Tư.

“Rống –”

Công Đoan Mộc Ngưng, Sát Tư ngửa mặt lên trời rống dài một tiếng, giống như là hạ mệnh lệnh gì đó, đàn bạo sư ở sau lùm cây, nham thạch bước ra.

Sát Tư sau khi kêu gọi sư đàn bước ra, liền công Đoan Mộc Ngưng rời đi, mà sư đàn lại chưa có hành động gì.

Sở Nhan Tịch và Lạp Tát chỉ có thể yên lặng nhìn theo một người một thú rời đi.

130. Chương 128: Lẻn Vào

Bị dây cao su ngâm nước cột lấy hai tay, Mộ Niệm Hựu đưa mắt đề phòng nhìn nam tử khí tức yêu mị lại tràn ngập nguy hiểm trước mắt.

“Người muốn thế nào?”

Nếu vẫn còn ở hiện thế, Mộ Niệm Hựu gặp phải tình huống này nhất định đã sợ tới mức toàn thân phát run, bất quá đã trải qua rất nhiều chuyện, lại thêm Huyền Nguyệt Trùng đã nhiều năm đốc lòng dạy dỗ, y sớm đã thoát thai hoá cốt.

“Tóc đen mắt đen.... Người chính là Phượng hoàng con trong lời thần quan nói?” Yêu Linh chậm rãi đến gần Mộ Niệm Hựu, vươn móng tay bén nhọn, chậm rãi sờ trớn hai cái má trắng nõn của Mộ Niệm Hựu.

Móng tay bén nhọn xẹt qua, chỉ cần Yêu Linh hơi dùng sức, gương mặt của Mộ Niệm Hựu sẽ xuất hiện một vết máu.

Nghe Yêu Linh nói, đôi mắt đen của Mộ Niệm Hựu hơi tối sầm lại.

Tại thế giới này, tóc đen mắt đen không chỉ có mỗi y, còn có Tiểu Ngưng, Phượng hoàng con.... Không phải y, chẳng lẽ là Tiểu Ngưng.... hửn là không sai.

Nghĩ, Mộ Niệm Hựu đưa mắt nhìn thẳng vào Yêu Linh: “Thì tính sao, người muốn gì ta?”

Tuyệt đối không thể để bọn họ biết sự tồn tại của Tiểu Ngưng, bằng không y sẽ nguy hiểm.

“U, vật nhỏ, lá gan người thật ra cũng không có nhỏ đâu a, người biết không, từ trước đến nay, nếu nhân loại chống đối với ta như thế, toàn bộ sẽ trở thành thi thể lạnh như băng đó nha!!” Đột nhiên, Yêu Linh hai mắt lóe sáng nổi lên sát ý lạnh lùng, đưa tay túm lấy quần áo của Mộ Niệm Hựu, kéo y lại gần.

Yêu Linh lạnh nhạt nhìn, Mộ Niệm Hựu không hề có chút sợ hãi.

“Ha ha.... Bất quả, người có biết đôi mắt đen của người lúc nhìn người có thể hấp dẫn người đến mức nào không...” Yêu Linh áp sát vào Mộ Niệm Hựu, sau đó ngửi ngửi cần cổ y: “Có thể khiến thủ lĩnh Phượng tộc không thích gần người yêu thương người.... Người nhất định có chỗ hơn người, vậy bốn tọa sẽ ném thử xem người có gì đặc biệt hơn người. Người tới, đem đứa nhỏ này đi, đừng để y bị thương!!”

“Vâng!”

Mộ Niệm Hựu tùy ý để người dẫn đi, y hiện tại không lo lắng an nguy của chính mình, còn nhẹ thở ra.

Rốt cuộc..... hửn không phát hiện.... Tiểu Ngưng, người nhất định phải thoát.....

Ai cũng không phát hiện, một khắc kia Mộ Niệm Hựu bị người ta mang đến địa phương khác, tại một góc bí ẩn bên trong phòng, có một con gà con vàng chanh quắc mắt nhìn trừng trừng vào Yêu Linh, sau đó vung trộm trốn đi theo Mộ Niệm Hựu.

Sắt Tư công Đoan Mộc Ngưng chạy tới cánh rừng phía ngoài Hồ tộc ẩn nấp, e sợ lại giống như ngày hôm qua rước lấy phiền toái, Đoan Mộc Ngưng tìm một gốc cây đại thụ trắng kiện, leo vài cái liềm nấp vào trong tầng lá cây rậm rạp.

“Sư vương, cảm ơn người đã đưa tay đến đây. Người trở về đi, nếu để người ta phát hiện sẽ không tốt.”

“Không cần phải cảm ơn, bổn vương đưa người đến tận đây, đơn giản chỉ là vì người không để cho Lạp Tát trở thành ngự linh thú của người.” Sắt Tư bình tĩnh nói, mang theo tia lạnh nhạt: “Lạp Tát sau này, nhờ người chiếu cố nhiều hơn.”

“Sư vương rất thích Lạp Tát, đúng không?” Nhóc con ngồi ở trên cây nhìn qua tầng lá mơ hồ thấy được tường vây bên kia, đồng thời phân thần nói chuyện với Sắt Tư.

“Đúng vậy.” Sắt Tư rõ ràng không chút che giấu: “Vật nhỏ, đừng có chết ở trong đó.” Nói xong, Sắt Tư xoay người rời đi.

Cảm thấy khí tức lạnh nhạt kia đã rời đi, Đoan Mộc Ngưng ngoéo một cái, lấy Trí Não ở trong túi ra.

Thật sự một chút cũng không đáng yêu, khó trách Lạp Tát lại đối hân lạnh băng băng....

“Hùng cục cưng, hiện tại tình huống như thế nào?” Mở nguồn, Đoan Mộc Ngưng liền thấy màn hình xuất hiện mặt con gấu hoạt hình béo đô đô.

“Tiểu chủ nhân, người thực sự về lại Hồ tộc?” Hùng cục cưng lo lắng.

“Ân, còn chưa đi vào, phải chờ trời tối mới có thể hành động.” Rút ra dây lưng, Đoan Mộc Ngưng cột tóc lên.

“Tiểu chủ nhân, không lâu trước, gà con lại truyền đến tin tức, Niệm thiếu gia hình như là đã gặp phiền toái lớn rồi.” Hùng cục cưng lo lắng nói.

Tiểu chủ nhân của nó tuy trong lòng cục cưng nhớ Phượng Quân, nhưng Niệm thiếu gia cũng không thể thiếu, nếu Niệm thiếu gia thật sự phát sinh chuyện, tiểu chủ nhân nhất định sẽ hận bản thân cả đời.

“Truyền lại đây.” Nghe thấy Mộ Niệm Hựu gặp phải phiền toái, Đoan Mộc Ngưng trong lòng nổi lên lo lắng.

Hình ảnh dưới thao tác của Hùng cục cưng đã rất nhanh xuất hiện, sau đó đem toàn bộ một màn gà con chứng kiến được phát lại toàn bộ.

Sau khi xem xong, trong mắt Đoan Mộc Ngưng lóe ra một trận lạnh lùng.

“Tiểu Niệm Niệm hiện tại thế nào?” Hàm răng cắn lấy đôi môi đỏ mọng nộn nộn, Đoan Mộc Ngưng buộc mình phải tỉnh táo lại.

Mộ Niệm Hựu gặp phiền toái, nếu muốn cứu y nhất định sẽ bị người phát hiện, Đoan Mộc Ngưng chỉ có một người, làm ra hành động như vậy thật sự rất đại dột. Nếu.... Nếu Hồ Ly ca ca và đám tộc trưởng kia giải được được.... như vậy sẽ không có vấn đề gì nữa.

Nghĩ, Đoan Mộc Ngưng túm lấy mặt dây truyền trên cổ, rất nhanh sau đã hiện ra một thùng dụng cụ, đặt ngang trên nhánh cây.

Chai dược tề này là lúc trước khi rời khỏi Phượng tộc, dược sư yêu cầu y mang theo, phòng ngừa cho bất cứ tình huống nào, có thể giải toàn bộ dược vật.

Nắm chặt dược tề, Đoan Mộc Ngưng khẩn cần.

“Làm ơn, dược tề của dược sư nhất định phải hữu dụng.”

“Tiểu chủ nhân...” Hùng cục cưng nhìn Đoan Mộc Ngưng, nhẹ nhàng gọi.

“Ta biết rồi, thông tri gà con để nó giám sát kỹ Tiểu Niệm Niệm, bất cứ người nào tổn tâm tư tiếp cận Tiểu Niệm — giết chết luôn!” Ngắc đầu nhìn bầu trời bắt đầu tối đi, Đoan Mộc Ngưng chậm rãi nói.

Thời điểm gà con động thủ, cũng là thời cơ để y động thủ, nam tử Yêu tộc tuy nhìn qua rất lợi hại, nhưng gà con cũng không phải đồ chơi, chỉ cần dẫn dắt lực chú ý của hắn, để cho Tiểu Niệm Niệm không bị thương là đủ rồi.

Đoan Mộc Ngưng ngồi ở trên cây đợi thời cơ đến hoàn toàn không biết, không lâu sau khi y rời khỏi Lạp Tát và Sở Nhan Tịch, bọn người Tuyệt Trần đã chạy tới.

.....

Ngồi ở trên cây, đôi mắt khẽ nhắm chậm rãi mở to, ngẩng đầu nhìn mặt trăng trên trời, môi nhẹ nhàng mím lại, xoay người nhảy xuống tàng cây, không tiếng động rơi xuống đất, động tác nhẹ nhàng y như mèo con.

Một bên dùng tai phone nhỏ như cái nút gắn vào tai nghe Trí Não nói, một bên dựa vào tường thành làm bằng những khúc gỗ to tìm hướng không có an bài thủ vệ mà đi.

“Hùng cục cưng, Yêu tinh tộc có hành động gì rồi?”

“Tiểu chủ nhân yên tâm, tên yêu tinh kia chưa trở lại phòng của Niệm thiếu gia, gà con điện giật hiện tại vẫn bảo hộ bên người Niệm thiếu gia.” Nút tai truyền đến tiếng báo cáo của Hùng cục cưng.

“Vậy tốt, sau khi đi vào không thể nói chuyện với nhau nữa, trước đến chỗ Hồ Ly ca ca, người dẫn đường cho ta, vẫn phải lưu ý tình huống của Tiểu Niệm Niệm.” Đoan Mộc Ngưng hạ giọng, ngẩng đầu nhìn tường gỗ phía trên.

Phòng ngự trên đại lục Thiên Vực rất nguyên thủy, cách phòng thủ của tam đại tộc đều y chang như nhau, trừ bỏ hai cửa có bố trí thủ vệ ra, những địa phương khác có thể nói là cực kỳ thiếu thốn.

Bất quá may mắn nơi này phòng ngự cũng bố trí nguyên thủy như vậy, Đoan Mộc Ngưng có thể dễ dàng lên vào trong.

Nhóc con rút ra một đôi găng tay, bởi vì tay quá nhỏ, cho nên găng tay rất lỏng.

Găng tay này chính là một bộ cùng với quần áo trên người Đoan Mộc Ngưng trước khi tiến vào đại lục Thiên Vực, găng tay dùng nguyên liệu đặc biệt chế tác ra, đặc biệt hấp thụ lực.

Mang bao tay, Đoan Mộc Ngưng nhẹ nhàng trèo lên trên, bộ dáng giống như con khỉ con.

Lưu loát leo lên, Đoan Mộc Ngưng xoay người một cái đã vượt qua tường vây, nhẹ xoay người rơi xuống đất.

“Tiểu chủ nhân, ra đình viện sau quẹo trái, đi thẳng rồi quẹo phải, nơi đó có một cái sân, xuyên qua sân có thể thấy một gian thạch thất, các tộc trưởng bị nhốt tại đó, bất quá tiểu chủ nhân phải cẩn thận, đường này có rất nhiều thủ vệ.” Nút tai lại truyền đến thanh âm của Hùng cục cưng.

Đoan Mộc Ngưng nghe Hùng cục cưng nói, cảnh giác nhìn quanh, dựa vào cảnh vật trong đình viện che dấu, Đoan Mộc Ngưng rất nhanh đã tiến về mục tiêu phía trước.

Cẩn thận đi dọc theo cây cối bên tường hành lang, đột nhiên có tiếng bước chân từ xa truyền tới, Đoan Mộc Ngưng nấp sau cây đột ngột dừng bước, thân mình nho nhỏ nằm úp sấp xuống, sau đó ngừng thở, đem bản thân thu nhỏ hết mức có thể.

Quả nhiên, rất nhanh đã có vài người ngoại hình rõ ràng bất đồng với Yêu tinh tộc đi dọc theo hành lang, hai người còn nói chuyện, khiến Đoan Mộc Ngưng lâm vào kinh ngạc không thôi.

“Tộc trưởng lần này lại có cơ hội tăng công lực rồi, hơn mười tộc trưởng bộ tộc đều có linh lực, lực lượng cường đại đến cỡ nào a.”

“Đúng vậy, không biết tộc trưởng có để lại cho chúng ta một phần lực lượng không nữa....”

Cước bộ hai người càng lúc càng xa, Đoan Mộc Ngưng tránh sau cây khởi động thân mình, cau mày.

“Vì cái gì lại bắt tộc trưởng, tên yêu tinh kia sẽ trở nên cường đại?”

“Tiểu chủ nhân, đó là do truyền thừa.”

131. Chương 129: Cứu Người Trong Thạch Thất

“Truyền thừa?”

Lời nói của Hùng cực cứng khiến nhóc con đang lơ mơ tìm đường lại bắt đầu phát huy tính hiếu kỳ.

“Lúc trước Tiểu chủ nhân cho Hùng cực cứng xem tư liệu tương quan của đại lục Thiên Vực, bên trong có một quyển trục nói về sự truyền thừa năng lực giữa các Linh thuật sư.” Đối với năng lực của Đoan Mộc Ngưng, Hùng cực cứng hoàn toàn tín nhiệm, không sợ nhóc con phân tâm nghe nó nói mà để bại lộ hành tung, Hùng cực cứng chỉ lo nếu nó mà nói chậm một giây, tiểu chủ nhân hiếu kỳ của nó nhất định sẽ bắt đầu loạn: “Khi một Linh thuật sư muốn truyền lại linh lực cho một người khác, chỉ cần để người kia uống máu của mình là được. Trên đại lục Thiên Vực này, có một số người tâm hoài bất quỷ (tâm địa độc ác), muốn có lực lượng cường đại liền không tiếc ra tay sát hại các Linh thuật sư, thậm chí còn tàn nhẫn đến mức ăn cả huyết nhục của bọn họ.”

Nghe Hùng cực cứng nói, Đoan Mộc Ngưng dừng lại cước bộ, ngồi xổm đằng sau cây, mặt nhăn mày nhíu.

“Ăn thịt đồng loại? Thật.... Thật ghê tởm....”

“Linh thuật mà người ở đại lục Thiên Vực này nói chính là một loại năng lượng ma pháp, chỉ là do bất đồng về cách gọi mà thôi, có thể nói năng lực của Phượng Quân và tiên lực của chủ nhân không giống nhau. Linh lực tồn tại ở trong cơ thể, lưu chuyển như máu, có thể tăng cường năng lực thân thể, cho nên chuyện ăn thịt uống máu người này rất có thể xảy ra, đương nhiên những chuyện như vậy là tối kỵ của toàn bộ đại lục Thiên Vực, một khi phát hiện sẽ bị tru sát.... Theo truyền thuyết, cũng chỉ có ma quỷ mới có thể hung tàn như thế.” Hùng cực cứng an ủi Đoan Mộc Ngưng, nó đương nhiên biết tiểu chủ nhân lá gan lớn tuyệt đối không sợ.

“Nhưng hiện tại đang có một Yêu tinh tộc....” Đoan Mộc Ngưng rầu rĩ lắm bầm: “Nếu không nhanh chóng giải quyết, sợ là cả đại lục này sẽ rối loạn.”

“Àn.”

Một người một Trí Não vừa nói chuyện với nhau vừa mò mẫm đến một tòa thạch thất thì ngừng lại, Đoan Mộc Ngưng linh hoạt leo lên nắp trên một thân cây, nhìn chằm chằm vào thủ vệ đang canh giữ thạch thất.

Nhân số không nhiều lắm, chỉ có hai người, nhưng nhìn trang phục bọn họ đang mặc có thể thấy bọn họ không phải là người, hẳn là yêu tinh.

Hừ, nguyên cả một thạch thất nhốt cả đám tộc trưởng có linh lực cường đại, chỉ phái có hai người trấn giữ, Yêu tinh tộc là quá mức tin tưởng vào năng lực của hai kẻ này hay là do tất cả tộc trưởng đều đã bị hạ được?

Đoan Mộc Ngưng trong lòng đoán nguyên nhân là cái cuối cùng, bởi vì hai kẻ thủ vệ kia nhìn qua không có lấy một điểm chuyên nghiệp, đông oai tây oai, ngẫu nhiên ngáp mấy cái liền.

Nếu như vậy, tự y có thể dễ dàng đối phó rồi.

“Tiểu chủ nhân, con yêu tinh kia trở lại phòng rồi, đã sẵn sàng.” Ngay lúc Đoan Mộc Ngưng đang tính toán, Hùng cực cứng nhìn thấy hình ảnh gà con truyền về, nhắc nhở Đoan Mộc Ngưng.

Đoan Mộc Ngưng tập trung lại, đôi mắt đen trong như nước hơi nheo lại.

Oanh –

Đột nhiên, một trận nổ mạnh kịch liệt từ trong một tòa đại lâu ở xa truyền đến, nháy mắt, Hổ tộc im lặng trở nên ồn ào.

Cơ hội tới !

Đoan Mộc Ngưng rung mình một cái, thừa dịp hai gã thủ vệ yêu tinh kia bối rối vì trận nổ, bóng dáng nhỏ nhỏ ngồi xổm trên cây đột nhiên nhảy mất biến mất.

Tuy khu động tiên lực để chạy, tốc độ không nhanh như Thiên Phượng – thuần huyết thống phượng hoàng, nhưng Đoan Mộc Ngưng cũng không kém, chỉ cần dùng nửa giây đã xuất hiện ngay phía sau thủ vệ.

Giơ dao hung hăng đập xuống gáy tên yêu tinh, gã còn lại chưa kịp phản ứng đã bị Đoan Mộc Ngưng tiếp tục đập thêm phát – ngắt tại chỗ.

Một yêu tinh khác phát hiện đồng bọn bị đánh ngắt, rất nhanh liền phản ứng lại, hướng Đoan Mộc Ngưng mà công kích.

Năng lực chiến đấu hiệu suất của Yêu tinh tộc cho dù mạnh tới cỡ nào, thì hiện tại bị đột ngột đánh lén như thế, khó tránh khỏi có một chút bối rối, Đoan Mộc Ngưng chính là dựa vào điểm này mà tiến.

Công kích của gã yêu tinh kia vừa tới, bóng dáng nhảy mất đã hóa thành một tàn ảnh, công kích trật, nhóc con lại xuất hiện ngay phía trên gã.

Giơ chân đập xuống, một kích này nhảy mất đã đem gã yêu tinh đập bẹp dí, mà ở phía xa không ngừng vang lên từng trận nổ, hiển nhiên gà con điện giật cũng đang không ngừng cố gắng.

Hơn nữa còn có Trí Não có thể nhìn thấy toàn bộ hình ảnh gà con truyền về, Đoan Mộc Ngưng cũng không lo Mộ Niệm Hư sẽ bị Yêu tinh tộc làm gì đó, quan trọng trước mắt chính là cứu toàn bộ tộc trưởng, chỉ cần đám tộc trưởng này thoát ra, bầy yêu tinh kia sẽ không còn đáng sợ nữa.

Đoan Mộc Ngưng sờ soạng lên người thủ vệ, rất nhanh liền tìm thấy một cái chìa khóa, đang lúc y định tìm cái ổ, thì lại phát hiện cửa tự nhiên lại không có ổ khóa.

“Nếu cửa không có ổ khóa, như vậy chắc chắn là dùng cơ quan mật để đóng....” Đoan Mộc Ngưng than thở, áp lỗ tai lên tường, sau đó đưa tay nhẹ nhàng gõ gõ.

Gõ gõ vài cái, nhóc con liền biết cơ quan đang nằm ở chỗ nào, ngay lúc tìm thấy một cục đất nhô lên to bằng đầu gối người lớn, tay nhỏ bé trực tiếp ấn một cái liền nghe thấy tiếng trượt rất khẽ, cửa đá chậm rãi mở ra.

Cơ quan cam bẫy trên đại lục Thiên Vực này đều rất thô sơ, nhưng đối với người chưa được ‘tiến hóa’ lắm mà nói, có thể coi là nguy hiểm, thạch thất này rõ ràng đã được chuyên gia thiết kế, hơn nữa người này đối với cơ quan mật cũng rất am hiểu, bất quá, thạch thất này đối với Đoan Mộc Ngưng mà nói chỉ là một món đồ chơi trẻ con.

Nhóc con chà chà tay, hai mắt sáng lấp lánh bước vào.

Vào trong thạch thất, Đoan Mộc Ngưng liền nhìn thấy một hành lang thật dài, nếu là bình thường, nhóc con nhất định sẽ hưng trí bừng bừng từng bước đi dò thám cam bẫy, sau đó phá giải, bất quá hôm nay tình huống lại không cho phép.

“Ai.... Thật là đáng tiếc, bất quá không còn cách nào.” Xuất ra đạn đạn cầu, Đoan Mộc Ngưng tiếc hận lắc đầu, vung tay ném đạn đạn cầu tới trước.

Hi lý rầm –

Hư hư hư –

Một trận âm thanh cơ quan cam bẫy phát động, dao bén tên nhọn, đao quang kiếm ảnh đều lộ diện đầy đủ trên hành lang khiến cho người ta hoa cả mắt.

Tiếp được đạn đạn cầu bắn trở về, Đoan Mộc Ngưng chậm rãi bước dọc theo đường biên, cơ quan mật ở đại lục này có đặc điểm, là chỉ phát động có một lần, một khi đã khởi động, như vậy sẽ không khởi động lại lần nữa.

Cũng bởi vì vậy mà lúc trước Đoan Mộc Ngưng bên trong Thiên Ki Các mới có thể phá giải toàn bộ cơ quan hừng thú đến vậy.

Cơ quan cạm bẫy đã phá xong, Đoan Mộc Ngưng tiếp tục đi, rất nhanh đã đến trước một gian phòng bên trong thạch thất, nguyên lai chìa khóa trên người thủ vệ kia là dùng để mở phòng này.

Lấy chìa khóa ra, Đoan Mộc Ngưng kiễng chân, tra chìa vào lỗ, xoay, ‘rắc’ một cái, cửa mở ra.

Nhóc con nhẹ đẩy cửa ra, từ ngoài cửa nhìn vào liền thấy một đám người nhốt bên trong sắc mặt tái nhợt, những tộc trưởng khác y không biết, nhưng Huyền Nguyệt Trùng thì Đoan Mộc Ngưng biết, vừa thấy hần, nhóc con lập tức nhảy vào.

“Hồ Ly ca ca!!”

Tựa vào tường, Huyền Nguyệt Trùng cố hết sức khởi động thân mình nhìn Đoan Mộc Ngưng, trên mặt lộ ra tia kinh ngạc.

“Tiểu Ngưng.... Người sao lại đến đây?”

“Ta đương nhiên là tới cứu các người.” Nhóc con đương nhiên nói, hoàn toàn không nghĩ tới mình hiện tại chỉ là một đứa nhỏ năm tuổi, thật sự là không thuyết phục nổi người ta tin mà.

Đương nhiên cái ý nghĩ “lời nói kia không có sức thuyết phục” là của những tộc trưởng kia, không phải của Huyền Nguyệt Trùng.

“Ha ha ha.... Cứu chúng ta, chỉ bằng nhóc con người sao?” Một tộc trưởng không biết ở tộc nào trực tiếp xem thường Đoan Mộc Ngưng.

“Chỉ bằng ta!” Đoan Mộc Ngưng là người không chịu thua, bị người ta xem thường trong lòng đương nhiên khó chịu, bất quá y là một đứa nhỏ thiện lương, không thèm chấp nhặt tộc trưởng kia.

“Tiểu công tử, không phải chúng ta xem thường người, chúng ta hiện tại toàn thân vô lực, hơn nữa linh lực lại bị phong ấn, thật sự là hữu tâm vô lực a.” Một vị tộc trưởng khác nhẹ nhàng lắc đầu.

“Yên tâm yên tâm, ta đã sớm chuẩn bị rồi, tuy rằng không biết có được không!” Nhóc con lấy bình dược tề của Lục Lâm Phi cho y ra khỏi túi áo: “Hồ Ly ca ca, người ngồi thử trước đi, xem có hiệu quả không.”

Mở bình dược ra, Đoan Mộc Ngưng đem chai dược tề để sát vào mũi Huyền Nguyệt Trùng.

Huyền Nguyệt Trùng biết năng lực của Đoan Mộc Ngưng, đương nhiên sẽ không hoài nghi y, khẽ ngửi mùi dược tề.

Một cỗ mùi vị cay xè xộc thẳng vào mũi, Huyền Nguyệt Trùng nhú mày, xoay mặt che tay hắt xì liên tục mấy cái.

“Ồ ồ, người không sao chứ?”

“Nhóc con, đó là gì vậy?”

Đối với nghi vấn của các tộc trưởng khác, Đoan Mộc Ngưng không có tâm tư giải đáp thắc mắc cho bọn họ, hiện tại nhóc con chỉ lo thuốc này rốt cuộc có thể dùng được hay không thôi.

“Ồ ồ ca ca, thế nào?”

“Mùi tuy không được tốt cho lắm, nhưng ta hình như cảm thấy thoải mái hơn....” Nắm tay, khoe miệng Huyền Nguyệt Trùng gợi lên tia cười yếu ớt: “Linh lực cũng rất nhanh bắt đầu khôi phục....”

Huyền Nguyệt Trùng nói như vậy, Đoan Mộc Ngưng liền mỉm cười, ngay cả những tộc trưởng khác cũng khó nén hưng phấn.

Ngay lúc nhóc con vui vẻ vì giải dược có hiệu quả, nút tai lại truyền đến tiếng của Hùng cực cương.

“Tiểu chủ nhân, gà con điện giật bị tên yêu tinh kia đánh bay ra ngoài cửa sổ rồi, tình huống không ổn!!”

132. Chương 130: Gặp Lại Lôi Khiêm Chi

Nghe Hùng cục cưng nói, Đoan Mộc Ngưng đem được giao cho một tộc trưởng khác để bọn họ tự giải độc trên người.

“Hồ Ly ca ca, tuy ta biết ngươi cần thời gian khôi phục, nhưng thời gian lại không cho phép.” Đoan Mộc Ngưng trên mặt đầy vẻ lo lắng.

Thấy nhóc con gặp chuyện luôn bình tĩnh hiện tại lại lo lắng như thế, Huyền Nguyệt Trừng biết đã xảy ra chuyện.

“Có phải đã phát sinh ra chuyện gì hay không?” Kỳ thực khí lực của Huyền Nguyệt Trừng đã khôi phục không ít.

“Tiểu Niệm Niệm bị một tên yêu tinh rất lợi hại bắt vào trong một gian phòng, ta để cho gà con bảo hộ Tiểu Niệm Niệm, Hùng cục cưng vừa nãy nói gà con đã bị yêu tinh kia đá ra ngoài cửa sổ rồi!”

“Đi.” Nghe Mộ Niệm Hựu gặp nguy hiểm, Huyền Nguyệt Trừng lập tức khôi phục lại phần khí lực cuối cùng, kéo Đoan Mộc Ngưng đi ra ngoài.

“Khoan đã!” Nhóc con đột nhiên nhớ tới gì đó, liền xuất ra một mảnh vải giao cho một tộc trưởng không biết ở tộc nào: “Đây là bản đồ, các ngươi tự tìm hiểu đi, điểm đen là nơi chúng ta đang đứng.”

Nói xong, Đoan Mộc Ngưng cùng Huyền Nguyệt Trừng lập tức rời đi.

.....

Một chiêu ‘bạo phát’ của gà con điện giật, căn phòng nguyên bản xa hoa hiện tại đã cháy đen thui.

Ác dấu với gà con một trận, trên người Yêu Linh cũng có vài dấu vết bị điện giật, nhìn con gà bị mình ném ra khỏi cửa sổ, khóe miệng gợi lên chút cười lạnh, chậm rãi quay đầu nhìn đứa nhỏ bị hạ được toàn thân rã rời nằm trên giường.

“Hừ, thật sự không thể tưởng tượng được, ngươi cư nhiên lại có thứ kỳ quái cường đại bảo hộ.” Chậm rãi tới gần, Yêu Linh chống tay lên thất lưng: “Ta nghĩ ngươi chắc là không còn con nào dự phòng nữa chứ?”

“Đừng.... Đừng tới đây....” Muốn tránh đi, nhưng Mộ Niệm Hựu cảm thấy mình cho dù có dùng bao nhiêu sức cũng không thể di động thân người.

“Càng nhìn ngươi, lại càng làm cho ta tâm động không thôi, đặc biệt là đôi mắt đen như bầu trời đêm xinh đẹp của ngươi, thật là mê người....” Yêu Linh liếm liếm môi, y vung tay lên, lòng bàn tay liền nổi lên một tia hồng quang u tối: “Ngươi vừa nãy đã dùng cái thứ kia cản trở ta, như vậy ta sẽ để ngươi nếm thử một chút bí được của Yêu tộc, để xem tư vị này mất hồn như thế nào.”

“Không....” Vô luận Mộ Niệm Hựu cự tuyệt đến đâu, nhưng tên yêu tinh kia vung tay một cái, hồng quang như có ý thức, chảy vào trong mũi Mộ Niệm Hựu.

Hồng quang vừa mới nhập thể, một cỗ cảm giác khác thường bên trong lập tức nổi lên, Mộ Niệm Hựu cảm thấy cả người nóng rực.

Mộ Niệm Hựu không biết đây là cảm giác gì, nhưng y tuyệt không thích.

“Trừng.... Ngô....” Cúi đầu khẽ rên rỉ, Mộ Niệm Hựu muốn thoát khỏi cái cảm giác nóng cháy xa lạ kia ngay lập tức.

“Trừng? Trừng là ai?” Ở trong này không cho ngươi gọi tên kẻ khác, ta bắt ngươi ở dưới thân ta điên cuồng gọi tên của ta!!”

Ngay lúc Yêu Linh vồ tới Mộ Niệm Hựu, mấy bóng trắng nháy mắt vụt tới, một trận công kích nồng đậm sát ý hướng thẳng vào Yêu Linh.

Tuy hiện tại toàn bộ ý thức của Yêu Linh đều một lòng ở trên người Mộ Niệm Hựu, nhưng chưa từng buông cảnh giác, nháy mắt đã cảm nhận được sát ý.

Yêu Linh nhanh nhẹn tránh né, nhưng trường ảnh mang theo sát ý kia chưa hề dừng lại, rất nhanh cuốn Mộ Niệm Hựu nằm trên giường, tha về phía cửa sổ.

Yêu Linh thấy thế, đột ngột nhào tới, ý đồ đoạt lại Mộ Niệm Hựu, nhưng đã chậm một bước, bởi vì người toàn thân hư nhược kia hiện tại đã rơi vào một cái ôm ấp ấm áp.

Cái ôm kia Mộ Niệm Hựu cực kỳ quen thuộc, đứa nhỏ vô lực chậm rãi mở mắt ra, chống lại đôi mắt ôn nhu kia.

“Trùng..... Trùng.....”

“Thực xin lỗi, để người phải sợ hãi.” Cúi đầu hôn nhẹ lên trán Mộ Niệm Hựu, Huyền Nguyệt Trùng dịu dàng nỉ non.

“Ta không trách Trùng....”

“Hừ, thật sự không tưởng tượng được người cư nhiên có thể giải được được, sau đó lại đến đây, Hồ đế Huyền Nguyệt Trùng, thật đúng là không đơn giản!!” Yêu Linh lạnh lùng nhìn nam nhân tuổi trẻ ôm Mộ Niệm Hựu.

“Người sẽ chết, sẽ chết rất thảm.” Lúc đôi tử mẫu ôn nhu nhìn lên người Yêu Linh, Huyền Nguyệt Trùng đã bắn ra sát khí dày đặc.

Sinh tử quyết đấu, hết sức căng thẳng.

Đoan Mộc Ngưng đứng ở góc phòng nhìn thấy Huyền Nguyệt Trùng đã cứu được Mộ Niệm Hựu, tâm dần thả lỏng, nhẹ thở hắt ra một hơi, sau đó xoay người rời đi.

Có Hồ Ly ca ca ở đây, Tiểu Niệm Niệm sẽ không sao, nên tìm Vô Uyên thôi...

Vô Uyên, ta đến đây, người chờ ta nga.

Đoan Mộc Ngưng thu hồi lại gà con điện giật, nhét vào túi áo, trèo tường rời đi.

Chỉ cần bắt một tên Yêu tộc ép hỏi một chút, liền có thể biết Vô Uyên đang bị nhốt ở đâu.

Chỉ là, tại sao Yêu tộc lại đem Vô Uyên đi nhốt ở nơi khác? Hay là.... Chờ chờ, tộc trưởng.... tộc trưởng, đúng rồi trong đám tộc trưởng kia trừ bỏ không thấy Vô Uyên, tên tộc trưởng Hồ tộc kia cũng không thấy.

Nếu Yêu tộc xâm chiếm Hồ tộc, vậy Hồ Vương kia nhất định cũng sẽ bị nhốt.

Chết tiệt, y sao lại không nghĩ đến chuyện này.

Nghĩ, thân mình nhỏ nhỏ của Đoan Mộc Ngưng chuyển qua một hướng khác, đi đến Hồ Vương điện của Phó Cuồng Dã.

Ngay lúc Đoan Mộc Ngưng chuẩn bị nhảy vào sân điện, một bóng người lóe ra trong đêm.

Đoan Mộc Ngưng còn chưa kịp phản ứng lại, người nọ đã ôm y vào trong ngực, một cái áo choàng mang theo hơi thở ấm áp trùm lên đầu y.

Đoan Mộc Ngưng nguyên bản còn muốn giãy dụa thoát ra, lại bị một tiếng bước chân tới gần sợ đến mức cứng người.

“Lôi tộc trưởng, ngài sao lại xuất hiện ở chỗ này? Chủ nhân nghe nói ngài bị thương thật là lo lắng.” Người tới có một thanh âm rất kỳ lạ, sâu sâu vang vang làm cho người ta có cảm giác giống như là quỷ đang nói chuyện.

“Chỉ là bị thương nhẹ mà thôi, không sao.”

Nghe hai người nói chuyện, Đoan Mộc Ngưng dị thường kinh ngạc, bởi vì y như thế nào cũng không nghĩ tới người cứu y là Lôi Khiêm Chi, là tộc trưởng Lôi tộc Lôi Khiêm Chi bị y và Tiểu Lăng Lăng đâm trọng thương.

“Không sao là tốt rồi, vậy tiểu nhân cáo lui trước.” Người nọ sâu kín nói xong, không chờ Lôi Khiêm Chi đáp lại lập tức rời đi, tiếng bước chân vẫn rất kỳ quái.

Qua một hồi lâu, Đoan Mộc Ngưng nép ở trong lòng Lôi Khiêm Chi xác nhận không còn ai nữa, mới lo lo cái đầu ra, ngẩng đầu chống lại đôi mắt lạnh nhạt của Lôi Khiêm Chi đang cúi đầu nhìn mình.

“Người vì sao phải giúp ta?” Nếu không phải có Lôi Khiêm Chi xuất hiện, y rất có khả năng sẽ phải đối mặt với nam nhân quỷ dị nói chuyện sâu kín kia.

Trong ấn tượng của y, Lôi Khiêm Chi vẫn là một người xấu, y bắt bọn họ, còn nhốt Địa Tinh tộc, hơn nữa không biết đối với Tiểu Lăng Lăng làm cái gì, hại Tiểu Lăng Lăng hiện tại cũng không biết thế nào.

Nhưng kẻ xấu xa này cư nhiên lại giúp y? Chẳng lẽ mặt trời đã bắt đầu mọc đằng tây rồi sao?

“Bởi vì hần, ta muốn người nói cho ta biết, hần đang ở đâu?” Lôi Khiêm Chi không còn giữ vẻ mặt lười nhác nhơ nhỡ nữa, hiện tại có hơn vài phần đậm mạc, không giống với lúc trước.

“Hần.... Người nói Tiểu Lăng Lăng sao?” Nói xong, nhóc con lập tức ngưng trọng lên, đôi mắt trong veo như nước lóe ra một tia đề phòng: “Người tìm Tiểu Lăng Lăng làm cái gì? Chẳng lẽ còn muốn thương tổn hần nữa sao?”

“Ta không muốn làm tổn thương hần.” Lôi Khiêm Chi nhẹ nhàng lắc đầu. “Ta chỉ muốn gặp hần, vì ta có một vấn đề muốn hỏi, có thể nói cho ta biết, hần ở đâu không?”

Nhìn Lôi Khiêm Chi, Đoan Mộc Ngưng cảm thấy lời nói của người trước mắt này có thể tin, một lát sau, nhóc con dường như đã quyết.

“Nói cho người biết Tiểu Lăng Lăng đang ở đâu cũng được, bắt quá người phải nói cho ta biết, Vô Uyên đang ở đâu.” Tuy lúc này nghĩ Vô Uyên đã bị Hồ Vương mang đi, bắt quá Lôi Khiêm Chi hình như rất quen thuộc nơi này, đương nhiên là phải dùng vật đổi vật rồi.

Nhóc con bắt đầu tính toán không ngừng.

“Phong Vô Uyên bị Hồ Vương mang đi, nhốt ở Thần điện.”

“Cám ơn, Tiểu Lăng Lăng đang ở Phượng tộc, tuy ta không hiểu, bắt quá ta cảm thấy, người sẽ không thương tổn Tiểu Lăng Lăng.” Đoan Mộc Ngưng khẽ lê lê thân mình, từ trong lòng Lôi Khiêm Chi nhảy xuống. “Tuy ta không biết Tiểu Lăng Lăng vì sao tức giận, nhưng nội tâm của Tiểu Lăng Lăng rất yếu ớt, chịu không nổi kẻ khác đùa giỡn, như vậy đi, ta đi đây!”

Nhìn nhóc con rời đi, khóe miệng Lôi Khiêm Chi gợi lên tia cười thản nhiên.

“Nhóc con, người phải trở về đó...”

133. Chương 131: Ma

Mấy đạo bóng đen nhảy qua khỏi tường gỗ cao cao, thủ vệ trông coi chưa phát ra được một tiếng nào đã bị cắt cuống họng ngã xuống đất chết tươi.

“Bầu không khí ở đây không ổn, trừ bỏ Yêu tộc, hình như còn ẩn dấu gì đó.” Tuyệt Trần mặc một thân khinh giáp nắm đoản kiếm trong tay, mắt hiện lên một chút lãnh liệt: “Khí tức thực tà ác...”

“Ta cũng có cảm giác như vậy, khó trách Tiểu Các chủ truyền tin gọi chúng ta đến giúp.” Mộc Thương Lăng xinh đẹp mặc một thân hắc y, mái tóc màu lam cột lại thành một túm toát ra một chút thản nhiên lạnh lùng còn có chút lo lắng.

“Bên kia hình như có động tĩnh!” Cùng đến với Tuyệt Trần và Mộc Thương Lăng còn có Sở Nhan Tịch, lỗ tai hần dán lên mặt đất: “Hình như có một đám người đang đánh nhau...”

“Chúng ta qua nhìn xem, có lẽ Tiểu Các chủ đang ở đó.”

“Ân!!”

Mấy người hỏa tặc chạy theo hướng Sở Nhan Tịch chỉ, đã thấy một đám Yêu tộc vây quanh đám tộc trưởng cùng gia quyến.

“Phụ thân, Trầm Hương!”

.....

Đoan Mộc Ngưng dựa vào bóng tối, dễ dàng tiến nhập vào ‘Thần điện’ tràn ngập khí tức quỷ dị.

Nơi này cũng không có thủ vệ, nhưng Đoan Mộc Ngưng không dám làm liều như trước, cảm nhận được áp lực, nhóc con tinh tế quan sát có cơ quan cạm bẫy nào không.

Không có thủ vệ, cũng không có cơ quan....

Đôi mắt đen lóe ra một tia sáng, Đoan Mộc Ngưng quyết định tiến vào trong Thần điện.

Dù sao binh tới tướng chặn, nước đến đất chặn thôi, hơn nữa Vô Uyên còn đang ở bên trong chờ y tới cứu.

Vô thanh vô tức khẽ đẩy cửa ra một chút xíu, xác định không có gì khác thường, Đoan Mộc Ngưng mới lớn mật đẩy ra hết, nào biết mới vừa bước vào, hình ảnh đập vào mắt y tác động mạnh đến nỗi xém chút làm y thét lên.

“Vô Uyên....” Nhóc con khinh hô ra tiếng, thẳng tắp hướng về phía Vô Uyên chạy tới.

Sàn sạt –

Thanh âm rất nhỏ vang lên trong Thần điện yên tĩnh, khiến Đoan Mộc Ngưng dừng lại cước bộ, tinh tế đánh giá bốn phía.

Không biết từ khi nào, trong Thần điện cư nhiên lại xuất hiện một đồng dây leo lớn từ trong bóng tối chui ra, những dây leo này rất giống loại dây đang leo trên người Vô Uyên.

Đoan Mộc Ngưng nhìn dây leo mọc nhanh chần ngay trước mặt Phong Vô Uyên, giống như muốn ngăn cản y tiến tới.

Đôi mắt lóe ra tinh quang sáng rọi, Đoan Mộc Ngưng chạy như tên bắn, nhưng y càng tiếp cận Vô Uyên, đám dây leo càng trở nên hung mãnh.

Mắt thấy sẽ bị đám dây leo dài này cuốn lấy, mũi chân Đoan Mộc Ngưng nhẹ điểm, ngưng tụ tiên lực, sau lưng y liền xuất hiện một đôi cánh phượng hoàng, bay về phía Phong Vô Uyên.

Ngay khi tay chạm đến được bờ vai Phong Vô Uyên, Đoan Mộc Ngưng thiếu chút nữa đã rơi lệ.

Y rốt cục cũng tìm được Vô Uyên rồi....

“Vô Uyên....A—” Khẽ gọi, đứa bé nhất thời vui sướng đã quên đám dây leo kia như độc xà cực kỳ quỷ dị.

Dây leo phóng lên không trung, trên người nhóc con hiện tại đã bị ngọn dây leo tạo ra một miệng vết thương ghê người.

Nháy mắt, máu tươi phun ra, rơi xuống mặt Phong Vô Uyên.

Đau quá.... Đau quá.... Vết thương bị dây leo này cắt quá đau giống như bị lửa đốt vậy....

Cơn đau kịch liệt làm cho tay nhóc con đang ôm Vô Uyên trở nên vô lực, thân hình nho nhỏ rơi xuống, bất tỉnh.

Vô Uyên.....

Nhóc con vừa té xuống, nháy mắt, Phong Vô Uyên hôn mê bất tỉnh bị dây leo quấn quanh đột nhiên mở mắt, Hỏa chi linh trong cơ thể nhanh chóng ngưng tụ lại, đám dây trói quanh người hần lập tức cháy thành tro.

“Ngưng Nhi.” Bàn tay thon dài duỗi ra, đem đứa bé té trên đất ôm vào lòng.

Sau lưng Phong Vô Uyên mọng mọng ảo ảo xuất hiện đôi cánh chim hỏa diễm nồng đậm bay lên, dây leo vây quanh bốn phía nháy mắt đã cháy thành tro không vết tích.

Cùng lúc đó, xung quanh Thần điện vang lên một tiếng thét chói tai, giống như người bị trọng thương thốt khổ thê lương.

Đó là tiếng thét của đám dây leo quỷ dị kia!!

Hạ xuống, Phong Vô Uyên đau lòng nhìn vết thương đầy khắp người nhóc con.

“Ngưng Nhi....” Khẽ nỉ non, trong mắt lộ ra đau tích.

Hắn vô ý bị bắt, hơn nữa đám Yêu tộc kia sợ hắn cường ngạnh đào thoát, cư nhiên dùng Ma mạn đẳng phong ấn hắn, nếu không phải Ngưng Nhi bị thương, nếu không phải được máu của Ngưng Nhi phá giải phong ấn, hắn sẽ vĩnh viễn bị người khống chế.

“Vô Uyên....” Khẽ nỉ non, Đoan Mộc Ngưng vươn tay ôm lấy vai Phong Vô Uyên: “Ta sợ sau này sẽ không thấy được người.... Sợ...”

“Sẽ không, vô luận là ở đâu, ta cũng sẽ đi tìm Ngưng Nhi, bởi vì Ngưng Nhi là người ta yêu nhất.” Nhẹ hôn lên gương mặt nộn nộn của đứa bé.

“Vô Uyên chúng ta đi nhanh đi, Ngưng Nhi không thích nơi này...”

Từ lúc tới Thần điện, Đoan Mộc Ngưng liền cảm nhận được một cỗ hàn khí rất lạ, làm cho các tế bào thần kinh y đều lên tiếng cảnh báo, biểu thị nguy hiểm.

“Ân.”

Đoan Mộc Ngưng có cảm giác, Phong Vô Uyên đương nhiên cũng cảm thấy, hắn tuy không sợ, nhưng hắn lại để ý đến vết thương trên người nhóc con.

Da thịt trắng nõn nộn nộn của nhóc con không thích hợp để lưu lại vết thương.

Ngay lúc Phong Vô Uyên ôm Đoan Mộc Ngưng chuẩn bị rời đi, hai đạo bóng đen xuất hiện, chặn đường bọn họ.

“Còn muốn chạy.... Không dễ dàng như vậy.” Người tới mặt một thân áo choàng màu đen, mũ to che hết cả khuôn mặt hắn.

Nhưng qua giọng nói của người nọ, Phong Vô Uyên đã nhận ra được thân phận của đối phương.

“Hổ Vương, người giả ý triệu tập các tộc trưởng bộ tộc như ta, chẳng lẽ chính là muốn diệt trừ chúng ta?” Phong Vô Uyên hơi híp mắt, hỏa diễm trên người càng lúc càng nóng hơn.

Tuy biết Hổ vương này sớm đã tâm hoài bất quỷ, nhưng hắn không ngờ Hổ vương cư nhiên muốn một lần diệt trừ toàn bộ tộc trưởng.

“Ha ha ha ha....” Phó Dã Cuồng ngửa mặt lên trời cười to: “Diệt trừ những tên vương tay vương ta chỉ là việc thứ nhất, người có biết tại sao ta đem người phong ấn tại Thần điện hay không?”

Không chờ Phong Vô Uyên trả lời, nhóc con bị thương được ôm Phong Vô Uyên ôm trong ngực đã nhảy dựng lên.

“Người này cái đồ **, đồ sâu chết bầm, Vô Uyên là của ta!!” Nhóc con xù lông

Dám dành Vô Uyên với y, lần này nhất định phải tính sổ cho rõ ràng!

“Ngưng Nhi, đừng kích động.” Đối với vết thương trên người Đoan Mộc Ngưng, Phong Vô Uyên thật sự lo lắng.

Nghe Phong Vô Uyên nói, nhóc con xù lông mới thu lại tâm tình, bất quá vẻ mặt vẫn còn đề phòng như trước, rõ ràng mỗi lần phải đối diện với Hổ vương, y cực kỳ không vui.

Đoan Mộc Ngưng không thích Hổ Vương Phó Dã Cuồng, Phó Dã Cuồng rõ ràng cũng phi thường ghét Đoan Mộc Ngưng không kém.

“Hừ, Phượng hoàng con.... Thật không thể tưởng tượng được đứa nhỏ tóc đen mắt đen cư nhiên còn có thêm một đứa, xem ra tên Yêu Linh kia đã nhận sai người.”

Lời nói lạnh lùng của Phó Dã Cường vừa phun ra, người mặc áo choàng cũng màu đen đứng đằng sau hắn chưa từng nói chuyện bóng dáng đột nhiên chột lóe, biến mất.

Oanh –

Đất đá trên mặt đất thần điện nổ tung lên, Phong Vô Uyên sớm đã ôm Đoan Mộc Ngưng tránh cú công kích mãnh liệt này rồi.

“Nguy hiểm thật nguy hiểm thật.” Có Phong Vô Uyên ở bên cạnh, Đoan Mộc Ngưng đã sớm khôi phục lại tính cách nghịch ngợm thường ngày, cho dù vết thương trên người thật sự là rất đau.

Kẻ thần bí kia tốc độ cực nhanh, chỉ bằng một quyền, cư nhiên có thể đánh nát mặt đất, đủ để thấy lực phá hoại của hắn lớn đến cỡ nào.

Mà để cho Đoan Mộc Ngưng và Phong Vô Uyên kinh ngạc nhất chính là lúc tay người nọ đánh xuống đất, cư nhiên khô héo đến đen thui, có vẻ quỷ dị, lại làm cho người ta không khỏi cảm thấy mao cốt từng nhiên, chuẩn xác mà nói, tay người này giống như bị hỏa thiêu.

“Vô Uyên..... Đó là.....”

“Ma tộc, người nọ là ma tộc.” Nhìn cánh tay đã cháy đen, Phong Vô Uyên thần nhiên mở miệng giải đáp cho thiên hạ trong lòng: “Ta tuy chưa từng gặp Ma tộc chân chính, nhưng cha ta thích sưu tầm văn hiến của các tộc, trên văn hiến từng ghi lại chuyện có liên quan đến Ma tộc.”

“A.... Như vậy.... Mọi người trong Ma tộc cũng đen thui giống như bị hỏa thiêu vậy sao.... Người than củi hả?” Cái miệng nhỏ nhắn của nhóc con biến thành hình chữ ‘o’.

Này cũng quá phóng đại đi, y cảm thấy, Ma tộc không phải là cái dạng này.

“Không, Ma tộc biến thành như thế, đó là vì hắn đã phải chịu qua lễ ánh sáng rửa tội của Thần tộc.” Thần tộc, là khắc tinh của Ma tộc.

“Chắc chắn, thật không hổ là bộ tộc cổ xưa của đại lục Thiên Vực, chuyện của Ma tộc lại có thể kể lại như thế.” Ma tộc kia rất cực cũng mở miệng nói chuyện, thanh âm khàn khàn lại chói tai: “Bất quá hiện tại Thần tộc vẫn còn đang say ngủ, các ngươi cho rằng ai có thể cản được ta?”

134. Chương 132: Cuốn Đi

Không còn Thần thánh quang của Thần tộc, Ma tộc hung tàn hiếu sát đã trở thành tộc bất khả chiến bại, linh thuật sư bình thường căn bản không thể đấu lại.

Bởi vì bóng tối luôn nuốt chửng hết tất cả mọi thứ trên đường đi của chúng.

Đoan Mộc Ngưng nhìn tên Ma tộc cuồng vọng kia, đôi mắt đen nhẹ nhàng mị mị, cái tay nhỏ lực sờ mó phía trước Phong Vô Uyên, đột nhiên chạm tới khẩu súng.

Khẩu súng này lúc trước y đã trao cho Phong Vô Uyên, Đoan Mộc Ngưng không thích giết chóc, nếu có thể không cần phải thương tổn người khác, vậy y sẽ không đi thương tổn người.

Chẳng qua hiện tại, kẻ đang đứng trước mặt không phải là ‘người’, hắn là ma.

“Người nói chỉ có Thần thánh quang của Thần tộc mới có thể làm cho Ma tộc e ngại, vậy không biết khẩu súng dung hợp tiên pháp của ta có thể đánh tàn phế người hay không?” Nhóc con cười lạnh, giãy khỏi cái ôm của Phong Vô Uyên.

“Tiên pháp? Là cái gì?” Ma tộc đại lục Thiên Vực đương nhiên không biết tiên pháp là cái gì.

“Ta chưa bao giờ nghĩ tất cả ma quỷ đều tàn nhẫn hiếu sát, nhưng mà.... Khi nhìn thấy ngươi, ta lập tức khẳng định ngươi chính là cái loại ma quỷ đó, một khi đã vậy, ta cũng không tiếc cho ngươi xem một chút kỹ xảo bắn súng của ta!”

Đoan Mộc Ngưng sau khi tiếp nhận khẩu súng từ tay phụ thân Đoan Mộc Thanh Tôn, y chưa bao giờ thử nổ súng, đương nhiên, kỹ xảo bắn súng của y là do Đoan Mộc Thanh Tôn chỉ dạy, nhưng chưa bao giờ thực sự tham chiến, năng lực của Đoan Mộc Ngưng tuy không tồi, nhưng phụ thân Thiên Phượng của y vẫn rất lo lắng, cho nên trước giờ vẫn chưa hề sử dụng khẩu súng tiên pháp này.

Tiên pháp có năng lực xua đuổi tà ác rất mạnh, ma quỷ một khi đã sinh ra ác tâm, gặp phải tiên pháp đều giống như gặp phải Thần thánh quang.

Vì thế, đối mặt với Ma tộc hung tàn này, Đoan Mộc Ngưng mới không có lấy một tia sợ hãi.

“Hừ, khẩu xuất cuồng ngôn (nói bậy nói bạ), xem ta xé nát thân thể nhỏ nhắn của ngươi như thế nào đi!!” Ma tộc rõ ràng đã bị lời nói của Đoan Mộc Ngưng chọc giận, cánh tay cháy đen giơ lên, một cỗ khí làm cho người ta dựng tóc gáy ngưng tụ ngay trên tay, nháy mắt đã vọt tới Đoan Mộc Ngưng.

Phong Vô Uyên ôm Đoan Mộc Ngưng nhìn thấy công kích của Ma tộc lập tức ngưng tụ Hỏa chi linh, hồng quang loá mắt toát ra, tạo thành một thanh hỏa kiếm.

Khóe miệng Đoan Mộc Ngưng gợi lên tia cười kia, tay cầm súng, nhắm thẳng vào gã Ma tộc mà bóp cò.

Ba –

Một tiếng súng vang lên, chỉ thấy thể tới rào rạt của Ma tộc nháy mắt đã bị đường đạn bắn bay ra ngoài.

“A—” Tiếng kêu thê lương của Ma tộc nháy mắt vang lên, ôm bả vai bị thương lăn lộn trên mặt đất, thống khổ không chịu nổi.

Ngoặt tay chĩa nòng súng lên trời, Đoan Mộc Ngưng thổi khói thuốc súng vẫn còn bốc ra khỏi nòng, mày khê nhúu. (Oa~ suât a~)

“Thế nào, mùi vị của Tiên pháp có phải rất giống với Thần thánh quan không?” Phượng hoàng tuy không thích giết chóc, nhưng là thần thú chính khí, đối mặt với tà ác vẫn không hề nường tay, hưởng chi y chỉ có một nửa huyết mạch phượng hoàng.

“Ngươi phải chết, phải chết!!” Bả vai bị thương khiến hần điên tiết, trên người không ngừng toát ra hắc khí.

Phong Vô Uyên cảm nhận sát ý trên người Ma tộc tăng mạnh, cầm kiếm đặt trước ngực, đem nhóc con bảo hộ sau người.

Đột nhiên, nhìn thấy Phong Vô Uyên bảo hộ cho Đoan Mộc Ngưng, Hồ vương nguyên bản không hề có động tĩnh gì cứ nhiên chậm rãi tiến đến trước, kéo mũ trùm của áo choàng xuống.

“Đối thủ của ngươi là ta.” Ánh sáng màu cam bắt đầu toát ra khỏi người Phó Dã Cuồng, đủ để thấy gã đã quyết định mặt đối mặt với Phong Vô Uyên.

Ở đại lục Thiên Vực, tam đại tộc tộc trưởng rất ít khi tự thân động thủ, cho dù là vậy, với lực lượng cường đại mà bọn họ có cũng đã khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi rồi.

Phong Vô Uyên thản nhiên nhìn Phó Dã Cuồng không nói gì, đối với sự khiêu khích của Phó Dã Cuồng hần cũng không để ở trong lòng, duy nhất có thể tác động đến hần cũng chỉ có đứa nhỏ đang bảo hộ ở sau người.

“Vô Uyên...” Nhóc con vô luận đang ở nơi nào đi nữa, cũng chưa từng tỏ ra sợ hãi, nhẹ nhàng gọi, liền dính tới sau lưng Phong Vô Uyên.

“Làm sao vậy?”

“Nếu người ta khiêu khích ngươi, ngươi nên chà đạp nhuệ khí của gã một chút đi, bằng không đại thúc kia sẽ tưởng Vô Uyên ngươi rất dễ khi dễ.” Nhóc con tiếp tục phát huy bản tính gây sự.

Y rất ít tỏ ra chán ghét một người nào đó, nhưng mỗi khi nhìn thấy Phó Dã Cuồng, Đoan Mộc Ngưng đều cảm thấy gãi đáng ghét kinh khủng, cái loại chán ghét này chính là từ đáy lòng mà sinh ra.

“Nhưng …..”

“Ta sẽ tự bảo vệ cho mình, Vô Uyên phải tin tưởng Ngưng Nhi, còn sáu viên đạn, Ngưng Nhi sẽ bắn hết vào tên Ma tộc kia!!” Xem, ngạo khí tới cỡ nào a.

“Ta tin ngươi.” Nghiêng mặt nhìn nhóc con, trong mắt Phong Vô Uyên hiện lên ý cười thần nhiên.

Chiếm được lòng tin của Phong Vô Uyên, Đoan Mộc Ngưng lộ ra ý cười óng ánh.

Chỉ cần một câu nói tin tưởng như vậy, đã khiến y cảm thấy vô hạn ấm áp.

“Thật chóng mặt, như vậy ta liền giết luôn tên nhóc ngươi!” Trong lúc Phong Vô Uyên cùng Đoan Mộc Ngưng ‘liếc mắt đưa tình’, trong lòng Phó Dã Cuồng đã bốc lên một ngọn lửa giận cực đại.

Gã không thể chiếm được, thì thằng nhóc này đừng mong thể chỗ gã.

Tật ảnh mang đầu khí nháy máy thoáng hiện, Phó Dã Cuồng mặc thiết giáp vung tay, đánh về phía Đoan Mộc Ngưng.

Một quyền mãnh liệt kia sức mạnh đủ để hủy cả một tòa thành, nhưng Phong Vô Uyên đương nhiên sẽ không để Đoan Mộc Ngưng có nửa điểm thương tổn.

Hồng mâu toát ra hàn khí lạnh như băng, bóng dáng Phong Vô Uyên lóe lên, vung hỏa kiếm trong tay chặn lại thế công kích, quyền cùng kiếm đối đầu, cam đo giao hòa tỏa sắc sáng bừng.

“Đối thủ của ngươi là ta!!” Phong Vô Uyên hai tay đặt trên thân kiếm, nhìn thẳng vào mắt Phó Dã Cuồng.

Nhìn đôi mắt đỏ đặc biệt của Phong Vô Uyên, khóe miệng Phó Dã Cuồng khẽ nhếch.

“Ngươi có biết…. Đôi mắt này của ngươi rất đẹp…. Đẹp đến mức khiến ta không tiếc hết thảy mọi thứ để đoạt lấy hay không!!”

“Đáng tiếc, bản quân đối với ngươi hoàn, toàn, không, có, hứng, thú.” Từng chữ từng chữ lạnh lùng phun ra khỏi miệng, lưu quang trong mắt Phong Vô Uyên lóe ra, dồn sức vung hỏa kiếm, đem Phó Dã Cuồng đánh lui, mũi chân điểm một cái, Phong Vô Uyên phản thủ vi công.

Lúc Phong Vô Uyên và Phó Dã Cuồng đánh nhau túi bụi, Đoan Mộc Ngưng ở bên kia cũng không ngừng đấu với tên Ma tộc kia.

Bả vai bị một viên đạn đâm xuyên đã hoàn toàn khiến cho tên Ma tộc giận sôi người, nhưng cũng vì vậy mà hắn lại có phần kiêng kỵ khẩu súng của Đoan Mộc Ngưng.

“Vật nhỏ, ta nhất định sẽ xé xác ngươi ra, cho ngươi nếm mùi lợi hại của Ma tộc ta!!” Tiếng rống giận dữ vang lên, áo choàng của hắn đã bị một cỗ lực lượng cường đại thổi tung, khắp người tản ra hắc khí quỷ dị.

“Vậy đến đây đi!” Tóc đen tung bay, Đoan Mộc Ngưng mở chốt an toàn, hồng quang bắt đầu tản ra từ bên trong người y, quần áo cũng dần dần biến đổi.

“Chịu chết đi!”

Hai tay nắm chặt súng, nhắm thẳng vào tên Ma tộc, Đoan Mộc Ngưng không chút do dự bóp cò.

Oanh –

Một tiếng nổ mạnh kịch liệt vang lên, thanh đao sắc bén trên tay Mộc Thương Lăng quét nhanh một cái, nháy mắt đã cắt đứt cuống họng của tên Yêu tộc, sau đó nhìn về nơi phát ra tiếng nổ.

“Nơi đó xảy ra chuyện gì?” Sau khi đến đây, bọn họ liền nhìn thấy các tộc trưởng bị một đám Yêu tộc vây quanh, vì vậy bọn họ phải dừng lại chiến đấu.

“Hình như nhóc con kia đang đấu cùng với Ma tộc.” Bóng người thon dài đột ngột xuất hiện, mặc một cái áo choàng đen, ánh mắt nhu hòa dừng trên người Mộc Thương Lăng: “Ta lúc này đã cảm nhận được khí tức của ngươi, còn tưởng là nhận lầm nữa chứ.”

Nghe thấy giọng nói của người nọ, Mộc Thương Lăng cứng đờ người, quay đầu lại, đôi mắt thâm lam liên nhìn thấy hình bóng nam nhân không ngừng chui vào giấc mơ của mình hàng đêm.

“Người..... Người không chết.....”

Hắn rõ ràng đã đâm chủy thủ vào ngực y.....

Oanh –

Nhưng vào lúc này, lại thêm một trận nổ kịch liệt bùng lên, mọi người đều cảm nhận được lực lượng cường đại phát ra từ nơi đó.

“Bên kia rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Không nhìn Lôi Khiêm Chi, Mộc Thương Lăng ép buộc chính mình di dời lực chú ý sang cái nơi phát ra vụ nổ.

Không biết vì sao, nhìn thấy Lôi Khiêm Chi không chết vì chủy thủ của mình, trong lòng hắn cứ nhiên có một chút....vui mừng.

“Người không thấy..... Đó là cái gì vậy!?”

Không biết là ai chỉ về hướng vụ nổ, chỉ thấy bầu trời phía trên đó lộ ra một con lốc xoáy đen quỷ dị bao trùm xuống.

“Tiểu Các chủ....” Tuyệt Trần khẽ rên: “Thương Lăng, đi, chúng ta đi tìm Tiểu Các chủ.”

“Được!”

“Không được!!!” Ngay lúc hai người muốn đến chỗ kia, Lôi Khiêm Chi đột nhiên ngăn lại.

“Người tránh ra, nếu Tiểu Các chủ xảy ra chuyện, ta nhất định sẽ giết người!!”

Ngay lúc Đoan Mộc Ngưng nhìn Lôi Khiêm Chi, ở đằng xa đột ngột lóe lên một trận hỏa diễm hồng quang, cổ hồng quang kia hướng thẳng lên trời, bị lốc xoáy cuốn vào.

.....

Phong Vô Uyên đấu với Phó Dã Cuồng, Đoan Mộc Ngưng chiến với Ma tộc, bốn người càng đánh càng kịch liệt, năng lượng cường đại không ngừng va chạm vào nhau trong Thần điện, phát ra tiếng nổ mạnh đầu tiên.

Tiếng nổ thứ hai là do Đoan Mộc Ngưng bắn thêm một viên đạn nữa về phía Ma tộc khiến hắn hoàn toàn trở nên điên cuồng, lựa chọn tự hủy thân, ý muốn cùng Đoan Mộc Ngưng đồng quy vu tận, Phong Vô Uyên một lòng muốn bảo hộ Đoan Mộc Ngưng thấy thế, lập tức kích phát Hỏa chi linh cường đại trong cơ thể, hai cổ lực lượng va chạm vào nhau nổ mạnh, toàn bộ không gian đều trở nên vặn vẹo.

Lốc xoáy đen trên trời mãnh mẽ hấp thụ nhiệt lực, đem tất cả lực lượng kia nuốt vào.

Hỏa chi linh đã tiêu hao hết, Phong Vô Uyên lâm vào hôn mê, Đoan Mộc Ngưng đưa tay gắt gao ôm lấy hắn, cho dù y có phản kháng đến đâu cũng không thể kháng cự lại lực hút của lốc xoáy.

“A –”

Đoan Mộc Ngưng và Phong Vô Uyên cứ như vậy đã bị lốc xoáy đen kia cuốn đi.

135. Chương 133: Thiên Phượng

Sau khi bị cơn lốc đen hút vào, Đoan Mộc Ngưng cảm thấy cả người giống như bị xé nát thành hàng trăm mảnh đau đến ngất đi.

Cho dù đã mất đi ý thức, nhưng Đoan Mộc Ngưng vẫn gắt gao ôm chặt lấy Phong Vô Uyên.

Thẳng đến khi bọn họ xuyên qua một đường hầm lối xoáy thật dài, bị lực hút Trái Đất kéo rớt xuống khu rừng vắng lặng, Đoan Mộc Ngưng lại bị phản lực đánh văng ra cách Phong Vô Uyên mấy thước.

Bóng tối dần dần tiêu tán, thay thế vào đó là ánh nắng mặt trời ấm áp xuyên thấu qua tầng tầng lớp lớp lá cây.

Đoan Mộc Ngưng nằm trên mặt đất dày lá êm ái bị ánh nắng chiếu xuống chói mắt khẽ nhắm mi lại, dần dần khôi phục ý thức, y cảm thấy toàn thân đau đớn, giống như vừa mới bị cả hàng đám xe tải không ngừng cán tới cán lui trên người.

Đau.....

Chậm rãi mở mắt ra, ánh vào mắt là một mảnh xanh mượt màu lá, Đoan Mộc Ngưng phát hiện ra mình đang ở trong một khu rừng.

Do dưới mặt đất được lá khô trải đầy, cho nên lúc y ngã xuống không có bị thương.

Đứng rồi..... Vô Uyên.....

“Vô Uyên....” Nhớ tới người lúc này mình còn ôm chặt, Đoan Mộc Ngưng cố kéo cái thân thể đau nhức ngồi dậy.

Giương mắt nhìn bóng dáng thon dài màu đỏ đang nằm cách đây mấy thước.

Nhìn thấy Phong Vô Uyên nằm bất tỉnh trên mặt đất, tâm Đoan Mộc Ngưng nhảy dựng lên, toàn thân đau đến độ có cổ như thế nào cũng không thể đứng lên được, y đành phải lết tới bên người Phong Vô Uyên.

“Vô Uyên.... Người làm sao vậy, Vô Uyên?” Bàn tay gầy gầy sờ soạng khắp người Phong Vô Uyên, thăm dò động mạch cảnh, sau khi cẩn thận xác nhận Phong Vô Uyên không có vấn đề gì, chỉ là bất tỉnh nhân sự, Đoan Mộc Ngưng mới yên lòng.

Tên Ma tộc kia tự hủy thân, Vô Uyên vì bảo hộ y, rõ ràng đã đem toàn bộ lực lượng có trong người sử dụng hết, bằng không sẽ không có lý do gì cho tới bây giờ hắn còn chưa có tỉnh.

Sau khi xác nhận Phong Vô Uyên không có việc gì, Đoan Mộc Ngưng bắt đầu quan sát khu rừng, càng xem đôi mắt đen láy của người nào đó càng không thể lãnh tĩnh được.

Y như thế nào càng xem lại càng thấy khung cảnh này quen thuộc đến vậy?

“Nơi này hình như là khu rừng phía sau ‘Nhân Thọ Đường’.....

Giống như.... Y..... tuyệt đối là.....

Cái lối xoáy kia cư nhiên đem y và Vô Uyên đến hiện thế a!!!

Đoan Mộc Ngưng toàn thân dù đau nhức, nhưng trong lòng vẫn không ngừng đốt pháo bông ăn mừng, nga, y cư nhiên lại trở về hiện thế.....

“Vô Uyên.... Ta mang ngươi về ‘Nhân Thọ Đường’, ở đó có giường êm.” Chịu đựng cơn đau nhức toàn thân, Đoan Mộc Ngưng nâng Phong Vô Uyên dậy, sau đó vịn lấy thân cây từ từ đứng lên.

Đứng lên xong, Đoan Mộc Ngưng lại phát hiện có chỗ không bình thường, y cư nhiên..... y cư nhiên.....

Nhóc con nhìn xuống hai cẳng chân gầy gầy của mình còn có khuôn mặt tuần mỹ đang gần ngay trước mắt, cái miệng nhỏ nháy mắt biến thành hình chữ ‘o’.

Chẳng những có thể quay về hiện thế, y cư nhiên còn khôi phục được thân thể mười lăm tuổi, không cần làm đứa con nít nữa a.

Đỡ Phong Vô Uyên, cố nhịn đau nhức xuống, Đoan Mộc Ngưng vịn cây tìm đường đi trong trí nhớ, tìm đến hơn một tiếng đồng hồ, Đoan Mộc Ngưng rốt cục đã nhìn thấy căn nhà quen đến không thể quen hơn của mình.

Nhìn căn nhà vẫn thanh u như trước, Đoan Mộc Ngưng không biết tại sao trong lòng lại cảm thấy thực khẩn trương, cánh tay đang ôm Phong Vô Uyên vô thức siết chặt lại.

Y đã ở đại lục Thiên Vực hơn năm năm rồi, không biết trong năm năm này, phụ hoàng và ba ba đã sống như thế nào..... Hay là, phụ hoàng và ba ba đã sớm quên mất đứa con mất tích năm năm trời này rồi.

Nghĩ đến đây, hai mắt đột nhiên nóng lên, khiến Đoan Mộc Ngưng suýt nữa thì rơi nước mắt, hít thở sâu vài cái, Đoan Mộc Ngưng lại nâng Phong Vô Uyên tiếp tục hướng tới căn nhà trước mặt.

Đi đến trước cửa, Đoan Mộc Ngưng một tay ôm Phong Vô Uyên, nhịn cơn đau xuống, từ từ đưa tay nắm lấy nắm cửa gạt xuống.

Cửa mở ra, Đoan Mộc Ngưng đỡ Phong Vô Uyên vào trong, đôi mắt đen trong veo như nước lưu động, một lát sau, Đoan Mộc Ngưng thở hắt ra một hơi.

Bên trong không có ai.

Đoan Mộc Ngưng đóng cửa lại, đoán, sau lại đỡ Phong Vô Uyên đi lên lầu hai.

Từ sau khi nhóm thần tiên lập gia đình, rất ít trở về lại nơi này, nhưng ngẫu nhiên cũng sẽ về đây ở, ngược lại, đám nhóc thần tiên kia thì lại thường thường chạy lại đây ở kè.

Cũng bởi vậy, ‘Nhân Thọ Đường’ đã sớm chuyển tên thành nhà của ‘Tiểu Thần Tiên’ rồi.

Đỡ Phong Vô Uyên vào phòng mình, đặt hẳn lên giường, Đoan Mộc Ngưng thân mình đau đến chịu hết nổi, thẳng tắp ngã nhào nằm xuống kế bên Phong Vô Uyên.

Nhìn thùy nham (gương mặt lúc ngủ) của Phong Vô Uyên, đôi môi đỏ mọng gợi lên một tia cười nhợt nhạt, chậm rãi đưa tay sửa sang lại mái tóc đỏ cho Phong Vô Uyên.

Động tác đột nhiên cứng đờ, Đoan Mộc Ngưng nhìn gương mặt tuần tú của Phong Vô Uyên hiện tại dính đầy vết bẩn.

“Vô Uyên trên người thật bẩn..... Không thích hợp chút nào.” Nhẹ nhàng nỉ non, Đoan Mộc Ngưng gương mặt thân thể đau đớn, chuẩn bị đi lấy nước lau người cho Phong Vô Uyên.

Nào biết Đoan Mộc Ngưng vừa mới mở cửa đi ra ngoài, đã bị một người chặn đường.

Đoan Mộc Ngưng vừa ngẩng đầu nhìn, đôi mắt trong veo như nước lập tức tròn to, bởi vì y hoàn toàn không thể tin được cái người này lại xuất hiện nhanh đến như thế.

“Tiểu bảo bối, người trở lại rồi.” Thiên Phượng tươi cười nhìn đứa con toàn thân bẩn hề hề.

“Phụ..... Phụ hoàng....” Đoan Mộc Ngưng đỏ mắt, bất chấp toàn thân đau đớn đánh về phía cái người đang cười ôn nhu kia: “Ồ ô... Phụ hoàng, Ngưng Nhi rất nhớ người....”

“Tiểu bảo bối, tìm kiếm người thật vất vả.” Thiên Phượng ôm đứa con hiếm khi lộ ra vẻ mặt yếu đuối, đưa tay vuốt mái tóc mềm mại của y.

“Ngưng Nhi tưởng phụ hoàng.... Đã sớm quên đứa con là ta rồi.” Y mất tích năm năm, năm năm sau trở về, không thể tưởng tượng được phụ hoàng vẫn là phụ hoàng quen thuộc, một chút cũng không thay đổi.

“Hài tử ngốc, phụ hoàng như thế nào lại quên người, người a..... Chạy ra ngoài chơi cũng không tới ‘Nhân Thọ Đường’, lại không tài nào tìm thấy người, khiến cho gia gia người bị dọa chết khiếp.” Thiên Phượng nhẹ nhàng nói.

“Đúng đúng, ta cái gì cũng đều chưa có nói, liền rời đi nơi này hết năm năm.....” Đoan Mộc Ngưng nhỏ giọng nói, nước mắt từng giọt từng giọt trào ra.

Mùi hương trên người phụ hoàng, y ở đại lục Thiên Vực lúc nào cũng nhớ tới, ầm ập ôn nhu lại còn mềm mại.

“Cái gì năm năm, người chỉ mới mất tích có năm ngày, gia gia người còn tưởng người bị bắt cóc, mỗi ngày đều đề phòng lo lắng, chỉ sợ bọn cướp gọi điện tới vợ vết tài sản!!” Nhìn đứa con trong lòng, Thiên Phượng nhẹ nhàng nhún mày.

Bảo bối trong lòng y mới có năm ngày không gặp, sao y lại cảm thấy nó đã thay đổi rất nhiều?

Hình như trưởng thành hơn a.

“Năm.... Năm ngày?” Đoan Mộc Ngưng mở to hai mắt.

Y ở đại lục Thiên Vực năm năm, ở đây thì chỉ mới mất tích có năm ngày....

“Nhìn người kia, dơ hết chỗ nói, trên người sao lại đầy thương tích thế kia?” Thiên Phượng đưa tay lau nước mắt cùng vết bẩn trên mặt đứa con: “Nhanh rửa đi, đợi lát nữa phụ hoàng bôi thuốc cho người.”

“Ân!!” Đối mặt với Thiên Phượng, tâm trạng bàng hoàng của Đoan Mộc Ngưng dần dần bình ổn xuống, đột nhiên nhớ tới mình đang định đi lấy nước lau người cho Phong Vô Uyên, Đoan Mộc Ngưng xoay mặt nhìn người đang nằm trên giường: “Phụ hoàng, ta lát nữa sẽ rửa....”

Thiên Phượng nhìn theo ánh mắt của con, thấy Phong Vô Uyên đang nằm trên giường khẽ sững sốt.

“Hắn là ai? Hình như trên người có cỗ lực lượng không tầm thường.” Kéo Đoan Mộc Ngưng đến gần Phong Vô Uyên, Thiên Phượng tinh tế đánh giá nam nhân áo đỏ tóc đỏ, cho dù toàn thân bẩn hề hề lại bất tỉnh nhân sự, nhưng khí phách lãnh đạo vẫn biểu lộ ra ngoài.

Nghe Thiên Phượng nói, Đoan Mộc Ngưng khẽ cắn môi: “Hắn tên là Phong Vô Uyên, là người trọng yếu nhất của ta, phụ hoàng....”

Phụ hoàng không hổ là phụ hoàng, chỉ mới nhìn sơ qua liền nhìn ra trên người Vô Uyên có năng lực đặc biệt.

“Thân thể hư thoát, nghỉ ngơi một trận liền tốt thôi.” Thiên Phượng chậm rãi ngồi xuống mép giường: “Hắn giao cho ta đi, bảo bồi người cứ đi tắm trước.”

“Ân, cảm ơn phụ hoàng.” Đoan Mộc Ngưng cực kỳ tín nhiệm phụ hoàng của mình.

Nếu phụ hoàng giúp y chiếu cố Vô Uyên, như vậy y không cần lo lắng nữa.

Nhìn đứa con vui vẻ cầm quần áo mới ra khỏi phòng, Thiên Phượng sủng nịch nhẹ nhàng cười, chậm rãi vươn tay, Tiên lực ngưng tụ, lòng bàn tay tản mát ra một cỗ hồng quang nhu hòa.

Xoa lòng bàn tay tản mát hồng quang lên trán Phong Vô Uyên, hồng quang dần dần tiến nhập vào trong cơ thể.

Phong Vô Uyên mất hết sức lực vẫn chậm chạp chưa tỉnh lại, trong lòng không ngừng nghĩ đến Đoan Mộc Ngưng, mặc hắn cố gắng thoát khỏi hắc ám vây quanh người như thế nào, cũng đều thất bại.

Ngay lúc hắn cực kỳ muốn đến bên cạnh Đoan Mộc Ngưng, đột nhiên có một cỗ quang mang ôn nhu vây quanh người, lực lượng hư thoát dần dần được lấp đầy.

Là ai, là ai bổ sung lực lượng cho hắn?

Là Ngưng Nhi sao?

“Ngưng Nhi.....”

“Đừng nói nhiều, người rất nhanh sẽ tỉnh lại thôi.”

136. Chương 134: Bởi Vì Có Người

Thật ảm áp a thật ảm áp, rõ ràng cảm giác ảm áp này không quen thuộc với hắn, nhưng hắn lại cảm giác cỗ lực lượng từng chút từng chút rót vào cơ thể kia phi thường phi thường nhu hòa.

Phong Vô Uyên nguyên bản vì tiêu hao thể lực quá độ, lại được cỗ lực lượng kia truyền sang, khí lực cũng chậm rãi khôi phục.

Lông mi khẽ chớp động, Phong Vô Uyên chậm rãi mở ra đôi hồng mâu.

“Ngưng Nhi....” Thanh âm khàn khàn nhẹ nhàng phun ra, thập phần suy yếu.

“Ngưng Nhi cả người đều bần, ta bảo y đi tắm rồi, lát nữa sẽ quay lại, thân thể người bởi vì dùng sức quá độ mà hư thoát, ta vừa truyền một ít tiên lực sang cho người bổ sung thể lực.” Thấy Phong Vô Uyên tỉnh, Thiên Phượng thu hồi tay lại, lấy ly thủy tinh rót nước: “Đến, uống miếng nước, người cũng khát rồi.”

Phong Vô Uyên nhìn người nam tử xinh đẹp mình rõ ràng không biết nhưng lại mang theo một tia quen thuộc đang đưa tay nâng hân dậy, chính mình lại cứ nhiên không có lấy nửa điểm kháng cự.

Cái chạm này, cứ nhiên lại giống như Ngưng Nhi chạm vào, làm cho hân không đọc ra được tâm tư, cũng không kháng cự được...

“Cám ơn.” Uống nước Thiên Phượng dứt cho, Phong Vô Uyên thản nhiên mở miệng nói lời cảm ơn, trên mặt có nét không được tự nhiên.

Nhìn dung nhan tuấn mỹ của Phong Vô Uyên có vẻ không được tự nhiên, Thiên Phượng lộ ra một tia kinh ngạc, chột cúi đầu cười khê.

“Người.... Người cười cái gì?” Đối với cái cười khê của Thiên Phượng, Phong Vô Uyên khê nhú mày.

Nam nhân này thoát nhìn hoàn toàn không hề nhu nhược như dáng vẻ bề ngoài, Phong Vô Uyên cảm giác được trong người nam nhân này có một cỗ năng lượng kỳ lạ, rất cường đại.

“Tính cách của người khiến ta nhớ đến một người.” Nhớ đến người kia, ánh mắt Thiên Phượng trở nên nhu hòa, đôi mắt đen mang theo ý cười tăng thêm vài phần ngọt ngào.

“Ta giống người kia?” Nhú mày.

Nam tử này rất kỳ quái, nhưng hân không chán ghét.

“Tính cách rất giống, khốc giống nhau, lạnh nhạt giống nhau, ngay cả bản tính đậm mạc cũng giống.” Thiên Phượng khê chớp đôi mắt to, sau đó lại nói tiếp về người trong lòng kia: “Hơn nữa a, hình như các người chỉ khi nào đối mặt với người trong lòng mới có thể lộ ra bản tính chân thật.”

Nhìn nụ cười sáng lạn của Thiên Phượng, Phong Vô Uyên nhất thời không biết nên nói cái gì, một lát sau, mới dần dần khôi phục năng lực nói.

“Cái kia..... Xin hỏi người là.....” Giờ phút này Phong Vô Uyên mới nhớ tới nam tử trước mắt vẫn chưa biết tên tuổi thân phận: “Còn có, ở đây là đâu?”

Mọi thứ bày trí chung quanh, hân không hề quen thuộc, cũng chưa từng nhìn thấy cái chỗ kì quái như chỗ này.

“Ta a....” Thiên Phượng ngọt ngào cười, lại nghe thấy bên ngoài phòng có tiếng bước chân, giơ tay chỉ vào người mới vừa đẩy cửa bước vào: “Hỏi y đi.”

Tắm rửa sạch sẽ, Đoan Mộc Ngưng khôi phục lại bộ dáng thủy linh đáng yêu ngày xưa, mái tóc trên đầu vẫn còn ướt sũng nước, nhìn thấy Phong Vô Uyên đã tỉnh lại, trên mặt lộ ra tươi cười óng ánh.

“Vô Uyên, người tỉnh rồi.” Nói xong, nhóc con nhảy dựng lên, bổ nhào tới Phong Vô Uyên, lại quên mất thân thể của mình vẫn còn đau, gặp người lại như vậy, Đoan Mộc Ngưng nhất thời đau đến suýt chảy nước mắt: “Đau....”

“Không sao chứ?” Đưa tay tiếp lấy cái người đang nhào về phía mình, tuy dáng vẻ bề ngoài của người trong lòng đã biến đổi, nhưng nháy mắt kia lúc Phong Vô Uyên chạm vào người nhóc, liền biết người trước mặt chính là Ngưng Nhi bảo bối của hân: “Ngưng Nhi, sao lại biến thành như vậy?”

Nóng tay thon dài chậm rãi xoa lên từng tắc từng tắc trên gương mặt tinh xảo kia, gương mặt béo béo nộn nộn của đứa nhỏ năm tuổi, hiện tại biến thành gương mặt thiếu niên đang trở mã càng thêm mê người, càng khiến tâm hân càng thêm động.

“Ta cũng không biết.” Nhịn đau lết tới, ôm lấy thắt lưng Phong Vô Uyên, Đoan Mộc Ngưng nhẹ lắc đầu: “Ta chỉ nhớ tên Ma kia tự bạo, Vô Uyên dùng Hỏa chi linh ngăn cản, hai cỗ lực lượng phát sinh va chạm nhau khiến không gian trở nên vận vẹo, sau đó hai chúng ta cùng bị hút vào lỗ xoáy, sau khi ta tỉnh lại, ta

và người đã rút xuống ngọn núi phía sau ‘Nhân Thọ Đường’, hơn nữa ta cũng khôi phục lại bộ dáng mười lăm tuổi....”

“Thì ra là thế.” Phong Vô Uyên là người thông minh, Đoan Mộc Ngưng vừa nói xong, hắn đã hiểu rõ toàn bộ: “Như vậy đây chính là thể giới của Ngưng Nhi?”

“Đúng vậy.” Đoan Mộc Ngưng gật gật đầu: “Ta cũng đã dùng hết lực lượng, may mắn phụ hoàng kịp thời đến Nhân Thọ Đường, nếu không Vô Uyên thật đúng là không biết khi nào mới có thể tỉnh lại.”

“Phụ hoàng.... Ngưng Nhi là nói.... Người này chính là phụ hoàng của người??” Ôm thân thể mềm mềm thơm thơm của Đoan Mộc Ngưng, Phương Quân đại nhân luôn bình tĩnh hiếm khi lại phải lộ ra một tia kinh ngạc.

Hết nhìn Đoan Mộc Ngưng lại nhìn sang Thiên Phượng, mày kiếm cuối cùng khẽ cau lại.

Tuy Đoan Mộc Ngưng đã nói qua chuyện liên quan về ‘phụ hoàng’ cho hắn nghe, nhưng hắn không hề nghĩ tới phụ hoàng của Đoan Mộc Ngưng như thế nào lại.... trẻ quá mức tưởng tượng.

Nhìn trái nhìn phải, nam tử đang ngồi ở mép giường này bất quả cũng chỉ trên dưới hai mươi tuổi, cư nhiên lại có đứa con mười lăm tuổi....

“Đúng vậy, có phải phụ hoàng ta rất đẹp không?” Nói đến phụ hoàng của mình, Đoan Mộc Ngưng liền đặc biệt vui vẻ, đôi môi đỏ mọng cười tươi như hoa.

Thực hiển nhiên, Đoan Mộc Ngưng sùng bái phụ hoàng tới cỡ nào a.

“Phải, xinh đẹp giống như Ngưng Nhi a.”

Nhìn hai người nói chuyện qua lại, Thiên Phượng càng cười sâu hơn, đủ để thấy đối với Phong Vô Uyên, y rất vừa lòng.

“Được rồi, nếu bạn của người không còn chuyện gì nữa, phụ hoàng ra ngoài trước, nghỉ ngơi cho tốt đi, sau đó kể lại cho phụ hoàng nghe chuyện gì đã xảy ra.”

“Cám ơn phụ hoàng.” Đoan Mộc Ngưng biết Thiên Phượng muốn về nhà, sau đó nhóc con mới chợt nhớ tới còn một việc: “Phụ hoàng, người chạy đến ‘Nhân Thọ Đường’, còn ba ba đi đâu rồi?”

Đúng là nhóc con bất hiếu, hiện tại mới nhớ ra còn một phụ thân khác chưa có xuất hiện.

“Ba ba của người a, hắn đang họp ở công ty, ta cảm nhận được khí tức của người, cho nên mới tới đây, nếu người không có việc gì nữa, vậy ta trở về trước, bằng không lúc ba ba người trở về không thấy ta, sẽ niệm (là niệm trong niệm kinh, ý anh Phượng nói anh Tôn sẽ không ngừng lải nhải bên tai anh Phượng) ta!” Nghĩ đến người yêu của mình, Thiên Phượng lại cười đến ngọt ngào.

“Ba ba niệm phụ hoàng?” Không hổ là con của hai người, nghe Thiên Phượng nói, liền cảm giác trong lời nói còn ẩn chứa một tầng ý khác, Đoan Mộc Ngưng lo lắng: “Phụ hoàng, có phải thân mình của người không thoải mái không?” (Bầu tập 2?)

Đoan Mộc Thanh Tôn không phải là người thích nói nhiều, chuẩn xác mà nói là một người trầm mặc ít lời, một nam nhân lạnh lùng băng giá, bất quả hắn cực sủng ái Thiên Phượng, bình thường đều là sủng Thiên Phượng tới trời, như thế nào lại có thể niệm Thiên Phượng.

“Không sao, phụ hoàng khỏe, Tiểu Ngưng không cần lo lắng, nghỉ ngơi cho khỏe đi, ta sẽ đưa vài thứ đến cho các người dùng.” Thiên Phượng phất tay, vui vẻ rời đi.

Nhìn Thiên Phượng rời khỏi, Đoan Mộc Ngưng và Phong Vô Uyên quay sang nhìn nhau, cúi đầu cười.

“Ngưng Nhi.” Tay nắm tay Đoan Mộc Ngưng hơi siết chặt lại.

“Ta đây.” Bàn tay mềm mại vuốt ve gương mặt Phong Vô Uyên, trán chạm trán, đôi mắt đen trong veo như nước chống lại đôi mắt đỏ đậm.

“Ta luôn luôn mong chờ Ngưng Nhi lớn lên từng ngày, lại không thể tưởng tượng chỉ mới vừa ngủ một lát, người lại thật sự trưởng thành.” Nhẹ nhàng hôn lên gương mặt Đoan Mộc Ngưng, ngửi được hương vị thần

nhân tươi mát trên người thiên hạ trong lòng, Phong Vô Uyên nhẹ giọng nỉ non: “Quả là một cái đại kinh hi.”

“Phượng Quân đại nhân của ta học được lời ngon tiếng ngọt như vậy lúc nào a?” Tùy ý để Phong Vô Uyên hôn môi, Đoan Mộc Ngưng nắn bóp mặt gương mặt tuần tú của Phong Vô Uyên, đương nhiên là không sử dụng lực.

“Không phải là lời ngon tiếng ngọt, đây là ăn ngay nói thật.”

“Vô Uyên.” Lần này đến phiên nhóc con khê gọi.

“Ta đây, nhóc con làm sao vậy?” Thanh âm vẫn ôn nhu như trước mỗi khi đối mặt với Đoan Mộc Ngưng.

“Thế giới này và đại lục Thiên Vực của Vô Uyên không giống nhau, đến đây rồi, Vô Uyên có sợ hay không?” Phong Vô Uyên tỉnh lại biết mình bị lốc xoáy thời không cuốn tới đây, lại còn nhìn thấy bộ dạng trưởng thành của y, lại không hề tỏ ra một chút kinh ngạc nào, vẫn là một Phượng Quân đại nhân bình thường gặp chuyện đều bình tĩnh.

Đoan Mộc Ngưng thật sự rất muốn biết, Phượng Quân đại nhân của y trong lòng rốt cuộc đang nghĩ cái gì.

“Không sợ.” Phong Vô Uyên lắc đầu.

Bởi vì hắn căn bản không biết sợ hãi là cái gì, trừ bỏ lo sợ người trong lòng sẽ biến mất ra, những thứ khác hắn đều không sợ.

“Năng lực thích ứng của Vô Uyên thực mạnh....” Đoan Mộc Ngưng nhỏ giọng lẩm bẩm.

“Ha ha...” Nghe thấy Đoan Mộc Ngưng lẩm bẩm, Phong Vô Uyên khê cười: “Dĩ nhiên là không phải.”

“Có ý gì?” Đoan Mộc Ngưng khó hiểu.

“Bởi vì có người, cho nên ta mới không sợ hãi.” Khuôn mặt tuần tú áp sát tới, lúc hôn lên đôi môi đỏ mọng kia, mới nói ra một câu như vậy.

137. Chương 135: Dừng Cơm

Dòng nước ấm áp đổ xuống người, tẩy đi một thân bụi bẩn, mái tóc đỏ đậm như hỏa diễm dưới làn nước chảy từ vòi hoa sen dán vào lưng, mị hoặc vô tận.

“Vô Uyên....” Thanh âm thiếu niên từ ngoài cửa phòng tắm truyền vào.

“Sao vậy?” Phong Vô Uyên đang trầm tư hoàn hồn lại, mỉm cười đáp lại người bên ngoài.

“Quần áo ta đặt ở ngoài cửa nha.”

“Cám ơn Ngưng Nhi.”

Đi vào nơi này hắn mới phát hiện mình cái gì cũng không biết, hết thấy đối với hắn mà nói toàn bộ đều xa lạ.

Ngưng Nhi khi bước vào đại lục Thiên Vực cũng có cảm giác luôn kinh ngạc như vậy sao?

Lúc Phong Vô Uyên từ phòng tắm trở về, Đoan Mộc Ngưng đã ngồi trên giường tự bôi thuốc lên cánh tay đầy vết xanh xanh tím tím của mình, nhử mày.

“U!”

“Thế nào? Khó coi?” Phong Vô Uyên hiện tại mặc một bộ áo ngủ màu đen, tuy đây là lần đầu tiên mặc, Đoan Mộc Ngưng lại còn không chỉ cách mặc quần áo cho hắn, nhưng hắn vẫn không hề mặc nhầm a.

Phong Vô Uyên có dáng người thon dài, lúc còn ở đại lục Thiên Vực mặc trường bào làm cho hắn nhìn qua cảm thấy lạnh nhạt nho nhã, nhóc con lúc nào cũng hiếu kỳ đã sớm muốn để hắn mặc thử quần áo thật sự rồi.

“Mặc đẹp.” Tay dính thuốc tiếp tục bôi a bôi, Đao Mộc Ngưng gật gật đầu.

“Quý nghịch ngợm.” Phong Vô Uyên chậm rãi đến gần Đao Mộc Ngưng, ngồi xuống mép giường, tiếp nhận lấy thuốc bôi cho y.

Nhìn da thịt trắng nõn mềm mại đầy vết xanh tím, Phong Vô Uyên đau lòng một trận.

“Ta đâu có nghịch gì đâu a.” Chớp mắt mấy cái, tiểu ác ma ngoắc ngoắc miệng cười, rõ ràng là đang nói ngược.

“Cố ý không nói cho ta biết mặc quần áo này như thế nào, không phải là đang chờ ta ra để thừa dịp chê cười sao?” Vì để chắc chắn không có vết thương nào bị bỏ sót, Phong Vô Uyên đưa tay cởi cúc áo đang mặc trên người Đao Mộc Ngưng.

“Nhưng Vô Uyên thông minh lắm mà.” Đối với việc Phong Vô Uyên cởi đồ của mình, Đao Mộc Ngưng thật ra không hề cảm thấy có chút không tự nhiên, xoay người ôm lấy thắt lưng Phong Vô Uyên, ngửi mùi sữa tắm thơm ngát tỏa ra từ người hắn.

Đây là lần đầu tiên ngửi được mùi sữa tắm trên người Vô Uyên, lúc ở đại lục Thiên Vực, trên người Vô Uyên luôn tỏa ra hương vị lạnh lùng trong trẻo độc đáo.

Hình như, y thích hương vị lạnh lùng nhưng trong trẻo thuần nhiên nguyên bản trên người Vô Uyên hơn.

Nhìn nhóc con ở trong lòng mình y như cún con ngửi ngửi khắp nơi, trong mắt Phong Vô Uyên nhiễm đầy ý cười.

“Ngưng Nhi, đau không?”

“Tắm rửa nghỉ ngơi một hồi, cũng không còn đau lắm.” Đao Mộc Ngưng nhẹ nói: “Nếu Ngưng Nhi được ôm một cái, vậy sẽ không đau.”

Nhóc con cọ cọ trong lòng Phong Vô Uyên, cực lực làm nũng.

“Người tiểu gia hỏa này.” Phong Vô Uyên bôi thuốc lên hết vết thương trên người Đao Mộc Ngưng, lại cẩn thận cài lại nút áo cho y rồi mới đem nhóc con ôm vào lòng.

Rõ ràng không còn là thân thể của một đứa con nít nữa, nhưng lúc Phong Vô Uyên ôm nhóc con, vẫn cảm thấy thân mình mảnh khảnh của người này vẫn rất mềm mại.

Mềm mại nhưng không đại biểu cho sự yếu đuối, cái cảm giác mềm mại nhưng lại mang vẻ cứng cỏi bên trong của nhóc con, ngay từ lúc ở đại lục Thiên Vực, hắn đã phát hiện ra.

“Ngưng Nhi rất thích Vô Uyên ôm, rất ấm áp.” Phong Vô Uyên sủng nịch còn ôn nhu với mình, Đao Mộc Ngưng trong lòng mềm mại.

“Nếu thích, vậy ta sẽ ôm người cả đời cũng không buông.” Khuôn mặt tuần tú kẻ sát bên tai Đao Mộc Ngưng nỉ non.

“Được.” Đao Mộc Ngưng nhếch môi cười ngọt ngào, đưa tay nắm chặt lấy tay Phong Vô Uyên, mười ngón đan xen: “Bây giờ mới thích hợp.”

Lúc ở đại lục Thiên Vực, khi y mới năm tuổi, bàn tay nhỏ nhỏ căn bản không thể cầm được bàn tay vừa to vừa thon dài của Phong Vô Uyên, cho nên lúc đó y mỗi ngày đều thúc ép buộc mình lớn nhanh.

“Đúng vậy, rất vừa vặn, rất thích hợp.” Phong Vô Uyên nắm tay Đao Mộc Ngưng.

Đối với đứa nhỏ trong lòng ‘đột nhiên’ trưởng thành, hắn vừa mừng vừa sợ, dễ dàng tiếp nhận xong, liền ngay cả chính hắn còn cảm thấy bất khả tư nghị.

Trong lúc hai người đang ngọt ngào mật mật, chuông cửa đột nhiên vang lên.

“Đó là tiếng gì vậy?” Đến thế giới này, Phong Vô Uyên đã trở thành ‘hai lúa’ thứ thiệt, chỉ là một tiếng chuông cửa vậy mà Phượng Quân đại nhân cũng không biết.

“Chuông cửa.... Là tiếng chuông gọi cửa, chắc là phụ hoàng gọi người mang đồ ăn tới.” Nhóc con mặt mày ửng hồng phục hồi tinh thần, đưa tay ôm lấy bả vai Phong Vô Uyên: “Vô Uyên, ôm ta đi xuống dưới.”

“Ừ!”

Phong Vô Uyên ôm lấy Đoan Mộc Ngưng ra khỏi phòng, đi xuống dưới lầu.

Từ lúc Trù Thần quyết định ở lại nhân gian với người yêu, liền mở một quán ăn ngay bên ngoài Nhân Thọ Đường, đám thần tiên bình thường quay lại Nhân Thọ Đường nhất định sẽ chạy tới quán ăn của Trù Thần ăn ké.

Tiểu Ngư là người làm trong quán ăn Trù Thần và cũng là một học sinh, hôm nay thứ bảy không cần phải đến trường, vừa mới đến làm liền nhận được cuộc điện thoại của Thiên Phượng, bạn của ông chủ gọi, bảo cô mang đồ ăn đến Nhân Thọ Đường.

Tiểu Ngư và nhóm thần tiên thế hệ sau có tuổi xấp xỉ nhau, bình thường cũng rất hay chơi chung, vừa nghe Thiên Phượng đặt thức ăn, cô liền biết là muốn đặt cho Đoan Mộc Ngưng, vì thế vui vẻ lập tức chuẩn bị thức ăn đem giao.

Cửa vừa mở ra, Tiểu Ngư cầm đồ ăn đã cười tươi như hoa.

“Tiểu Ngưng Ngưng, nghe nói ngươi mất tích mất ngày..... A, ngươi là ai?” Tiểu Ngư ngẩn mặt cười với Đoan Mộc Ngưng, vừa nói lại phát hiện ra người mở cửa không phải là Đoan Mộc Ngưng, hai mắt nhất thời đăm đăm nhìn Phong Vô Uyên: “Đẹp trai nha.... Bánh quá a.....”

Tiểu Ngư mới đầu còn kinh dị hét lên tiếng, mắt đột nhiên biến thành hai cái trái tim đỏ đập bình bịch.

Phản ứng kỳ quái của Tiểu Ngư khiến Phượng Quân đại nhân cũng phải ngơ ra.

Cô gái này.... Kỳ quái quá?

“Là Tiểu Ngư hả?” Trong phòng vang lên tiếng của Đoan Mộc Ngưng.

“Đương nhiên là ta, bằng không thì tên nào tình nguyện chạy tới cái chỗ xa xôi này chứ.” Nghe thấy giọng nói của Đoan Mộc Ngưng, Tiểu Ngư thu hồi lại vẻ mặt mê trai, đem đồ ăn vào nhà.

Phong Vô Uyên tuy đối với người ngoài lạnh lùng, nhưng phong độ vẫn phải có, nhìn thấy cô nhóc Tiểu Ngư mang theo nhiều đồ, liền đưa tay nhận lấy, không hề chạm vào người Tiểu Ngư.

“Cám ơn nha, anh đẹp trai!” Tiểu Ngư cười tươi với Phong Vô Uyên, bước vào.

Phong Vô Uyên cầm thức ăn thuận tay đóng cửa, lúc trở lại phòng khách đã thấy Tiểu Ngư ngồi trên ghế sofa bằng da với Đoan Mộc Ngưng, trò chuyện vui vẻ.

“Người như thế nào lại đến, Tiểu Lão Hồ nhà ngươi đâu?”

Quán ăn của Trù Thần làm ăn rất khá, cho nên người giúp việc là học sinh không phải chỉ có một người, trừ bỏ Tiểu Ngư ra còn có hai cô nhóc và hai cậu nhóc, bình thường giao đồ ăn đều do các cậu nhóc chạy đi.

“Tiểu Lão Hồ hôm nay bị cấm, hơn nữa ta nghe nói ngươi bị mất tích, cho nên nghe Thiên Phượng thúc thúc gọi điện đặt toàn thức ăn ngươi thích, ta liền biết là ngươi.” Tiểu Ngư lộ ra nụ cười sán lạn: “Mấy ngày trước, trường học nói ngươi mất tích, còn Mộ Niệm Hựu kia cũng mấy ngày không hề đến trường, cả nhà y đã loạn thành một đoàn lộn rồi.”

“Ta không sao, không phải mất tích, ngươi nghĩ ai có thể bắt cóc được ta a!!” Đoan Mộc Ngưng nằm trên sofa giống như con chim tước kiêu ngạo ngẩng cao đầu.

“Nói cũng đúng, bằng năng lực của ngươi, muốn bắt cóc ngươi quả là si tâm vọng tưởng.” Thân là bạn tốt kiêm đồng học của Đoan Mộc Ngưng, Tiểu Ngư đương nhiên biết Đoan Mộc Ngưng không phải là loại tính

tế nhu nhược như hình dáng bề ngoài: “Bất quá, trên người ngươi sao lại đầy vết thâm tím thế kia, không phải là đi theo người ta học đánh nhau đó chứ.”

“Không phải đánh nhau, chỉ là không cẩn thận ngã mà thôi.” Đao Mộc Ngưng trong lòng đổ đầy mồ hôi a.

“Ngươi a, còn bảo không gây sự, làm sao có thể đem cả người mình bầm dập đầy thương tích như vậy.” Tiểu Ngự bất đắc dĩ lắc đầu: “Được rồi, không có chuyện gì là tốt rồi, ta về đây, nghỉ ngơi tốt đi!!”

“Cám ơn Tiểu Ngự, đi thông thả.”

Tiến Tiểu Ngự xong, Đao Mộc Ngưng và Phong Vô Uyên bắt đầu dùng cơm, mở một đồng hộp thức ăn ra, bên trong đều là những thứ Phong Vô Uyên chưa bao giờ thấy.

“Vô Uyên thử xem, đây chính là thức ăn do Trù Thần thúc thúc làm đó nha, ăn ngon lắm.” Ngồi trong lòng Phong Vô Uyên, Đao Mộc Ngưng gấp một miếng rau đưa lên miệng Phong Vô Uyên.

Há miệng đón lấy miếng rau Đao Mộc Ngưng dứt, Phong Vô Uyên nhẹ gật đầu: “Hương vị tốt lắm, bất quá thức ăn ở đây hình như không giống với đại lục Thiên Vực, hình như không được tươi bằng.”

Nghe Phong Vô Uyên nói, Đao Mộc Ngưng chớp mắt mấy cái, khóe miệng gợi lên tia cười khê: “Cái lưỡi Phong Vô Uyên thật tốt, rau quả ở đây đều dựa vào khoa học mà trồng, còn ở đại lục Thiên Vực là thuần tự nhiên, hương vị dĩ nhiên là không giống.”

Nhìn nhóc con nói, Phong Vô Uyên mím môi: “Vậy nhóc con người thích thức ăn ở đâu?”

“Đại lục Thiên Vực.” Không chút suy nghĩ, nhóc con lập tức trả lời.

Nghe Đao Mộc Ngưng nói, khóe miệng Phong Vô Uyên khê câu lên.

138. Chương 136: Chợ Đêm [thượng]

Từ đại lục Thiên Vực xuyên trở về, eo đau lưng đau ê ẩm, Đao Mộc Ngưng tắm rửa ăn cơm xong liền ngã vào giường vù vù ngủ.

Ngủ một hơi, Đao Mộc Ngưng mới mơ màng tỉnh lại, nhìn ra ngoài đã một mảnh tối đen, y còn có thể thấy đèn đuốc huy hoàng ở phố xá sầm uất phía xa kia.

Hơi ẩm quen thuộc bên người đã không còn, Đao Mộc Ngưng chớp chớp đôi mắt vẫn còn mông lung buồn ngủ, đưa tay sờ sờ vào chỗ trống kế bên.

Trong phòng không có ai, không có bóng dáng của Phong Vô Uyên.

Đã tối rồi, Phong Vô Uyên ngủ không được đã chạy đi đâu?

Đi WC thì cũng phải.... biết đường về giường chứ?

Đao Mộc Ngưng chưa kịp gọi thì đã nhìn thấy bóng dáng thon dài xuất hiện ở ngoài ban công.

Gió đêm tung bay, Phong Vô Uyên quay vào phòng.

“Nhóc con tỉnh rồi sao? Ta còn tưởng ngươi sẽ ngủ đến sáng mai.” Trong giọng nói mang theo nồng đậm sủng nịch, ngồi xuống mép giường, Phong Vô Uyên đưa tay vuốt ve mái tóc Đao Mộc Ngưng.

“Không có Vô Uyên, liền tỉnh.” Đao Mộc Ngưng ôm lấy thắt lưng Phong Vô Uyên, cầm đặt lên bả vai của hắn: “Vô Uyên có phải không thích thế giới này không?”

Khê hời, trong mắt Đao Mộc Ngưng lộ ra một tia lo lắng.

“Vậy khi đó Ngưng Nhi đến đại lục Thiên Vực, có thích đại lục Thiên Vực hay không?” Không trả lời Đao Mộc Ngưng, Phong Vô Uyên nhẹ nhàng vỗ lưng cho nhóc.

Nhẹ lắc đầu, Đoan Mộc Ngưng cọ cọ vào lòng Phong Vô Uyên: “Khi đó ta rất bàng hoàng, nhưng nhìn nhìn thấy Phong Vô Uyên, cùng Vô Uyên ở cùng một chỗ, liền thích.”

“Cảm giác của ta không giống Ngưng Nhi.” Khẽ nói, Phong Vô Uyên buông nhóc con trong lòng ra, trong bóng đêm tìm lấy đôi môi ngọt ngào kia, hôn xuống: “Ta không bàng hoàng, thế giới này đối với ta rất khác lạ, nhưng có Ngưng Nhi ở đây, cho nên ta cảm thấy an tâm.”

“Vô Uyên..... Người có lo lắng cho Hồ Ly ca ca, lo lắng cho Phượng tộc ở đại lục Thiên Vực không?

Trận chiến ở Hồ tộc còn chưa kết thúc, bọn họ đã bị lốc xoáy cuốn về đây, người khác không biết đã như thế nào rồi.

“Có, nhưng bọn họ đều có năng lực, tuy ta lo lắng, nhưng ta càng tin tưởng bọn hắn.” Lời nói có thể trấn an lòng người, đây là năng lực độc đáo của Phong Vô Uyên.

“Như vậy.... Nếu Vô Uyên có thể trở về, người có rời đi không?” Khẽ cắn môi, Đoan Mộc Ngưng nhỏ giọng hỏi.

“Ta sẽ trở về .”

Lời đáp trả của Phong Vô Uyên khiến thân mình mảnh khảnh của Đoan Mộc Ngưng cứng đờ, hai tay gắt gao nắm chặt.

“Nhưng ta sẽ dẫn người cùng đi, Ngưng Nhi, người đồng ý không?”

Ngón tay thon dài chậm rãi xoa lên mi Đoan Mộc Ngưng, bên ngoài ban công, bầu trời đêm trong vắt, ánh trăng tỏa ra ngân quang, chiếu sáng cả gương mặt của Đoan Mộc Ngưng, đôi mắt đen trong suốt còn mang theo một tia lệ quang.

“Ta.....” Môi hồng khẽ mở, sau đó nói: “Đồng ý.... Vô luận Vô Uyên đi đâu.....”

Chưa nói xong, đôi môi đã bị một vật ẩm áp chặn lại, Phong Vô Uyên mang theo khí thể bá đạo nóng bỏng hôn lên môi Đoan Mộc Ngưng.

“Ngưng Nhi, ta yêu người.” Khẽ nỉ non, dời môi xuống hôn lên cằm cổ xinh đẹp của Đoan Mộc Ngưng.

“Ta..... Ta cũng vậy.....” Đoan Mộc Ngưng đỏ mặt trả lời.

Hai người ngọt ngọt ngào ngào một trận, cơn buồn ngủ đã hoàn toàn bay biến.

“Không ngủ được?” Phong Vô Uyên ôm nhóc con lười biếng vào lòng.

Đoan Mộc Ngưng nâng người dậy, liếc mắt nhìn đồng hồ báo thức huỳnh quang sử dụng năng lượng mặt trời, kim đồng hồ vừa lúc chỉ thẳng vào số mười một.

“Mới hơn mười một giờ, ngủ không được.....” Nhóc con đảo mắt, xoay người ngồi dậy: “Vô Uyên, bằng không chúng ta xuống dạo phố đêm đi.”

“Dạo phố đêm?”

“Buổi tối trên đường không có nhiều người giống như ban ngày, cho nên sẽ không khiến Vô Uyên khó chịu đâu.” Nhóc con hấp tấp bật đèn, sau đó giống như con bướm phiêu đến tủ quần áo.

Lôi một cái áo khoác và một cái quần ra khỏi tủ, Đoan Mộc Ngưng đứng trước mặt Phong Vô Uyên thay quần áo.

Lúc Đoan Mộc Ngưng thay xong xuôi quay lại, liền nhìn thấy đôi hồng mâu của Phong Vô Uyên hàm chứa một tia cười khẽ nhìn mình.

Gương mặt trắng nõn ửng hồng lên: “Vô Uyên.... Người nhìn cái gì? Còn không mau thay quần áo?”

“Thay quần áo? Ngưng Nhi nói mặc cái này sao?” Ngón tay thon dài móc lấy cái áo khoác Đoan Mộc Ngưng vừa lấy từ trong tủ ra, đo tới đo lui: “Nhóc con, người khẳng định là ta mặc vừa cái thứ này?”

Bị Phong Vô Uyên nói như vậy, gương mặt đã ửng đỏ của Đoan Mộc Ngưng đã chuyển thành màu đỏ sậm.

“Chờ..... Chờ một chút!!” Nói xong, nhóc con lại phóng bay ra khỏi phòng.

Thân hình Đoan Mộc Ngưng gầy, khung xương tinh tế, chiều cao cũng chỉ có một mét sáu, mà thân mình Phong Vô Uyên lại là cao gầy, khung xương so với Đoan Mộc Ngưng thì to hơn một chút, chiều cao cũng hơn một mét tám, cho nên quần áo của Đoan Mộc Ngưng đối với Phong Vô Uyên mà nói quả thực chỉ là quần áo của con nít, chứ đừng nói tới cái chuyện hằn mặc vừa.

Phong Vô Uyên ngồi trên giường một lúc đã nhìn thấy nhóc con đem một bộ quần áo trở về.

“Mau ghê.” Phong Vô Uyên hiềm khi lên tiếng chế nhạo.

“Tủ áo của ba ba chỉ có áo sơmi trắng và tây trang thôi, bộ nào cũng giống nhau.” Rõ ràng đối với một tử tù phục chính quy của Đoan Mộc Thanh Tôn, Đoan Mộc Ngưng thập phần vừa lòng: “Vô Uyên mặc đi.”

Nhìn áo sơmi nhóc con đưa, Phong Vô Uyên thản nhiên cười, đưa tay kéo Đoan Mộc Ngưng lại gần: “Ngưng Nhi giúp ta mặc, nha?”

Nhìn nam tử tuấn mỹ gần trong gang tấc, bùm một tiếng, Đoan Mộc Ngưng đỏ bừng mặt: “Được....”

Tiểu mỹ nhân gật gật đầu, bắt đầu cởi nút áo ngủ cho nam nhân, một nút hai nút.....

Gió đêm phất phơ, đêm lạnh như nước.

Gây sức ép một phen, Đoan Mộc Ngưng lôi Phong Vô Uyên ra khỏi ‘Nhân Thọ Đường’, xuyên qua rừng, đi dọc theo đường mòn.

“Nơi này thật đặc biệt.” Phong Vô Uyên tinh tế đánh giá bốn phía. “Ngay cả một tiếng trùng kêu cũng không có, tuy yên tĩnh, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy an tâm.”

“Nghe phụ hoàng nói, mười năm trước, y và một đám thần tiên bị hồng nường của bọn họ đập xuống nhân giới, chính là rơi xuống chỗ này, ‘Nhân Thọ Đường’ này vốn là do các hồng nường di di chuẩn bị, cho nên có kết giới.” Đoan Mộc Ngưng giải thích cho Phong Vô Uyên, không có lấy một tia giấu diếm.

Ngay lúc Đoan Mộc Ngưng giải đáp xong, không gian đột nhiên vặn vẹo, bọn họ rất nhanh đã bước vào khu phố xá sầm uất.

Nhìn cảnh đêm phồn hoa trước mắt, Phong Vô Uyên quay lại nhìn con đường mòn u tối, khóe miệng gợi lên chút tia cười khê.

“Quả là căn nhà đặc biệt.”

“Đương nhiên rồi!” Nghe thấy Phong Vô Uyên khen ngợi, Đoan Mộc Ngưng như con khổng tước kiêu ngạo vênh đuôi.

Nhìn bộ dáng đặc ý của nhóc con, Phong Vô Uyên sùng nịnh cười, ôm chầm lấy thắt lưng của Đoan Mộc Ngưng: “Chúng ta đi đâu, ở đây ta không quen.”

Phượng Quân đại nhân của chúng ta rõ ràng có năng lực thích ứng cực mạnh trong mọi hoàn cảnh a.... Đối với cảnh vật xa lạ trước mắt, lại không có chút cảm giác nào.

“Đi đến phía trước đi, chỗ đó có rất nhiều sạp hàng, nhiều đồ ăn vặt a.” Đoan Mộc Ngưng đưa tay chỉ chỉ phía trước.

Tuy ở đây chỉ mới qua năm ngày, nhưng đối với Đoan Mộc Ngưng xuyên qua đại lục Thiên Vực mà nói thì đã nhiều năm rồi, nói cách khác, mấy năm qua, y không hề được đi ăn đồ ăn vặt nha.

Nhìn nhóc con chảy nước miếng, Phong Vô Uyên liền kéo y đi đến trước.

Hai người đi đến phía trước, rất nhanh đã tới một chỗ náo nhiệt đầy người, bày đầy sạp nhỏ, bán đủ loại đồ ăn vặt, có thể nói nguyên khu phố này, long xà tụ hội, không thể nào phân biệt người tốt kẻ xấu.

Tuy là lần đầu tiên đến chỗ này, nhưng Phong Vô Uyên nhìn đứa nhỏ mình đang ôm, sau đó lại nhìn đám người loạn thành một đoàn tại cái chợ đêm kia.

Thấy thế nào cũng thấy bảo bối của hắc không hợp với không khí ở đó.....

Nhưng vào lúc này, tại một cái sạp bán đồ ăn vặt, một thiếu niên tóc nhuộm đủ màu sắc ngẩng đầu nhìn về phía Đoan Mộc Ngưng và Phong Vô Uyên.

Thiếu niên kia hai mắt sáng ngời: “Đoan Mộc tiểu đệ, đã lâu không gặp.” Sau đó vẫy tay với Đoan Mộc Ngưng, hai người rõ ràng cực kỳ quen thuộc.

“Hầu Tử đã lâu không thấy a!” Đoan Mộc Ngưng vẫy tay với cậu, kéo Phong Vô Uyên tới một vị trí không người.

“Ông chủ, Đoan Mộc tiểu đệ muốn ăn cái gì đều tính vào phần ta!” Hầu Tử kia vội vàng vàng sang sảng nói với ông chủ.

“Được rồi!”

“Cám ơn!” Đoan Mộc Ngưng cảm ơn Hầu Tử xong, liền chống lại một đôi hồng mâu hơi lóe tia kinh ngạc của Phong Vô Uyên.

139. Chương 137: Chợ Đêm (hạ)

Nhìn Đoan Mộc Ngưng ăn xôi cá viên chiên, Phong Vô Uyên lại nhìn thiếu niên vừa bảo trả tiền giúp Đoan Mộc Ngưng, nhẹ mím môi.

“Vô Uyên sao lại không ăn? Không thích sao?” Nhìn Phong Vô Uyên chưa hề động đống đồ ăn vặt bày đầy trên bàn lớn, Đoan Mộc Ngưng lộ ra nghi vấn.

“Không phải.” Nhẹ lắc đầu, Phong Vô Uyên bắt chước Đoan Mộc Ngưng cầm lấy xôi cá viên cắn, hương vị cá viên thơm ngon tỏa ra khắp miệng, khiến Phong Vô Uyên khẽ mỉm cười.

Nhìn tuần nhan thân nhiên của Phong Vô Uyên, Đoan Mộc Ngưng mân mê môi: “Vô Uyên.....”

Khe khẽ gọi, như một đứa nhỏ đã vô tình làm sai chuyện.

“Sao vậy?” Ngẩng đầu nhìn gương mặt xinh đẹp cản trở kia.

“Có phải Vô Uyên không vui không.....” Đoan Mộc Ngưng nhỏ giọng nói.

Phong Vô Uyên ở trước mặt y rất ít khi lộ ra biểu tình như vậy, trừ phi những lúc tâm tình của hắn không tốt.

Nhìn bộ dáng lo lắng của nhóc con, Phong Vô Uyên vươn tay vuốt ve gương mặt Đoan Mộc Ngưng.

“Ta không có tức giận.” Tuần nhan rốt cục cũng khôi phục lại ý cười, gấp một khối đậu hũ chiên đưa vào miệng nhóc con: “Ta vui, bởi vì nhóc con hiểu động người được người ta thích.”

“Người ta thích?” Thấy Phong Vô Uyên không tức giận, trong lòng Đoan Mộc Ngưng âm thầm thả lỏng, chớp mắt mấy cái, lại toát ra vẻ khó hiểu.

“Thiếu niên mời người ăn đối với người có hảo cảm.” Phong Vô Uyên nhẹ nhàng nói, sau đó dịch dịch sát vào Đoan Mộc Ngưng.

Mây kiếm khẽ nhướng, ánh mắt không dấu vết dừng trên người thiếu niên đang cười tán gẫu với nhóm bạn cùng bàn, quả thực thiếu niên kia thảnh thơi lại liếc mắt đánh giá Đoan Mộc Ngưng và Phong Vô Uyên.

“Có hảo cảm?” Nhóc con đây là một người có thần kinh cực thô, hiện tại hai hàng lông mày đã muốn nhăn lại thành một đoàn.

“Hắn ta thích nhóc người, hơn nữa hắn thấy chúng ta ngồi cùng nhau, trong lòng liền ghen tị.” Khóe miệng khẽ nhếch cười khẽ, Phương Quân đại nhân biểu tình đạm mạc cư nhiên lại cười giảo hoạt như thế.

Bị Phong Vô Uyên nói như vậy, gương mặt Đoan Mộc Ngưng chợt đỏ bừng, áp tới gần Phong Vô Uyên: “Vô Uyên..... Người dùng thấu tâm thuật trên người Hầu Tử!”

Phong Vô Uyên có năng lực đọc tâm người khác, có thể biết được toàn bộ trong lòng người đó đang nghĩ gì, bởi vậy mới nói năng lực thấu tâm thuật của Phong Vô Uyên thật sự phi thường cường đại.

“Đối với người không có hảo ý với Ngưng Nhi, đương nhiên phải dùng phương pháp đặc biệt.” Phương Quân đại nhân đương nhiên nói!

Mặt đỏ bừng, Đoan Mộc Ngưng huých khuỷu tay vào người Phong Vô Uyên.

“Xấu xa!”

“Ha ha.....”

Ăn xong, Đoan Mộc Ngưng nói lời tạm biệt với Hầu Tử, lời Phong Vô Uyên rời đi, đối với cái ánh mắt tiếc hận cùng lưu luyến bao hàm đầy thâm tình ở đằng sau, Đoan Mộc Ngưng lựa chọn làm như không biết.

Nếu không thể có kết quả gì với Hầu Tử, vậy thì chọn không biết, như vậy bọn họ sẽ vĩnh viễn trở thành bạn tốt của nhau.

“Vật nhỏ, chúng ta đi đâu tiếp đây?” Ôm lấy Đoan Mộc Ngưng, Phong Vô Uyên nhẹ giọng hỏi.

Nhóc con sau khi rời khỏi quán đồ ăn vặt liền đi bộ dọc theo bờ sông, thoát khỏi phố xá sầm uất náo nhiệt, nơi này thực yên tĩnh, mặt trăng tròn trĩnh trên đầu sáng rõ, gió mát lạnh thổi qua người, tình cảnh thật phần thích hợp để hẹn hò.

“Đi...” Đôi mắt xinh đẹp đảo qua đảo lại: “Chúng ta đi mua quần áo!!”

“Mua quần áo?” Phong Vô Uyên nhú mày.

Lúc ở Phương lâu, Phong Vô Uyên thân là tộc trưởng, quần áo bình thường đều có thợ may làm cho hắn, cho nên đối với chuyện ‘mua quần áo’ Đoan Mộc Ngưng nói tới, Phong Vô Uyên cảm thấy có chút mới mẻ.

“Vô Uyên ở đây không có quần áo để thay, cũng không thể để cho Vô Uyên mặc tây trang của ba ba!” Nói xong, Đoan Mộc Ngưng nhăn mặt: “Tuy dáng người Vô Uyên rất tốt, mặc tây trang nhìn cũng đẹp lắm, nhưng ta muốn nhìn Vô Uyên mặc những bộ quần áo kiểu dáng khác.”

“Quần áo khác?” Đối với Phong Vô Uyên mà nói, quần áo chỉ có duy nhất một kiểu đó là ‘trường bào’.

“Àn!” Đoan Mộc Ngưng không giải thích gì nữa, nắm lấy thắt lưng Phong Vô Uyên, đẩy vào trong một cái ngõ nhỏ.

Đi xuyên qua cái ngõ nhỏ thật dài, Đoan Mộc Ngưng và Phong Vô Uyên lại một lần nữa trở về phố xá sầm uất.

Đoan Mộc Ngưng kéo Phong Vô Uyên đi lòng vòng, rất nhanh đã đến một tiệm thời trang có điểm cổ kính.

“Ma Y?” Nhìn bảng hiệu gỗ cũ kỹ màu đen mặt trên có viết hai chữ màu vàng theo thể chữ lệ, Phong Vô Uyên nhướn mày: “Tên kỳ quái.”

“Chủ của tiệm này là bạn của phụ hoàng ta, hơn nữa quần áo ở đây là xa xỉ độc nhất nga, những tiệm khác không có đâu.” Dẫn Phong Vô Uyên, Đoan Mộc Ngưng cười đến thực vui vẻ, đủ để thấy nhóc con rất thích ông chủ tiệm này.

Đoan Mộc Ngưng đẩy cửa bước vào, một tiếng chuông thanh thúy vang lên, một cái bóng đen thon dài từ bên trong lập tức vọt ra.

“Ai nha, tiểu phượng hoàng nho nhỏ đáng yêu của ta, đêm hôm sao lại chạy đến Ma Y của ta thế này.” Nữ tử mỉa mai hoặc kêu lên, một mùi hương thơm ngát phiêu đảng xung quanh, nháy mắt Đoan Mộc Ngưng đã bị một đại mỹ nữ ôm vào lòng.

Bị mỹ nữ ôm kiểu này, toàn bộ gương mặt của Đoan Mộc Ngưng đều rúc sâu vào trong bộ ngực đầy đặn của mỹ nữ, người ở bên ngoài nhìn vào đều cảm thấy Đoan Mộc Ngưng thật có điểm phúc, đáng tiếc đứa nhỏ luôn bị đối đãi như vậy từ nhỏ đến lớn đều cảm thấy buồn bực khủng bố.

“Ô ô..... Buông ra..... Thở không nổi.....”

“Ngưng Nhi.” Thấy Đoan Mộc Ngưng phất tay giấy dựa, Phong Vô Uyên nắm lấy cổ tay y kéo ra, nháy mắt đã đem Đoan Mộc Ngưng quay về lòng mình.

Đứa nhỏ rốt cuộc cũng được cứu, thở phì phò: “Rốc cục cũng được cứu rồi.....”

“U, tốc độ thực mau a.” Móng tay sơn đỏ vuốt lên đôi môi đỏ mọng, nữ nhân xinh đẹp mặc sườn xám màu đen cười khê: “Ta nghe Phượng Hoàng đại nhân nói người dẫn nam nhân về nhà, chắc là hần đi.”

Bị nữ nhân nói như vậy, gương mặt Đoan Mộc Ngưng thoáng ửng đỏ, cào cào đầu: “Phải.... Đúng vậy..... Nghe Thường a di, ta muốn mua quần áo.”

“Là người muốn mua cho nam nhân kia?” Bà chủ Nghe Thường nhìn Phong Vô Uyên, biểu tình trở nên cực ái muội: “Thật sự là một nam nhân đẹp nha.”

“.....” Nghe Nghe Thường nói xong, mặt Đoan Mộc Ngưng càng thêm đỏ “Di di.....”

Đây là đùa bỡn, là loại trắng trợn đùa bỡn a!!!

“Được rồi, không náo loạn với người nữa, nhóc con muốn chọn cái gì thì chọn đi, hôm nay không thu tiền mua quần áo của người!” Đưa tay sờ đầu Đoan Mộc Ngưng, Nghe Thường nhanh nhẹn rời đi.

Đủ để thấy nàng hoàn toàn tín nhiệm Đoan Mộc Ngưng, hơn nữa cũng phi thường yêu thương Đoan Mộc Ngưng.

Đội bóng dáng của Nghe Thường biến mất sau bức rèm che, Phong Vô Uyên mới cúi đầu nhìn người trong lòng.

“Nữ nhân này không phải người thường.....”

“Vô Uyên có thể nói chuẩn xác thêm một tí a, Nghe Thường di di là yêu.” Nắm tay Phong Vô Uyên, nhóc con bắt đầu lựa quần áo.

“Yêu? Yêu tinh sao?” Phong Vô Uyên đi theo đằng sau Đoan Mộc Ngưng, phụ trách cầm lấy mấy bộ đồ nhóc con chọn, nghe Đoan Mộc Ngưng nói, liền liên tưởng đến Yêu Tinh tộc ở đại lục Thiên Vực.

Rõ ràng, ở đại lục Thiên Vực, cũng không có ‘yêu’ tồn tại.

“Không giống, chân thân của Nghe Thường di di là một bộ váy lụa tím, trải qua ngàn năm tu hành, có được sinh mệnh, sau đó thành yêu.” Đoan Mộc Ngưng giải thích.

“Thế giới này sao lại kỳ quái như vậy? Đồ vật cũng có thể có được sinh mệnh sao?” Một bên bị Đoan Mộc Ngưng đẩy vào phòng thay quần áo, Phong Vô Uyên một bên hỏi.

Đủ để thấy Phượng Quân đại nhân ở đại lục Thiên Vực ‘Tài trí hơn người, học thức uyên bác’ đến thế giới này hoàn toàn mất tác dụng.

Kéo màn che lại, để Phong Vô Uyên tự thay đồ, Đoan Mộc Ngưng đứng bên ngoài, ôm đồng hồ còn lại.

“Đồ vật trải qua thời gian dài hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt, linh khí trời đất sẽ tu thành tinh thành yêu, bọn họ sẽ có sinh mệnh, lòng càng hướng thiện càng có khả năng tu luyện thành tiên.”

“U, hình như rất lợi hại.” Phong Vô Uyên thay bộ đồ Đoan Mộc Ngưng lựa cho mình, nhìn lại bộ quần áo thoải mái mình đang mặc, khóe miệng gợi lên một tia đậm cười.

Nhóc con chọn đồ cho hần quả là rất hợp.

“Đương nhiên a, Vô Uyên thử xong chưa?” Hai mắt sáng sáng, nhóc con rõ ràng đang chờ người bên trong thử bộ đồ mình chọn giúp.

Lúc ở đại lục Thiên Vực, năm này qua năm nọ Phong Vô Uyên đều mặc một bộ y phục đỏ thẫm, tuy rất nổi bật, nhưng Đoan Mộc Ngưng vẫn muốn để Phong Vô Uyên đổi sang một kiểu y phục khác hơn.

“Ân, đẹp lắm.” Nam nhân bên trong kéo màn bước ra.

Đoan Mộc Ngưng đứng ở bên ngoài đợi nhìn thấy bóng dáng thon dài xuất hiện, đôi con ngươi xinh đẹp chậm rãi trợn to lên.

Thực....Thực đẹp trai a.....

140. Chương 138: Lựa Chọn

Ăn vặt, dạo phố, mua quần áo..... Đi thâu đêm suốt sáng, hai mí mắt của nhóc con xinh đẹp đã muốn dán dính vào nhau rồi.

“Ngưng Nhi.” Đưa tay đỡ lấy Đoan Mộc Ngưng, Phong Vô Uyên nhìn người trong lòng đã muốn nhắm mắt ngủ, gương mặt tuần tú lộ ra một tia bất đắc dĩ: “Chúng ta trở về đi, chơi cả một buổi tối, đã mệt mỏi rồi.”

“Vậy chúng ta về nhà....” Cuốn vào lòng Phong Vô Uyên, Đoan Mộc Ngưng nhỏ giọng lẩm bẩm.

“Về Nhân Thọ Đường sao?”

Phố xá sầm uất sáng sớm cũng không có bao nhiêu người, Phong Vô Uyên khom người trực tiếp đem tiểu mỹ nhân đang lắc lư đi ôm ngang vào ngực.

“Không phải Nhân Thọ Đường.” Đoan Mộc Ngưng nhẹ lắc đầu, cố nén cơn buồn ngủ nhìn ra đầu đường, đột nhiên vẫy vẫy tay.

Đầu đường chợt trở tới một chiếc taxi, thấy Đoan Mộc Ngưng vẫy tay, liền chậm rãi chạy đến trước mặt bọn họ dừng lại.

“Xin hỏi là muốn đi taxi sao?” Tài xế nhô đầu ra hỏi.

“Tài xế di di, đến Đoan Mộc gia khu Ngạo Long số xx đường xx....” Đoan Mộc Ngưng nói xong, đưa tay ấn nút trên cửa xe, cửa xe lập tức mở ra: “Vô Uyên lên xe đi, đến cửa nhà thì đánh thức ta nga.”

“Ừ.” Ôm Đoan Mộc Ngưng chui vào trong xe, cửa xe chậm rãi đóng lại.

Taxi là cái gì, Phong Vô Uyên cũng không chú ý lắm, toàn bộ tâm tư hiện đều đặt hết lên người nằm trong lòng mình.

Chơi cả một đêm, lại một đêm không ngủ, nhóc con trước giờ luôn đúng giờ ngủ, đứa nhỏ luôn ngủ sớm dậy sớm xinh đẹp này hiện tại đã nhắm tịt con mắt, mái tóc mềm mại cũng trở nên hỗn độn.

Phong Vô Uyên nhìn gương mặt say ngủ của Đoan Mộc Ngưng, khóe miệng nhợt nhạt cười, đưa tay chải lại mái tóc cho Đoan Mộc Ngưng.

Taxi rất nhanh chạy theo quốc lộ về hướng Đoan Mộc gia khu Ngạo Long.

Taxi chạy hơn ba mươi phút, rốt cục dừng lại trước cửa một tòa nhà lớn xa hoa, nữ tài xế quay xuống nhìn ghế sau: “Đã tới Đoan Mộc gia, tiền xe một trăm hai mươi tệ!!”

Nói xong liền lấy hóa đơn tính cước đưa cho Phong Vô Uyên.

Nhìn nhóc con đang ngủ say trong lòng, Phong Vô Uyên thật sự không muốn đánh thức y, đưa tay sờ vào túi y rất nhanh đã tìm được một xấp giấy đo đồ.

Trong lúc đi dạo phố đêm, Đoan Mộc Ngưng đã kịp dạy cho Phong Vô Uyên các loại mệnh giá tiền tại hiện thế, cho nên chuyện trả tiền này không gây khó dễ cho Phượng Quân đại nhân.

Cầm tiền trả cho tài xế xong, Phong Vô Uyên ôm Đoan Mộc Ngưng xuống xe, ngẩng đầu nhìn tòa nhà xa hoa lộng lẫy có sân bao bọc xung quanh.

Đây là nhà của Ngưng Nhi.....

Nhóc con chính là ở nơi này lớn lên.....

Ngay lúc Phong Vô Uyên đang trầm tư, nhóc con được hấn bẻ không biết có phải vì cảm giác cảnh vật xung quanh thay đổi mà tỉnh ngủ hay không, nhăn mặt nhú mày liền mở mắt.

“Vô Uyên, tới nhà rồi sao?”

“Vừa tới, sao lại tỉnh dậy?”

“Sợ Vô Uyên không biết trả tiền xe, nên tỉnh.” Đoan Mộc Ngưng lười biếng nằm ở trong lòng Phong Vô Uyên, nhỏ giọng lầm bầm.

“Ha ha, vật nhỏ sao lại không tin ta?” Phong Vô Uyên cười khẽ, hôn nhẹ lên má nhóc một cái.

Ngay tại cái lúc hai người quang minh chính đại đứng ngay trước cửa ngọt ngào, bên trong sân đột nhiên xuất hiện một bóng người thon dài, người tới mặc một thân âu phục chỉnh tề, khuôn mặt tuấn mỹ không chút biểu tình, nhìn thấy hai người đứng ngoài cửa đang ôm nhau, đôi mắt đen càng thêm thâm trầm.

“Tiểu Ngưng.” Thanh âm thản nhiên vang lên, hoàn toàn khiến người nghe không rõ giọng điệu kia đang ẩn chứa cảm xúc gì.

Nghe được tiếng gọi lạnh nhạt quen thuộc, Đoan Mộc Ngưng được Phong Vô Uyên ôm trong ngực đột nhiên cứng đờ người.

Ngước mắt qua vai Phong Vô Uyên thăm dò, Đoan Mộc Ngưng nhìn thấy nam nhân đứng trong sân khỏe miệng không ngừng co rút.

“Ba ba....Hai—” Khẽ vẫy tay với Đoan Mộc Thanh Tôn, Đoan Mộc Ngưng ha ha cười khẽ, mồ hôi đầy đầu.

Làm sao bây giờ, ba ba không có nói chuyện dễ chịu như phụ hoàng a, hơn nữa lúc ba ba tức lên rất dọa người....

“Về nhà rồi sao còn không mau vào!” Đoan Mộc Thanh Tôn thản nhiên nói, đưa tay ấn một cái nút trên cửa, cửa sân từ từ mở ra: “Nghỉ ngơi xong thì tới thư phòng tìm ta.”

Nói xong, Đoan Mộc Thanh Tôn từ tốn rời đi.

Nhìn bóng dáng ba ba mình đang rời đi, Đoan Mộc Ngưng chậm rãi quay người nhìn Phong Vô Uyên.

“Vô Uyên.... Ta tiêu rồi.”

Nhóc con xinh đẹp úp mặt nằm trên giường, ngủ nguyên một buổi sáng, đến khi cái bụng lăm rằm phản đối mới chịu tỉnh.

“Vô Uyên....” Giọng khàn khàn.

Nghe thấy Đoan Mộc Ngưng khàn giọng gọi mình, Phong Vô Uyên đang ngồi trên ghế sofa đọc một quyển sách cổ văn cực dày ngẩng mặt nhìn.

“Tỉnh?” Buông sách xuống, sau đó rót một ly nước đưa cho nhóc con nằm trên giường.

“Àn.” Bò dậy, Đoan Mộc Ngưng đưa tay dụi mắt.

“Uống một ly nước này trước, gia gia ngươi có để lại phần thức ăn cho ngươi, Ngưng Nhi rửa mặt chải đầu đi, ta bảo người bưng tới.” Đút Đoan Mộc Ngưng uống nước nhuận cổ, Phong Vô Uyên ôn nhu nói.

“Cảm ơn Vô Uyên.” Cầm ly nước uống, yết hầu khô rang rót cục cũng cảm thấy dễ chịu, mắt cong cong: “Vô Uyên đã gặp gia gia và mọi người trong nhà?”

“Đã gặp, mọi người đều rất thú vị.” Phong Vô Uyên cười càng lúc càng thâm, đưa tay vuốt lại tóc cho Đoan Mộc Ngưng: “Được rồi, nhóc ngươi rửa mặt chải đầu đi, ta gọi người mang đồ ăn đến, phụ thân ngươi nói đợi ngươi dùng cơm xong thì tới thư phòng tìm hấn.”

Nghe Phong Vô Uyên nói xong, tiểu phượng hoàng tái mét mặt mày, cái miệng nhỏ biến thành hình chữ ‘o’ hoa hoa lệ lệ.

Phải a phải a..... Y cứ nhiên quên luôn lời ba ba dặn.....

Càng nhớ, khóe miệng nhóc còn càng co rút nghiêm trọng, còn có mấy cục lửa khả nghi bay a bay a bay....

Ăn ngủ đầy đủ xong, tiểu phượng hoàng không tình nguyện lê bước tới thư phòng gặp ba ba thân ái, lúc quay đầu nhìn lại thì thấy Phượng Quân đại nhân nhìn mình cười đến phi thường sáng lạn.

Hít mấy hơi thật sâu, Đoan Mộc Ngưng nhắm mắt, nâng tay gõ cửa.

“Ba ba, ta đến rồi.”

“Vào đi.” Trong thư phòng truyền ra một giọng trầm ổn độc hữu của nam nhân, mang theo vẻ lạnh lùng cũng uy nghiêm, không hề có lấy một chút cảm xúc.

Nghe thấy tiếng Đoan Mộc Thanh Tôn đáp lại, Đoan Mộc Ngưng cắn môi đẩy cửa, thăm dò bước vào, liền thấy hai vị phụ thân đang ở trong phòng.

“Tiểu Ngưng.” Nhìn đứa con đang thăm dò, Thiên Phượng ngồi trong lòng Đoan Mộc Thanh Tôn lại không có chút cảm giác không được tự nhiên nào, ngọt ngào gọi.

Rõ ràng hai vị phụ thân đang làm hành động thân mật, là thói quen thường ngày a.

“Phụ hoàng.” Bước vào thư phòng, Đoan Mộc Ngưng đóng cửa lại, trong lòng đồng thời cũng cảm thấy nhẹ nhõm.

Có phụ hoàng ở đây, nếu ba ba tức giận, y chắc sẽ không bị giáo huấn đến thê thảm đâu ha....

“Ngồi đi.” Dem Thiên Phượng kéo tới một bên, Đoan Mộc Thanh Tôn thần nhiên liếc mắt nhìn con một cái.

“Vâng.” Đoan Mộc Ngưng đưa đôi mắt đáng thương hề hề nhìn phụ hoàng của mình bình tĩnh cười, sau đó hai người ngồi xuống ghế sofa đối diện nhau.

Tuy bình thường Đoan Mộc Ngưng ở nhà đều có bộ dáng không sợ trời không sợ đất, nhưng y thực tế vẫn rất sợ ba ba lạnh như băng tức giận, lần này mất tích hết năm ngày chạy đến đại lục Thiên Vực, từ lúc trở về đến giờ ba ba vẫn lạnh lùng nghiêm mặt, rõ ràng là rất tức giận.

“Nam nhân kia không phải người thường?” Nói thẳng trọng tâm, chính là tính cách của ba ba Thanh Tôn nhà y.

Đoan Mộc Thanh Tôn hỏi, Đoan Mộc Ngưng cắn môi, nhẹ nhàng gật.

“Vô Uyên đến từ một thế giới khác.... Hắn là tộc trưởng bộ tộc, nhưng lại có huyết mạch của phượng hoàng....”

“Thế giới kia?” Đôi mắt nhú lại, mang theo một tia lãnh liệt.

Nhìn đôi mắt lãnh liệt của Đoan Mộc Thanh tôn, Đoan Mộc Ngưng cả kinh, đôi mắt long lanh chợt lóe lên một tia e ngại: “Ba ba.... Lúc ta tới thế giới kia đều là do Vô Uyên bảo hộ ta..... Cho nên cho nên....”

“Cho nên ngươi yêu hắn.” Không phải hỏi, mà là khẳng định, Đoan Mộc Thanh Tôn dùng đôi mắt đen lãnh liệt không có nửa điểm ấm áp nhìn thẳng vào đôi mắt đen đầy vẻ sợ hãi của đứa con.

Nhìn ánh mắt lãnh liệt của phụ thân, Đoan Mộc Ngưng nắm chặt tay, môi bị cắn đến tái nhợt, khẽ gật đầu.

“Phải, ta thích Vô Uyên.... Giống như phụ hoàng thích ba ba..... Thích như vậy đó....”

“Hắn sẽ không ở lại thế giới này, ngươi biết chưa?” Vấn diện vô biểu tình, Đoan Mộc Thanh Tôn chậm rãi mở miệng: “Tiểu Ngưng, ngươi sẽ làm gì đây?”

“Ta.... Ta....” Hai tay nắm chặt, một lát sau, Đoan Mộc Ngưng nhẹ mở miệng nói: “Ta sẽ cùng hắn.... cùng hắn rời đi....”

“Đây là lựa chọn của ngươi?”

“Phải.”

Từ ‘Phải’ vừa nói phun ra miệng, Đoan Mộc Thanh Tôn không chút biểu tình đột nhiên đứng dậy rời đi.

“Ba ba....” Nhìn Đoàn Mộc Thanh Tôn đi vào trong kia, Đoàn Mộc Ngưng khẽ kêu lên, nước mắt trào ra, từng giọt từng giọt chảy xuống.

Tuy lúc trước có nghĩ tới việc ba ba sẽ tức giận..... nhưng mà.....

Nước mắt, vẫn từng giọt từng giọt lăn ra khỏi khóe mắt.

141. Chương 139: Ba Ba, Phụ Hoàng Và Con Trai

Nhìn bóng dáng ba ba của mình quyết tuyệt rồi đi, nước mắt Đoàn Mộc Ngưng giống như dây thủy tinh bị đứt đoạn từng viên rơi xuống, bộ dáng khóc nức khiến cho người ta vô cùng đau lòng.

“Ba ba..... Đừng nóng giận..... Là Ngưng Nhi không đúng..... Ô ô.....”

Thiên Phượng ngồi trên ghế đối diện chưa hề mở miệng nói chuyện khẽ thở một hơi dài, quay mặt đi.

Tiếng khóc nức cùng lời giải thích khiến người ta đau lòng không ngừng vang lên, nam nhân lúc này rời đi không biết từ lúc nào đã quay trở lại.

Chậm rãi vươn bàn tay to vuốt lên mái tóc đứa con.

Cảm giác có người sờ đầu mình, thân mình gầy gầy của Đoàn Mộc Ngưng cứng đờ lại, đôi mắt vẫn còn vươn nước mắt nhìn lên bóng dáng cao lớn kia.

“Ba ba.....”

“Đứa nhỏ ngốc.” Đoàn Mộc Thanh Tôn ngồi xổm trước mặt đứa con, bàn tay đang vuốt tóc Đoàn Mộc Ngưng chậm rãi trượt xuống, lau đi nước mắt dính đầy trên mặt Đoàn Mộc Ngưng: “Chẳng lẽ ngươi không tin ba ba sao?”

Thanh âm thần nhiên lại ôn nhu vô tận vang lên, Đoàn Mộc Thanh Tôn đưa một vật đến trước mặt Đoàn Mộc Ngưng.

Nhìn vật trên tay Đoàn Mộc Thanh Tôn, Đoàn Mộc Ngưng kinh ngạc mở to mắt, nhóc con mới này còn khóc thảm thiết gương mặt nhìn đôi mắt đen của nam nhân.

“ ‘Phượng Minh’ của ba ba.....”

‘Phượng Minh’ chính là khẩu súng của Đoàn Mộc Thanh Tôn, không cần nạp đạn, bắn bằng khí nén, uy lực cường đại, toàn thế giới này chỉ có duy nhất một khẩu.

“Về sau ‘Phượng Minh’ này chính là của ngươi.” Đem khẩu súng đặt lên tay Đoàn Mộc Ngưng, Đoàn Mộc Thanh Tôn ôn nhu nói: “Ngưng Nhi phải nhớ kỹ, ‘Phượng Minh’ đại biểu cho ba ba vĩnh viễn làm bạn ở bên cạnh ngươi, bảo hộ ngươi.”

Nhìn ‘Phượng Minh’ trên tay, Đoàn Mộc Ngưng chớp mắt, gắt gao nắm chặt: “Ba ba.... Ba ba không tức giận sao? Ngưng Nhi vứt bỏ mọi thứ, bốc đồng muốn cùng Vô Uyên rời đi.....”

“Đứa con đã trưởng thành, kẻ làm phụ thân đương nhiên phải buông tay, để cho đứa con của mình tự do bay lượn trên bầu trời của chính nó.” Thiên Phượng chậm rãi tiến đến trước mặt Đoàn Mộc Ngưng, nắm lấy tay con: “Chỉ cần Tiểu Ngưng lựa chọn, phụ hoàng và ba ba vĩnh viễn chấp thuận ngươi, bởi vì ngươi là con của chúng ta.”

“Phụ hoàng....” Nhìn Thiên Phượng ôn nhu xinh đẹp, nước mắt Đoàn Mộc Ngưng lại một lần nữa rơi xuống, nhóc con mảnh khảnh nhào vào cái ôm ấp mềm mại lại thoang thoảng mùi hương kia.

“Phụ hoàng mười sáu tuổi đã yêu ba ba của ngươi, mười bảy tuổi sinh ra ngươi, hơn nữa còn cố ý rời bỏ Thiên đình ở lại Nhân gian làm bạn với ba ba ngươi.” Nhẹ vuốt tóc Đoàn Mộc Ngưng, trong mắt Thiên Phượng lộ vẻ ôn nhu, thần thú phượng hoàng nghịch ngợm năm đó đã sớm trưởng thành trở thành một

người cha rồi: “Tiểu Ngưng nay đã muốn mười lăm, chỉ nhỏ hơn phụ hoàng năm đó một tuổi, nhưng người rất thông minh, biết rõ con đường mình đi sau này, chỉ cần người cảm thấy tốt, cảm thấy đúng, sẽ dừng cảm mà bước đến đổi mặt.”

“Vâng.....” Đao Mộc Ngưng nhẹ nhàng gật đầu, hai má đầm nước mắt, trong lòng vô cùng cảm động lẫn ảm áp, cảm giác bàng hoàng bất an lúc trước đã bị tấm lòng yêu thương của hai vị phụ thân thay thế: “Cảm ơn phụ hoàng chỉ dạy, có thể trở thành con của phụ hoàng, đó là may mắn của Ngưng Nhi.”

“Có thể có được đứa con xuất sắc như ngươi, cũng là may mắn của Thiên Phượng ta.” Ôm lấy Đao Mộc Ngưng, Thiên Phượng cũng nhịn không được mà nhỏ xuống hai hàng lệ.

Nhìn hai người mình yêu nhất rơi lệ, ánh mắt Đao Mộc Thanh Tôn trở nên nhu hòa, đưa tay ôm cả hai người vào lòng.

Dựa vào lồng ngực ấm áp của Đao Mộc Thanh Tôn, Đao Mộc Ngưng ôm Thiên Phượng, nín khóc mà cười.

“Trong lòng ba ba vẫn ấm áp như vậy, trong lòng phụ hoàng cũng vẫn rất mềm mại, làm cho Ngưng Nhi nhớ tới cảm giác lúc trước được ba ba và phụ hoàng ôm ôm.” Nước mắt lại trào ra: “Phụ hoàng, ba ba, Ngưng Nhi thật sự rất yêu các người.”

“Phụ hoàng và ba ba, cũng yêu Tiểu Ngưng.”

“Vĩnh viễn đều yêu thương Tiểu Ngưng.”

Ánh nắng bên ngoài chiếu vào, chiếu vào ba con người đang ôm nhau, hình ảnh ấm áp tuyệt đẹp như họa được một người họa sĩ danh gia vẽ nên.

Trải qua một hồi “ôm ấp ấm áp”, Đao Mộc Ngưng vất vả mới cảm được nước mắt, đôi mắt hồng hồng thật giống con thỏ con đáng yêu.

“Trên người đứa nhỏ kia có năng lực hỏa diễm rất đặc biệt, đồng thời còn có lực lượng phượng hoàng cực quen thuộc của bộ tộc phượng hoàng chúng ta.” Bưng ly trà lại uống một hơi, Thiên Phượng nhìn đứa con bảo bối, chậm rãi mở miệng: “Nói cho phụ hoàng nghe, lúc ngươi đến thế giới kia đã xảy ra chuyện gì?”

“Àn.” Cầm ly trà, Đao Mộc Ngưng khẽ gật đầu: “Sau khi ta đến đại lục Thiên Vực, thân thể đột nhiên thu nhỏ lại, biến thành đứa trẻ sơ sinh..... Vì phi thuyền rơi thẳng xuống chỗ gọi là Phượng lâu, cho nên mới gặp được Vô Uyên..... Từ đó đến lúc ta năm tuổi, hẳn đều luôn chiếu cố tới ta..... sau đó.... Sau.... [vô hạn tình lực từ ngữ.....]”

Đao Mộc Ngưng nói rồi nói, nói tới một đồng lớn, rốt cục cũng đem mọi chuyện phát sinh trong năm năm ở đại lục Thiên Vực nói ra hết.

“Biến nhỏ..... Sau đó trong cơ thể bắt đầu xuất hiện thú đan, hơn nữa đứa nhỏ kia cũng xuất hiện thú đan hoàn chỉnh....” Thiên Phượng nhăn mi, tạo thành cái ngạch nhỏ trên trán, phiền não.

Thân là thần thú thuần huyết duy nhất của bộ tộc phượng hoàng, Thiên Phượng đối với loại tình huống như vậy cũng cảm thấy rất khó hiểu, đôi mắt đen trong veo phiêu về hướng lão công Đao Mộc Thanh Tôn đang ôm mình.

“Thú đan của phượng hoàng được ngưng tụ bởi đạo hạnh tu hành của người nắm giữ, lúc Tiểu Ngưng sinh ra thân thể suy yếu, hơn nữa lại có một nửa huyết thống nhân loại, cho nên máu phượng hoàng không thuần khiết, đây hẳn là nguyên nhân dẫn đến việc con chúng ta không có thú đan, nhưng sau khi đến đại lục Thiên Vực, Tiểu Ngưng có được thân thể khỏe mạnh, nhưng lại biến thành hình thái trẻ nhỏ mới sinh, hơn nữa lại có thể hệ huyết mạch phượng hoàng hậu đại tồn tại, có lẽ lúc đó cả hai đã bắt đầu xuất hiện hiện tượng cộng sinh, cho nên mới xuất hiện thú đan.” Đao Mộc Thanh Tôn thần nhiên giải thích.

Đao Mộc Thanh Tôn tuy là nhân loại, nhưng đã sống chung với phượng hoàng lâu năm, chuyện của Phượng tộc, hẳn hiểu còn rõ hơn so với Thiên Phượng – phượng hoàng thuần huyết thống từng dục hỏa trùng sinh kia.

“Cái này hình như cũng có lý.” Phượng hoàng gật gật đầu, đối với lời nói của lão công nhà mình thì hoàn toàn tin tưởng trăm phần trăm.

“Là như vậy sao?” Tiểu phượng hoàng nhấn chặt hai hàng lông mày: “Như vậy, phụ hoàng..... Ngưng Nhi nếu bắt đầu có thú đan rồi, có phải có thể sử dụng tiên thuật giống như phụ hoàng hay không?”

Tuy từ nhỏ đã say mê nghiên cứu máy móc, nhưng đối với phụ hoàng có được một thân tiên pháp siêu cấp cường hãn, Đoan Mộc Ngưng vẫn rất sùng bái.

“Thú đan của Tiểu Ngưng không ổn định, sử dụng tiên pháp lại cần tiêu hao rất nhiều tiên lực, trừ những lúc cần thiết ra, nhưng tình huống khác, nếu có thể không cần, tốt nhất vẫn là không nên dùng tới.” Thiên Phượng đưa tay vuốt mái tóc của đứa con trai tâm can bảo bối.

“A.....”

“Trong lúc nhất thời, người và đứa nhỏ Vô Uyên kia chắc chắn không có biện pháp rời khỏi đây, vậy trong khoảng thời gian này, phụ hoàng sẽ dạy cho các người một ít tâm pháp đơn giản, củng cố nội đan.” Thiên Phượng nhẹ nhàng cười.

“Cám ơn phụ hoàng.” Đoan Mộc Ngưng rất thích làm nũng với thân thể mềm mại thơm thơm của phụ hoàng, hiện tại cả gương mặt trắng nõn đều áp đến lòng Thiên Phượng cọ cọ, rước lấy một trận cười khê của Thiên Phượng.

“Tiểu Ngưng, người nói phải quay trở về bên kia, đã nghĩ ra cách gì chưa?” Nhìn hai người mình yêu thương nhất rúc vào lòng nhau, trong mắt Đoan Mộc Thanh Tôn lóe ra tia sáng nhu hòa.

“Có.” Nghe Đoan Mộc Thanh Tôn hỏi, Đoan Mộc Ngưng lập tức đáp, lấy máy ảnh bên trong cái túi đeo bên hông ra: “Ồ đại lục Thiên Vực không có cái gì để Hùng cục cưng có thể ẩn thân, cho nên ta đem cái máy ảnh này cải tạo một chút, lúc trở lại thế giới này, Hùng cục cưng có ghi lại tình huống xảy ra lúc đó.”

“Đưa ta xem.” Bàn tay thon dài đưa ra.

Đoan Mộc Ngưng không chút do dự đem máy ảnh có chứa Trí Não Hùng cục cưng giao cho Đoan Mộc Thanh Tôn.

Nhận lấy máy ảnh, Đoan Mộc Thanh Tôn lập tức bước vào bên trong thư phòng.

Hai phượng hoàng một lớn một nhỏ nhìn bóng dáng Đoan Mộc Thanh Tôn rời đi, chậm rãi thu hồi tầm mắt.

“Đúng rồi, Tiểu Ngưng!!” Đột nhiên, biểu tình của đại phượng hoàng trở nên cực thần bí, ghé sát vào đứa con, biểu tình thần bí hề hề: “Người với Phượng Quân của người đã làm chuyện thân mật chưa?”

“Chuyện thân mật.... Hôn môi hả?” Nhóc phượng hoàng con đảo đảo mắt, nhìn phụ hoàng của mình.

Nghe tiểu phượng hoàng trả lời, thân hình đại phượng hoàng thoáng cái đã lão đảo trước ngọn gió bắc lạnh lẽo a.....

“Phượng Quân đại nhân của người xem ra quả là người quân tử a.” Đại phượng hoàng đối với đứa con rể suất khí kia càng lúc càng vừa lòng.

“Vô Uyên tốt lắm, đối với ta rất tốt, cũng rất sùng ta.” Nhớ tới người nỏ, tiểu phượng hoàng đơn thuần cười tới ngọt ngào

142. Chương 140: Mộ Gia

Đoan Mộc Ngưng từ thư phòng bước ra, ngẩng đầu liền nhìn thấy bóng dáng thon dài đang đứng trên hành lang, kinh ngạc chớp mắt, cảm động không thôi.

“Vô Uyên, người đợi ta sao?” Đôi môi đỏ mọng hiện lên một tia cười khê, Đoan Mộc Ngưng nhào về phía bóng dáng cao to đằng trước.

Tiếp được thân mình Đoan Mộc Ngưng, Phong Vô Uyên ôm y vào lòng.

“Ta lo cho người.”

Tuy trong lòng biết hai người trong thư phòng kia sẽ không thương tổn thiên hạ trong lòng, nhưng Phong Vô Uyên nhớ đến lúc nhóc con sắp bước vào, trên mặt lộ vẻ lo lắng cùng cực, khiến hấn muốn rời khỏi cũng không thể.

Cho nên lúc nhóc con của hấn bước vào thư phòng, hấn liền đứng đây chờ.

“Cám ơn Vô Uyên, ta không có sao.” Đoan Mộc Ngưng ôm thắt lưng Phong Vô Uyên, trong lòng ngọt giống như mới vừa ăn hết mấy hũ mật đường.

Đây là Phượng Quân đại nhân của y a, rõ ràng luôn khiến người ta cảm thấy lạnh như băng, nhưng so với bất luận kẻ nào đều thận trọng đều ôn nhu hơn hết.

“Ngưng Nhi khóc sao?” Ngón tay thon dài chậm rãi vuốt ve cằm Đoan Mộc Ngưng, nâng mặt nhóc con lên.

Nhìn hai mắt đỏ ửng của Đoan Mộc Ngưng, Phong Vô Uyên nhẹ cúi đầu, bạc thân hôn nhẹ xuống đôi mắt đỏ con kia.

“Không có việc gì..... không có việc gì...” Ôm thắt lưng Phong Vô Uyên, Đoan Mộc Ngưng không né cái hôn âu yếm của hấn, khẽ trấn an nói: “Phụ hoàng và ba ba đã đáp ứng rồi, chấp thuận cho ta và người trở về đại lục Thiên Vực.”

Đôi mắt đen láy hàm chứa quang huy thủy linh chói mắt, thật sáng.

“Quay về..... Còn có thể sao?” Ôm lấy gương mặt Đoan Mộc Ngưng, Phong Vô Uyên nhiên hỏi.

“Có thể.” Nhẹ gật gật đầu, Đoan Mộc Ngưng nhìn đôi hồng mâu xinh đẹp: “Lúc chúng ta bị cuốn đến đây, Trí Não đã đem toàn bộ sự việc phát sinh ghi vào bộ nhớ rồi...”

“Ngưng Nhi, cám ơn người..... Còn có ta yêu người.”

Hai người ôm nhau, hai môi dán sát vào nhau, tình ý dạt dào.

Thiên Phượng đứng trước cửa thư phòng thu hết cảnh tượng này vào đáy mắt, đôi môi gợi lên một tia cười nhẹ nhàng.

Tiểu Ngưng của nhà y rốt cục đã trưởng thành!!

Chiếm được sự đồng ý của hai vị phụ thân, Đoan Mộc Ngưng cuối cùng cũng yên tâm, hiện tại nhóc con cầm một gói khoai tây chiên ngã nhào lên chiếc sofa mềm mại, đầu gối lên đùi Phong Vô Uyên thoải mái xem ti vi, thỉnh thoảng đưa một miếng khoai lên miệng Phong Vô Uyên.

Hình ảnh trên ti vi thay đổi, tới mục tin tức.

Nhóc con thoải mái ăn khoai tây chiên nhìn thấy ti vi chiếu tin tức đột nhiên bật dậy, đôi mắt to nhìn chăm chú.

“Ngưng Nhi làm sao vậy?” Nhìn thấy Đoan Mộc Ngưng phản ứng dị thường, Phong Vô Uyên quan tâm hỏi.

Đến thế giới này mới có hai ngày, năng lực thích ứng của Phong Vô Uyên tuy rằng rất cường hãn, nhưng đối với một đồng sản phẩm ‘công nghệ cao’ của Đoan Mộc gia, Phong Vô Uyên vẫn còn chưa hiểu lắm.

Cho nên hấn không hiểu cái rương mặt nhân (cái rương hình mặt người aka cái TV =.=) đang làm cái gì.

“Đó là mẹ của Niệm Niệm!!” Ngón tay chỉ vào hình ảnh nữ thân đang khóc thương tâm trên màn hình.

Nghe Đoan Mộc Ngưng nói, lại nhìn nữ nhân đang khóc thương tâm trong TV, Phong Vô Uyên khê nhíu mày: “Ngưng Nhi, nàng thật tâm lo lắng cho Tiểu Niệm.”

Mộ Niệm Hựu và Đoan Mộc Ngưng đồng loạt đến đại lục Thiên Vực năm năm, cũng đồng dạng mất tích năm ngày ở thế giới này.

“Ân..... Niệm Niệm nói cả nhà y đều không thương y, hình như là có hiểu lầm gì đó.” Đoan Mộc Ngưng gật đầu “Vô Uyên, không bằng chúng ta đi đến nhà Niệm Niệm xem thử có chuyện gì xảy ra đi.”

Phong Vô Uyên nhìn đôi mắt tràn đầy mong chờ của nhóc con, Phong Vô Uyên đưa tay vuốt tóc y.

“Nếu muốn đi, chọn đi chọn lại không bằng chọn ngày hôm nay, hiện tại đi thôi.” Biết rõ tâm tư của Đoan Mộc Ngưng cũng chỉ Phượng Quân đại nhân Phong Vô Uyên này thôi.

“Hi hi.... Vô Uyên tốt nhất!!” Nhóc con ngọt ngào cười, chu miệng hôn cái chóc lên khuôn mặt tuần mỹ của Phong Vô Uyên, sau đó dán dính lên lưng hắn.

Đưa tay nâng lưng Đoan Mộc Ngưng đang dính đằng sau mình, Phong Vô Uyên ra khỏi nhà.

“Vật nhỏ người, vẫn thích gây sự nghịch ngợm như vậy.” Phượng Quân đại nhân bắt đầu dĩ.

“Đương nhiên.” Cầm đặt lên lưng Phong Vô Uyên, Đoan Mộc Ngưng cười đến sáng lạn: “Vô Uyên....”

“Ân?” Công Đoan Mộc Ngưng đi dọc theo quốc lộ phía trước, Phong Vô Uyên hoàn toàn không hề để ý đến ánh mắt và nghị luận của mọi người trên đường.

“Lưng của Vô Uyên thật thoải mái, phụ hoàng và ba ba của ta đã đáp ứng cho ta quay về đại lục Thiên Vực, cho nên Vô Uyên công ta cả đời nga!!” Nhóc con ở sau lưng cò kè mặc cả.

“Đừng nói công cả đời, đời đời kiếp kiếp công người ta đều cam tâm tình nguyện.”

“Hi hi.....”

.....

Hai người đi đi, đến khi tới được Mộ gia đã là nửa giờ sau.

Một tiếng chuông cửa thanh thúy vang lên, một thiếu niên tuổi thiếu niên mặc đồng phục của một học viện quý tộc, diện mạo xuất sắc, có ba phần tương tự như Mộ Niệm Hựu từ trong căn nhà to kiến trúc Âu Mỹ đi ra, không khó nhìn ra đây là anh em của Mộ Niệm Hựu.

“Xin chào, ta là Đoan Mộc Ngưng, là đồng học của Mộ Niệm Hựu, ta có việc muốn tìm mẹ của Niệm Hựu, xin hỏi có Mộ di di ở nhà không?” Đứa nhỏ sáng sủa đứng ở địa phương nào cũng sáng sủa, Đoan Mộc Ngưng mặt mày sáng lạn chào thiếu niên vừa mở cửa.

Nhìn khuôn mặt tươi cười của Đoan Mộc Ngưng, thiếu niên hơi sửng sốt, nhưng khi thiếu niên nhìn thấy đôi mắt lạnh như băng của Phong Vô Uyên đứng đằng sau Đoan Mộc Ngưng, lập tức lui lại từng bước.

“Mẹ của ta có ở nhà, hai vị mời vào.”

Thiếu niên thùy hạ mắt đang hiện lên một tia chua xót, Đoan Mộc Ngưng đơn thuần vui vẻ tiêu sái bước vào, đương nhiên không hề chú ý tới, nhưng Phong Vô Uyên đi bên người Đoan Mộc Ngưng hiển nhiên là đã để ý tới sự trúc trắc trong đôi mắt kia.

Ai, Ngưng Nhi của hắn thực sự quá mức dẫn nhân chú mục a.

Đội Đoan Mộc Ngưng bước vào trong nhà, liền nhìn thấy nữ nhân hai mắt đỏ bừng ngồi trong phòng khách không ngừng rút khăn lau nước mắt, nữ chủ nhân của Mộ gia hiện tại đã không còn trang điểm kỹ càng như ngày thường chiếu trên truyền hình nữa, nhìn qua tiêu tụy không ít.

“Mẹ, Đoan Mộc đồng học tới tìm người.” Mộ Niệm Phong mở miệng giới thiệu Đoan Mộc Ngưng.

“A.....” Thấy có người đến, Mộ phu nhân lúc này mới ngẩng đầu nhìn Đoan Mộc Ngưng: “Thật có lỗi, thất lễ.”

Mộ phu nhân dùng khăn tay lau lệ trên khóe mắt, nở nụ cười thản nhiên.

“Không sao.” Đoan Mộc Ngưng nhìn gương mặt tiêu tụy của Mộ phu nhân, trong lòng cảm thấy rất khó chịu.

“Hai vị mời ngồi, xin hỏi các người tìm ta có chuyện gì?” Mộ phu nhân nhẹ nhàng hít sâu vài hơi để dịu đi cảm xúc của mình.

“Mộ a di, lần này ta tới là muốn hỏi người một chuyện.” Ngồi xuống, nhóc con lập tức trở nên nghiêm nghị.

“Có chuyện gì liền hỏi đi.” Mộ phu nhân hiển nhiên là có khí chất phu nhân, khí thế cường đại như trong truyền hình.

Thấy Mộ phu nhân nói như vậy, Đaoan Mộc Ngưng cũng sáng khoái mở miệng nói ra vấn đề trong lòng: “Mộ a di có phải không thích Niệm Hựu hay không?”

Bị hỏi như vậy, Mộ phu nhân đã cầm được nước mắt lại rơi lệ đầy mặt.

“Đứa con của ta..... Anh em của nó có rất nhiều, ta vốn tưởng để cho đứa nhỏ này tự do một chút, để cho nó muốn làm gì thì làm, nhưng mà.... Đã bảy ngày rồi, nó rốt cục đã đi đâu.... Đứa con của ta....”

“Mẹ, em trai tuyệt đối không có chuyện gì.” Mộ Niệm Phong trấn an mẹ.

Nhìn Mộ phu nhân thương tâm lệ rơi đầy mặt, Đaoan Mộc Ngưng trong lòng cũng chịu khổ sở, cắn cắn môi, hàng mi nhắm lại.

Phong Vô Uyên ngồi bên người Đaoan Mộc Ngưng đột nhiên vươn tay nắm tay y.

Trên tay truyền đến cảm giác ấm áp quen thuộc khiến trong lòng Đaoan Mộc Ngưng ấm áp, thản nhiên cười với Phong Vô Uyên.

“Mộ phu nhân, Niệm Hựu sẽ không trở về nữa.” Đaoan Mộc Ngưng đưa một tấm hình cho Mộ phu nhân.

“Sẽ không trở về? Người có ý gì? Đây là cái gì?” Đaoan Mộc Ngưng vừa nói, Mộ phu nhân sắc mặt liền đại biến.

“Mẹ, đừng kích động, trước người nghe Đaoan Mộc đồng học nói đã.” Mộ Niệm Phong trấn an mẹ, nhìn tấm hình Đaoan Mộc Ngưng đưa cho.

Hai mẹ con nhìn tấm ảnh, trong mắt đều lộ vẻ kinh ngạc.

“Người này..... Người đứng cùng Hựu Nhi này.... Là loại người gì, vì sao hắn lại có lỗ tai như vậy, tóc lại màu trắng....”

“Nếu muốn kể phải bắt đầu kể từ một tuần trước, ngày Niệm Hựu mất tích.....” Thấy hai mẹ con Mộ gia đã phục hồi lại tâm tình, Đaoan Mộc Ngưng chậm rãi kể toàn bộ mọi chuyện Mộ Niệm Hựu ở đại lục Thiên Vực.

Thẳng đến cuối cùng, Mộ phu nhân lại rơi lệ một lần nữa.

“Đứa con của ta.... Chỉ cần nó không có việc gì, ta đã cảm thấy may mắn rồi.”

143. Chương 141

Đaoan Mộc Ngưng đem toàn bộ chuyện tình liên quan đến Mộ Niệm Hựu kể ra, sau đó mang theo vật phẩm Mộ phu nhân giao lại rời khỏi Mộ gia.

Cùng Phong Vô Uyên rời khỏi Mộ gia, còn chưa ra tới sân trước đằng sau đã truyền tới tiếng bước chân.

“Đaoan Mộc đồng học.” Mộ Niệm Phong rất nhanh đã đến gần.

Nghe được tiếng gọi, Đaoan Mộc Ngưng dừng lại cước bộ, xoay mặt nhìn thiếu niên đang thở hồng hộc.

“Xin hỏi có chuyện gì?”

“Người khi nào quay về thế giới kia?” Mộ Niệm Phong khẽ cắn môi, chậm rãi mở miệng.

“Ta cũng không biết, chỉ cần chuẩn bị xong xuôi, ta và Vô Uyên sẽ cùng nhau trở lại thế giới kia.” Đoan Mộc Ngưng lộ ra ý cười thản nhiên.

Nhìn ý cười thản nhiên của Đoan Mộc Ngưng, trong mắt Mộ Niệm Phong lại hiện lên chua xót.

“Kia.... Em của ta liền kính nhờ người.” Mộ Niệm Phong hơi khom người trước Đoan Mộc Ngưng, sau đó liền xoay người đi.

Nhìn bóng dáng của thiếu niên, Đoan Mộc Ngưng nhăn mặt nhăn mày.

“Vô Uyên....” Đoan Mộc Ngưng đưa tay kéo góc áo Phượng Quân đại nhân.

“Sao?” Vuốt tóc Đoan Mộc Ngưng, Phượng Quân đại nhân hiếm khi không tỏ ra tức giận với Mộ Niệm Phong.

“Anh của Tiểu Niệm Niệm hình như không vui.” Nhìn bóng dáng cô tịch kia, Đoan Mộc Ngưng nhẹ nhàng nói.

Nghe Đoan Mộc Ngưng nói, Phong Vô Uyên đương nhiên biết nhóc con đang chỉ chuyện gì, khóe miệng tạo ra một tia cười nhợt nhạt.

“Đó là đương nhiên, bởi vì hấn lo cho Tiểu Niệm, cho nên mới không vui.”

Nhóc con thực sự quá mức đơn thuần, Phong Vô Uyên không muốn cho Đoan Mộc Ngưng biết bản thân đã tổn thương đến tâm hồn yêu thương say đắm của thiếu niên ngày thơ.

“Là như vậy sao....” Hai hàng lông mày của nhóc con mặt nhăn thành một đoàn.

“Àn.” Phong Vô Uyên không có lấy một tia cảm giác tội lỗi gật gật đầu: “Chúng ta trở về đi.”

“Ừ.”

.....

Giải quyết xong chuyện tình của Mộ Niệm Hựu, Đoan Mộc Ngưng bắt đầu dẫn thân vào việc chuẩn bị trở về đại lục Thiên Vực với Phong Vô Uyên.

Bàn tay tinh tế trắng nõn gõ cực nhanh trên bàn phím, màn hình máy tính xuất hiện toàn số liệu khiến người ta xem không hiểu.

Lúc Phong Vô Uyên đẩy cửa bước vào, liền thấy Đoan Mộc Ngưng tập trung tin thần nhìn chăm chăm màn hình máy tính.

“Ngưng Nhi, đã làm việc cả buổi sáng rồi, nên nghỉ ngơi thôi.” Bưng một ly trà nóng đến gần Đoan Mộc Ngưng, Phong Vô Uyên nhẹ giọng nói.

Số liệu được Trí Não ghi lại khi bọn họ bị hút vào cơn lốc đen, vì để kiểm tra được đúng đường trở về đại lục Thiên Vực, Đoan Mộc Ngưng đành phải phân tích số liệu Trí Não đang giữ, nhưng đã qua hai ngày, không có một chút tiến triển.

“Àn.” Thấy Phong Vô Uyên đến gần, Đoan Mộc Ngưng ngừng tay, khóe miệng gợi lên tia cười nhạt, nâng tay tháo mắt kính nhu nhu gạt tâm (ở giữa hai hàng lông mày).

Ngồi trên máy tính đã mấy giờ liền, thật là mệt mỏi.

Thấy Đoan Mộc Ngưng toát ra vẻ mệt mỏi, Phong Vô Uyên đưa ly trà nóng cho Đoan Mộc Ngưng, nhẹ nhàng mát xa bả vai mảnh khảnh kia.

“Ngô....” Uống một ngụm trà nóng, trên vai lại truyền đến cảm giác thoải mái khiến Đoan Mộc Ngưng nhin không được rên lên một tiếng.

“Thoải mái sao?” Nhìn khóe miệng Đoan Mộc Ngưng gợi lên một tia cười thỏa mãn, Phong Vô Uyên biết rõ còn cổ hủ.

Nhóc con mỉm cười, gật gật đầu: “Thoải mái, Vô Uyên học được cách mát xa ở đâu vậy a?”

“Ba ba của người chiều nào tan tầm về, phụ hoàng người đều làm như vậy, ta thấy rất thoải mái hưởng thụ, liền thử xem.” Chính là chỉ mới vừa thấy, Phương Quân đại nhân đã hiểu được cách vận lực đạo cùng động tác phối hợp, đủ để thấy Phương Quân đại nhân chẳng những thông minh, năng lực học tập cũng rất bư hần (ý bảo cũng rất dã man) a.

“Như vậy Vô Uyên giúp ta nhu nhu nhiều chút a.” Đoan Mộc Ngưng cực kỳ hưởng thụ, từ xưa đến nay, dám mở miệng bảo Phương Quân đại nhân mát xa cho cũng chỉ có mình y.

“Cam tâm tình nguyện.” Phong Vô Uyên ôn nhu đáp, động tác chưa từng ngừng lại.

Hưởng thụ loại mát xa ôn nhu bài trừ mệt mỏi hai ngày qua này, Đoan Mộc Ngưng rất nhanh đã muốn díp mắt lại, lắc lư lắc lư vài cái liền gục xuống ngủ.

Vì Đoan Mộc Ngưng mát xa, Phong Vô Uyên sớm đã có chuẩn bị, đưa tay tiếp được thân hình ngã xuống của Đoan Mộc Ngưng, nhẹ nhàng ôm y vào trong lòng.

“Ngủ đi, ái nhân của ta, vất vả cho người rồi.”

Ở trong nhà vài ngày chỉnh sửa lại tư liệu trong Trí Não, Đoan Mộc Ngưng không bao giờ ngồi yên một chỗ rốt cục chịu không nổi, sáng sớm nhận được điện thoại của phụ thân Đoan Mộc Thanh Tôn, Đoan Mộc Ngưng liền kéo Phong Vô Uyên ra ngoài.

Sáng sớm không khí thực thanh lương trong trẻo, Đoan Mộc Ngưng nắm tay Phong Vô Uyên, trong mắt chứa đầy ý cười ngọt ngào.

“Nhóc con thật vui vẻ a.” Nhìn nhóc con cười đến ngọt ngào, Phong Vô Uyên đưa tay ôm eo y, sau đó kéo vào lòng, đôi môi khẽ chạm nhẹ vào vành tai: “Trở lại đại lục Thiên Vực thật sự làm nhóc con người vui đến thế sao?”

Gương mặt tinh xảo chôn trong lòng Phong Vô Uyên lập tức đỏ bừng.

“Ở đâu có Vô Uyên, ta liền cảm thấy ở đó vui vẻ.”

“Ta cũng vậy.”

.....

Đến khi Đoan Mộc Ngưng và Phong Vô Uyên đứng ở dưới tòa nhà tập đoàn Đoan Mộc, đã là một tiếng đồng hồ sau đó.

Phương Quân đại nhân xử sự luôn bình tĩnh ngẩng đầu nhìn cao ốc tập đoàn Đoan Mộc, hồng mâu lộ ra một tia kinh ngạc.

“Cao quá.”

“Đương nhiên a!!” Nghe thấy Phong Vô Uyên khen cao ốc nhà mình, Đoan Mộc Ngưng giống như con chim khổng tước nho nhỏ nhếch đuôi.

“Nhìn bộ dáng đắc ý của người kia, đi thôi.” Lôi kéo nhóc con bước vào tòa cao ốc.

“Ân.”

Cửa tự động đóng lại, mỹ nữ tiếp tân đứng tại quầy ngay cửa rất lễ phép tiến đến.

“Hoan nghênh quang lâm tập đoàn Đoan Mộc, xin hỏi..... A, đại thiếu gia, là ngài a!” Mỹ nữ nhìn thấy người bước vào là Đoan Mộc Ngưng nhất thời hai mắt sáng ngời, rõ ràng là có quan hệ với Đoan Mộc Ngưng.

“Linh tỷ tỷ khỏe, ta muốn tìm ba ba, xin hỏi ba ba là đang ở trong phòng hay là.....”

“Tổng giám đốc nói nếu thiếu gia ngài tới thì mời ngài trực tiếp đến tầng hầm, tổng giám đốc đang ở đó chờ ngài.” Mỹ nữ nhẹ nhàng cười với y, đủ để thấy sự xuất hiện của Đoan Mộc Ngưng, nàng đã sớm biết.

“Cám ơn Linh tỷ tỷ.” Vẫy tay với mỹ nữ, Đoan Mộc Ngưng kéo Phong Vô Uyên đến thang máy.

Để mặc Đoan Mộc Ngưng lôi tay mình đi vào thang máy, Phong Vô Uyên chậm rãi mở miệng hỏi: “Ngưng Nhi, tầng hầm là gì?”

“Người cũng biết ta là đứa cuồng máy móc rồi. Vấn đề thích nghịch ngợm nghiên cứu các loại máy móc, ta và ba ba ta đều giống nhau, nếu bắt hấn mỗi ngày phải im lặng ngồi trong văn phòng, đó chuyện không có khả năng, cho nên hấn cho làm một tầng ngay phía dưới công ty.” Nhắc tới thiên phú cùng ham muốn của Đoan Mộc Thanh Tôn và mình giống nhau, Đoan Mộc Ngưng càng cười sâu hơn: “Vô Uyên còn nhớ lúc ta xuất hiện ở đại lục Thiên Vực là cười phi thuyền tới chứ?”

“Nhớ rõ.” Hồi tưởng lại lần đầu tiên gặp Đoan Mộc Ngưng, hồng mâu Phong Vô Uyên toát ra ý cười.

Lúc đó hấn còn tưởng mình đang nằm mơ nữa kia..... Trời cao đột nhiên lại ban cho hấn một đứa nhỏ kỳ lạ như thế.

“Khi đó ta lái phi thuyền do chính tay ta chế tạo, lúc này muốn trở về được đại lục Thiên Vực, phải dựa vào phi thuyền của ba ba chế tạo thôi.” Đoan Mộc Ngưng giải thích xong, thang máy đã đi xuống tầng hầm.

Cửa thang máy mở ra, ánh vào trong mắt Phong Vô Uyên là các loại dụng cụ tinh vi hấn hoàn toàn không biết.

Mà ở giữa tầng hầm chính là một cái phi thuyền hình thoi dài, ngoại hình tuy không giống với phi thuyền tròn tròn của Đoan Mộc Ngưng lần đầu tiên rút xuống đại lục Thiên Vực, nhưng Phong Vô Uyên vẫn nhận thức được

Nam nhân đứng ở trước phi thuyền đang điều chỉnh thứ gì đó, nhìn thấy Phong Vô Uyên và Đoan Mộc Ngưng, đôi mắt hiện lên chút ý cười nhạt.

“Đến đây.”

“Ba ba!!” Chỉ cần không phải đối mặt với những lúc phụ thân mình tức giận, Đoan Mộc Ngưng vẫn rất thích dán dính vào Đoan Mộc Thanh Tôn, tiểu mỹ nhân lộ ra cái tươi cười sáng lạn, đánh tới bên người Đoan Mộc Thanh Tôn.

Tiếp được thân mình nhóc con nhảy bổ tới, Đoan Mộc Thanh Tôn sờ sờ đầu Đoan Mộc Ngưng.

Nhìn đứa nhỏ giống Thiên Phượng ái nhân của mình, Đoan Mộc Thanh Tôn nhẹ thở dài một hơi.

“Ba ba.....” Thấy Đoan Mộc Thanh Tôn không lên tiếng, Đoan Mộc Ngưng lại khê gọi, trong mắt mang theo vẻ lo lắng.

Ba ba hình như không vui, có phải y đã làm ra chuyện gì khiến ba ba không vui hay không?

“Không có việc gì.” Cúi đầu hôn lên trán con, Đoan Mộc Thanh Tôn cười nhẹ, kéo tay y: “Phi thuyền này dựa vào nguyên liệu trước kia người chế tạo phi thuyền, hơn nữa ở tầng bên ngoài ta còn gia cố thêm một tầng nguyên liệu đặc thù, có khả năng thừa nhận áp suất và nhiệt độ gia tốc cực lớn.”

Nghe Đoan Mộc Thanh Tôn nói, khóe miệng Đoan Mộc Ngưng lộ ra mỉm cười ngọt ngào.

“Cám ơn ba ba.....”

“Số liệu trong Trí Não đã phân tích xong chưa?” Thản nhiên hỏi.

Sau khi phân tích hết trình tự của số liệu xong, sẽ là lúc Đoan Mộc Ngưng rời đi.

“Còn một nửa.”

“Àn.....”

Thản nhiên đáp lại, Đoan Mộc Thanh Tôn chậm rãi ngẩng đầu nhìn phi thuyền hấn chế tạo vì đứa con.

144. Chương 142: Khu Vui Chơi

“Cái này hơi khoa trương.” Cầm mũ đặt lên đầu nhìn nhìn một hồi, Đoan Mộc Ngưng nhăn mi lại: “Cái này có vẻ tốt hơn.”

Đoan Mộc Ngưng hai mắt sáng ngời cầm mũ lưỡi trai đội lên đầu Phong Vô Uyên.

Phong Vô Uyên mặc cho nhóc con gây sức ép ở trên đầu mình, khóe miệng luôn gợi lên một tia đậm cười, đến cái mũ thứ hai mươi rốc cục cũng đã mất toàn bộ kiên nhẫn, đưa tay ôm nhóc con còn muốn gây sức ép nhét vào lòng.

“Bảo bối, người không phải muốn ra ngoài chơi sao, còn đổi tới đổi lui như vậy, mặt trời sẽ lặn mất!!”

Đoan Mộc Ngưng bị ôm chóp mắt mấy cái, ngấm mặt trời ngoài cửa sổ, thè lưỡi.

Hình như cũng có chút đi xuống rồi a.

Phi thuyền và Trí Não càng lúc càng hoàn thiện, thời điểm trở về đại lục Thiên Vực cũng ngày càng cận kề, cho nên hôm nay Đoan Mộc Ngưng muốn cùng Phong Vô Uyên đến khu vui chơi giải trí.

Mặc dù ở hiện thế nhuộm tóc là chuyện cực bình thường, nhưng mái tóc đỏ chói mắt của Phong Vô Uyên vẫn là quá mức dẫn nhãn chú mục.

Cho nên Đoan Mộc Ngưng mới nghĩ ra cách để cho Phong Vô Uyên đội mũ, như vậy có thể tránh được nhiều phiền toái, không tính đến còn có một màn như vậy.....

“Ha ha.....” Đoan Mộc Ngưng cười khê vài tiếng, khuôn mặt nhỏ ửng hồng xấu hổ: “Như vậy..... Vậy chúng ta đi thôi.”

Nói xong, đội mũ lên đầu cho Phong Vô Uyên, lại ôm cánh tay hắn, ngọt ngào cười.

“Àn.”

Hôm nay Phong Vô Uyên mặc áo sơ mi hươu nhân, thân dưới mặc quần bò màu lam, rõ ràng là quần áo bình thường, nhưng khi mặc lên người hắn lại cảm thấy rất độc đáo, cái mũ đã che lấp gần như toàn bộ dung mạo của hắn, nhưng người trên đường vẫn không ngừng ngoái lại nhìn.

Đoan Mộc Ngưng ôm cánh tay Phong Vô Uyên, đảo mắt nhìn người đi đường, khóe miệng gợi lên tia cười.

“Vô Uyên, có rất nhiều người nhìn lên người a.”

“Không phải, là nhìn lên chúng ta.” Phong Vô Uyên nhẹ giọng chữa lại, cầm lấy tay Đoan Mộc Ngưng bắt đầu đi nhanh hơn: “Đi mau.”

“Hi hi.....”

Rất nhanh ở cái chỗ hai người rời đi, một đám người đã tụm lại nghị luận.

“Vừa rồi hai người kia là loại người gì a?”

“Không biết, tuy đội mũ, nhưng tổng cảm thấy bọn họ thực xuất sắc.”

“Không phải là ngòi sao chứ?”

“Có thể lắm.”

.....

Đi một đoạn đường dài, trên đường dẫn tới không ít ánh mắt chú mục, nhưng cả hai cũng đã không quản được nhiều chuyện như vậy rồi, bởi vì bọn họ phải chạy hết cả một đoạn đường dài, rất nhanh đã đến bên ngoài khu vui chơi.

“Ngưng Nhi nói chính là nơi này?” Nhìn một đồng trò chơi động cơ hoàn toàn xa lạ trước mắt, Phong Vô Uyên lộ ra tia kinh ngạc.

Bốn phía truyền đến tiếng hoan hô vui vẻ, tiếng kêu sợ hãi đan vào nhau thành một mảnh, tràn đầy niềm vui.

“Ân.” Đoan Mộc Ngưng gật gật đầu, nhìn Phong Vô Uyên: “Vô Uyên đến đây không lâu, phi thuyền và số liệu Trí Não đã gần hoàn thiện, chúng ta sẽ trở về đại lục Thiên Vực, trở về Phượng tộc, như vậy hôm nay.... Chúng ta ở trong này chơi vui vẻ một ngày đi..... Hơn nữa.....

Nói xong, nhóc con lại ra về một bộ muốn nói lại thôi, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng.

“Hơn nữa cái gì?” Phượng Quân đại nhân dễ dàng bắt được hai chữ Đoan Mộc Ngưng muốn nói lại thôi.

“Không có gì, chỉ là nhớ tới trước kia cùng bạn học trong trường đùa vui mà thôi.” Cẩn cẩn môi, Đoan Mộc Ngưng khẽ giương khóe miệng: “Khu vui chơi này là khu vui chơi lớn nhất thành phố, chơi vui nhất, kích thích nhất, ta và đám bạn học từng nói giỡn nếu tương lai ta có bạn gái, muốn hẹn hò nhất định phải là ở khu vui chơi này..... Cho nên.....” Nói xong, Đoan Mộc Ngưng tinh quái nháy mắt với Phượng Quân đại nhân mấy cái: “Vô Uyên hôm nay liền làm bạn ‘gái’ của ta đi.”

“Yêu, bạn ‘gái’ sao?” Tuy không hiểu bạn gái là cái gì, nhưng Phong Vô Uyên thông minh vẫn hiểu được miệng nhóc con đang định chiếm tiện nghi của hắn.

Bàn tay thon dài duỗi ra, ôm lấy thắt lưng mảnh khảnh của Đoan Mộc Ngưng, khuôn mặt tuần tú áp tới: “Bất quá..... Hình như Ngưng Nhi thích hợp lại bạn ‘gái’ của ta hơn nha.”

“Ngươi.....” Bị phản tác dụng, tiểu phượng hoàng nhất thời đỏ bừng mặt.

“Ha ha, chúng ta đi thôi, bạn ‘gái’ thân ái của ta.” Ôm thắt lưng mảnh khảnh kia, Phong Vô Uyên hiếm khi lộ ra vẻ mặt xấu xa như vậy, dẫn Đoan Mộc Ngưng hướng đến khu trò chơi.

Đoan Mộc Ngưng cảm thấy mình tự lấy đá đập vào chân mình, lần này phải nói là kêu trời không thấu kêu đất không nghe mà.

“Chúng ta trước làm sao đây?” Đối với khu vui chơi xa lạ này, Phong Vô Uyên vẫn không hiểu nổi, đành phải ‘lãnh giáo’ cái người đang giãy dụa không ngừng ở trong ngực mình.

Nhiều lần giãy dụa không thoát, Đoan Mộc Ngưng đành phải tùy ý để Phong Vô Uyên ôm, hiện tại nghe được Phong Vô Uyên hỏi như vậy, ánh mắt nghịch ngợm vòng vo chuyển, khóe miệng gợi lên chút ý cười giảo hoạt.

“Đi vào trong đó!!” Ngón tay bạch ngọc vung lên, chỉ về hướng tàu lượng siêu tốc.

Phong Vô Uyên nhìn tàu lượng chạy qua chạy lại lượn lên lượn xuống, mày kiếm khẽ nhíu nhíu.

“Vậy đi thôi!!” Làm ngơ đám người trên tàu lượng la hét sợ hãi đến chói tai, Phong Vô Uyên ôm Đoan Mộc Ngưng đi đến khu tàu lượng siêu tốc.

.....

Chơi một vòng tàu lượng, Đoan Mộc Ngưng ngồi phịch xuống bàn, mắt không ngừng xuất hiện cái lốc xoáy hoa hoa lệ lệ xoay tròn a xoay tròn.

“Không sao chứ?” Cái người đáng lẽ ra phải sợ hiện tại không có chút nào gọi là khó chịu, lo lắng nhìn đứa nhỏ đang ghé trên bàn khóc không ra nước mắt.

“Không..... Không có việc gì.....” Bạn nhỏ Đoan Mộc Ngưng khóc không ra nước mắt lắc lắc tay, uống một ngụm Coca lạnh.

Mới vừa rồi thật kích thích, khó trách đám bạn học nói chơi trò này xong liền muốn đột quỵ.

Quay liên tục năm vòng lớn 1800 khiến người không sợ hãi cũng muốn ngất, chính là..... Vì sao Vô Uyên một chút chuyện cũng không có là thế nào!?!?

“Nghỉ ngơi xong, chúng ta lại đi đâu?” Giúp Đoan Mộc Ngưng thuận khí, Phong Vô Uyên thương tiếc hỏi.

Nhóc con lần này thật sự là ăn trộm gà không được còn bị mất nắm gạo, tưởng dọa được hắn, ai ngờ lại tự làm linh hồn bé nhỏ của mình thất kinh bay tán loạn.

“Đi.... Đi nhà ma.... Được không...” Bị quay mòng mòng ở trên trời như vậy, Đoan Mộc Ngưng hiện tại một chút cũng không muốn chơi lại cái trò cảm giác mạnh nữa, nghĩ một chút, tâm tư liền bay tới cái âm phủ u tối trong khu giải trí.

“Nhà ma!!” Phong Vô Uyên nhú mồm, đối với sở thích kỳ quái của nhóc con nhà hắn có điểm buồn bực: “Người thích thì đi.”

Nghe tên này, không phải là cái loại tốt gì rồi.

Bên trong nhà ma, một trận lạnh lẽo xộc thẳng vào xương, phối hợp với cảnh tượng hôn ám âm trầm trước mắt, thật khiến người ta không rét mà run.

“Quả là địa phương do nhóc con lựa chọn.” Đối với âm trầm trước mắt, Phượng Quân đại nhân không có lấy một tia sợ hãi, vịn vai Đoan Mộc Ngưng đi vào trong.

Tùy ý để Phong Vô Uyên kéo vào nhà ma, Đoan Mộc Ngưng chớp chớp mắt, rõ ràng còn chưa hiểu vì sao Phượng Quân đại nhân lại nói như vậy.

Địa phương được lựa chọn? Có ý gì?

Lúc tiến vào nhà ma, Đoan Mộc Ngưng vẫn là mơ mơ màng màng không biết gì, thẳng đến khi bước ra khỏi nhà ma, nhóc con đỏ bừng mặt, mà Phong Vô Uyên lại cười vui vẻ, hiện tại nhóc con mới biết được, mình hoàn toàn bị Phượng Quân đại nhân lừa bịp.

“Được rồi, Ngưng Nhi còn chỗ nào muốn đi?” Phong Vô Uyên tâm tình hiện tại rất tốt.

“Không náo loạn với người nữa, không đứng đắn.” Bĩu môi, Đoan Mộc Ngưng kéo tay Phong Vô Uyên: “Chúng ta chơi đu quay đi, lên đó có thể ngắm toàn cảnh thành phố, ta muốn nhớ kỹ một chút.”

“Được, vậy chúng ta đi chơi đu quay nào.” Phong Vô Uyên nắm chặt tay Đoan Mộc Ngưng, chậm rãi mở miệng nói.

Đứa nhỏ sống tại thế giới này, lại có thể vì hắn từ bỏ hết thảy.

Nếu bọn họ quay về đại lục Thiên Vực, như vậy sẽ không thể quay lại đây được nữa, nếu Ngưng Nhi muốn nhớ kỹ nơi này, vậy hắn sẽ cùng y nhớ kỹ.

Đây là nơi Đoan Mộc Ngưng lớn lên, là nơi y quen thuộc thân thương nhất.

Đu quay chậm rãi chuyển động, Đoan Mộc Ngưng ghé vào mặt kính, nhìn thành phố quen thuộc của mình, chậm rãi hạ mắt.

Tạm biệt, khu Tử Hoàng, tạm biệt, nhà của ta, tạm biệt, những người thân quen của ta.

Đoan Mộc Ngưng lẳng lặng tựa lên mặt kính, lộ ra một tia lưu luyến, Phong Vô Uyên mấp máy môi, nhin không được vươn tay ra.

“Ngưng Nhi, cảm ơn người trả giá hết thảy vì ta, ta yêu người.”

Cảm giác mình rơi vào cái ôm quen thuộc, Đoan Mộc Ngưng ngẩng mặt lên, đôi mắt đen chống lại cặp hồng mâu, khóe miệng gợi lên nét cười khê, nâng tay vuốt ve hai má hắn.

“Vô Uyên, nói cho người biết nga, ta có một bạn học nữ kể cho ta một truyền thuyết liên quan đến đu quay.” Đoan Mộc Ngưng nhẹ nhàng nói: “Trong truyền thuyết, nếu đu quay đạt đến được độ cao tối đa, là nơi có thể tiếp cận với thần thánh, nếu để hai người yêu nhau cùng hôn nhau trên đu quay, thần thánh sẽ chúc phúc cho bọn họ.”

“Nguyên lai ở đây cũng có truyền thuyết đẹp như vậy.” Vuốt ve gương mặt vươn một ít tóc của Đoan Mộc Ngưng, Phong Vô Uyên cười nhẹ: “Một khi đã như vậy, chúng ta cùng thử nghiệm một chút cái truyền thuyết lãng mạn này đi.”

Lúc đu quay đã đạt đến đỉnh, bạc thân xinh đẹp đã lập tức áp lên đôi môi đỏ mọng kia, hôn xuống.

145. Chương 143: Rời Đi

Màn hình máy tính không ngừng chớp nháy những số liệu khiến người ta xem xong vẫn không thể hiểu gì. Những ngón tay gầy gầy lướt nhanh trên bàn phím, ấn nút Enter, màn hình trở nên tối đen, rất nhanh lại xuất một cơn lốc xoáy phát ra hồng quang, trên mắt xoáy xuất hiện một TextBox nhấp nháy số liệu.

“Học....” Nhìn thành quả lao động trong nhiều ngày liền của mình, Đoan Mộc Ngưng thở hắt một cái, đưa tay tháo mắt kính xuống, nhu nhu mắt.

“Tiểu chủ nhân vất vả rồi.” Hùng cục cứng xé rách tấm màn đen trên màn hình bước ra, vẫn là cái bộ dáng béo đô đô đáng yêu như trước.

“Hùng cục cứng cũng vất vả rồi, mấy ngày qua người cũng không ngừng sửa sang lại số liệu mà.” Ngón tay ấn nút, căn phòng hôn ám nhấp nháy mắt sáng trưng.

“Tiểu chủ nhân, khi nào chúng ta xuất phát trở về đại lục Thiên Vực?” Hùng cục cứng lắc lắc mõng tò mò hỏi.

“Ta và Vô Uyên đã ở đây nhiều ngày rồi, thời gian của hai thế giới lại không đồng nhất, không biết hiện tại ở đó đã muốn qua bao nhiêu năm rồi.” Đoan Mộc Ngưng nhíu nhíu mày: “Tuy luyện tiếu nơi này, nhưng cũng muốn nhanh chóng quay trở về, bởi vì ta và Vô Uyên thật sự rất lo cho Tiểu Niệm Niệm và những người khác.”

“Ân.” Hùng cục cứng khẽ gật đầu.

Trận chiến với Hồ tộc lần ấy, Hùng cục cứng cũng biết rõ.

Đột nhiên, dường như Hùng cục cứng nhớ đến cái gì đó, cái mặt béo dán dính lên màn hình: “Đúng rồi, tiểu chủ nhân, lần này trở về đại lục Thiên Vực, như vậy người sẽ không trở lại đây nữa, có cần mang theo cái gì không?”

“Ha ha..... Người hiểu ta chỉ có mỗi Hùng cục cứng người thôi!” Đoan Mộc Ngưng quyết tâm nói: “Lần này trở về ta nhất định phải chuẩn bị mọi thứ thật tốt!”

Nhóc con hai mắt lóe sáng gõ gõ vài cái lên bàn phím, màn hình liền xuất hiện một bản vẽ.

Nhìn thứ xuất hiện trên màn hình, cái miệng nhỏ nhắn của Hùng cục cứng nhấp nháy mắt trưng thành chữ ‘o’ hoa hoa lệ lệ.

“Tiểu chủ nhân, người thật sự muốn đem theo thứ này đi cùng?” Xem ra, nó đến đại lục Thiên Vực phải phi thường phi thường chiếu cố a.....

“Đương nhiên, có chúng nó trợ giúp, chúng ta sẽ có xác suất thành công cao hơn!!” Đoan Mộc Ngưng đắc ý dào dạt chống cằm.

“Thật là.....” Hùng cục cứng tuy thực bất đắc dĩ, nhưng vẫn hiểu rõ Đoan Mộc Ngưng có ý gì.

.....

Hồng quang nóng cháy từ Hỏa chi linh ngưng tụ dần dần bắt đầu quán quanh thân, lập lòe, lúc mãnh liệt khi lại mềm mại dịu dàng.

Thiên Phượng dựa nửa người vào sô pha, trong tay cầm một quyển tạp chí, ngẩng đầu nhìn Phong Vô Uyên ngồi xếp bằng ở đối diện, khóe miệng gợi lên tia cười thường thức.

“Thật sự là không thể tưởng tượng được ở dị thế kia, cư nhiên lại có đứa nhỏ có thiên phú cao như vậy, người và Ngưng Nhi, thật sự là môn đăng hộ đối a.”

Tùy ý để Hỏa chi linh quán quanh thân, Phong Vô Uyên chậm rãi mở mắt nhìn đôi mắt đen kia, bình tĩnh đạm mạc.

Sau khi quyết định cùng Đoan Mộc Ngưng trở về đại lục Thiên Vực, Đoan Mộc Ngưng liền vội vàng sửa sang lại lộ tuyến trở về, bởi vì toàn bộ linh lực của Phong Vô Uyên đều bị tiêu hao hết ở trận chiến Hỗ tộc cho nên liền theo Thiên Phượng tu luyện tâm pháp.

Có lẽ bởi vì hắn có huyết mạch phượng hoàng, tuy không thể sử dụng tiên pháp giống như Thiên Phượng. Nhưng cũng có thể khôi phục được lực lượng chẳng những giống như lúc trước mà càng ngày càng cường đại hơn.

“Vài ngày này đã phiền Thiên Phượng thúc thúc dạy dỗ rồi.” Phong Vô Uyên thành tâm nói lời cảm tạ.

Nhìn dáng vẻ bề ngoài, Phong Vô Uyên như thế nào cũng cảm thấy bản thân mình trầm ổn hơn lại lớn tuổi hơn Thiên Phượng, nhưng thực ra, tuổi Thiên Phượng càng lớn hơn hắn.

Ban đầu gọi Thiên Phượng là “thúc thúc” dĩ nhiên là cảm thấy không được tự nhiên, bắt quá hiện tại cũng đã quen rồi.

Cho nên nói, thói quen của con người rất là đáng sợ.

“Khách khí.” Bưng trà thơm uống một ngụm, Thiên Phượng ha ha cười khê: “Các ngươi cũng sắp đi rồi.”

“Phải.”

“Cho nên ngươi càng phải cường đại hơn nữa, như vậy mới có thể hảo hảo bảo hộ cho Tiểu Ngưng.” Phượng hoàng thích nghịch ngợm gây sự chỉ khi nói đến đứa con của mình, mới có thể lộ ra vẻ mặt sùng nịnh cực kỳ.

“Vô Uyên hiểu, xin Thiên Phượng thúc thúc yên tâm, Ngưng Nhi đã vì ta bỏ qua mọi thứ, ta sẽ lấy đời đời kiếp kiếp của chính mình bồi thường cho y.” Phong Vô Uyên vốn là người trầm ổn, vì thế lời nói này không khác gì là lời thề của hắn.

“Àn.” Thiên Phượng khẽ gật đầu: “Cả hai ở thế giới khác nhau lại có thể yêu thương nhau cùng nhau ở một chỗ, coi như ngươi và Ngưng Nhi hữu duyên, trong lòng ta tuy rằng không muốn, nhưng đứa con đã lớn cũng sẽ có lựa chọn của chính mình.”

“Ta cũng hiểu.” Phượng Quân đại nhân hiếm khi lộ ra một tia cười thần nhiên ở trước mặt người khác.

Có lẽ bởi vì người này chính là người cha đã sinh ra Đoan Mộc Ngưng, lại có lẽ là vì người này là thần thú phượng hoàng duy nhất còn sống sót, cho nên cảm thấy huyết mạch tương thông đi.

Chính là nhớ tới huyết mạch này.....

“Phải rồi, Phượng thúc thúc, ta có vấn đề muốn thỉnh giáo ngươi.” Nói đến đây, Phong Vô Uyên cúi đầu nhìn tay mình.

“Có vấn đề gì?”

“Bộ tộc Phượng hoàng có phải đều có được năng lực đặc biệt hay không, ví dụ như có thể đọc tâm tư của người chẳng hạn?” Phong Vô Uyên không giấu người, là bởi vì năng lực đó.

“Pượng hoàng từ xưa đến nay đều có lực lượng rất cường đại, có thể nói chuyện cùng động vật, có thể tiên đoán hoặc đọc tâm vâng vâng.... Giống như Tiểu Ngưng của ta chỉ thể nói chuyện cùng động vật, bởi vì huyết thống của nó không đủ, cho nên chỉ có thể hiểu được một bộ phận động vật, ngươi lại có thể đọc thấu tâm tư của người, khả năng chính là ngươi được tổ tiên truyền thừa lại năng lực đó, chỉ là huyết thống quá xa, cho nên lực lượng truyền thừa không ổn định.” Thiên Phượng chậm rãi giải đáp.

“Thì ra là thế.”

.....

Đã đến ngày trở về, sáng sớm, Đoan Mộc Ngưng đã lôi một cái thùng dụng cụ to đùng, bắt đầu đem toàn bộ đồ vật trong phòng ngủ nhét vào.

“Ngưng Nhi.” Phong Vô Uyên mặc một thân hồng bào vừa đẩy cửa bước vào liền nhìn thấy một đống đồ trong thùng dụng cụ muốn ứ tràn ra ngoài.

“Chờ ta một lát, để ta nhét đồng đồ này vào đây.” Nói xong, lại đem một thứ không biết là cái gì nhét vào thùng.

“Đứa nhỏ ngốc, ta đâu có nói không cho người chuẩn bị.” Phong Vô Uyên bước qua, ôm y vào lòng, hôn lên gương mặt nộn nộn của y: “Ta chỉ muốn tới giúp người thôi.”

Nghe Phong Vô Uyên nói, Đoan Mộc Ngưng hơi sững sốt, nháy mắt trong lòng tràn đầy ngọt ngào.

“Vô Uyên thật tốt, ta thích nhất người.”

“Chỉ tốt với người thôi, ta cũng yêu Ngưng Nhi nhất.”

Đôi môi hai người lại dán sát vào nhau, tìm hồng trong phòng bay tá lả.

Phi thuyền dùng để xuyên không được đặt tại trong khu rừng phía sau Nhân Thọ Đường.

Đem vật dùng đặt vào trong phi thuyền, Đoan Mộc Ngưng leo vào trong, đôi mắt đen láy không ngừng nhìn phụ thân ở bên ngoài.

“Phụ hoàng, ba ba.... Thực xin lỗi, cảm ơn các người đã cho ta tùy hứng như thế.” Nước mắt nhịn không được lại chảy xuống.

“Đứa con ngốc, không phải đã nói là không được khóc rồi sao?” Đem Đoan Mộc Ngưng ôm vào lòng, Thiên Phượng nhẹ hôn lên hai má y: “Đến đại lục Thiên Vực rồi thì nhớ tự chiều cố mình thật tốt, nhớ kỹ phụ hoàng và ba ba vĩnh viễn đều muốn người, nhớ người, yêu thương người.”

“Ân.....”

Phi thuyền chậm rãi khởi động bay lên không trung, bay vào thông đạo thời không hình lối xoáy đang xé rách bầu trời, đến khi không còn bóng dáng phi thuyền, Thiên Phượng mới nhịn không được mà rơi lệ.

“Người không phải vừa mới bắt đứa con không được khóc sao?” Đoan Mộc Thanh Tôn ôm y vào lòng, hôn lên trán y: “Hơn nữa người đang mang thai, không thể khóc.....”

Nguyên lai phượng hoàng đại nhân của chúng ta lại mang thai một lần nữa, vì thể tiểu phượng hoàng xuyên không sẽ có thêm một đứa em trai hoặc em gái gì đấy!!

Phượng tộc tại đại lục Thiên Vực.

“Ai.... Cái tên Vô Uyên kia người rốt cục đã chạy đi đâu, đã lâu không thấy bóng dáng a!!” Trong Phượng lâu truyền ra thanh âm oán giận, trực tiếp nhìn vào phòng liền thấy một nam nhân dung mạo tuấn mỹ nằm úp sấp trên ghế dài cực mất hình tượng.

“Khoảng thời gian này đã vất vả cho người rồi.” Mộ Thiên Nhan nhìn nam nhân nằm trên ghế, lộ vẻ đau lòng.

“Người cũng vất vả, đám lão nhân kia sợ Vô Uyên không trở lại, luôn ép ta thành hôn.” Nắm lấy tay Mộ Thiên Nhan, Phong Vô Cực ngồi dậy: “Nhưng ta có cảm giác, thằng nhóc kia nhất định không có việc gì, hơn nữa cho dù có cái vạn nhất gì, ta cũng sẽ không cưới đám nữ nhân khủng bố kia, có người là đủ rồi.”

“Ân.” Mộ Thiên Nhan khẽ gật đầu.

“Bầu trời đêm nay rất đẹp, chúng ta ra ngoài dạo một chút đi.”

“Ân.”

Lúc hai người vừa nắm tay đi ra ngoài, bầu trời đêm đột nhiên xuất hiện một cái lối xoáy như hỏa cầu đột ngột xuất hiện, sau đó lao thẳng về hướng Phượng lâu.

146. Chương 144: Trở Về

Phong Vô Cực nắm tay Mộ Thiên Nhan đến đình viện ngoài Phượng cư, thở nhẹ một hơi, chậm rãi ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm xinh đẹp.

“Không biết vì sao, ta lại cảm thấy bầu trời hôm nay đẹp hơn so với những ngày trước.” Phong Vô Cực ôm Mộ Thiên Nhan vào lòng, chậm rãi mở miệng nói: “Giống như có chuyện tốt sắp đến.”

“Đúng vậy, tối nay bầu trời thật sự rất đẹp.” Tựa vào ngực Phong Vô Cực, hưởng thụ cái ôm ấp ôn nhu của nam nhân mình, trong mắt Mộ Thiên Nhan ẩn chứa tia cười dịu dàng.

Bỗng nhiên, nụ cười trên mặt biến thành biểu tình sửng sốt, hàng mi cong cong cũng cau lại.

“Vô Cực.”

“Àn? Sao vậy?” Phong Vô Cực nhíu mày.

“Người nhìn xem, hình như có cái gì đó đang hướng về nơi này.” Bàn tay tinh tế trắng nõn vươn ra chỉ vào một chỗ trên bầu trời, Mộ Thiên Nhan kinh ngạc.

Phong Vô Cực ngẩng đầu nhìn theo.

Chỉ thấy bầu trời đêm đầy sao đột ngột xuất hiện một cái vật thể dị dạng, sau đó lại giống như thiên thạch bốc lửa lao thẳng xuống.

“Cái kia là.... Nguy hiểm!!” Không kịp nói thêm tiếng nào, Phong Vô Cực lập tức ôm lấy người trong lòng né sang một bên.

Oanh –

Tiếng âm kinh thiên động địa vang lên, Phượng lâu yên tĩnh trở nên nháo nhác thấy rõ.

“Phát sinh chuyện gì?”

“Chẳng lẽ đám Yêu tộc đột kích sao?”

“Nhanh lên nhanh lên, mau chuẩn bị vũ khí!!”

“Nơi đó là Phượng cư, mau cho người tới bảo hộ Phong chủ [Phong Vô Cực]!!”

Rối loạn một trận, cư viện nguyên bản không có lấy bóng người giờ lại nhét đầy một cục, người nào người nấy đều lộ ra sắc mặt cảnh giác, mở to hai mắt nhìn vật thể bị bụi che phủ đến nhìn không rõ hình dạng kia.

Phong Vô Cực che chắn cho Mộ Thiên Nhan từ bên trong màn khói dày đặc bước ra.

“Phong chủ, ngài không có việc gì chứ?” Đại trưởng lão Phượng tộc lo lắng hỏi.

“Ta không sao, đừng lo.” Phong Vô Cực cười nhẹ, tỏ vẻ chính mình không có gì đáng ngại. “Chính là, cái thứ rơi xuống này là cái gì?”

Lúc cái thứ vậy vừa rơi xuống, hắn đã ôm Mộ Thiên Nhan tránh thoát, cho nên không bị thương tổn.

Mọi người tràn đầy cảnh giác chờ cho bụi bặm đang bay mù mịt lắng xuống, cố nhìn cho rõ cái vật thể từ trên trời giáng xuống kia là cái gì.

Lúc mọi người nhìn thấy chân diện mục vật thể lạ rồi, cái cảm giác đề phòng liền lập tức biến mất, ồ ào hẳn lên, cái cảnh tượng kỳ lạ này, rất nhiều năm trước, đã từng phát sinh qua một lần.

Đó là ngày Đoan Mộc Ngưng xuất hiện, chẳng qua khi đó thiếu chút nữa Phong Vô Uyên đã bị đè dẹp lép.

“Thứ này là....”

“Ta nhớ rồi, tiểu công tử lần đầu tiên xuất hiện cũng có loại vật thể này rơi xuống a.”

“Đúng vậy đúng vậy!”

“Thứ này chẳng lẽ có quan hệ với tiểu công tử!!!!”

“Rất có khả năng!!”

Mọi người đi qua đi lại bàn tán ồn ào, vật thể kỳ quái đột ngột truyền ra tiếng ồn.

Thùng thùng đông –

Bên trong vật thể truyền ra một tiếng gõ kỳ quái, tiếng này liên tiếp tiếng kia khiến cho mọi người lại bắt đầu cảnh giác.

Oành!!

Đùng một trận, cánh cửa trong của vật thể kỳ quái bị người bên trong dùng sức đập banh.

“Hộc..... Nghẹn chết ta.” Tiếng nói thanh thúy đầy vẻ oán giận vang lên, bên trong xuất hiện một người: “Lần trước bị ngất nên không có cảm giác, nhưng cái cảm giác lúc xuyên qua đường hầm thời không quả thực là khiến người ta chịu không nổi mà, bất quá may mắn không có bị biến thành đứa con nít!!”

Người bên trong vật thể vừa mới xuất hiện oán giận nói, khiến đám người bên ngoài trợn mắt há mồm nhìn.

Đây là cái thể loại kịch gì đây?

Cái người này là ai?

“Ngưng Nhi, nếu mở cửa được rồi thì bước ra ngoài cái đã.” Thanh âm trầm ổn hùng hậu của nam tử từ bên trong vật thể kỳ quái vang lên.

Ngữ khí nói chuyện lạnh nhạt kia, thanh âm trầm ổn kia, lại khiến cho mọi người lâm vào một trận kinh ngạc.

Giọng nói này, cho dù có chết bọn họ cũng sẽ không thể quên được.

“Đó là.....”

“Đó là thanh âm của Phượng Quân!!”

“Đúng vậy là Phượng Quân!”

Mọi người mới vừa rồi sợ hãi im lặng lại nhốn nháo lên.

Đoan Mộc Ngưng bước ra khỏi phi thuyền, xoay người kéo theo một người nữa, mọi người trong Phượng tộc lúc nhìn thấy hồng y nam tử xuất hiện, đều lập tức quỳ xuống.

“Phượng Quân.....”

“Là Phượng Quân của chúng ta.....”

“Thuộc hạ cung nghênh Phượng Quân trở về!!”

Phong Vô Uyên nhìn mọi người đang quỳ dưới đất, ánh mắt lạnh nhạt vô ba xuất hiện một tia âm áp.

“Để mọi người lo lắng rồi, chuyện tình của bản quân, ngày mai tập họp tại Thần điện, sẽ giải thích cho các người.”

“Vâng!!”

Phong Vô Uyên đột nhiên trở về tuy khiến mọi người nghi hoặc, nhưng không có tiếp tục truy vấn.

“Bị gây sức ép hết một phen rồi, mọi người cũng mệt mỏi, đều trở về nghỉ ngơi đi.” Phong Vô Uyên phát tay, để mọi người rời đi.

“Vâng!”

Rất nhanh, mọi người dần dần tản đi, tiếng hoan hô đàm luận cũng dần dần biến mất.

“Ồ nhóc con người, sau cái trận ở Hồ tộc kia, rốt cục đã đi đâu hả!?!?”

Người khác rời đi, nhưng Phong Vô Cực không có đi, hiện tại tay nắm chặt thành quyền tung thẳng vào người đệ đệ của mình, cao giọng hỏi tội.

Phong Vô Uyên tuy lo lắng cho người bên cạnh vì ngồi lâu trong phi thuyền mà mệt muốn ngất, nhưng lúc nắm tay của ca ca phác tới, hắn đột nhiên xoay người, nâng tay chặn lại.

“Ca, không phải đã nói ngày mai sẽ nói cho người biết sao?” Mày kiểm cau lại, đối với cái việc ca ca dám đánh gãy sự quan tâm của mình dành cho Đoan Mộc Ngưng, hắn cực kỳ bất mãn.

“Hừ, đám lão già đó nhìn người, nhưng ta thì không à nha.” Phong Vô Cực hừ khê, ánh mắt dừng ở trên người Đoan Mộc Ngưng đang mặc một thân quần áo hiện đại: “Ai vậy a, mất tích nửa năm, người ở chỗ nào mà lừa được đứa nhỏ xinh đẹp này về vậy?”

“Nửa năm?”

“Mới qua nửa năm!!”

Lời nói của Phong Vô Cực khiến Đoan Mộc Ngưng và Phong Vô Uyên lâm vào một trận kinh ngạc.

“Vô Cực ca ca, người nói Vô Uyên mới mất tích nửa năm, không phải đã qua nhiều năm rồi sao?” Đoan Mộc Ngưng nguyên bản còn ngất nằm một cục hiện tại lại lên tinh thần, nhảy bổ tới trước mặt Phong Vô Cực, lôi kéo vạt áo của hắn.

“Ách.....đúng vậy, Vô Uyên và thằng nhóc Ngưng đồng loạt mất tích đã được nửa năm rồi, có tìm kiếm gì cũng tìm không ra..... A, nói tới cái thằng nhóc kia, tiểu mỹ nhân người sao lớn lên lại giống thằng nhóc kia vậy?!” Nói xong, Phong Vô Cực ghé sát vào Đoan Mộc Ngưng, tinh tế đánh giá gương mặt xinh đẹp tinh xảo của y.

Đâu chỉ giống, quả thật là từ một khuôn đi ra a, nhưng mà tuổi thì.....

“Giống cái gì, ta chính là thằng nhóc mà người nói a!” Đoan Mộc Ngưng ra vẻ ngưng trọng.

“Cái gì!!”

“Không thể nào!”

Phong Vô Cực và Mộ Thiên Nhan kinh hô, trừng mắt nhìn Đoan Mộc Ngưng.

Đứa nhỏ mất tích nửa năm cư nhiên..... Đây cũng quá điều đi!

“Người chắc không phải là giả mạo đi?” Mày kiểm nhãn lại, Phong Vô Cực đem khuôn mặt tuần tú của mình chuyển qua hướng đệ đệ, đưa tay xoa bóp mặt Phong Vô Uyên.

Đúng mà.

“Người đủ!!” Phong Vô Uyên sa sầm mặt, nhìn ca ca, nghĩ có nên đem ca ca này đánh một chút coi như là chuyện đầu tiên phải làm khi trở về hay không.

“Ha ha, khuya rồi, nghỉ ngơi đi, nghỉ ngơi đi!!” Thấy đệ đệ tức giận, Phong Vô Cực ha ha cười, sau đó lập tức ôm Mộ Thiên Nhan rời khỏi hiện trường.

Nhìn ca ca ‘không có chí khí’ bỏ trốn mất dạng, Phong Vô Uyên hừ lạnh một tiếng.

“Hi hi hi.....” Đột nhiên, bên tai truyền đến tiếng cười khê của Đoan Mộc Ngưng.

“Ngưng Nhi cười cái gì?” Phong Vô Uyên xoay người, nhìn người đang che miệng cười phía sau, ánh mắt trở nên nhu hòa.

“Bởi vì mọi người đều không hề thay đổi, Vô Cực ca ca và trưởng lão.... Mọi người đều không hề thay đổi....” Y lúc này quả thực rất khẩn trương, mất tích lâu như vậy, đại lục Thiên Vực đã sớm không còn là đại lục Thiên Vực mà y biết nữa, Phượng tộc cũng sẽ không còn là Phượng tộc mà y quen thuộc, không thể tưởng tượng được mọi người lại hoàn toàn không có chút thay đổi.

Thật sự là quá tốt.

“Đúng vậy.” Phong Vô Uyên xoay người, đem Đoan Mộc Ngưng ôm vào lòng: “Lần đầu tiên gặp được Ngưng Nhi cũng giống như tình cảnh hiện tại, chỉ khác là hiện tại ta cùng Ngưng Nhi lái phi thuyền từ hiện thể trở về..... trở lại nơi này, Ngưng Nhi, người tốt cực cũng thuộc về ta, ta, không bao giờ lo lắng người sẽ rời bỏ ta nữa....”

“Người gốc, ta trước giờ vẫn là của người, chưa từng, ngô....”

Đoan Mộc Ngưng còn chưa nói xong, Phong Vô Uyên đã hôn lên đôi môi đỏ mọng ngon ngọt của y.

“Hôn này người đã mệt muốn chết rồi, nhưng sau khi nghỉ ngơi xong, ta sẽ khiến cho Ngưng Nhi hoàn toàn trở thành của ta.” Nhẹ nhàng nỉ non, giống như cùng tình nhân hứa hẹn.

147. Chương 145: Cầu Hôn

Phong Vô Uyên mất tích nửa năm, đột nhiên trở về bằng cách rớt từ trên trời rớt xuống, khiến cho người trong Phượng tộc đều lâm vào trạng thái hưng phấn ồn ào, Phượng lâu sáng sớm đã đầy tiếng ồn cực kỳ náo nhiệt.

Tuy tất cả mọi người đều cảm thấy rất vui vì sự trở lại của Phong Vô Uyên, nhưng cũng không có ai dám đến trước cửa phòng ngủ quấy rối Phong Vô Uyên.

Bởi vì bọn họ đều biết cái lần trở về này, Phượng Quân của bọn họ đã mệt muốn chết rồi.

Đôi hồng mâu mang theo ý cười nhu hòa thản nhiên, Phong Vô Uyên nhìn người đang oa ngử ở trong lòng mình, ánh nắng xuyên thấu qua cửa sổ chiếu lên gương mặt xinh đẹp tinh xảo của Đoan Mộc Ngưng, cực kỳ đẹp mắt, đẹp đến khiến tim hắn đập thình thịch.

Bỏ qua hết tất cả mọi thứ theo hắn trở về đại lục Thiên Vực, về lại Phượng tộc, khiến tâm hắn động, rốt cục cũng buông được nỗi bất an trong lòng.

Ôn nhu gạt mấy sợi tóc tán loạn trên mặt Đoan Mộc Ngưng, Phong Vô Uyên cúi người khẽ hôn lên trán y.

“Ngô..... Vô Uyên.....”

Trong lúc ngủ mơ không biết cảm nhận được cái hôn khe khe của Phong Vô Uyên hay là mơ thấy cái gì đó, cái miệng hồng hồng chu lên, xê dịch thân mình, dán sát vào lồng ngực của Phong Vô Uyên tiếp tục ngủ.

Nhìn nhóc con trong lòng không tự chủ mà thân cận với mình, trong lòng Phong Vô Uyên cực kỳ ấm áp, kéo lại chăn cho Đoan Mộc Ngưng, nhẹ nhàng xuống giường.

Nửa năm không về lại, hiển nhiên tộc vụ đã chất thành đống, hơn nữa cũng nên hướng các trưởng lão công đạo một chút.

Các trưởng lão tuy vì sự trở về của hắn mà tràn đầy vui mừng, nhưng công phụ niệm kinh vẫn không hề bị tụt lùi, hắn cũng không muốn bị cả đám lôi nhải vào tai mình.

Đợi Phong Vô Uyên rửa mặt chải đầu xong bước ra khỏi Phượng điện, quả nhiên đã thấy các trưởng lão đang đứng chờ ngoài cửa.

Thấy Phong Vô Uyên bước ra, các trưởng lão đều khom người hành lễ: “Phượng Quân.”

“Ân, đi thôi.” Phong Vô Uyên ngán gọn bảo, vững vàng bước ra khỏi cửa Phượng điện.

Các trưởng lão dạt ra hai bên, để Phong Vô Uyên đi qua trước, sau đó mới cách hai bước bước theo sau Phong Vô Uyên.

Tộc trưởng thế hệ này có khuy tâm lực (năng lực đọc lén tâm của người khác), cũng không thích ở cùng người gần người, hai bước này chính là khoảng cách an toàn cho trưởng lão và cả Phong Vô Uyên.

Sau khi Phong Vô Uyên dẫn chúng trưởng lão đến Thần điện, một bóng dáng màu lam đột ngột lóe ra, dừng ngay trước mắt Phong Vô Uyên.

“Điện Vũ tham kiến Phượng Quân.” Điện Vũ ôm một chồng quyển trục, quỳ gối. [gần như quên mất người này rồi.]

“Ân, đi thôi.” Phong Vô Uyên gật gật đầu, phất tay miễn lễ cho Điện Vũ rồi chậm rãi đi qua.

Điện Vũ đứng lên, vui vẻ đi theo.

Lúc Đoan Mộc Ngưng tỉnh lại, Phong Vô Uyên đã rời khỏi Phượng điện được nửa canh giờ, hàng mi nhẹ nhàng lay động, mở đôi mắt vẫn còn mông lung buồn ngủ lên.

Nào biết vừa mở mắt, liền nhìn thấy một khuôn mặt tuần tú to dừng ngay trước mặt, mơ mơ màng màng buồn buồn ngủ ngủ gì đó đều bị đánh bay.

“A—” Đoan Mộc Ngưng sợ hãi kêu lên một tiếng, thiếu chút nữa đã tự quăng bản thân xuống giường: “Người.... Y sư, người đang làm cái gì a? Muốn hù chết ta sao?!”

Thật là, lúc y từ đại lục Thiên Vực trở lại hiện thế còn chưa có chết, nếu vừa quay lại nơi này mà bị hù chết, quả là cái chuyện rất không có lời nha.

“Đang nhìn người a!” Lục Lâm Phi đứng đắn nói, đôi mắt màu lục vẫn chăm chú nhìn Đoan Mộc Ngưng.

“Mặt ta có cái gì đẹp?” Đoan Mộc Ngưng giận.

“Đương nhiên là có a, ta thật ngạc nhiên nha, rời khỏi Phượng tộc nửa năm, Phượng Quân đại nhân của chúng ta cho người ăn cái giống chi lại có thể để cho người lớn mau như vậy!?” Lục Lâm Phi đưa tay vỗ vỗ cằm.

“Mới không có cái chuyện kỳ quái đó!!” Đoan Mộc Ngưng phát điên: “Ta vốn mười lăm tuổi, trước kia từ hiện thế đến đây phải xuyên qua đường hầm thời không cho nên mới bị biến thành trẻ sơ sinh!!!”

“Không hiểu.” Lục Lâm Phi nhẹ nhàng lắc đầu.

“Người không hiểu ta cũng không có biện pháp giải thích cho người hiểu.” Đoan Mộc Ngưng buông tay, nhẹ nhàng lắc đầu.

Lúc trước phải sửa lại số liệu y đã muốn tự đem mình bức đến điên rồi, nếu bây giờ còn bắt y đi giải thích cho Lục Lâm Phi nữa, y thề không điên không ăn tiền mà.

Lục Lâm Phi nhìn Đoan Mộc Ngưng nhú mày, sau đó lắc đầu: “Vật nhỏ người, cho dù lớn cũng không có chút đáng yêu nào.”

Đoan Mộc Ngưng lệ lười, lầu bầu: “Hừ, Vô Uyên thích là tốt rồi.”

“Nhóc con này....” Đưa tay xoa đầu Đoan Mộc Ngưng, khóe miệng Lục Lâm Phi gợi lên tia cười yếu ớt: “Có thể trở về là tốt rồi.”

Cái tay đang xoa tóc tuy làm cho Đoan Mộc Ngưng trong lòng bất mãn, nhưng nghe Lục Lâm Phi nói, khóe miệng liền nhếch lên cười.

“Cảm ơn được sư!!”

Ở hiện thế có phụ hoàng, ba ba còn có gia gia thúc thúc yêu thương, mà ở thế giới này lại có Phong Vô Uyên sủng ái, có mọi người yêu thương, Đoan Mộc Ngưng cảm thấy mình thực hạnh phúc thực hạnh phúc.

“Đừng nói ngon ngọt, bên ngoài đã chuẩn bị đồ ăn sáng, mau rửa mặt chải đầu rồi ăn đi.” Lại xoa đầu Đoan Mộc Ngưng một lát Lục Lâm Phi mới xoay người rời đi.

Sau khi được Phong Vô Uyên đem toàn bộ chuyện tình trong lúc mình biến mất nói ra, các trưởng lão đều lâm vào một trận kinh ngạc.

“Kia..... Phượng Quân ngài nói, cái thế giới ngài tới kia vài ngày nơi đó chính bằng mấy tháng thời gian ở đây sao?” Trưởng lão lớn tuổi nhất ngồi gần nhất kinh ngạc mở miệng nói.

“Đúng vậy, chính là như thế.” Phong Vô Uyên nhìn Điện Vũ vì hấn trình công văn, trả lời.

“Như vậy.... Như vậy đêm qua thiếu niên đi cùng tộc chủ....” Một tộc trưởng khác chậm rãi mở miệng nói

“Đó là Ngưng Nhi.” Vẫn là giọng điệu thản nhiên, kiệm lời như kiệm vàng, hiếm khi lại kiên nhẫn giải đáp cho các vị lão nhân.

Nếu là trước kia, Phong Vô Uyên tuyệt đối sẽ không có kiên nhẫn như thế, bởi vì sự kiên nhẫn của hấn chỉ trao cho Đoan Mộc Ngưng, nhưng lần này mất tích lâu như vậy, hấn sợ các trưởng lão lo lắng quá mức hỏi tới hỏi lui cho nên mới có thể kiên nhẫn như thế.

“Nhưng mà.... Nhưng mà tiểu công tử chỉ là một đứa nhỏ năm tuổi.... Hiện tại lại....”

“Ngưng Nhi vốn mười lăm tuổi, lần đầu đến đại lục này có sai sót, cho nên mới biến thành trẻ sơ sinh.” Phong Vô Uyên thản nhiên nói, đối với chuyện của Đoan Mộc Ngưng, hấn cũng không muốn giải thích nhiều.

“Nhưng là.....”

“Đủ.” Phượng Quân đại nhân sắc mặt trầm xuống, rốt cục thì kiên nhẫn cũng dùng hết .

Thấy Phong Vô Uyên sắc mặt lạnh lùng, trưởng lão lập tức ngậm miệng lại.

Trong lúc cả đám ngậm miệng yên tĩnh, một gã trưởng lão chậm rãi gơ tay.

“Tộc trưởng.... Thuộc hạ còn có chuyện cần báo cáo.” Trưởng lão sợ hãi rụt rè, thỉnh thoảng vụng trộm ngẩng đầu nhìn Phong Vô Uyên, nhìn xem hấn có tức giận hay không.

“Chuyện gì?” Tiếp tục cúi đầu phê duyệt công văn.

“Là như vậy, vì chuyện tộc trưởng đột ngột mất tích này, các trưởng lão chúng thần đề nghị thủ lĩnh tộc mau chóng thành hôn, nguyên bản tính để cho Phong chủ thành hôn, nhưng tộc trưởng hiện tại đã trở lại.... Cho nên....” Trưởng lão kia ấp a ấp úng, nhìn hấn một bộ thấy chết không sờn nên sợ hãi mà nói hết, lại nghĩ tộc trưởng có thể hay không mà dùng một chương đánh chết hấn.

“Đúng vậy đúng vậy.” Vài trưởng lão khác cũng đều gật đầu phụ họa.

“Phượng Quân, tuổi ngài cũng không còn nhỏ, nên thành gia.” Đại trưởng lão cũng phụ họa.

“Thành gia.” Rốt cục, Phượng Quân đại nhân vĩ đại chậm rãi ngẩng đầu, đôi môi xinh đẹp nhếch lên: “Thật là đúng lúc.” Nói xong, cuộn lại quyển trục giao cho Điện Vũ ở bên cạnh.

Chúng trưởng lão thấy Phong Vô Uyên cư nhiên dễ dàng thỏa hiệp, đều lộ ra biểu tình vui vẻ.

“Như vậy..... Châu Trường mời ngài nhìn qua, đây đều là cô nương quý gia trong tộc chúng ta....” Trưởng lão ngồi ở ghế hạng bét lập tức đẩy một đồng bức họa lên.

Nào biết, đám tranh kia còn chưa đẩy tới nửa đường, Phong Vô Uyên đã đứng dậy.

“Nếu muốn thành gia, bản quân đã sớm chọn được người rồi.” Nhớ tới người kia, khóe miệng Phong Vô Uyên lại gợi lên tia cười khế.

“Tộc chủ, ngài có ý trung nhân!!”

“Là ai??!!”

“Đúng vậy, vị cô nương ấy là ai?”

Trên mặt chúng trưởng lão tràn đầy vẻ vui mừng.

Liếc mắt nhìn chúng trưởng lão một cái, khóe miệng câu lên, Phong Vô Uyên nâng bước đi ra ngoài.

Thấy Phong Vô Uyên rời đi, chúng trưởng lão cũng hoang mang rối loạn lập tức đứng dậy đi theo.

Lúc Phong Vô Uyên quay về, Đoan Mộc Ngưng vừa vặn dùng xong bữa sáng, hiện đang ngồi trong đình viện Phượng điện cầm trong tay cái thứ tròn tròn hình dạng quái lạ.... Bọ rùa.

“Ngưng Nhi.”

“Vô Uyên người đã trở lại!!” Thấy Phong Vô Uyên đã trở lại, Đoan Mộc Ngưng buông cái thứ trong tay ra, trên mặt lộ ra ý cười óng ánh.

“Ngưng Nhi, ta có chuyện muốn nói với người.” Đến bên cạnh Đoan Mộc Ngưng, Phong Vô Uyên nắm lấy tay y.

“Ai? Chuyện gì?” Nhìn vẻ mặt ngưng trọng của Phong Vô Uyên, Đoan Mộc Ngưng không khỏi khẩn trương lên.

Vô Uyên có điểm kỳ quái nga.... Xảy ra chuyện gì sao?

“Các trưởng lão nói ta đã đến tuổi thành hôn.” Chậm rãi nói, Phong Vô Uyên lập tức động thân, quỳ xuống.” Cho nên, cầu Ngưng Nhi người gả cho ta đi.”

Sau đó, không để cho Đoan Mộc Ngưng trấn tĩnh lại tinh thần, nhẹ nhàng hạ xuống mu bàn tay y một nụ hôn.

Chúng trưởng lão theo sát ở đằng sau thấy một màn trước mắt, miệng đều trương thành chữ ‘o’ thật to, đủ để nhét cả quả trứng chim vào rồi.

[Phượng Quân] tộc chủ của bọn họ cư nhiên cầu hôn với.... một gã thiếu niên!!

148. Chương 146: Chuyện Thân Mật

Nam tử tóc đỏ áo đỏ quỳ gối dưới đất, một tay cầm lấy bàn tay mảnh khảnh của thiếu niên, vẻ mặt chân thành.

“Ngưng Nhi, cầu người gả cho ta đi.”

Phong Vô Uyên đột nhiên cầu hôn làm cho Đoan Mộc Ngưng nhất thời sửng sốt đứng đực tại chỗ, đôi mắt đen lấy nhìn nam nhân đang quỳ gối, mặt không khỏi nóng lên.

“Vô Uyên..... Người....” Vô Uyên cư nhiên lại cầu hôn y: “Người sao lại biết cầu hôn.....”

“Xem trên truyền hình thấy.” Phong Vô Uyên hôn nhẹ lên mu bàn tay Đoan Mộc Ngưng, thản nhiên cười: “Ngưng Nhi không thích sao?”

Câu hỏi mang theo một tia thất vọng, khiến cho Đoan Mộc Ngưng đau lòng, nắm lấy tay Phong Vô Uyên.

“Thích, như thế nào lại không thích chứ.” Nói xong liền thuận thế ôm Phong Vô Uyên vào lòng, trên gương mặt tinh xảo lộ vẻ ngọt ngào.

Lúc đôi môi của hai người chạm vào nhau, các trưởng lão đứng ở ngoài sân rốt cục đã kiềm chế hết nổi.

“Phượng Quân, không thể, ngài như thế nào lại có thể thú một thiếu niên làm hoàng phi!!” Đại trưởng lão lộ vẻ không đồng tình.

Ở đại lục Thiên Vực này, chuyện nam tử đồng tính chơi trò nam sủng không thiếu, cũng không phải là chuyện to tác gì, phóng mắt ra toàn đại lục chỗ nào cũng có.

Nhưng hiện tại muốn lập hoàng phi, trước không nói muốn lập hoàng phi vì mục đích để Phượng Quân có con nối dòng, để Đoan Mộc Ngưng làm nam sủng cũng đã.... Không có khả năng.

“Có gì không thể.” Đối với sự phản đối của các trưởng lão, Phong Vô Uyên nhún nhún mày, đem Đoan Mộc Ngưng ôm vào trong ngực, ngồi xuống ghế: “Các trưởng lão không phải vừa mới đề nghị ta thành hôn sao?”

Nói xong, vuốt ve mặt Đoan Mộc Ngưng, nhẹ nhàng hôn lên.

Đoan Mộc Ngưng tựa vào lòng Phong Vô Uyên nhẹ nhàng cười, trong mắt đầy vẻ tin tưởng Phong Vô Uyên.

“Thuộc hạ muốn Phượng Quân ngài lựa chọn nữ tử để thành hôn, nhưng.....”

“Ta không cùng người khác gần người khác.” Phong Vô Uyên thực bình tĩnh nói: “Cho nên trừ bỏ Ngưng Nhi ra, ai ta cũng không cần, hay là các người muốn để cho ta một thân cô độc vĩnh viễn.”

Mây kiếm khê nhú, Phượng Quân đại nhân tràn ngập uy nghiêm, các trưởng lão mới vừa rồi còn trưng ra bộ dáng hợp tình hợp lý hiện tại khi thế gì đó đều mất sạch.

Đúng vậy, Phượng Quân của bọn họ từ nhỏ đã không thích cùng người gần người, trừ bỏ tiểu phượng hoàng kia....

Nhưng là nhưng là.....

Các trưởng lão do dự, Phong Vô Uyên cũng lười nghe bọn họ lải nhải, ôm lấy Đao Mộc Ngưng rời đi, bắt quá trước khi đi bỏ lại một câu:

“Chuyện lễ nghi thành hôn liền giao cho các người an bài, chọn ngày tốt rồi thì báo cho bản quân biết!”

Chúng trưởng lão nghe xong liền muốn ngắt.

Phượng Quân quả nhiên là Phượng Quân, một khi đã quyết định chuyện gì là không bao giờ chuyển ý.

Nhìn bộ dáng ủ rũ của các vị trưởng lão, Đao Mộc Ngưng được Phong Vô Uyên ôm vào trong ngực nhẹ nhàng nhú nhú mây.

“Vô Uyên, hình như không tốt lắm đâu.”

“Không có gì tốt hay không tốt, đám lão nhân này chỉ là nhiều chuyện, Ngưng Nhi cứ chờ thành thân với ta là tốt rồi.” Phong Vô Uyên thản nhiên cười, tiếp tục hôn lên mặt Đao Mộc Ngưng.

“Àn.” Gật gật đầu, Đao Mộc Ngưng cũng hôn lên mặt Phong Vô Uyên, nhưng hàng lông mày vẫn không hề giãn ra: “Ai, nếu ta là phượng hoàng thuần huyết thống thì tốt rồi.”

“Sao lại nói thế?”

“Bởi vì ta sẽ giống như phụ hoàng.” Đao Mộc Ngưng cúi mặt, hai tay đặt lên bụng: “Ta muốn sinh con cho Vô Uyên, giống như phụ hoàng vì ba ba vậy, như vậy các trưởng lão cũng sẽ không còn không vui nữa.”

[Thiên Phượng: Con của phụ hoàng sinh đứa nhỏ cũng không phải là bởi vì bản thân là phượng hoàng thuần huyết thống đâu!]

Y tuy đơn thuần nhưng chuyện sinh con để cái này y vẫn biết.

Trung Quốc cổ đại có câu nói: Bất hiếu có ba tội, vô hậu vi đại (không con nối dòng là tội lớn nhất), có thể thấy được con cái đối với vợ chồng chiếm một vị trí rất quan trọng.

“Nga— Ngưng Nhi muốn sinh con cho ta?” Phong Vô Uyên nhú mày, hiếm khi lại thấy bộ dạng yếu đuối của nhóc con, trong lòng thật ra lại rất vui, nhưng cũng mang theo một tia luyến tiếc.

“Àn.” Đao Mộc Ngưng không chút do dự gật gật đầu.

“Nếu Ngưng Nhi muốn, vậy chúng ta liền thử một lần xem, muốn có đứa nhỏ trước hết phải mang thai đã.” Phong Vô Uyên ôm Đao Mộc Ngưng đi đến giường.

“A..... Cái gì?” Bị đặt lên cái giường mềm mại, Đao Mộc Ngưng nhìn Phong Vô Uyên buông rèm, khăn trải giường một trận.

Trực giác mãnh liệt nói cho y biết, lát nữa sẽ phát ra chuyện tình y chưa bao giờ biết.

“Làm chuyện thân mật, mới có cục cưng nhỏ, Ngưng Nhi muốn không?” Thân hình thon dài khê áp thân người mảnh khảnh của Đao Mộc Ngưng lên giường, đôi hồng mâu lóe lên một tia lửa nóng.

“Hôn môi hả?” Phong Vô Uyên tới gần, Đao Mộc Ngưng cảm thấy tim mình càng lúc càng đập nhanh, ngay cả thân mình cũng nóng lên, cảm giác này y chưa từng có.

“Không, so với hôn môi, chuyện này còn thân mật hơn.”

Đôi hồng mâu Phong Vô Uyên càng lúc càng sâu thăm thẳm, khuôn mặt tuấn mỹ áp sát vào Đoan Mộc Ngưng, bạc thần nhẹ nhàng hôn lên đôi môi đỏ mọng, như thể dò xét cảm giác của đối phương.

Hôn nhẹ lên môi, ôn nhu lại có vẻ thăm dò khiến Đoan Mộc Ngưng cảm động, nhìn đôi mắt Phong Vô Uyên lóe ra ánh sáng sáng rọi, đưa tay ôm lấy vai Phong Vô Uyên.

Người dưới thân không nói gì khiến khóe miệng Phong Vô Uyên gợi lên chút cười khê, khuôn mặt tuấn tú lại áp sát hơn nữa, hôn sâu hơn, nhẹ nhàng trụ lấy đôi môi đỏ mọng.

Đoan Mộc Ngưng trức trặc đáp trả, nếu hẳn làm quá nhanh nhất định sẽ làm cho y hoảng sợ.

Ngọt ngào triền miên, Đoan Mộc Ngưng thở hổn hển ngã lên giường, đôi mắt ngập nước nhìn Phong Vô Uyên vẫn còn muốn liếm liếm môi, khiến nhóc con đỏ bừng mặt.

“Nhóc con choáng váng sao?”

Cười khê, Phong Vô Uyên vuốt ve thắt lưng mảnh khảnh của Đoan Mộc Ngưng, ngón tay linh hoạt cong lên, dễ dàng thoát đai lưng của Đoan Mộc Ngưng xuống, trải qua một đợt gây sức ép, quần áo trên người Đoan Mộc Ngưng đã trở nên hỗn loạn, vạt áo tán loạn lộ ra xương quai xanh xinh đẹp cùng mảnh ngực trắng nõn.

“Mới..... Mới không có choáng váng.....” Cảm giác quần áo trên người từng món từng món bị cởi xuống, nơi tay Phong Vô Uyên dừng lại đều mang theo cảm giác nóng bỏng, khiến da đầu Đoan Mộc Ngưng hơi run lên.

Đây là cảm giác chỉ khi nào làm chuyện thân mật hơn hôn môi mới có sao?

“Phải không? Xem ra sức quyến rũ của ta còn chưa có đủ.” Phượng Quân khê cười gian, người dưới thân đã bị lột sạch sẽ, một tay nhẹ nhàng vuốt ve thân thể mềm mại trắng nõn, tay còn lại đưa xuống dưới thân Đoan Mộc Ngưng.

“A..... Vô Uyên.....” Hạ thân bị người ta nắm lấy, Đoan Mộc Ngưng khinh hô một tiếng, nhưng bị bàn tay to linh hoạt của Phong Vô Uyên cọ xát, khiến y chỉ có thể khinh hô đứt quãng, nhẹ nhàng rên rỉ.

Thanh âm rên rỉ cũng không lớn, bàng hoàng áp lực lại tràn ngập hương vị mất hồn mê người, hồng mâu Phong Vô Uyên càng trở nên thâm trầm hơn.

Nhìn Đoan Mộc Ngưng bởi vì bị kích tình mà bàng hoàng, Phong Vô Uyên áp sát tới, sau đó hôn lên mắt, chớp mũi cùng đôi môi đang không ngừng thở dốc của Đoan Mộc Ngưng.

“Cực cực, người đúng là yêu tình mà.”

.....

[Hài hòa của đồng rồi, che màn che màn....]

“Ngô..... Vô Uyên.....”

Lựa mông bay tán loạn trong Phượng điện, trên giường phát ra tiếng rên rỉ khe khê vụn vặt của Đoan Mộc Ngưng, ba nông một sâu không ngừng tấn công, lý trí dần dần bị dục vọng nuốt toàn bộ.

.....

Thật lâu sâu đó, trong phòng rốt cục cũng yên tĩnh trở lại, thân thể Đoan Mộc Ngưng đỏ bừng tràn đầy dấu hoa nhò nhỏ, đôi môi đỏ mọng không ngừng hé ra hợp lại nằm trên cái giường hỗn loạn.

Thân thể truyền đến cảm giác mềm nhũn khiến y không thể động đậy, thắt lưng bủn rủn mỗi đến không chịu nổi.

Nguyên lai đây mới là chuyện thân mật hơn so với hôn môi a..... Một mỗi quá.

Lắm bầm trong lòng, Đoan Mộc Ngưng chớp chớp mắt, sau đó liền ngủ.

Phong Vô Uyên nhìn người bên cạnh mệt mỏi nặng nề ngủ, trong mắt toát ra một tia ôn nhu, cuối người nhẹ nhàng hôn lên vai Đoan Mộc Ngưng, vụn phần quý trọng.

“Nhóc con, ta rốt cục đã có toàn bộ người rồi.”

Vì đây là lần đầu tiên, cho nên Đoan Mộc Ngưng bị tiêu hao thể lực quá độ, mặt trời lặn xuống đằng tây rồi nhưng nhóc con ngủ say vẫn chưa hề tỉnh lại.

Phong Vô Uyên đắp lại chăn cho Đoan Mộc Ngưng, hôn lên gương mặt nộn nộn của y một cái mới đi ra khỏi Phòng điện.

Nào biết vừa mới bước ra, đã thấy vài tên trưởng lão quỳ gối ngoài cửa.

“Thỉnh Phượng Quân thu hồi mệnh lệnh đã ban.”

“Thu hồi mệnh lệnh đã ban?” Phong Vô Uyên thản nhiên, nhú lại mày kiếm: “Các người bảo bản quân thu hồi lại mệnh lệnh đã ban ra như thế nào đây, hay là muốn bản quân làm ra loại chuyện bội tình bạc nghĩa?”

Bốn chữ ‘Bội tình bạc nghĩa’ vừa mới nói ra, đám trưởng lão quỳ trên mặt đất trở nên tái nhợt.

149. Chương 147: Mẫu Thân

“Các người yêu cầu bản quân thu hồi mệnh lệnh như thế nào đây? Hay là muốn bản quân làm kẻ bội tình bạc nghĩa?” Phong Vô Uyên chậm rãi mở miệng, đưa mắt nhìn vài vị trưởng lão đang quỳ trên mặt đất.

Ai, mấy ông già này thật phiền toái..... Đầu óc không có chút tiến bộ, bảo thủ như vậy thực làm cho hấn đau cả đầu.

Bị Phong Vô Uyên nói như vậy, mấy vị trưởng lão đều lâm vào một trận bối rối.

Phong gia có chỉ, phối ngẫu phải là một đôi, thật tình yêu thương, có thể cùng nhau gắn bó suốt đời, không được hai lòng, hiện tại Phượng Quân nhà bọn họ đã đem Phượng hoàng con ăn đến tận xương, chuyện gì không nên làm cũng đã làm tất.

Nháy mắt, sắc mặt các vị trưởng lão đã chuyển thành màu gan heo.

Chiêu này của Phượng Quân quả nhiên là tuyệt (tuyệt: dứt khoát) a!!!

Nhìn đám lão nhân ủ rũ quay trở về, khoe miệng Phong Vô Uyên gợi lên chút ý cười đắc ý.

Bất quá, Phong Vô Uyên biết mấy lão nhân này tuyệt đối sẽ không thể để cho hấn dễ dàng toại nguyện như vậy.

Ai..... Vì cục cưng yêu quý của hấn, hấn cũng chỉ có thể gặp chiêu nào đánh chiêu đó.

Lúc Đoan Mộc Ngưng tỉnh lại, đã là sáng sớm ngày hôm sau, thân thể vẫn đau nhức như trước, nhưng không có cảm giác dính nhớp do mồ hôi của ngày hôm qua, hiển nhiên Phong Vô Uyên đã tắm giúp y rồi.

Nhớ tới chuyện tình phát sinh ngày hôm qua, Đoan Mộc Ngưng ôm chăn, đỏ bừng mặt, nhưng trên mặt lại hiện lên nụ cười nhu hòa.

Trong khi Đoan Mộc Ngưng đang ngồi ngẩn người ở trên giường, cửa phòng đột nhiên bị người đẩy ra, Phong Vô Uyên bưng một mâm đầy đĩa điểm tâm bước vào phòng.

“Ngưng Nhi tỉnh?”

“Vô Uyên.....” Nhóc con ôm chăn hơi sùng sốt, trên mặt lộ ra nụ cười khê.

Buông đồng đồ trong tay, Phong Vô Uyên ngồi lên mép giường, ôm Đoan Mộc Ngưng vào lòng.

“Có chỗ nào không thoải mái không?”

“Không có, ta tốt lắm.” Đoan Mộc Ngưng lắc đầu, sau đó dụi vào lòng Phong Vô Uyên, thẹn thùng.

“Không có việc gì thì tốt rồi.” Hôn nhẹ lên trán Đoan Mộc Ngưng, Phong Vô Uyên ôm lấy y: “Ngưng Nhi đói bụng rồi, trước dùng cơm, sau đó cho người một cái kinh hi.”

“Kính hỉ?” Đoan Mộc Ngưng hai mắt sáng ngời: “Vô Uyên cho Đoan Mộc Ngưng cái kính hỉ gì?”

“Ha ha, nhóc con đừng nóng lòng, dùng điểm tâm xong người sẽ biết.” Đem Đoan Mộc Ngưng đặt lên ghế đệm, Phong Vô Uyên vuốt tóc y.

Vì chuyện kính hỉ của Phong Vô Uyên, Đoan Mộc Ngưng lập tức dùng bữa sáng với tốc độ nhanh gấp vài lần so với bình thường, rất nhanh đã đem cả một tô cháo lớn ăn hết.

.....

Đoan Mộc Ngưng dùng bữa xong, đôi mắt đen ngập nước liền nhìn Phong Vô Uyên, rõ ràng ý bảo mau cho y cái ‘kính hỉ’ đó đi.

Phong Vô Uyên nhìn y nhẹ nhàng cười, ngoài phòng đột nhiên truyền đến một loạt tiếng chân chạy trên đất.

“Tiểu Ngưng!!” Cánh cửa khép hờ bị đẩy ra, xuất hiện khuôn mặt tươi cười của Mộ Niệm Hựu.

“Tiểu Niệm Niệm!!” Thấy người chạy vào, Đoan Mộc Ngưng hai mắt sáng ngời, nhảy bổ ra, lại bởi vì thân thể có vấn đề, cho nên khựng lại một chút mới bay qua.

“Cẩn thận.” Mộ Niệm Hựu đứng lúc tiếp được cái người đang nhảy bổ vào mình.

“Hi hi.... Tiểu Niệm Niệm.” Đoan Mộc Ngưng ôm Mộ Niệm Hựu, trên mặt tràn đầy ý cười sáng lạn: “Sao người lại tới đây?”

“Ta nghe nói người không có việc gì, đã về lại Phượng tộc, ta đương nhiên bảo Trừng chạy tới đây.” Nhìn bộ dáng tràn đầy tinh thần của Đoan Mộc Ngưng, lo lắng trong lòng Mộ Niệm Hựu cuối cùng cũng buông xuống: “Bất quá Tiểu Ngưng, bộ dáng người sao lại quay trở về bộ dáng mười lăm tuổi a?”

“Ta cũng không biết, lúc ta trở về hiện thể một chuyến, liền biến lại thành bộ dáng mười lăm tuổi, sau đó lại quay trở về đây với Phong Vô Uyên cũng không biến thành đứa nhỏ nữa.” Kéo Mộ Niệm Hựu vào trong ngồi.

Nào biết Đoan Mộc Ngưng vì quá vui vẻ mà quên mất cái móng của mình đang trong trạng thái ‘tổn thương’, đột ngột ngồi xuống khiến nhóc con đau đến nhảy dựng lên.

“Đau đau.....”

“Tiểu Ngưng, người làm sao vậy? Có phải bị thương rồi không? Có nghiêm trọng không?” Mộ Niệm Hựu bị phản ứng của Đoan Mộc Ngưng giật mình, vội vàng đỡ lấy y.

“Không, ta không sao....” Khuôn mặt nhỏ nhắn xoát cái đỏ bừng, Đoan Mộc Ngưng lắc lắc tay, chậm rãi ngồi xuống.

Lúc này không cảm thấy đau lắm, còn tưởng rằng không sao, ai mà ngờ.....

Dù gì thì y cũng không thể nói cho Tiểu Niệm biết, y và Phong Vô Uyên làm chuyện thân mật mới bị như vậy a.....

Đoan Mộc Ngưng tuy đơn thuần, nhưng cũng biết cái loại chuyện khuê phòng chỉ có hai người này là không thể nói cho người khác nghe.

“Không có việc gì là tốt rồi.” Mộ Niệm Hựu xác định mấy lần Đoan Mộc Ngưng không bị thương, mới dần yên tâm.

Hai người ngồi xuống một lúc, Phong Vô Uyên đã đem một bình trà lại đến.

“Đây là trà xanh mang về từ hiện thế, Ngưng Nhi nói người sẽ thích.” Đem ấm trà và chén đặt lên bàn, Phong Vô Uyên thản nhiên cười khẽ: “Niệm Hựu phiền toái người chiêu cố Ngưng Nhi một chút, ta và Nguyệt Trừng có công sự cần thương lượng.”

“Ta biết rồi, Phong ca cứ làm việc đi.” Mộ Niệm Hựu ngọt ngào cười, cầm lấy ấm trà rót ra chén cho mình và Đoan Mộc Ngưng.

Có Mộ Niệm Hựu làm bạn với Đoàn Mộc Ngưng, Phong Vô Uyên cũng yên tâm đi giải quyết tộc vụ, như vậy sẽ không khiến cho nhóc con nhảm chán đến chạy nghịch lung tung.

Trải qua chuyện đêm qua, Phong Vô Uyên luyến tiếc để nhóc con phải bị thương vì đi nhiều a.

Sau khi Phong Vô Uyên rời khỏi, Mộ Niệm Hựu trừng mắt nhìn Đoàn Mộc Ngưng: “Tiểu Ngưng, ta sao lại cảm thấy Phong ca ca hôm nay đặc biệt vui vẻ, có phải có chuyện tốt gì đã xảy ra hay không?”

“Ách.....” Đoàn Mộc Ngưng nghe vậy, khóe miệng giật giật, sau đó lắc tay: “Không có, không có, không có chuyện gì hết.... Đúng rồi, Tiểu Niệm, ta có một cái kinh hỉ cho người nga!”

“Cái gì vậy?” Bưng ly trà nóng lên uống một ngụm, con người đen của Mộ Niệm Hựu lóe ra ánh sáng tò mò.

Đoàn Mộc Ngưng luôn luôn tinh quái, lần này không biết lại giở trò gì.

Nghĩ nghĩ, đôi mắt thỏ con của Mộ Niệm Hựu bắt đầu chớp chớp.

“Chờ tí!!” Cổ nhin cảm giác đau đớn ngay móng, Đoàn Mộc Ngưng đi vào phòng ngủ, rất nhanh liền đem ra cho Mộ Niệm Hựu một thứ rất quen thuộc.

Máy quay phim.

“Tiểu Ngưng, người đây là.... Muốn quay phim sao?” Thật sự là không thể tưởng tượng được Đoàn Mộc Ngưng trở lại hiện thế lại mang cái này quay về, quả nhiên là đứa nhóc mê máy móc a.

“Không phải muốn quay phim, là muốn đưa cho người xem.” Thật cẩn thận ngồi trở lại trên ghế, Đoàn Mộc Ngưng điều chỉnh máy quay phim sau liền giao cho Mộ Niệm Hựu.

Nhìn trên vẻ mặt tươi cười sáng lạn của Đoàn Mộc Ngưng, Mộ Niệm Hựu tiếp nhận máy quay.

Nhưng mà, khi ánh mắt y nhìn vào trong màn hình máy quay, biểu tình lập tức cứng đờ.

Bên trong, chính là một phụ nhân vẻ mặt tiêu tụy, khóc đến cả hai con mắt đỏ bừng lên.

“Mẹ....” Khẽ gọi, Mộ Niệm Hựu trào nước mắt: “Vì sao mẹ lại....”

[Niệm Hựu, con của ta, mẹ thực xin lỗi người.] Mộ phụ nhân trong máy quay lau nước mắt, chậm rãi nói: [Theo lời của Đoàn Mộc, ta biết người đang ở thế giới kia, người ở đó có tốt không, sống vui vẻ không? Ta rất muốn tự người trả lời cho ta biết.... Có lẽ những chuyện vừa qua, những chuyện người hiểu lầm, có lẽ rất kỳ quái, nhưng mà Niệm Hựu....] Mộ phụ nhân trong màn hình lau khô nước mắt, trên mặt mang theo tia cười nhẹ nhàng: [Mẹ ở đây muốn nói cho người biết, chúng ta có rất nhiều con, nhưng mẹ và ba yêu thương nhất chính là con, các anh chị của người đều bị ba và mẹ nghiêm khắc quản chế, nhưng người.... Mẹ và ba muốn người tự to tự tại mà lớn lên, tự mình chọn lựa con đường tương lai của mình, nhưng lại không hề thổ lộ tình cảm cho người biết, cho nên người cảm thấy chúng ta không yêu không thương người....]

Nhìn Mộ phụ nhân trong màn hình, nước mắt Mộ Niệm Hựu từng giọt từng giọt chảy xuống.

“Mẹ.... Nguyên lai hết thấy đều là hiểu lầm....” Nước mắt không khống chế được chảy dài, nhưng khóe miệng Mộ Niệm Hựu vẫn cong lên: “Mẹ yêu ta..... Mẹ, thực xin lỗi..... Thực xin lỗi..... Cảm ơn người....”

Nhìn Mộ Niệm Hựu cúi đầu nức nở khóc, Đoàn Mộc Ngưng giang tay đem y ôm vào lòng an ủi: “Ngày đó ta thấy mẹ người ở trên tin tức, liền đến nhà người một chuyến, không nghĩ đến mẹ người vẫn còn khóc.... Cho nên ta liền đem chuyện người và Hồ Ly ca ca ở đại lục Thiên Vực nói cho nàng, nàng khóc rất thương tâm, sau anh của người đã nghĩ ra biện pháp này, quay cho người một đoạn phim.”

“Cảm ơn người.... Cảm ơn Tiểu Ngưng người đã vì ta, về đến hiện thế, còn không quên giúp ta.” Mộ Niệm Hựu nín khóc ôm lấy Đoàn Mộc Ngưng mỉm cười.

“Đương nhiên, chúng ta là bạn tốt mà.” Đoàn Mộc Ngưng nắm tay Mộ Niệm Hựu: “Người không phải biết tin ta trở về liền chạy tới đây sao?”

“Àn, chúng ta là bạn tốt.” Mộ Niệm Hựu gật gật đầu, ánh mắt nhìn lại hình ảnh mẹ đang lau nước mắt, khóe miệng gọi lên tia cười khê.

Mẹ..... Có đoạn phim người nói này là đủ rồi, ta ở đây rất hạnh phúc.

Mẹ, ba, anh, chị, Niệm Hựu vẫn rất yêu các người.

150. Chương 148: Đáp Ứng Xuất Chiến

“Ta tuyệt không đáp ứng!!”

Ầm một tiếng, cái bàn gỗ cứng rắn cực kỳ dài dài nháy mắt đã bể thành mấy mảnh, mái tóc đỏ rực tung bay, hồng mâu lóe ra ánh sáng lạnh liệt.

“Phượng Quân, đây là quyết định của chúng trưởng lão chúng ta.” Các trưởng lão quỳ rạp trên mặt đất, Đại trưởng lão có tư lịch sâu nhất hoàn toàn không có lấy nửa điểm nhượng bộ: “Giả như Phượng Tử đại nhân là do trời định trở thành Hoàng phi Phượng tộc chúng ta, như vậy chuyện tình lần này tuyệt đối có thể giải quyết”

*tư lịch: từng trải, kinh nghiệm

*Phượng Tử: Phượng hoàng con, ý chỉ em Ngưng.

“Đúng vậy, nếu chuyện tình lần này có thể giải quyết, chúng ta tuyệt đối sẽ không ngăn cản chuyện thành hôn của Phượng Quân và Phượng Tử nữa!!” Một trưởng lão khác cũng nói.

“Được được được, các người phản rồi!!” Tóc hồng tung bay, Phong Vô Uyên ngưng tụ hỏa diễm trong tay, hồng mâu lóe ra quang huy lạnh băng.

.....

“Công tử, công tử....” Điện Vũ sợ hãi kêu, chạy như điên, không cần thật vấp phải bậc tam cấp, cả người đập xuống nền đất Phượng điện.

May mắn Phượng điện có trải thảm lông mềm mại, bằng không ngã mạnh như vậy không bị trọng thương cũng là đau đến chết khiếp, hoặc bị đập tới mức đầu óc quay cuồng.

Đoan Mộc Ngưng đang cùng Mộ Niệm Hựu tán gẫu vui vẻ nhìn thấy hộ vệ ngã mạnh xuống sàn nhà, không khỏi bị dọa một trận.

“Điện Vũ, có chuyện gì?” Vội vàng đi qua nâng Điện Vũ đang quỳ rạp trên mặt đất sắp ngất tới nơi, Đoan Mộc Ngưng nhíu nhíu mày.

Điện Vũ tuy vui vẻ, nhưng làm việc luôn ổn trọng, rất ít khi thấy hấn kích động như thế, cứ nhiên tự quăng ngã mình như vậy, này quả thực là quá không cần thận rồi.

“Công tử.... Mau đến chỗ nghị sự, các trưởng lão chọc giận Phượng Quân, ngại nếu không mau qua đó, có khả năng các trưởng lão sẽ bị Phượng Quân giết chết!!” Phong Vô Uyên luôn đạm mạc ít lời, chưa bao giờ chân chính tức giận qua, bình thường nếu thật sự tức giận, cũng tuyệt sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

Nhưng lần này vì chuyện của công tử, Phượng Quân rốt cục cũng tức giận, hơn nữa cơn tức này cấp bậc không phải bình thường.

“Cái gì, Vô Uyên muốn giết người, đám lão nhân kia đã làm ra cái chuyện gì chứ!!” Nghe vậy, Đoan Mộc Ngưng cũng giật mình.

“Tiểu Ngưng, mau đi thôi, Phong ca ca tức giận như vậy, thực hiếm thấy.” Mộ Niệm Hựu lo lắng nói.

“Ân, chúng ta mau đi tới đó.” Kéo Điện Vũ, Đoan Mộc Ngưng chịu đau nhức chạy như điên tới nơi cổ xưa nhất trong Phượng lâu.

Đến khi Đoan Mộc Ngưng, Điện Vũ và Mộ Niệm Hựu đến được bên ngoài phòng nghị sự, bên trong đã phát ra vài tiếng đập phá khiến người ta cảm thấy toàn thân phát run.

Mấy người nhìn nhau, nhất thời xanh cả mặt.

“Vô Uyên!!” Đoan Mộc Ngưng cắn răng một cái, vọt vào trong.

Cửa bị đẩy ra, đôi mắt xinh đẹp của Đoan Mộc Ngưng lướt qua một màn khùng bố trong phòng, sững sờ.

Mọi thứ ở trong phòng không còn thứ nào nguyên vẹn, tất cả đều bị phá hư đến không thể nào tái sử dụng lại được nữa giống như con thuyền giữa dòng bị cuồng phong tập kích, nam nhân cao to, áo đỏ tóc đỏ, hỏa diễm quanh thân không ngừng bốc lên cao, đám trưởng lão bên trong phòng phát run nằm úp sấp ở trên mặt đất, đủ để thấy bọn họ đã bị dọa không nhẹ.

Đã phát sinh chuyện gì, Vô Uyên sao lại tức giận đến như vậy?

Đoan Mộc Ngưng cau mày, Phong Vô Cực ngồi trong góc phòng, rõ ràng là cố tránh hiện trường hư hại do Phong Vô Uyên tạo ra, gật gật đầu với y.

Thấy Phong Vô Cực gật đầu với mình, Đoan Mộc Ngưng cắn cắn môi, bước vào trong.

“Vô Uyên.....”

Nhẹ nhàng kêu nhưng lại khiến cho nam nhân áo đỏ đang đưa lưng về phía y thoáng chốc cứng đờ người.

Đoan Mộc Ngưng tới gần, chạm vào, ôm lấy thắt lưng Phong Vô Uyên, hỏa diễm xung quanh hần dần dần tiêu tán.

“Ngưng Nhi.....” Khẽ gọi, nam nhân nguyên bản bị cơn thịnh nộ điều khiển chậm rãi xoay người, đem người của mình ôm vào trong lòng.

“Vì cái gì Vô Uyên lại tức giận?” Ở trong lòng Phong Vô Uyên ngắc đầu, Đoan Mộc Ngưng đưa tay nhẹ vỗ về gương mặt tuấn mỹ của hần, trong mắt chứa đầy lo lắng.

“Ngưng Nhi, không cần lo lắng, ta không sao.” Phong Vô Uyên ôn nhu nói, cúi xuống hôn lên gương mặt trắng nõn của người trong lòng: “Ta tuyệt đối sẽ bảo vệ ngươi, sẽ không để cho bất cứ ai thương tổn tới ngươi.”

Nghe Phong Vô Uyên trầm giọng nói, đám trưởng lão đang quỳ trên mặt đất buồn bực đến phát run.

Bọn họ khi nào muốn thương tổn Đoan Mộc Ngưng a, Phượng Quân đại nhân thật là.....

Nói không có chuyện gì có đánh chết Đoan Mộc Ngưng cũng không tin, có thể khiến Phong Vô Uyên lạnh nhạt vô biểu tình tức giận đến đem toàn bộ đồ vật trong phòng đánh nát hết, tất nhiên là chuyện lớn, hơn nữa chuyện cũng có liên quan tới y.

Nắm tay Phong Vô Uyên trở lại Phượng điện, sau nhiều lần xác định người yêu sẽ không ‘bạo phát’ lần nữa, Đoan Mộc Ngưng mới yên tâm đi hỏi Phong Vô Cực và Huyền Nguyệt Trùng.

“Rốt cục là đã xảy ra chuyện gì? Vì sao Phong Vô Uyên lại tức giận như thế?” Hỏi hai người duy nhất không sợ Phong Vô Uyên ‘bạo’ tới.

Phong Vô Cực liếc mắt nhìn đệ đệ đã ‘bình tĩnh’ trở lại một cái, nhẹ thở ra một hơi.

“Kỳ thật là.....”

“Sau khi chúng ta rời đi, Hồ tộc bị tiêu diệt, Thú Nhân tộc sống ở phương bắc quật khởi, Yêu tộc náo động, Ma tộc sống lại, chiếm lĩnh tây bắc đại lục. Đông nam đại lục là nơi sinh sống của Nhân tộc, mà năm ngày trước, ở thôn trấn gần biên giới tây nam có rất nhiều người chết bất đắc kỳ tử, nhiều người trong thôn bất hòa, không biết vì sao lại đột ngột ốm đau, nhiều người đồn bới vì do dân tộc sống trong rừng Tây đại lục gây nên, bởi vậy bắt đầu bạo động, phía bên kia không địch lại, cho nên phái người đến Phượng tộc cầu viện.” Phong Vô Uyên thần nhiên mở miệng, đôi mắt đỏ đậm đột nhiên hiện lên một tia sâu thẳm: “Các trưởng lão yêu cầu người đến thôn kia giải quyết chuyện này, nếu thành công, sẽ không ngăn trở hôn sự của hai người chúng ta.”

“Cho nên, Vô Uyên mới gây ra chuyện như vậy?” Đoan Mộc Ngưng nghe xong, trong lòng ầm ập, khẽ vuốt mái tóc hồng của Phong Vô Uyên.

“Khi người quyết định theo ta quay trở lại nơi này, ta đã cam đoan với hai vị phụ thân của người, sẽ bảo hộ người thật tốt, trân trọng người....” Đem Đoan Mộc Ngưng ôm vào lòng, Phong Vô Uyên nhẹ giọng nỉ non: “Cho dù là trưởng lão, cũng đừng mơ tưởng có thể phạm lên đầu ta.”

Cảm giác Phong Vô Uyên siết chặt eo mình, trong mắt Đoan Mộc Ngưng toát ra ý cười ôn nhu.

“Cám ơn Vô Uyên...” Cúi mặt, Đoan Mộc Ngưng khẽ hôn lên cái cằm tuần mỹ của Phong Vô Uyên, đôi mắt xinh đẹp lóe ra quang huy chói mắt: “Bất quá, các trưởng lão đã lấy hôn sự của chúng ta ra thương lượng, cho nên ta sẽ đi.”

“Ngưng Nhi..... Người.....” Không thể tưởng tượng được Đoan Mộc Ngưng cư nhiên lại trả lời như vậy, Phong Vô Uyên mở to mắt.

“Vô Uyên tức giận là vì yêu thương ta, đập vỡ toàn bộ đồ dùng trong phòng nhưng lại không hề gây thương tổn cho các trưởng lão là bởi vì kính trọng bọn họ. Các trưởng lão ngăn cản chúng ta thành hôn, người và ta đều biết nguyên nhân. Bọn họ bắt ta giải quyết chuyện này, rõ ràng là muốn tự cho mình một cái lý do thuyết phục.” Cọ cọ mặt Phong Vô Uyên, Đoan Mộc Ngưng nhếch miệng cười nhạt: “Một khi đã như vậy, ta đương nhiên phải nhận khiêu chiến!”

Nhìn người trước mắt tràn ngập biểu tình tự tin, Phong Vô Uyên mím môi.

“Ta sẽ đi.... Hơn nữa cũng sẽ mang theo các trưởng lão cùng đi.” Trán cụng trán, Đoan Mộc Ngưng chậm rãi mở miệng: “Cho nên Vô Uyên phải đợi ta trở về, có được không?”

“Hai tháng thôi.” Nhìn đôi mắt đen kịt kia, Phong Vô Uyên cuối cùng cũng phun ra được ba chữ.

Phong Vô Cực nhìn cái người đột nhiên thất thường ‘bạo phát’ một phen, sau lại bị đứa nhỏ xinh đẹp kia đập hỏa hoàn toàn, trong lòng than nhẹ:

Tình yêu, quả nhiên là vô địch .

Ánh sáng đêm nay trong Phượng điện không huy hoàng như ngày thường, chập chờn chập chờn, lúc sáng lúc tối.

Đoan Mộc Ngưng mới vừa trải qua một hồi tình sự kịch liệt thở hổn hển nằm trên giường, chăn màn hỗn động, đôi mắt bán mị.

“Ngưng Nhi, ta sẽ ở Phượng tộc chờ người trở về.” Ghé vào trên người Đoan Mộc Ngưng, Phong Vô Uyên hôn lên bờ vai y, Phượng Quân đại nhân ngày thường lạnh nhạt, tối nay lại có thêm một tia luống cuống.

Đủ để thấy, đối với việc ‘đáp ứng cho Đoan Mộc Ngưng xuất chinh’ trong lòng vẫn là tràn đầy bất mãn.

“Ân.” Đoan Mộc Ngưng gật gật đầu, đôi mắt cong cong, hơi quay đầu, nhẹ nhàng hôn lên mặt Phong Vô Uyên: “Chờ ta nha, Phượng Quân đại nhân.”

Nụ hôn càng lúc càng sâu hơn, cuối cùng bên trong tấm điện lại phát ra tiếng khinh ngâm câu lòng người.

Hai ngày sau, Đoan Mộc Ngưng cười Hỏa Vân mang theo Mộ Niệm Hựu cố ý muốn đi theo cùng ba đại trưởng lão đến biên giới.

Mà hiện tại, bốn phía biên giới đã nổi lên toàn khói thuốc súng....

151. Chương 149: Người Phát Ngôn Của Thần

“Ta ở đây chờ người, nhất định phải trở về, không được phép bị thương.” Nam tử tuần mỹ áo đỏ tóc đỏ nắm lấy bàn tay gầy gầy của thiếu niên tóc đen mắt đen xinh đẹp đang cười trên lưng linh thú, nhẹ giọng nỉ non.

“Ân.” Thiếu niên tóc đen nhoẽn miệng cười, đỏ mặt cúi người hôn lên môi nam tử kia: “Chờ ta khải hoàn trở về nha, Phượng Quân của ta.”

.....

Bụi cát nóng cháy tung bay mù mịt, một đội nhân mã phóng chạy như bay trên con đường phía Nam đại lục, đầu lĩnh là một gã thiếu niên, mà trên đầu thiếu niên nay lại đội một thứ từ trước đến nay đại lục Thiên Vực chưa từng có – mũ lưỡi trai.

“Hộc..... Thực nóng a.” Phe phẩy cái mũ trên tay, Đoan Mộc Ngưng cảm giác càng quạt thì lại càng nóng, khiến y không khỏi nhăn mi.

“Đúng vậy, ta chưa từng thấy qua mặt trời nào lại nóng đến thế.” Mộ Niệm Hựu cười linh thú đi bên cạnh Đoan Mộc Ngưng, dịch dịch cái mũ trên đầu.

Cuộc đối thoại của hai người hiển nhiên đã bị các trưởng lão theo đằng sau nghe thấy, một trưởng lão cung kính mở miệng: “Hai vị công tử chắc đã mệt mỏi rồi, có muốn dừng lại nghỉ ngơi trước hay không?”

Từ lúc rời khỏi Phượng tộc, hai thiếu niên bề ngoài có vẻ nhu nhược này đã chạy hết ba ngày đường lại không hề than khổ lấy một tiếng, thực khiến cho các trưởng lão đi theo cảm thấy bội phục.

“Còn phải đi rất xa mới có thể đến tiểu trấn đúng không?” Tiếp nhận túi nước Mộ Niệm Hựu đưa qua uống một ngụm, Đoan Mộc Ngưng mở miệng hỏi, mặt trời trên đỉnh đầu nóng đến độ cho dù có đội mũ cũng muốn chịu không nổi nữa.

“Hồi công tử, chỉ cần qua hết ngọn núi đằng trước, chúng ta đã có thể tới tiểu trấn Nhạc Viên.”

“Vậy thì mau đi thôi, đến nơi đó, chúng ta hẳn nghỉ ngơi.” Đưa tay sờ đầu Hỏa Vân, Đoan Mộc Ngưng chậm rãi mở miệng.

“Vâng.” Mọi người lên tiếng trả lời, tiếp tục đi.

Đến khi bọn người Đoan Mộc Ngưng đến trước cửa thôn, đã có hai đạo bóng người tiến tới, Hỏa Vân có linh tính, lập tức gơ hai vó trước lên dừng lại.

“Ai?” Đoan Mộc Ngưng nhíu mày, đưa tay vỗ vỗ Hỏa Vân, trấn an nó.

Nào biết một trong hai người mặc áo choàng đen đột ngột xuất hiện kia quỳ xuống đất.

“Mộc Thương Lãng tham kiến Các chủ.” Giọng nói có phần kích động kia vang lên, người mặc áo choàng đã ngẩng đầu lên, lộ ra gương mặt nam tử tuấn khí.

“Tiểu Lãng Lãng!” Đoan Mộc Ngưng hai mắt sáng ngời, nhảy xuống lưng Hỏa Vân, bổ nhào về phía Mộc Thương Lãng.

Mộc Thương Lãng quỳ dưới đất khước miệng tạo thành nụ cười, trong lúc mọi người còn đang kinh hãi đưa tay tiếp lấy cái người đang nhảy bổ vào người mình.

“Các chủ trưởng thành rồi, nhưng tính tình một chút vẫn không thay đổi, nếu không tiếp được, bị ngã xuống đất thì làm sao đây?” Giống như lúc Đoan Mộc Ngưng vẫn còn là một đứa nhỏ, Mộc Thương Lãng dễ dàng ôm y vào trong ngực, hân cười nhạt nhẹ giọng trách mắng, con người u lam lóe ra một tia sáng rọi.

Tiểu Các chủ của bọn họ một chút cũng không thay đổi, chỉ là đột nhiên biến lớn, nhưng vẫn rất thiên chân, vẫn rất thích cười.

“Ta biết Tiểu Lãng Lãng nhất định sẽ tiếp được ta, sẽ không để ta ngã đâu!” Giống như trước kia, Đoan Mộc Ngưng chu miệng chuẩn bị hôn lên hai má Mộc Thương Lãng, ai biết cái mỏ còn chưa đụng tới đích, đã bị kẻ đi theo Mộc Thương Lãng chặn lại.

Bàn tay duỗi ra, dễ dàng tóm lấy cái người đang ở trong lòng Mộc Thương Lãng, trừng mắt nhìn Đoan Mộc Ngưng.

“Tiểu quý, không cho hôn, hân là của ta!!” Thiệt chua nha.

Đoan Mộc Ngưng bị xách cổ áo, hai chân lơ lửng trên không quay sang nhìn dung nhan tuấn mỹ đang nhíu mày kia, khuôn mặt xinh đẹp đột nhiên lộ ra nụ cười sáng lạn.

“A..... Là Lôi tộc trưởng a!!”

Bị Đoan Mộc Ngưng gọi một tiếng ‘Lôi tộc trưởng’, sắc mặt Lôi Khiêm Chi lập tức trầm xuống, hừ lạnh một tiếng.

“Các chủ, y đã không còn là tộc trưởng Lôi tộc nữa, bởi vì người mất tích, cho nên....” Trùng mắt nhìn Lôi Khiêm Chi một cái, ‘giải cứu’ Đoan Mộc Ngưng, Mộc Thương Lăng lập tức kéo Đoan Mộc Ngưng đi vào trong thôn.

Ngẩng đầu nhìn bộ dáng muốn nói lại thôi của Mộc Thương Lăng, khóe miệng Đoan Mộc Ngưng gọi lên một nụ cười khe: “Tiểu Lăng Lăng nếu thích y, vậy thì cùng y ở chung đi.”

Lời nói của Đoan Mộc Ngưng làm cho Mộc Thương Lăng hơi sửng sốt, sau đó lộ ra một nụ cười nhạt nhu hòa.

“Cám ơn Các chủ.....”

Lúc mọi người bước vào trong thôn, một trận ồn ào đầy tiếng người từ phía bên kia truyền đến.

“Thần sứ giả đại nhân, thỉnh ngài giúp chúng ta đi!!”

“Thần tộc đại nhân, thỉnh ngài chiếu cố chúng ta đi!!”

Một đám người ở ngay trước mặt không ngừng quỳ lạy, từ y phục của bọn họ, có thể nhìn ra đám người này đều là dân trong thôn, mà người đang bị đám người kia vây quanh là một nam tử có dung mạo thần thánh, mái tóc dài màu ánh trắng, mặc trường bào màu trắng.

Nam tử hiện tại ôn nhu kéo một thôn dân về mặt tái nhợt thống khổ, nhẹ giọng thì thầm cái gì đó.

“Chuyện gì xảy ra?” Đoan Mộc Ngưng nhìn nam tử áo trắng được ánh mặt trời chiếu tới kia không khỏi nhíu nhíu mày.

“Chúng ta đến thôn này đã hai ngày rồi, mỗi ngày đều là như vậy.” Lôi Khiêm Chi mở miệng, từ trong áo choàng lộ ra một nửa gương mặt dưới cùng cái cằm xinh đẹp.

“Mọi người trong thôn trấn đều gọi bọn họ là ‘Người phát ngôn của Thần.’” Mộc Thương Lăng tiếp theo lời Lôi Khiêm Chi.

“Người phát ngôn của Thần a.....” Đoan Mộc Ngưng chần chừ mi, nâng tay kéo sụp cái mũ lưỡi trai trên đầu xuống đi tới trước: “Chúng ta đến nhìn xem cái người phát ngôn của Thần đang nói cái gì.”

Lưu lại Ngũ trưởng lão và Thất trưởng lão đi tìm khách điểm ở trọ, Đoan Mộc Ngưng, Mộ Niệm Hựu và Tam trưởng lão Phượng tộc cùng với Mộc Thương Lăng còn có Lôi Khiêm Chi đi đến chỗ đám người kia.

“Thần thánh toàn năng, xin ngài nghe lời cầu nguyện của chúng ta, tẩy hết tội nghiệt của thôn dân thiện lương nơi này, giảm bớt thống khổ của thôn dân thiện lương này đi.” Nam tử áo trắng chậm rãi vươn tay lên trời, lộ ra thần thái thần thánh, khiến người dân sắc mặt tái nhợt đang quỳ dưới đất cảm động không thôi.

Đám người Đoan Mộc Ngưng đứng ở ngoài nghe nam tử áo trắng nói một thôi một hồi rốt cục nhịn không nổi nữa, dời bước đi tới.

Mấy người tiến đến khiến dân trong thôn đang quỳ lạy bị một trận kinh hoàng, cúi đầu nghị luận, có vài người nhìn thấy Đoan Mộc Ngưng, không hề lộ ra biểu tình hoảng sợ, lập tức chuyển sang trạng thái như đang nhìn thấy thứ gì cực khủng bố.

“Trời ạ, người xem xem cái đứa nhỏ kia..... Tóc màu đen.....”

“Đúng vậy.....”

Nghe thấy tiếng nghị luận nhỏ nhỏ kia, Đoan Mộc Ngưng dừng chân lại, xoay mặt nhìn hai thôn dân đang nói.

“Ta tóc đen, thì có gì không đúng?” Dung nhan tinh xảo không hề có chút tức giận, vẫn giữ được nụ cười khe lóa mắt như trước.

“Ma tộc.... Người Ma tộc đã thương chúng ta cũng là tóc đen....” Thôn dân kia nao núng đáp lại, xoay mặt nhìn về phía nam tử áo trắng, thấy nam tử áo trắng cũng nhìn về phía này, mới chậm rãi thả lỏng.

“Lớn mật, thứ đồ thường dân như ngươi, Phượng Tử đại nhân làm sao có thể so sánh với Ma tộc!!!” Đoan Mộc Ngưng còn chưa tức, trưởng lão đứng ở phía sau đã tức giận dùm cho y.

Tuy đối với chuyện Phượng Quân thành hôn cùng Phượng Tử là vấn đề hơi khá khó xử, nhưng đối với cách làm người của Đoan Mộc Ngưng, bọn họ thật ra rất yêu thương y, tuyệt không muốn có ai đó nói xấu y dù chỉ nửa điểm.

“Tam trưởng lão đừng giận.” Đoan Mộc Ngưng nhẹ nở nụ cười với trưởng lão, chậm rãi ngồi xổm xuống trước mặt tên thôn dân kia, sau đó ánh mắt nhẹ nhàng di động, dừng lại ngay trên cánh tay đang quấn băng của người nọ.

Người nọ thấy Đoan Mộc Ngưng đột ngột kích động, tưởng Đoan Mộc Ngưng tức giận, lập tức lết thân mình dập đầu xuống đất.

“Thỉnh Phượng Tử đại nhân thứ tội, là tiểu nhân mất mùa, lầm đem đại nhân đánh đồng với Ma tộc....”

Phượng Tử Phượng tộc là người được Phượng Quân yêu thích nhất, là Phượng hoàng con thủ hộ phía nam trong truyền thuyết, tuy thần bí nhưng vẫn làm cho mọi người kính sợ.

“Nhận lầm là chuyện thường, có tội gì.” Đưa tay ngăn thôn dân sắp sửa dập đầu, Đoan Mộc Ngưng bình tĩnh cười: “Có thể để cho ta xem cánh tay bị thương của ngươi không?”

Thôn dân bị thương nhìn Đoan Mộc Ngưng đưa bàn tay mềm mại ra, lại nhìn những người khác, mới chậm rãi đưa cánh tay phải đang bị thương của mình lên cho Đoan Mộc Ngưng xem.

Đoan Mộc Ngưng nắm lấy cánh tay bị thương kia, cởi bỏ lớp băng, rất nhanh liền lộ ra vết thương xanh đen.

“Gãy xương?” Mộ Niệm Hựu ngồi xổm xuống bên cạnh, nhìn thương thế của thôn dân.

Bàn tay mảnh khảnh nhẹ sờ soạng một lát, Đoan Mộc Ngưng nhìn thôn dân đau đến xanh cả mặt nhưng lại không dám kêu đau, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Xương cốt không bị gãy, chỉ là trật khớp.” Vừa nói vừa dùng một tay nắm lấy cổ tay của thôn dân, một tay nắm lấy cánh tay xuất lực mạnh hơn, giật mạnh một cái bằng tốc độ cực nhanh.

“A –”

Tiếng hô lên đau đớn khiến cho mọi người đều kinh hoàng chạy trốn, trong mắt tràn ngập sợ hãi.

“Ngươi làm gì? Sao lại có thể thô bạo tra tấn một người đang bị thương như thế? Sẽ bị thần trách phạt.” Vạt áo trắng phất qua, người phát ngôn của Thần lướt qua đám người bước tới.

“Chịu được đau nhức nhất thời, sẽ có thể chịu đựng được đau đớn cả đời.” Buông thôn dân vì đau đớn mà sắc mặt chuyển sang màu trắng xanh ra, Đoan Mộc Ngưng lạnh lùng mở miệng: “Chỉ bị trật khớp chút xíu lại bị người phát ngôn của Thần như ngươi nói thành bệnh nan y, ngươi thật đúng là kẻ làm bẩn quang huy của ‘Thần’.”

“Ngươi..... Lớn mật! Ngươi cứ nhiên dám mạo phạm Quanh Minh Thần cao quý thánh khiết!!”

“Ha ha..... Ta không cảm thấy thần cao quý hay thánh khiết gì gì đó, bởi vì thần cũng như người đều có thất tình lục dục, thánh khiết, cao quý, đó là cái gì?” Đoan Mộc Ngưng phun ra lời nói châm chọc, y lần mò vào trong túi áo, lấy ra một khẩu súng, mà cây súng này chính là ‘Phượng Minh’ mà Đoan Mộc Thanh Tôn đã cho y.

Không chờ phản ứng của người phát ngôn của Thần, ngón tay Đoan Mộc Ngưng bóp cò, ‘Phượng Minh’ lập tức bắn ra đạn khí, bay sát qua lỗ tai người kia, đập thẳng vào cây cột gỗ cách xa mấy thước ở đằng sau, nháy mắt đã bị gãy làm hai đoạn.

“Ngươi.....”

“Thận tộc, nếu thật sự hiển linh, vậy thì bảo Thần tộc của người tới cứu người đi!!” Nói xong lại tiếp tục nhắm thẳng bóp cò.

“A –”

Bắn thêm vài phát, trên không bay đầy vải trắng cộng thêm tiếng thét hoảng loạn..

“Các người.... Các người nhớ kỹ cho ta, Quang Minh Thần vĩ đại nhất định sẽ không bỏ qua các người....” Nam nhân toàn thân trần truồng trụi lủi, cực khổ túm lấy mảnh vải rách tả tơi che bộ vị trọng điểm bỏ trốn mất dạng.

Nhìn nam tử bỏ trốn mất dạng, Đoan Mộc Ngưng chu miệng thổi họng súng Phượng Minh.

“Dám ở trước mặt ta giả thần giả quỷ, hừ!!”

“Phượng Tử đại nhân, cảm ơn ngài đã vì tiểu nhân trị thương.” Thôn dân lúc này được Đoan Mộc Ngưng bẻ lại khớp tay quỳ lạy trước mặt y.

Thấy cánh tay bị thương của thôn dân có thể tự do hoạt động trở lại, những thôn dân khác bị Đoan Mộc Ngưng dọa sợ liếc nhau một cái cũng lập tức quỳ xuống.

“Phượng Tử đại nhân, thỉnh ngài cứu chúng ta, giúp chúng ta trị thương đi.”

“Các chủ, bọn họ hình như chỉ là bị trật khớp mà thôi, thương thế cũng không nghiêm trọng lắm, thủ pháp lại thực sạch sẽ.” Tinh tế quan sát một phen, Mộc Thương Lăng nói với Đoan Mộc Ngưng.

Nghe thấy Mộc Thương Lăng nói, Đoan Mộc Ngưng nhú nhú mày, sau đó nhìn thôn dân đang quỳ gối trước mặt mình: “Các người vì sao lại bị thương? Là cùng người nào đánh nhau?”

Người kia cung kích dập đầu với Đoan Mộc Ngưng bắt đầu nói: “Ma tộc ở Tây đại lục bị thức tỉnh, Yêu tộc chiếm cứ, thôn trấn chúng ta không hiểu sao lại đột nhiên chết rất nhiều mạng, sau đó người phát ngôn của Thần liên xuất hiện, hấn dùng được vật thần kỳ trị bệnh cho thôn dân, nhưng có rất nhiều thôn dân vẫn không thể giữ được tánh mạng..... Sau đó người phát ngôn nói thôn này đã bị hơi thở yêu ma bao trùm.... Muốn chúng ta cùng nhau đánh đuổi yêu ma có ý đồ tiến vào thôn..... Sáng này vì cùng yêu ma đánh nhau..... cho nên bị thương.”

“Ma tộc tâm ngoan thủ lạt, chỉ đơn thuần đả thương các người, nhưng lại không hạ độc thủ sao?” Lôi Khiêm Chi thần nhiên mở miệng, mím môi.

“Đúng vậy, hôm nay đánh nhau với yêu ta, cả thôn không chết một ai, chẳng qua một vài người bị quái bệnh đã chết....” Thôn dân nói xong, trên mặt lộ ra thương cảm.

“Tiểu Ngưng, chuyện này rất là kỳ quái.” Mộ Niệm Hựu chậm rãi mở miệng, đôi mày khê nhướn lên.

Tổng cảm thấy có cái gì đó không đúng, nhưng vẫn không thể nói rõ.

“Àn....” Đoan Mộc Ngưng gật gật đầu, sau đó nói với thôn dân: “Các người trước theo chúng ta đến khách điểm, người bị thương thì ngồi lại, những người không bị thương thì lấy nước giếng mát lại đây.”

“Phượng Tử đại nhân, thật xin lỗi, trong thôn của chúng ta không có người không bị thương.”

“Không có? Vì sao?”

“Trước khi các người đến, một người phát ngôn của Thần khác đã đem bọn họ đi xua đuổi Ma tộc rồi, chúng ta bị thương cho nên mới trở về.”

“Cái gì!!”

152. Chương 150: Dịch Bệnh Khả Nghi

“Tất cả các người đều là yêu ma tà ác, ta đại biểu cho Thần, yêu cầu tất cả các người mau trở về bóng tối!!”

Nam tử mặc trường bào bạch khiết giờ quyền trượng thủy tinh trên tay quét qua một lượt đám Ma tộc đang đứng găm gờ cách đó trăm mét.

“Trở về bóng tối, trở về bóng tối!!”

Đứng ở đằng sau nam tử kia, là một nhóm người tay cầm cuốc, mộc chùy, mộc côn, sài đao, biểu tình phẫn nộ.

Được quần Ma tộc che chắn bảo hộ ở chính giữa là một nam tử tóc đen mặc khôi giáp cười một con linh thú dơi thật lớn, cái lỗ tai dài nhọn lộ ra của hắn đủ để chứng minh hắn không phải là con người.

“Kèo kẹt kèo kẹt....” Một tên Ma tộc da tím đen cầm trong tay một khúc xương ngắn đứng trước mặt người nam tử kia phát ra âm điệu quái dị.

Nhưng nam tử tóc đen kia cư nhiên lại nhẹ nhàng lắc đầu, khăn che nửa khuôn mặt dưới khe run, giống như đang nói cái gì đó, chỉ thấy tên Ma tộc to đầu kia gật gật đầu.

“Kèo kẹt –”

Như được ra lệnh, toàn bộ Ma tộc đều tự giác nâng cao ý chí chiến đấu, vung móng tay bén nhọn nhằm về phía thôn dân.

“Yêu ma đến đây, giết a.... Đánh chết chúng nó!!”

Hai bên đẳng đẳng sát khí lập tức xáp vào nhau, vung móng vung khúc xương, cuốc mộc chùy cũng đập tới trong nháy mắt, đột ngột lại có mấy vật tròn đen từ không trung rơi xuống giữa đám người.

Oanh — rầm rầm —

Ầm một cái, sức nổ mãnh liệt nháy mắt đã đem người hai bên chiến tuyến tách nhau ra.

“Được rồi được rồi, nghỉ ngơi lát đi, nắng nóng như vậy mà còn đánh lộn như thế không sợ bị cảm nắng hay sao a!!” Cái người xinh đẹp có mái tóc đen đang tung bay cười con linh thú hỏa diễm kia nói, trong tay vẫn còn cầm hai vật hình tròn đen giống cái lúc nãy.

Đoan Mộc Ngưng sau khi ra lệnh Mộc Thương Lăng trị thương cho thôn dân liền lập tức tới nơi này.

“Lớn mật, cư nhiên dám cản trở ý chỉ của Thần tiêu diệt Ma tộc tà ác, không sợ Quang Minh Thần trừng phạt sao?” Nam tử bạch trường bào nhìn Đoan Mộc Ngưng trên lưng Hỏa Vân, khí thế lăng nhân (tạm hiểu là có khí thế điều khiển cục diện đi) găm lên.

“Yêu, người hình như có khí thế hơn so với cái tên trước a!!” Đoan Mộc Ngưng khẽ thở dài một hơi, gương mặt tinh xảo lộ vẻ bất đắc dĩ, khinh miệt nhìn người phát ngôn kia một cái: “Đối kháng với Ma tộc, rốt cuộc là ý chỉ của Thần hay là ý tứ của người, bây giờ còn chưa xác định, thường dân chịu tội là do tà khí hay là do mưu kế của người, cũng không thể đoán được, lại lợi dụng bất hai tộc người ma đấu tranh, các người rốt cục có mục đích gì?”

“Mục đích, chính là nhận mệnh lệnh của Thần tiêu diệt đám Ma tộc đáng giận này, chỉ cần tiêu diệt được bọn họ, đại lục Thiên Vực sẽ vĩnh cửu bình an!!” Người phát ngôn mặc áo bào trắng ra vẻ thần thánh đem quyền trượng trên tay chỉ thẳng vào Ma tộc đối diện, sau đó lại dời về phía Đoan Mộc Ngưng: “Người dám phá hỏng chủ ý giúp dân của Thần, sẽ bị.....A—”

Hưu —

Một tiếng xé gió cực sắc bén vang lên, đạn khí một khi đã phóng ra thì kiếm hay đao gì cũng không thể so bằng, quyền trượng trên tay người kia nháy mắt đã bị gãy thành hai nửa.

“Ta không chấp nhận khái niệm hề là Ma thì sẽ đại biểu cho tà ác, ta cũng không thừa nhận đã là Thần thì nhất định phải thánh khiết, vô luận là thần hay ma đều tồn tại trong người lẫn thiện và ác, Ma cũng có sinh mệnh, cũng có quyền lợi được sinh sống tại đại lục này, người nói người là kẻ phát ngôn cho Thần

tộc, nhưng ngay cả khoan dung người cũng không hiểu, sao người có thể định nghĩa được thần là gì?” Đoan Mộc Ngưng lạnh lùng nói, Phượng Minh trong tay nhắm thẳng vào người phát ngôn của Thần: “Đây lực của thứ này vừa này người đã được nhìn qua, nếu thứ này bắn vào người người, không biết thần của người, có cứu được người hay không?”

Nhìn Phượng Minh trong tay Đoan Mộc Ngưng, người phát ngôn của Thần kia sắc mặt lập tức biến xanh, từ từ lui về sau.

“Người..... Người thế nhưng.....”

Hưu –

Một dòng khí mãnh liệt rất nhanh trượt qua hai sườn má của hắn, khiến hắn sợ tới mức tè cả ra quần, chạy trốn.

Thấy người phát ngôn của Thần chạy trốn mất dạng, đám thôn dân bắt đầu ồn ào, trên mặt lộ vẻ bàng hoàng.

Nhìn nhóm thôn dân bàng hoàng bất lực, Đoan Mộc Ngưng cười Hỏa Vân đến gần.

“Mau trở về đi, ta cam đoan, chuyện dịch bệnh kia ta sẽ giúp mọi người điều tra rõ ràng.” Đôi mắt đen láy của thiên hạ dưới ánh mặt trời chói chang lóe ra quang huy, bộ dáng tự tin, môi đỏ mọng khẽ nhếch cười, giống như thần linh cao quý, thậm chí so với kẻ mặc áo bào trắng tự xưng là người phát ngôn của Thần kia còn thánh khiết quang huy hơn.

“Nhóc con, người..... Người là ai?” Một thôn dân đang ngây ngốc phục hồi lại tinh thần, gắt gao nắm chặt mộc chùy.

Đoan Mộc Ngưng nhìn qua rất lợi hại, nhưng trong mắt thôn dân bất quả cũng chỉ là một đứa nhỏ mới mười lăm tuổi, muốn thuyết phục nhóm người này, không phải là chuyện dễ dàng.

“Vị này là Phượng Tử Phượng tộc đại nhân, y tiếp nhận ý chỉ của Phượng tộc, đến tháo bỏ lệnh giới nghiêm của chúng ta.” Thôn dân đi theo Đoan Mộc Ngưng kích động nói, đưa cánh tay của mình ra: “Các người xem, cánh tay của ta lúc trước bị thương đã được vị Phượng Tử đại nhân này chữa khỏi rồi.”

Thương dân được chữa khỏi kia giải thích thiên hoa long phượng (đại khái là nói quá) một trận, người thôn dân nguyên bản còn do dự rất cục cũng nhuỷ hạ khí thế, từng tốp chụm lại nghị luận với nhau, hiển nhiên là thảo luận vấn đề kia rồi.

“Người là người Phượng Quân đại nhân phái đến, sao Phượng Quân lại không phái đội hộ vệ giúp chúng ta xua đuổi yêu ma!”

“Đúng vậy đúng vậy.... Chỉ cần tiêu diệt bầy yêu ma này, mọi thứ sẽ được khôi phục như trước.”

Mọi người ngay lập tức liền mồm năm miệng người xôn xao lên, biểu tình lại có chút tức giận.

Đoan Mộc Ngưng thần nhiên nhìn tất cả, đối với việc thôn dân bất mãn giận dữ với Phong Vô Uyên cũng không có lấy một tia tức giận, trong mắt vẫn tràn đầy ý cười thần nhiên như trước.

Đợi cho đám thôn dân này làm ồn xong, rốt cục không ồn ào nữa, Đoan Mộc Ngưng mới chậm rãi ngồi thẳng lưng dậy.

“Các người thích chiến tranh sao? Chẳng lẽ các người muốn phá vỡ cuộc sống an bình hiện tại sao?” Chậm rãi nâng tay, Đoan Mộc Ngưng nhìn đám thôn dân: “Chiến tranh và hòa bình tất cả đều nằm trong lòng bàn tay của các người.”

“Chiến tranh, ai lại thích chiến tranh chứ!!”

“Đúng vậy....”

“Nhóc con, người đừng có nói khó hiểu như thế!!”

“Khó hiểu?” Đoan Mộc Ngưng nhẹ nhàng cười, ánh mắt phiêu đến đám Ma tộc vẫn còn đang đứng bất động ở không xa: “Phượng tộc không cử binh đoàn tới, chính là không muốn phát động chiến tranh, chiến đấu với Ma tộc nhiều ngày như vậy, trừ bỏ những người bị trật khớp ra, còn có ai chết không?”

Đoan Mộc Ngưng vừa hỏi, tất cả mọi người đều sững người.

Đã nhiều ngày chiến đấu với Ma tộc, tuy có người bị thương, nhưng chưa từng có người nào hi sinh.

Thấy lời nói của mình có hiệu quả, Đoan Mộc Ngưng không ngừng cố gắng, thản nhiên mở miệng: “Mọi người đều biết, mọi người trên đại lục đều sợ hãi Ma tộc, đó là bởi vì bọn họ rất hung tàn, nhưng hiện tại, một đám thường dân các ngươi chiến đấu với Ma tộc qua hết mấy ngày, vậy mà chỉ bị thương đơn thuần, các ngươi nói xem, nếu bọn họ thực sự biểu lộ sự hung tàn của mình..... Các ngươi sẽ như thế nào?”

Đoan Mộc Ngưng vừa nói xong, chúng thôn dân mới bắt đầu nghĩ đến mà sợ.

Nghĩ kỹ lại mới phát hiện, đám yêu ma kia căn bản không muốn lấy mạng của bọn hắn, bằng không cả thôn của bọn hắn nháy mắt sẽ toàn bộ bị diệt trừ.

“Kia hiện tại nên làm cái gì bây giờ, từ sau khi đám Ma tộc này xuất hiện, thôn trấn của chúng ta liền bắt đầu bị dịch bệnh hoành hành....” Một người bối rối nói.

“Ma tộc thức tỉnh có lẽ là do trùng hợp mà thôi, ai có thể chứng minh được trận dịch và Ma tộc có liên quan chứ?” Đoan Mộc Ngưng vỗ vỗ cổ Hỏa Vân: “Đều trở về hết đi, nếu đã được Phượng Quân phái tới, ta tuyệt đối sẽ không làm cho mọi người thất vọng, chuyện này nhất định sẽ cho mọi người một cái công đạo, được chứ?”

“Được, nếu Phượng Tử đại nhân đã nói như vậy, chúng ta liền tin tưởng người, hy vọng người làm chủ cho chúng ta.”

“Vậy về trước đi.” Đoan Mộc Ngưng sai Hỏa Vân đi theo thôn dân, đồng thời quay đầu lại nhìn đám Ma tộc vẫn còn đứng bất động.

Xem ra phải tìm thời gian hỏi đám người Ma tộc này một chút nguyên do tại sao lại vào trấn mới được.

153. Chương 151: Dịch Bệnh Khả Nghi [hạ]

Chuyện dịch bệnh trong thôn, Đoan Mộc Ngưng không có một chút đầu mối nào, nhưng cũng may gần đây bệnh trạng của mọi người không còn ác liệt như trước, đa phần đều là đầu vầng mắt hoa, nôn mửa, toàn thân nổi sởi.

Đêm dài vắng lặng, mọi người đã trở về phòng nghỉ ngơi, Đoan Mộc Ngưng lôi Trí Nảo từ trong bọc quần áo ra.

Trở về hiện thể một chuyến, Trí Nảo đã sớm thoát thai hoá cốt, đã khôi phục lại ‘hình tượng’ mà Trí Nảo nên có.

Đoan Mộc Ngưng ấn nút khởi động cái máy tính cỡ nhỏ không lớn hơn lòng bàn tay là bao, màn hình lóe ra một loạt số liệu lóe lóe, rất nhanh đã tập hợp lại thành một con gấu béo ú hoạt hình cười Halley.

Hùng cục cứng mập mạp cười mô-tô Halley lượn vài vòng, màn hình tối đen mới từ từ rõ ràng hơn, biến thành một căn phòng nhỏ bài trí thanh u.

“Tiểu chủ nhân, người trở về đại lục Thiên Vực lâu như vậy, giờ mới nhớ tới ta a!” Hùng cục cứng hai tay chống nạnh, phồng mang, ra vẻ tức giận.

“Hi hi.... Thực xin lỗi, gần đây bận quá.” Nhìn biểu tình sinh động của Hùng cục cứng, Đoan Mộc Ngưng cười khẽ xin lỗi.

“Hừ... Tiểu chủ nhân có Phụng Quân rồi liền đem ta quên sạch sành sanh..... A, đây là chỗ nào?” Hùng cục cứng cỏi nhử cần nhân vừa nhìn thấy bài trí trong phòng nhất thời sợ hãi kêu lên: “Tiểu chủ nhân, Phụng Quân đâu? Sao lại không có ở đây?”

“Đây là tiểu trấn sát với Nam đại lục, Vô Uyên không có ở đây.” Đoan Mộc Ngưng thần nhiên cười khẽ, trong mắt hiện lên một tia mong nhớ.

Không biết Vô Uyên hiện tại đang làm cái gì nha? [Phong Vô Uyên: Đang nhớ người.]

“Sao vậy, sao Phụng Quân đại nhân không ở cùng tiểu chủ nhân, có phải hắn đã thay lòng đổi dạ rồi hay không?” Nói xong, Hùng cục cứng liền dán mặt béo lên màn hình, mấy con ma trời lượn qua lượn lại ở đằng sau, cực kỳ quỷ dị.

“Hi hi.... Đứa ngốc, người đang nói chuyện ngốc nghếch gì đó?” Đoan Mộc Ngưng bị bộ dáng đáng yêu của Hùng cục cứng chọc cười: “Vô Uyên phải xử lý tộc vụ, thôn trấn này lại xảy ra chút chuyện cần xử lý, ta tới đây giúp, cho nên không ở cùng với hắn thôi.”

“Nga, thì ra là thế.” Hùng cục cứng nghe thấy Phong Vô Uyên không phải thay lòng, mới yên tâm thả lỏng: “Tiểu chủ nhân, đêm đã khuya, người sao lại không ngủ, tìm ta có chuyện gì, có phải cần ta hỗ trợ hay không?”

“Là như vậy, thôn này xuất hiện một loại dịch bệnh rất kỳ quái, cục cứng người giúp ta tra tên của bệnh trạng này.”

Đoan Mộc Ngưng lấy bút máy viết mấy triệu chứng lên mảnh vải, đương nhiên cây bút máy này là do y mang từ hiện thế đến.

“À, tiểu chủ nhân cho ta xem a.” Hùng cục cứng ghé lên màn hình, mắt tròn xoe, nhìn mảnh vải trên tay Đoan Mộc Ngưng.

Quét toàn bộ dữ liệu trên mảnh vải, hai mắt của Hùng cục cứng rất nhanh đã hiện đầy chữ và số liệu.

Đoan Mộc Ngưng ngồi ở một bên chờ, nhưng đã trôi qua hơn mười lăm phút, Hùng cục cứng vẫn duy trì cái tư thế ghé vào màn hình, số liệu trong mắt vẫn tiếp tục chạy như điên.

Cau mày, Đoan Mộc Ngưng tựa hồ cảm thấy chứng bệnh này không bình thường, ngay cả Trí Não chứa đựng kho dữ liệu khổng lồ cũng phải tìm kiếm lâu như vậy.

“Thế nào? Có tra ra được cái gì hay không?” Đoan Mộc Ngưng thấy tốc độ di chuyển của số liệu dần chậm lại, lên tiếng hỏi.

“Không, không có chứng bệnh nào có triệu chứng như vậy.” Chớp mắt mấy cái, loạt số liệu trong mắt rốt cục đã biến mất, Hùng cục cứng lắc đầu.

Kia xem ra cần phải cẩn thận điều tra chút, ngay cả ở hiện thế cũng không có ghi lại chứng bệnh này....

“Tiểu chủ nhân, tuy không tìm được chứng bệnh chuẩn xác, nhưng có một chứng bệnh hơi tương tự.” Hùng cục cứng nhăn mày cầm một quyển sách nhỏ, ngoại hình biến thành gấu béo mặc áo blouse trắng đầy đầy cặp mắt kính trên sống mũi.

“Tương tự? Đó là bệnh gì?” Đoan Mộc Ngưng nguyên bản còn tràn đầy thất vọng nghe được lời nói của Hùng cục cứng, hai mắt liền lóe ra quang huy.

“À... Theo như triệu chứng kia, nếu đúng là như vậy, vậy đây sẽ không gọi là dịch bệnh.” Hùng cục cứng gật đầu: “Mà là trúng độc.”

“Độc!? Độc gì?”

“Thi độc, căn cứ vào tư liệu ghi lại, phàm là người trúng phải thi độc toàn thân sẽ bị nổi sởi, hơn nữa đầu đau không dứt.....” Hùng cục cứng nhíu mày: “Nhưng lại không có triệu chứng nôn mửa.....”

“À... Vậy thì kỳ quái a, có lẽ phải gọi được sư tới.” Đoan Mộc Ngưng đưa tay xoa môi, suy tư một lát, lại lồi từ trong ba lô ra một thứ hình dáng giống chim .

Hùng cục cưng nhìn thứ trong tay Đoan Mộc Ngưng, hai mắt sáng ngời: “Yêu, tiểu chủ nhân, cái này người cũng đem theo!!?”

“Đều đem....” Nhẹ nhàng vỗ về con robot bồ câu đưa tin, trong mắt Đoan Mộc Ngưng nổi lên một tia ưu thương: “Con bồ câu nhỏ hay truyền tin hàm của ta trước kia đã chết ở Hổ tộc rồi...”

Chuyện con bồ câu kia chết, Đoan Mộc Ngưng lúc gặp lại Mộc Thương Lăng mới biết, có lần y cho nó truyền tin hàm về ‘Tuyệt’, tiểu bồ câu bị tên đâm xuyên cánh, nhưng vẫn cố bay đến ‘Tuyệt’, đợi đến khi giao được tin hàm mới chết.

“Tiểu chủ nhân, đừng thương tâm, ta nghĩ tiểu bồ câu cũng không muốn nhìn thấy người thương tâm.” Thấy Đoan Mộc Ngưng ưu thương, Hùng cục cưng liền cảm thấy luyến tiếc.

Đoan Mộc Ngưng có thể nói chuyện với động vật, con bồ câu kia là do y nuôi từ lúc còn nhỏ, đối với con bồ câu lông xù kỳ lạ kia, Đoan Mộc Ngưng rất yêu quý, nó chết, Đoan Mộc Ngưng đương nhiên là bi thương.

“Àn, ta biết rồi.” Đoan Mộc Ngưng gật gật đầu, chớp chớp mấy cái cho nước mắt chảy ngược vào, sau đó lúi một cái hòm nhỏ bằng bàn tay từ trong balô ra.

Bên trong là một phiến thủy tinh trong suốt, nhìn kỹ lại, còn phát hiện ra mặt trên còn có mấy đường vân màu vàng.

Đây là sản phẩm công nghệ cao của Đoan Mộc gia — con chip thông minh.

Đoan Mộc Ngưng nhắt cái nút phía dưới thân robot bồ câu, rất nhanh đã hiện ra một cái khay dài nhỏ, đem con chip thông minh lắp vào, đôi mắt không chút ánh sáng của robot bồ câu lập tức lóe ra hồng quang chói mắt.

Robot bồ câu sau khi được gắn chip, Đoan Mộc Ngưng dùng dây cáp cắm vào Trí Não, sau đó lại cắm vào robot bồ câu kia.

Hùng cục cưng rõ ràng là đã quen với những việc này, không biết từ lúc nào ở trước mặt đã có một cái máy tính, cánh tay béo đô đô không ngừng gõ gõ.

Số liệu từ từ được nhập vào, hồng quang trong mắt robot bồ câu dần dần tiêu tán, sau đó lại trở lại thành một đôi mắt đen láy.

“—” Khẽ kêu một tiếng, robot bồ câu nghiêng đầu nhìn Đoan Mộc Ngưng, sau đó vỗ vỗ cánh bay lên bả vai y, lười biếng cọ cọ mặt.

“Thực ngoan, bồ câu nhỏ kính nhờ người giúp ta đến Phượng tộc một chuyện, nhắn cho Vô Uyên, nói dịch bệnh trong thôn trấn xuất hiện dấu hiệu trùng độc không rõ ràng, bảo hắn cho được sư lại đây một chuyến.” Sờ sờ đầu bồ câu, Đoan Mộc Ngưng nhẹ nhàng mở miệng.

“Khanh khách.” Giang cánh vỗ vỗ, bồ câu đậu lên cửa sổ gật gật đầu với Đoan Mộc Ngưng liền nhảy ra bên ngoài.

Hai chân rúc vào thân, phía dưới bụng đột nhiên xuất hiện một bộ phun khí.

Phát ra một tiếng phun khí chói tai xong, con bồ câu kia đã biến hóa thành một điểm trắng trắng hòa trong đêm tối.

“Nhanh thật....” Bị bộ phun khí tăng tốc của bồ câu phun đến rồi tung hết đầu tóc, Đoan Mộc Ngưng chớp mắt mấy cái, nhìn phương hướng bồ câu rời đi.

“Đúng vậy....” Hùng cục cưng cũng kinh ngạc, sau đó nhìn bầu trời ban đêm: “Tiểu chủ nhân, đến lúc ngủ rồi a, trời khuya lắm rồi.”

“Àn, ta biết rồi, nên ngủ thôi.” Đoan Mộc Ngưng nhẹ nhàng cười, đóng lại cửa sổ. “Hùng cục cưng ngủ ngon.”

“Àn, tiểu chủ nhân ngủ ngon.” Nói xong, màn hình lóe một cái, tự động tắt.

Cất Trí Não, Đoan Mộc Ngưng thổi tắt ngọn nến đặt trên bàn đi đến giường ngủ.

Không có Phong Vô Uyên ở bên cạnh, cũng không có cái ôm ấp quen thuộc, Đoan Mộc Ngưng chỉ có thể ôm nhớ cái người đang ở Phượng tộc.

Trong đầu toàn là hình ảnh của người nọ, Đoan Mộc Ngưng cực kỳ nhớ người kia, mang theo cảm giác nhớ mong đó mà từ từ tiến nhập vào mộng đẹp.

Giải quyết xong chuyện này, là có thể về rồi.... Sau đó là có thể thấy Vô Uyên lại rồi a.....

Nhưng lúc Đoan Mộc Ngưng chìm vào mộng đẹp, tại một góc thôn xuất hiện bóng người, những người đó cầm trường đao trong tay sau đó hướng về khách điểm nơi Đoan Mộc Ngưng trọ.

Một đám người hắc y không có hảo ý tiến tới gần khách điểm, một vài người có tính cảnh giác dị thường sâu sắc đột nhiên mở mắt.

Có khách không mời....

Con người đen sâu thẳm lóe sáng, Đoan Mộc Ngưng buông chân, nhẹ nhàng xoay người xuống giường.

154. Chương 152: Chuyển Phát Nhanh Của Phượng Quân

Một đám người mặc y phục dạ hành vô thanh vô thức tới gần khách điểm, lại không hề biết rằng vài người trong khách điểm có tính cảnh giác cực cao đã sớm phát hiện ra.

Đoan Mộc Ngưng vừa mới chớp mắt ngủ khê nhăn mày, bất mãn mở đôi mắt đen lầy còn mộng lung buồn ngủ lên.

Nửa đêm còn không để cho người ta ngủ a, rốt cục là ai muốn quấy rầy....

Lầm bà lầm bẩm, Đoan Mộc Ngưng đứng dậy, sau đó nhìn căn phòng tối om om.

“Tiểu Ngưng.....”

“Các chủ.”

“Yêu, hai người các ngươi đúng là càng ngày càng lợi hại.” Nhìn Mộc Thương Lăng và Mộ Niệm Hựu không biết khi nào đã vào trong phòng của mình, Đoan Mộc Ngưng nói.

“Khiêm Chi và các trưởng lão đã ra ngoài xem xét tình huống.” Mộc Thương Lăng nhẹ giọng nói.

“Àn.” Đoan Mộc Ngưng gật gật đầu, con người đen trong veo như nước vòng vo xoay chuyển: “Không bằng chúng ta cũng đi nhìn xem.”

Đi xem không phải là bởi vì không tin năng lực của Lôi Khiêm Chi và các trưởng lão, mà là bởi vì Đoan Mộc Ngưng cảm thấy ngạc nhiên rất cuộc là loại người nào nửa đêm mất ngủ chạy tới đây muốn đánh lén.

“Các chủ người đúng là tò mò a.” Mộc Thương Lăng đưa tay捏 lấy mũi y. “Nếu muốn đi xem, vậy đi thôi.”

“Hi hi.....”

Đoan Mộc Ngưng cười khê, mấy người nhẹ chân chuồn ra khỏi phòng, sau đó nhảy lên nóc nhà.

Từ mái hiên nhìn xuống, Đoan Mộc Ngưng phát hiện vài hắc y nhân đi như ma đã tiến đến gần khách điểm, một cái bóng đen đột ngột lướt qua, hắc y nhân đi cuối hàng cứ nhiên vô thanh vô thức bị tha đi mất.

Thiếu một đồng bạn, đám người kia vẫn không phát hiện ra, tiếp tục sờ soạn tiến tới trước.

Trong bóng đêm lại lóe ra thêm một cái bóng đen, lại thêm vài hắc y nhân bị tha đi, mà lúc này người bắt hắc y nhân hình như cố ý tạo ra tiếng động, khiến đám người kia nhất thời hỗn loạn thành một mảnh.

Qua tình huống hỗn loạn, đủ để chứng minh nhóm người này đều là những kẻ không được trải qua huấn luyện đặc biệt.

Đêm tối khiến mọi người hỗn loạn, ‘đội du kích’ rốt cục cũng bị bại lộ, vài đạo bóng dáng lóe lên tấn công đám hắc y nhân còn đang luống cuống tay chân, rất nhanh đã chế phục toàn bộ bọn họ.

“Ha ha....Tức cười quá!!”

Đoan Mộc Ngưng trốn trên nóc khách điểm rốt cục nhịn không nổi mà cười ha ha ra tiếng, nhóc con điểm nhẹ mũi chân nhảy từ nóc nhà xuống đất.

“Hừ, tiểu quỷ người, đã đến đây còn không ra hỗ trợ một chút.” Lôi Khiêm Chi kéo một hắc y nhân từ trong một góc âm u đi ra, hừ nhẹ một tiếng, rõ ràng mỗi lần cự Lôi tộc trưởng đại nhân cảm giác mình sắp sửa bị người yêu cấm sừng, người đầu tiên nghĩ đến chính là Đoan Mộc Ngưng.

“Khiêm Chi, không thể vô lễ với Các chủ.” Mộc Thương Lãng đi theo sau Đoan Mộc Ngưng hung hăng trừng mắt tỏ vẻ bất mãn với y.

Nhìn hai người còn đang đấu mắt với nhau, khóe miệng Đoan Mộc Ngưng nhẹ nhàng câu lên.

“Lôi tộc trưởng, đừng quên người hiện tại chính là dạng lấy chồng phải theo chồng lấy chó phải theo chó, người được gả cho Tiểu Lãng Lang đệ nhất mật thám ‘Tuyệt’, mà ta lại là Các chủ của các người a..... Người bất kính với ta, không sợ ta trục xuất người ra khỏi ‘Tuyệt’, không cho người gặp Tiểu Lãng Lang nữa sao?” Cố ý nhú mày, phượng hoàng con lộ ra bản tính tàn ác.

Cự tộc trưởng Lôi tộc bị chọc tức đến khóe miệng co rút: “Người dám.”

“Thử một lần xem sao a!!” Không biết vì sao, Đoan Mộc Ngưng nhìn khuôn mặt luôn bày ra vẻ nhả nhặn kia liền đặc biệt muốn khi dễ đối phương.

Lần trước bị Lôi Khiêm Chi nhốt vào địa lao, y cho tới giờ vẫn còn không cam lòng.

Mắt thấy một lớn một nhỏ y như hai con gà chọi trên đấu trường, Mộc Thương Lãng hợp thời đứng chắn ngay chính giữa.

“Được rồi được rồi, chúng ta phải chăng nên đem chuyện kia giải quyết trước hay không a?” Chuyện mà Mộc Thương Lãng nói chính là năm hắc y nhân lên đến khách điểm.

Nhìn thấy đấu khí vẫn còn hiện rõ trên mặt của hai người chưa hề suy giảm khiến Mộ Niệm Hựu và Mộc Thương Lãng phải nhíu mày nhìn nhau.

“Thương Lãng ca ca....” Đứa nhỏ cực kỳ nhu thuận đưa tay kéo kéo tay áo Mộc Thương Lãng.

“Làm sao vậy, Niệm Hựu đại nhân?”

“Người có cảm thấy gần đây Tiểu Ngưng có điểm ngạo kiều hay không...” Mộ Niệm Hựu nhìn cái người xinh đẹp cười đến thực tà ác ngồi trước mặt hắc y nhân đang bị chế phục, trên mặt toát ra mấy đường hắc tuyến.

Nghe Mộ Niệm Hựu nói, Mộc Thương Lãng chọn chọn mi nhìn Đoan Mộc Ngưng, một lát sau mới gật đầu.

“Ân, có một chút, hình như là bắt đầu từ hai ngày trước...”

Đoan Mộc Ngưng luôn hoạt bát thích gây sự, mà mấy ngày gần đây, Đoan Mộc Ngưng tựa hồ đặc biệt xảo quyết ngẫu nhiên lại còn chấp nhất, thỉnh thoảng còn toát ra khí thế nữ vương.... Tính cách như vậy tuy rằng có chút cổ quái, nhưng khá thú vị, cũng không làm cho người ta cảm thấy phản cảm.

“Không khí ở thôn này trừ bỏ có thể làm cho người ta sinh bệnh, chẳng lẽ còn thay đổi tính cách của con người ta sao?” Đứa nhỏ Mộ Niệm Hựu đặt câu hỏi.

“Hẳn là không có liên quan, có thể là do không có Phượng Quân ở bên người, Các chủ giận dữ đi.” Mộc Thương Lãng nói ra nguyên nhân có khả năng xảy ra nhất.

“Ân.” Mộ Niệm Hựu phi thường đồng cảm gật đầu.

Bất quá, Mộ Niệm Hựu dường như đã quên mất bản thân mình cũng là đang phải xa người yêu nha.

Lần này đột kích trong đêm chính là đám người phát ngôn mặc trường bào trắng, sau khi bị Đoan Mộc Ngưng và Lôi Khiêm Chi uy hiếp lần đe dọa, mấy người kia rất nhanh đã đem toàn bộ chuyện tình ‘huych toet’ ra hết.

Nguyên lai nhóm người này là đám tặc tử chuyên đi lừa gạt người khác kiếm tiền, bởi vì sự xuất hiện đột ngột của Ma tộc nên khiến bọn họ trở lòng tham, vừa lúc gặp phải thôn trấn đang bị dịch bệnh hoành hành, liền tạo ra cái cớ kiếm chút tiền, hoàn toàn không có nửa điểm quan hệ với Thần tộc.

Mà đám người lần này đến đánh lén Đoan Mộc Ngưng, chính là bởi vì Đoan Mộc Ngưng dám đá đổ bát cơm của bọn họ, cho nên muốn tới trả thù một chút.

Nói tới đây, Đoan Mộc Ngưng trong lòng liền phi thường bất mãn, nắm đấm đặt ngay phía trước mặt người phát ngôn của Thần, rõ ràng là muốn đấm cái tên thủ lĩnh này cho hả giận.

“Hừ, nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, ta đập chết người.”

“Công tử, đại nhân.... Chúng ta không dám nữa, thỉnh ngài giờ cao đánh khê buông tha chúng ta đi....”

Nhìn vẻ mặt khóc không ra nước mắt của tặc nhân, Đoan Mộc Ngưng nhăn mặt nhăn mày, ánh mắt dừng trên người Lôi Khiêm Chi: “Tộc trưởng đại nhân, gặp cái loại chuyện này, bình thường nên xử lý như thế nào?”

Đoan Mộc Ngưng vừa hỏi, lại hoàn toàn quên mất cự Lôi đại tộc trưởng tuy rằng nhìn qua rất hào hoa phong nhã ngẫu nhiên sẽ toát ra vẻ tao nhã nho nhã nhưng trên thực tế thì còn muốn hung ác hơn mãnh thú.

Chỉ thấy Lôi Khiêm Chi không trả lời mà nâng tay đặt ngang cổ, cứ một cái.

Ngụ ý chính là: Giết!

Thấy động tác của Lôi Khiêm Chi, đám tặc nhân thiếu chút nữa đã sợ tới mức tè ra quần, quỳ gối dập đầu xuống đất.

“Thỉnh các ngài buông tha chúng ta đi, chúng ta không dám gạt người nữa....”

Nhìn đám tặc nhân bị dọa đến nói tung lung, Đoan Mộc Ngưng trong lòng cũng có điểm không đành lòng.

“Giết.....Hình như không được tốt cho lắm.” Đưa tay cào cào tóc, Đoan Mộc Ngưng ngồi xổm xuống: “Buông tha cho các người cũng được, bắt quá về sau không thể lại làm cái loại chuyện lừa gạt các thôn dân khổ nữa, các người đi lừa gạt tiền bạc của người khác là bởi vì các người nghèo khó, nhưng các người có nghĩ đến một gia đình cũng nghèo khó như thế lại bị các người gạt hết tiền tài sẽ như thế nào....”

“Cám ơn công tử chỉ dạy.” Đám tặc nhân dập đầu với Đoan Mộc Ngưng: “Chúng ta không bao giờ lừa gạt thường dân cùng khổ nữa, nếu trái lời sẽ chết không được tử tế.”

“Ân.” Đoan Mộc Ngưng ngọt ngào cười khê: “Nhớ kỹ lời các người nói hôm nay, nếu trái lời, kết cục như thế nào tự các người biết.”

“Vâng!!” Đám tặc nhân trăm miệng một lời: “Tiểu nhân hiểu, tuyệt không tái phạm.”

“Ân, vậy đi thôi.” Xoay người, Đoan Mộc Ngưng phát phát tay.

Đám tặc nhân nhìn nhau, lại bái Đoan Mộc Ngưng một cái lễ, lập tức đào thoát.

Nhìn bóng người ẩn vào đêm tối, Lôi Khiêm Chi nhẹ nhàng chọn mi: “Tiểu quý, người tin đám người này thật sao?”

“Nếu không vì phải cuộc sống bắt buộc, ai cam nguyện trở thành cướp bao giờ, nhóm người này nhìn qua cũng không quá xấu, dọa bọn họ một chút là đủ để bọn họ ngoan trở lại rồi.” Đoan Mộc Ngưng lắc lắc đầu tỏ vẻ không sao cả, bộ dáng tự tin kia khiến cho mọi người có mặt đều bị thuyết phục.

Uy nghiêm như vậy, cũng chỉ khi nào ở tình huống đặc biệt, vật nhỏ mới biểu hiện ra.

.....

Đêm qua bị gây sức ép hết một phen, Đoan Mộc Ngưng lại rõ ràng không hề bị ảnh hưởng, sáng sớm đã ra ngoài làm một chuyện thường xuyên dạo gần đây phải làm, chính là đến phòng nơi bệnh nhân nhiễm dịch bệnh xem chút tình trạng của bọn họ.

Nào biết mới vừa ra khỏi khách điểm đã bị một đoàn lửa từ dưới đất phun lên cản đường.

“A –”

“Đi mau a, lửa cháy rồi!!”

Rối loạn một trận, hỏa diễm dưới đất ngưng tụ thành một cái hỏa đồ đằng, hỏa đồ đằng vừa hoàn thành, liền xuất hiện một bóng dáng hỏa diễm.

“Chuyển phát nhanh chuyển phát nhanh, tiểu chủ nhân, chuyển phát nhanh!!”

Tiếng máy móc vang lên, lại thêm tiếng vỗ cánh, robot bồ câu từ bên trong hỏa diễm bay ra.

155. Chương 153: Ma Tộc

Âm thanh cứng nhắc của máy móc vang lên, con robot bồ câu của Đoan Mộc Ngưng từ trong ngọn hỏa diễm kia bay ra ngoài.

Robot bồ câu vỗ vỗ cánh thấy Đoan Mộc Ngưng liền bay tới đậu lên bả vai y.

“Gì vậy, sao nhanh như vậy đã quay về rồi?” Nhìn bồ câu máy đang làm nũng ở trên vai, Đoan Mộc Ngưng lại nhìn về phía đám lửa kia, cư nhiên còn có thêm.... Hỏa linh A Tát Tư: “A, sao lại là người a?”

Đối với sự xuất hiện của A Tát Tư, Đoan Mộc Ngưng rõ ràng là kinh hãi.

“Hừ, thật không thể tưởng tượng được tiểu quỷ người lại lớn mau đến vậy.” A Tát Tư hừ lạnh một tiếng, giọng điệu có phần châm chọc, sau đó lôi một người từ cái đồ đằng dưới chân ra: “Sao mỗi lần gọi ta ra đều là vì vận chuyển người thôi a, ta là Hỏa chi linh, là Hỏa chi linh đó....”

Ném nam nhân kia qua một bên, A Tát Tư lại bước trở vào pháp trận không ngừng lầu bầu.

Đoan Mộc Ngưng nhìn Hỏa chi linh rời đi, sau đó ánh mắt lại dừng lại trên người nam nhân bị A Tát Tư ném qua một bên trên mặt lộ ra nụ cười sáng lạn tươi như hoa.

“Được su.” Thật là một cái chuyển phát nhanh đặc biệt nha.....

“Tiểu công tử khỏe.” Lục Lâm Phi thản nhiên cười với Đoan Mộc Ngưng, sau đó xuất ra một quyển tín hàm giao cho Đoan Mộc Ngưng: “Đây là thứ Phượng Quân giao cho ta trước khi đi.”

“Thư của Vô Uyên.” Tiếp nhận lấy tín hàm, hai mắt Đoan Mộc Ngưng sáng rõ, lập tức gỡ bỏ dây thừng cột quyển trục ra đọc, trên mặt lộ ra ý cười ngọt ngào.

Nhìn Đoan Mộc Ngưng lộ ra nụ cười ngọt ngào, khóe miệng Lục Lâm Phi cũng gợi lên một tia đậm cười, bước đến bên cạnh Đoan Mộc Ngưng xoa xoa tóc y.

“Ở đây nhiều ngày như vậy, lại phải đối mặt với dịch bệnh, có chỗ nào không thoải mái không?” Lần trước không đi theo là bởi vì không nghĩ tới vấn đề lại nghiêm trọng như vậy.

“Không có, hết thấy đều bình thường.” Đoan Mộc Ngưng lắc lắc đầu.

“Không có việc gì là tốt rồi.” Nghe Đoan Mộc Ngưng nói không sao, Lục Lâm Phi mới yên tâm: “Bệnh nhân mắc phải dịch bệnh này có triệu chứng khác sao? Phượng Quân nhận được thư của người, nói có khả năng không phải là dịch bệnh, mà là trúng độc. Chuyện này là sao?”

“Ta cũng không rõ.” Đối với việc chẩn bệnh, Đoan Mộc Ngưng không hề biết chút gì, nhưng đã ở đây được một thời gian rồi nhưng y vẫn không thể tìm thêm được manh mối nào: “Bất quá ở đây ta lại phát hiện ra một chuyện kỳ quái!”

“Chuyện kỳ quái?” Lục Lâm Phi chọn mi.

“Ân.” Đoan Mộc Ngưng gật gù đầu, dẫn Lục Lâm Phi vào khách điểm: “Dịch bệnh nói chung đều có triệu chứng lây nhiễm theo quần thể, nhưng ở đây lại không giống, dịch bệnh ở đây lại xảy ra rải rác khắp thôn, có nhà lại không có một ai bị bệnh....”

Nghe Đoan Mộc Ngưng nói, Lục Lâm Phi nhẹ nhàng gật gù đầu.

“Nếu sự thật đúng như người nói, vậy dịch bệnh này khá đặc biệt!!” Nói về triệu chứng của dịch bệnh, Lục Lâm Phi so với ai đều rõ ràng hơn hết.

“Được sư người trước nghỉ ngơi một chút đi, sau đó ta sẽ dẫn người đi thăm bệnh nhân.” Ngồi xuống bàn, Đoan Mộc Ngưng gọi tiểu nhị.

“Không cần nghỉ ngơi, được Hỏa chi linh tha đi một đường tới đây, cũng không mệt như các người, dùng bữa trước, sau đó chúng ta lập tức đến đó.”

Mới từ từ mờ sáng, y còn đang vù vù ngủ trong cái ổ chăn ấm áp của mình thì đã bị Phong Vô Uyên hộc tốc chạy tới được cư dừng y dậy, bắt y thu thập hành trang xong, liền triệu hồi A Tắt Tư đem y tới đây.

Được sư đến, Đoan Mộc Ngưng liền gọi thức ăn nhiều hơn bình thường, bởi vì bọn người Mộ Niệm Hựu đã rời khỏi khách điểm từ sớm, cho nên không cần chờ bọn họ.

Lục Lâm Phi nhìn đồ ăn trên bàn, lấy ra một cây ngân châm châm vào.

“Không có độc.”

“Ân, cho nên không thể là bị ngộ độc thức ăn được, vì chúng ta mấy ngày ở đây đều dùng những món này.” Đoan Mộc Ngưng lắc lắc tay bắt đầu dùng cơm.

Lục Lâm Phi nhìn Đoan Mộc Ngưng gắp một miếng thịt cho vào miệng, mày kiếm khẽ nhướn lên.

“Công tử như thế nào lại thay đổi khẩu vị rồi, người rất thích ăn thịt bò hải sản rau xanh, rất ít khi ăn thịt khác nha.” Kiểu thay đổi khẩu vị này cũng thật đặc biệt.

“Ân, ta cũng không biết, lúc trước rõ ràng là không thích ăn thịt, nhưng đến đây mới phát hiện mình thích ăn thịt, nhưng lại không ăn nổi thịt bò nữa.” Nói xong, lại cho thêm một miếng thịt vào miệng.

“Chẳng lẽ ở đây không có hải sản?”

“Không thể nào, hải sản có nhiều nha, lần trước bảo đầu bếp khách điểm hấp một đĩa tôm, rõ ràng nhìn qua thấy rất ngon, nhưng lúc ngửi thấy mùi có điểm....” Đoan Mộc Ngưng nhíu nhíu mày, tiếp tục dùng cơm.

Hai người sau khi dùng cơm xong, lập tức đi đến căn phòng cách ly người bệnh.

Thấy Đoan Mộc Ngưng và Lục Lâm Phi bước vào cửa, Mộ Niệm Hựu đang bưng sọt đựng dược liệu ngẩng đầu lên, lộ ra nụ cười khê.

“Tiểu Ngưng, được sư cũng đến sao!!”

“Phải, Phương Quân nhận được thư của vật nhỏ liền lập tức ném ta cho Hỏa chi linh đóng gói đưa lại đây.” Được sư lộ vẻ mặt bất đắc dĩ.

Vẻ mặt bất đắc dĩ của Lục Lâm Phi khiến Mộ Niệm Hựu phá ra cười.

.....

Lục Lâm Phi đến, danh xưng đệ nhất quỷ dược sư đại lục Thiên Vực quả nhiên không giống bình thường, chỉ dùng có nửa ngày đã đoán ra được chứng bệnh chính xác.

Giống như Đoan Mộc Ngưng nghĩ, họa ở thôn trấn này không phải là dịch bệnh, mà là trúng độc, nhưng là độc gì thì ngay cả Lục Lâm Phi cũng không biết.

Ngay lúc Đoan Mộc Ngưng và Lục Lâm Phi khó khăn tìm đối sách, vài thôn dân vội vàng chạy vào y quán.

“Phượng Tử đại nhân, không tốt không tốt”

“Phát sinh chuyện gì?” Buông sợi trong tay, Đoan Mộc Ngưng nhìn hai người.

“Cái kia.... Ma tộc đến đây....” Một thôn dân chìa ngón tay ra ngoài, mặt lộ vẻ sốt ruột.

Từ sau khi ‘người phát ngôn của Thần’ bị Đoan Mộc Ngưng dọa chạy, đã qua nửa tháng, Ma tộc vẫn án binh bất động, lại không thể tưởng tượng được hôm nay cư nhiên lại tiến vào thôn trấn.

Nhìn vẻ mặt lo lắng của thôn dân, Đoan Mộc Ngưng khẽ nhăn mày.

“Ta cùng đi với các người.” Nói xong liền cất bước ra ngoài.

Mộc Thương Lăng và Lôi Khiêm Chi ở trong y quán thấy thế cũng buông đồ vật trong tay đi theo Đoan Mộc Ngưng.

Đến lúc đám người Đoan Mộc Ngưng đi theo hai gã thôn dân đến bên ngoài thôn, quả thực đã thấy đám Ma tộc kia xuất đầu lộ diện một lần nữa, mà thủ lĩnh Ma tộc lại là nam nhân che mặt được đám yêu ma bảo hộ.

Ma tộc đến thôn, mọi người đều khản trương, không khỏi nắm chặt lấy đủ loại gia cụ bày ra đủ loại tư thế phòng vệ.

Thấy bọn người Đoan Mộc Ngưng đến, mọi người cảm thấy an tâm được phần nào.

“Phượng Tử đại nhân!!”

Trải qua nửa tháng ở chung, thôn dân từ hoài nghi Đoan Mộc Ngưng đã chuyển sang thái độ tôn kính.

“Không cần lo lắng, giao cho ta là được rồi.” Âm thanh ấm áp trấn an cảm xúc của mọi người, Đoan Mộc Ngưng xoay người nhìn về phía đám Ma tộc kia, chậm rãi bước đến.

“Các chủ.” Thấy Đoan Mộc Ngưng tiến về phía trước, Mộc Thương Lăng khinh hô một tiếng, chuẩn bị bước theo.

“Tiểu Lăng Lăng, không sao, người đứng đó được rồi, ta qua nhìn xem chút.” Đoan Mộc Ngưng lắc tay, cước bộ chưa từng dừng lại.

Đám Ma tộc thấy Đoan Mộc Ngưng chậm rãi bước tới gần đều lâm vào một trận kinh ngạc, cúi đầu ô hô phát ra tiếng, giống như là đang nói chuyện với nhau.

Mà nam nhân che mặt kia chậm rãi vươn tay ra sau, đám yêu ma nguyên bản ‘cúi đầu nói nhỏ’ lập tức im lặng.

Còn ba bước nữa là đến trước mặt nam nhân kia, Đoan Mộc Ngưng liền dừng lại, đôi mắt đen tinh tế đánh giá.

Nửa gương mặt trên không bị chiếc khăn che phủ, là một đôi mắt màu đỏ yêu mị, nhưng làm cho Đoan Mộc Ngưng lâm vào kinh ngạc chính là đôi mắt kia cư nhiên không có lấy một chút tia sáng, lại thêm hành động nghiêng đầu lắng nghe của nam nhân kia, Đoan Mộc Ngưng liền khẳng định.

Ma tộc này.... Cư nhiên lại bị mù.

Nam nhân Ma tộc kia rõ ràng cảm giác được Đoan Mộc Ngưng đang đứng trước mặt mình, cư nhiên chậm rãi khom người chào, không có lấy một tia ác ý.

Đoan Mộc Ngưng nhìn y, nhú mày, chậm rãi mở miệng: “Người nhiều lần đến ngoài thôn, lại chưa hề làm bất cứ chuyện gì khác, có phải là đang gặp nạn cần chúng ta hỗ trợ hay không?”

Nghe Đoan Mộc Ngưng hỏi, nam nhân ma tộc cong cong mắt, sau đó khẽ gật đầu.

“Người đã không có ác ý, vậy có thể nói cho ta biết có chuyện gì khó khăn không?” Đối với người khác, Đoan Mộc Ngưng cũng không tỏ vẻ ác ý, tuy người trước mắt này là Ma tộc hung tàn nhất đại lục Thiên Vực, nhưng Đoan Mộc Ngưng chưa từng có nửa điểm bài xích.

Ma tộc nhẹ nhàng gật đầu, chậm rãi đưa tay chỉ về một hướng.

156. Chương 154: Sự Thật Về Việc Trúng Độc

Nhìn phương hướng nam nhân Ma tộc chỉ, Đoan Mộc Ngưng liền hiểu: “Người muốn đến Thôn Tế Sơn?”

Sau khi đến trấn này, Đoan Mộc Ngưng từ miệng của các thôn dân cũng hiểu rõ phần nào kết cấu trong thôn, cho nên y biết hướng mà nam tử Ma tộc chỉ chính là hướng Thôn Tế Sơn.

Căn cứ vào lời giải thích của thôn dân, Tế Sơn kia là nơi mà thôn dân mai táng người chết, người bình thường sẽ không tùy tiện đến đó.

Nghe Đoan Mộc Ngưng hỏi, nam nhân Ma tộc khẽ gật đầu.

Hai mắt của nam nhân Ma tộc tuy không thể nhìn thấy, nhưng Đoan Mộc Ngưng vẫn nhìn ra được y đang lo lắng chờ mong.

Hình như trên tế sơn kia có cái gì đó, khiến nam tử Ma tộc nhất định không thể không đi.

“Người lại đây với ta.” Đoan Mộc Ngưng cười đậm, hoàn toàn không nghĩ tới mắt của đối phương không nhìn thấy gì.

Nam tử Ma tộc gật gật đầu, chậm rãi dời bước đuổi theo Đoan Mộc Ngưng.

Nhưng khi nam tử vừa mới dời bước, một con yêu ma xương xẩu đưa tay kéo lấy vạt áo bào của y, phát ra một trận ô hô, theo âm điệu nghe ra, thì con yêu ma này đang lo lắng cho y.

Nam tử nhẹ nhàng lắc đầu, sau đó cúi người vỗ vỗ cái tay đang kéo áo y.

Yêu ma bẹt miệng meo meo vài tiếng, bỏ tay ra, lo lắng nhìn nam tử Ma tộc.

Nhìn tên yêu ma kia cứ ba bước lại quay đầu nhìn lại, Đoan Mộc Ngưng cảm thấy rất thú vị.

Có lẽ Ma tộc cũng không khùng bỏ như lời đồn đại a.

“Đi thôi.”

Nam tử Ma tộc nghe thấy thanh âm của Đoan Mộc Ngưng, liền bước theo, tuy mắt không thể thấy, nhưng Đoan Mộc Ngưng vẫn nhận ra nam tử này vẫn có thể gây nguy hại cho những người phía sau.

Ma tộc này rất mạnh.

Khi Đoan Mộc Ngưng dẫn Ma tộc về tới, nhóm thôn dân cầm ‘vũ khí’ trong tay đều cực kỳ khẩn trương.

“Phượng Tử đại nhân.... Ngài đây là....”

“Người này là Ma tộc mà, ngài như thế nào lại mang hắn đến đây?”

“Đúng vậy đúng vậy!!!”

Nhìn vẻ mặt lo lắng mồn năm miệng cười của mọi người, Đoan Mộc Ngưng chậm rãi giơ tay, làm cho mọi người an tĩnh lại.

“Mọi người không cần lo lắng, ma tộc này không có ác ý” Đoan Mộc Ngưng đưa mắt nhìn một người nam nhân trong đám người đó: “Lí thúc, y muốn đến tế sơn một chuyến, đi được không?”

Mặc dù đã ở ngay ra đây hết nửa tháng, cũng từng mọi người trò chuyện vui vẻ, nhưng Đoan Mộc Ngưng biết đến nhà người ta thì không thể tự tung tự tác, Lí thúc là trưởng thôn, đương nhiên phải hỏi ông trước.

“Tế sơn.... Sao phải đến tế sơn, chuyện này không được.” Trưởng thôn không nghĩ ngợi lập tức cự tuyệt.

Tế sơn là nơi mai táng thi thể của tổ tiên thôn dân, như thế nào lại có thể để cho một tên Ma tộc tiến vào cấm địa của bọn họ chứ.

Thấy trưởng thôn cự tuyệt, Đoan Mộc Ngưng thật ra không có chút lo lắng, thản nhiên cười, sau đó ghé sát vào trán trưởng.

“Lí đại thúc, trong lòng thúc nghĩ gì sao ta lại không biết, bắt quá đổi góc độ suy nghĩ một chút, đám Ma tộc này mỗi ngày đều tới đây đi đều đi bộ một vòng quanh thôn, bọn họ không phiền, nhưng mọi người cũng không phiền sao?” Đoan Mộc Ngưng tinh quái đảo mắt, rõ ràng lời này là muốn nhắm vào nỗi lo ngại của trưởng thôn.

Trưởng thôn bị Đoan Mộc Ngưng nói như vậy, quả nhiên hiện vẻ do dự, Đoan Mộc Ngưng cảm thấy đây là dịp tốt liền thừa cơ thêm mắm thêm muối.

“Ma tộc này hình như muốn đến tế sơn tìm cái gì đó, nếu y tìm được rồi sẽ không còn quấy rầy mọi người nữa, như vậy thôn sẽ được an bình, người cũng không cần phí công phí sức khắp nơi bôn ba còn bị dọa cho sợ chết khiếp nữa.”

“Này.....” Trưởng thôn Lí thúc bắt đầu bị dao động.

“Trưởng thôn thúc thúc, Ma tộc này không nhìn thấy đường, để y vào tế sơn chúng ta cũng không sợ y giở thủ đoạn a.” Tiếp tục thêm gia vị.

Trưởng thôn Lí thúc nhìn người phía sau Đoan Mộc Ngưng, hai mắt không có tiêu cự, do dự gật đầu.

“Được rồi, bắt qua ta cũng muốn đi theo.”

Có trưởng thôn gật đầu cho phép, nhóm thôn dân cũng không phản bác gì, rất nhanh chuẩn bị tiến đến tế sơn.

“Các chủ, chúng ta cũng muốn đi.” Mộc Thương Lăng thập phần kiên định.

“Ân ân, đến đây đi đến đây đi!!” Đoan Mộc Ngưng không thành vấn đề nhún nhún vai, vác balô lên lưng.

Bên trong chính là đồ y chế tác, không biết ở tế sơn có cái gì, cho nên mang theo cũng yên tâm hơn.

“Công tử, ta cũng đi.” Lục Lâm Phi đem tay nải quàng lên lưng, sau đó đi theo Đoan Mộc Ngưng.

“A..... Người đi làm cái gì?” Đoan Mộc Ngưng nhìn được sự cổ quái, khẽ nhú mày.

“Các người đến núi chôn người chết, trước đó người cũng hoài nghi người bệnh trúng phải thi độc, cho nên ta cũng muốn tới đó điều tra một chút.” Lục Lâm Phi thản nhiên mở miệng: “Hơn nữa ta cuối cùng cũng tìm ra chỗ không thích hợp.”

“Một khi đã như vậy, vậy thì đi thôi.” Đoan Mộc Ngưng nghe thấy có lý liền gật đầu, sau lại nhìn ba vị trưởng lão: “Ba vị trưởng lão, các người....”

“Ta đi cùng công tử.” Ba vị trưởng lão nói, sau đó cung kính khom người trước mặt Đoan Mộc Ngưng: “Trước kia chúng ta đã đáp ứng tộc trưởng, tuyệt đối sẽ không để công tử gặp nguy hiểm, nếu muốn đến tế sơn chôn người chết, chúng ta đương nhiên sẽ theo người.”

Đoan Mộc Ngưng nhẹ nhàng cười: “Vậy phiền toái ba vị trưởng lão.”

Kết quả là phải lũ lượt kéo cả một đoàn người đến tế sơn.

Đường đến tế sơn rất khó đi, nam tử Ma tộc lại không thể nhìn thấy, cho dù các giác quan khác có mạnh cỡ nào cũng không thể tránh hết đá trên sơn đạo, lắc lắc vài cái liền ngã sấp xuống.

Nhưng cho dù nam nhân Ma tộc ngã bao nhiêu lần cũng không có tức giận, đôi mắt đỏ không hề có tiêu cự vẫn lạnh nhạt vô ba, đứng lên tiếp tục bước đi.

Đoan Mộc Ngưng bình thường nghịch ngợm gây sự, nhưng bản tính thiện lương luôn giúp đỡ người khác, đang bước đi đằng trước lập tức dừng lại chờ nam nhân Ma tộc đuổi kịp.

Cảm giác đượi khí tức của Đoan Mộc Ngưng, nam tử Ma tộc chậm rãi ngẩng mặt lên, lộ vẻ nghi vấn.

“Người không thể nhìn thấy, không bằng để tay nắm tay người đi, nếu lại ngã xuống, ta sợ người còn chưa lên được núi thì chân đã đứt lìa luôn rồi.” Y biết nam nhân Ma tộc rất cường đại, tính tình ôn nhu lạnh nhạt kỳ thật lại kiên cường ngạo nghễ.

Nam nhân Ma tộc nghe Đao Mộc Ngưng nói, hơi sửng sốt, sau đó khẽ gật đầu, chậm rãi nắm lấy tay Đao Mộc Ngưng.

Đao Mộc Ngưng hiện tại mới chú ý tới nam nhân Ma tộc mặc áo choàng đen này có một bàn tay xinh đẹp mềm mại trắng nõn nà, hơn nữa còn rất mê người.

Có sự trợ giúp của Đao Mộc Ngưng, nam nhân Ma tộc không còn té ngã nữa, tốc độ đi cũng nhanh lên rất nhiều.

Nửa cảnh giờ sau, đã đến được đỉnh núi, nam tử Ma tộc đột nhiên dừng lại, chậm rãi đưa tay chỉ.

“Làm sao vậy?” Đao Mộc Ngưng khó hiểu, nhìn về hướng nam nhân Ma tộc chỉ: “Có phải bên kia có cái gì không?”

Nhưng mà, nam nhân Ma tộc còn chưa kịp phản ứng, trưởng thôn Lí thúc đã chậm rãi nói.

“Bên kia một tháng trước bởi vì có mưa to mà sụp xuống, nơi đó vốn là mộ....”

“Sụp xuống? Nhưng bên kia là thác nước.... Hình như cũng cung cấp nước cho con sông quanh thôn....” Nghe Lí thúc nói, Lục Lâm Phi đột nhiên tỉnh ngộ.

“Trời ạ.” Đao Mộc Ngưng lập tức móc nối toàn bộ vấn đề.

“Quả nhiên như lời Các chủ nói, những người đó là bị trúng thi độc.” Mộc Thương Lăng khinh hô: “Mộ sụp khiến thi thể người rơi xuống sông, độc bị lẫn vào nước sông lại bị người uống phải, không trúng độc cũng khó.”

Lúc mọi người còn đang kinh ngạc, nam tử Ma tộc đột nhiên kéo tay áo Đao Mộc Ngưng, ngón tay chậm rãi chỉ về phía thác nước.

“Muốn đi qua?”

Đao Mộc Ngưng hỏi, nam nhân Ma tộc khẽ gật đầu.

“Công tử, Ma tộc này hình như phát hiện ra cái gì đó, chúng ta cùng đi nhìn xem ngoại trừ bị sụp lún còn có gì khác không.” Tam trưởng lão không hổ là cái người quyết đoán, lập tức quyết định việc sắp sửa phải làm.

Mọi người gật đầu liền chuyển lộ tuyến, cẩn thận bước đến thác nước.

Trừ bỏ Lý đại thúc, mấy người Đao Mộc Ngưng đều có một thân vũ kỹ dị thuật, rất nhanh đã đến được thác nước.

Bùn đất hai bên khe núi sụp xuống, trôi theo dòng nước thác chảy xuống hạ du bao quanh thôn làng, càng đi vào sâu bên trong mọi người liền phát hiện một vài thi thể bởi vì chỗ mai táng bị sụp xuống mà rơi xuống nước.

Bởi vì trường kỳ bị ngấm nước, cho nên thi thể sớm đã trương sinh lên, thập phần khủng bố, phát ra mùi cực kỳ ghê tởm.

“Nôn....” Một cổ cảm giác tởm lợm nổi lên, Đao Mộc Ngưng biến sắc che miệng bỏ chạy ra một bên nôn.

“Các chủ!!”

“Công tử!!”

Thấy Đao Mộc Ngưng sắc mặt đại biến nôn khan, Lục Lâm Phi và Mộc Thương Lăng khẩn trương chạy tới bên người Đao Mộc Ngưng.

“Ta không sao.... Có thể là do không quen với mùi xác chết.” Đao Mộc Ngưng lắc tay.

“Người muốn đi đâu!!”

Lúc mấy người đang chú ý tới Đoan Mộc Ngưng, trấn trường kinh hô lên, khi mọi người ngẩng đầu nhìn, đã thấy nam tử Ma tộc nhảy về hướng thác nước với tốc độ rất nhanh.

157. Chương 155: Thần Tộc Sống Lại

Thân ảnh nam tử Ma tộc mặc trường bào kia nhảy lên những tảng đá lở ra từ ngọn núi phía trên, rất nhanh đã tiến vào bên trong thác nước.

“Y..... Xuyên qua thác nước.....” Thôn trưởng kinh ngạc, mở to hai mắt xoay người nhìn Đoan Mộc Ngưng: “Chúng ta.... Chúng ta nên làm gì bây giờ?”

“Đương nhiên là đi theo.” Lục Lâm Phi trả lời thôn trưởng, đi về phía thác nước.

Mộc Thương Lăng lo lắng nhìn Đoan Mộc Ngưng vừa mới nôn khan: “Các chủ.....”

“Đúng vậy, thân thể công tử ngài không được khỏe.....”

“Ta không sao đâu, đi thôi.” Đoan Mộc Ngưng nhẹ nhàng lắc tay ý bảo mình không có việc gì, điểm mũi chân nhảy về hướng thác nước.

Mộc Thương Lăng nhìn xuyên qua thác nước, mím môi, rồi cũng cùng ba vị trưởng lão xuyên qua.

Đến khi mấy người Đoan Mộc Ngưng xuyên qua thác nước xong, đã bị một màn trước mắt làm cho sợ ngây người.

“Đây..... Đây là chuyện gì? Sao lại có tượng đá lớn như vậy ở trong này?” Đoan Mộc Ngưng mở to mắt nhìn tượng đá cao lớn đến mấy chục thước.

Tượng đá kia giống như một con người thật ghé ngồi trên bãi đá, thần thái an tường giống như đang say ngủ.

Trong lúc mọi người còn đang kinh ngạc, nam tử Ma tộc đã nhẹ nhàng nhảy lên, nhanh nhẹn giữ thăng bằng ở trên bãi đá, chậm rãi vuốt ve hai má bức tượng.

Tuy Đoan Mộc Ngưng đứng ở dưới đất, nhưng y cũng có thể nhìn thấy nam tử Ma tộc kia đang rơi lệ trước mặt tượng đá.

“Y.... Ma tộc kia đang làm cái gì?” Thôn trưởng nhìn nam tử Ma tộc yên lặng rơi lệ nhẹ nhàng vuốt ve tượng đá, lẳng lặng nói.

Chẳng lẽ nam tử Ma tộc này năm lần bảy lượt tới quấy rối thôn của bọn họ, là bởi vì tượng đá sau thác nước này sao?

“Cái chỗ tượng đá ngồi này đối với y mà nói, hình như có ý nghĩa rất đặc biệt.” Đoan Mộc Ngưng nhìn nam tử Ma tộc, thần nhiên mở miệng nói.

Ầm vang long –

Ngay lúc mọi người yên lặng nhìn nam tử Ma tộc rơi lệ, toàn bộ sơn động đột nhiên bị chấn động.

“A..... Phát sinh chuyện gì !!?”

Chấn động càng ngày càng kịch liệt, đá trong động cũng bắt đầu rớt xuống, đám người Đoan Mộc Ngưng liên tục dùng vũ kỹ thuật pháp cũng không thể trấn định lại chứ đừng nói có thể thoát khỏi đây.

Mà hiện tại mọi người trong động hoàn toàn không biết, nguyên do bởi vì cơn chấn động kịch liệt này, Tế Sơn cư nhiên bị chia làm hai nửa, một tòa (trụ) kim bích huy hoàng dị thường chậm rãi bay thẳng lên trời, phát ra quang huy màu vàng chiếu rọi toàn bộ đại lục Thiên Vực.

Ở tại Phương lâu xa xôi, Phong Vô Uyên nhìn bên ngoài bị hào quang bao trùm cả thấy, hồng mâu lộ vẻ kinh dị.

“Thần tộc..... Thức tỉnh”

.....

Chấn động kịch liệt, huyết động bị sụp xuống, hàng tảng đá lớn rớt xuống đầu bọn người Đao Mộc Ngưng.

“Cẩn thận.....”

Không biết là tiếng hét của ai, mọi người chỉ vừa kịp ngẩng đầu đã nhìn thấy một khối đá lớn đang nện xuống ngay chỗ bọn họ.

Không biết trận chấn động này kéo dài mất bao lâu, chỉ biết sau khi Tế Sơn sụp xuống, cơn chấn động kịch liệt này mới dần dịu lại.

Đao Mộc Ngưng còn tưởng sẽ bị đám đá này đè chết, không ngờ cơn chấn động lại dừng lại đúng lúc, chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn một mảnh hôn ám trước mắt, còn chưa chờ mọi người phản ứng lại, ‘đá lớn’ đang ‘đè lên’ bọn họ chậm rãi dời đi nơi khác, quang huy màu vàng phân tán khắp nơi, ảm tối tận lòng.

Đã xảy ra chuyện gì?

“Mọi người không bị thương chứ?”

Đột nhiên, một giọng thâm hậu trầm ồm chậm rãi vang lên, ‘đá lớn’ che trời bị thu hồi lại, liền nhìn thấy một nam nhân mặc trường bào màu trắng tung bay theo gió bay giữa hào quang.

Trên người nam nhân tỏa ra quang huy chói mắt, khiến cho người ta cảm thấy rất thần thánh rất tôn quý.

Thấy nam nhân tóc vàng chậm rãi đáp xuống đất, Đao Mộc Ngưng được Mộc Thương Lăng nâng đứng dậy, nhóc con trước giờ đều là gan to mặt lớn, chớp chớp mắt liền mở miệng hỏi.

“Người là ai?”

“Ta a, ta là Thần Châu Thánh Dự chí tôn.” Nam tử thản nhiên cười với Đao Mộc Ngưng, sau đó đôi con ngươi màu vàng nhẹ nhàng lướt qua nam tử tóc đen đang ngồi chồm hổm ở cách đó không xa, trong mắt hiện lên một chút ánh sáng khác thường, lập tức dõng bước đi qua chỗ nam tử Ma tộc: “Ma Nguyệt”.

Thánh Dự khẽ gọi khiến thân mình mảnh khảnh của nam tử Ma tộc cứng đờ, chống cái tay xanh xao gượng đứng dậy, xoay người bước đi.

Hiện tại trong động tràn đầy đá vụn hỗn độn, người không nhìn thấy đường căn bản không thể rời đi dễ dàng, nam tử Ma tộc vừa mới đi hai bước, đã ngã sấp xuống đám đá vụn dưới đất.

“Ma Nguyệt.....” Thánh Dự thấy thế, nhanh bước về phía y, đưa tay nâng y dậy.

Nào biết nam tử Ma tộc đột ngột vung tay tránh né, cúi đầu xuống thấp lắc lắc, sau đó liền xoay người nghiêng ngả rời khỏi đây.

Đao Mộc Ngưng nhìn hai người kéo qua kéo lại, trong lòng nhất thời dâng lên một cổ cảm giác.

“Các người có chuyện gì? Thánh Dự đại ca người biết Ma tộc này?” Thấy nam tử Ma tộc lại muốn té sấp một lần nữa, Đao Mộc Ngưng rốt cục nhìn không được đi qua đỡ lấy y.

Đao Mộc Ngưng nắm lấy, nam tử Ma tộc không hề kháng cự, cúi đầu xoay người tránh ở đằng sau Đao Mộc Ngưng, tựa hồ không muốn để cho Thánh Dự trông thấy chính mình.

“Y là Ma Nguyệt Ma tộc tôn sư.” Nhìn người nấp đằng sau Đao Mộc Ngưng, hai hàng lông mày của Thánh Dự gắt gao nhăn lại.

Nghe Thánh Dự nói, nam tử Ma tộc nấp đằng sau Đao Mộc Ngưng kéo kéo áo y sau đó lắc đầu, chậm rãi vươn ra một ngón tay chỉ.

Y không muốn ở đây nữa, muốn xuống núi.

Thấy nam tử Ma tộc phản ứng như thế, Thánh Dự rốt cục không thể chịu được nữa, một trận kim quang tạt ánh lóe lên, nam tử Ma tộc nấp đằng sau Đoan Mộc Ngưng đã bị hất kéo vào lòng, bàn tay thon dài vung lên, kéo mảnh vải đen che mặt xuống, lộ ra gương mặt tinh xảo, trên hai gò má tựa như bạch ngọc kia, vươn đầy giọt lệ trong suốt.

“Người như vậy còn không thừa nhận sao?” Nhẹ nhàng lau hết nước mắt trên mặt, Thánh Dự nhẹ nhàng nói, chỉ sợ sẽ làm người trong lòng hoảng sợ.

Nước mắt từng giọt từng giọt chảy xuống, Ma Nguyệt chậm rãi nhắm mắt lại, sau đó lắc đầu, môi đỏ một khe nhếch, nhưng lại hoàn toàn không phát ra một chút âm thanh nào.

Y chẳng những không thể nhìn thấy, thanh âm cũng đã không còn nữa.

Nhìn người trong lòng rơi lệ, đôi kim mâu của Thánh Dự lộ vẻ đau lòng, chậm rãi nâng tay vuốt ve gương mặt đầy lệ kia.

“Trời ạ.... Ta ngủ say cả vạn năm, người rốt cục đã chịu bao nhiêu khổ?” Khuôn mặt tuần mỵ áp tới, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi mẫn mẫn nước mắt kia: “Vì muốn đánh thức ta, người cho dù mất không thể nhìn, miệng không thể nói vẫn cố gắng như vậy sao?”

Ma tộc ở đại lục này bị đãi ngộ kiểu gì, cho dù đã trải qua vạn năm, nhưng mọi thứ vẫn không hề thay đổi.

Ma Nguyệt sờ soạng đằng trước, chậm rãi kéo lấy tay Thánh Dự, ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng vẽ loạn lên lòng bàn tay dày rộng của hắn, giống như là đang viết chữ, nhưng bọn người Đoan Mộc Ngưng đứng ở xa hoàn toàn không biết là đang viết chữ gì.

Lúc mọi người tràn đầy tò mò đoán xem Ma Nguyệt đang viết cái gì trên tay Thánh Dự, đã thấy Thánh Dự cầm bàn tay mảnh khảnh kia hôn nhẹ.

“Người biết ta sẽ không để ý người biến thành bộ dáng gì mà, chỉ cần là người, trái tim yêu người của ta vĩnh viễn sẽ không thay đổi.” Ôm lấy một thân hắc y vào lòng, hôn lên trán y: “Mắt của người không thể nhìn, vậy hãy để ta làm mắt của người, người không thể nói, người khác không hiểu người, nhưng ta hiểu người là được rồi....”

Lời nói ôn nhu, lộ ra tình cảm say đắm nồng đậm.

Lời nói của Thánh Dự khiến mọi người lâm vào kinh ngạc.

Bởi vì mọi người ngàn lần vạn lần đều không hề nghĩ tới, hai thủ lĩnh Thần Ma tộc đối địch trong truyền thuyết lại là một đôi tình nhân thắm thiết như thế.

‘Sự thật’ cực kỳ rung động như thế này, đương nhiên sẽ khiến cho người chứng kiến phải trợn mắt há hốc mồm rồi à.

Đối với chuyện tình lúc đó của hai vị tộc chủ hai tộc Thần Ma, dĩ nhiên nhiên là ở một cổ sự khác rồi.

.....

Bầu trời phát ra quang mang màu vàng biểu thị sau khi Ma tộc thức tỉnh, Thần tộc ngủ say cũng thức tỉnh theo, việc này khiến cho cả đại lục Thiên Vực nháy mắt nổi lên cuộn cuộn ‘sóng triều’ cực đại, bất quá đó là sau này.

Tế Sơn sụp đổ, mấy người Đoan Mộc Ngưng cẩn thận dựa vào sơn đạo đã bị tàn phá đến không chịu nổi đi xuống, đến khi mọi người đã xuống được chân núi, liền thấy một đám thôn dân vẻ mặt bàng hoàng đang đứng ở đó nghị luận.

Thấy bọn người Đoan Mộc Ngưng vô sự trở về, nét ngưng trọng trên mặt mọi người mới dần dần thả lỏng.

“Công tử, Tam trưởng lão các người không có việc gì là tốt rồi.” Hai vị trưởng lão lúc trước bị lưu lại ra nghênh đón.

“Tiểu Ngưng, xảy ra chuyện gì vậy?” Mộ Niệm Hựu bước tới chỗ Đoan Mộc Ngưng, ánh mắt lại dời về phía Thánh Dự đang nắm lấy Ma Nguyệt.

Người kia là ai? Chưa thấy qua.

“Chuyện rất dài, chúng ta về thôn trước rồi nói đi.” Đoan Mộc Ngưng nhẹ nhàng cười, nâng bước chuẩn bị đi.

Ai biết vừa mới bước được một bước, đôi mắt đen láy liên trợn to, đột nhiên trước mắt toàn là hình ảnh hỗn độn.

“Tiểu Ngưng!!”

“Công tử!”

“Phượng Tử đại nhân!!”

Hàng loạt tiếng kêu vang lên, thân hình mảnh khảnh của Đoan Mộc Ngưng vẫn ngã xuống đất.

158. Chương 156: Kết Thúc

Đến lúc Đoan Mộc Ngưng hôn mê có lại tri giác, liền cảm giác có một bàn tay đang nhẹ nhàng mơn trớn gương mặt mình, giống như đang nhẹ nhàng vỗ về bảo vật, bàn tay kia truyền lại một cảm giác rất quen thuộc rất quen thuộc..... Giống như của Phong Vô Uyên.

Lại nhớ đến mình còn đang ở trong thôn tại biên giới Nam đại lục, Đoan Mộc Ngưng lại cười nhẹ trong lòng.

Vô Uyên còn đang ở Phượng tộc, làm sao lại có khả năng xuất hiện ở đây a.

Nào biết, lúc Đoan Mộc Ngưng còn đang cười thầm trong bụng, cái người đang nhẹ nhàng vỗ về gương mặt y đã cúi xuống hôn nhẹ lên đôi môi ngọt ngào đỏ mọng của y.

Hai đôi môi nháy mắt dính sát vào nhau, Đoan Mộc Ngưng liền mở mắt, chống lại đôi hồng mâu sâu thẳm.

“Vô.....”

Nháy mắt kinh hô lên tiếng, người kia nhân cơ hội liền đem chiếc lưới ám áp đột nhập vào, cùng với lưới Đoan Mộc Ngưng triển miên liền hồi.

Hôn sâu một lúc, Phong Vô Uyên mới buông cái người thở hổn hển, sắc mặt đỏ bừng ở trong ngực ra.

“Ngưng Nhi không khỏe ở chỗ nào?” Phong Vô Uyên lại ôm Đoan Mộc Ngưng vào lòng, nhẹ nhàng hôn lên mặt y.

Sau khi hô hấp xong, Đoan Mộc Ngưng chớp mắt mấy cái, sau đó đưa tay sờ sờ thân mình, không có chỗ nào có cảm giác không khỏe cả, liền lắc đầu, ngẩng mặt nhìn Phong Vô Uyên, hai mắt sáng bừng.

“Vô Uyên sao lại đến đây? Người không phải ở Phượng lâu sao?” Y nhớ lúc xuống dưới chân núi Tế Sơn xong liền ngất xỉu, chẳng lẽ trong lúc y ngất đã xảy ra chuyện gì?

“Thần tộc thức tỉnh, khiến cho đại lục rung chuyển, ta ở trong tộc đột nhiên thu được mật hàm khẩn cấp của ‘Tuyệt’, mật hàm là do được sư nhờ Thương lăng đưa tới, nói thân thể của người khác thường đột ngột bất tỉnh, cho nên ta bắt A Tát Tư đưa ta tới.” Phong Vô Uyên ôm Đoan Mộc Ngưng thần nhiên cười khê: “Ngưng Nhi thấy ta, có vui không?” (em thấy thật khổ cho bạn A Tát Tư thôi a~ từ đầu truyện tới cuối truyện chỉ có mỗi công việc chuyển phát nhanh == Người ta là Hỏa chi linh tối thượng đó!!)

“Đương nhiên vui.” Đưa tay ôm lấy thắt lưng Phong Vô Uyên, Đoan Mộc Ngưng lộ ra nụ cười sáng lạn tươi như hoa, nhóc con đột ngột ngẩng đầu nhìn cái người tưởng niệm đã lâu: “Không đúng, rõ ràng còn chưa tới hai tháng, đám lão nhân kia làm sao có khả năng thả người tới đây?”

Tuy lần này bị ngất xỉu, nhưng cũng không thể nào xỉu một cái liền xỉu hơn nửa tháng a!!

“Bởi vì tình huống có biến, cho nên các trưởng lão để ta đến đây.” Phong Vô Uyên khẽ nhếch mép cười, cái tay ôm Đao Mộc Ngưng sờ sờ cái bụng nhỏ bằng phẳng.

“Có biến? Có cái gì biến?” Cái bụng được ôn nhu vuốt ve khiến Đao Mộc Ngưng thoải mái cực, mắt nhắm lại, giống y chang con mèo con.

“Bọn Tam trưởng lão đã trở về Phượng tộc.” Không trả lời ngay cho Đao Mộc Ngưng, Phong Vô Uyên áp sát gương mặt tuấn mỹ của mình tới: “Khi chúng ta về sẽ thành hôn.”

“A..... Trở về liền thành hôn, gấp như vậy?” Tiểu phượng hoàng bối rối.

Như thế nào lúc trước còn một hai phản đối không ngớt, hiện tại lại gấp gấp trở về như vậy?

Cư nhiên còn nói khi bọn họ trở lại liền thành hôn? Chuyện gì đây?

“Đương nhiên, nếu không gấp, cái bụng lộ ra sẽ không tốt lắm đâu.” Nói xong, lại nhu nhu cái bụng của Đao Mộc Ngưng.

“Bụng? Nhô cái gì?” Bị Phong Vô Uyên nói như vậy, Đao Mộc Ngưng lúc này mới phản ứng lại, Phong Vô Uyên ôm y, tay vẫn xoa bụng cho y.

“Bảo bối, nếu ta sớm biết trong bụng người có hài tử của ta, ta tuyệt đối sẽ không cho người chạy đến đây lẫn qua lộn lại như vậy.” Nói xong liền cắn cắn cái lỗ tai nhỏ đáng yêu kia.

Nhớ lại cái lúc ở Phượng tộc đột nhiên nhận được mật hàm viết Đao Mộc Ngưng mệt nhọc quá độ dẫn đến hôn mê, hơn nữa thân thể phát sinh dị thường thật khiến hắn sợ đến hồn bay mất một nửa.

Ai biết sau khi buộc Hỏa chi linh A Tát Tư rút ngắn lộ trình đem hắn đến đây, được sư kia mới nhàn nhàn nói một câu nhóc con mang thai, cái thai đã gần hai tháng, cái tin tức chấn động này lại một lần nữa làm cho nửa cái hồn còn lại cũng bay tuốt.

“Đứa nhỏ....” Cái miệng nhỏ nhắn của Đao Mộc Ngưng biến thành hình chữ ‘o’, chậm rãi đưa tay xoa xoa bụng mình.

“Đúng vậy, trong bụng Ngưng Nhi có con của chúng ta.” Phong Vô Uyên nhìn biểu tình ngơ ngác của nhóc con, nghĩ tới bộ dáng của mình lúc biết chuyện này, cũng phải ngây người cả buổi mới phản ứng lại được.

Hình tượng tộc chủ Phượng Quân gặp chuyện luôn bình tĩnh xem như đã hoàn toàn bị dập nát tơi bời.

“Như vậy, ta và phụ hoàng giống nhau, đều có thể sinh cực cực.....” Đao Mộc Ngưng rõ ràng còn chưa khôi phục lại tinh thần, biểu tình vẫn còn ngốc lăng tự mình lắm lắm.

“Đúng vậy.”

Bạn lữ (bạn đời) của Đao Mộc Thanh Tôn, người sinh ra Đao Mộc Ngưng, Thiên Phượng – thần thú phượng hoàng có thể sinh con, chuyện này Phong Vô Uyên sau khi đến hiện thể cũng đã biết.

Nhưng Thiên Phượng chưa bao giờ nói qua Đao Mộc Ngưng cũng có thể sinh đứa nhỏ, cho nên lúc Lục Lâm Phi nói Đao Mộc Ngưng mang thai, hắn vừa kinh hỉ lại vừa kinh ngạc.

Mắt Đao Mộc Ngưng sáng bừng, hoàn toàn không nghĩ qua cái việc chính mình có thể sinh đứa nhỏ có cái gì không đúng, ngây ngô cười nửa ngày, nhóc con rốt cực cũng hồi phục tinh thần.

“Ta là ba ba nha.” Câu đầu tiên mà nhóc con nói chính là điều này.

“Đúng vậy, Ngưng Nhi làm ba ba, ta cũng làm phụ thân.” Phong Vô Uyên sủng nịch nhu nhu bụng Đao Mộc Ngưng: “Nơi này có con của chúng ta.”

“Thật tốt.... Ta làm ba ba nha!!” Đao Mộc Ngưng hoan hô một tiếng, nhào vào trong lòng Phong Vô Uyên.

Cái miệng nhỏ nhắn không ngừng nói câu: “Ta làm ba ba” đủ để thấy tâm tình hiện tại của y có bao nhiêu vui mừng.

.....

Biết Đoan Mộc Ngưng có bầu, căn cứ vào bản tính thích chạy khắp nơi của nhóc con, Phong Vô Uyên liền đặc biệt mỗi ngày nắm chặt tay nhỏ bé của y, canh giữ ở bên người y.

“Vô Uyên.... Thật sự không thể đến bệnh xá thôn dân đang chữa bệnh sao?” Há miệng ngậm lấy một miếng cơm mềm mềm thơm thơm, Đoan Mộc Ngưng hai mắt ngập nước.

Bởi vì mang thai, không thể cưỡi ngựa như điên trở về, cho nên Phong Vô Uyên quyết định sau giờ Ngọ liền thuê một chiếc xe ngựa, khởi hành trở về Phượng tộc.

“Không thể, Vô Uyên biết Ngưng Nhi lo lắng tình trạng của bọn họ, nhưng có được sư ở đây, tuyệt đối sẽ không có việc gì.” Phong Vô Uyên gấp một miếng thịt bỏ vào trong bát Đoan Mộc Ngưng, ôn nhu nói: “Được sư nói thì độc này tuy không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng sẽ bị lây bệnh mạn tính, Ngưng Nhi hiện tại đang mang thai, sức đề kháng không bằng lúc trước.”

“Àn.... Ta biết rồi.” Vì cục cứng trong bụng, Đoan Mộc Ngưng thỏa hiệp lần này, khuôn mặt nhăn nhó mới nở ra tươi cười sáng lạn, vui vẻ ăn cơm.

Đã đến giờ trở về, Phong Vô Uyên ẵm Đoan Mộc Ngưng lên xe ngựa, nhưng nhóc con rõ ràng còn luyến tiếc, đưa mắt ngập nước nhìn đám thôn dân ra tiễn.

“Phượng Tử đại nhân, ngài nhớ chiếu cố thân thể.” Thôn trưởng Lí thúc cung kính nói với y, thôn dân khác đều đưa mắt chờ mong nhìn.

“Cám ơn các người.” Đoan Mộc Ngưng ôn nhu cười khẽ: “Mọi người cũng bảo trọng thân thể.”

“Các chủ yên tâm, chỉ cần mọi người khỏe mạnh trở lại, chúng ta sẽ trở lại Phượng tộc, người nhớ ngoan nha.” Mộc Thương Lăng vuốt má Đoan Mộc Ngưng, cười với y.

“Àn.” Đoan Mộc Ngưng chớp chớp mắt.

“Tiểu quý, hôn lễ của người chúng ta sẽ đến dự.” Lôi Khiêm Chi đứng bên cạnh Mộc Thương Lăng nhéo mũi y.

Nhìn bộ dáng đặc ý của Lôi Khiêm Chi, Đoan Mộc Ngưng bĩu môi: “Hừ, đến lúc đó nhớ lì xì, phong bao bự nha.”

“Được.”

“Tiểu Ngưng trên đường cẩn thận, chúng ta sẽ nhanh trở về.” Mộ Niệm Hựu hôn nhẹ lên hai má Đoan Mộc Ngưng, ôn nhu nói.

“Àn, cảm ơn Tiểu Niệm Niệm.”

.....

Tiếng ngựa hí vang lên, mọi người vui vẻ đưa tiễn, xe ngựa bắt đầu đi xa.

Đoan Mộc Ngưng ghé vào cửa sổ xe nhìn mọi người vẫy tay, bầu trời lóe lên hai quang mang màu vàng đen, bên trong hào quang kia dần dần hiện lên bóng người, đó là Thánh Dự cùng Ma Nguyệt, đang vẫy tay với Đoan Mộc Ngưng.

“Cám ơn các người.... Hẹn gặp lại —”

.....

Đã hơn mười ngày kể từ khi trở lại Phượng tộc, ngài mai chính là ngày thành hôn của Đoan Mộc Ngưng và Phong Vô Uyên, toàn bộ Phượng lâu đều tràn đầy vui vẻ.

Đại hôn của tộc chủ Phượng tộc, các tộc trưởng tộc khác đều đến chúc mừng, Phong Vô Uyên có thể nói là bận tối mày tối mắt.

Đoan Mộc Ngưng hiếu động bởi vì đang có cục cứng cho nên cũng thu liễm không ít, không biết có phải bởi vì mang thai hay không, Đoan Mộc Ngưng trở nên đặc biệt thích ngủ, buổi trưa nào cũng phải nằm trên ghế dài đặt ở tiểu đình trong Phượng lâu mà ngủ.

Hôm nay cũng giống như vậy, Đoan Mộc Ngưng nằm trên ghế dài ngủ say, nhưng mà, y ngủ chưa được bao lâu, liền cảm giác được có hai tầm mắt đang tập trung nhìn mình.

“Ai!?” Bản tính cảnh giác cao khiến Đoan Mộc Ngưng đột ngột mở to mắt, nháy mắt đã bị hai gương mặt xa lạ đang gần trong gang tấc dọa nhảy dựng: “A—”

“Chuyện gì? Chuyện gì?” Nữ nhân mặc một chiếc váy lụa dài màu thâm lam xinh đẹp thấy Đoan Mộc Ngưng sợ hãi kêu lên, cũng bị dọa cho nhảy dựng.

“Phu nhân, chúng ta hình như đã dọa đứa nhỏ này rồi.” Đưa tay ôm chầm lấy nữ tử, nam nhân mặt râu mặc trường bào đỏ chàm rãi nói.

“A.... Hình như là vậy.” Nữ nhân chớp mắt mấy cái, sau đó ha ha cười khẽ.

Đoan Mộc Ngưng nhìn người xa lạ đột nhiên xuất hiện, khẽ trừng mắt nhìn, thấy đối phương không có ác ý cũng yên tâm.

“Xin hỏi.... Các người là ai?” Hai người kia tuy chưa bao giờ gặp qua, nhưng Đoan Mộc Ngưng luôn cảm thấy hai người kia, có một cổ cảm giác đặc biệt quen thuộc.

“Ta á, ta là Phong Linh Nhi.” Nữ nhân ha hả cười đưa tay sờ đầu Đoan Mộc Ngưng, sau đó kéo nam nhân mặt râu bên cạnh qua: “Đây là Phong Tước Hùng, thật sự không thể tưởng tượng được đứa con ngốc nhà chúng ta cư nhiên lại yêu được một đứa nhỏ đến từ dị thể.”

Nghe nữ nhân nói, Đoan Mộc Ngưng rung động a!!!!

Hai người kia cư nhiên là phụ thân và mẫu thân của Phong Vô Uyên và Phong Vô Cực!!!

Lần đầu gặp mặt cha mẹ chồng, Đoan Mộc Ngưng cảm thấy rất thú vị, Phong phụ thân nhìn qua là một người bất cầu ngôn tiểu nhưng rất yêu thương thê tử, Phong mẫu thân thì lại là nữ tử thông minh hay nói, đôi khi còn phi thường cường hãn.

Đêm trước ngày thành hôn, Đoan Mộc Ngưng nguyên bản lòng tràn đầy khấn trương được Phong mẫu thân kể lại chuyện xấu hổ nhỏ của Phong Vô Uyên cuối cùng cũng vượt qua được chướng ngại mà thoải mái tươi cười.

.....

Bởi vì Đoan Mộc Ngưng vốn sống trong Phượng lâu, cho nên chuyện nghênh đón liền trực tiếp lược bớt, Đoan Mộc Ngưng mặc một bộ lưu kim trường bào, trên đầu đội một cái mũ phượng lưu hoa minh châu, bởi vì thân là nam nhân, cho nên không cần đội khăn đỏ như nữ tử, cùng Phong Vô Uyên nắm tay đi vào trong Thần điện.

Ngồi phía trên thủ tọa trong Thần điện, đương nhiên chính là hai đại lão đương gia Phong gia – Phong Tước Hùng cùng Phong Linh Nhi.

Hai người vừa mới bước vào, khách khứa bắt đầu hoan hô, bà mối lập tức hô một tiếng mở màn: “Nhất bái thiên địa!!”

.....

Quay qua quay lại cả một ngày, Đoan Mộc Ngưng đội mũ phượng cảm thấy cái đầu của mình đã muốn đứt lìa rồi, bởi vì y mang thai, đám người nháo hôn lễ không dám gây sức ép với y, liền đổi biện pháp buộc Phong Vô Uyên.

Phượng Quân đại nhân tính cách đậm mạc cũng bởi vì hôn lễ vui vẻ mà hiện tại vẫn bị cả đám người vây quanh không ngừng chuốc rượu.

Phong Vô Uyên rốt cục cũng thoát khỏi đám người không ngừng ép buộc hấn uống rượu, lúc trở lại Phượng lâu trắng cũng đã lên cao rồi, đẩy cửa ra liền thấy người mặc hỷ phục chống hai má ngồi ở trên bàn.

“Trễ rồi sao còn không ngủ?” Ôn nhu cười, Phong Vô Uyên xoay người đóng cửa lại.

“Người còn chưa trở lại, ngủ như thế nào?” Đoan Mộc Ngưng đứng dậy vươn tay chờ Phong Vô Uyên.

Phượng Quân đại nhân hiện tại trên người đầy mùi rượu, đủ để thấy bị chuốc rượu không ít.

“Đứa nhỏ ngốc.” Dem người yêu ôm vào lòng, khước miệng Phong Vô Uyên gợi lên một tia cười khẽ.

“Vô Uyên.” Đưa mắt ngập nước nhìn Phong Vô Uyên.

“Àn?”

“Tuy ta biết hôm nay người bị bọn họ chuốc rất nhiều rượu, nhưng ly này không thể không uống.” Lấy một đôi ly rượu bạch ngọc từ bàn cưới lên, Đoan Mộc Ngưng chờ mong nhìn hân.

“Đương nhiên, đây là rượu giao bôi của chúng ta mà.” Phong Vô Uyên tiếp nhận ly rượu.

Cùng nhau quẩn tay uống xong ly rượu, cả hai cùng lúc nhẹ nhàng phun ra một câu: “Yêu người, đời đời kiếp kiếp vĩnh viễn không thay đổi...”

Rượu giao bôi đã xong, hồng sa đã phân tán, dấu đi xuân ý trước mắt, động phòng hoa chúc đã tới, đương nhiên là rời đi để lưu lại cho đôi tân lang tân nương rồi.

- toàn văn kết thúc -

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-bao-than-chuy-nhi>